

Giới thiệu Thuật Đọc Tâm

Thể loại: Hiện đại, sủng, ăm áp, nam câđm điểc

Edit: Phương – Ốc

Số chương: 65 chương

Couple: Thẩm Dịch x Tô Đường

Rất nhiều năm sau khi kết hôn Thẩm Dịch nói với Tô Đường rằng lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, anh cảm thấy mắt mình như tỏa sáng, trông cô lúc đó giống hệt như nhân vật bước ra từ một bộ truyện anime của Nhật.

Tô Đường: "Bộ anime nào?"

Thẩm Dịch mỉm cười trả lời: Pokemon đó

Tô Đường: "___ Ly hôn"

Thẩm Dịch bồi thêm một câu: Điện giật toàn thân

Tô Đường: Vậy không ly hôn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Khi bạn có thể ở bên cạnh một người mà không nói lời nào, chia sẻ khoảnh khắc yên tĩnh với anh ấy nhưng lại không cảm thấy xấu hổ. Giây phút đó bạn sẽ hiểu ra rằng mình đã gặp được định mệnh của đời mình rồi.

Trích – Phim Điện Ảnh “Pulp Fiction”

***

Lần đầu gặp Thẩm Dịch ở bãi đậu xe của sân bay quốc tế thành phố S, Tô Đường hoàn toàn không nghĩ đây là chàng trai sống trong một thế giới không có sự tồn tại của bất cứ âm thanh nào.

Hôm ấy là một ngày nắng nóng rực đầu tháng tám, đã chạng vạng tối rồi mà không khí vẫn oi bức như thế, Thẩm Dịch mặc chiếc áo sơ mi mỏng màu xanh lam, quần tây màu xám, đứng tựa người trên đầu chiếc xe SUV, mắt nhìn thẳng hướng Tô Đường đang đi tới, khiến Tô Đường cứ có cảm giác anh là người đại diện cho hãng xe này chứ không phải đứng chờ cô.

Người vào phòng chờ đón Tô Đường là ông Trần lái xe, ông dẫn Tô Đường đến trước mặt Thẩm Dịch giới thiệu với cô, “Thiết kế Tô, đây là Thẩm Dịch, Thẩm tiên sinh.”

Tô Đường học chuyên ngành xây dựng, lao đao lắm mới tốt nghiệp được một trường đại học xây dựng công lập bên Pháp, công việc còn chưa tìm được, ông Trần biết cô dự định sẽ chọn làm việc tại mấy công ty kiến trúc xây dựng ở thành phố S, nên cứ mở miệng gọi cô là “Thiết kế Tô”, Tô Đường nghe cảm thấy không tự nhiên, nhưng cũng không bảo ông sửa lại cách gọi này.

Tô Đường cười rục rịch, “Thẩm tiên sinh, xin chào, cảm ơn anh đã thay bà ngoại tới đón tôi.”

Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu, đi qua mở cửa xe cho Tô Đường, rồi giơ tay ra hiệu mời cô lên xe.

“Merci.” Tô Đường theo phản xạ có điều kiện nói một câu tiếng Pháp, còn chưa nhắc chân bước lên xe liền nhận ra mình nói sai, cô le lưỡi, nhanh nhẩu sửa lại, “Cám ơn.”

Ông Trần đang ở sau cốp sau giúp Tô Đường xếp hành lý giống như vừa nghe được câu chuyện hài, khoa trương cười bật thành tiếng, “Thiết kế Tô, cô không biết anh ta là người điếc sao?”

Tô Đường ngạc nhiên, một chân vừa bước lên xe, xấu hổ quay đầu nhìn Thẩm Dịch, người đàn ông anh tuần kia vẫn đang cười hoàn hảo như chiếc SUV, thấy Tô Đường đột nhiên nghiêng đầu nhìn mình, anh còn nở nụ cười tươi hơn khi nãy, đang ban ngày ban mặt lại khiến Tô Đường đỏ mặt xấu hổ.

Ông Trần sắp xếp xong hành lý rồi tiến đến ghé lái, quay cái đầu trục lóc không có sợi tóc nào nhìn Tô Đường bằng một vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên, “Thiết kế Tô, bác sĩ Chu không nói cho cô biết sao?”

Bác sĩ Chu chính là bà ngoại của Tô Đường, thời trẻ bà là y tá tại một viện dưỡng lão cao cấp, từng viết vài quyển sách chuyên ngành y tá, cũng có chút danh tiếng trong giới, sau này về hưu lại được mời ở lại viện dưỡng lão làm cố vấn, sống ở khu chung cư dành riêng cho nhân viên, nơi đó cứ mặc áo blouse trắng thì mọi người sẽ gọi là bác sĩ.

Bà ngoại chỉ nói với cô, sẽ có người tới sân bay đón cô, người đón cô tên Thẩm Dịch, là một người đàn ông cao gầy hơn hai mươi tuổi, bà không nói cho cô biết đó là một người đàn ông đẹp trai như thế này, đương nhiên cũng không nói với cô, anh ta là một người khiêm tốn.

“Không, không nói. ....”

Cũng không biết Thẩm Dịch có quan tâm đến chuyện cô mạo muội nói chuyện với anh hay không, Tô Đường có chút chột dạ ngồi vào trong xe, Thẩm Dịch cũng theo sau vào, ngồi xuống bên cạnh Tô Đường, rồi tiện tay đóng cửa xe.

Trên người Thẩm Dịch có một mùi hương rất nhẹ, không phải mùi nước hoa, là một mùi hương khiến Tô Đường có cảm giác rất chân thật, lại rất quen thuộc, nhưng nhất thời Tô Đường không thể nhớ ra, cô kiểm chế không được mà quay sang nhìn Thẩm Dịch một cái, lại không ngờ Thẩm Dịch cũng đang nhìn cô.

Đối diện với ánh mắt tò mò của Tô Đường, gương mặt kia có phần hơi ngạc nhiên ngẩn ra, dường như nhận ra chuyện gì đó, nụ cười của anh nhạt dần, nhưng thật ra cũng không nhạt đến mức biến mất hoàn toàn.

Ông Trần đặt mông ngồi xuống ghế lái, cười rất sâu xa, “Bác sĩ Chu còn nói hai người là thanh mai trúc mã đấy, nhìn không giống ....”

“Thanh mai trúc mã?”

Tô Đường ngây ngốc nhìn từng đường nét rõ ràng trên gương mặt Thẩm Dịch. Khi cô ba tuổi ba mẹ ly hôn, sau đó đều lập gia đình mới, không ai muốn nuôi cô nữa, cô đến ở với bà ngoại, chăm chỉ học tập mỗi ngày hướng về tương lai, đã hai tư tuổi chưa một lần yêu đương với ai. .... Từ đâu lại xuất hiện một anh chàng trúc mã thế này?

“Tôi đã nói mà, cô gái vừa xinh đẹp lại giỏi giang như Thiết kế Tô nhất định sẽ có mắt nhìn người, sao có thể quen một người bị điếc. ....”

Tô Đường hoài nghi mình ở Pháp ba năm nên trình độ Hán ngữ đã giảm sút nghiêm trọng, tự nhiên nhất thời không hiểu lời ông Trần vừa nói là khen cô hay trêu chọc cô, vì thế Tô Đường không trả lời ông, cô nghĩ một chút, rồi lấy điện thoại từ trong túi xách ra, mở ứng dụng ghi chú mới, đánh một hàng chữ, rồi đưa tới trước mặt Thẩm Dịch.

— Anh quen bà ngoại tôi?

Thẩm Dịch nhìn thoáng qua màn hình di động, lại nhìn người cầm điện thoại đang giờ trước mặt mình, anh gật gật đầu, rồi nhận điện thoại từ Tô Đường, hơi mím môi từ từ gõ hai câu sau câu kia của Tô Đường.

— Cô cứ nói bình thường đi, tôi có thể đọc khẩu hình miệng của cô. Nhưng tiếng Trung của tôi không tốt lắm, mong cô nói chậm lại một chút. Nếu cô có thể nói tiếng Anh, tôi sẽ đọc khẩu hình chuẩn hơn.

Tô Đường ngạc nhiên chừng một phút đồng hồ, nhìn nửa cái đầu trục lóc bóng loáng của ông Trần đang ngồi tựa lưng ở ghế lái chính suy nghĩ một chút, mới nhận ra vừa nãy ông ta vừa cười vừa nói chằm chọc anh, nhưng tất cả đều nằm ngoài tầm mắt Thẩm Dịch. Tô Đường phát hiện, hành vi này còn thiếu đạo đức hơn cả nói xấu sau lưng người khác.

Tô Đường lại cúi đầu nhìn Thẩm Dịch đang gõ chữ bằng di động, lông mày chau lại, cô lấy lại điện thoại từ tay anh.

— Tôi đã quên tiếng Anh gần hết rồi, nói tiếng Pháp được không?

Thẩm Dịch áy náy lắc đầu nhìn cô.

Tô Đường cong miệng cười mỉm.

— Nếu vậy chúng ta cứ gõ chữ đi, tôi không muốn ông Trần nghe thấy, anh và ông ta hình như cũng không quen thân lắm.

Thẩm Dịch thấy Tô Đường có chút trẻ con thì cong khóe miệng lên cười đáp lại.

— Tài xế của tôi đang tạm nghỉ, ông ấy là tài xế của mẹ hai tôi.

Tô Đường chau lông mày.

— Anh là công chúa Bạch Tuyết đấy à?

Thẩm Dịch mỉm cười không tiếng động, ngón tay thon dài sạch sẽ rõ ràng đã thả lỏng hơn, nhưng tốc độ đánh chữ nhanh đến mức khiến Tô Đường hoa cả mắt.

— Không phải, tôi là cô bé Lọ Lem, mẹ hai còn sinh một đứa em gái.

Tô Đường ngẩng đầu nhìn về phía ông Trần.

— Người kéo xe ngựa trắng của cô bé Lọ Lem đã biến thành chuột rồi sao?

Thẩm Dịch cười lộ ra hàm răng trắng bóng.

— Nói với ông ấy hộ tôi, trước mười hai giờ nhất định phải về đến nhà, nếu không chiếc xe này nhất định sẽ bị nhận hóa đơn phạt tiền mất.

Tô Đường ngây ngốc.

— Vì sao chứ?

— Trên đường cao tốc không cho phép chuột kéo xe bí đồ.

Tô Đường vốn đang cúi đầu khẽ cười thì nghe Thẩm Dịch châm chọc, “Phụt” cô cười ra thành tiếng, khiến ông Trần nhìn thoáng qua kính chiếu hậu mà nói, “Thiết kế Tô, hóa ra cô quen anh ta thật à?”

“Quen chứ,” Trong đầu Tô Đường bây giờ đang nghĩ tới cảnh một con chuột đầu trực lóc ra sức kéo chiếc xe bí đồ, khoe miệng cổ kìm lại nhưng không thành công “Vừa quen xong”

Nghe ông Trần nói như thế, Tô Đường mới nhớ tới vấn đề “Thanh mai trúc mã” kia.

— Trước kia chúng ta từng quen biết?

— Tôi đã gặp cô một lần.

Tô Đường vẫn không nhớ ra nên đành hỏi tiếp.

— Sao tôi không có ấn tượng gì nhỉ?

— Đã là chuyện của hai mươi năm trước rồi.

Tô Đường cẩn thận ngẫm nghĩ, hai mươi năm trước, cô mới bốn tuổi, chỉ nhớ rõ lúc ấy ngày nào cũng ở bên bà ngoại, làm cái đuôi theo sau lưng bà, ký ức ở viện dưỡng lão lúc ẩn lúc hiện.

— Ở viện dưỡng lão Bác Nhã sao?

Thẩm Dịch có chút vui mừng nhìn Tô Đường một cái, nhanh tay gõ bàn phím.

— Cô nhớ ra rồi?

Tô Đường chăm chú nhìn mặt Thẩm Dịch chừng năm giây.

— Anh đã làm đơn đăng ký hiến xác phải không?

Thẩm Dịch ngạc nhiên nhưng vẫn gật gật đầu, vẻ mặt còn rất nghiêm túc.

— Hồi tám tuổi, trước khi đi Mỹ tôi đã viết đơn đăng ký hiến toàn bộ thân thể.

— Có thể tặng lại tôi chút ký ức không?

Thẩm Dịch đang ngồi dựa lưng vào ghế, cười đến run cả người, Tô Đường phát hiện dáng người anh cũng rất khá, nhìn qua có chút gầy, nhưng cũng không ảnh hưởng đến khí chất.

Ông Trần không nhịn được lại liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, “Thiết kế Tô, thảo nào bác sĩ Chu luôn khen cô là người rất tốt, đến nói chuyện với kẻ điếc cô cũng nhiệt tình như vậy nhỉ!”

Tô Đường có chút tức giận vì ông Trần cứ mở miệng là lại nhắc kẻ điếc tên câm, cô quay qua nhìn Thẩm Dịch, cố ý nói vừa chậm vừa rõ ràng “Hai chúng tôi đang nói chuyện về một nhà hàng ở Châu Âu, ông chủ của nhà hàng đó rất thú vị, trước cửa nhà hàng có treo một tấm biển, trên biển có viết cấm người đầu hói và chó vào nhà hàng.”

Ông Trần đành nuốt lại những gì định nói vào bụng.

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Thẩm Dịch, Tô Đường lấy di động ra gõ chữ.

— Tôi nói nhanh quá à?

Thẩm Dịch lắc đầu, nhẹ nhàng chau mày.

— Khẩu hình miệng của cô rất rõ, tôi nhìn đã hiểu, nhưng vì sao người hói và chó không thể vào nhà hàng?

Về mặt nghiêm túc của Thẩm Dịch chọc Tô Đường bò lăn ra mà cười, cười xong cô mới cầm di động gõ chữ.

— Tôi lừa ông ta thôi, anh đúng là tin người quá đấy!

Thẩm Dịch không giống như Tô Đường cười vang thành tiếng, anh đắm chiêu diệu dàng nhìn Tô Đường, cười cũng thực yên lặng.

Tô Đường bị anh nhìn như vậy thì có chút xấu hổ, cô ho khan vài tiếng để kiềm chế tiếng cười khúc khích nãy giờ, rồi cúi đầu cầm di động chăm chú gõ chữ.

— Bình thường anh chỉ dùng “thủ ngữ” thôi sao?

Thẩm Dịch bình thản lắc đầu.

Thấy Tô Đường ngây ngốc, Thẩm Dịch mỉm cười gõ chữ lên di động.

— Người biết chữ nhiều hơn người biết “thủ ngữ”.

— Công việc thì làm thế nào?

— Trợ lý sẽ phiên dịch lại.

— Cuộc sống hàng ngày thì sao?

— Tự mình động thủ, cơm no áo ấm.

Tô Đường hơi chau mày, anh dường như đã kích hoạt toàn bộ những tế bào xấu xa đang ngủ đông trong người cô dậy.

— Kêu... nếu ở trên giường thì làm sao?

Tay Thẩm Dịch run lên, suýt chút nữa là đánh rơi chiếc di động trên tay, hai má anh đỏ bừng, cố gắng gõ một hàng chữ.

— Đàn ông cũng phải kêu sao?

Tô Đường lạnh lùng gõ chữ.

— Sáng sớm không có người gọi, anh có thể tự dậy sao?

Tô Đường hài lòng nhìn khuôn mặt đỏ bừng chuyển sang đen xì trong nháy mắt, cô cong khóe miệng viết thêm một dòng nữa.

— Từ ngữ của anh vẫn còn hạn chế lắm.

Thẩm Dịch quét mắt nhìn màn hình di động, rồi ngẩng đầu dựa người vào thành ghế nhắm mắt lại, gương mặt cứ đỏ xong lại đen liên tục một lúc lâu, rồi lại giống như trắng bệch không chút huyết sắc.

Tô Đường nghĩ mình đã đùa quá trớn, cô nhanh tay gõ thêm một hàng chữ, rồi giật nhẹ cánh tay Thẩm Dịch, giọng điệu thoải mái đến trước mặt anh.

— Thực xin lỗi, đùa quá trớn rồi.

Thẩm Dịch miễn cưỡng cười, lắc đầu rồi lại nhắm mắt.

Tô Đường ngăn người, lại kéo anh tỉnh dậy.

— Say xe sao?

Thẩm Dịch nhìn cô chùng hai giây rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Đường thở dài, quả nhiên, chiếc xe này chạy như bay ai cũng có thể bị say xe.

Tô Đường vỗ vỗ thành ghế lái, “Tài xế Trần, trên xe có nước không?”

Ông Trần quét mắt nhìn kính chiếu hậu, thấy Thẩm Dịch đang tựa người vào ghế mặt trắng bệch, “Uống nước cũng không khá hơn đâu.”

Tô Đường thần nhiên hỏi ngược lại, “Vậy uống gì mới khá hơn được?”

Ông Trần nghe được mùi thuốc súng trong lời nói của Tô Đường, cong khóe miệng cười nhạt, vươn tay mở chiếc hộp ngay cạnh ghế lái, lấy ra một chai nước lọc.

Tô Đường cười khách sáo vươn tay lấy, “Merde.” [Câu mắng trong tiếng Pháp]

Ông Trần ngạc nhiên, nhớ vừa nãy lúc Tô Đường nói cảm ơn với Thẩm Dịch cũng nói từ “mer” gì đó, sợ Tô Đường chê ông thiếu hiểu biết, vì vậy cũng hào phóng đáp lại một câu, “Không có gì.”

Tô Đường đột nhiên nhớ cô đã từng đọc một banner ở cửa lớp bỏ túi ngoại ngữ trước khi đi du học: Muốn cuộc sống thăng hoa, hãy bắt đầu từ ngoại ngữ.

Tô Đường thỏa mãn mở nắp chai, vỗ vỗ cánh tay Thẩm Dịch, rồi đưa chai nước cho anh.

Thẩm Dịch hơi do dự, nhưng vẫn vươn tay cầm lấy chai nước lọc, đưa lên miệng uống một ngụm, cau mày khó chịu một chút rồi mới nuốt xuống.

Tô Đường nghĩ ông Trần đưa phải thứ không thể uống cho anh, sợ tới mức nhanh tay gạt lại cái chai, đưa lên mũi ngửi ngửi, rồi uống thử một ngụm, sau khi chắc chắn đây là nước lọc, cô mới quay sang nhìn Thẩm Dịch khó hiểu.

Thẩm Dịch vẫn đang lẳng lặng nhìn cô, miễn cưỡng cười yét ớt.

Tô Đường đặt chai nước lọc xuống ghế hỏi.

“Anh không sao chứ?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

“Anh chắc chắn chứ?”

Thẩm Dịch gật gù đầu.

Tô Đường không phải người hay nói nhiều, hỏi đi hỏi lại hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, nên cô cất di động im lặng ngồi thẳng người, không quá rầy Thẩm Dịch nhắm mắt nghỉ ngơi nữa.

Thẩm Dịch vẫn không mở mắt, ông Trần cũng chẳng muốn tự làm mình mất mặt lần nữa, vì thế mãi cho đến khi xe tiến vào cửa lớn viện dưỡng lão Bác Nhà, rẽ trái lượn phải vài vòng rồi đỗ lại trước cửa khu chung cư, Tô Đường cũng không nói gì nữa.

Tám giờ rưỡi, trời đã tối mịt từ lâu, nhờ ánh đèn vàng dịu dàng của khu chung cư, mà từ xa Tô Đường vẫn có thể nhận ra bà ngoại đang cười rất tươi đứng chờ cô trước cửa chung cư.

Hai năm học ở đại học xây dựng của Pháp rất vất vả, thực tập lại càng bận rộn hơn, lần trước Tô Đường về nước đã là chuyện của hai năm trước. Năm nay bà ngoại đã bảy mươi tuổi, Tô Đường vừa tốt nghiệp thì không chút do dự mà trở về nước, cô hạ quyết tâm đời này sẽ luôn ở cạnh người thân duy nhất là bà mình.

Xe dừng lại, Tô Đường vừa định mở cửa xuống xe, đột nhiên nhớ tới người say xe đang ngồi bên cạnh.

Thẩm Dịch như đang ngủ, dựa đầu vào thành ghế sau, Tô Đường do dự một chút, nhưng vẫn lay lay cánh tay gọi anh dậy, “Đến rồi, cảm ơn anh đã ra sân bay đón tôi.”

Nụ cười của Thẩm Dịch có chút tái nhợt, anh ngồi thẳng người, chỉnh lại mái tóc rối bù, ra hiệu Tô Đường đưa điện thoại cho mình, Tô Đường liền lấy di động trong túi xách ra.

Thẩm Dịch cầm điện thoại, thoát ứng dụng ghi chú, mở danh bạ cá nhân, thêm một liên hệ mới rồi nhanh tay điền tên, số điện thoại, địa chỉ email, và cả địa chỉ nhà, cuối cùng còn thêm cả ảnh đại diện, sau khi tự chụp một bức ảnh cười rục rờ như hoa hướng dương buổi sớm, anh lại mở ứng dụng ghi chú lần nữa.

— Có việc thì cứ tìm tôi, gửi tin nhắn hay email đều được.

Tô Đường thề, lúc này nhất định cô đang nhìn anh bằng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh.

Thẩm Dịch cười tươi viết thêm một câu.

— Chào bác sĩ Chu hộ tôi nhé.

Sau đó anh đưa điện thoại lại cho Tô Đường.

Tô Đường gật gù đầu, nhận lại điện thoại rồi xuống xe, chân còn chưa đứng vững, bà ngoại đã chạy tới, vui mừng giữ chặt tay Tô Đường, “Đường

Đường nhà ta đã về rồi. ....” Nói xong thì nhìn người ngồi trong xe vẫy vẫy tay, rồi nói với Tô Đường, “Đường Đường, đã cảm ơn Tiểu Dịch chưa đấy?”

Tô Đường còn chưa kịp mở miệng, ông Trần đã kéo hành lý của Tô Đường tới về mặt cười, “Cảm ơn rồi, cảm ơn rồi. .... nói không quá lời chứ, bác sĩ Chu dạy cháu giỏi thật đấy, thời đại này tìm được một cô gái tài mạo song toàn lại ngoan hiền lễ phép như Thiết kế Tô đây thì đúng là thấp đèn lồng cũng tìm không thấy!”

Bà ngoại không nuông chiều Tô Đường, nhưng vẫn rất thích người khác khen cháu gái mình, biết rõ là lời nịnh hót, nhưng bà vẫn rất vui, cười không ngậm được miệng, “Đâu có đâu có. .... vẫn chỉ là trẻ con thôi!”

Tô Đường không có hứng thú tán gẫu cùng ông Trần, sau khi vờn tay nhận lấy vali hành lý từ tay ông thì nói, “Cảm ơn tài xế Trần đã cho tôi đi nhờ. .... Thảm tiên sinh có vẻ không khỏe, nhờ ông đưa anh ấy về nhà nghỉ ngơi trước.”

Ông Trần còn chưa nói gì, mặt bà ngoại đã biến sắc, lo lắng nhìn Tô Đường, “Tiểu Dịch sao thế?”

“Đạ. .... hình như anh ấy bị say xe ạ.”

Bà ngoại đẩy Tô Đường ra, cau mày bước vào trong xe, lấy tay sờ trán Thẩm Dịch, dùng “thủ ngữ” nói gì đó với Thẩm Dịch, anh cũng dùng “thủ ngữ” chậm chạp trả lời bà ngoại vài câu, Tô Đường nhìn không hiểu, nhưng thấy tay Thẩm Dịch vẫn đang ra hiệu nói chuyện, bà ngoại vốn rất hiền lành bỗng dưng kiên quyết, giọng nói dịu hiền cũng trở nên nghiêm khắc, “Cái thằng bé này. .... Tiểu Trần à, ông mau lái xe đi, chúng ta tới bệnh viện!”

“Trời ạ, haiz. ....”

Ông Trần giống như tùy tùng vừa nghe lệnh của tướng quân, liền luống cuống tay chân chạy về ghế lái, Tô Đường thấy bà ngoại nhanh tay đóng cửa sau xe lại, chiếc xe SUV đồ xộ thuần thực quay đầu trong con đường mòn nhỏ, rồi nhanh chóng lao vút đi.

Khi hai từ ‘Bệnh viện’ đang xoay vòng vòng trong đầu Tô Đường thì cô đột nhiên nhớ ra, mùi hương nhàn nhạt quen thuộc trên người Thẩm Dịch vừa nãy chính là mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Chiếc SUV quẹo vài lần đã biến mất khỏi tầm mắt, Tô Đường bất đắc dĩ nhìn hành lý bên chân, thấp giọng lầm bầm: “Rốt cuộc thì ai mới là con ruột chứ...”

Nói xong mới nhớ, hình như cô cũng không phải do bà ngoại sinh ra.

Chẳng qua chỉ là lời phàn nàn ngoài miệng, Tô Đường rất yêu thương bà ngoại, may mà bây giờ cô đã tốt nghiệp, chỉ cần nhanh chóng tìm được một công việc thì bà ngoại có thể nghỉ ngơi hưởng phúc được rồi.

Tay Tô Đường cầm chìa khóa nhà bà ngoại, trong chung cư có thang máy, mang hành lý lên tầng bốn cũng không khó khăn gì, Tô Đường đặt hành lý ở một góc trong phòng khách, quét mắt nhìn bát đĩa nhà bếp, nguyên liệu nấu ăn cũng đã chuẩn bị chu đáo. Rõ ràng bà ngoại muốn chờ cô về rồi mới nấu, để cô thưởng thức món ăn gia đình nóng hổi, tiếc là đang làm dở thì phải đưa Cô bé lọ lem say xe tới bệnh viện.

Tô Đường cảm thấy buồn cười, làm gì có Cô bé lọ lem nào yếu ớt như thế ...

Trước khi máy bay hạ cánh đã ăn bữa tối nên Tô Đường không cảm thấy đói, cô vào trong phòng, tắm gội cả người sau chuyến bay mười một giờ, kéo hành lý vào phòng mà bà ngoại đã dọn dẹp cho cô, từ từ sắp xếp đồ đạc trong vali ra ngoài, sau khi sắp xếp xong ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, gần mười một giờ rồi.

Bà ngoại vẫn chưa về.

Tô Đường bấm số điện thoại của bà: “Bà ngoại, bà còn đang ở viện sao?”

Bên kia yên lặng một chút, sau đó có tiếng đóng cửa rất nhỏ vang lên cô mới nghe thấy giọng nói khê của bà: “Đường Đường à... Cháu ăn cơm xong chưa?”

“Chưa ạ, cháu còn chưa đói... Bà, lúc nào thì bà mới về, đã muộn rồi.”

Đầu bên kia, bà ngoại thở nhẹ: “Tiểu Dịch nằm viện, bà ở lại với cậu ấy, tối nay sẽ không về đâu...”

Tô Đường nhủ mảy: “Say xe mà phải nằm viện ư?”

“Không phải say xe... Cháu ở nhà ngoan, chú ý điện nước và gas, ngủ sớm một chút, ngày mai bà về nấu đồ ăn ngon cho cháu...”

Tô Đường nghe thế thì dở khóc dở cười, lờ mờ cảm thấy như mình quay về thời mới có mấy tuổi.

“Bà ... Cháu đến bệnh viện thay bà, bà về ngủ đi.”

“Không cần, già rồi nên cũng khó ngủ, không sao cả... Cháu cứ ở nhà ngủ ngon, ngồi máy bay mười mấy giờ đã mệt lắm rồi... Ngày mai không phải còn có hẹn phỏng vấn sao?”

Trước khi về nước, Tô Đường đã gửi hồ sơ cho bảy tám công ty ở thành phố S, công ty có điều kiện tốt nhất yêu cầu sáng mai cô phải đi phỏng vấn.

Tô Đường vẫn kiên trì: “Lịch mấy giờ nên hôm nay cháu không ngủ được, ở nhà cũng chỉ xem TV thôi.”

Bà ngoại bắt đầu do dự.

“Không bằng để cháu đến bệnh viện xem thanh mai trúc mã của cháu như thế nào.”

Bà ngoại ‘Phi’ cười: “Được được... Đến đây đi, đến đây... Cháu còn nhớ rõ bệnh viện Bác Nhã không?”

“Vâng.”

Viện an dưỡng này trực thuộc bệnh viện Bác Nhã, khi còn bé Tô Đường thường xuyên bị ốm, mỗi lần ốm bà ngoại đều đưa cô tới bệnh viện này, cho nên cô có ấn tượng rất sâu với mùi thuốc khử trùng của bệnh viện.

“Tầng 15 khu nội trú...”

Tô Đường nhướn mày, đó là tầng toàn phòng VIP, viện phí một ngày bằng với lương một tháng của công nhân ở thành phố S.

Hóa ra đây là Cô bé lọ lem đến từ Dubai sao...

“Đường Đường à, muộn rồi, cháu đi đường cẩn thận nha....”

“Vâng, chờ một lát, cháu tới liền.”

Tô Đường cúp máy, xách túi bước ra ngoài.

Dù trẻ nhưng ở cổng viện an dưỡng vẫn có nhiều xe nên không cần phải lo không bắt được taxi, Tô Đường lên xe nói địa điểm bệnh viện Bác Nhã, tài xế lập tức nhấn ga. Khi nghe nhắc đến tên Bác Nhã này, thì bác tài liền nói liên tục suốt một tiếng đồng hồ từ thi ca đến nhân sinh cuộc sống, cuối cùng mới lưu luyến dừng xe trước cửa khu nội trú của bệnh viện Bác Nhã.

Đã hết thời gian thăm bệnh, mặc kệ Tô Đường nói tên bà ngoại hay là tên Thẩm Dịch, y tá trực ban với khuôn mặt nghiêm túc chỉ nói một câu, ngày mai lại đến.

Tô Đường đành phải gọi điện cho bà ngoại, bà bảo cô đứng dưới lầu chờ một lát, khoảng một phút sau thì tiếng thang máy vang lên, Thẩm Dịch đỡ cánh tay bà ngoại từ thang máy đi ra.

Tô Đường ngăn người rồi mới đi tới, nhìn Thẩm Dịch ăn mặc chỉnh tề, hỏi: “Bà ngoại... Không ở lại sao?”

“Ồ, phải ở chứ...” Bà ngoại vỗ vỗ tay Thẩm Dịch đang đỡ trên tay bà: “Lúc nghe điện thoại thì Thẩm Dịch tỉnh, muốn đưa bà xuống rồi đón cháu lên...”

Tô Đường nhìn Thẩm Dịch vẫn cười, yên lặng đứng bên cạnh bà ngoại: “Cảm ơn.”

Thẩm Dịch buông tay bà, lấy điện thoại từ trong túi quần ra.

—— Cảm ơn vì đã đến cùng tôi, cô có biết lái xe không?

Tô Đường gật đầu. Ở nước ngoài, trong công việc luôn yêu cầu phụ nữ phải làm việc như đàn ông, đàn ông thì làm việc như trâu bò. Khi Tô Đường thực tập ở Pháp đã từng lái cả xe tải, dù Thẩm Dịch có đưa cô một chiếc xe bus thì cô cũng dám lái.

Thẩm Dịch lại đánh một hàng chữ, đưa điện thoại qua thì cùng một chùm chìa khóa xe.

—— Muộn rồi, bắt xe không an toàn. Tôi không thể lái xe, cô lái xe của tôi đi.

Tô Đường có chút cảm kích với người yêu thương bà ngoại hơn chính mình, cô nhận chìa khóa xe, nhìn Thẩm Dịch nhận lấy di động viết thêm một câu.

—— Tôi đi với cô, một mình cô lái xe cũng không an toàn.

Bà ngoại trông thấy chữ trên di động, lập tức bối rối: “Không cần, không cần ....”

Lúc này Tô Đường mới phát hiện, khuyên một người không nghe, không nói được đúng là một việc khó khăn, anh ta chỉ ôn hòa mà cố chấp lác đác, không nói gì cả lại khiến bạn không biết phải làm sao.

Bà ngoại cau mày, khua tay ra “thủ ngữ”, Thẩm Dịch không hề cử động, bà ngoại nhanh chóng bại trận, đành phải thở dài, mặc cho hai đứa nhóc kéo ra bãi đỗ xe.

Xe Thẩm Dịch chính là cỗ xe SUV màu đen, Tô Đường lái xe, Thẩm Dịch giúp Tô Đường điều chỉnh GPS, sau đó ngồi phía sau với bà ngoại.

Thình thoảng Tô Đường lại liếc kính chiếu hậu một cái, thấy anh vẫn luôn đỡ tay bà ngoại, ngồi bên bà lặng yên mỉm cười, dịu dàng ngoan ngoãn như chú chó lớn, chỉ còn thiếu việc lê lưỡi vẫy đuôi mà thôi.

Đây là đáng về của người bệnh đến nỗi không thể không nằm viện sao...

Sau khi đưa bà ngoại về nhà, Thẩm Dịch ngồi vào ghế phụ, Tô Đường vươn tay định thiết lập lại mục đích thì nhìn thấy có chút quen mắt, Tô Đường nhìn vài giây mới nhớ ra, đây là địa chỉ nhà mà Thẩm Dịch ghi trên di động của cô.

Anh phải về nhà sao?

“Bà bảo anh phải về bệnh viện.”

Thẩm Dịch khẽ nhấp môi, đánh chữ lên di động.

—— Tôi đói bụng.

Tô Đường thờ ơ, Thẩm Dịch lại thêm một câu.

—— Tôi còn chưa ăn tối.

Tô Đường có chút dao động, không ăn cơm tối vì phải ra sân bay đón cô sao...

Thẩm Dịch mau chóng viết thêm.

—— Cơm bệnh viện không thể ăn, ăn cơm ngoài không vệ sinh.

“Anh không phải Cô bé lọ lem”

Thẩm Dịch sửng sốt.

Tô Đường tức giận lườm anh một cái.

“Anh là lão phật gia.”

Thẩm Dịch cười phá lên, tỏ vẻ khoái chí.

Tô Đường khởi động xe: “Nói hay lắm, ăn cơm xong phải về bệnh viện đấy.”

Thẩm Dịch gật đầu lia lịa.

Ngoại ô phía Đông của thành phố S có một con kênh, Thẩm Dịch sống ở một khu dân cư sang trọng gần đấy. Tên của khu dân cư không có hai chữ ‘xa hoa’, nhưng Tô Đường là dân kiến trúc, khu nhà cao cấp hay không, chỉ cần nhìn qua đã biết. Lúc ở máy quét thẻ vào khu nhà, Tô Đường để ý trên cửa có một logo: Công ty TNHH thiết kế kiến trúc Hoa Chính, đó là công ty ngày mai cô phải tới phỏng vấn.

Thẩm Dịch thấy Tô Đường nhìn ra ngoài cửa xe thất thần liền vỗ vỗ cánh tay cô, tới khi cô quay đầu lại thì Thẩm Dịch dùng ngón tay vẽ một dấu chấm hỏi trên không trung.

Tô Đường chỉ chỉ vào logo, cười chớp mắt vài cái với Thẩm Dịch: “Ngày mai tôi sẽ đến công ty kiến trúc này phỏng vấn, bây giờ nhìn thấy tên công ty thì có chút khẩn trương, đúng là không có tiền đồ, phải không?”

Tô Đường nói xong thì lái xe đi, nhưng vừa chuẩn bị đạp ga thì cánh tay đã bị Thẩm Dịch giữ lại.

“Làm sao vậy?”

Thẩm Dịch cau mày đánh một hàng chữ lên di động.

—— Có làm lỡ việc chuẩn bị phỏng vấn của cô không?

Tô Đường nhún nhún vai, cười thân thiện: “Không có gì để chuẩn bị cả, đây là công ty kiến trúc tốt nhất quanh đây, người có quan hệ có lẽ còn nhiều hơn dân ở Paris, mà lần này chỉ có bốn chỉ tiêu, nhất định không tới lượt tôi. Tôi chỉ là không muốn từ bỏ ý định, dù sao thì bọn họ cũng đã gọi tôi đi phỏng vấn, phải đến thử chút vận may chứ.”

Tô Đường chưa từng nói ra những lời này, bởi vì đây là sự thật mà người bình thường đều cam chịu, không cần tự cho mình thông minh mà dùng ngôn ngữ để cường điệu nó. Nhưng mà Tô Đường cảm thấy Thẩm Dịch không phải là người bình thường, dù không biết anh làm nghề gì nhưng anh đi một chiếc xe như vậy, sống trong một ngôi nhà ở nơi này, ngay cả phòng bệnh cũng đã thể hiện cấp bậc của anh, cho dù anh là người khiếm thính thì thực tế đó cũng cách xa anh vạn dặm.

Về mặt Thẩm Dịch như đang suy nghĩ gì, Tô Đường cười nói thêm: “Có thể tham quan nhà mà công ty họ thiết kế trước khi phỏng vấn, so với việc xem sách cả ngày thì hữu ích hơn nhiều, tôi còn phải cảm ơn anh nữa đây.”

Thẩm Dịch nhướng mày mỉm cười.

—— Hoan nghênh đến thăm, đừng khách khí.

Nhà của Thẩm Dịch ở trung tâm khu nhà, tầng mười một, bên ngoài cửa sổ phòng khách chính là bức tranh phong cảnh đầy đủ của con kênh, kết cấu cơ bản của ngôi nhà từ thông gió đến góc độ ánh sáng đều không thể bắt bẻ, nhưng Tô Đường cảm giác có chút là lạ, cô được Thẩm Dịch đưa đi nhìn một vòng, nhìn trong phòng ngủ có tới hai cửa sổ lớn, cùng với phòng tắm thủy tinh vòng cung trong suốt thì Tô Đường mới bừng tỉnh hiểu ra.

“Anh phá mấy bức tường ngăn đi rồi?”

Thẩm Dịch giơ ngón tay cái với Tô Đường.

Tô Đường cau mày lại nhìn một vòng, khoa tay múa chân trong phòng chỉ vị trí những bức tường đã bị phá, Thẩm Dịch cười vỗ tay khen cô.

Tô Đường dờ khóc dờ cười, nhìn phòng ngủ bị anh sửa vô cùng rộng lớn thì nói: “Kiến trúc bộ phòng này lớn 230m², có một tầng, tạo thành bộ cục hai sảnh bốn phòng là sẽ vừa vặn, anh phá nó thành thế này, chỉ phòng bếp, phòng khách và phòng ăn là gần 100m², phòng ngủ chính cũng tới 70m² rồi, buổi tối anh ngủ không cảm thấy như đang ngủ trên quảng trường sao?”

Thẩm Dịch bị so sánh của Tô Đường chọc cười, nghiêm túc lắc đầu, cúi đầu gõ nhanh trên di động rồi đưa cho Tô Đường.

—— Tôi không nghe thấy gì cả, không cần những bức tường cách âm này, nhưng tầm mắt rất quan trọng với tôi, phải chắc chắn tầm mắt không bị cản trở thì lúc ngủ dậy mới có thể an tâm.

Tô Đường ngăn người, ngượng ngùng lè lưỡi, trên mặt phấp hờn: “Xin lỗi... Cho tới bây giờ tôi cũng không nghĩ tới vấn đề này.”

Thẩm Dịch cười cười, từ chối cho ý kiến.

—— Cô đã ăn cơm tối chưa?

Tô Đường lắc đầu, đã hơn mười hai giờ đêm rồi, cũng gần đến giờ cơm tối của người phương Đông, con đói của cô đến rất đúng giờ.

—— Cô xem TV đi, tôi đi nấu cơm, sẽ nhanh thôi.

“Có cần tôi giúp không?”

Thẩm Dịch lắc đầu, thu điện thoại lại, xoay người ôm chú mèo mè nheo bên chân anh này giờ, dịu dàng mỉm cười, yêu thương hôn nhẹ lên gáy chú mèo tròn vo màu vàng, giống như đang vỗ về, bộ dạng vô cùng hưởng thụ của chú mèo khiến lòng Tô Đường hơi ngứa.

Được anh hôn... rất thoải mái sao?

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Thẩm Dịch bật TV ở phòng khách, Tô Đường phát hiện TV đang ở chế độ tắt tiếng, Thẩm Dịch lấy điều khiển ti vi tới muốn tắt chế độ im lặng, người trong TV đang nói nhưng cô vẫn không nghe thấy tiếng.

Thẩm Dịch có chút bối rối đưa điều khiển TV cho Tô Đường, anh chỉ phím tăng giảm âm lượng trên chiếc điều khiển, rồi lại chỉ vào tai mình, xua xua tay.

Tô Đường lúc này mới phản ứng lại, “Ý anh là tôi tự điều chỉnh âm lượng phải không?”

Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu.

Tô Đường vừa định tăng âm lượng TV lên thì hơi ngạc nhiên một chút, nếu anh không nghe thấy..... vậy tắt tiếng đi làm gì?

Tô Đường không nén nổi tò mò mà quay đầu nhìn về phía Thẩm Dịch vẫn đang đứng đó, cô còn chưa nói gì, Thẩm Dịch đã cầm điện thoại đưa tới trước mặt cô.

— Tôi không biết đề âm lượng mức nào là ổn, nếu ảnh hưởng đến người khác thì không tốt.

Tô Đường nhìn Thẩm Dịch cười có chút bất đắc dĩ, “Anh làm nghề gì?”

Thẩm Dịch ngẩn ra một chút, mới tiếp tục gõ mấy chữ trên di động.

— Đoán xem

Tô Đường hơi nhướn mày, đáp rất quả quyết, “Doanh nhân, là kiểu người toàn tâm toàn ý vì dân phục vụ, khách hàng chính là Thượng Đế, doanh nhân chất lượng tốt.”

Thẩm Dịch nở nụ cười khiến người ta không đoán ra suy nghĩ, nghiêng ngẫm đáp án của Tô Đường vài phút, sau đó anh gật đầu.

“Vậy.....” Tô Đường rất muốn hỏi anh vì sao lại không nghe thấy, lời nói vừa đến bên miệng, nhưng vẫn ngại ngần không dám mở lời, cuối cùng vòng vo lại thành, “Anh bị bệnh gì mà phải nằm viện vậy?”

Thẩm Dịch đưa tay chỉ vào bụng mình.

Tô Đường ngây ngốc, hơi le lưỡi, suýt nữa cô đã quên anh trở về để ăn cơm, “Anh mau đi nấu cơm đi, cơm nước xong xuôi thì về bệnh viện luôn. Nếu như bị bà ngoại tôi phát hiện ra, cả hai chúng ta nhất định sẽ bị truy nã đưa về hành hình ngay tại chỗ.”

Thẩm Dịch trưng ra vẻ mặt khó hiểu, Tô Đường đoán là anh không hiểu ý của câu “Hành hình ngay tại chỗ”, liền đưa tay lên làm động tác cắt cổ đơn giản, còn không quên le lưỡi trợn mắt cho giống kẻ chết vì bị từ hình.

Thẩm Dịch cong mắt khẽ cười, anh vươn tay vỗ nhẹ lên vai Tô Đường hai cái, rồi xoay người rời đi.

Tô Đường đoán, anh đang muốn nói, yên tâm đi, chúng ta sẽ sống sót trở về.

Nửa tiếng sau, Thẩm Dịch bung một bát mì gà nóng sốt lên bàn ăn, nằm giữa bát mì là một chiếc đùi gà, bên cạnh là ba miếng nấm hương và mấy cọng hành lá, Tô Đường vừa ném một ngụm nước canh, thì dùng tất cả vốn liếng từ ngữ mà mình có nói thao thao bất tuyệt khen anh nấu ăn rất tuyệt, vẻ mặt ngẩn ra của Thẩm Dịch cho Tô Đường biết, nhiều nhất thì anh cũng chỉ hiểu được một phần ba những lời cô vừa nói.

Dù vậy, Thẩm Dịch vẫn hơi ngượng khi được cô khen ngợi, anh lấy di động trong túi quần ra đánh vài chữ.

— Canh gà do di giúp việc theo giờ nấu sẵn rồi để trong tủ lạnh.

Lời đã nói như nước ao đã tát ra ngoài, Tô Đường cầm đũa gấp một sợi mì, cười vô lại, “Kệ đi, dù sao bát mì này cũng do anh nấu mà.”

Thẩm Dịch cười cười, tỏ vẻ thừa nhận.

Tô Đường vốn tưởng rằng Thẩm Dịch múc cho cô một bát, sau đó sẽ lấy cho mình bát khác, cuối cùng Thẩm Dịch xoay người đi về phòng ngủ. Khi Tô Đường ăn hết sạch bát mì, mà anh vẫn chưa đi ra. Tô Đường đang định thu dọn bàn ăn, di động trong túi xách bỗng reo chuông, Tô Đường lấy ra xem, là tin nhắn của Thẩm Dịch.

— Ăn xong không cần dọn đâu. Đồ trong phòng ngủ của khách đều là đồ mới, nếu cần gì thì cứ nhắn tin cho tôi biết, chúc ngủ ngon.

Ngủ ngon..... Anh ta định ngủ ở nhà đêm nay đấy à?!

Không phải nói cơm nước xong xuôi sẽ quay lại bệnh viện sao?!

Phản ứng đầu tiên của Tô Đường chính là lao ngay tới phòng ngủ của anh, vịn tay nắm cửa mấy lần nhưng không được vì ai kia đã khóa trái cửa trong. Tô Đường gõ mạnh lên cửa ba lần, gọi tên Thẩm Dịch hai lần, đang định mắng anh một trận, mới nhớ tới câu nói do chính tay anh gõ bằng điện thoại — anh không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Tô Đường đột nhiên có cảm giác dưới chân bị thứ gì đó lỏng xù đang cọ quanh, vừa cúi đầu xuống nhìn, chú mèo nhà Thẩm Dịch đang cong đuôi đứng bên chân cô, nó còn dám nhìn cô bằng ánh mắt nhìn một kẻ thần kinh vừa trốn trại.

Tô Đường muốn phát điên, cô nhấn liên năm tin nhắn giục anh mau ra mở cửa, tin sau càng nhiều dấu chấm than hơn tin trước, nhưng Thẩm Dịch cũng chẳng hồi âm lấy một tin, ngược lại trong phòng ngủ bỗng vang lên tiếng nước chảy từ vòi sen vô cùng rõ ràng.

Đây là anh ta định tắm rửa rồi đi ngủ à?.....

Tô Đường bất lực đập mạnh lên cửa, quả là không ai gian xảo bằng thương nhân.

Thẩm Dịch là người khiêm tốn đầu tiên mà Tô Đường tiếp xúc lâu nhất tới giờ, anh đột nhiên làm chuyện này, khiến Tô Đường trong chốc lát không biết phải xử lý thế nào, đang chuẩn bị nửa đêm gọi điện thoại cho bà ngoại nói rõ mọi chuyện, đột nhiên Tô Đường nghe tiếng nước truyền ra từ phòng tắm có vẻ không bình thường cho lắm.

Tiếng nước chảy rất lớn, dường như anh đang mở vòi sen chảy hết cỡ, nhưng vẫn không thể che giấu được tiếng nồn liên tiếp đang truyền ra từ phòng tắm.

Tô Đường sững sờ, không còn lựa chọn nào khác là quay sang nhìn sinh vật sống duy nhất hiểu rõ Thẩm Dịch trong căn nhà này, hai người bốn con mắt nhìn nhau, quả cầu lông vàng kêu “Meo meo” một tiếng, rồi bỏ nhào vào cửa phòng bắt đầu cao “xẹt xẹt xẹt” lên cánh cửa.

Tiếng nồn nữa trong phòng vẫn không có dấu hiệu dừng lại, lòng Tô Đường bắt đầu cảm thấy hốt hoảng liên hồi. Dù sao cũng là cô đưa anh trốn khỏi bệnh viện, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, cả đời này Tô Đường cũng không thể sống an ổn được.

Tô Đường bất đắc dĩ thở dài, khom người túm chú mèo đầy lông lá sang một bên, “Thôi đi, để tao xử lý thì hơn.....”

Tô Đường hiểu rất rõ cửa phòng này được lắp thế nào, về phần làm thế nào để mở cửa phòng..... Tô Đường nghĩ, nếu Thẩm Dịch mua nổi căn nhà đất tiền thế này, hẳn là anh sẽ không quan tâm đến việc thay cửa mới đâu nhỉ.

Các cánh cửa trong căn nhà này đều giống nhau, cửa phòng ngủ của Thẩm Dịch là khung nhôm màu trắng dày bên trong có nạm một lớp thủy tinh mờ. Tô Đường tìm trong ngăn kéo bàn làm việc ở thư phòng lấy ra một cuộn băng dính dày, dùng tốc độ nhanh nhất dán kín lớp thủy tinh trắng mờ, rồi vớ lấy cái chảo đang treo trên tường ở phòng bếp, dốc hết sức vùng mạnh một cái vào chính giữa lớp kính thủy tinh nơi được dán băng dính chặt nhất. Một tiếng loảng xoảng vang lên, băng dán hút chặt những miếng thủy tinh vừa vỡ ra rơi xuống đất, mấy miếng thủy tinh vụn vặt nhỏ cũng bắn tung tóe.

Từ lỗ hổng kia Tô Đường đưa tay mở chốt khóa bước vào phòng, quả nhiên trong phòng tắm cửa kính trong suốt bốn phía vòi sen đang phun nước rất mạnh, nhưng cũng không thấy bóng người đâu. Tô Đường đẩy cửa phòng toilet bên cạnh, Thẩm Dịch quần áo chỉnh tề quỳ gối ngồi bên bồn cầu, một tay chống lên thành, một tay ấn vào dạ dày, do nồn nãy giờ nên mặt trắng xanh.

Tô Đường vươn tay vỗ lưng Thẩm Dịch, Thẩm Dịch hiển nhiên không phát giác có người vào phòng, anh kinh ngạc quay đầu nhìn lại, ánh mắt vừa thấy Tô Đường đang cầm cái chảo trên tay thì hơi sững sờ.

Tô Đường im lặng giấu cái chảo ra sau lưng, khụy gối ngồi xuống cạnh anh, vẻ mặt thân thiết, “Anh không sao chứ?”

Thẩm Dịch có chút xấu hổ lắc đầu, muốn vươn tay lau vết bẩn trên môi, bàn tay đang đặt trên thành bồn cầu vừa buông lỏng xuống, thân mình liền hơi lao đảo, thiếu chút nữa đã ngã xuống sàn nhà. Tô Đường mau chóng vớt cái chảo xuống, đưa tay ra đỡ anh, Thẩm Dịch chưa kịp quay đầu lại, đã nồn một bãi xuống sàn nhà, khiến quần áo của anh và Tô Đường đều dính bẩn cả, Tô Đường theo bản năng nhún mảy.

Thẩm Dịch hoảng loạn quơ tay loạn xạ dùng “thủ ngữ”, đây cũng là câu “thủ ngữ” duy nhất mà Tô Đường biết, rất xin lỗi.

“Không sao, không sao.....”

Tô Đường giúp anh cởi vài cúc áo, nhẹ nhàng xoa lưng giúp anh, cảm giác được người anh đang nóng lên, cơ thể cũng phát run, Thẩm Dịch lại ghé người vào bồn cầu nồn một trận nữa, nồn khan đến khản cổ, mới dần dần đỡ hơn.

Tô Đường lấy cho anh một cốc nước súc miệng, Thẩm Dịch lại trưng ra vẻ mặt áy náy dùng “thủ ngữ” nói xin lỗi cô, rồi chỉ chỉ vào quần Tô Đường, lại chỉ sang chiếc máy giặt đang nằm bên cạnh bồn rửa mặt.

“Anh cứ ngồi yên, tôi sẽ tự thu dọn.....” Tô Đường nhìn tay Thẩm Dịch vẫn ép chặt vào dạ dày, đột nhiên nhớ vừa nãy khi cô hỏi anh bị bệnh gì, anh cũng chỉ vào vị trí đó, lúc ấy cô còn tưởng rằng anh đang nói mình đói bụng, “Anh vì bệnh dạ dày nên mới nằm viện sao?”

Thẩm Dịch cười yếu ớt rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Đường đỡ anh đứng dậy, “Đi thôi, quay về bệnh viện.”

Thẩm Dịch lắc đầu.

Tô Đường luôn không thích ép buộc người khác, nhưng vừa rồi nhìn anh như nồn cả lực phủ ngũ tạng ra thế kia đã thật sự dọa Tô Đường không ít. Tô Đường đỡ anh đứng dậy muốn ra ngoài, mới nhớ vừa rồi sau khi đỡ đã trả lại chìa khóa xe cho người này.

Tô Đường nghiêm mặt vươn tay tới, “Chìa khóa xe, đưa cho tôi.”

Thẩm Dịch vẫn lắc đầu, bước qua cái chảo cô vừa vớt xuống sàn, đi ra khỏi toilet. Tô Đường thấy bước chân anh vẫn loạng choạng, nhất thời không dám buông tay anh, cuối cùng vẫn dìu anh nằm xuống giường.

Thẩm Dịch cọ đầu vài cái trên gối, sau khi tìm được tư thế thoải mái, liền nhắm mắt lại. Tô Đường vẫn chưa từ bỏ ý định, nhớ lúc vừa nhận chìa khóa

anh liền tiện tay đút vào túi quần, vì thế cô đưa tay mò túi quần của anh.

Thẩm Dịch phối hợp duỗi hết cả tay chân thành hình chữ đại, Tô Đường lục soát những nơi có thể giấu chìa khóa cả quần lẫn áo, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, vừa ngẩng đầu, liền thấy người kia sắc mặt trắng xanh đang chớp mắt nhìn cô, nụ cười còn mang thâm ý sâu sa. Lúc này Tô Đường mới phát hiện dường như mình vừa bỏ nhào nằm trên người anh, còn anh thì vẫn thản nhiên mặc cô muốn làm gì thì làm.

Mặt Tô Đường bỗng chốc đỏ bừng, cô hoảng hốt đứng dậy, “Anh. .... anh mau đưa chìa khóa cho tôi!”

Thẩm Dịch vẫn giữ nụ cười dịu dàng khiến cho Tô Đường mặt đỏ tím đập thình thịch, anh vươn tay chỉ về phía ngăn kéo chiếc tủ ở đầu giường bên phải.

Tô Đường mở hộc tủ trên cao nhất, ngăn kéo không có chìa khóa, chỉ có những hộp thuốc được đặt rất cẩn thận, Tô Đường ngần ngừ, mở tiếp ngăn thứ hai, thứ ba phía dưới, tất cả cũng đều là thuốc các loại được xếp rất thẳng hàng.

Thẩm Dịch ngồi dậy tựa lưng vào chiếc gối đầu giường, cầm chiếc Laptop đang đặt trên đầu giường, nhanh tay gõ hai hàng chữ, rồi xoay sang cho Tô Đường đọc.

— Cảm ơn cô đã chăm sóc tôi. Thuốc cần uống trong nhà đều có, cô đừng quá lo lắng. Tôi có chuyện rất quan trọng phải làm, bốn giờ sáng tôi sẽ ngủ, sáng mai nhất định sẽ quay về bệnh viện.

Sự thành khẩn và quyết đoán của Thẩm Dịch khiến Tô Đường trong phút chốc không biết nói gì để phản bác anh, cô nhìn ba cái ngăn kéo chứa đầy thuốc, tức giận than thở một câu, “Giữ nhiều thuốc trong nhà như vậy làm gì, định mở bệnh viện đấy à?”

Thẩm Dịch cười gật đầu.

Tô Đường lườm anh một cái, không biết phải làm sao, “Nói rồi đấy nhé, sáng mai nếu anh lại chơi xấu, tôi sẽ gọi 110.”

Thẩm Dịch hơi giật mình, cúi đầu gõ chữ trên máy tính.

— Không phải 120 mới là số cấp cứu sao?

“Ai nói là tôi muốn cứu anh,” Tô Đường trừng mắt nhìn anh, “Nếu anh dám chơi xấu, tôi sẽ báo án, tố cáo anh giam cầm trái phép gái nhà lành.”

Mỉm cười Thẩm Dịch hơi chau lại.

— Gái gì cơ?

Tô Đường chịu thua, “Gái nhà lành. .... chính là gái ngoan ấy.”

Thẩm Dịch nhìn gương mặt lạnh lùng của Tô Đường, lại liếc mắt nhìn ra cửa phòng một lượt.

— Gái nhà lành sẽ dùng cháo đập vỡ cửa phòng của tôi à?

Tô Đường bực bội, không thêm cãi lý với bệnh nhân, muốn xoay người tới toilet của phòng khách xử lý quần áo một chút, vừa đi được một bước thì cổ tay đã bị anh tóm lại, chỉ cầm tay cô trong giây lát rồi lập tức buông ra, sau đó truyền tới tiếng gõ bàn phím lao xao, lúc Tô Đường quay người lại Thẩm Dịch đã xoay màn hình máy tính qua, ánh mắt có chút lo lắng nhìn Tô Đường.

— Xin lỗi, tôi chỉ nói đùa thôi. Cảm ơn cô đã lo lắng cho tôi.

Tô Đường thờ ơ không đáp lại, Thẩm Dịch lại vội vàng đánh thêm câu nữa.

— Cô phá cửa cũng rất khoa học.

Tô Đường không giữ nổi vẻ mặt nghiêm túc, cô “Phụt” cười ra thành tiếng, rồi xoay người đi vào toilet, lúc đi ra còn cầm trên tay cái cháo, vẫn giữ nụ cười nơi khóe miệng mà nhìn Thẩm Dịch.

“Anh cứ bận việc của anh, còn tôi sẽ nghiên cứu thử xem làm thế nào mới thu dọn đồng đồ nát kia một cách có khoa học.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Tô Đường dùng cái hót rác xúc mảnh thủy tinh đổ vào thùng rác trong phòng bếp, sau khi vắt và một phen thì T-shirt trên người Tô Đường đã thấm mồ

hôi. Dù sao cũng không đi được ngay, Tô Đường quyết định đến nhà tắm trong phòng ngủ của khách tắm rửa, sau đó nhét quần áo bẩn vào máy giặt, khoác lên người áo tắm đàn ông màu cà phê treo trong tủ quần áo.

Trong nhà Thảm Dịch không có dấu vết người thứ hai từng ở, mặc dù áo tắm này đã cắt tem giá nhưng rõ ràng còn mới tinh, cọ vào người còn có cảm giác khó chịu của quần áo mới.

Tô Đường đoán, có lẽ anh là một người trời sinh thích yên tĩnh.

Nếu như không phải trời sinh thích yên tĩnh thì cuộc sống ngày ngày không một tiếng động này, anh sẽ không trải qua ung dung như vậy.

Sau khi Thảm Dịch uống thuốc xong thì không rời phòng ngủ, khi Tô Đường đẩy cửa phòng ra thấy anh đang đeo kính ngồi dựa ở đầu giường, chăm chú nhìn vào laptop, dáng vẻ giống như đang làm việc rất tập trung. Cô không quấy rầy anh nữa, một mình nằm ở trên ghế sofa trong phòng khách xem TV.

TV của Thảm Dịch có không ít các kênh trả phí, trong đó tài chính và kinh tế chiếm đa số, điện ảnh, phim truyền hình, phim hoạt hình thì không có loại nào, Tô Đường chuyển từ đầu tới cuối hơn một trăm kênh cũng không tìm được chương trình nào thích hợp.

Kênh cuối cùng là một kênh tài chính và kinh tế, đang phát chuyên mục phân tích cổ phiếu, nhìn bình luận viên mặc tây trang nói hươu nói vượn trong TV, Tô Đường đột nhiên nhớ tới Thảm Dịch từng viết có thể đọc hiểu khẩu hình miệng khi nói, cô ấn nút yên lặng của TV.

Tiết mục này không có phụ đề, Tô Đường nhìn chăm chăm vào màn hình hơn một phút đồng hồ, miệng bình luận viên không ngừng giãy nảy, Tô Đường một chữ cũng không đoán được, đến mức cả người bức bối, đành chỉnh tiếng trở lại, chính thức tuyên bố từ bỏ.

Tô Đường thất bại thờ dài, thật sự là ganh tỵ mà...

(*ganh tỵ: Nguyên văn “nhân bì nhân khí tử nhân” – chỉ loại người hay ganh tỵ với người khác, thấy người ta có cái gì đẹp, cái gì tốt thì đều ghen tức mà không nghĩ xem người ta làm sao mới có được cái đó, là loại người chỉ biết kết quả mà không biết đến quá trình)

Cuối cùng Tô Đường chọn một kênh phim truyền hình, xem Tiểu Yến Tử đấu trí với Dung ma ma, xem đến đoạn Dung ma ma nóng lòng bóp chết Tiểu Yến Tử thì Thảm Dịch từ trong phòng ngủ đi ra, tiến vào phòng khách.

Tô Đường ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ treo tường, 4 giờ 3 phút, cô nhớ rõ hàng chữ anh đánh vào trên màn hình máy tính, anh làm việc tới 4 giờ rồi sẽ nghỉ ngơi.

“Công việc của anh xong rồi?”

Thảm Dịch gạt gật đầu, đi tới ngồi xuống ghế sofa bên cạnh cô, trong nụ cười mang theo chút mệt mỏi.

“Vậy anh mau đi ngủ đi, đã trễ thế này rồi.”

Thảm Dịch không định nói ngủ ngon, có chút hưng phấn nhìn đám người náo loạn trọng TV, lấy điện thoại ra hỏi một câu:

—— Giọng của nhân vật nào trong phim dễ nghe nhất?

Tô Đường sững sốt một chút, chỉ chỉ vào màn hình TV: “Anh nói những người này sao?”

Thảm Dịch gạt gật đầu, có chút mong chờ nhìn cô.

Người khác xem TV đều bình luận về vấn đề ai đẹp nhất, Tô Đường chưa từng nghĩ tới vấn đề người nào có giọng dễ nghe nhất, cô do dự trong chốc lát rồi nói: “Thái hậu.”

Thấy vẻ mặt Thảm Dịch có chút bất ngờ, Tô Đường cười bổ sung: “Giọng nói của bà ấy giống bà ngoại tôi.”

Thảm Dịch ngơ ngác một chút, ngẩng đầu nhìn lão phật gia đang kéo tay Tĩnh nhi cười hiền lành trên màn hình, có chút đắm chiêu trong chốc lát, cho tới khi màn hình chuyển qua cảnh nhân vật khác anh mới thu hồi tầm mắt, có chút tiếc nuối gạt đầu.

—— Nhất định là giọng nói rất thân thiết, đáng tiếc lúc tôi biết bà thì đã không còn nghe được nữa.

Tô Đường có chút khờ khạo, đột nhiên ý thức được những lời này mang ý nghĩa gì, trong lúc kinh ngạc cô đã hỏi ra một câu có cấu trúc đủ khiến một giáo viên Ngữ Văn tức chết: “Anh... Anh nghe thấy âm thanh sao?”

Lúc Tô Đường hỏi ra thì mới cảm thấy mình có chút đường đột, còn chưa kịp xấu hổ thì Thảm Dịch đã mỉm cười gạt đầu, cúi đầu đánh một hàng chữ.

—— Trước ba tuổi có thể nghe thấy một chút.

Tô Đường ngồi bên cạnh Thảm Dịch, thấy rõ quá trình Thảm Dịch đánh những lời này trên di động, tự nhiên trôi chảy, thông dong bình tĩnh, dường như có chút lưu luyến, lại giống như một cụ già trăm tuổi nhớ lại một chút thời trẻ.

Tô Đường an tâm hơn, lại lớn gan nhẹ nhàng hỏi một câu: “Là vì anh bị bệnh sao?”

Thẩm Dịch có chút bất đắc dĩ cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Đường không tiếp tục mặt dày hỏi anh bị bệnh gì nữa, ngẩng đầu nhìn thấy người mặc quần áo cổ trang trên TV, đột nhiên nhớ tới một câu nói trong sách xưa, không khỏi nhìn về phía Thẩm Dịch: “Tôi cảm thấy Mạnh Tử có một câu nói rất phù hợp với anh.”

Thẩm Dịch nghiêng nghiêng người, nghiêm túc nhìn cô.

“Trời muốn giao trách nhiệm lớn lao cho người, trước tiên cần phải...” Tô Đường tâm tình dạt dào đọc đoạn mở đầu, lập tức quên mất đoạn sau là gì, cô nghĩ rằng Trung văn của Thẩm Dịch không được tốt, thành ngữ sẽ không rõ, nhất định chưa đọc “Mạnh Tử”, nên làm một câu tổng kết đơn giản, nghiêm túc nói: “Trước tiên cần phải dày vò người đó.”

Thẩm Dịch đột nhiên ngửa cổ lên ghế sofa cười rộ lên, cười đến nổi bả vai run run, Tô Đường thấy thế thì chợt dạ, vươn tay túm lấy anh: “Tôi nói nghiêm túc đấy, anh cười gì hả?”

Thẩm Dịch cố gắng nín cười, lại không giấu được ánh mắt vui vẻ, đưa di động đến chỗ Tô Đường, đánh từng chữ cho cô xem

—— trước tiên cần phải tôi luyện tâm trí của họ, lao nhọc về gân cốt của họ, làm thân xác của họ bị đói khát, làm họ chịu khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi. Như thế là để lay động tâm trí người ấy, để tính tình người ấy trở nên kiên nhẫn, tăng thêm tài năng cho người ấy. Hình như Mạnh Tử đã nói như vậy.

Tô Đường đen mặt kêu lên, nắm tay lại, đánh hai cái lên bả vai của người lại cười ngất trên ghế sofa: “Không phải anh nói Trung văn của anh không tốt sao?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, cúi đầu khụ khụ, tiếng ho có chút yếu ớt, Tô Đường không dám la lối anh nữa, chỉ có thể phát điên trừng mắt nhìn người thâm tàng bất lộ này.

Thẩm Dịch ngừng ho dưới cơn mưa rào bằng ánh mắt của Tô Đường, thu liễm một chút vui vẻ, nghiêm túc gõ chữ.

—— tôi vẫn luôn ở Mi đọc sách, Trung văn thật sự không tốt, còn đang học tập. Nhưng mà tôi từng gặp đoạn này trên TV rồi, cảm thấy rất hay cho nên nhớ kỹ.

Tô Đường trừng anh, trên mặt là vẻ không tin: “Xem từ chương trình TV nào?”

Thẩm Dịch không do dự trả lời.

—— “Thời niên thiếu của Bao Thanh Thiên”

Tô Đường liếc mắt, không phản bác, bởi vì cô cũng chưa đọc “Mạnh Tử”, cô nhớ rất rõ, cô biết đến đoạn này cũng nhờ bộ phim truyền hình này.

Sao anh có thể nhớ rõ ràng như thế, mà cô lại nhớ thành như vậy...

May mắn là anh chỉ gặp cô một lần ở viện an dưỡng, nếu như cô đúng là thanh mai trúc mã cùng lớn lên với anh, thì sợ rằng thời học sinh của cô sẽ bị bạn học như anh ám ảnh quá.

Tô Đường còn đang cảm khái, thì Thẩm Dịch đã vỗ nhẹ lên tay cô, đưa di động tới.

—— Cô đánh giá cao tôi quá, tôi không có chí hướng lớn như vậy, cũng không chịu quá nhiều đau khổ. Nhưng vẫn cảm ơn vì cô đã đau lòng cho tôi.

Trên mặt Thẩm Dịch còn mang theo nụ cười, nhưng mà nụ cười không còn cởi mở dịu dàng như vừa rồi nữa, Tô Đường thấy thế mềm hẳn đi, không còn tức giận nữa.

“Ai đau lòng vì anh chứ, tôi đang bàn luận...” Tô Đường chợt dạ muốn nhanh chóng bỏ qua chủ đề này, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, vội hỏi: “Cũng đã hơn 4 giờ rồi, không phải anh nói sau 4 giờ làm việc xong sẽ nghỉ ngơi à, mau đi ngủ đi.”

Thẩm Dịch do dự một chút.

—— cô không ngủ một lát sao?

Tô Đường lắc đầu: “Tôi bị lệch múi giờ, ngày mai phỏng vấn xong về nhà ngủ bù là được.”

—— Máy giờ bắt đầu phỏng vấn thế?

“Chín giờ tập trung kí tên, sau đó sắp xếp thứ tự họ ghép vần theo bảng chữ cái, một người năm phút phỏng vấn, tối thiểu cũng mười một giờ mới đến lượt tôi.”

Thẩm Dịch suy nghĩ cách diễn đạt phàn nàn của cô, cảm kích cười cười, Tô Đường đột nhiên phát hiện, họ anh ghép vần cũng là chữ S ở đầu.

—— Bác sĩ phụ trách của tôi tám giờ đi làm, sáu rưỡi chúng ta xuất phát chắc chắn sẽ đến kịp.

“Được.” Tô Đường đáp ứng dứt khoát xong, duỗi tay về phía anh: “Nhưng trước hết anh phải giao chìa khóa xe ra, nếu không trong lòng tôi không an tâm.”

Môi trường sinh sống ở ngoại ô phía Đông thành phố S là tốt nhất, không có những nhà xưởng lộn xộn, cũng không có khu buôn bán tập trung, nhưng cũng vì thế mà chẳng có hệ thống giao thông công cộng. Trên đường lái xe đến đây cô đã để ý, trạm xe buýt gần nhất cách nhà Thẩm Dịch cũng phải đi ít nhất mười phút, taxi cũng không thấy bao nhiêu, nếu lúc anh thức dậy lại đổi ý thì buổi phỏng vấn kia cô cũng chỉ có thể bỏ qua.

Tô Đường nói rất thành khẩn, Thẩm Dịch cũng không giấu diếm chỗ cất chìa khóa ở đâu nữa.

—— Trong hộp đựng rau quả ướp lạnh trong tủ lạnh.

Trong tủ lạnh...

Tô Đường bị đáp án này làm cho tức giận: “Từ lúc nấu cơm anh đã bày mưu rồi phải không?”

Thẩm Dịch cười vô hại, từ chối cho ý kiến, thu điện thoại đứng dậy, vỗ nhẹ hai cái lên vai Tô Đường, coi như một câu chúc ngủ ngon.

Thẩm Dịch hình như không đi ngủ, tiếng máy in vang lên soàn soạt trong thư phòng, Tô Đường cũng không quấy rầy anh, lấy chìa khóa xe từ trong hộp hoa quả ướp lạnh rồi trở lại phòng khách xem TV, cho đến khi thấy sáu giờ thì cô trở lại phòng khách rửa mặt và thay quần áo, lúc đi ra thì vừa vận sáu rưỡi, Thẩm Dịch cũng ăn mặc chỉnh tề xuất hiện trong phòng khách.

Qua một đêm không ngủ nhưng do bị lệch múi giờ cô vẫn chống đỡ được, còn Thẩm Dịch không ngủ một đêm, tinh thần kém đi rất nhiều, lên xe không lâu đã mơ màng ngủ mất, cho đến khi Tô Đường ngừng lại ở bãi đỗ xe bệnh viện Bắc Nhã, Thẩm Dịch mới từ từ tỉnh lại do ghế dựa mất độ lắc lư.

Tô Đường còi dây an toàn ra, quay đầu để người ngồi ghế phụ nhìn thấy những gì mình nói: “Đến rồi, anh mau về phòng bệnh ngủ đi.”

Thẩm Dịch chống tay lên ghế ngồi thẳng người lên, xin lỗi cười cười, đưa tay sửa lại những lọn tóc rối do dựa vào ghế, Tô Đường rút chìa khóa xe đưa cho anh, Thẩm Dịch không đưa tay nhận mà lấy đi động ra.

—— Hoa Chính cách đây hơi xa, cô lái xe đi.

Tô Đường không biết nhiều về xe nhưng đã lái đủ các loại xe, tốt xấu gì cô cũng có thể cảm giác được, tính toán cẩn thận, có lẽ tiền lương và tiền thưởng trong một tháng cô nhận chức cũng không đủ thay lớp của chiếc xe này.

“Không cần, không cần... Gần đây giao thông rất thuận tiện, tôi ngồi tàu điện ngầm đến là được.”

—— Xe điện ngầm không thể đi nhanh, còn phải chuyển tuyến đi, rất lãng phí thời gian.

Tô Đường kiên trì: “Vậy tôi bắt xe taxi.”

Thẩm Dịch cũng kiên trì.

—— Cô lái xe đi, tăng thêm khó khăn cho việc tôi rời khỏi bệnh viện một lần nữa.

Lý do này đáng để lo lắng, thực sự không thể không lo lắng, Tô Đường có chút dao động thì đã nhìn ra chỗ không thích hợp trong đó: “Tôi lái xe của anh đi, anh cũng có thể bắt xe, ở công bệnh viện bắt xe còn dễ hơn nữa, sao mà khó khăn được hả?”

Thẩm Dịch bắt đầu dĩ cười khê.

—— Bác sĩ phụ trách tịch thu tiền của tôi rồi.

Tô Đường cười ra tiếng, có thể khiến bác sĩ phụ trách làm đến mức này thì lịch sử đen tối của anh nhất định vô cùng đồ sộ: “Vậy sao bác sĩ phụ trách của anh không tịch thu chìa khóa xe luôn?”

Thẩm Dịch càng bắt đầu dĩ cười cười, cúi đầu gõ chữ.

—— Tôi không thể lái xe, bác sĩ phụ trách ép tôi phải cho lái xe nghỉ phép, tôi và Lão Trần không phải cùng một nhóm.

Tô Đường bị câu cuối cùng nghe quen quen chọc cười, hơi do dự một chút: “Vậy tôi mượn dùng một chút, lúc về tôi sẽ đổ đầy xăng cho anh.”

Thẩm Dịch cong mày, không hề keo kiệt nở một nụ cười tươi, giống như sau cơn mưa trời lại sáng, Tô Đường nhìn thấy thì trong lòng khê run.

Xe của anh đã lâu không đổ xăng hả...

Cho dù là chiếc xe đắt tiền cỡ nào, giá xăng cũng chẳng khác gì bình thường, chút tiền xăng dầu này Tô Đường vẫn có thể bỏ ra được. Tô Đường tra lại chìa khóa vào ổ, Thẩm Dịch còn chưa định xuống xe, anh cầm một túi giấy văn kiện ở dưới kính chắn gió, đưa tới trước mặt cô.

Túi văn kiện này anh mang từ nhà theo, Tô Đường còn cho rằng đó là công việc tối qua mà anh chưa làm xong, muốn mang đến bệnh viện làm tiếp, thấy anh đưa cho chính mình thì không khỏi sững sốt một chút: “Cái này cho tôi sao?”

Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu.

Tô Đường sững sờ nhận lấy, không đợi túi văn kiện được mở ra, Thẩm Dịch đã đi xuống xe.

“Này ——”

Tô Đường vội vàng hạ cửa kính xe xuống, hô lên một tiếng rồi mới nhớ dù cô la rách cổ họng thì anh cũng sẽ không quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng Thẩm Dịch đi về phía khu nội trú, đột nhiên Tô Đường có một cảm giác kỳ quái.

Hình như cô thật sự đã gặp anh ở nơi nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Để tránh bị tắc đường giờ cao điểm đi làm buổi sáng, Tô Đường thừa dịp thời gian còn sớm, lái xe đến gần công ty Hoa Chính trước, tìm bãi đỗ gửi xe xong thì gọi điện cho bà ngoại báo bình an, sau đó ngồi ở quán cafe đối diện tòa nhà Vĩnh Hòa, mở túi hồ sơ Thẩm Dịch đã sắp xếp rất gọn gàng bí mật kín đáo đưa cho cô kia.

Trong túi hồ sơ là một tập văn kiện A4 có đóng dấu, cô vừa mở túi, lập tức ngửi được mùi mực in nhàn nhạt của giấy mới, Tô Đường rút cả tập giấy, liếc mắt nhìn trên cùng của trang đầu tiên, thì nhất thời ngạc nhiên.

Trang đầu tiên in hình một logo hình vuông giống hệt logo đại diện của tòa nhà cao tầng đối diện kia.

Đây là logo chính thức của tập đoàn Hoa Chính, tập đoàn Hoa Chính là một tập đoàn lớn trên thị trường, công ty xây dựng Hoa Chính chỉ là một công ty con trực thuộc tập đoàn này.

Tô Đường vội vàng lật từng trang tài liệu có đóng dấu ra, ngoài vài trang đầu giới thiệu chung về tập đoàn Hoa Chính, còn có các thông tin về hạng mục, bản vẽ, báo cáo nghiệm thu, tư liệu tiến độ công trình tòa nhà của Thẩm Dịch đang ở. Bất luận là giới thiệu hay tư liệu, trang nào cũng có in logo đại diện của tập đoàn Hoa Chính, font chữ định dạng chữ đều thống nhất, có vẻ như cùng được lấy ra từ một văn kiện nào đó.

Tư liệu công trình là tài liệu nội bộ công ty, không phải chỉ search mấy từ khóa trên mạng mà tìm ra tài liệu này, Thẩm Dịch sao có thể lấy được tài liệu nội bộ của công ty?

Nghĩ lại lúc Thẩm Dịch đưa túi tài liệu này còn cười mỉm với cô một cái có ý cổ vũ, trong lòng Tô Đường cảm thấy bồn chồn, anh không phải là người của tập đoàn Hoa Chính đây chứ.....

Anh chỉ thừa nhận mình là thương nhân, nhưng không hề nói mình kinh doanh gì, làm kiến trúc sư ở tập đoàn Hoa Chính thì dĩ nhiên cũng được xem như là thương nhân.

Tô Đường vừa nghĩ thông chuyện này, phản ứng đầu tiên chính là cảm di động lên, mở cuộc trò chuyện với Thẩm Dịch, nhanh tay đánh một dòng.

— Anh làm việc ở tập đoàn Hoa Chính sao?

Trước khi ấn gửi tin nhắn, Tô Đường vội vàng xóa sạch dòng chữ vừa viết.

Bây giờ hỏi anh chuyện này có sao không nhỉ, có giống như đang nhờ anh đi cửa sau không nhỉ?

Cũng không phải Tô Đường khinh thường những người tìm việc thông qua quan hệ, mỗi người một số mệnh, sinh tồn là chuyện vốn phải dựa vào chính sức mình, nhưng cô cảm thấy mối giao tình của mình và Thẩm Dịch chưa đến hai tư tiếng, vốn không đủ để khiến anh mang bản vẽ nội bộ của công ty cho cô biết.

Huống chi, nếu anh thực sự có ý muốn giúp cô đi cửa sau, thì cần gì phải thức cả đêm chuẩn bị cho cô nhiều tài liệu như vậy?

Tô Đường cất di động, nhìn ánh mặt trời chói mắt đang chiếu xuống tòa nhà lớn của công ty Hoa Chính phía đối diện đường, cầm cốc uống một ngụm sữa đậu nành nóng, rồi để xuống, cúi đầu sắp xếp đồng giấy tờ còn đang hỗn độn trên bàn, bắt đầu đọc thật chăm chú từng chữ từ trang đầu tiên.

Dù sao đây cũng là tập tài liệu anh mang bệnh lại thức cả đêm làm xong in ra cho cô đọc, bất luận như thế nào, cô cũng không muốn lãng phí tâm ý của anh.

Tô Đường dùng xong sữa đậu nành và bánh quẩy mới chỉ đến tám giờ bốn mươi, cô đọc nốt mấy trang báo cáo nghiệm thu thêm lần nữa, liền sắp xếp lại tài liệu rồi đi sang tòa nhà đối diện phía bên kia đường.

Địa điểm phỏng vấn là phòng họp tầng năm, Tô Đường quẹt thẻ ngoài cửa, lúc vào thang máy đi lên thì thấy ngoài hành lang đã có rất nhiều người đang chờ, nam mặc tây trang đi giày da, nữ không phải trang phục công sở thì cũng là váy ngắn trên đầu gối, chỉ có mình cô mặc Tshirt và quần kaki, trên tay còn mang theo một túi giấy, nghiễm nhiên bị coi như người đưa báo của phòng thông tin phía dưới.

Lại thua người ta một trận, Tô Đường tự cười thầm trong lòng, tìm một góc không có người chú ý đến, bắt đầu im lặng ngẫm nghĩ về tương lai.

Bà ngoại nói trưa nay sẽ làm cá kho cho cô.....

Thời gian kết thúc phỏng vấn không sai lệch mấy với suy đoán của Tô Đường, lúc ra khỏi phòng thì đã gần mười một rưỡi, trong thời gian chờ thang máy cô liền gửi tin nhắn cho Thẩm Dịch.

— Phòng vấn đã xong, cảm ơn tài liệu của anh. Bây giờ tôi sẽ tới bệnh viện trả xe cho anh, được không?

Tô Đường thừa nhận, sau khi bị ba vị nhà tuyển dụng mặt lạnh hành hạ một trận, thì cô có chút nhớ tới gương mặt lúc nào cũng dịu dàng mỉm cười của Thẩm Dịch.

Tô Đường đợi chừng hai phút, sau đó nhận được một tin nhắn dài.

— Bây giờ đường rất đông, cô cũng mệt rồi, tự lái xe không an toàn, không cần tới đây đâu. Trợ lý của tôi đang ở gần chỗ cô phỏng vấn, cô ấy họ Tàn, lập tức sẽ gọi điện cho cô, cô cứ đưa chìa khóa xe lại cho cô ấy. Có xe bus 02 về thẳng viện an đường, trạm xe bus ở đối diện công ty, về nhà ngủ một giấc cho khỏe đi.

Sau khi nhận được tin nhắn căn dặn rất cẩn thận của anh, Tô Đường có chút xúc động, ngay cả việc vì sao trợ lý của anh đang ở Hoa Chính cô cũng lười suy nghĩ. Cô ôm di động do dự một chút, chọn câu chữ cụ thể đáp lại anh.

— Đã thỏa thuận là phải bom đầy xăng trả lại xe mà, như vậy không phải có lợi cho tôi rồi sao?

Vừa gửi tin này Thẩm Dịch liền nhắn lại.

— Vậy cô cố vũ tinh thần cố gắng cho tôi đi.

Anh nói như vậy, Tô Đường cũng không ép nữa, cô cong khóe miệng mau chóng đáp lại cho anh một tràng “Cố lên” lấp kín hết cả màn hình điện thoại.

Tô Đường vừa nhắn xong tin này, cửa thang máy liền vang lên “Tĩnh” một tiếng rồi mở ra.

Vì bây giờ là giờ nghỉ trưa nên thang máy rất đông, bỏ qua chuyến này thì không biết phải chờ đến khi nào mới có chuyến nữa nên Tô Đường vội vàng cất di động vào túi rồi chen vào thang máy như cá nén trong hộp, đi thẳng xuống tầng một, vừa theo dòng người ra khỏi thang máy, di động liền reo, cô lập tức nhận được tin nhắn phản hồi của Thẩm Dịch.

— Cảm ơn ** cảm ơn

Tô Đường dờ khóc dờ cười đáp lại.

— Anh viết từ bậy bạ gì mà bị chuyển thành dấu sao hết vậy.

Thẩm Dịch còn chưa hồi đáp thì đột nhiên cô nhận được cuộc gọi từ số máy lạ.

Tô Đường đoán người gọi là trợ lý của Thẩm Dịch nên nhanh chóng nhấn nút nhận cuộc gọi, vừa đưa di động đến tai, còn chưa kịp mở miệng, người ở bên kia đã nói trước.

“Alo, chào cô, xin hỏi cô là Tô Đường tiểu thư?”

Giọng nói rõ ràng lưu loát, mang theo vẻ khách khí không chút cảm tình, Tô Đường nhất thời hoài nghi đây là nhân viên tiếp thị, do dự một chút mới đáp lại, “Vâng, xin hỏi cô là.....”

Người ở đầu dây bên kia dường như đang vội, Tô Đường còn chưa nói dứt lời đã bị cô ta cắt ngang, “Chào cô, tôi là trợ lý của Thẩm tiên sinh, chìa khóa của anh ấy đang ở chỗ cô, bây giờ tôi có thể qua lấy không?”

“À..... Được,” Tô Đường theo bản năng lấy chìa khóa từ trong túi quần, “Cô đang ở đâu, tôi qua đó đưa cô.”

“Không cần, tôi đã nhìn thấy cô rồi.”

Không đợi Tô Đường nói gì thêm, bên kia liền vang lên tín hiệu cúp máy.

Lời này có ý người ta đang ở rất gần cô, Tô Đường ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy một người phụ nữ cao mặc đồ đen cách đó mười mét và đang đi về phía mình.

Cô đang đứng gần cửa thang máy, lúc đó cũng có vài người phụ nữ đang đi về phía cô, nhưng Tô Đường chỉ nhìn một cái là nhận ra người phụ nữ kia, bởi vì phong thái cũng giống như giọng nói của cô ta vậy, lưu loát già dặn, trong giọng còn toát ra cảm giác mạnh mẽ chuyên nghiệp, so với cô ấy, mấy ứng viên mặc trên người những bộ trang phục cẩn thận kia cũng chỉ như kẻ cosplay mà thôi.

“Dò sông dò biển dễ dò nào ai lấy thước để đo lòng người” [1], chắc hẳn đây là cảm nhận của cô về người phụ nữ kia.

[1] Gốc là: 画虎画皮难画骨 – (Họa Hổ Họa Bì Nan Họa Cốt): Bạn có thể vẽ rồng vẽ hổ, nhưng rất khó vẽ trực tiếp phần xương dưới da chúng. Bạn có thể hiểu một người, biết được vẻ bên ngoài của người đó, nhưng khó mà biết được trong lòng người đó đang nghĩ gì

Tô Đường phát hiện, phàm là những thứ liên quan đến “Thẩm Dịch”, tuyệt đối đều có chất lượng cao.

Tô Đường âm thầm cảm thán tiếp đón đối phương, khách khí giao chìa khóa cho cô, chỉ cho cô chỗ đỗ xe, cô ta cũng không nói nhiều với Tô Đường, chỉ nói lời cảm ơn đơn giản rồi xoay người đi vào thang máy chặt kín người kia.

“Tôi còn có một chuyện quan trọng muốn nhờ cô.” Tô Đường nhanh chóng đi tới, trước khi cửa thang máy đóng lại liền đuổi theo cô, đưa túi hồ sơ đang cầm ra, “Phiên cô trả tập hồ sơ này cho Thẩm tiên sinh giúp tôi luôn, đây cũng là đồ của anh ấy.”

“Được.”

Nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại, Tô Đường mới lấy di động ra, xem tin nhắn Thẩm Dịch gửi tới lúc cô đang nghe điện thoại.

— Cảm ơn ^ Cảm ơn.

Tô Đường hơi ngạc nhiên, đột nhiên mới hiểu ra, hai dấu sao kia không phải từ “hài hòa” gì, mà là ký hiệu lũy thừa do máy tính tự lập trình.

Tưởng tượng ra dáng vẻ cười đến không thẳng được lưng của Thẩm Dịch, Tô Đường ai oán bỏ điện thoại vào túi xách.

Cấu tạo đầu óc không giống nhau, sao có thể làm bạn bè đây.....

Lúc Tô Đường về nhà đã hơn mười hai giờ rồi, bà ngoại vẫn đang nấu cơm trong phòng bếp, Tô Đường rửa tay rồi vào giúp bà, câu được câu không đáp lại mấy vấn đề bà ngoại hỏi về cuộc phỏng vấn, đợi qua một lúc lâu mới có cơ hội thích hợp chen chân hỏi, cô vừa già tới, vừa làm bộ như không chút để ý mà hỏi, “Đúng rồi..... Bà ngoại, Thẩm Dịch làm công việc gì vậy ạ?”

Bà ngoại hoàn toàn không nghi ngờ gì, nhấp miệng nếm một ngụm nước canh, không chút để ý trả lời, “Ừ, con đột nhiên hỏi nên bà cũng không nhớ lắm, hình như nó làm về quản lý tiền bạc gì đó, công việc cũng không bận rộn lắm, ban ngày bà làm việc nó còn thỉnh thoảng tới thăm bà nữa, nên hôm ấy bà mới nhờ thằng bé đi đón con..... Nếu sớm biết nó đang nằm viện, tài xế còn xin nghỉ, bà đã gọi điện thẳng cho ông Trần rồi, còn phiền nó chạy ra sân bay.....”

Tô Đường không để ý mấy lời cảm ràm sau đó của bà ngoại, cô còn đang bận rộn liệt kê một loạt các công việc liên quan đến “quản lý tiền bạc” trong đầu, có vẻ Thẩm Dịch không giống một công nhân viên chức bình thường, Tô Đường đoán thử anh là một cán bộ chức cao nào đó, “CFO à?”

Bà ngoại đứng bên cạnh cẩn thận nếm thử miếng cá kho trong nồi, lắc đầu khẳng định chắc nịch, “Không không, không phải làm về vũ trụ đâu.....”

“Bà ngoại, không phải UFO..... ý con là CFO, giám đốc tài chính.”

Bà ngoại vừa lòng nhìn thành quả màu sắc lẫn hương vị đều vẹn toàn trước mặt, nhẹ gõ gõ thìa lên thành nồi, rồi chẳng hề để ý cười mà nói, “Chắc là vậy, không khác mấy đâu..... bà ngoại từng này tuổi rồi sao hiểu được mấy từ ngữ của giới trẻ các con chứ..... Thôi, được rồi, mang tôi già cho vào bát mọc nhĩ kia đi, sau đó dọn dẹp lại bàn rồi ăn cơm thôi!”

Bà ngoại cô vẫn thường coi những thứ bà không hiểu, đọc những câu bà không biết quy thành “ngôn ngữ của giới trẻ”, Tô Đường sợ nếu cứ tiếp tục nói nữa không cẩn thận sẽ để lộ chuyện đêm đó cô giúp Thẩm Dịch trốn viện mất, không dám nhắc tới chuyện gì có liên quan đến Thẩm Dịch nữa, cô chỉ lặng lẽ lấy di động ra seach một chút thông tin về CFO của Hoa Chính.

CFO của Hoa Chính không phải Thẩm Dịch, mà là một người đàn ông trung niên tên Trần Quốc Huy, tìm kiếm một lượt trên mạng về các lãnh đạo cấp cao của Hoa Chính cũng không có một ai họ Thẩm

Sự tò mò của Tô Đường đối với Thẩm Dịch không đủ để chiến thắng sự mệt mỏi do việc chênh lệch múi giờ mang lại, ăn cơm rồi rửa bát xong là cô vào phòng ngủ bù, cảm giác như đã ngủ đến khi mặt trời xuống núi, thì bị tiếng chuông điện thoại đặt ở đầu giường đánh thức.

Tô Đường mơ mơ màng màng vươn tay với di động, điện thoại vừa rung báo cô có một email mới, người gửi là bộ phận nhân sự của Hoa Chính, nội dung đơn giản đến vô cùng, vừa nhìn qua là biết thư gửi tự động. Tô Đường click vào email nhìn lướt một cái, ánh mắt dừng lại ở một câu, mấy phút sau vẫn chưa dời mắt.

— Mời anh/chị ngày 09/08 (tức Thứ hai tuần sau) lúc 12 giờ tới phòng nhân sự tầng 2 tòa nhà Vinh Hòa làm thủ tục nhận việc.

Đây là.....

Email báo đồ tự động của tập đoàn Hoa Chính bị bug [2] sao?

[2] Bug: lỗi hệ thống, ý là chị nghĩ người ta gửi nhầm kết quả.

Hôm nay là chiều thứ sáu, vừa mới hơn bốn giờ, hẳn là chưa hết giờ làm việc, Tô Đường gọi theo số điện thoại trong email có nhắc đến nếu có vấn đề cần thắc mắc.

“Alo, xin chào, sáng nay tôi có tham gia vòng phỏng vấn tại tập đoàn Hoa Chính, vừa rồi có nhận được một email, email thông báo.....” Tô Đường dùng một chút rồi mới nói, “Tôi đã qua vòng phỏng vấn.”

Người nhận cuộc gọi là một người phụ nữ, giọng nói dịu dàng, thái độ ôn hòa, “Chúc mừng cô, cô gọi tới có thắc mắc gì sao?”

Tô Đường đột nhiên cảm thấy mình quả thật là ngốc, cô do dự một chút, cuối cùng vẫn kiên trì mở lời hỏi, “Tôi chỉ muốn hỏi là..... thật sự tôi đã qua vòng phỏng vấn rồi sao? Có phải ai trùng tên với tôi hay công ty gửi nhầm người.....”

Người ở đầu bên kia bỗng bật cười, “Cô cũng thật cẩn thận quá rồi..... Cô tên là gì, để tôi kiểm tra lại cho cô.”

“Tô Đường.”

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng click chuột, “Là hai chữ thế nào?”

Tô Đường căng thẳng mở miệng nhanh nhẩu nói, “Tô trong thịt Đông Pha..... à không phải, là Tô trong Tô Đông Pha [3]!”

[3] Nhà thơ kiêm thứ sử thời Tống – Tô Đông Pha, đã nạo vét hồ và cho xây dựng đê Tô, biến nó trở thành một phong cảnh đẹp khác của Tây Hồ. Ông cũng là người nghĩ ra một loại thực đơn đặc biệt để chế biến thịt lợn với tên gọi trong thực đơn là 東坡肉 (Thịt Đông Pha), Món thịt lợn kiểu Đông Pha này là thực đơn trong mọi khách sạn ở Hàng Châu.

Đầu bên kia vang lên trận cười lớn, Tô Đường giật mình nhận ra người bên kia vì dễ tiện tay đánh máy đã mở chế độ loa ngoài, đột nhiên cô lại không muốn tới công ty này làm việc nữa rồi.....

“Thấy tên rồi, thấy tên rồi.....” Người ở đầu dây bên kia nói giọng còn mang theo ý cười, “Tô Đường, địa chỉ liên lạc là Viện an dưỡng Bác Nhã, số điện thoại có đuôi 9906, có đúng không?”

“Đúng.....”

“Vậy thì đúng rồi, cô đã qua vòng phỏng vấn.”

“Cám ơn cô, làm phiền cô rồi.....”

“Không sao không sao.....”

Lúc này Tô Đường bỗng nghe thấy tiếng cười vang lên liên tục ở bên kia, cô nhanh chóng cúp máy lao đầu vào gối tự tử.

Tỷ lệ chơi lớn như vậy cũng có thể qua vòng phỏng vấn, không phải món cá bà ngoại kho buổi trưa là cá chép Koi [4] đấy chứ?.....

[4] Cá chép Koi: Người Nhật tin rằng những mảng màu trên người cá chép Koi là những hình xăm luôn mang lại sự may mắn.

Mấy từ cá chép Koi vừa lướt qua đầu, Tô Đường bỗng nhiên nhớ đến người đưa tập tài liệu cứu giúp cô ở thời khắc cuối cùng kia nên vội vàng đứng dậy, gửi một tin nhắn cho anh.

— Tôi đã qua vòng phỏng vấn của Hoa Chính rồi!

Đến tận chiều ngày hôm sau, khi Tô Đường đang bị nhấn chìm trong hàng đồng lời chúc mừng của bà ngoại và bạn bè thân thiết, cô mới nhận được lời chúc mừng từ Thẩm Dịch.

— Chúc mừng Hoa Chính đã thành công đào được một khối vàng.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Thứ hai, lúc Tô Đường đến bộ phận nhân sự báo danh, người trong phòng làm việc còn chưa quên chuyện thịt xào khô, vừa nghe cô nói mình tên là Tô Đường thì cười lớn, cho đến khi Tô Đường làm xong xuôi tất cả thủ tục, đi ra khỏi cửa bộ phận nhân sự, khuôn mặt của cô vẫn còn hồng hồng.

Có lẽ đời này cô cũng không muốn gặp lại thịt xào khô nữa.

Còn có vài thủ tục phải tới bộ phận tài vụ làm, văn phòng bộ phận tài vụ ở bên kia hành lang, phải đi ngang qua toilet, Tô Đường đi vào. Lúc đi rửa tay, bên cạnh có một cô gái đang trang điểm lại, đột nhiên xoay đầu cười hi hi nhìn cô.

“Cô là Tô Đường à?”

Cô gái này có đôi mắt to như con nít, tuổi tương đương với cô, mặc bộ váy liền áo màu hồng dưa hấu, vô cùng bắt mắt trong phòng toilet có phong cách lạnh lùng này. Tô Đường nhớ tới, vừa rồi cô ấy ngồi ở bàn làm việc gần cửa sổ trong văn phòng của bộ phận nhân sự, cười co rúm cả người.

“Xin chào, tôi tên là Lục Tiểu Mẫn, Lục trong Lục Tiểu Phụng, Mẫn trong Hoa Mẫn Lâu, là người đi ngang qua của bộ phận nhân sự.”

Tô Đường bị lời giới thiệu lời ít ý nhiều trên chộc, không còn khăn trương nữa, đơn giản là bình nứt không sợ bể, cười trả lời lại: “Tôi tên là Tô Đường, Tô trong hương tô bài cốt, Đường trong sùan dầm đường, trước mắt không biết có chỗ để tôi đi ngang qua hay không.”

Lục Tiểu Mẫn lại cười lớn một lúc, đôi mắt to cười thành hai hình vòng cung: “Cô rất hài hước! Đã lâu rồi Hoa Chính chưa có người thú vị như cô, khó trách tổng giám đốc Trần muốn nhất định phải là cô!”

“Tổng giám đốc Trần?” Tô Đường sững sốt một chút, trực giác cho biết, kỳ tích trúng tuyển của cô có quan hệ trực tiếp với người gọi là tổng giám đốc Trần này, cô hỏi: “Tổng giám đốc Trần nào?”

“CEO của Hoa Chính, Trần Quốc Huy...” Lục Tiểu Mẫn nói xong, thần thần bí bí nhìn xung quanh toilet không người, cầm lấy hộp trang điểm, chớp mắt với Tô Đường, hạ thấp giọng xuống nhưng vẫn không ép được giọng nói tung tăng như chim sè: “Tôi nghe được tin tức nói, cô được chính tổng giám đốc Trần bổ nhiệm, chỉ cần một khắc sau cùng đánh rớt con trai của phó tổng tập đoàn Hoa Chính, căng thẳng như cạnh tranh kinh doanh, quá trâu bò!”

Tô Đường càng sững sờ hơn.

“Tôi đánh bật con trai của phó tổng giám đốc Hoa Chính?”

“Đúng vậy...” Lục Tiểu Mẫn buông hộp trang điểm xuống, lấy một hộp phấn hồng trong túi, soi gương, vừa đánh phấn vừa nói: “Tôi nghe mẹ chồng tôi nói, đêm qua bà ấy còn nhắc tới nữa, nói không biết Tổng giám đốc Trần bị trúng gió cái gì... Tôi lại cảm thấy tổng giám đốc Trần chả mấy khi đáng tin cậy như vậy, tôi đã xem qua tư liệu nhân sự của cô, đúng là học bá của kỹ thuật mô hình, giỏi hơn so với con trai phó tổng giám đốc nhiều.”

Tô Đường bắt được chút tin tức trong lời khích lệ chân thành, không khỏi hỏi: “Mẹ chồng cô là...”

“Khụ, mẹ chồng tôi chính là mẹ ruột của con trai phó tổng giám đốc.”

Tô Đường bị ghen, ngây ngốc nhìn người đang thần nhiên trang điểm lại: “Nói cách khác, tôi đã đánh bật chồng cô ra khỏi danh sách trúng tuyển hả?”

“Đúng rồi.” Lục Tiểu Mẫn sáng khoái trả lời, cất hộp phấn đi, lấy một cây son, cau mày phản nản: “Chồng tôi là loại người làm bộ làm tịch, thật ra chỉ giỏi nói mồm, hai chúng tôi học chung đại học, là loại học sinh chỉ dựa vào nhân phẩm trong cuộc thi, lý luận cơ học phải thi lại ba lần mới qua, căn bản không phù hợp cương vị cần kỹ thuật cao này, chính anh ấy cũng không muốn, nhưng mẹ chồng tôi chết vì sĩ diện...”

Tô Đường thật sự không biết nên nói gì tiếp theo mới tốt, có chút vô lực mở vòi nước, cười khổ dưới tiếng nước chảy ào ào.

Lúc này chỉ sợ lại có chuyện hiểu lầm gì đó, tổng giám đốc Trần kia có lẽ đang ở trên mái nhà ngỗng ngang trong gió đấy.

Rõ ràng lòng hiếu kỳ của Lục Tiểu Mẫn chưa được thỏa mãn, lại hỏi: “Này, có phải tổng giám đốc Trần là họ hàng của cô không?”

Đối với một người thoải mái tới mức không tìm không phổi như vậy, Tô Đường không ngại vòng vo, lắc đầu, tắt vòi nước, rút một trang giấy xoa xoa tay, thật thà nói: “Tôi chỉ thấy ông ấy đúng một lần.”

“Ồ đâu thế?”

“Trên Baidu.”

Lục Tiểu Mẫn sững sốt một chút, cười ‘phụt’ ra, cười tới mức sứt nằm trên đất lăn lộn vài vòng.

“Cô đúng là quá hài hước! Giữa trưa chúng ta ăn cơm đi, đến giờ tôi sẽ đi tìm cô, thịt xào khô trong căn tin chúng ta thì đừng nghĩ, sùan dầm đường cũng có mỗi ngày.”

“Được, tôi chờ cô.”

Gần như cả buổi trưa Tô Đường đều làm thủ tục ở từng bộ phận, gần đến giữa trưa mới thu xếp ổn thỏa trong văn phòng ở lầu 7.

Không biết chuyện ‘thịt xào khô’ đã lan truyền trong công ty, hay là lời nói của Lục Tiểu Mãn tạo ra tác dụng tâm lý với cô, Tô Đường cảm thấy ánh mắt mọi người trong văn phòng nhìn cô đều mang theo nụ cười quỷ dị.

Cũng may văn phòng này có ngăn cách, Tô Đường chào hỏi rồi ngồi xuống chỗ của mình, cô cảm thấy giống như tìm được khe hở chui vào, lập tức an tâm hơn.

Cô ngồi còn chưa nóng chỗ thì điện thoại rung lên, là Thẩm Dịch gửi tin nhắn tới.

—— Đang bận sao?

Từ sau tin nhắn chúc mừng hồi đầu tuần, Thẩm Dịch cũng chưa liên lạc lại với cô, cô vẫn chuẩn bị chuyện đi làm, thỉnh thoảng nhớ tới anh thì cũng chỉ cười một cái trong lòng, không muốn quấy rầy anh nữa, đột nhiên nhận được tin nhắn như thế khiến Tô Đường có chút ngoài ý muốn, hơi ngơ ngác một chút mới trả lời lại cho anh.

—— Vừa mới thu xếp xong, đang chuẩn bị dọn bàn, có chuyện gì sao?

Thẩm Dịch trả lời lại rất nhanh, Tô Đường gần như có thể tưởng tượng được dáng vẻ anh đang ở một nơi rộng rãi sáng sủa nào đó trong thành phố này, dùng ngón tay đẹp mắt nhẹ nhàng chạm lên màn hình di động.

—— Buổi sáng tôi mới gửi chuyển phát cho cô, có lẽ trưa nay sẽ tới, phòng thường trực của Hoa Chính sẽ thu lại, cho nên nhớ đi lấy.

Tô Đường ngẩn người, Thẩm Dịch gửi chuyển phát cho cô?

Chẳng lẽ đêm đó cô làm rơi vật gì ở nhà anh?

—— Anh gửi cái gì thế?

Thẩm Dịch trả lời một chữ rất đơn giản.

—— Hoa.

Trước mắt Tô Đường lập tức hiện lên hình ảnh nữ chính trong phim bị một xe ngựa hoa hồng bao phủ đến há hốc mồm, suýt nữa làm rơi di động.

Thẩm Dịch rất có thực lực âm thầm làm ra chuyện người ngã ngựa đó.

Xem cách diễn đạt của Thẩm Dịch, bây giờ để anh gọi ngừng chuyển phát là chuyện không thể rồi, Tô Đường với dáng người luôn là size S, nhưng tấm lòng thì tới size XXXL lận, cô quả thực không thích lắm cảm giác phô trương lớn như vậy, ngược lại cũng không muốn người khác nhìn vào bàn tán, rồi nghĩ giá hàng hóa trong nước ngày càng tăng, có chút đau lòng thay Thẩm Dịch.

Bây giờ không ai có tiền tự dung thôi tới, nếu anh kiếm tiền dễ dàng thì sẽ không lo đến công việc lúc đang nằm bệnh.

—— Đại gia, anh lãng phí quá!

Thẩm Dịch trả lời hai từ rất đơn giản.

—— Không đắt.

Cho đến khi Tô Đường được phòng thường trực gọi điện thoại xuống dưới ký nhận, cô mới hiểu được câu ‘không đắt’ của Thẩm Dịch có nghĩa gì, đúng là anh tặng hoa cho cô, nhưng mà không phải là một xe, cũng không phải một bó mà là một chậu.

Một chậu hoa hải đường chớm nở, là loại nông dân trồng hoa cười xe ba bánh bán mười đồng một chậu trên đường...

Tô Đường cười nhạo trí tưởng tượng sinh động của mình một chút, không biết nên khóc hay cười ôm chậu hoa trở lại văn phòng, mới vào cửa thì cô ngẩn người.

Lúc trước vội vàng nên không để ý, thật ra trên bàn công tác của mỗi người trong văn phòng đều bày một hoặc hai chậu cây, chỉ có trên bàn cô là trụi lủi, so sánh với mọi người thật là thiếu sinh khí.

Tô Đường cúi đầu nhìn chậu hoa mình ôm trong tay, cười đến tâm phục khẩu phục.

Sao mà ngay cả cái này anh cũng nghĩ tới...

Tô Đường cẩn thận đặt hoa lên bàn làm việc của mình, ghé mặt đến gần chậu hoa cười tươi chụp một tấm ảnh, gửi qua cho Thẩm Dịch.

—— Đã nhận được, rất thích! Cảm ơn anh, buổi tối tôi mời anh ăn cơm.

Lúc Tiểu Mẫn lên gọi cô đi ăn cơm trưa, Tô Đường mới nhận được tin nhắn trả lời của Thẩm Dịch.

—— Trước tiên giữ lại, chờ qua thời gian tôi ăn kiêng rồi nói, tôi muốn ăn ngon.

Tô Đường cười trả lời.

—— Không vấn đề!

Lục Tiểu Mẫn tò mò túm cánh tay cô: “Gửi tin nhắn mà vui vẻ thế, bạn trai à?”

Tô Đường cắt điện thoại đi, nghiêm mặt cải chính: “Bạn, nam.”

“Đúng là không có tí sức lực nào...” Lục Tiểu Mẫn mím môi lầm bầm: “Không phải bạn trai thì không đáng lãng phí thời gian ăn cơm vì anh ta, đi thôi, tranh thủ thời gian, nếu không thì chỉ còn lại cơm trắng thôi, những trạch nam phòng kỹ thuật kia không có chút phong độ nào khi đoạt cơm!”

Tô Đường cho rằng lần sau gặp Thẩm Dịch là lúc cô mời anh ăn cơm, không ngờ tối thứ sáu đã gặp được rồi, mặc dù không phải cô mời khách nhưng cũng là vì ăn cơm.

Sáng sớm cô đang làm việc thì nhận được một email trong hệ thống tự động, ký tên là CEO Trần Quốc Huy của Hoa Chính, Tô Đường còn tưởng rằng rốt cuộc tổng giám đốc Trần không chịu được cơn tức này, để cho cô thứ hai không cần đi làm nữa. Sau khi mở ra lại phát hiện là một thông báo công việc, thông báo buổi tối cô tham gia một bữa tiệc rượu với ông.

Tô Đường có chút mơ hồ, nhưng không mơ hồ tới mức hỏi là vì sao, cô gọi điện thoại nói với bà ngoại, buổi chiều lúc tan việc cũng đi theo xe Trần Quốc Huy đến nơi, tới khách sạn cô mới biết được, nhân vật chính của tiệc rượu mà tập đoàn Hoa Chính phải phái rất nhiều cán bộ cấp cao quan trọng, rõ ràng chính là người đã gửi cho cô một chậu hoa hải đường vào ngày đầu tiên cô nhận chức.

Hơn một tuần lễ không gặp Thẩm Dịch, sắc mặt anh đã khá hơn nhiều so với lúc phải nằm viện, anh mặc bộ áo sơ mi màu cà phê, tay áo xắn lên giữa cánh tay, lộ ra một đoạn cánh tay đều đều, đứng giữa những vị lãnh đạo trung niên mặc quần áo ngắn tay, đặc biệt khiến người khác chú ý.

Có lẽ vì dễ thuận tiện nói chuyện, trợ lý Thẩm Dịch cũng ở đây, dường như Trần Quốc Huy rất quen thuộc với cô ấy, gặp mặt cũng gọi thẳng cô ấy là “Tiểu Tần”, lúc nghe cô ấy tự giới thiệu với những người khác, Tô Đường mới nghe được tên cô ấy: Tần Tĩnh Dao.

Tô Đường bỏ qua hoàn toàn phán đoán trước kia, Thẩm Dịch nhất định không phải người của tập đoàn Hoa Chính.

Nhưng mà những người đứng ngoài nhìn rõ ràng ai cũng biết rõ thân phận của Thẩm Dịch, không ai đề cập tới chức vụ của anh, tất cả đều gọi anh là “Thẩm tiên sinh”, Tần Tĩnh Dao cũng chỉ nói mình là phụ tá của anh. Nếu không phải Tô Đường nhìn thấy khuôn mặt lo lắng suốt đường đi của Trần Quốc Huy, cô sẽ cho rằng đây chỉ là bữa cơm tụ tập của bạn bè bình thường.

Trần Quốc Huy chưa nói tại sao lại đưa cô theo, Tô Đường đoán có lẽ vì Thẩm Dịch đưa theo một nữ trợ lý, cho nên bên Hoa Chính cũng phải có một người nữ đi cùng mới phù hợp.

Có Thẩm Dịch ở đây, sẽ không có chuyện gì xấu.

Tô Đường cảm thấy, Thẩm Dịch cách những chuyện bát nháo trên xã hội này rất xa, xa tới mức thậm chí cô còn nghĩ anh chưa từng biết đến sự tồn tại của những thứ dơ bẩn kia.

Tần Tĩnh Dao mang theo nụ cười nói những lời rất hợp hoàn cảnh, Thẩm Dịch chỉ mỉm cười khiêm tốn, bắt tay lần lượt với mọi người, lúc tới trước mặt Tô Đường, nụ cười trên môi sâu hơn một chút, như muốn nói đã lâu không gặp.

Tô Đường nhận lúc không ai chú ý, há mồm nói một câu không tiếng với Thẩm Dịch: “Hôm nay rất đẹp trai.”

Vui vẻ trong mắt Thẩm Dịch nồng đậm, hương thụ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Sau khi Thẩm Dịch ngồi xuống, Trần Quốc Huy ra hiệu ý bảo Tô Đường ngồi xuống vị trí gần cửa nhất, dường như cách Thẩm Dịch đứng một vòng tròn. Thẩm Dịch nhìn cô ngồi xuống vị trí đó, thì mặt bỗng tái xanh, giống như có chút khó chịu, nhưng anh cũng không thể hiện gì nhiều.

Tô Đường đoán anh không hài lòng khi cô ngồi cách anh hơi xa, nhưng vị trí này là chỗ hoàng kim có thể nhìn chính diện mặt Thẩm Dịch, nên thật ra Tô

Đường cũng khá thích thú.

Dù sao trên bàn cũng đầy đồ ăn, ngồi chỗ nào không phải cũng ăn giống nhau sao?

Thẩm Dịch không dẫn theo tài xế, là Tần Tĩnh Dao đưa anh tới đây, lúc nhân viên phục vụ rót rượu, Trần Quốc Huy đã nhờ anh ta pha cho Tần Tĩnh Dao một ly nước chanh, Trần Quốc Huy vốn ra hiệu cho nhân viên phục vụ rót cho Tô Đường một ly rượu trắng, nhưng người phục vụ vừa cầm cốc nâng chai rượu chuẩn bị đổ, Thẩm Dịch liền ra hiệu tay, dùng thủ ngữ nhanh chóng nói với Tần Tĩnh Dao vài câu gì đó.

Tần Tĩnh Dao nhẹ nhàng gạt đầu, ngược mắt nhìn Trần Quốc Huy cười khổ, “Thẩm tiên sinh cảm thấy để một mình tôi uống nước chanh thì quá thất lễ, anh ấy có hơi ngại, nhưng hôm nay tôi lại lái xe tới, lát nữa còn phải đưa Thẩm tiên sinh về công ty, thật sự không thể uống rượu, ngài xem có thể để Tô tiểu thư uống nước chanh như tôi không, nếu không bữa cơm này tôi cũng ăn không ngon.”

Trần Quốc Huy rõ ràng hơi ngạc nhiên, nhưng thấy Thẩm Dịch có chút á náy nhìn ông, thì vội vàng cười đáp lễ, “Ái chà, Thẩm tiên sinh khách sáo quá rồi, chút chuyện nhỏ ấy thì có sao ..... Tôi đây tới đây tới đây, cậu mau rót nước chanh cho hai vị nữ sĩ này đi.”

Lúc này Tô Đường mới kịp nhận ra Thẩm Dịch đang đỡ rượu giúp cô. Từ lượng của cô thật ra cũng không quá kém, nhưng dù sao uống rượu cũng không phải chuyện tốt lành gì. Tô Đường cảm kích mà đưa mắt nhìn người đàn ông đang ngồi cách cô một vòng tròn, phát hiện Thẩm Dịch cũng đang nhìn cô, trong mắt cất giấu ý cười trên choker.

Tô Đường đột nhiên có cảm giác, tuy rằng cô là bên đại diện cho Hoa Chính tham gia tiệc rượu này, nhưng trong bữa cơm này, Thẩm Dịch mới là người cùng phe với cô.

Tần Tĩnh Dao nói ăn không ngon, nhưng thật ra cô ấy vốn không hề có thời gian động đũa. Mấy vị chủ tịch cấp cao của Hoa Chính là người ở rất nhiều nơi, mở miệng là nói mấy câu khách sáo đậm chất khẩu âm đa dạng của các vùng miền Trung Quốc, Thẩm Dịch không thể chỉ dựa vào việc đọc khẩu hình là có thể hiểu bọn họ đang nói gì. Trong bữa cơm Tần Tĩnh Dao đều ở bên cạnh phiên dịch bằng thủ ngữ cho Thẩm Dịch, đồng thời cũng phiên dịch lại thủ ngữ của Thẩm Dịch đáp lễ lại đối phương không hề kém cạnh chút nào, câu chữ đầu ra đấy, trôi chảy giống như Thẩm Dịch chính miệng nói ra với mọi người vậy, khiến cho Tô Đường bội phục sát đất.

Nhờ sự giúp đỡ của Tần Tĩnh Dao, Tô Đường đúc kết được vài thông tin hữu ích từ mấy lời khách sáo không ngừng thoát ra từ hai bên.

Thứ nhất, Thẩm Dịch sinh vào tháng bảy, tháng trước anh vừa tròn 28 tuổi.

Thứ hai, Thẩm Dịch tốt nghiệp thạc sĩ hai chuyên ngành song song là tài chính và pháp luật tại Đại học Colombia.

Thứ ba, mấy vị chủ tịch cấp cao của tập đoàn Hoa Chính mời anh ăn cơm là vì có chuyện cần nhờ anh, về phần chuyện đó là gì, thì bọn họ dường như đã nói qua với Thẩm Dịch trước rồi, nên hôm nay cũng không nhắc lại cụ thể nữa, mỗi lần đề cập tới chuyện đó thì cũng nói rất thoáng qua, Tô Đường nghe ngóng thì mơ hồ có cảm giác chắc hẳn chuyện này có liên quan đến tiền.

Thứ tư, sở dĩ cô bị Trần Quốc Huy đưa tới tham gia bữa tiệc rượu này, là vì chuyện cô trúng tuyển vào Hoa Chính có liên quan đến Thẩm Dịch, mà có liên quan thế nào, những người ngồi đây đều ngầm hiểu trong lòng hết rồi.

Bữa tiệc rượu này kéo dài từ sáu giờ đến tám giờ hơn, Thẩm Dịch không từ chối lời mời rượu của ai cả, uống đến lúc tan tiệc thì đã say lảm rồi, anh phải nhờ sự giúp đỡ của Tần Tĩnh Dao mới có thể đứng lên được, sắc mặt vô cùng khó nhìn, nhưng vẫn nở nụ cười với mấy vị quan chức cấp cao Hoa Chính đang say rượu mà nói mấy lời càng ngày càng khó nghe.

Tần Tĩnh Dao vẫn đang giúp đỡ anh, nên không rảnh phiên dịch mấy lời say đó, trong nhất thời Tô Đường lại cảm thấy thật may vì Thẩm Dịch không nghe được, khen cũng không nghe thấy, chê cũng không nghe thấy, họa phúc khôn lường. [1]

[1] Gốc là 焉知非福: một vẻ trong câu thành ngữ 塞翁失马, 焉知非福 < Tái ông thất mã, yên tri phi phúc >, ông già ở biên cương mất ngựa ; không biết là phúc hay họa?

Tần Tĩnh Dao đỡ Thẩm Dịch vào trong xe, cô ta vừa định giúp anh đóng cửa thì lại bị Thẩm Dịch vươn tay cản lại, Tô Đường nhìn Thẩm Dịch tựa người vào ghế dùng thủ ngữ chậm chạp nói gì đó với Tần Tĩnh Dao, sau đó Tần Tĩnh Dao gật gật đầu, xoay người lại nhìn về phía cô, “Tô tiểu thư, dù sao chúng tôi cũng tiện đường, nếu không có chuyện gì thì để tôi đưa cô về cũng được.”

Tô Đường còn chưa kịp trả lời, thì đã bị Trần Quốc Huy say đến mức không nói được một câu hoàn chỉnh xen mồm nói với vào, “Đúng đúng đúng, mọi người cùng nhau về đi..... Tiểu Tô này, cô đưa Thẩm tiên sinh về nhà đi... phải chăm sóc cậu ấy chu đáo...nhé..”

“Dạ, vâng.”

Chăm sóc người say là chuyện mất công mất sức mà chẳng có tác dụng gì nhất, nhưng nếu người đó là Thẩm Dịch, vậy cũng không sao.

Tô Đường vừa lên xe, Tần Tĩnh Dao liền mau chóng mở cửa ghế lái chính mà ngồi xuống, vẫy tay mỉm cười chào mấy vị quan chức cấp cao của Hoa Chính ngoài cửa xe, rồi một chân đạp xuống chân ga, thần nhiên mà mở miệng, “Thẩm tiên sinh nói để cô là con gái lại đêm hôm một thân một mình ở cạnh một đám ma men thì không an toàn. Tôi sẽ đưa Thẩm tiên sinh tới bệnh viện trước, sau đó sẽ đưa cô về nhà, cũng không quá muộn đâu. Bây giờ anh ấy có thể sẽ nôn đấy, trong hộp dự phòng có túi nilon, phiên cô chăm sóc anh ấy một chút.”

Nghe thấy hai chữ “Bệnh viện”, Tô Đường quay đầu nhìn người đang ngồi bên cạnh mình.

Thẩm Dịch đang nhắm mắt im lặng mà tựa lưng vào ghế, lông mày chau lại vì đau đớn, một tay còn đặt lên dạ dày xoa xoa, hình như dạ dày anh đang khó chịu.

Tuần trước anh cũng vừa nằm viện vì bệnh đau dạ dày, hôm nay lại đột nhiên uống nhiều rượu như vậy, thì bây giờ khó chịu đến mức nào chứ?

Tô Đường không khỏi lo lắng, nhẹ vỗ mấy cái lên cánh tay anh, “Nếu anh thấy khó chịu thì mau nằm xuống đi.”

Lái xe trong đêm tối, ánh sáng trong xe cũng hiếm hoi, Thẩm Dịch không nhìn thấy rõ khẩu hình miệng của Tô Đường, nên mặt có chút khó hiểu mà nhìn cô.

Đối với người say rượu mà nói ngồi trên chiếc xe lao nhanh như bay thì hành hạ dạ dày cỡ nào chứ, Tô Đường không tìm di động trong túi, cô duỗi tay chỉ vào đầu Thẩm Dịch, rồi lại vỗ vỗ vào chân mình, ý bảo anh ngã đầu xuống chân cô, Thẩm Dịch hiểu được ý cô nhưng vẫn do dự cuối cùng thì mỉm cười lắc đầu.

Tô Đường đoán anh đang sợ cô không đủ sức đỡ sức nặng từ đầu anh, cô nghiêng mặt hai tay nắm chặt cong khuỷu tay bày ra tư thế khoe cơ bắp của vận động viên thể dục tài năng, Thẩm Dịch bị cô trêu chọc liền bật cười, lông mày đang chau cũng lập tức giãn ra như thường, cuối cùng anh nhẹ nhàng gật đầu.

Từ kính chiếu hậu Tần Tĩnh Dao thấy Thẩm Dịch gối đầu lên chân Tô Đường, thì mở miệng nhắc nhở cô, “Dưới kính chắn gió phía sau có tấm chắn mờ, cô có thể đắp tạm lên người cho anh ấy.”

“Được.”

Tô Đường vươn tay lấy chiếc chắn tối, mở ra đắp lên người Thẩm Dịch đang nồng nặc mùi rượu, Thẩm Dịch ở dưới chắn hơi cuộn tròn người lại, vùi đầu vào lòng cô, anh không mở mắt, nhưng Tô Đường có cảm giác, tấm chắn này khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn.

Tô Đường an tâm hơn hẳn, cô không khỏi nhìn sườn mặt của Tần Tĩnh Dao ngồi trên, có vẻ cô ấy hiểu rõ Thẩm Dịch hơn những người bình thường.

Tần Tĩnh Dao dường như cảm nhận được ánh mắt tò mò đang nhìn chằm chằm của ai kia sau lưng mình, thì vẫn không chớp mắt nhìn đường phía trước, mà thân nhiên mở miệng nói, “Năm nay tôi 32 tuổi, con trai đã đi nhà trẻ, nó họ Triệu.”

Tô Đường hơi ngạc nhiên rồi mới nhận ra cô ấy đang phỉu sạch quan hệ riêng tư của mình và Thẩm Dịch, trong lúc nhất thời chỉ đành dờ khóc dờ cười mà đáp lại, “Tôi và Thẩm tiên sinh chỉ là bạn bè, anh ấy thường tới thăm bà ngoại tôi.....”

Tần Tĩnh Dao cũng không nói gì nữa, chuyên tâm dùng vận tốc nhanh nhất lái xe tới thẳng bệnh viện Bác Nhã.

Tần Tĩnh Dao lái xe rất êm, tăng tốc hay dừng lại đều rất ổn định, dù vậy, xe đi được nửa đường Thẩm Dịch đột nhiên túm lấy góc áo cô, khó chịu mà chau mày nhăn mặt.

Tô Đường cố gắng tiến sát mặt mình lại gần mặt anh, “Anh muốn nôn phải không?”

Thẩm Dịch khẽ gật đầu, một tay đề lên đệm ghế muốn ngồi thẳng người dậy nhưng lại không thể ngồi lên được, Tô Đường thấy anh khó chịu, thì đưa một tay vòng qua bên vai anh, đỡ nửa người trên của anh ngồi dậy, nhưng cũng không diu anh ngồi thẳng dậy mà ngược lại cô ôm lấy bờ vai anh để anh nghiêng người dựa hẳn vào người cô.

Hơi thay đổi tư thế ngồi cũng khiến Thẩm Dịch khó chịu đến mức sắp nôn ra, Tô Đường không dám động dậy nữa, bàn tay còn lại nhẹ nhàng xoa xoa lên vùng lưng đang phát run của anh, “Muốn nôn thì cứ nôn đi, tôi sẽ dọn giúp anh, không sao không sao.”

Thẩm Dịch không thấy rõ cô đang nói gì, nhưng Tần Tĩnh Dao lại nghe thấy rất rõ ràng, nhìn tư thế của hai người qua tấm kính chiếu hậu thì không khỏi chau mày, “Tô tiểu thư, cô cứ để anh ấy nôn ra đi, túi nilon còn trong hộp dự phòng.”

Tô Đường không ngắt đầu mà đáp, “Đừng lo, dạ dày anh ấy khó chịu nên nằm sẽ thoải mái hơn, tôi sẽ chăm sóc không để anh ấy nôn đâu.”

Tần Tĩnh Dao im lặng vài phút cuối cùng vẫn không nhịn được, “Cô để anh ấy ngồi thẳng người lên sẽ thấy dễ chịu hơn đấy.”

Tô Đường ngạc nhiên một chút rồi mới phản ứng lại, cam chịu mà cười, “Không sao đâu, cũng không phải lần đầu tiên anh ấy nôn vào người tôi.”

Tần Tĩnh Dao cũng không nói gì nữa.

Dường như Thẩm Dịch hiểu được ý Tô Đường, anh cố nén không chịu mở mồm, còn giãy dụa muốn ngồi thẳng dậy, Tô Đường không kìm nổi anh, trong lúc gấp gáp thì con giận ập tới, cô lòi di động ra bật đèn lên, đặt chiếc di động ngay phía dưới cằm mình, ánh sáng từ dưới chiếu lên rọi chính diện gương mặt, cô tần ngần trừng mắt nhìn kẻ sĩ diện kia, “Anh muốn chết hay sống, dám động dậy nữa tôi vật ngã anh luôn!”

Không biết là bị dọa bởi lời nói hay gương mặt đáng sợ kia của cô, mà Thẩm Dịch chỉ ngây ngốc nhìn cô một cái chứ không động dậy nữa, thuận theo Tô Đường ngoan ngoãn ngã đầu vào vai cô.

Tô Đường vừa thở dài một cái, chợt nghe Tần Tĩnh Dao hỏi cô một câu, “Năm nay cô bao nhiêu tuổi?”

“Hai tư.”

“Giọng điệu có vẻ giống bà ngoại tôi.”

“.....”

Cuối cùng Thẩm Dịch cũng không chịu nổi cơn đau cuộn cuộn trong dạ dày mà nôn ra hết cả, nôn đến mức cả người cuộn tròn lại, trong không gian kín mít nhất thời tràn ngập một mùi chua thối khó ngửi của rượu, Thẩm Dịch khó chịu đến cứng cả người, không thể ngừng được mà bắt đầu nôn mửa dữ dội.

“Không sao, không sao..... nôn ra là tốt rồi..... không sao.....”

Tô Đường hoàn toàn đã quên anh là một người khiêm tốn, cô vừa đưa tay xoa xoa vùng lưng của anh lại vừa ghé sát vào tai anh dịu dàng an ủi, Tần Tĩnh Dao cũng không để ý đến cô, chỉ chau mày rồi hạ cửa sổ đằng sau xuống.

“Đừng mở cửa sổ!” Tô Đường vội vàng mở miệng ngăn lại, “Anh ấy nôn ra toàn mấy thứ có màu xám, tôi không thấy anh ấy ăn gì có màu xám thế này, có thể là xuất huyết dạ dày, nếu bị cảm lạnh sẽ rất phiền toái.”

Tần Tĩnh Dao không lên tiếng, lại nâng cửa kính lên, chân đạp xuống chân ga tăng tốc độ lên nhanh hơn trước rất nhiều.

Bệnh viện Bắc Nhã dường như đã sớm nhận được thông báo, xe vừa chạy đến cửa, các thiết bị thiết yếu cần có đã chờ sẵn ngoài cửa, Tần Tĩnh Dao vừa dừng xe lại thì bật chế độ mở tất cả cửa xe ra, còn chưa kịp tắt máy, thì các bác sĩ đã chạy tới kéo cửa xe ra, cẩn thận mau chóng đưa Thẩm Dịch đang mê man bất tỉnh lên giường cấp cứu.

Trong không gian nhất thời tràn ngập tiếng các bác sĩ trao đổi với nhau toàn những thuật ngữ y học, Tô Đường vô cùng đau lòng đầu óc trống rỗng, cũng chỉ biết chạy theo giường cấp cứu tới thẳng tới phòng phẫu thuật. Trước khi cô bị các y tá cản lại, Tần Tĩnh Dao đã mau chóng kéo cô lại.

“Bệnh viện này có rất nhiều bác sĩ nội khoa giỏi nhất của thành phố S, cứ giao cho bọn họ là được rồi.”

Tô Đường nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật khẩn cấp đang khép kín thì ngây người một lúc, sau đó mới khó khăn khôi phục lại tinh thần, thờ hờn nhìn về phía Tần Tĩnh Dao mặt không biến sắc mà hỏi, “Trước kia ... anh ấy cũng..... như vậy sao?”

Tần Tĩnh Dao hơi run hỏi, “Ý cô là say rượu?”

Một người đàn ông hơn hai mươi tuổi sao có thể chưa từng say rượu bao giờ, sau khi Tô Đường ngạc nhiên mà bình tĩnh lại, không còn thờ dốt nữa, mới đổi sang một câu hỏi cụ thể hơn, “Xuất huyết dạ dày cấp tính, trước kia anh ấy từng bị rồi sao?”

Tần Tĩnh Dao nhợt nhạt chau mày, “Tôi đã thấy ba lần, lần gần đây nhất là hai tháng trước.”

Đối với một sinh viên đại học mà nói tỉ lệ bộc phát của căn bệnh này chỉ đứng sau cảm mạo. Trong ấn tượng của cô với bệnh này chỉ cần đưa tới bệnh viện kịp thời thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Nếu Thẩm Dịch mắc bệnh này như cơm bữa thì chuyện Tần Tĩnh Dao thần nhiên đón nhận như vậy cũng rất dễ hiểu.

Tô Đường vừa mới yên tâm được một chút, thì lơ đãng nhìn thoáng qua tấm biển bắt mắt đang treo lơ lửng ở ngã rẽ của hành lang, rồi vô cùng sững sờ.

Vừa rồi cô hoảng loạn quá nên không chú ý, đây là phòng phẫu thuật khoa tiêu hóa, không phải phòng cấp cứu.....

Tô Đường vừa cảm thấy yên tâm thì tim lại như bắn khỏi lồng ngực, “Xuất huyết dạ dày không phải chỉ cần nội soi thôi sao, cần gì phải vào phòng phẫu thuật?”

Tần Tĩnh Dao ngạc nhiên, có chút bất ngờ mà nhìn cô, “Không phải chuyên ngành cô học là xây dựng sao?”

“Bà ngoại tôi là y tá.”

Tần Tĩnh Dao thần nhiên đáp “À” một tiếng, “Hai tháng trước anh ấy làm phẫu thuật cắt bỏ một phần ba dạ dày, tuần trước vừa mới ra viện, nên bác sĩ đã nói sẽ kiểm tra xem có phải vết khâu lúc phẫu thuật có vấn đề gì không.”

“Cắt bỏ?” Tô Đường mở to hai mắt nhìn cô, sau khi nghe hai từ này thì lạnh hết cả sống lưng, giọng nói cũng có chút chột dạ, “Anh ấy bị ung thư dạ dày sao?”

“Bà ngoại cô chưa nói cho cô biết không phải cứ cắt bỏ dạ dày thì là ung thư dạ dày à?” Tần Tĩnh Dao lẳng lặng chỉnh trang lại, cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, rồi lại nhìn bộ quần áo lem nhem trên người Tô Đường do Thẩm Dịch nôn vào, mà bình thần chau mày, “Tôi phải về công ty làm việc, nếu có chuyện gì cô cứ gọi điện cho tôi.”

Tô Đường ngẩn ngơ, cũng gần chín giờ tối rồi, cô ta còn làm việc?

“Rốt cuộc hai người làm nghề gì?”

Tần Tinh Dao hơi giật mình, “Thẩm tiên sinh vẫn chưa nói cho cô biết à?”

Tô Đường lắc đầu, “Chưa.....”

“Vậy tôi cũng không thể nói được.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chỉ có cô và Tần Tinh Dao đưa Thẩm Dịch đến bệnh viện, Tần Tinh Dao đi rất kiên quyết, cũng không đề cập đến người nhà Thẩm Dịch, trong tình huống chưa ổn định Tô Đường cũng không dám nói chuyện này với bà ngoại, cô chỉ có thể vào toilet chỉnh đốn lại bản thân, sau đó canh giữ ở cửa phòng mổ không rời.

Cuộc giải phẫu đã tiến hành gần ba giờ rồi, Tô Đường lớn như vậy, đã chờ đợi vô số lần nhưng đây là lần dài nhất và cũng dày vò nhất. Trong lúc bác sĩ y tá ra ra vào vào, không ai hỏi người nhà bệnh nhân là ai, cũng không ai nói phải ký tên lên thỏa thuận giải phẫu gì, Tô Đường cũng không dám ngăn bọn họ lại để hỏi tình hình, cô sợ sẽ phiền đến những người này đang vội vàng cứu anh, cho đến khi đèn nhắc nhở ‘Đang giải phẫu’ được tắt đi, Tô Đường mới vội vàng đứng dậy đi tới.

“Anh ấy thế nào rồi?”

Trả lời cô là một bác sĩ trung niên hơn năm mươi tuổi, dường như là người có chức vụ cao nhất trong những người này, toàn thân đều lộ vẻ uy nghiêm, cách trả lời vẫn đề lại là: “Cô có quan hệ thế nào với thằng bé?”

“Tôi là bạn của anh ấy.”

Bác sĩ nhìn thoáng qua quần áo cô: “Là cô đưa nó tới sao?”

Tô Đường gật đầu: “Vâng.”

“Cô vẫn luôn ở đây sao?”

Tô Đường lại gật đầu: “Vâng.”

Rất cuộc bác sĩ cũng hỏi đủ: “Người bệnh được đưa tới rất kịp thời, công tác sơ cứu trong quá trình di chuyển cũng làm rất tốt, cảm xúc của người bệnh vẫn luôn ổn định, giảm độ khó khăn trong công tác chữa trị của chúng tôi xuống rất nhiều, cảm ơn cô.”

Trong nhiều tiếng ‘rất’ liên tiếp, rất cuộc Tô Đường cũng có thể yên tâm lại, nhưng rồi bị tiếng cảm ơn này làm cho sững sờ, làm gì có bác sĩ nào nói lời cảm ơn với người nhà bệnh nhân chứ?

“Không không không... Là tôi nên cảm ơn ngài mới đúng! Ngài vất vả rồi!”

“Đây là điều tôi phải làm, tôi là ba của nó.”

Nói xong, ông lễ phép gật đầu với Tô Đường, cất bước đi xa.

Tô Đường tròn mắt há hốc mồm mà hỗn độn, một bác sĩ còn trẻ, mày rậm mắt to mà vừa rồi vẫn đứng đằng sau ba Thẩm Dịch đi tới, anh cười duỗi tay về phía cô: “Xin chào, tôi là học sinh của viện trưởng Thẩm, là bác sĩ phụ trách của Thẩm Dịch, Triệu Dương, vừa rồi là tôi mổ và khâu cho cậu ấy.”

Tô Đường bị miêu tả quá trình giải phẫu vô cùng đơn giản mà thô bạo này khiến dờ khóc dở cười, tâm tình cũng hồi phục rất nhiều, vươn tay ra bắt tay với anh: “Xin chào, anh vất vả rồi.”

Triệu Dương cười híp mắt nhìn cô: “Tôi đoán cô là Tô Đường.”

Tô Đường giật mình: “Sao anh đoán được?”

Triệu Dương cười chỉ chỉ vào bộ quần áo hơi bẩn của cô: “Người có thể làm cho cậu ấy nôn lên quần áo người ta mà còn bảo trì tâm tình ổn định như vậy, chắc cũng chỉ có cô.”

Tô Đường cảm thấy câu nói của anh ta có hàm ý nhưng cô cũng không có tâm tư tìm hiểu, cô đã khấn trương trong ba giờ, đột nhiên trầm tĩnh lại, khí lực cả người như bị hút hết.

Cô rất muốn đi xem Thẩm Dịch, ở ngoài cửa liếc mắt nhìn cũng được, nhưng hình như bây giờ cũng không được thích hợp.

“Thẩm Dịch không có chuyện gì là tốt rồi, nếu ba anh ấy đã ở đây thì tôi sẽ đi về trước.”

“Đừng, hôm nay viện trưởng Thẩm ở đây để trực đêm, vừa rồi đi vào chỉ ký tên rồi lại đi trực...” Triệu Dương cười khổ: “Lần này đưa cậu ấy đến cũng không bỏ cậu ấy mà đi, nếu không có việc gì thì cô hãy ở lại với cậu ấy đi.”

Nhớ tới phản ứng nhanh nhẹn nhưng lạnh nhạt của Tần Tĩnh Dao, trong lòng Tô Đường đột nhiên cảm thấy có chút không tốt.

Triệu Dương thấy Tô Đường không nói gì thì lấy đồng hồ từ túi áo ra nhìn: “Cô xem cũng đã mười hai giờ rồi, tàu điện ngầm và xe bus cũng đã hết, nếu để Thẩm Dịch biết một mình cô về nhà lúc này, nhất định tôi lại phải cứu cậu ấy một lần nữa.”

Tô Đường không do dự nữa: “Vậy lúc anh ấy tỉnh lại tôi có cần làm gì không?”

Triệu Dương vừa nghe cô đồng ý ở lại thì sáng khoái khoát tay: “Không cần không cần, số liệu triệu chứng bệnh của cậu ấy có máy móc xử lý, tôi ở trong phòng làm việc có thể trông thấy, có bất cứ điều gì khác thường thì tôi sẽ lập tức đi qua... Phòng bệnh của cậu ấy ở tầng 15 khu nội trú, ra cửa thang máy quẹo phải, ở phòng trong cùng.”

“Cảm ơn.”

“Không khách khí.”

Lúc Tô Đường vào phòng bệnh Thẩm Dịch còn chưa tỉnh lại, sắc mặt anh tái nhợt, gần như hòa cùng màu sắc của cái gối, trên người cảm thấy những ớn lạnh, những dụng cụ chữa bệnh phát ra tiếng theo quy luật, bình tĩnh đến nỗi khiến Tô Đường cảm thấy đau lòng.

Phòng bệnh này dường như là căn phòng Thẩm Dịch thường xuyên dùng đến, đầy đủ đồ dùng hàng ngày, thậm chí còn có cả những đồ dùng cơ bản như tủ quần áo, tủ sách và bàn làm việc, cùng với một ít những vật dụng trang trí linh tinh. Có thể vì diện tích hơi nhỏ nên dấu vết sinh hoạt phong phú hơn rất nhiều so với căn nhà lớn hơn 240 m² của anh.

Tô Đường vừa ngồi xuống ghế cạnh giường của anh, ánh mắt đã bị một con gấu bông bày trên tủ đầu giường hấp dẫn, con gấu bông rất cũ, có chút xấu xí, xấu đến nỗi làm cho Tô Đường ngồi ngáy ngốc ở đó.

Đó là con gấu của cô.

Chính xác thì con gấu này là của cô từ rất lâu trước kia, làm sao cô có thì cô không nhớ được, cô chỉ nhớ vì nó khiếu chiến thẩm mỹ của cô nên cô đã tặng nó cho người khác...

Thẩm Dịch nói, hai mươi năm trước anh gặp cô tại viện dưỡng lão Bác Nhã, chẳng lẽ cô đã đưa con gấu này cho anh?

Tô Đường ngây ngốc nhìn người bệnh đang nằm yên trên giường, đột nhiên có cảm giác như não bị dừng lại.

Tại sao cô không có chút xíu ấn tượng nào...

Nửa đêm Thẩm Dịch tỉnh dậy một lần, không biết có phải là do anh quá yếu không, sau khi trợn mắt nhìn Tô Đường ở bên giường, yên lặng nhìn cô một lát thì lại ngủ mê man, cho đến giữa trưa hôm sau anh mới hoàn toàn tỉnh táo lại. Khi tỉnh lại, anh thấy Tô Đường đang ngồi trên ghế bên giường đọc sách, cả người sững sờ như đang gặp quỷ.

Khoe mắt Tô Đường quét qua, thấy người trên giường hơi giật giật thì ngẩng đầu lên, thấy anh nhìn chằm chằm vào mình thì cô không khỏi sùng sốt: “Sao thế, miệng vết thương đau sao?”

Thẩm Dịch lại sùng sốt vài giây mới nghiêng đầu nhìn về phía tủ đầu giường, giống như muốn tìm thứ gì đó.

Tô Đường thấy anh như muốn nói gì đó thì lấy di động trên người ra: “Anh muốn tìm điện thoại di động à?”

Thẩm Dịch khẽ gật đầu.

Tô Đường mở máy, tạo một văn bản mới rồi đưa di động đến tay Thẩm Dịch. Thẩm Dịch không có sức, tay hơi run run, đánh chữ cũng chậm rất nhiều, chỉ có nẩy chữ mà anh đánh mất tròn nửa phút.

—— Tôi hôm qua cô vẫn luôn ở đây sao?

Tô Đường gật đầu: “Anh yên tâm, tôi đã nói với bà ngoại rồi, tôi nói với bà trên bàn cơm có một đĩa đậu cô – ve xào chưa chín nên anh bị ngộ độc thứ ăn.”

Thẩm Dịch cười yếu ớt, nụ cười mang theo sự áy náy.

—— Rất xin lỗi, tôi hôm qua tỉnh dậy gặp cô, tôi tưởng mình uống nhiều quá.

Tô Đường nhìn anh gõ xong mấy chữ cuối cùng thì cười phì, vừa bực mình vừa buồn cười khi anh khẽ xoa lên tóc: “Anh cũng biết là mình uống nhiều lắm sao!”

Thẩm Dịch cười gượng, nghỉ chốc lát anh mới gõ chữ lần nữa.

—— Cô không uống nhiều là tốt rồi.

Tô Đường cười nhìn anh: “Anh còn chưa tỉnh rượu à? Không phải hôm qua tôi uống nước chanh à, cũng là anh bảo Tần Tĩnh Dao sử dụng mỹ nhân kế và khổ nhục kế nên tổng giám đốc Trần mới đồng ý.”

Có lẽ Thẩm Dịch không biết cái gì là mỹ nhân kế, nhưng mỹ nhân thì anh vẫn biết, hiểu được Tô Đường nhìn ra được chút tính toán của anh, trên mặt lộ ra chút ý khen ngợi.

—— Cô rất thông minh, chỉ thiếu một chút kinh nghiệm xã hội, về sau tham gia những tiệc rượu như vậy phải cẩn thận hơn một chút.

Tô Đường ngẩn ngơ, mơ hồ cảm thấy chuyện ngày hôm qua có chút phức tạp mà mình không nhìn ra: “Tôi phải cẩn thận cái gì?”

—— Cô biết hôm qua cô ngồi vị trí nào không?

Tô Đường sững sốt một chút, đột nhiên nhớ tới lúc cô ngồi xuống thì trong mắt Thẩm Dịch có chút không vui: “Không phải là vị trí dựa vào cửa sao?”

Thẩm Dịch nở nụ cười, kiên nhẫn đánh một đoạn dài trên di động, được một nửa phải nghỉ một chút mới có thể đánh xong hết.

—— Chỗ ngồi của tôi là vị trí khách mời chính, chỗ của Trần Quốc Huy là vị trí người mời chính, cô ngồi hơi chéo với tôi, đối diện với Trần Quốc Huy, đó là vị trí của người mời thứ, theo lẽ thường thì là do người có chức vụ gần tới Trần Quốc Huy ngồi, người ngồi trên vị trí đó phải chịu trách nhiệm mời rượu và uống rượu.

Tô Đường kinh ngạc nhìn hết, ngượng ngùng lắc đầu: “Tôi không biết cái này... Vì sao Tổng giám đốc Trần lại bảo tôi ngồi chỗ đó?” Không đợi Thẩm Dịch đánh chữ, Tô Đường đột nhiên nhớ tới: “Không phải bởi vì chuyện tôi vào Hoa Chính là anh nói với tổng giám đốc Trần, ông ấy mời anh ăn cơm để cho tôi tới mời rượu?”

Thẩm Dịch hơi do dự giữa gạt đầu và lắc đầu, cuối cùng anh lựa chọn đánh chữ.

—— Là do tôi suy nghĩ không chu đáo. Thời gian trước, Trần Quốc Huy có tìm tôi để tôi làm một chuyện giúp tập đoàn Hoa Chính, cho nên tôi mới có tư liệu về tập đoàn Hoa Chính. Nhưng mà tôi không đồng ý, ông ta cũng không liên lạc lại với tôi, tôi cho rằng ông ta đã đi tìm người khác làm việc đó rồi. Cô nói muốn tới Hoa Chính phỏng vấn, tôi lại xem tin tức tuyển dụng của Hoa Chính, cảm thấy vị trí đó rất phù hợp với cô, cho nên tôi đã gửi một phong thư đề cử cho Trần Quốc Huy, không ngờ lại bị ông ta hiểu lầm thành tôi đồng ý giúp ông ta. Ông ta cho cô ngồi ở vị trí đó, có lẽ là lo tôi không chịu uống rượu của ông ta.

Tô Đường nhìn hết những chữ Thẩm Dịch đánh trong điện thoại, đột nhiên trong lòng có cảm giác một tảng đá lớn rơi xuống đất. Không phải bởi vì cô biết chuyện mình trúng tuyển không phải một chuyện hiểu lầm thái quá, mà vì cách Thẩm Dịch giúp cô, đơn giản, sạch sẽ, tôn trọng, giống hệt như ấn tượng đầu tiên của cô với anh. Thậm chí, Tô Đường có chút tự trách, chính cô đã khiến anh phải có quan hệ với Trần Quốc Huy.

Tô Đường đặt khuỷu tay lên hàng rào giường bệnh của anh, nâng cằm ỉu xiu nhìn anh: “Chắc tôi phải mời anh ăn cơm cả đời mới có thể biểu đạt hết lòng biết ơn mất.”

Cách cảm ơn của cô khiến Thẩm Dịch bật cười, nụ cười thanh thoát chậm rãi lan ra trên gương mặt tái nhợt của anh, giống như dòng sông băng vừa nứt, khiến cả người Tô Đường cũng như tan chảy.

Thẩm Dịch nở nụ cười, chậm rãi đánh chữ lên di động.

—— Đừng lo lắng, tôi chỉ có hai phần ba cái dạ dày, ăn ít lắm.

Nhìn từ góc độ sinh vật học mà nói, tinh thần của Thẩm Dịch không hề giống một người bị bệnh, Triệu Dương cũng không tới, điều đó có nghĩa là anh vẫn đang khỏe mạnh, Tô Đường cũng yên tâm hơn, cô hỏi một vấn đề mà đã lâu không được giải đáp: “Anh sẽ không phiền nếu nói cho tôi biết anh làm nghề gì chứ? Nếu như là công việc... giữ bí mật an toàn quốc gia thì đừng nói.”

Thẩm Dịch cười lắc đầu.

—— Tôi làm giao dịch chứng khoán, chủ yếu chịu trách nhiệm cổ phiếu tại Mỹ của công ty, ở trong nước, nghề của tôi được gọi là chuyên gia. Trần Quốc Huy muốn nhờ tôi trên phương diện này, nhưng mà yêu cầu của ông ta là việc trái với quy định trong nghề, nếu bị Ủy ban quản lý chứng khoán biết được thì sẽ phải ngồi tù.

Tô Đường bị hai chữ ‘ngồi tù’ dọa sợ hết hồn: “Thứ hai tôi phải đến Hoa Chính từ chức mới được.”

Thẩm Dịch vội vàng lắc đầu, anh muốn nói gì đó nhưng lại không thể biểu đạt ngay được, anh bối rối thở dốc.

Tô Đường vội vươn tay xoa xoa lồng ngực anh: “Anh đừng vội, đừng nóng vội... Anh nói chuyện này làm sao bây giờ, tôi nghe lời anh.”

Thẩm Dịch nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút rồi mở to mắt ra, nhìn cô cười khở.

—— Cô yên tâm, nhất định bây giờ bọn họ đã biết chuyện tôi phải vào viện, trong thời gian tới sẽ không dám đến làm phiền tôi. Công việc đầu tiên trong đời rất quan trọng, Hoa Chính là một môi trường làm việc tốt, nếu về sau muốn đi làm ở công ty khác, tên của Hoa Chính được ghi trên lý lịch cũng sẽ rất đẹp, cơ hội khó có nên đừng buông tay.

Tô Đường thấy anh dù yếu như đưng vào là hồng, nhưng vẫn muốn tính toán mọi chuyện kỹ càng, cô hé miệng hỏi: “Công việc đầu tiên của anh là ở đâu?”

Thẩm Dịch cười khẽ.

—— Cô biết phó Wall không?

Tô Đường cảm thán một cách bất lực “Thôi bỏ đi, tôi nhất định phải nhảy vào mớ hỗn độn này”

Cả người Thẩm Dịch vô lực, ngay cả người cũng cười yếu ớt, thoạt nhìn có vài phần dịu dàng, ngón tay đặt trên màn hình di động cũng dịu dàng như đang vuốt ve thứ gì.

—— Cảm ơn cô vì tới qua ở trong xe chăm sóc tôi, còn luôn an ủi tôi.

Nửa câu sau của anh khiến Tô Đường cảm thấy sững sờ: “Sao anh biết?”

Thẩm Dịch cũng cười, chậm rãi đánh.

—— Tai tôi cảm thấy hơi ngứa ngứa, chắc là cô luôn nói chuyện bên tai tôi, hơn nữa giọng nói rất dịu dàng. Chưa có ai biết rõ tôi không nghe được mà vẫn nói chuyện với tôi.

Trong lòng Tô Đường vẫn tức giận khi nghĩ về hôm qua, cô tức giận trừng mắt nhìn anh: “Lúc đó tôi bị anh dọa sợ choáng váng thì có, anh cứ nôn ra máu, anh biết máu là cái gì không, chính là chất lỏng nếu chảy nhiều thì sẽ chết.”

Thẩm Dịch cười tít mắt khi nghe định nghĩa về máu của cô, Tô Đường lại lườm anh một cái: “Anh còn cười à, tôi thấy anh liên sẹo là quên đau, tôi không làm anh nhớ kỹ thì không được, anh chờ đấy.”

Tô Đường nói xong thì đi ra cửa, mười phút sau cô trở về với thùng mì thịt bò của Khang sư phụ, hương thơm mùi ăn liền lan đầy phòng bệnh, Tô Đường cười dịu dàng đặt thùng mì ở đầu giường Thẩm Dịch: “Bác sĩ Triệu nói, hai ngày nay anh không được ăn gì, anh nên dùng khẩu giác cảm nhận lợi ích của việc có thể ăn đi nhé.”

Tô Đường đoạt lấy điện thoại trong tay anh, Thẩm Dịch chỉ có thể giương mắt nhìn cô.

Thùng mì ăn liền đặt ở đầu giường anh chưa được ba phút, Triệu Dương hoang mang đi vào, vừa vào cửa ngửi thấy mùi thơm nồng đậm, lại nhìn cái người đang nhắm mắt trên giường, sắc mặt có vẻ xám ngắt, cộng thêm Tô Đường ngồi bên giường với vẻ mặt xấu xa thì lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra. Anh cười phì.

“Tôi đang thắc mắc vì sao đang tốt mà nhịp tim cậu ta lại không đúng... Phải trị cậu ta, xem lần tới cậu ta còn dày vò bản thân mình như vậy không! Cô gái, cô đúng là một nữ hán tử!”

“...”

Cả tuần Tô Đường đều trong bệnh viện, Triệu Dương mượn một bộ quần áo của vợ anh cũng làm trong bệnh viện, viện dưỡng lão có hoạt động, sau khi bà ngoại xác thực tin Thẩm Dịch bị ngộ độc thức ăn từ Triệu Dương thì không hỏi thêm gì nữa, bà dặn Tô Đường phải chăm sóc Thẩm Dịch và bản thân thật tốt.

Vì vậy Tô Đường ăn rất nhiều thức ăn trong phòng bệnh của Thẩm Dịch, ví dụ như khoai lang nướng, ví dụ như lát điều, căn cứ vào số liệu mà Triệu Dương trông thấy, trong lòng Thẩm Dịch sắp không chịu nổi nữa rồi.

*Lát điều

Mãi tới chiều Chủ Nhật, sau khi Triệu Dương kiểm tra và cho biết Thẩm Dịch có thể ăn được chút đồ ăn lỏng, Tô Đường làm một bát cháo bí đỏ thanh mát, đồ dành Thẩm Dịch một lúc, Thẩm Dịch mới chịu để ý đến cô.

Thẩm Dịch không chịu để cho cô dứt, Tô Đường nâng đầu giường cao lên một chút, nhìn anh từ từ ăn xong, nhận bát trong tay anh và đặt ở đầu giường.

“Này, tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Thẩm Dịch vẫn chưa hết giận, vẻ mặt không tốt lắm nhìn cô, nghiễm nhiên như là một câu ‘Không hẹn’

Tô Đường mặc kệ vẻ mặt của anh, vươn tay chỉ vào con gấu xấu xí ở trên tủ đầu giường: “Cái này, có phải là tôi đưa cho anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Theo hướng tay Tô Đường chỉ Thẩm Dịch nhìn qua, ánh mắt anh dừng lại trên con gấu bông nhỏ đã cũ, sắc mặt không kim được mà trở nên dịu dàng hơn hẳn, anh khẽ gật đầu.

Tô Đường nhìn một bụng toan dẫu chấm hỏi kiên nhẫn chờ anh quay mắt lại nhìn cô rồi mới nói, “Là hôm anh nói đã gặp tôi ở bệnh viện Bác Nhà hai mươi năm trước sao?”

Thẩm Dịch nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt tức giận thoáng chốc đã tan biến không còn một mảnh, mơ hồ còn để lộ một chút vẻ chờ mong. Dường như anh đang hy vọng cô có thể nhớ lại chuyện năm đó.

Tô Đường vẫn trung ra vẻ mặt đau khổ mà lắc đầu, “Tôi đã suy nghĩ về chuyện đó hai hôm nay nhưng lại chẳng nhớ được chút gì cả. ....”

Thẩm Dịch vươn tay về phía cô, mở lòng bàn tay ra, Tô Đường lập tức hiểu ý đưa đi động qua cho anh, Thẩm Dịch nhận lấy di động, từ tốn gõ ba chữ.

— Muốn biết không?

Tô Đường gật đầu liên tục, cô tin trong câu chuyện này nhất định có gì đó, nếu không anh cũng đâu cần giữ món đồ chơi của con gái nhà người ta lâu như vậy. Đến hôm nay còn đặt nó ở đầu giường một nơi dễ nhìn đến thế này.

Thẩm Dịch nhìn cô thật lâu, vẻ mặt có chút nghiêm túc khó nói, trong lúc ngón tay anh nhẹ gõ chữ trên màn hình cảm ứng thì dường như anh cũng đang nghĩ đến chuyện đau lòng nào đó.

— Cô hứa sẽ không ăn mấy món đồ thiếu dinh dưỡng đó trong phòng tôi nữa chứ?

Tô Đường nén nụ cười thiếu chút nữa là bật ra mà nghiêm túc lắc đầu, hơn nữa còn trịnh trọng xòe ba ngón tay hướng lên trần nhà, “Không ăn, tôi hứa sẽ không ăn nữa!”

Thẩm Dịch vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu, chuyện cũ thôi bỏ qua, anh cúi đầu nhanh chóng gõ chữ.

— Hôm ấy ở bệnh viện tôi nhìn thấy cô đang ngồi khóc một mình ngoài hành lang, vì tôi biết cô luôn đi theo bác sĩ Chu, nên đoán cô bị lạc bác sĩ Chu, sau đó tôi dẫn cô đến văn phòng của bà, cùng cô đợi đến khi bà về, nên cô đã tặng con gấu này cho tôi.

Tô Đường hơi chau mày. Quả thật cô không nhớ chuyện đó, nhưng cô nhớ rất rõ, hồi bé cô rất dính bà ngoại, nhất là mấy năm sau khi ba mẹ đưa cô về sống với bà ngoại, chỉ không nhìn thấy bà ngoại một lúc thôi là cô sẽ cảm thấy sợ, cô có thể tưởng tượng ra lúc đó mình khóc lóc thảm thiết cỡ nào.

“Sau đó, anh quay người đi luôn phải không?”

Thẩm Dịch vốn đang cảm thấy mất mát khi nhìn vẻ mặt mờ mịt kia của cô thì đột nhiên lại nghe cô hỏi như vậy, anh không khỏi ngạc nhiên mà gật gật đầu.

“Tôi còn gọi anh nữa đúng không?”

Tô Đường cứ như bị thần xui quỷ khiến mà hỏi câu đó, thấy Thẩm Dịch ngờ ngác cô mới phản ứng lại, mặt bỗng chốc đỏ bừng, giống như một con tôm hùm xả ớt nướng mới ra lò dưới cái nắng nóng nực giữa trưa hè, “Xin lỗi, xin lỗi. .... chỉ là, chỉ là đột nhiên nhớ ra, cảnh đó tôi có chút ấn tượng, giống như hôm vừa thấy anh xuống xe đi vào bệnh viện thì tôi lại cảm thấy quen thuộc. ....”

Thẩm Dịch vươn tay vỗ vỗ bàn tay ai kia vì khản trương mà mau chóng nắm lấy khung bảo vệ của giường bệnh, anh lắc lắc đầu, trong đôi mắt ẩn chứa niềm vui giản đơn, cười thỏa mãn như một đứa trẻ.

Tô Đường thật sự rất chán nản, đây cũng không phải lần đầu tiên cô quên chuyện này, Thẩm Dịch có dễ tính đến đâu không chừng cũng muốn trở mặt, Tô Đường chợt dạ nhìn người nào đó đang thoải mái ngã lưng vào đầu giường, “Thật xin lỗi, trong đầu tôi có cái hổ, anh đừng chấp nặc tôi nhé. ....”

Thẩm Dịch không phủ định lời cô vừa nói, chỉ có chút đăm chiêu mà gật đầu, cười một cái rồi lại tập trung gõ chữ.

— Trong não ai cũng có một cái hổ, qua nghiên cứu đã chứng minh, nếu hổ đó càng sâu càng rộng, bộ nhớ của đại não lại càng lớn, người đó sẽ rất thông minh. Nhưng cô là người theo ban khoa học tự nhiên, tôi càng hy vọng cô sẽ gọi nó là nếp nhăn của đại não thì hơn.

Tô Đường được anh khoan hồng, khom người hạ cằm đè lên mu bàn tay đang bám trên khung bảo vệ của giường bệnh, cô ngẩng đầu nhìn anh, “Trước giờ anh chưa từng tức giận phải không?”

Thẩm Dịch có chút bất lực lườm cô một cái.

— Không phải hai hôm nay cô đã chọc giận tôi sao?

“Chỉ có tần suất và biên độ nụ cười là giảm thôi, vậy cũng coi là tức giận sao?”

— Tôi từng muốn báo cảnh sát.

Tô Đường không ngừng lại, dựa người vào khung bảo vệ cười đến không ngồi thẳng được người, cười xong mới nhớ hình như có gì đó sai sai, “À, đợi chút đã. ....” Tô Đường vừa đứng dậy liền liếc qua chú gấu nhỏ đang đặt trên đầu giường, “Cũng gần hai mươi năm rồi, anh vẫn giữ nó sao?”

Thẩm Dịch mỉm bờ môi mỏng nhợt nhạt, vẻ mặt còn có chút nghiêm túc.

— Là kỷ niệm về sự tin tưởng của cô với tôi. Tôi vẫn luôn muốn gặp mặt cảm ơn cô.

Tô Đường nghe anh nói khách sáo vậy thì dở khóc dở cười, “Chuyện đó có gì phải cảm ơn, đó là vì trông anh không giống người xấu, bây giờ không giống, ngày đó nhất định cũng không giống.”

Thẩm Dịch nghiêm túc lắc đầu, chậm rãi gõ một đoạn dài sau đó.

— Khi tôi đột nhiên mất đi thính giác và vì hồi ấy còn quá nhỏ, nên một thời gian dài sau đó tôi không chấp nhận chuyện ấy, thậm chí còn không dám nhắm mắt mà ngủ, ngày nào cũng phải uống thuốc ngủ để vào giấc, gượng ép đã nhiều năm, tâm lý và sức khỏe đều có chút vấn đề, cho nên được đưa đến bệnh viện điều trị. Hôm ấy sau khi dẫn cô về với bác sĩ Chu tôi mới nhận ra hóa ra mình vẫn rất có ích, sau đó sức khỏe khá hơn nên được tham gia vào chương trình chữa bệnh do bệnh viện Bác Nhĩ liên kết với một bệnh viện ở bên Mỹ. Tôi đã học khẩu hình bên Mỹ, sau đó bắt đầu đi học. Nếu không phải ngày đó gặp được cô, tôi cũng không biết bây giờ mình sẽ thành ra như thế nào nữa.

Tô Đường kinh ngạc nhìn từng chữ từng chữ anh muốn nói gõ trên bản ghi chú kia, mỗi chữ đều khiến Tô Đường không kim lòng được mà xúc động.

Nhìn Thẩm Dịch bây giờ không ai nghĩ anh đã từng trải qua quãng thời gian khó khăn như vậy. Cô có thể đoán ra từ nhỏ đến giờ anh đã phải cố gắng hơn so với người khác thế nào, nhưng lại không thể nghĩ anh đã từng khổ cực như vậy. Bỗng chốc thấy anh rất bình tĩnh mà gõ lại câu chuyện này, Tô Đường nhất thời không biết phải nói gì mới đúng.

Thẩm Dịch lại lẳng lẳng gõ thêm câu nữa.

— Có lẽ không thể sống được đến bây giờ.

Tô Đường cảm thấy trong lòng như bị ai đó néo một cái, “Anh đừng nói lung tung!”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, giống như chẳng hề để ý, trên máy đo nhịp tim vẫn hiển thị những đường cong ổn định chứng tỏ anh quả thật không để ý lời cô vừa nói.

— Đây là một suy luận dựa trên căn cứ khoa học hợp lý, nếu cô không tin, tôi có thể viết một bài luận theo tiêu chuẩn SCI để chứng minh điều đó.

Tô Đường nhìn anh dở khóc dở cười, nếu tim cô là cỡ XXXL, thì trái tim anh chắc hẳn là cỡ IMAX.

Tô Đường không muốn thảo luận vấn đề nghiêm túc này với anh trong bệnh viện, cô vươn tay lấy chú gấu bông tới, “Nếu anh thích mấy con nhiều lông này tôi sẽ mua cho anh con khác, nó xấu lắm rồi, để ở đây nhìn chẳng bắt mắt chút nào cả.”

Thẩm Dịch lắc đầu.

— Tôi không thấy nó xấu.

“Vậy anh cảm thấy tôi xấu à?”

Thẩm Dịch lắc đầu lia lịa.

Tô Đường gơ con gấu lên, đem mặt con gấu kề sát vào mặt cô, “Ý này chính là, trong mắt anh tôi và nó giống nhau sao?”

Kiểu suy luận đơn giản mà thô bạo này của cô khiến Thẩm Dịch không biết nên khóc hay cười.

— Mỗi người đều có những tiêu chuẩn phán xét đẹp xấu khác nhau. Giống như bình thường mỗi cô gái nếu thấy ai đang nôn mửa sẽ cố gắng tránh được xa bao nhiêu thì tránh, còn cô lại sẵn sàng ôm tôi.

“Vì tôi làm gì còn lựa chọn nào khác,” Tô Đường mạnh miệng nghiêm túc biện luận, “Tối hôm đó nếu người lái xe là tôi, Tần Tĩnh Dao ngồi ghế sau với anh, nhất định cô ấy cũng sẽ làm như vậy.”

Thẩm Dịch nghiêm túc lắc đầu.

— Hai tháng trước cô ấy và tài xế cùng đưa tôi tới bệnh viện, cả đường đi cô ấy chỉ cầm túi nilon cho tôi, phòng ngừa tôi sẽ nôn trong xe, phụ nữ vốn là người thích sạch sẽ, nên chuyện đó cũng rất bình thường.

“Thôi đi,” Tô Đường không tranh cãi được với người học luật, nhưng cũng lo về mấy câu Tần Tĩnh Dao nói trước khi đi, sợ anh cứ luôn bận tâm về chuyện đó mà ảnh hưởng đến bệnh tình, cô thở dài một hơi lực bất tòng tâm [1] mà nói, “Thú thật với anh, tôi không giống phụ nữ gì đâu.”

[1] Nguyên gốc là 破罐子破摔: thành ngữ chỉ thái độ bất cần, hành động tùy tiện

Tô Đường nói xong câu đó, bỗng thấy Thẩm Dịch nhìn cô ngỡ ngàng thật lâu, ánh mắt nhìn cô cũng thay đổi, vừa nhìn cô ngạc nhiên còn theo bản năng nhìn thoáng qua trước ngực cô.

Bà xã của Triệu Dương cũng mặc áo size cỡ S, Tô Đường mặc chiếc áo T shirt này thì vô cùng vừa vặn dán chặt vào người, chặt đến mức nhìn không sót gì độ cong của vòng ngực Tô Đường.

Ngược lên thì chẳng bằng ai nhìn xuống lại chẳng thấy ai bằng mình, tốt xấu gì cũng gọi là có.

Tô Đường nhất thời hiểu ra Thẩm Dịch đang nghĩ gì, cô khóc không ra nước mắt nói thêm một câu, “Tôi cũng không phải đàn ông. .... tôi là nữ hán tử mà.”

Về mặt Thẩm Dịch rõ ràng chứng tỏ anh chưa từng nghe cách nói đó.

“Chính là. ....” Tô Đường cố gắng giải thích cho anh hiểu sự tinh hoa trong cách nói này, “Trong thân thể người phụ nữ nhưng linh hồn lại là đàn ông. Cũng không hẳn là đàn ông đâu, nói thế nào nhỉ. .... Tinh đàn ông đó, anh biết chứ, giống như Lý Quý, Trương Phi, Võ Đại Lang. ....” Nhìn về mặt vẫn mờ mịt của Thẩm Dịch, Tô Đường vỗ đùi đơn giản chọn một người anh quen, “Như bác sĩ Triệu đây.”[2]

[2] Lý Quý, Trương Phi, Võ Đại Lang là những vị anh hùng tính cách thoải mái. Ý chị là chị nam tính đầy mình như bác sĩ Triệu ấy)

Dường như Thẩm Dịch đã hiểu ra gì đó, anh có chút đăm chiêu rồi gật đầu, ý bảo Tô Đường tiếp tục nói.

“Cho nên chuyện đó đối với tôi cũng không quan trọng lắm, tôi không để trong lòng, anh cũng đừng bận tâm làm gì, lại khiến tôi không được tự nhiên, anh nói xem lần sau nếu chúng ta lại gặp phải chuyện đó thì tôi nên quan tâm anh hay bỏ mặc anh?”

Thẩm Dịch tiêu hóa những lời Tô Đường vừa nói, rồi nhẹ nhàng gật đầu, coi như là đồng ý.

— Cô là nữ hán tử, vậy tôi là gì?

Tô Đường thấy anh không bận tâm chuyện đó nữa, thì an tâm nhẹ thở phào, “Tâm hồn của anh cứng rắn hơn bề ngoài nhiều lắm, nếu mà nói trong thân xác của anh là đàn ông. ....” Mắt thấy Thẩm Dịch hơi nhíu mày, Tô Đường liền cười sửa lời, “Được được được, anh chính là đàn ông, vậy linh hồn của anh chắc hẳn là đội trưởng Mĩ, tay cầm một lá chắn đứng canh ở đó, không ai có thể xông vào được.”

Tô Đường nói xong thì đứng lên ghé, coi chú gấu nhỏ kia là lá chắn mà khoa tay múa chân thể hiện tư thế giờ biến của đội trưởng nước Mĩ, chọc Thẩm Dịch cười không ngừng.

“Anh cười cái gì tôi đang khen anh mà.” Tô Đường nghiêm túc, trình trọng dùng giọng đọc truyền cảm của người đọc Chicken Soup for the Soul [3], “Dù sao cái bên trong cũng phải chắc chắn hơn bên ngoài thì kết cấu nó mới bền vững được,. Anh xem như xi măng cốt thép, bê tông đó có rắn chắc cỡ nào, bên trong nó vẫn phải có một lõi thép, chính là đạo lý đó.”

[3]: Súp gà cho tâm hồn))

Thẩm Dịch nhẹ xoa vết mổ phẫu thuật do cười nhiều quá mà đau trong chốc lát, rồi mới từ từ gỡ chữ.

— Sức chịu nén của bê tông rất lớn, nhưng cường độ chịu kéo cũng chỉ chịu nén được đến 10%, nếu có thêm thép thì có thể tăng cường độ chịu kéo và kết cấu tổng thể, chuyện đó và khái niệm chắc chắn hình như không liên quan nhỉ?

Tô Đường muốn bùng nổ.

Đây là kiến thức về xi măng cốt thép cơ bản thường thấy, đương nhiên cô hiểu, nhưng một người làm chứng khoán như anh sao có thể biết cả chuyện đó, cô còn tưởng lần này đệm thêm mấy từ ngữ chuyên ngành nghe có vẻ có căn cứ khoa học sẽ khiến anh cảm động chút đây. ....

Thẩm Dịch cũng nhìn ra hàng vạn con ngựa đang muốn chồm lên trong lòng Tô Đường, anh không nhịn được cong khóe môi cười mỉm.

— Muốn hiểu hết giá trị của một cổ phiếu, tốt nhất là nghiên cứu kiến thức cơ bản trong lĩnh vực cổ phiếu đó, cảm ơn tập đoàn Hoa Chính đã cho tôi cơ hội này.

Tô Đường bắt lực lắc đầu, sâu kín lờm anh, “Linh hồn của anh không phải đội trưởng nước Mĩ, mà là Doraemon mới đúng.”

Thẩm Dịch cười cực kỳ thoải mái, nhìn Tô Đường cũng không hề tức giận chút nào.

Tô Đường quay đầu nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, bốn giờ hơn rồi, “Ngày mai tôi phải đi làm, nên tối nay phải về nhà thu dọn một chút, một mình anh ở đây không sao chứ?”

Nụ cười trên mặt Thẩm Dịch nhạt hơn, biểu lộ một chút áy náy.

— Tôi không sao, hai ngày nay đã làm phiền cô rồi, cảm ơn.

Nhớ tới chuyện ngày mai phải đi làm, Tô Đường liền nghĩ phải bắt đầu công việc này như thế nào đây, “Nếu anh thật sự muốn cảm ơn tôi, sau khi xuất viện thì cho tôi một cơ hội cảm ơn, mời anh bữa cơm cũng được, làm vài chuyện gì đó cho anh cũng được, bằng không trong lòng tôi cảm thấy không thoải mái.”

Tô Đường nói rất thành khẩn, Thẩm Dịch chỉ còn biết cười gật đầu.

Tô Đường đi tới hạ đầu giường xuống thấp hơn giúp anh, Thẩm Dịch nghiêm túc gõ đi gõ lại vào điện thoại nhắc nhở cô phải chú ý an toàn nhiều lần, Tô Đường tin, nếu không phải anh không thể xuống giường được, thì chắc hẳn anh sẽ đưa cô về tận cửa nhà rồi mới an tâm.

Tô Đường vừa đến nhà liền nhấn cho anh một tin báo bình an, Thẩm Dịch dường như là đáp ngay lập tức, Tô Đường hoài nghi, từ lúc cô bắt đầu rời khỏi phòng bệnh kia, tay anh vẫn cầm di động chờ đợi tin nhắn này của cô.

Tô Đường vốn cảm thấy Thẩm Dịch rất căng thẳng trong vấn đề đi đứng.

Thiếu một giác quan, dù sao cũng cảm thấy thiếu cảm giác an toàn.

Trước khi Tô Đường ngủ lại nhấn cho anh thêm một tin.

— Ngủ sớm đi nhé, ngủ ngon.

Vẫn trả lời lại ngay lập tức, nhưng không phải giọng điệu của Thẩm Dịch.

— Đi trực phòng phát hiện chuột trắng nhỏ đã ngủ say, cứ yên tâm. Thân y Triệu Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Thẩm Dịch ở bệnh viện hơn nửa tháng, công việc của Tô Đường cũng rất bận rộn, thỉnh thoảng bớt chút thời gian đến thăm anh, nhưng Thẩm Dịch thấy cô mệt mỏi thì đuổi cô đi. Tin anh xuất viện là do sáng sớm hôm đó Triệu Dương nhắn tin nói cho cô biết.

—— Đồng chí điều dưỡng viên số hai, hôm nay chuột trắng nhỏ ra khỏi lồng hấp, hãy dịu dàng một chút.

Tô Đường dờ khóc dờ cười, từ khi cô đưa Thẩm Dịch vào bệnh viện, lại ở đó thêm hai ngày, Triệu Dương cũng không coi cô là người ngoài nữa, còn kiên định cho rằng anh cùng lĩnh vực kiến trúc của cô là đồng hành, bởi vì cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp.

Tô Đường vừa đánh răng vừa không để ý tới, trả lời.

—— Ai là điều dưỡng viên số một?

—— Là tôi!

—— Không phải trước đó là thân y Triệu Dương sao, tại sao lại thành điều dưỡng viên rồi?

—— Đó là giai đoạn điều trị, bây giờ là giai đoạn nuôi dưỡng, chức danh cố định, chức vụ linh hoạt, mời tất cả các ngành phối hợp linh hoạt, nhanh chóng đạt được tiêu chuẩn có thể ăn được!

Tô Đường phun một ngụm kem đánh răng lên màn hình

Cô đau lòng thay Thẩm Dịch vì có một vị bác sĩ điều trị vừa mỗ vừa khâu như vậy, sau khi lau sạch sẽ màn hình thì cô gửi tin nhắn an ủi Thẩm Dịch.

Trong di động của Thẩm Dịch không có bất kỳ app nhắn tin nào, anh giải thích vì trong di động của anh có rất nhiều tài liệu công tác, cài đặt những phần

mềm tin nhân sẽ tăng khả năng bị lộ bí mật. Triệu Dương nói anh bị series phim “Điện chiến chiến” hù dọa, Tô Đường cũng không ngại nhắn tin liên lạc với anh.

Sau khi dùng quen những app nhắn tin hiện giờ, gói cước 200 tin nhắn một tháng tính quả thực giống như khoe mẽ bề ngoài. Thói quen tách rời với thời đại hiện giờ của Thẩm Dịch lại khiến nó có chút ý nghĩa tồn tại ở chỗ Tô Đường.

Tô Đường cảm giác Thẩm Dịch rất giống với tin nhắn thường, không đủ thuận tiện mau lẹ, nhưng đơn giản rõ ràng, ổn định chắc chắn.

Thẩm Dịch nhanh chóng trả lời lại.

—— Cảm ơn, tôi sẽ nghĩ ngợi thật tốt. Bác sĩ Triệu nói cho cô biết tôi xuất viện sao?

Tô Đường sững sốt một chút.

—— Đúng thế, làm sao vậy?

—— Có thể cho tôi xem lời của anh ấy không?

Giọng điệu nghiêm túc của Thẩm Dịch khiến Tô Đường có chút hoảng hốt, sợ là có chuyện gì xảy ra nên vội vàng chụp ảnh màn hình gửi cho anh, một lát sau cô nhận được tin nhắn trả lời của Thẩm Dịch.

—— Cảm ơn, tôi đã gửi cho ba tôi rồi.

“Phụt ——”

Lúc Tô Đường và Lục Tiểu Mãn đang ăn cơm trưa ở công ty thì nhận được lời oán niệm Triệu Dương gửi tới.

—— Làm sao cô lại không có một chút tinh thần đồng chí gì thế!

Tô Đường vừa lùa cơm vào miệng, vừa há hê trả lời anh.

—— Cái này không thể trách tôi được, chỉ có thể trách kẻ địch quá mạnh mà thôi. Sao thế, viện trưởng Thẩm tìm anh nói chuyện đòi người hả?

—— Đâu chỉ nói chuyện đòi người! Nói đến cả kiếp sau luôn rồi!

Tô Đường chưa nuốt cơm xong, sặc một cái, Lục Tiểu Mãn vội vàng rút khăn tay đưa cho cô: “Ồi, có thể làm cô vui đến thế, bạn trai sao?”

Tô Đường khó khăn ngừng ho khan, lau nước mắt, vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt nhìn người đối diện đang vô cùng tò mò: “Sao ai cô cũng thấy là bạn trai tôi vậy?”

Lục Tiểu Mãn tròn mắt: “Không phải là tôi nghĩ cho cô sao, tuần này là sinh nhật cô, qua sinh nhật thì sẽ lớn thêm một tuổi, lớn thêm một tuổi sẽ bước gần hơn đến sản phụ lớn tuổi, nếu như cô có thể giống như thánh mẫu Maria, không kết hôn mà có đứa nhỏ thì tôi quan tâm cô làm gì!”

Tô Đường không nhịn được, ở dưới bàn đạp cô ấy một cái, Lục Tiểu Mãn trừng mắt mắng cô thấy sắc quên nghĩa, Tô Đường đành phải cho cô ấy xem lịch sử trò chuyện với Triệu Dương, mở avatar Wechat hình vợ chồng ngọt ngào của anh: “Nhìn đây... Đây là bác sĩ của bệnh viện Bác Nhã, người ta kết hôn đã nhiều năm rồi, đứa nhỏ còn lớn hơn nhà cô đấy.”

Lục Tiểu Mãn nhìn avatar này, đôi mắt trừng lớn: “Này! Đây có phải là bác sĩ Triệu khoa tiêu hóa của bệnh viện Bác Nhã, vợ của anh ta ở khoa phụ sản, họ Tống?”

Tô Đường sững sờ: “Cô biết anh ấy sao?”

Lục Tiểu Mãn lập tức kích động: “Dù có đốt thành tro tôi cũng nhận ra anh ta! Lúc tôi mang thai, qua ngày sinh dự tính đã lâu mà chưa thấy gì nên đến chỗ vợ anh ta kiểm tra, đúng lúc anh ta đang ở đó, cô đoán xem anh ta nói gì với tôi?” Không đợi Tô Đường đoán, Lục Tiểu Mãn đã giả giọng đàn ông nói: “Ồi chào, sợ cái gì chứ, chuyện này có lớn gì đâu, cũng chỉ như Na Tra thôi mà!” Nói xong, cô ấy vỗ bàn một cái: “Tôi tức giận đến nổi sinh ngay vào ngày hôm đó!”

Tô Đường cười không dùng lại được, dứt khoát buông đũa xuống.

Lục Tiểu Mãn đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, cầm đũa chọc chọc: “Này, nói chuyện nghiêm túc đi... Sinh nhật cô định thế nào, chẳng mấy khi vào cuối tuần, cùng vài người ra ngoài chơi suốt đêm nhì?”

“Đừng đừng đừng...” Tô Đường đau khổ lắc đầu: “Gần đây bạn muốn điên rồi, cô cho tôi ở nhà ngủ ngon hai ngày với.”

Lục Tiểu Mãn nhìn quảng thâm trong mắt cô rất rõ: “Vậy được, đợi thêm mấy ngày rồi chúng ta mở tiệc lớn, cô đến lâu như vậy mà còn chưa tham gia hoạt động tập thể, quen biết thêm nhiều người trong văn phòng, làm việc sẽ thuận tiện.”

“Được.”

Lục Tiểu Mãn không nhắc lại chuyện sinh nhật, nhưng trước khi tan việc ngày thứ sáu vẫn đưa cho cô một phiếu đặt bánh ngọt. Bà ngoại cũng không nhắc tới chuyện sinh nhật của cô, Tô Đường cho rằng bà ngoại đã quên, cũng không muốn vì loại chuyện trẻ con này mà làm phiền bà. Sáng sớm thứ bảy khi bà ngoại đi mua thức ăn, cô ở trong phòng bận tăng ca việc công ty, chuẩn bị buổi chiều đi lấy bánh ngọt Lục Tiểu Mãn tặng cô, buổi tối vui vẻ cùng bà ngoại là được.

Hơn mười giờ, Triệu Dương đột nhiên gửi tới một tin nhắn.

—— Cảnh báo phía trước có năng lượng cao!

Tô Đường sững sốt một chút, còn chưa kịp hỏi anh có ý gì thì chuông cửa đột nhiên vang lên, bà ngoại trong phòng bếp kêu cô đi mở cửa, Tô Đường đáp lời, đề đi động xuống rồi đi mở cửa.

Khu nhà này ở bên trong viện dưỡng lão, an ninh quản lý rất chặt, ngay cả chuyển phát cũng chỉ có thể đưa tới cửa lớn của viện dưỡng lão, lầu trên lầu dưới đều là người bên trong viện dưỡng lão, thường tìm đến bà ngoại nói chuyện phiếm, trước khi mở cửa Tô Đường không nhìn qua mắt mèo, đến khi mở cửa nhìn thấy người ấn chuông, thì cả người đứng ngốc ở cửa.

Không phải chỉ có một người ấn chuông cửa, mà là ba người, ba người đàn ông.

Thẩm Dịch, Triệu Dương, cùng với lái xe của Thẩm Dịch, Từ Siêu.

Vừa trông thấy Tô Đường, Triệu Dương và Từ Siêu cùng hô lớn “Sinh nhật vui vẻ”, Thẩm Dịch chỉ lặng yên nhìn cô mỉm cười, trong tay cầm một tấm giấy các-tông đỏ thắm, trên giấy các-tông dùng bút lông viết bốn chữ to —— Tôi là chủ mưu.

Có nhiều thông tin như vậy làm cho Tô Đường hiểu được chuyện gì xảy ra, trong lúc nhất thời, cô vừa muốn khóc vừa muốn cười, kêu to về phía phòng bếp: “Bà ngoại!”

Trong phòng bếp truyền ra tiếng bà ngoại cười: “Chuyện mấy người trẻ, bà không biết gì hết nhé...”

Từ Siêu đã từng đi lính, năm nay vừa tròn hai mươi tuổi, tính tình thành thật lại thoải mái, có lẽ đã từng đến đây cùng Thẩm Dịch nhiều lần nên cậu rất quen thuộc với bà ngoại, mở miệng gọi bà Chu, xách gì đó vào để đẩy ở phòng bếp, rồi ở đó giúp bà ngoại.

Tô Đường nhân lúc Thẩm Dịch đi vào phòng bếp chào hỏi bà ngoại, trừng mắt mắng Triệu Dương bán đồng đội, Triệu Dương lại dùng lời cô để trả lời —— kẻ địch quá mạnh.

Thẩm Dịch từ chỗ bà ngoại biết được Tô Đường không thích ăn đồ ngọt nên không đặt bánh, phiếu bánh ngọt của Lục Tiểu Mãn cũng không bị lãng phí. Còn lâu mới đến giờ cơm, Từ Siêu và Triệu Dương đi lấy bánh ngọt, Thẩm Dịch nói chuyện với bà ngoại, Tô Đường trở về phòng sách tiếp tục làm việc, đang lúc bận rộn thì Thẩm Dịch gõ cửa đi vào.

Tô Đường xoay người lại, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nhìn anh: “Thành thật khai báo, còn có vụ mai phục nào nữa không?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu.

Trên mặt Tô Đường viết rõ hai chữ ‘nghe ngò’, cô hơi híp mắt nhìn Thẩm dịch ăn mặc tí mỉ, áo sơ mi trắng đồ Âu: “Không có gì nữa? Vậy tới nhà tôi ăn cơm mà mặc như lên tòa thế?”

Thẩm Dịch đi tới bên cạnh bàn máy tính, chỉ chỉ giấy bút đặt bên cạnh, sau khi được Tô Đường gật đầu thì anh cầm bút xoay người viết chữ.

—— Sau khi tan tầm thì đến bệnh viện đón Triệu Dương, chưa kịp thay quần áo.

Lúc này Tô Đường mới phát hiện, nét chữ trên giấy các-tông chắc là do Thẩm Dịch tự tay viết, mặc dù bút lông và bút bi viết nhìn như không giống nhau, nhưng nét bút ôn hòa lại giống hệt nhau.

“Mấy giờ anh tan tầm?”

—— 4 giờ sáng, giờ ngừng của cổ phiếu Mỹ.

Tô Đường lại càng hoảng sợ, lúc trước anh nói chịu trách nhiệm giao dịch cổ phiếu tại Mỹ, nhưng cô không ngờ thời gian làm việc và nghỉ ngơi của anh cũng theo thời gian bên Mỹ.

Tô Đường lo lắng nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng sau trận bệnh nặng, đẹp thì đẹp nhưng Tô Đường không muốn nhìn thấy loại vẻ đẹp này: “Anh mới ra viện mà cũng đi làm hả?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu tỏ vẻ không sao cả, để bút trong tay xuống, có chút hăng hái nhìn về phía màn hình máy tính của Tô Đường.

“Này này này...” Tô Đường vội vàng che đi: “Đây chính là bí mật buôn bán, tiết lộ ra ngoài thì tôi sẽ thảm đấy... Còn lâu mới tới giờ cơm, nếu anh không chê phòng tôi loạn thì vào phòng tôi ngủ một lát đi.”

Thẩm Dịch lắc đầu cười cười, lại cầm bút lên.

—— Yên tâm, miệng kín như bưng là đạo đức cơ bản của chuyên gia.

Bốn chữ “Miệng kín như bưng” khiến Tô Đường ngờ ngác một chút, không hiểu sao trong lòng nổi lên một chút tư vị ê ẩm, còn chưa kịp phản ứng thì thấy Thẩm Dịch ghi một câu nữa lên giấy.

—— Phần đầu của hàng thứ hai, là muốn viết lại sao?

“A?” Tô Đường lấy tay che màn hình ra, nhìn vào phần văn bản Thẩm Dịch nói, khóc không ra nước mắt than một tiếng, gõ bàn phím sửa lại: “Tiếng Pháp và tiếng Anh của tôi đã dung hợp hoàn mỹ lại với nhau.”

Thẩm Dịch nhìn sơ qua trang văn bản tiếng Anh, lại viết trên giấy mấy chữ, đưa cho Tô Đường.

—— Đây là hạng mục nước ngoài sao?

Tô Đường đau khổ gật đầu, phát điên vò tóc: “Ừ, là một hạng mục ở Châu Phi, tổ của bọn họ thiếu người nên bảo tôi giúp phiên dịch một số tài liệu, thành hai bản Anh và Pháp, dùng gấp. Tiếng Pháp thì không có vấn đề gì, nhưng tiếng Anh khiến tôi phiền chết, đưa vào trong trang web dịch thì không phải tiếng người!”

Thẩm Dịch nhẹ nhàng cười rồi viết.

—— Cần giúp một tay không?

Tô Đường nhìn chữ trên giấy sừng sốt một chút, mới nhớ anh lớn lên ở Mi: “Nếu không... Nếu không phiền đến anh... giúp tôi sửa một chút lỗi ngữ pháp, hôm qua tôi lẩn qua lẩn lại đến quá nửa đêm, cũng dịch được khá khá.”

Thẩm Dịch gật gật đầu, cời tây trang, ngồi trên ghế mà Tô Đường nhường cho anh.

Tô Đường đứng bên cạnh nhìn anh sửa một đoạn ngắn, sửa đến đoạn thứ hai hình như gặp rất nhiều khó khăn. Thẩm Dịch nhẹ nhàng nhíu mày, nhìn đoạn văn đó một chút, đưa tay sờ caravat, mới nhanh chóng ấn nút Enter, thay đổi một cú pháp tiếng Trung, có chút bất an đánh một hàng chữ.

—— Tôi có thể xóa hết không?

“...”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Tô Đường tự biết về trình độ dịch sang tiếng Anh của mình, tài liệu liên quan đến công trình thì không thể làm qua loa cho xong được, Thẩm Dịch nguyên ý bỏ sức ra giúp đỡ, tất nhiên cô cậu còn không được.

Tô Đường áy náy thẳm thấp một nén hương cho thầy tiếng Anh trong lòng, “Được, tùy anh xử lý..... Anh muốn ăn hay uống gì không?”

Trên mặt Thẩm Dịch nhất thời lộ ra vẻ như vừa trút được gánh nặng, lông mày anh chau lại hồi lâu giờ đã dần, anh nhẹ ấn nút enter, xuống dòng đánh một hàng chữ khác mà yêu cầu.

—— Có thể cho tôi một chiếc kẹo không?

Tô Đường nhìn người đàn ông gương mặt anh tuấn chiều cao một mét tám mấy trước mặt, không nhìn được mà cười thành tiếng, “Anh muốn ăn ngọt sao?”

Thẩm Dịch thấy cô cười thì có chút ngượng ngùng, khoe môi nhẹ nhàng cong lên, xương gò má cũng hơi nhô lên thoáng hiện một tầng đỏ ửng.

—— Tôi hơi đói.

Nhìn mặt anh đỏ bừng vì xấu hổ đánh xuống ba chữ này, Tô Đường đột nhiên nhớ đến thời gian anh tan làm, lập tức cô không cười được nữa, “Có phải anh chưa kịp ăn sáng không? Đừng ăn ngọt, tôi lấy cho anh mấy cái bánh bích quỳ ăn lót dạ.”

Tô Đường nói xong liền xoay người định đi ra ngoài, bỗng Thẩm Dịch vươn tay cản cô lại.

Khi Thẩm Dịch tiếp xúc với người khác luôn lịch sự vừa phải, tự nhiên khéo léo, cho dù là vội vàng ngăn cản nhưng cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy khó chịu.

— Tôi ăn cơm rất ít, sau khi ăn bánh bích quy thì sẽ không ăn cơm trưa được nữa, bác sĩ Chu sẽ không vui đâu. Ăn chút ngọt nhin tí cũng được, thứ gì có đường là được.

Cùng là một câu nói nhưng thời gian đọc chữ so với nghe giọng nói thì còn dư ra chút ít, trong vài phút đó Tô Đường đột nhiên phát hiện ra một chuyện, “Không phải anh cố ý không ăn sáng đây chứ?”

Thẩm Dịch cũng chỉ mỉm cười, mỉm cười chính là thừa nhận.

Nếu không phải vì bộ âu phục anh đang mặc có giá trị không hề rẻ, Tô Đường nhất định sẽ cầm lấy hai vai anh mà lắc liên tục. Chẳng trách anh khiến Triệu Dương vừa thấy anh nhập viện thì tịch thu luôn ví tiền, anh đối với bản thân mình thật nghiêm khắc, giống như tấm thân này do anh nhặt bừa ngoài trạm xe lửa vậy.

Dường như Tô Đường có thể tưởng tượng được căn bệnh bao tử hành hạ dần vặt anh đến thế nào, “Anh đừng nghĩ bà ngoại tôi sẽ buồn, anh quan tâm đến chính mình có cảm thấy dễ chịu hay không ấy, cảm giác đói bụng thoải mái sao?”

— Tôi rất thích cơm do bác sĩ Chu làm nên muốn ăn nhiều hơn một chút, còn muốn ăn bánh sinh nhật của cô nữa.

Thẩm Dịch đánh xong những chữ này thì ngừng đầu nhìn cô với ánh mắt cầu mong cô chấp nhận, thấy anh như vậy Tô Đường cũng không đành lòng từ chối, chỉ có thể vừa bực mình vừa buồn cười lườm anh một cái, “Thảo nào anh có thể lôi kéo bà ngoại tôi về phe anh.”

Tô Đường đi ra ngoài tìm quanh một vòng, lúc quay về phòng thì dờ khóc dờ cười đưa một chiếc kẹo que cho Thẩm Dịch, “Kẹo này được không? Trong nhà không ai thích ăn ngọt, tuần trước có trẻ con tới chơi nhà thằng bé cứ cương quyết muốn cho tôi cái kẹo này.”

Thẩm Dịch gật gù đầu, vươn tay nhận kẹo, vẻ mặt hứng thú nhìn hàng chữ in trên vỏ kẹo, vừa xé vỏ bao bên ngoài, đưa viên kẹo vào trong miệng, nghiêm túc thưởng thức một chút, thấy Tô Đường không yên lòng nhìn anh nãy giờ, anh lại cười thật tươi, ngậm chặt chiếc kẹo que, vừa rảnh tay thì cúi đầu ở đánh vài chữ.

— Ngon lắm, thảo nào báo cáo tài chính của bọn họ lại đẹp [1] như vậy.

[1] BCTC đẹp: thuật ngữ trong ngành kinh tế, ý là các chỉ tiêu tài chính như doanh thu lợi nhuận rất cao. Ý anh ở đây là kẹo ngon như vậy thảo nào mà bán được nhiều ~

Lần đầu tiên cô gặp một người lại dùng thuật ngữ kinh tế để tán thưởng một chiếc kẹo que, Tô Đường muốn cười, lại đột nhiên nghĩ tới, nếu anh nói như vậy có nghĩa là, “Hồi bé anh không ăn kẹo que bao giờ à?”

Thẩm Dịch lại rất nghiêm túc lắc đầu, trong ánh mắt toát lên niềm vui sướng cực kỳ giống cậu nhóc bốn tuổi lút đuôi vào tay cô chiếc kẹo que hôm ấy.

Tô Đường bỗng nhớ tới ngày xưa, tuổi thơ của người khác gắn liền với những chiếc kẹo que, còn tuổi thơ của anh trôi qua cùng những viên thuốc thật đáng. Nhìn người đàn ông khoác âu phục đi giày da khí chất nghiêm túc thận trọng đang ngậm một chiếc kẹo que, Tô Đường hơi do dự, “Anh cứ ngồi đây, tôi ra ngoài một lát, chút nữa sẽ trở về.”

Khi Tô Đường và Triệu Dương, Từ Siêu cùng nhau về nhà cũng chưa tới mười một rưỡi, Thẩm Dịch cũng đã gần như sắp dịch xong hết tập tài liệu tiếng anh kia rồi, anh hỏi Tô Đường vài khái niệm chuyên môn của ngành xây dựng và vài câu đậm chất văn hóa tiếng Trung rồi sửa lại bản dịch, liền giao cho Tô Đường nghiệm thu, toàn bộ quá trình hoàn thành chưa đến sáu mươi phút.

Sau khi Tô Đường gửi tài liệu phiên dịch cho đối phương, thờ phào một hơi nhẹ nhõm, hai tay cô tạo chữ thập bái Thẩm Dịch ba vái, “Chuyện lần trước còn chưa có cơ hội cảm ơn anh, lần này lại nợ anh một nhân tình, cứ nợ đi nợ lại như vậy sang kiếp sau tôi sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp anh.”

Thẩm Dịch dường như bị mấy chữ “Làm trâu làm ngựa” của cô dọa sợ, anh vội vàng xua xua tay, với giấy bút qua “xoẹt xoẹt” viết vài chữ.

— Cô đừng nói thế. Bác sĩ Chu chỉ cho tôi tới chúc mừng sinh nhật cô, chứ không cho phép tôi mang quà tặng, bài phiên dịch này coi như là quà tặng sinh nhật của tôi đi, hy vọng cô sẽ thích.

Tô Đường khoa trương rên rỉ, “Món quà sinh nhật quá quý giá đã giải phóng cả ngày chủ nhật của tôi! Cuối cùng ngày mai tôi cũng có thể ngủ nướng cả sáng rồi.”

Thẩm Dịch cười mỉm, trong nụ cười còn hàm chứa chút lo lắng.

— Công việc rất vất vả sao?

Tô Đường gật gù đầu, nhỏ giọng ăn ngay nói thật, “Mới vừa nhận việc mà, ai cũng bị hành hạ vài bữa, bạn là bạn vậy thôi, dù sao cũng giúp tôi quen dần với môi trường làm việc.”

Những lời này cô chưa từng tâm sự với bà ngoại, môi trường làm việc ở thời đại này cũng không thoải mái như chỗ làm việc của bà ngoại cô trước kia, những việc này kỳ diệu hơn nhiều so với các quy ước thói quen thông thường nên khó mà nói rõ cho bà ngoại hiểu được, ngược lại sẽ khiến bà lo lắng.

nhưng Tô Đường cảm thấy Thẩm Dịch có thể hiểu những gì cô nói.

Không nghi ngờ về chuyện Thẩm Dịch là người nằm trên đỉnh chuỗi thức ăn sinh vật, nhưng cô lại càng ngày càng phát hiện, sở dĩ anh có thể nắm giữ một vị trí trên đỉnh chuỗi thức ăn ấy, là hoàn toàn dựa vào sức lực của chính bản thân từ nơi bùn đất thâm sâu mà từng bước đi lên thậm chí là leo lên.

“Không phải hai năm trước anh về nước phát triển sao, lúc mới vào công ty chắc hẳn cũng không dễ dàng nhỉ?”

Thẩm Dịch mỉm cười cân nhắc một chút, sau đó đơn giản viết một hàng.

— Cũng khá tốt, các đồng nghiệp luôn giúp đỡ tôi.

Viết xong, lại do dự một chút, rồi viết thêm một câu nữa.

— Đặc biệt là mấy dì trung niên ở bộ phận hành chính.

Tô Đường hơi ngu ngơ, bỗng thấy anh nở nụ cười bất đắc dĩ thì mới kịp phản ứng lại, “Có phải mấy dì ấy hay tranh giành giới thiệu đối tượng cho anh không?”

Nhìn vẻ mặt khổ sở của Thẩm Dịch thì đã lý giải được mọi chuyện, Tô Đường nhin cười bày ra vẻ mặt nghiêm túc ý vị sâu xa, học theo dáng điệu của mấy bà cô trung niên vỗ đùi nói, “Ài u, Tiểu Thẩm à, cháu xem cháu bao nhiêu tuổi rồi, chớp mắt đã sắp ba mươi rồi, cũng nên nói chuyện cưới xin đi thôi, cháu xem cái thằng này thằng này thằng này, tuổi ít hơn cháu, điều kiện kém xa cháu, vậy mà con trai nó cũng chấp chừng biết đi rồi đấy. ....”

Thẩm Dịch vừa cười vừa liên tục gật đầu, nhìn Tô Đường làm tư thế chấp tay bội phục của mấy vị thiếu niên trong phim kiếm hiệp.

Tô Đường cười đủ rồi mới lắc đầu, tinh tế nhìn người đang đứng cạnh bàn, “Mấy dì ấy không phải rất quan tâm đến anh à, anh cần gì người khác giới thiệu đối tượng cho nữa, mấy cô gái theo đuổi anh nhất định mỗi ngày đều đứng chặn cửa ra vào công ty anh ấy chứ, mấy chú bảo vệ chắc là khó chịu lắm đây?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, cầm bút viết xuống giấy hai khoảng thời gian.

—Apr.-Nov.21:30-4:00; Nov-Apr.22:30-5:00. [2]

[2] Giờ làm việc của sản chứng khoán mỹ từ tháng 4(April) – 11 (November) là 21: 30 – 4: 00; từ tháng 11 – 4 (năm sau): 22:30 – 5:00 tính theo giờ Trung Quốc.

Tô Đường nhận ra, đây chính là khoảng thời gian giao dịch trên sản chứng khoán Mỹ vào mùa đông và mùa hè.

Thẩm Dịch viết xong hai khoảng thời gian này thì chú thích thêm một câu nữa phía sau.

— Thời gian tan làm của tôi không phù hợp nói chuyện yêu đương với mấy cô con gái nhà lành.

Cụm từ “con gái nhà lành” kia khiến Tô Đường bật cười, nhưng không thể không thừa nhận chuyện Thẩm Dịch vừa nói là sự thật, anh đã có thói quen ngày ngủ đêm làm việc, muốn bằng vận may của mình mà gặp được “con gái nhà lành” quả thực không dễ dàng.

Mấy chuyện bất quá như thế này chỉ cần đã có mở đầu thì không biết bao giờ mới ngừng lại, Tô Đường hoàn toàn quên luôn cô đang nói chuyện gì với anh, hai tay cô ôm má nheo mắt nhìn anh, “Vậy trong công ty cũng có cô gái nào thích anh chứ, hoặc là bên phía đối tác của anh, còn có mấy cô đưa báo mỗi sáng đưa đồ chuyển phát nhanh mang đồ ăn nữa vào nữa, đều tính cả.”

Thẩm Dịch cười liên tục rồi lắc đầu, thấy vẻ mặt không thêm tin của Tô Đường, anh lại phải cầm bút lên viết mấy chữ.

— Vì nói chuyện với tôi rất phiền.

“Tôi không thấy phiền.”

Thẩm Dịch khổ sở cười nhạt một cái.

— Không phải ai cũng kiên nhẫn chờ tôi gõ chữ hoặc viết chữ cho họ đọc, tôi cũng không thể mang theo trợ lý mỗi lần đi hẹn hò với người ta.

Tô Đường do dự một chút, “Có lẽ sẽ có cô gái nào đó hiểu được thủ ngữ như cô trợ lý của anh, hoặc là cô gái ấy vì thích anh mà muốn nói chuyện với anh nên đi học thủ ngữ.”

Thẩm Dịch nhẹ nhàng lắc đầu, biên độ lắc đầu giống hệt như câu trước, Tô Đường có cảm giác đó là một sự thật đã được anh chứng minh sau nhiều lần thử nghiệm nên không thể nghi ngờ.

— Cô đã từng học ba thứ ngôn ngữ khác nhau, chắc hẳn sẽ hiểu lúc mới bắt đầu học một loại ngôn ngữ mới sẽ gặp nhiều khó khăn thế nào.

“Trợ lý của anh thật giỏi, quả thực là xuất thần nhập hóa.”

Thẩm Dịch vẫn lắc đầu, mau chóng viết chữ.

— Mẹ cô ấy cũng là người cầm đũa, nên cô ấy có thể sử dụng thủ ngữ rất khá. Con người luôn có một khoảng thời gian tiếp thu kiến thức rất nhanh, nếu qua khoảng thời gian đó việc học sẽ trở nên khó khăn hơn.

So với anh, Tô Đường lại lắc đầu rất chắc nịch, “Không hẳn là như vậy, từ lúc bắt đầu lên tiểu học tôi đã học tiếng Anh, khi du học bên Pháp cũng có môn tiếng Anh trong danh sách môn học hàng kỳ, học cũng nhiều năm như vậy rồi nhưng cũng chẳng viết được câu tiếng Anh nào nên hèn, chính là vì trong cuộc sống của tôi vốn không cần đến nó.”

Tô Đường nói xong thì chỉ chỉ vào chồng tài liệu bằng tiếng Pháp đặt bên cạnh chiếc máy tính trên bàn, “Trước khi đi du học Pháp tôi chỉ học tiếng Pháp trong vòng mấy tháng, tiếng Anh của người Pháp quả thực là thâm họa, khi tôi vừa qua đó du học trên cơ bản là đoán ý họ thông qua cử chỉ tay chứ không nói gì, thế nhưng cũng không bằng mỗi ngày nghe mỗi ngày nói thực hành liên tục, mấy tháng sau đã có thể sinh hoạt bình thường như người bản địa, sau một học kỳ thì chuyện nghe giảng bài trên lớp cũng không thành vấn đề nữa..”

Thẩm Dịch không tự chủ được khẽ gật đầu đáp lại, hình như anh cũng có chút đồng tình.

Tô Đường cười nhún nhún vai, “Cho nên tôi cảm thấy thủ ngữ của người câm cũng như vậy, nếu đơn giản chỉ nghĩ nó là một môn học thì sẽ không dễ dàng, nhưng nếu anh cho rằng nó là kỹ năng cần thiết để sinh tồn thì hẳn là không có gì khó, ít nhất thủ ngữ cũng sẽ không biến thái như tiếng Pháp có mấy chục thì đâu nhỉ?”

Thẩm Dịch bị câu cuối cùng của cô chọc cười, anh lắc đầu, rồi lại có chút đăm chiêu mà nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Đường còn chưa kịp tiếp tục mấy chuyện bát quái, thì chợt nghe thấy tiếng Triệu Dương ở ngoài phòng khách gọi với vào giục hai người ra ăn cơm, Tô Đường liền nhớ đến chuyện anh còn chưa ăn sáng, vội vàng thu dọn lòng hiếu kỳ, đứng dậy nói “Vậy chuyên mục thảo luận về ngôn ngữ học kết thúc ở đây, anh mau đi rửa tay đi, chúng ta chuyển sang thảo luận về vấn đề văn hóa ẩm thực.”

Bữa cơm này quả thực Thẩm Dịch ăn không ít, thành công khiến bà ngoại cô vô cùng cao hứng, bà ngoại biết thời gian làm việc của Thẩm Dịch đảo lộn ngày đêm, Triệu Dương cũng muốn quay về bệnh viện nhận ca, nên ăn cơm xong bà ngoại liền giục bọn họ về nhà, Tô Đường còn chưa rửa bát xong, đã nhận được tin nhắn của Thẩm Dịch.

— Cảm ơn cô.

Tô Đường nhoen miệng cười, cô biết Thẩm Dịch cảm ơn cô chuyện gì, cô tranh thủ thời gian lúc Thẩm Dịch ở nhà giúp cô phiên dịch tài liệu thì đã xuống tiệm tạp hóa cũ xưa trước cổng viện an dưỡng mua thật nhiều kẹo que đã mai danh ẩn tích trên thị trường từ lâu rồi, tất cả đều là những loại kẹo trẻ con hay ăn thời xưa, sau đó viết lại cho anh vài chữ “giúp anh bù đắp lại ngày tháng ấy” vào tờ giấy rồi bỏ chung vào gói kẹo to. Cô đứng đợi Từ Siêu lái xe tới thì để vào xe, rồi dặn dò Triệu Dương sau khi về nhà thì nhớ đưa cho anh.

Anh cho cô một bất ngờ vào ngày sinh nhật, cô cũng muốn tặng anh một món quà của tuổi thơ, cũng coi như là quà đáp lễ lại.

Tô Đường vừa nhắn lại với Thẩm Dịch “Không cần khách sáo”, liền nhận được tin nhắn QQ từ Triệu Dương.

— Phóng viên Triệu Dương ở tiền phương hồi báo tin tức cho ngài, mất chuột trắng đỏ rồi.

Tô Đường dở khóc dở cười, chỉ là một gói kẹo thôi mà, sao lại.....

Tô Đường tháo nốt chiếc gang tay cao su xuống, nhắn lại cho Triệu Dương một câu.

— Nhờ phóng viên ở tiền phương cung cấp dịch vụ vuốt lông.

Tô Đường vừa cầm chiếc bát lên rửa tiếp, lại nhận được thông báo mới từ QQ của Triệu Dương.

— Phóng viên Triệu Dương ở tiền phương tiếp tục đưa tin cho ngài, chuột trắng nhỏ mất rung rung ném thử kẹo đường, vuốt lông cũng không có hiệu quả, nổi điên rồi~.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Thành phố S nắng nóng trọn một mùa hè, đến trời thu thì không còn nhen được, hôm chủ nhật đó có chút âm u, sau hai ngày thứ hai và thứ ba mưa bụi liên tiếp, thứ tư chuyển thành một trận mưa lớn, mưa to bắt đầu từ ba bốn giờ chiều, vẫn mưa xối xả như xe cứu hỏa xả nước cho tới lúc công ty Hoa Chính tan việc.

Chồng của Lục Tiểu Mãn lái xe tới đón cô ấy, Lục Tiểu Mãn gọi Tô Đường cùng đi, nhưng Tô Đường nghĩ đến nhà Lục Tiểu Mãn ngược hướng với viện an dưỡng nên cô dừng lý do còn chưa xong việc để từ chối.

Trạm xe lửa cách cửa công ty không xa, đi qua chỉ mất khoảng ba phút, Tô Đường có thói quen mang ô bên mình, cô cũng không vội về nhà, sau khi gọi điện báo bình an cho bà ngoại thì ở lại tăng ca chờ mưa nhỏ đi.

Sau khi cúp điện thoại bà ngoại chưa đầy 20 phút thì Tô Đường nhận được tin nhắn của Thẩm Dịch.

—— Còn ở không ty sao?

Tô Đường có thể đoán được vì sao anh lại nhắn tin hỏi một câu như vậy, cô ngẩng đầu lên nhìn chậu hoa hải đường đã nở trên bàn.

Sáu giờ rưỡi, cách thời gian Thẩm Dịch đi làm còn sớm, chắc anh còn ở nhà, khoảng cách từ nhà anh đến Hoa Chính cũng không khác gì Lục Tiểu Mãn đưa cô về Viện an dưỡng.

Nói cho cùng, Thẩm Dịch chỉ là một người bệnh mà bà ngoại từng chăm sóc, người bệnh sau khi khỏi còn giữ liên lạc với bà ngoại còn rất nhiều, anh quan tâm lo lắng cẩn thận nhiều lần như thế đã vượt qua tiêu chuẩn bình thường. Coi như anh có tình cảm ơn lời cổ vũ lúc nhỏ của cô dành cho anh, nhưng dù sao đó cũng chỉ là một cử chỉ vô tâm, cô thật sự không thể xấu hổ đón nhận sự chiếu cố của anh.

Trong lòng Tô Đường rất cảm động, nhưng vẫn từ chối.

—— Không đâu, đang ở nhà.

Năm phút sau, Thẩm Dịch trả lời.

—— Bác sĩ Chu nói cô còn chưa về, cô đang ở đâu?

Tô Đường khóc không ra nước mắt nhìn chữ trên di động, sao cô lại quên bà ngoại và anh là một chứ...

Tô Đường định nói cô đang ở trên đường, sắp về đến nhà, kết quả chữ còn chưa soạn xong thì Thẩm Dịch lại gửi một tin nhắn tới.

—— Nói cho tôi biết, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát ngay.

Thẩm Dịch chưa từng dùng giọng điệu cứng nhắc lạnh lùng như vậy, Tô Đường thấy thế thì trong lòng sợ hãi, cô sợ anh sẽ báo cảnh sát thật, vội vàng trả lời lại.

—— Anh đừng lo lắng, tôi đang tăng ca ở công ty.

Thẩm Dịch nhanh chóng trả lời, giọng nói cũng dịu dàng như trước.

—— Từ từ mà làm, đừng vội, tôi chờ cô ở cửa ra vào.

Tô Đường trừng mắt nhìn màn hình di động.

Anh đến rồi?!

Tô Đường ngẩng đầu nhìn cơn mưa ngoài trời vẫn còn lớn, vội vàng đóng máy tính, luống cuống tay chân thu dọn một chút, chào hỏi với đồng nghiệp rồi nhanh chóng đi xuống lầu.

Bởi vì mưa rơi quá lớn nên không ít người đứng lại ở đại sảnh tầng một, tốp năm tốp ba trò chuyện đợi mưa tạnh, Tô Đường vừa ra khỏi thang máy thì đã nhìn thấy Thẩm Dịch mặc đồ âu đen cầm một cây dù đứng ở cửa.

Tô Đường phát hiện, cho dù ở đâu thì Thẩm Dịch luôn tồn tại cảm giác ôn hòa, duy chỉ có hôm nay, có lẽ là bị trận mưa lớn này làm ướt, Tô Đường cảm thấy dường như không khí có gì đó không đúng.

Cô vừa ra khỏi thang máy thì Thẩm Dịch cũng nhìn thấy cô, vẻ mặt có chút khó coi, ánh mắt chỉ nhìn thoáng qua cô rồi dời xuống, trông thấy cô cũng cầm dù thì xoay người bụng dù của mình, đi vào trong mưa, giống như anh chẳng hề quen biết cô vậy.

“Này ——”

Thẩm Dịch xoay người rất kiên quyết, Tô Đường cảm thấy, cho dù anh có nghe thấy tiếng cô thì cô cũng không thể gọi anh.

Tô Đường có chút mơ hồ, anh đứng ở đây đợi cô chỉ vì bày mặt thôi cho cô xem hả?

Chuyện này là chuyện gì chứ...

Thẩm Dịch rút cuộc từ xa tới đón cô, Tô Đường sẽ không phát câu với anh vào lúc này, cô vội vàng bước chân nhanh hơn đuổi theo anh.

Xe Thẩm Dịch không ngừng ở dưới lầu công ty mà ngừng ở nơi đỗ xe tạm thời ở ven đường. Lúc Tô Đường đi qua thì Thẩm Dịch đã ngồi vào trong xe, cửa xe đang mở hé, rõ ràng là giữ lại cho cô.

Tô Đường thu ô ngồi vào, nói cảm ơn với Từ Siêu, bỏ cái ô ướt sũng vào túi nhựa, cầm khăn tay lau qua nước mưa trên người. Thẩm Dịch vẫn nhắm mắt dựa vào ghế bên cạnh, cũng không thèm liếc nhìn cô một cái.

Tô Đường đoán chừng anh giận cô vì cô nói dối anh, cô cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, lau người xong cô cũng mặc kệ anh, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe mơ hồ vì nước mưa hắt, trong xe không ai nói gì, rốt cuộc Từ Siêu không nhìn được, cẩn thận liếc nhìn hai người trong gương chiếu hậu, lo sợ mở miệng.

“Chị Tô, chị đang giận anh Thẩm à?”

Tô Đường bị oan uổng, khóc không ra nước mắt. Cô quay đầu nhìn về mặt vẫn khó nhìn của ai đó, Thẩm Dịch nhắm mắt lại đắm chìm trong sự yên tĩnh chỉ thuộc về anh, không hề có chút phản ứng nào vì lời nói của Từ Siêu, có thể là vì sợ bộ đồ bị nhàu, dù anh dựa lưng vào ghế nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, nhìn có chút nghiêm túc, giống như đang muốn nói chuyện cuộc đời với cô.

“Tôi nào có tức giận, cậu xem xem, không phải anh ấy giận tôi sao?”

Tô Đường vừa dứt lời, phía trước truyền tới tiếng khuyên bảo không hợp tuổi của Từ Siêu: “Ôi, không phải anh Thẩm tức giận đâu, anh ấy chỉ lo lắng thôi, sợ trời mưa lớn như vậy, mình chị về thì sẽ không an toàn.”

Ý tốt của Thẩm Dịch cô có thể hiểu được, nhưng cô là một người trưởng thành hơn hai mươi tuổi, bị một người chỉ hơn cô vài tuổi lo lắng cẩn thận như thế, ít nhiều cô cũng có chút ủy khuất vì không được tin nhiệm, cô lầu bấu: “Tôi đi tàu điện ngầm về, sợ gì trời mưa.”

Từ Siêu chuyên tâm quan sát tình hình giao thông có chút phức tạp vì mưa to, nghiêm trang phân tích: “Chị nhìn đường khó đi mà xe... Chị đi tới cửa ga tàu không phải còn phải đi qua đường cái à, nhờ đâu có người đụng phải chị thì sao?”

Tô Đường nhìn cái ót cậu ta: “Các cậu không thể tin nhiệm tôi một chút à!”

Từ Siêu thấy mình càng giải thích càng loạn thì gấp tới mức đỏ mặt hỏi, vẫn nhìn về phía trước không chớp mắt: “Không phải đâu chị Tô, chị cũng đừng giận anh Thẩm... Anh ấy vẫn luôn chú ý đến việc đi lại, không riêng gì chị mà chị Tần hay anh Triệu ra khỏi nhà thì anh ấy đều dặn dò.”

Tô Đường nghe thấy hai người Tần Tĩnh Dao và Triệu Dương lớn hơn anh vài tuổi cũng được anh lo lắng như vậy, thì trong lòng cô cân đối hơn nhiều, Từ Siêu không phát hiện khúc miệng Tô Đường hơi cong lên, cậu vẫn còn tận tình khuyên bảo.

“Nói đến em, em lái xe cho anh Thẩm hơn một năm rồi, anh ấy từng tức giận với em một lần, bởi vì em vượt đường bị cảnh sát giao thông chặn lại, vừa xuống xe, cảnh sát giao thông còn chưa nói gì thì anh ấy đã tát em một cái, khiến cảnh sát giao thông cũng sợ choáng váng.”

Tô Đường không thể tưởng tượng được đáng về lúc đánh người của Thẩm Dịch, không tự chủ được nhìn về phía cái người còn đang căng thẳng kia, nghiêm túc là nghiêm túc nhưng vẫn yên lặng, không hề có tính công kích lời nói, Tô Đường cười khổ: “Đến mức đó sao...”

Từ Siêu lái xe cẩn thận vượt qua một con đường, do dự một chút, rốt cuộc vẫn sợ Tô Đường hiểu lầm tính tình của Thẩm Dịch, cậu nhỏ giọng nói: “Lúc ấy em cũng không hiểu là sao lại tới mức đó, về sau anh ấy mới nói với em, khi còn bé anh ấy từng bị tai nạn xe cộ, bởi vì chuyện này mà mẹ anh ấy trở thành người thực vật, bây giờ vẫn còn nằm trong viện, cũng hơn hai mươi năm... Chị đừng nói đến chuyện này với anh ấy nhé, anh ấy không muốn nói với chị.”

Đột nhiên, Tô Đường không biết phải làm sao nhìn cái người bên cạnh vẫn chưa bị quấy rầy, anh và cô ngồi cùng hàng ghế, nhưng chỗ ngồi rộng rãi của chiếc SUV đã kéo một khoảng cách giữa bọn họ, nhìn như thế, anh như đang ở trong một không gian khác.

Thẩm Dịch chưa từng nói đến mẹ đẻ của anh, cô còn tưởng rằng mẹ anh giống như mẹ cô, ly hôn rồi kiên quyết rời đi, hoặc là đã qua đời...

Trong lòng con người cẩn thận này lại có một bóng mờ sâu sắc như thế, khó trách anh sẽ luôn lo lắng cho mọi người khi ra đường.

Đột nhiên trái tim Tô Đường cảm thấy vô cùng đau đớn.

Anh không nói là chính anh đã chịu nhiều đau khổ như vậy...

So với sự tri độn của mình, Tô Đường có chút bội phục Từ Siêu: “Tính cậu cũng thật tốt, ở bên đường tát cậu một cái mà cậu còn cho anh ấy cơ hội giải thích.”

Nghe thấy giọng nói Tô Đường đã mềm xuống, Từ Siêu cũng thả lỏng hơn, cười ‘hì hì’ nói: “Anh Thẩm rất tốt với em, cho anh ấy đánh một cái thì đã là gì, em mà là con gái ấy... không phải quán lấy anh ấy làm vợ thì không được.”

Tô Đường cười ra tiếng: “Nếu như cậu thật sự có quyết tâm như thế thì giới tính không phải là vấn đề.”

Từ Siêu thành thật suýt nữa nhảy dựng lên từ ghế lái: “Ồ kìa! Chị Tô! Chị nói cái gì vậy chứ!”

Tô Đường vốn định đợi Thẩm Dịch cân nhắc xem nói chuyện cuộc đời với cô như thế nào, trước hết để cho anh phát tiết cơn bức hết rồi nói sau, nhưng mà đợi khoảng mười phút vẫn chẳng thấy Thẩm Dịch có động tĩnh gì, Tô Đường không nhịn được, cả gan tiến tới kéo cánh tay anh, vừa thấy anh mở to mắt thì cô nói xin lỗi.

“Tôi xin lỗi, về sau tôi sẽ không bao giờ nói dối anh nữa đâu.”

Thẩm Dịch ngẩn người, nhìn chăm chăm vào cô một lúc, giống như không hiểu cô đang nói cái gì, khuôn mặt anh ngốc tới nỗi Tô Đường cũng sửng sốt.

“Anh... không phải vì tôi nói dối anh nên anh mới tức giận sao?”

Thẩm Dịch như vừa hiểu được cô đang nói cái gì, vội vàng lắc đầu.

Tô Đường bị bộ dạng oan uổng này của anh khiến cho dở khóc dở cười: “Vậy anh nói đi, tôi làm gì chọc giận anh thế, khiến anh tức đến mặt mũi trắng bệch.”

Thẩm Dịch cau mày lắc đầu, sau đó anh cảm thấy chỉ lắc đầu không thì không thể giải quyết được vấn đề, lại vội vàng lấy di động ra, nhanh chóng đánh một dòng chữ gửi cho Tô Đường.

—— Tôi không tức giận.

Tô Đường vừa bức mình vừa buồn cười, người này vừa mở mắt đã quyết nợ hã: “Anh không tức giận, vậy sao vừa rồi ở cửa công ty lại bày mặt thôi cho tôi xem thế?”

Thẩm Dịch lắc đầu liên tục, Tô Đường nhìn cũng hoa mắt, vội vàng vỗ vỗ lên bả vai anh.

“Anh đừng vội, đừng vội... Tôi tin anh không tức giận, được chưa, anh nói cho tôi biết vì sao vừa rồi ở cửa công ty khi nhìn thấy tôi anh đã quay đầu bước đi, cứ từ từ đánh chữ, tôi nhìn.”

Thẩm Dịch thoáng bình tĩnh một chút, gật gật đầu, hướng di động lại gần Tô Đường, đánh chữ cực nhanh, giống như sợ rằng chậm một chút thì Tô Đường sẽ thay đổi chủ ý không tin anh nữa.

—— Rất xin lỗi, tôi không muốn làm mất mặt này nọ với cô. Trước kia tôi đã từng đến công ty cô, trong công ty có không ít người biết tôi, tôi không muốn làm cho bọn họ hiểu lầm quan hệ của chúng ta, nếu không những người lãnh đạo Hoa Chính không thể thuyết phục được tôi thì có thể sẽ bảo cô tôi thuyết phục tôi, như thế sẽ không tốt với cô.

Tô Đường ngây ngốc nhìn anh gõ xong đoạn này, ngẩng đầu nhìn người bị cô hiểu lầm đang luống cuống tay chân, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải, cô giận chính mình đầu óc quá đơn giản, vừa tức cái người vừa lên xe đã giả bộ Nê Bò Tát: “Vậy lúc tôi đã lên xe rồi sao anh vẫn không để ý đến tôi.”

(Dân gian thường nói ‘Nê Bò Tát rơi xuống nước còn khó cứu được mình’, để nói ngay cả mình còn không cứu được, sao còn lo lắng cho người khác)

Thẩm Dịch bị Tô Đường hỏi như vậy thì lập tức căng thẳng ngồi thẳng lưng lên, hai má đỏ ửng vì sốt ruột vừa rồi cũng nhạt hơn, anh rũ mắt xuống nhìn màn hình di động, từ từ đánh xuống vài chữ.

—— Không phải vì lần trước tôi làm bẩn xe, cô mới không muốn ngồi xe tôi về nhà sao?

Tô Đường nhìn mà choáng váng, vừa rồi anh căng thẳng như vậy là vì rối rắm vấn đề này sao?

Trong lòng Tô Đường đột nhiên có một cảm xúc khó tả, nhìn chăm chăm vào người sắc mặt càng trắng hơn vì mãi không thấy cô có phản ứng, cô khẽ mím môi, gợn tay lên, ngón tay khẽ cong lại, cốc một cái thật mạnh lên đầu của anh.

“A...”

Thẩm Dịch hoàn toàn không có phòng bị, bị cái cốc này làm cho đầu đón bật ra một tiếng trầm ngâm khàn khàn, đau tới mức nước mắt cũng muốn chảy ra, anh ôm đầu trừng mắt nhìn cô.

“Trùng cái gì mà trùng, ai bảo cái đầu anh suy nghĩ linh tinh, làm hại tôi cũng khản trương theo anh... Còn trùng nữa hả? Lại trùng tôi cốc cho anh cái nữa giờ!”

Từ Siêu ở trong gương chiếu hậu trông thấy Thẩm Dịch ôm đầu u oán lúi vào trong ghế thì bật cười: “Chị Tô, em nói rồi mà, anh Thẩm là người tốt phải không?”

Tô Đường không tránh ánh mắt Thẩm Dịch vẫn nhìn vào môi cô, mắt liếc trùng cái ót của Từ Siêu: “Cậu cứ bao che cho con đi!”

Tiếng cười Từ Siêu còn chưa hết, Tô Đường cảm thấy cánh tay bị đụng nhẹ một cái, một tay Thẩm Dịch ôm trán, một tay đưa di động qua, về mặt hoang mang.

—— Che bụng là có ý gì?”

(Che cho con = Hộ độc tử, che bụng = Hộ đồ tử)

Tô Đường bật cười, ánh mắt nhìn anh lập tức dịu dàng hơn nhiều, rõ ràng anh vẫn còn nhớ kỹ học ngôn ngữ...

“Không phải là che bụng... là bao che cho con.”

Tô Đường viết hai chữ ‘con bê’ (độc tử = con bê) lên di động cho anh xem, vẻ mặt Thẩm Dịch càng hoang mang.

—— Cái gì là con bê?

Tô Đường thở dài một tiếng: “Anh chính là con bê.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Khi Thẩm Dịch đưa cô về tới cửa khu chung cư của viện dưỡng lão, mưa vẫn rơi không ngớt, Tô Đường mời anh và Từ Siêu lên nhà ngồi nghỉ một lúc, Thẩm Dịch cũng lo giao thông sẽ ách tắc vì trời mưa nên cũng không từ chối.

Lúc Thẩm Dịch vào nhà thì trên trán có một vết bầm đỏ, bà ngoại vừa ra đón liền thấy mà hoảng sợ, “Này, Tiểu Dịch trên trán cháu sao thế kia, sao lại đỏ rực như thế?”

Từ Siêu đang cúi đầu cụp ô xuống, vừa nghe xong thì cong khóe miệng mà cố nhịn cười, Thẩm Dịch cũng chỉ mỉm cười mà lắc lắc đầu, hai tay đang thực hiện động tác cời áo khoác âu phục, nên nhất thời không trả lời được, ánh mắt mang ý cười sâu xa mà nhìn về phía Tô Đường.

“À, cái đó..... cái đó,” Tô Đường thấy anh nhìn mình như vậy thì chột dạ trong lòng, vội vàng cướp lời nói trước, “Từ Siêu phanh xe hơi mạnh tay mà anh ấy không thắt dây an toàn, nên trán va vào cửa kính chắn gió đó bà ạ.”

Tô Đường nói một câu đổ oan luôn cho hai người, hai người kia cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cô rất nghiêm túc mà nói hươu nói vượn, giống như bọn họ đã thông đồng với nhau rồi vậy, không ai được phản bội, bà ngoại cũng chẳng cảm thấy có gì lạ, chỉ đau lòng mà nói, “Ai u, sao lại không cẩn thận thế hả, nhìn vết bầm này xem..... trời mưa thế này lái xe cũng không an toàn, cháu cứ để trời ngớt mưa nó ắt tự biết đường về mà, lại còn chạy thêm một chuyến qua đó đón nó, cháu đã ăn cơm chưa?”

Thẩm Dịch cởi áo khoác vắt lên giá treo quần áo ngoài cửa, cười mà lắc đầu.

“Đúng lúc quá, sẵn tiện bà đang nấu dở nồi cháo bát bảo đây, ở lại ăn một chút, chờ lát nữa ngớt mưa rồi hẵng về.....” Bà ngoại nói xong liền đi vào phòng bếp tiếp tục bận rộn, Từ Siêu liền theo sau vào giúp đỡ, chỉ còn lại Tô Đường chấp tay thành quyền với Thẩm Dịch, coi như cảm ơn vì anh đã không tổ giấc cô.

Thẩm Dịch dịu dàng cười đến là hào phóng, vươn tay ra với Tô Đường, anh xòe ngửa lòng bàn tay ra, dường như muốn cô đưa gì đó.

Tô Đường ngần ngừ một chút, “Ý anh là điện thoại sao?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

“Bút?”

Thẩm Dịch vẫn lắc đầu.

Trong lúc Tô Đường vẫn lơ mơ không hiểu gì thì vô tình liếc qua ống quần tây ướt sũng nước cùng bộ tây trang nhăn nhúm vì dính nước mưa, mà lát nữa anh còn phải đi làm, thì Tô Đường bỗng như bừng tỉnh, “Có phải anh cần khăn mặt không? Dùng máy sấy chắc nhanh hơn đấy..... à quên mất, trong nhà có bàn là, không thì anh cởi quần áo ra tôi là qua cho anh một lượt.”

Thẩm Dịch đứng giữa phòng tay hơi run lên, nụ cười trên mặt đột nhiên có chút loạn, Tô Đường ngay lúc này mới ý thức rằng bản thân mình đang giải quyết và phân tích vấn đề theo quán tính mà tiện miệng nói ra.

Cô lại muốn anh cởi quần áo ngay tại đây.....

Mặt Tô Đường nóng bừng, “Không phải ý đó..... vậy anh rốt cuộc muốn gì đây?”

Thẩm Dịch nhìn người vừa tự khiến mình đỏ mặt, thu lại nụ cười ung dung, anh rút tay về, lấy di động trong túi ra, thoải mái đánh vài chữ rồi mỉm cười

đưa cho Tô Đường.

— Tôi đồng ý hòa giải với ai đó, nhưng hành vi của cô ấy có thể cấu thành tội có ý tổn người khác, hơn nữa tính chất rất nghiêm trọng, tôi muốn yêu cầu bồi thường.

Đột nhiên Tô Đường nhớ ra dạo này trên mạng đang share truyền nhau một câu danh ngôn rất chí lý.

‘Luu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa.’

Không thì lúc này cô để anh một mình bối rối đứng đó cho xong. ....

Tô Đường nhìn mấy chữ trên màn hình di động mà lờm một cái, vươn một tay thả chiếc điện thoại di động vào tay Thẩm Dịch, rồi xoa xoa vùng thắt lưng mà ranh ma nói, “Đòi tiền thì không có, đòi mạng thì càng không cho.”

Thẩm Dịch không muốn tiền của cô, cũng không cần mạng của cô, anh cười mỉm gõ một câu hỏi nghi vấn yêu cầu bồi thường trên điện thoại.

— Có thể đi nghe hòa nhạc với tôi một lần không?

Tô Đường hơi ngạc nhiên một chút, cũng không biết mình đang ngạc nhiên vì chữ “nghe” hay là vì hai chữ “hòa nhạc” kia đây?

Thẩm Dịch dường như đoán được chỉ một câu băng quơ như vậy không đủ để cô gật đầu đồng ý, nên chờ Tô Đường đọc xong mấy chữ ghi trên màn hình thì lại lấy điện thoại về viết thêm mấy câu nữa giải thích, Tô Đường bước đến gần nhìn anh gõ chữ.

— Tôi thứ sáu tuần này, có buổi diễn của một ban nhạc biểu diễn lưu động từ Pháp, chỉ huy dàn nhạc là người bạn tôi quen khi đang học tập bên Mỹ, ông ấy có thể giữ chỗ trước cho tôi.

Tô Đường do dự một chút rồi quyết định ăn ngay nói thẳng, vì cô thật sự không phải người biết thưởng thức mấy thể loại hình nghệ thuật tao nhã đó, nhưng lời nói còn chưa kịp đến miệng, liền nhìn thấy Thẩm Dịch đánh thêm một câu nữa.

— Một mình tôi đi thì có chút lãng phí

Tô Đường hiểu ý nghĩa của hai chữ “lãng phí” này, trong lòng hơi chùng xuống một chút, về mặt Thẩm Dịch lại rất thần nhiên, anh nghiêng đầu qua nhìn, dường như là đang chờ câu trả lời của cô.

“Tần Tinh Dao không đi với anh sao?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

— Ngoài chuyện công việc thì tôi không muốn làm phiền cô ấy.

Nghĩ đến việc người chỉ huy dàn nhạc lại là bạn của anh, tới đó nhất định phải nói chuyện khách khí với người ta mấy câu, ngộ nhờ nói gì đó không vừa ý người làm nghệ thuật thì sẽ làm mất mặt Thẩm Dịch, cuối cùng Tô Đường vẫn bày ra vẻ mặt đau khổ mà nói thẳng, “Tôi không biết thưởng thức âm nhạc đâu, trước đây cũng không đi nghe hòa nhạc bao giờ, để tôi đi cùng lãng phí.”

Thẩm Dịch mỉm cười cong khóe miệng, anh khẽ lắc đầu.

— Một buổi hòa nhạc sẽ phải ngồi thật lâu, người chơi đàn violon sẽ đứng ngay chính giữa sân khấu, tôi không nghe được nội dung diễn tấu của bọn họ, chỉ nhìn mấy động tác của họ thôi cũng có tác dụng thôi miên rồi, tôi lo sẽ không kiểm chế được mà ngủ gục mất, thế nên hy vọng cô có thể ở bên cạnh đánh thức tôi dậy, để tránh ảnh hưởng tới hình tượng khán giả Trung Quốc trong mắt quốc tế.

Nghe câu nói cường điệu cuối cùng kia của anh Tô Đường liền bật cười, “Nếu chỉ vì chuyện đó thì anh bảo Từ Siêu đi chung với anh không phải xong rồi sao, dù sao cậu ấy cũng lái xe đưa anh tới đó.”

Nụ cười trên môi Thẩm Dịch vừa dịu dàng lại có chút bất đắc dĩ.

— Tôi đã đưa cậu ta tới đó một lần, cậu ta còn gục sớm hơn cả tôi.

“Phụt —”

Đột nhiên Tô Đường cảm thấy bản thân cứ như vị tướng quân lớn giữa đám người lùn, nếu anh đã to gan kéo cô theo thì cô cũng không có gì phải đắn đo nữa, “Vậy được, ngày mai đi làm tôi sẽ hỏi xem công ty cuối tuần này có sự kiện gì không, sau đó sẽ trả lời anh.”

Thẩm Dịch gật gù đầu.

Bà ngoại vốn chỉ làm cơm cho hai người, Thẩm Dịch và Từ Siêu vừa tới, lại tạm thời phải nấu thêm hai món nữa, mặc dù có Từ Siêu giúp đỡ việc bếp núc, nhưng lúc bụng thức ăn lên bàn thì cũng có chút muộn, Thẩm Dịch nhớ đến thời gian đi làm nên ăn cũng vội vã, anh không để ý cháo còn nóng, vừa đút vào miệng một thìa liền rên “sựt” một cái.

Bà ngoại vội hỏi, “Làm sao vậy?”

Thẩm Dịch che miệng lắc lắc đầu, ánh mắt hàm chứa nụ cười nhưng mày thì chau lại vì nóng.

Tô Đường ngồi bên cạnh anh nên thấy rõ nhất, vừa nghĩ đến lúc này anh bắt đền cô rất hợp tình hợp lý, thì không nhận được muốn cho anh biết thế nào mới được gọi là xấu xa.

Tô Đường đặt đĩa xuống, vỗ nhẹ lên vai anh hai cái, vẻ mặt rất thân thiết, “Nóng phải không, đâu, để tôi thử xem nào.”

Thẩm Dịch lắc đầu tỏ vẻ mình không sao hết, Tô Đường nhủ mày, “Bị bỏng thì dù ít dù nhiều anh cũng phải vào bệnh viện, đến lúc đó Triệu Dương sẽ chế nhạo nói anh không thể chết. . . . . nhanh nào nhanh nào, há miệng.”

Thẩm Dịch nhìn bà ngoại với ánh mắt nhờ giúp đỡ, bà ngoại cô cũng có chút lo lắng, “Cháu cứ để nó xem đi, nhờ đâu lại có vết bỏng rộp lên rồi.”

Lúc này Thẩm Dịch mới quay người sang, khẽ mở miệng trước mặt Tô Đường, anh ngượng ngùng thè lưỡi ra một chút.

Tô Đường duỗi tay giữ chặt cằm anh ra vẻ rất nghiêm trọng, vừa cẩn thận kiểm tra, vừa nghiêm túc mà nhắc nhở, “Tôi không thấy rõ lắm. . . . . đưa đầu lại gần đây một chút, đúng, là lưỡi ra thêm chút nữa đi, chút nữa, tốt lắm. . . . . Thở ra một cái, hít sâu, làm lại vài lần đi, nhanh hơn chút nữa. . . . .”

Từ Siêu ôm bát cháo bỏ lăn ra mà cười, bà ngoại trừng mắt lườm Tô Đường, nhưng cũng không nhận được mà cười không ngừng, hai người đều ở ngoài tầm mắt của Thẩm Dịch nên anh hồn nhiên vẫn không hề biết mình đang bị trêu đùa.

Đến khi ngay cả Tô Đường cũng không nhận được mà cười gục xuống cả bàn, Thẩm Dịch mới kịp phản ứng lại, còn chưa kịp đen mặt thì bỗng nhớ tới trên bàn ăn còn có hai người khác, gương mặt anh bỗng chốc đỏ bừng.

Bà ngoại vội vàng nghiêm mặt mà giảng hòa, “Đường Đường, không được bắt nạt Tiểu Dịch nữa. . . . . Đến đây đến đây đến đây, Tiểu Dịch, ăn cơm, ăn cơm, đừng quan tâm tới con nhỏ điên kia nữa. . . . .”

Cho đến khi cơm nước xong xuôi đi về, gương mặt đỏ ửng của Thẩm Dịch vẫn chưa tan hết.

Tô Đường vừa rửa bát đĩa xong, đang định lấy quần áo đi tắm rửa, liền nhận được tin nhắn do Thẩm Dịch gửi tới.

— Tôi muốn yêu cầu bồi thường tổn thất về tinh thần.

Tô Đường vừa cười mỉm vừa nhấn lại cho anh.

— Không đủ chứng cứ, tòa tuyên bố bác bỏ thỉnh cầu của nguyên cáo.

Sau khi Tô Đường thay quần áo xong liền phát hiện Thẩm Dịch đã gửi một tấm ảnh cho cô, vừa click mở ra xem, là đoạn giải thích hai từ “con bê” từ trăm độ Baile.

Tô Đường cười đến đơ cả cơ mặt, lúc nhấn tin lại cho anh thì tay cũng run rẩy vì cười.

— Bị cáo nhận tội phải đền tội, anh nói xem phải phán thế nào.

Cô vừa gửi tin nhắn qua, Thẩm Dịch cũng không nhấn lại nữa, Tô Đường nghĩ anh chỉ tùy tiện muốn lên tiếng phê bình cô một chút mà thôi, nên cũng không nhấn lại hỏi nữa.

Ngày hôm sau vừa đến công ty, Tô Đường liền hỏi những công việc còn phải giải quyết trong mấy ngày cuối tuần sắp tới, công việc cũng không có vấn đề gì, nhưng tối thứ sáu có vài nữ đồng nghiệp trong phòng làm việc của Tô Đường tổ chức một bữa ăn chơi nhỏ, nên mời Tô Đường cùng tham gia, Tô Đường liền lấy lý do nhà có chuyện mà từ chối, sau đó nhấn một tin cho Thẩm Dịch.

— Tối thứ sáu tôi đi được.

Tô Đường vừa nhấn tin liền cảm thấy hối hận.

Bây giờ là chín giờ sáng, còn anh tan làm lúc bốn giờ sáng, hẳn là bây giờ còn đang ngủ. . . . .

Tô Đường chưa kịp hối hận xong, đã phát hiện mình quá lo lắng rồi, không cần biết điện thoại anh cài chế độ nhạc chuông tin nhắn hay chỉ có rung, anh cũng không nghe thấy, thì sao cô có thể đánh thức anh được?

Tô Đường an tâm còn chưa đến năm giây, đã nhận được tin nhắn trả lời từ Thẩm Dịch.

— Được, đến lúc đó tôi sẽ đi đón cô.

Tô Đường sợ tới mức thiếu chút nữa đánh rơi cả điện thoại, cô ngơ ngác được một lúc mới nhớ ra mà hỏi anh.

— Sao anh dậy sớm vậy?

Vừa nhận xong tin này thì Thẩm Dịch cũng không nhận lại nữa, cho đến lúc tan làm chiều thứ năm, Tô Đường mới nhận được một tin nhắn của anh.

— Chiều qua tôi vừa đi gửi một gói đồ chuyển phát nhanh cho cô, địa chỉ là viện dưỡng lão, chắc tầm gần tối nay sẽ tới nơi, cô nhớ phải nhận và kiểm tra cẩn thận nhé.

Tô Đường hơi ngạc nhiên, cô không nhận được mà nhìn về phía bồn hoa hải đường đang đặt trên bàn. Không năm không lẽ, hôm nay cũng không phải ngày gì đặc biệt, cô thật sự không nghĩ ra Thẩm Dịch ký gửi cho cô thứ gì, có điều từ món đồ anh ký gửi chuyển phát nhanh cho cô lần trước, chắc hẳn cũng không phải món đồ gì mà cô không thể nhận được.

Trên thực tế, cho đến bây giờ dường như Thẩm Dịch chưa làm bất cứ chuyện gì khiến người khác phải cảm thấy bối rối khó chấp nhận, cho dù đó là chuyện anh tiền trạm hậu tẩu, cũng sẽ rất tỉ mỉ cẩn thận, nhất định sẽ không khiến đối phương cảm thấy có chỗ nào không thoải mái.

Nhưng Tô Đường vẫn tò mò hỏi anh một câu.

— Anh gửi gì vậy?

Thẩm Dịch đáp lại trong tức tặc.

— Bản tuyên án.

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Lúc Tô Đường trở về tới viện an dưỡng thì đồ chuyển phát cũng đã tới.

Thẩm Dịch nói anh gửi bản tuyên án tới, sau khi Tô Đường mở giấy gói ra thì cũng không thấy bản tuyên án gì cả, chỉ thấy một quyển sách, quyển sách bản gốc tiếng Anh được in bằng giấy in ấn bảo vệ môi trường, cả hai mặt cũng không tìm được một chữ Trung Quốc nào, giá bìa in đằng sau cũng dùng dollar làm đơn vị.

Tô Đường dở khóc dở cười than một tiếng, ráng mà lật nhanh như xào bãi, nhìn bên trong thỉnh thoảng xuất hiện biểu đồ, có lẽ là sách kinh tế hoặc tài chính, lần đầu tiên Tô Đường sờ vào quyển sách này.

Cái anh gọi là bồi thường tổn thất tinh thần, chính là làm cho cô cũng cảm nhận được tổn thương về mặt tinh thần à...

Tô Đường đang định hỏi Thẩm Dịch xem anh chuẩn bị dùng quyển sách này để làm tổn thương tinh thần cô như thế nào, để cô đọc sách rồi viết bút ký hay ghi cảm tưởng, nhưng khi tay vừa đưa vào trong túi quần cầm điện thoại, một tay quét lấy mặt bìa đơn giản, chưa lấy điện thoại ra thì ánh mắt đã bị mấy chữ trên bìa hấp dẫn.

Kiểu chữ và màu sắc của các chữ cái trên bìa đều giống nhau, chỉ có tên nhãn hiệu có chút khác biệt, lại quét mắt xuống dưới thì thấy chữ tiếng anh kéo lớn lớn nhỏ nhỏ, cô hoàn toàn không để ý những từ đơn tiếng anh này còn ghép vắn với hai cụm hán ngữ.

“...”

Rõ ràng Tô Đường cảm giác được mình đã bị áp bức tinh thần đến mức tổn thương, cô kẹp lấy quyển sách dưới cánh tay, hữu khí vô lực lấy đi động ra, gửi tin nhắn cho cái người có tên họ ghép vắn đó.

—— Cảm ơn đại thần tặng sách, tôi nhất định sẽ đọc nó.

Mười giây sau, Tô Đường nhận được câu trả lời của Thẩm Dịch.

—— Chuyên ngành của quyển sách này quá sâu, hơn nữa đã không còn hợp thời, không đề cử cho cô đọc đâu.

Tô Đường ngẩn người.

—— chỉ cần nó đi là có thể bồi thường tổn thương tinh thần cho anh hả?

—— còn phải khen tôi vài câu nữa.

“Phụt ——”

Tô Đường rất thích dùng cách như thế để đền bù tổn thương tinh thần cho anh, dù sao cô muốn khen anh cũng không phải ngày một ngày hai. Tô Đường phân ra ba lượt, gửi khoảng 1000 từ khen ngợi Thẩm Dịch, cô gần như ghi hết những lời từ cổ chí kim vào đó.

Tối hôm sau, Thẩm Dịch tới đón cô đi nghe nhạc hội, Tô Đường vừa lên xe chợt nghe Từ Siêu vui vẻ hớn hờ nói với cô, sáng nay lúc cậu ấy đón Thẩm Dịch tan làm, trong lúc vô tình đã thoáng nhìn thấy Thẩm Dịch cầm di động tra xem ‘Hãy nhận lấy đầu gối của tôi’ là có ý gì.

Nhạc hội tổ chức trong nhà hát trung tâm của thành phố S, cuối tuần buổi tối ở đoạn đường này thường hạn chế xe qua lại, xe bị kẹt ở cách rạp hát hai con phố, Từ Siêu bực bội tới mức nói tục.

Thẩm Dịch không bực tới mức nói tục, nhưng thấy thời gian gần tới thì cũng sốt ruột, anh khẽ nhíu mày, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bình thường Tô Đường đều ngồi tàu điện ngầm đi làm, tình hình giao thông cũng ít khi bị thế này, cô cảm thấy một lát cũng không thể thông xe được, vì vậy liền vỗ vỗ tay Thẩm Dịch, kéo ánh mắt Thẩm Dịch từ ngoài cửa xe vào trong.

“Rạp hát cách đây không xa, chúng ta xuống đi bộ nhé.”

Thẩm Dịch quyết đoán lắc đầu bác bỏ đề nghị của Tô Đường, mỉm cười vỗ vỗ vai cô, ý bảo cô bình tĩnh, đừng nóng.

Tô Đường cho rằng anh lo lắng về vấn đề an toàn, cô vươn tay chỉ vào đường nhỏ cách hàng rào không xa: “Ồ phía trước không phải có đường dành cho người đi bộ sao, từ chỗ này đi qua vài bước là tới lối đi bộ, sợ rằng sẽ tắc rất lâu, một lát sau cũng sẽ không nhúc nhích được, đừng lo.”

Thẩm Dịch vẫn lắc đầu, khoanh tay chỉ vào dưới chân Tô Đường.

Tô Đường sùng sốt một chút, cúi đầu nhìn xuống thì thấy Thẩm Dịch chỉ vào giày của cô. Để hợp với bộ váy sang trọng này, cô đi một đôi giày cao gót tám phân.

Anh lo rằng cô đi bộ sẽ bị đau chân?

Tô Đường đưa chân hướng về bên kia, để cho anh thấy rõ thiết kế của đôi giày: “Không sao, giày này đi rất thoải mái, đi một ngày cũng không sao, tôi có thể chạy bộ với nó đấy.”

Thẩm Dịch vẫn còn hơi do dự.

Tô Đường cúi gập người, vươn tay chạm dây giày, làm hành động chuẩn bị tư thế cởi giày ra: “Anh không tin thì tôi sẽ cởi ra cho anh thử.”

Thẩm Dịch vội vàng khoát tay, hôm nay anh mặc bộ tây trang màu nhã, dịu dàng khiến cả người anh nhìn như vô tội. Từ Siêu nhin không được cười lớn: “Chị Tô, chị đúng là nữ trung hào kiệt!”

“Cậu cũng muốn thử giày cao gót đúng không?”

“Không không. Lái xe sao có thể mang giày cao gót chứ!”

“...”

Tô Đường sợ Thẩm Dịch sẽ đổi ý, không nói với Từ Siêu nữa, cô cầm túi mở cửa xuống xe, Thẩm Dịch viết vài lời lên điện thoại, đưa cho Từ Siêu, sau khi Từ Siêu xem xong gật đầu, anh mới cất điện thoại, đi xuống xe.

Xe chạy trên đường rất đông, khoảng cách giữa xe và hàng rào rất nhỏ, hai người không thể đi song song, Tô Đường đi phía trước, sợ Thẩm Dịch sẽ ngăn cản nên bước rất nhanh, đi thẳng tới cửa, chuẩn bị băng qua đường thì quay đầu lại nhìn thoáng qua người phía sau, lúc đó cô mới phát hiện Thẩm Dịch không đi theo sát phía sau cô.

Thẩm Dịch đi rất cẩn thận, thỉnh thoảng lại nhìn xe bên cạnh, trên mặt có vẻ khẩn trương.

Tô Đường nhìn thấy thì sững sờ, cái này giống như triển lãm xe vậy, anh khẩn trương cái gì?

Chỉ có hơn hai mươi mét, Thẩm Dịch cũng không bị tụt quá xa, Tô Đường đang sững sờ thì Thẩm Dịch đã đi tới, anh thấy Tô Đường đang đợi mình thì xấu hổ cười cười.

Tô Đường vừa định lắc đầu thì phía ngã tư xa xa có dấu hiệu loăng ra, mơ hồ truyền tới tiếng động cơ đang khởi động, Tô Đường giật mình kịp hiểu ra.

Anh sợ những chiếc xe này đột nhiên chuyển động mà không có dấu hiệu nào báo trước...

Trong lòng Tô Đường run lên, cô thấy Thẩm Dịch nâng chân phải định đi thì chạy tới khoác tay anh.

Mới vừa rồi là đi qua bên cạnh xe, bây giờ là phải đi xuyên qua trước xe, Tô Đường không muốn nhìn thấy vẻ mặt khấn trương gấp bội của anh.

Thẩm Dịch bị cô khoác tay thì sững sờ, nghiêng đầu nhìn cô.

Tô Đường trừng mắt: “Anh ga lăng một chút đi được không hả, không sợ tôi sẽ trẹo chân à?”

Thẩm Dịch cười khế, rất lịch sự gật đầu, giống như một câu xin lỗi.

Thẩm Dịch được Tô Đường kéo tay, rõ ràng là đã thả lỏng hơn nhiều, đi xuyên qua đường cái, sang lối đi bộ, người qua lại trên con đường rất nhiều, phương hướng bất định, Tô Đường cũng không dám buông tay anh ra, kéo anh đi tới tận cửa rạp hát.

Sắc trời đã tối xuống, chưa tới mức đèn đường sáng trưng, nên khi nhìn thoáng qua cũng chỉ có thể nhìn rõ hình dáng. Cho dù thế, bóng dáng cao lớn của Thẩm Dịch vẫn không ngừng hấp dẫn những ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tỵ về cho cô, vì thế khi đứng xếp hàng chờ vào, Tô Đường lập tức bỏ khỏi khuỷu tay của anh ra.

Mặt của cô còn chưa dày đến như vậy, cô biết mình không xấu, nếu như bỏ công chăm chút cũng có thể gọi là xinh đẹp, nhưng nếu so với sắc đẹp của Thẩm Dịch thì có một sự chênh lệch giống như giữa canh chua cay và đáy biển

Tô Đường còn đang sợ hãi cảm thán trong lòng, những đồ vật xinh đẹp đều nguy hiểm, Thẩm Dịch đã nở nụ cười rất tươi, lấy di động ra, đánh mấy chữ, đưa cho cô xem.

—— Cảm ơn cô đã dẫn tôi đi tới.

Tô Đường sững sờ, sững sờ tới mức có chút hoảng hốt, còn hoảng hốt hơn cả việc bị những cô gái khác lườm.

Cô không muốn chạm vào lòng tự ái của anh, nhưng Thẩm Dịch thẳng thắn thành khẩn khiến cô cảm giác mình che giấu lại thành mạo phạm, nhất thời cô không biết nên nói thế nào mới tốt.

“Tôi chỉ là, chỉ là...”

Thẩm Dịch cười gật đầu, hiểu được, cúi đầu đánh chữ.

—— Cô đi rất ổn, đi với cô cảm giác rất an toàn.

Thẩm Dịch đánh xong mấy chữ này, hơi nhú mồm do dự một chút, giống như cố gắng suy nghĩ, sau đó bỏ thêm bốn chữ ở phía sau.

—— như đi ở lòng chảo.

Tô Đường không chuẩn bị tâm lý, cười ‘phì’ một tiếng, khiến mọi người xung quanh đều nhìn qua bên này, Tô Đường vội vàng thu lại nụ cười không hợp với bộ quần áo này, vừa bực mình vừa buồn cười trừng cái người còn không hiểu ra sao.

“Bằng ... đất bằng, như đi trên đất bằng, nếu là lòng chảo thì anh đã rơi xuống hầm rồi.” Tô Đường túm điện thoại của anh sửa lại chữ sai, nhìn cái người đang khó xử, cô dở khóc dở cười, thờ dãi: “Có phải anh từng học tâm lý học không, sao tôi nghĩ gì anh cũng biết thế?”

Thẩm Dịch đỏ mặt cười cười, lắc đầu, sau đó đánh bên dưới câu ‘như đi trên đất bằng’ một câu không hề mới mẻ.

—— Đây là kiến thức cơ bản của chuyên gia.

Tô Đường hí mắt dí sát vào mặt anh: “Vậy anh đoán xem bây giờ tôi đang suy nghĩ gì?”

Thẩm Dịch càng vui vẻ hơn, không do dự cúi đầu đánh chữ.

—— Cô muốn trêu chọc tôi.

Bên tai Tô Đường dường như mơ hồ vang lên một giọng nói lạnh lùng.

Tô Đường, out...

Thẩm Dịch thỏa mãn mà khiêm tốn cười cười, vươn tay lấy hai vé từ trong túi áo, nhìn một chút, đưa một tấm cho Tô Đường, chỉ con đường VIP cách đó không xa.

Tô Đường cúi đầu nhìn thoáng qua, mệnh giá in trên đó xác thực là của khu VIP, lại muốn kéo cánh tay Thẩm Dịch đi, Thẩm Dịch cười lắc đầu, đứng yên đưa tấm vé của anh cho cô xem.

Tô Đường sững sờ, trong tay Thẩm Dịch là tấm vé thường, chỗ ngồi hàng đầu, gần sát sân khấu.

Tô Đường chưa tới rạp hát bao giờ, nhưng cũng đã học về nguyên lý âm học trong tạp hát, đây tuyệt đối không phải là chỗ càng gần càng tốt.

“Có phải là hết vé, chỉ còn một vé VIP không?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

—— Vé là được một người bạn cho, người ấy muốn tôi phải ngồi ở hàng thứ nhất, nhưng mà âm thanh ở khu VIP rất tốt, tôi hi vọng cô có thể cảm nhận được, dàn nhạc này khá nổi tiếng ở quốc tế.

Tô Đường nhướn mày: “Người đó muốn nhìn anh ở khoảng cách gần sao?”

Thẩm Dịch bất đắc dĩ cười lắc đầu.

—— Tôi đã ngủ trong buổi hòa nhạc của người ấy một lần, người ấy không bao giờ muốn đang chỉ huy nhạc lại nhìn thấy tôi như vậy.

Sau khi Tô Đường ngồi vào ghế mới hiểu được chỉ huy dàn nhạc có tâm lý oán hận với Thẩm Dịch thế nào.

Sân khấu trong rạp rất cao, gần sát sân khấu còn có một hàng cây xanh um tươi tốt, chỗ ngồi hàng đầu cách sân khấu vừa đủ một người đi qua, căn cứ vào tính toán đơn giản, chỉ huy cũng chỉ cần cúi đầu thấp một tý là có thể liếc nhìn đến anh.

Thù lớn như vậy, là sợ anh không chỉ ngủ, mà còn cả ngáy ngủ nữa chẳng...

Thẩm Dịch nói chỉ huy dàn nhạc là một người bạn mà anh gặp lúc đi học, Tô Đường đương nhiên nghĩ rằng người bạn học đó gần bằng tuổi anh, đến khi chỉ huy dàn nhạc bước ra sân khấu, Tô Đường mới biết đó là một ông chú râu quai nón, có lẽ tuổi bằng với ba Thẩm Dịch.

Lúc nghỉ ngơi giữa giờ, Thẩm Dịch đưa cô tới sau sân khấu, ông chú vừa nhìn thấy Thẩm Dịch thì giang hai tay ôm chặt lấy anh, gọi anh là ‘Sleeping beauty’ (Người đẹp ngủ)

Thẩm Dịch cười, dùng thủ ngữ nói gì với ông ấy. Ông ấy vờn tay ra với Tô Đường, dùng tiếng Pháp chào hỏi cô, sau đó lại dùng tiếng Pháp giới thiệu đơn giản về quan hệ giữa mình và Thẩm Dịch.

Chỉ một câu đơn giản, nhưng số lượng tin tức lại nhiều đến mức làm Tô Đường sững sốt, vài giây sau vẫn chưa tỉnh táo lại.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Mãi cho đến khi ra khỏi hậu trường, Tô Đường vẫn khiếp sợ vì những lời đó, ánh mắt nhìn Thẩm Dịch giống như đang nhìn Beethoven chuyển thể đầu thai, vừa kính nể lại vừa hoảng sợ.

Thẩm Dịch đến cửa hậu trường, gật đầu với anh bảo vệ coi như nói lời cảm ơn rồi lấy lại ví tiền, ngón tay do dự lựa chọn qua một loạt những chiếc thẻ màu sắc rực rỡ trong ví, cuối cùng anh rút ra một chiếc, cười rồi đưa tới trước mặt Tô Đường.

Lúc Tô Đường cầm tấm thẻ trên tay mới phát hiện đó là chứng minh thư của anh.

Họ tên, giới tính, dân tộc, ngày tháng năm sinh, địa chỉ thường trú, số chứng minh nhân dân, có lẽ anh làm chứng minh thư từ một vài năm trước, nên vừa nhìn là biết ngay.

Tô Đường còn chưa hiểu anh đưa chứng minh thư cho cô làm gì, Thẩm Dịch lại đưa cho cô một chiếc thẻ nữa.

Thẻ bảo hiểm của anh.

Sau đó là thẻ tín dụng cá nhân, thẻ qua công chung cư, thẻ hội viên trung tâm thương mại, thẻ tích điểm siêu thị.....

Sau đó rút cục đến lượt số di động của Thẩm Dịch.

—— Xin chào, tôi là Thẩm Dịch, chứng cứ như trên.

“.....”

Mặt Tô Đường tối sầm nhét lại đồng thẻ kia vào tay anh, rồi để ngửa lòng bàn tay đưa đến trước mặt anh, “Giấy chứng nhận trình độ piano của anh đâu cũng lấy ra cho tôi xem đi.”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, đem chồng thẻ xếp loạn lung tung vào ví tiền rồi đút túi thật cẩn thận, vừa từ từ đi về phía trước, vừa cúi đầu đánh chữ, Thẩm

Dịch nhẹ nhàng bước chân trên hành lang, đưa tay gõ bàn phím điện thoại cũng rất nhẹ nhàng.

— Tôi chỉ cảm thấy có chút hứng thú với violon, rồi may mắn được gặp một vị giáo sư dạy âm nhạc ở trường hiểu về thủ ngữ của người câm điếc, nên tôi đã học từ cô ấy được một chút.

Tô Đường liếc mắt trừng anh, “Một chút của anh căn bản không cùng đơn vị đo cơ bản với một chút của tôi tí nào.” Tô Đường nói xong thì giờ ngón cái cùng ngón trỏ khum vào với nhau, chỉ để lại một kẽ hở cực nhỏ rồi nói, “Đây là một chút của tôi.” Sau đó lại mở hai cánh tay thật rộng, mạnh đếm mức còn lộ cả bắp tay rồi mới oán hận nói, “Còn đây là một chút của anh.”

Cách so sánh trẻ con của cô khiến Thẩm Dịch bật cười, anh hạ mắt cúi đầu đánh chữ, chỉ để lại cho Tô Đường một gò má góc cạnh rõ ràng mà lại âm áp.

Tô Đường đột nhiên rất muốn vươn tay ra chọc chọc lên má anh mấy cái.

Cô đã từng ôm anh, đỡ vai anh, kéo cánh tay anh, chọc chọc cằm anh, nhìn anh uống nước, nhìn anh ăn, nhìn dáng vẻ nôn ọe rồi tỉnh rồi ngủ của anh, nhìn dáng vẻ anh mệt mỏi nằm trên giường bệnh, giây phút anh tỏa sáng, anh chật vật, anh vui vẻ, thoải mái, khấn trương, thẹn thùng, đáng vẻ lúc làm mấy chuyện xấu cô đều đã nhìn thấy, nhưng khoảnh khắc này lại vẫn cảm thấy có gì đó không thật chút nào.

Đột nhiên chọc anh một cái, có lẽ sẽ dọa văng ánh sáng bao bọc quanh người anh biến mất cũng nên. ....

Tô Đường còn chưa kịp biến ý nghĩ này thành hành động, Thẩm Dịch đã đưa di động tới cho cô nhìn.

— Mẹ tôi rất thích violon, bà còn giữ rất nhiều nhạc phổ, tôi cũng từng hy vọng mình có thể học được loại nhạc cụ này, đáng tiếc nó thật sự rất khó, cuối cùng tôi đã từ bỏ.

Tô Đường ngạc nhiên một chút.

Cô cũng không biết chính xác mình đang ngạc nhiên vì hai chữ “Mẹ tôi” khiến cô cảm thấy hơi lạ lẫm, hay ngạc nhiên vì hai chữ “Từ bỏ” khiến cô cảm thấy hơi bất ngờ kia.

Thấy Tô Đường nhất thời không kịp phản ứng, Thẩm Dịch kéo điện thoại về, lại viết thêm mấy chữ nữa.

— Nếu cô không tin, có cơ hội tôi sẽ diễn tấu cho cô nghe thử, nhưng cô phải cam đoan là không báo cảnh sát nhé.

“Không phải tôi không tin. ....”

Tô Đường dờ khóc dờ cười nhìn người bên cạnh đang nghiêng đầu nói rất nghiêm túc, ba phần tư gò má bị ánh sáng nhạt ảm áp ngoài hành lang của rạp hát chiếu rọi, từng đường nét khắc sâu mà dịu dàng, “Tôi cảm thấy anh là loại người càng khó khăn sẽ càng cố gắng vượt qua, giống như mười nhân vật lớn của Trung Quốc khiến người ta cảm động, vừa rồi tôi còn đang suy nghĩ, không biết lát nữa anh lên sân khấu sẽ diễn tấu khúc nhạc tình bạn kinh ngạc cả hội trường thế nào đây. ....”

Thẩm Dịch lắc đầu cười không ngừng, hạ thấp chiếc di động đang cầm trên tay, để cô xem mấy chữ anh vừa đánh trên màn hình di động.

— Tôi rất cảm phục những người vượt qua khó khăn mà đi lên, đây là một kiểu người có tinh thần rất mạnh mẽ, hoàn toàn khác với cố chấp. Nếu chuyện đó nằm trong phạm vi năng lực của tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng làm hết sức. Nếu tôi không có năng lực làm chuyện đó, vậy cũng không cần phải lãng phí nhiều thời gian và sức lực vì nó nữa, thay vào đó tôi có thể dùng khoảng thời gian và sức lực ấy hoàn thành tốt những việc tôi có thể làm được.

Tốc độ gõ chữ của Thẩm Dịch rất nhanh, mượn phương pháp gõ chữ thông minh [dạng như đoán chữ trên bàn phím điện thoại], dường như có thể đạt tới tốc độ đọc chữ của người bình thường khi nói chuyện, nhưng vì tốc độ đọc chữ của Tô Đường cũng không nhanh, nên sau khi Thẩm Dịch đánh xong đoạn văn này thì ngừng hai giây vẫn không thấy cô có phản ứng gì, anh không nhịn được mà bổ sung thêm một câu.

— Khiến cô thất vọng rồi sao?

“Không đâu không đâu. ....” Tô Đường lắc đầu thật mạnh, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh cười ngây ngô, “Chỉ là đột nhiên phát hiện ra anh cũng giống người bình thường, cảm giác này thật tốt.”

Thẩm Dịch nghe chữ “Giống” cô vừa nói vừa bực mình vừa buồn cười, định đánh vài chữ nữa trên điện thoại, Tô Đường liền nhẹ giữ lấy tay áo anh một chút, Thẩm Dịch ngẩn ra ngẩng đầu nhìn cô, Tô Đường không phải đang nhìn anh, mà mục tiêu của cô ở phía trước, khúc miệng còn mưng theo một nụ cười mím trông không được tự nhiên cho lắm.

Theo ánh mắt Tô Đường, Thẩm Dịch nhìn qua, thì thấy Trần Quốc Huy về mặt khách khí tươi cười đang đi về phía họ.

“Thẩm tiên sinh, Tiểu Tô. .... quả là hai người rồi, trùng hợp như vậy sao!”

Thành phố S tháng này sáng sớm hay đêm khuya đều có chút lạnh, Trần Quốc Huy cũng mặc một bộ trang phục tây âu giày da, vừa không để lộ cổ áo sơ mi mùa thu, cũng không lộ chiếc tất trắng phía dưới ống quần tây màu đen, nhưng Tô Đường vẫn có cảm giác toàn thân ông ta có vẻ không được tự nhiên.

“Thẩm tiên sinh,” Trần Quốc Huy bước nhanh chân đi tới, vừa bắt tay với Thẩm Dịch, vừa lịch sự nói mấy lời khách sáo, “Lần trước cậu nằm viện đúng lúc tôi phải ra nước ngoài công tác, vừa trở về được vài ngày, cũng không có cơ hội đi thăm cậu, thật xấu hổ quá. . . . . Vừa rồi tôi thấy Tiểu Tô trong đó, nhưng không thấy Thẩm tiên sinh, Thẩm tiên sinh đi cùng Tiểu Tô sao?”

Trần Quốc Huy nói rất nhanh, khẩu hình cũng rất mơ hồ, Thẩm Dịch chắc hẳn không hiểu được bao nhiêu, anh chỉ lẳng lặng mỉm cười, cười nhạt hai cái, Tô Đường bỗng phản ứng lại, vội vàng trả lời, “Trần tổng, chúng tôi không phải đến cùng nhau, chỉ là tình cờ gặp nhau nên chào hỏi một chút thôi.”

Tô Đường đột nhiên rất muốn cảm ơn ông chú chỉ huy chó ngáp phải ruồi kia đã an bài, lúc này có thể để cô yên tâm to gan nói hươu nói vượn với Trần Quốc Huy.

Nếu như thông thường, hẹn hò cùng nhau đi xem biểu diễn ai cũng sẽ chọn hai ghế ngồi cạnh nhau cách sân khấu ba dãy ghế, bây giờ lại nói hai người bọn họ vừa gặp nhau, như thế chút nữa Trần Quốc Huy thấy rõ vị trí hai người ngồi, nhất định cũng sẽ không tin.

“À à. . . . .” Tô Đường đáp thần nhiên, Trần Quốc Huy cũng không nghiên cứu sâu về vấn đề này, “Vậy tôi sẽ không quấy rầy hai vị nữa, Thẩm tiên sinh, sau này có thời gian rảnh thì hẹn cậu đi chơi golf.”

Thẩm Dịch mỉm cười gật gật đầu.

Trần Quốc Huy lại vẫy tay với hai người, rồi xoay người lại hướng khi nãy đi tới.

Vừa rồi Thẩm Dịch không nhận ra nhưng Tô Đường lại nhìn thấy vô cùng rõ ràng, Trần Quốc Huy vốn đang đứng ở trước cửa toilet nói chuyện với người khác, nhưng khi nhìn thấy bọn họ thì mới đặc biệt qua hỏi chuyện.

Tô Đường cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, từ giờ đến lúc mở màn phần hai vẫn còn chút thời gian, vì thế cô vỗ nhẹ lên cánh tay Thẩm Dịch, kéo ánh mắt đắm chiều đang nhìn bóng dáng Trần Quốc Huy đi xa của anh về lại, “Tôi có thể hỏi anh một chuyện không, nếu tiện thì anh có thể nói với tôi, nếu không tiện trả lời thì coi như tôi chưa hỏi.”

Thẩm Dịch bị đáng về đột nhiên nghiêm túc của cô làm cho run run nhưng cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Đường cúi đầu hạ thấp volume, người bên ngoài không nghe thấy gì, đến ngay cả chính cô cũng không nghe rõ giọng của mình, chỉ có Thẩm Dịch có thể đọc được từng chữ theo khẩu hình miệng rõ ràng của cô.

“Lần trước anh bệnh đến như vậy, tôi cũng quên không hỏi. . . . . tập đoàn Hoa Chính có phải có chuyện gì đặc biệt phức tạp không? Chính là kiểu sự kiện có thể dẫn tới phá sản bất cứ lúc nào.”

Thẩm Dịch khẽ lắc đầu, từng câu chữ trước sau như đã dự liệu chạy nhanh trên màn hình di động.

— Chỉ cần bọn họ không làm trái với quy định của pháp luật, sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn, chỉ là sẽ có một khoảng thời gian hơi khó khăn cho công ty thôi.

“Vậy sao bọn họ cứ quẩn quít anh không chịu tha?”

Thẩm Dịch cười khẽ.

— Vì trong cuộc sống hiện thực giết người không dễ dàng như trong phim.

Tô Đường nhìn hai chữ “Giết người” này mà kinh hồn bạt vía, “Không phải chỉ không đồng ý hợp tác với bọn họ thôi sao, cũng đâu phải trên thế giới chỉ có mình anh làm nghề này, bọn họ đi tìm người khác không được sao, chuyện nghiêm trọng như thế à?”

Thẩm Dịch cười vỗ vỗ vai cô coi như là động viên, sau đó mới cúi đầu gõ chữ lần nữa.

— Tài chính không phải chỉ gồm những chuyện liên quan đến tài chính, thực tế giao tiếp trên thương trường thường chơi trò đánh tâm lý, nếu bọn họ tìm một người làm chuyện đó nhưng lại không cẩn thận bị lộ ra bên ngoài, rất có thể cổ phiếu của Hoa Chính sẽ rớt giá nhanh kinh khủng, những dự án của công ty cũng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn bởi hệ số tín nhiệm thấp, cho nên chỉ cần còn hy vọng có thể thuyết phục tôi, bọn họ tuyệt đối sẽ không mạo hiểm đi thuyết phục người thứ hai.

Đối với đề tài kinh tế Tô Đường không biết gì cả, ngay cả chuyện vì sao mua cổ phiếu lại có thể sinh lợi cô cũng không hiểu, nhưng mối quan hệ giữa lợi và hại trong chuyện này lại được Thẩm Dịch giải thích rất rõ ràng, người chỉ có logic cơ bản như cô vẫn có thể hiểu được.

Tô Đường chau mày ngẩng đầu lên, chờ dòng người đông đúc đi qua tiến về phía cửa toilet, mới nhỏ giọng nói, “Nếu nói như anh, vậy ông ta chắc hẳn rất sợ anh, anh không đồng ý hợp tác với bọn họ, bọn họ cũng đâu có nắm được điểm yếu gì của anh tại sao anh cứ để họ quanh quẩn bên anh không tha?”

Ý cười trong mắt Thẩm Dịch bỗng đậm hơn mấy phần, thoạt nhìn có chút ý tứ sâu sa.

— Trước kia quả thực không có, cho nên sau khi tôi từ chối thì bọn họ không liên lạc với tôi nữa, nhưng bây giờ thì có.

Tô Đường sùng sột.

“Có cái gì?”

— Có cô đang làm việc ở công ty con của Hoa Chính.

Tuy rằng Thẩm Dịch còn đang cười, nhưng câu này tuyệt đối không giống như đang đùa, Tô Đường hơi ngạc nhiên, cô lờm anh một cái, “Đây đâu được coi là nhược điểm, cùng lắm thì tôi không phục vụ bọn họ nữa là được, đâu phải chỉ có mình Hoa Chính là công ty tốt nhất.”

Thẩm Dịch lắc đầu, ý cười trong ánh mắt cũng phai nhạt đi ít nhiều.

— Ít nhất cũng phải làm việc ở đó một năm.

“Vì sao?”

Thẩm Dịch nhún mày để lộ vài vết nhăn hơi mờ, ánh sáng phản chiếu khiến gương mặt anh có chút nghiêm túc.

— Mới nhậm chức được một hai tháng đã từ chức sẽ để lại ấn tượng không tốt cho công ty tuyển dụng, hơn nữa đãi ngộ của tập đoàn Hoa Chính khá tốt, trước mắt cô cũng không gặp chuyện gì đặc biệt, rất khó tìm được một lý do từ chức thích hợp.

Tô Đường thờ ơ nhún mày, “Chuyện này thì có gì khó, tôi chỉ cần nói mình thôi việc về nhà sinh con.”

Thẩm Dịch bật cười, cũng không truy cứu mâu thuẫn khác trong lý do cô vừa đưa ra, chỉ theo lời của cô mà hỏi thêm một câu.

— Vậy đứa bé đâu?

Tô Đường đáp không chút do dự, “Hai vợ chồng cãi nhau đánh nhau, đứa bé không còn nữa.”

Thẩm Dịch cười càng lợi hại hơn.

Tô Đường trừng anh một cái, “Anh cười cái gì chứ, đây là câu chuyện được cải biên từ một sự kiện có thật, bà ngoại tôi cũng từng kể, đứa trẻ đầu tiên của ba mẹ tôi chính vì như vậy nên mới không còn nữa.”

Nét cười trên mặt Thẩm Dịch bỗng chốc cứng lại, anh vội vàng đánh vài chữ trên điện thoại “Thực xin lỗi”, mắt thấy anh còn đánh thêm vài chữ nữa để giải thích, thì Tô Đường liền giữ tay anh lại, cười lắc đầu, “Cũng không phải lỗi do anh, anh nói xin lỗi gì chứ! Hơn nữa, nếu như người kia vẫn còn, thì sao có thể có tôi được, ngày xưa mỗi lần tôi chọc bà ngoại tức giận là bà lại lôi chuyện đó ra kể, bà bảo nếu tôi không nghe lời, đứa bé đó sẽ đến thế chỗ của tôi, chuyện đó vẫn làm tôi sợ cho đến khi học xong tiểu học đấy.”

Thẩm Dịch tạm an tâm, nụ cười nhàn nhạt lại hiện trên khóe miệng, anh nhẹ nhàng gạt đầu.

— Yên tâm, những chuyện xảy ra với Hoa Chính tương tự thế này cũng đã từng xuất hiện, tôi sẽ xử lý tốt, hy vọng cô có thể tin tưởng tôi.

Tô Đường gạt đầu, “Tôi tin.”

Sau khi phần hai buổi hòa nhạc mở màn, Tô Đường ngồi ở vị trí đẹp nhất trong hội trường để thưởng thức nhạc, nhưng ánh mắt lại lách sự dò qua mọi chỗ ngồi trong hội trường tìm kiếm vị trí của Trần Quốc Huy, đáng tiếc trong hội trường có rất nhiều người, đàn ông dường như cơ đều mặc những bộ tây trang màu sẫm, cho đến khi kết thúc buổi hòa nhạc Tô Đường cũng không nhìn thấy bóng dáng Trần Quốc Huy đâu nữa.

Tô Đường cho rằng Thẩm Dịch sẽ giống như lúc nghỉ giữa giờ, ngồi ở hàng ghế bên cạnh lối đi chờ cô qua sau đó hai người cùng ra ngoài, kết quả không đợi cô ra khỏi hàng thứ năm đến giữa lối đi, liền nhìn thấy bóng dáng rất quen thuộc kia hòa theo dòng người đi về phía cửa.

Tô Đường còn chưa kịp ngạc nhiên, di động trong túi xách liền rung một cái, cô lấy ra xem, là tin nhắn Thẩm Dịch gửi tới.

— Tôi đi lấy vài thứ, tiện thể chào tạm biệt với bạn mình, tôi sẽ ở sau hậu trường chờ cô nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Tô Đường nhấn cho Thẩm Dịch một chữ “Được”, sau đó liền an tâm từ từ đi theo dòng người ra ngoài, mới từ chỗ ngồi đi tới hành lang, một cô gái trẻ nghiêng người đứng ở lối đi khu VIP, đưa cho cô một tấm danh thiếp.

“Xin chào cô.” Cô bé mặc một chiếc váy liền kiểu dáng đơn giản màu xanh đậm, cười xấu hổ: “Tôi là học sinh của trường học viện âm nhạc thành phố S, nếu như cô cần dạy kèm Violon hoặc là Piano...”

Cô bé còn chưa dứt lời, Tô Đường đã cầm lấy đi qua trước mặt cô bé, vừa đi được vài bước, chợt nghe cô bé nói những lời lặp lại giống vừa rồi với giọng nói ngượng ngùng.

Một người phụ nữ ở sau lưng Tô Đường thì thầm một tiếng: “Phát quảng cáo ở đây, muốn dạy kèm hay là muốn được bao nuôi.”

Bạn của người phụ nữ kia cũng cười nhạo: “Có cung có cầu, cô quản được sao.”

Tô Đường nhú mày, cúi đầu nhìn thoáng qua danh thiếp trong tay.

Cô lại không nhìn ra trong tấm danh thiếp sạch sẽ này còn có trò gì khác, cũng không nhìn ra cô bé này có ý gì khác, con người ta muốn sống thế nào không liên quan gì tới cô, nhưng mà cô chợt nghĩ chuyện tập đoàn Hoa Chính tìm Thẩm Dịch hợp tác, trong lòng cảm thấy chán ghét như nuốt phải một con ruồi.

Không biết từ lúc nào, chuyện thị phi cô nhìn lúc còn nhỏ đã có xu thế xấu đi, giờ cách mười mấy năm sau, cô lại bắt đầu chia người trên thế giới này thành hai loại tốt và xấu, mà tiêu chuẩn phán đoán duy nhất, chính là Thẩm Dịch.

Người nào bắt nạt Thẩm Dịch thì đó không phải người tốt.

Tô Đường dờ khóc dờ cười cất danh thiếp vào trong túi, cô còn nói Từ Siêu bao che cho con, chẳng phải lúc này cô cũng đang bao che sao?

Bắt đầu từ lúc nào cô cũng đã coi Thẩm Dịch như con ghé con rồi.

Tô Đường đoán là Thẩm Dịch nói tạm biệt với bạn cũng không nhanh như vậy, nên đi toilet một chuyến, miễn cho lát nữa đi với Thẩm Dịch lại bị Trần Quốc Huy gặp được.

Buổi biểu diễn vừa tan, người xếp hàng đi nhà vệ sinh rất nhiều, đội ngũ đã xếp dài tới cửa phòng rửa tay, Tô Đường đang do dự có muốn đi hay không, thì thấy một bóng dáng quen thuộc từ bên trong đi ra.

Mặc dù cách ăn mặc so với lần gặp trước, khiến người ta cảm giác như hai người nhưng Tô Đường vừa liếc qua đã nhận ra Tần Tĩnh Dao, trong lúc sững sờ, Tần Tĩnh Dao cũng nhìn thấy cô: “Tô tiểu thư?”

Tô Đường lên trước đón hai bước, khách khí chào hỏi với cô.

Tần Tĩnh Dao mặc một cái váy dài màu đỏ, rất có hương vị phụ nữ, tóc dài dịu dàng cuộn thả xuống bờ vai, tạo ra một chút cảm giác thân thiết: “Cô tới một mình sao?”

“Không.” Tô Đường cười cười: “Tôi đi cùng bạn.”

Tần Tĩnh Dao nhàn nhạt gật đầu: “Chồng tôi ở bên ngoài chờ, tôi đi trước. Bên trong hơi bẩn một chút, cô...” Tần Tĩnh Dao nói được một nửa, giống như nhớ tới điều gì, ngừng lại một chút: “Váy của cô đẹp quá.”

“Cảm ơn...”

Cho đến khi Tô Đường đứng ở trong toilet, mới hiểu được lời mở đầu mà không nói tiếp của Tần Tĩnh Dao có ý gì

Không biết ai nôn ngay cửa ra vào toilet, người dọn dẹp còn chưa tới dọn, mọi người đứng cách đó một đoạn khoảng 1m, người xếp hàng gần đó nhíu mày hoặc che miệng lại, người đứng phía trước Tô Đường nhìn qua, sau đó xoay người rời đi.

Tô Đường nhìn những vật ô uế trên mặt đất, sùng sốt một lúc rồi xoay người ra khỏi đó.

Có chuyện cô cần cho Thẩm Dịch biết rõ.

Từ toilet tới hậu đài không xa lắm, Tô Đường đi hơi gấp, nên đến cửa hậu đài cô thở dốc, người canh giữ ở cửa vẫn là bảo vệ đó, thấy Tô Đường tới cũng không ngăn cô, chỉ gật đầu cười cười với cô.

Tô Đường mở cửa đi vào, bên trong có mấy tay violon vẫn đang kéo đàn, Thẩm Dịch đứng ở gần cửa phụ, đối diện cửa ra vào, hình như đang chuẩn bị đi ra. Tô Đường không nói hai lời, dắt anh ra ngoài.

Thẩm Dịch không hiểu gì, vẫn đi sát theo cô, bước nhanh đến cuối hành lang. Tô Đường nhìn xung quanh một chút, xác định xung quanh không có ai, cô thở dốc: “Tôi muốn nói với anh một chuyện.”

Thẩm Dịch gật gù đầu, vỗ nhẹ lên bả vai cô, ý bảo cô từ từ nói, đừng gấp

“Vừa rồi tôi đi toilet, sau đó tôi phát hiện...” Tô Đường thở dốc một hơi, yên lặng nhìn cái người đang nghiêm túc nhìn mình cô: “Tôi thích anh, xác suất hơn 70%.”

Thẩm Dịch ngây ngốc nhìn cô, nhất thời không có chút phản ứng nào. Tô Đường vội vàng bồi thêm một câu: “Bộ phận kiểm tra nghiệm thu, nếu tỉ lệ đạt

tiêu chuẩn của công trình lớn hơn 70%, có thể nhận định công trình đạt tiêu chuẩn thông qua..”

Thẩm Dịch còn đang thất thần, sững sờ giống như là bức tượng sáp, ngay cả vẻ mặt trắng hơi vàng cũng cực kỳ giống.

Tô Đường do dự một chút: “Anh hiểu tôi nói gì không?”

Thẩm Dịch lắc đầu theo bản năng, sau đó lại lắc hai cái, phục hồi thần trí, vội vàng gạt đầu, vươn tay muốn cầm điện thoại, còn chưa với tay vào trong túi quần đã bị Tô Đường nắm lấy.

Lúc Tô Đường quynh lên thì dùng lực khá lớn, gần như ấn cả người Thẩm Dịch lên tường

Thẩm Dịch lại càng hoảng sợ, lại ngăn cản cả người.

“Anh... Anh không cần phải nói gì khác, nếu anh cũng thích tôi thì gạt đầu, không thích thì lắc đầu.”

Anh sững sờ khiến Tô Đường bị loạn, giọng nói cũng không tự chủ được mà nhanh hơn một chút, Thẩm Dịch miễn cưỡng mới hiểu được đại khái, dường như anh rất muốn nói gì đó, nhưng hai cánh tay lại bị Tô Đường nắm chặt lấy, gấp đến nỗi muốn mở miệng nói gì đó, nhưng chỉ có thể phát ra vài âm tiết khàn khàn.

Lần đầu tiên Tô Đường thấy anh gấp như vậy, trong giọng nói khàn khàn không rõ mang theo một cảm giác bất lực khó nói nên lời, trong lòng Tô Đường vô cùng đau đớn, trong lúc nhất thời chẳng quan tâm gì khác, vội vàng thả lỏng tay: “Xin lỗi anh, anh đừng gấp, đừng gấp... Đây là, cái này là vấn đề hệ thống nội tiết trong cơ thể con người quyết định, anh đừng nghĩ nhiều, anh không thích tôi thì tôi cũng sẽ không trách anh, dù sao lớn như vậy cũng chưa ai nói yêu thích tôi”

Tô Đường nói quá nhanh, trong lúc bối rối cũng không nói được từng chữ rõ ràng, Thẩm Dịch chỉ hiểu được cô đang nói xin lỗi, vội vàng lắc đầu liên tục, Tô Đường lui về sau hai bước, miễn cưỡng cười cười: “VẬY.. Nếu vậy, nếu anh không vội, trời cũng không quá muộn, tôi tự mình về nhà là được...”

Tô Đường nói xong xoay người rời đi, chưa được mấy bước đã bị Thẩm Dịch kéo cánh tay lại, Thẩm Dịch cũng không lên tiếng nữa, cũng không cầm điện thoại, cô chưa kịp phản ứng thì anh đã cúi người bế cô lên.

Thân thể đột nhiên bay lên không, Tô Đường ôm lấy cổ anh theo bản năng, sợ hãi kêu lên: “Này, anh làm gì thế ——”

Thẩm Dịch cũng không cúi đầu nhìn cô, ôm cô đi thẳng tới cửa ra vào hậu đài, bảo vệ không nói hai lời, cười cười mở cửa ra.

Dường như tất cả thành viên trong dàn nhạc đều đang ở hậu đài, có nhiều người hơn so với lúc cô đi vào tìm Thẩm Dịch, quần áo biểu diễn còn chưa thay, có vài dụng cụ còn chưa kịp thu lại, bọn họ vây quanh chỉ huy líu ríu nói gì đó, vừa thấy hai người dùng tư thế như vậy đi vào, cả hậu đài đều lặng ngắt như tờ.

Thẩm Dịch để cô xuống giữa một vùng yên tĩnh, Tô Đường còn chưa kịp phục hồi tinh thần, những thành viên trong dàn nhạc như gặp chuyện gì, nguyên một đám người luống cuống tay chân đứng lên, quay đầu chạy ra ngoài từ một cánh cửa khác, chỉ còn lại vài tay violon nâng đàn lên kéo. Tô Đường mơ hồ nhớ ra, đây chính là giai điệu lúc cô vào cửa tìm Thẩm Dịch nghe được.

Tô Đường còn chưa định thần lại vì bị Thẩm Dịch ôm đi vào, lại bị một màn trước mặt càng làm cho hoảng sợ hơn, cô quay đầu nhìn về phía Thẩm Dịch.

Giữa hàng lông mày của Thẩm Dịch không có chút gì ngoài ý muốn, chỉ lẳng lặng chờ những người toán loạn như đang chạy nạn đi hết, mới bước lên trước hai bước, xoay người lại, đứng đối diện trước mặt Tô Đường.

Tô Đường chỉ cho rằng anh muốn lấy điện thoại để đánh chữ, cũng không dám hỏi anh, kết quả cũng không thấy Thẩm Dịch vươn tay vào trong túi quần, đột nhiên không biết từ đâu vang lên một âm thanh.

Chính xác không phải là một, mà là một đám người cùng hô lên một câu.

Những lời này được nói bằng tiếng Trung, nhưng người nói lại là những người nước ngoài, có thể do mới học nên hô rất chậm, cũng không được đều, không đúng tiêu chuẩn, lời không rõ lắm, nhưng những lời này thật sự quá đơn giản, cũng không thể nhầm sang nghĩa khác, Tô Đường vẫn nghe được rất rõ ràng.

“Tô Đường, anh —— thích —— em ——”

Tô Đường sững sờ.

Thẩm dịch không nghe được những lời này, nhưng có thể nhìn ra từ những phản ứng của Tô Đường.

Tô Đường thấy Thẩm Dịch giơ tay lên, nghiêm túc nhìn cô, thông thả trôi chảy dùng thủ ngữ nói mấy câu, chú chỉ huy dùng tiếng Pháp phiên dịch giúp anh.

—— Anh cũng muốn nói với em, anh thích em, anh là đàn ông, cho dù anh không thể nói chuyện thì những lời này cũng không thể dùng gạt đầu để thay thế.

Từ ngôn ngữ của người cầm đũa đến tiếng Pháp, từ tiếng Pháp sang tiếng Trung, Tô Đường phản ứng mất vài giây, trong vài giây này Thẩm Dịch xoay người lấy một bó hoa hồng giấu sau bàn trang điểm, hai tay đưa đến trước mặt Tô Đường.

Tô Đường kinh ngạc nhìn hoa, rồi lại kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người đang cầm hoa, rốt cuộc cũng kịp phản ứng trước nụ cười của Thẩm Dịch, cô cứng họng mãi mới nói được một câu đầy đủ, khuôn mặt cũng đỏ bừng.

“Anh... vừa rồi anh đi trước, là chuẩn bị những thứ này sao?”

Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu.

Tô Đường cảm giác trước ngực được thứ gì đó mềm mại lấp đầy, chớp mũi chua chua, cố gắng ngẩng khuôn mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn anh: “Anh... Anh, sao lại nhiều chuyện thế chứ! Không phải là một câu nói thôi sao, chỉ, chỉ nói cho em biết là được, lại còn nhiều người nhìn như vậy... Đây là nhiều người thì làm được đại sự nhì!”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, lại đưa hoa tới trước mặt cô, Tô Đường hiểu được anh cầm hoa trong tay thì không thể trả lời cô, cô gần như đoạt lấy bó hoa về mình.

Thẩm Dịch rảnh tay, lại dùng thủ ngữ nói nói, chú chỉ huy hí híp mắt cười phiên dịch cho anh.

—— Anh không muốn phải đe dọa em, anh chỉ không xác định được rằng em có nguyện ý đồng ý tiếp nhận anh hay không, đây là lần đầu tiên anh thổ lộ với con gái, nếu như em từ chối anh thì có thể sau đó, anh cần một người an ủi anh, hoặc là đưa anh đến bệnh viện.

Tô Đường không nhịn được, cười thành tiếng, đồng thời nước mắt cũng rơi xuống, cô quăng hoa đi, ôm lấy anh, đánh nhẹ lên ngực anh.

“Ai cho anh nói thật!”

Chú chỉ huy không biết Tô Đường nói gì, nhưng thấy Thẩm Dịch cười ôm chặt lấy cô, kích động phát tay với những người kéo Violon vừa diễn tấu vừa căng thẳng quan sát tình huống.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Lúc từ sau sân khấu đi ra, mặt Tô Đường đỏ như đánh má hồng, cô ngẩng đầu tiến về phía trước, tuyệt đối không muốn nhìn người vừa công khai hôn lên trán mình trước mặt mọi người kia, nhưng lại lo lắng anh đi một mình sẽ căng thẳng, nên cứ đi vài bước thì cô không nhịn được mà đi chậm lại rồi quay đầu nhìn anh, kết quả là mỗi lần quay lại đều nhìn thấy gương mặt tươi cười ngọt ngào kia của Thẩm Dịch, cứ như vậy đi thẳng ra khỏi rạp hát, Tô Đường có cảm giác toàn thân đều choáng váng liên tục.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Dịch chạy tới nắm lấy tay cô, đồng thời đưa điện thoại cho cô nhìn, trên bản ghi chú mới có đánh một câu rất chân thành.

— Đi một mình phía sau em cảm giác không ổn lắm.

Đã hơn chín giờ tối, dưới ánh sáng trắng lạnh của hệ thống đèn chiếu ngoài quảng trường trước rạp hát khiến sắc mặt Thẩm Dịch có chút nhợt nhạt, cô có cảm giác lòng bàn tay anh hơi lạnh, Tô Đường không còn giận nữa, cô cầm chặt tay anh, yếu xìu nhìn anh một cái, “Khó chịu mà còn đứng đó cười như ngổ ỉ....”

Ánh mắt Thẩm Dịch tràn ngập ý cười, anh cúi đầu một tay gỡ chữ.

— Không phải khó chịu, chỉ là có cảm giác mình giống như chú cún bị bỏ lại.

Tô Đường cười vui vẻ, vừa mắng anh còn tay kia thì nắm lại thành quyền, đâm vào người anh như từng hạt mưa đá, Thẩm Dịch cũng không né, cứ để cô đâm lung tung vào ngực mình. Khi Từ Siêu đưa xe tới đón, sắc mặt Tô Đường đã hòa hoãn hơn nhiều.

Tô Đường vừa mới lên xe, Từ Siêu liền ngạc nhiên một chút, “Á? Chị Tô, hoa đâu?”

“Hoa nào cơ.....” Tô Đường mắt tập trung mở miệng nói, rồi bỗng nhỏ giọng dần, cô đột nhiên nhớ ra bó hoa vừa rồi cô ném đi vẫn chưa nhặt lại, vừa định nói loại hoa đó chỉ cắm được vài ngày cảm về cũng không biết làm gì, lời còn chưa nói ra miệng thì hơi ngạc nhiên rồi hỏi lại, “Sao cậu biết tôi có hoa?”

Từ Siêu thấy Thẩm Dịch đã vào xe đóng cửa lại rồi, cậu quay đầu bắt đầu khởi động xuất phát, thuận tiện cười tươi hơn hỏi trả lời Tô Đường, “Là em mua từ tiệm hoa mà..... Hôm nay chủ nhật, tiệm hoa không có shipper, nên không có người mang hoa buổi tối, anh Thẩm sợ lấy hoa sớm sẽ bị héo, liền bảo em qua đó một chuyến.”

Tô Đường quay đầu nhìn người đang mỉm cười yên tĩnh ngồi bên cạnh cô.

Trong chuyện này, cô cũng không biết anh đã tốn bao nhiêu tâm tư, chuẩn bị nhiều chuyện cỡ nào.....

Đột nhiên Tô Đường phát hiện mình còn nợ anh một câu nói, cô lấy chiếc điện thoại trong túi xách, mở bản ghi mới nghiêm túc gõ một hàng chữ rồi đưa cho anh xem

— Cảm ơn anh đã chuẩn bị mọi thứ cho em.

Thẩm Dịch ngẩng đầu đưa mắt nhìn về phía Từ Siêu, hiểu ý mà cười, đưa tay nhận di động của cô, mi mắt hơi rũ xuống, anh gõ tiếp xuống dưới dòng chữ cô vừa viết.

— Cũng cảm ơn em đã thú nhận tình cảm của mình trước. Có thể kể cho anh nghe, sao em đi toilet lại phát hiện ra mình thích anh không?

Tô Đường ngẩn người, nhớ lại lời mình đã nói với anh vừa nãy, hơi lúng túng, “Không phải trong lúc đi toilet..... anh nghĩ lung tung gì thế!”

Những lời xấu hổ này không tiện mà lại nói trước mặt Từ Siêu mất rồi, Tô Đường dờ khóc dờ cười lấy lại di động, nghiêng người sang một bên rồi gõ chữ, gõ xong thì nhìn lại một lần, sửa chữa một chút rồi mới đưa cho Thẩm Dịch.

Cô không cảm thấy nói thẳng với anh ba chữ “em thích anh” thì có gì xấu hổ, nhưng từ khi kết thúc môn thi ngữ văn trong đợt thi đại học toàn quốc, cô chưa từng viết những lời khiến mình vừa đọc thì toàn thân nổi da gà như vậy, bất luận cô dùng những câu từ lý trí cỡ nào thể hiện thay cho ba chữ này, thì vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không được tự nhiên.....

Thẩm Dịch vừa đưa tay nhận chiếc điện thoại, Tô Đường liền lập tức bám vào chỗ dựa lưng ghế giả bộ đang nhìn đường, đưa mắt lên nhìn cửa kính chắn gió phía sau, chỉ để lại một mình Thẩm Dịch đọc đoạn văn đó.

— Em đột nhiên nhận ra có một chuyện anh đã nói đúng, thích sạch sẽ là chuyện bình thường ở đời, em không ngại anh làm bẩn quần áo của em, không phải vì em quá tốt bụng, mà là vì em thật sự không cảm thấy nó bẩn. Vừa rồi ở toilet nhìn thấy những thứ người ta nôn xuống sàn, suýt chút nữa em cũng nôn ra hết, nhưng nhớ tới hai lần anh làm bẩn quần áo của em, thì em lại không có cảm giác như hôm nay. Nếu chỉ có một lần thì có thể coi là chuyện ngẫu nhiên, nhưng đã là hai lần thì không phải chuyện trùng hợp nữa, chuyện không logic như vậy cũng chỉ có thể giải thích là vì lý do đó.

Trong lúc chờ Thẩm Dịch đáp lại, Tô Đường cảm thấy tâm trạng mình giờ đây thật giống cô nữ sinh năm nào ngồi bàn đầu cứ chăm chú nhìn thầy giáo chấm bài trên bục giảng, vừa muốn rướn người lên nhìn xem thầy chấm được bao nhiêu điểm, lại lo sợ mình sẽ nhìn thấy kết quả không như mong đợi, trong lòng đang khó chịu muốn chết lại còn phải giả vờ ra vẻ bình tĩnh.

Đợi chừng một phút đồng hồ, Thẩm Dịch mới huyếch nhẹ vào cánh tay cô một cái, đưa lại điện thoại cho cô.

— Cảm ơn vì sự thẳng thắn của em, xin lỗi em vì sự do dự của tôi.

Tô Đường hơi ngạc nhiên một chút, nhìn gương mặt tràn ngập áy náy mà vô cùng chân thành kia của anh, thì cô vội vàng lắc đầu, “Không đâu không đâu..... ai da, chuyện này thì có chỗ nào đúng với chả sai!”

Tô Đường muốn gõ chữ, nhưng vừa gõ được vài từ thì cảm thấy tốc độ này thật chậm, cô vút luôn chiếc di động sang một bên, luống cuống tay chân giải thích, “Chỉ là em không có thói quen giữ mọi chuyện trong lòng, được là được, không được là không được, giấu trong lòng cũng vô dụng, cũng đâu thể trông mong nó có thể nảy mầm được.....”

Ánh sáng trong xe rất tối, Thẩm Dịch vốn không nhìn rõ khẩu hình miệng của cô, ví dụ so sánh cuối cùng của Tô Đường lại càng khiến anh càng mơ màng, anh không khỏi chau mày vô ý lên mu bàn tay của Tô Đường, chặn ngang lời cô đang nói, trên khóe môi còn mang theo nụ cười khổ mà chỉ chỉ chiếc điện thoại đang bị cô vút lại trên ghế.

Ý của Thẩm Dịch là muốn cô viết những lời vừa nói bằng điện thoại, nhưng hành động chỉ tay này của Thẩm Dịch lại khiến Tô Đường bỗng tìm được một linh cảm khác, cô nhanh chóng cầm điện thoại lên, sau khi nhập mật khẩu thì vội thoát khỏi ứng dụng ghi chú, rồi đưa màn hình điện thoại tới trước mặt Thẩm Dịch, tay chỉ vào biểu tượng ứng dụng Taobao trên màn hình mà hỏi anh, “Anh có biết đây là gì không?”

Thẩm Dịch hơi ngạc nhiên nhưng vẫn gật gật đầu.

Tô Đường chạm vào ứng dụng, tìm đại một trang sản phẩm đang có chương trình ưu đãi trong vòng một giây, “Hoạt động khuyến mãi kiểu này anh có hiểu không?”

Thẩm Dịch ngơ ngác mà gật đầu.

Tô Đường thờ phào một cái, dịch dịch mông ngồi sát vào gần anh, cô cố gắng giảm tốc độ nói chậm lại, chỉ nói nhưng lại không phát ra thành tiếng, ánh mắt nhìn Thẩm Dịch lại có thêm mấy phần ý vị sâu sa.

“Ý của em cũng là như vậy đấy, lúc ấy khi em đi tìm anh, tâm trạng cũng giống như tranh cướp hàng hiệu sale trong một giây trên Taobao vậy, không quan tâm đến chuyện có mua được hay không, xuống tay cướp trước rồi nói tiếp, chỉ sợ nếu em do dự trong tích tắc đã có người khác cướp trước mất rồi..... Anh đó, là người vừa giàu có lại rất đơn giản, cũng có nhiều sự lựa chọn hơn em, do dự cũng là chuyện bình thường.”

Thẩm Dịch cảm thấy dường như lời cô vừa nói là khen anh, lại giống như không phải đang hoàn toàn khen anh, nhưng hai chữ “lựa chọn” có ý gì anh vẫn hiểu được .

Thẩm Dịch lập tức chau mày, anh lắc lắc đầu, vừa định đưa tay lấy chiếc di động cô đang cầm, Tô Đường thấy vậy liền giấu điện thoại ra sau lưng, nhẹ mấp máy môi rồi gờ tay chỉ chỉ lỗ tai Thẩm Dịch.

“Em biết anh đang do dự vì điều gì, nhưng trong lòng em dù anh có do dự vì bất cứ chuyện gì, em cũng không muốn biết anh đã do dự như thế nào, anh cũng đừng lo lắng em đang nghĩ gì, được không?”

Thẩm Dịch hơi ngẩn ngơ, nụ cười dịu dàng dần dần thay thế từng chút từng chút nét căng thẳng trên mặt anh, cuối cùng lan thành một nụ cười rất đẹp, anh từ từ gạt đầu.

Lúc này Tô Đường mới lấy chiếc điện thoại đang giấu sau lưng đưa tới, chọn ứng dụng ghi chú rồi đặt nó vào tay anh, “Nói đi, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

Thẩm Dịch khẽ cong khóe miệng, Tô Đường ngả đầu lên vai anh nhìn anh gõ chữ, cảm cũng tự nhiên mà đặt trên bờ vai của anh, Tô Đường phát hiện, hình như cô muốn làm động tác này với anh từ lâu lắm rồi.

— Anh đã đặt bàn trước ở một nhà hàng com Tây, ăn bò beefsteak nhé, được không?

Dù cô có tựa sát bên người Thẩm Dịch thì tốc độ đánh chữ của anh vẫn nhanh như vậy, lúc Tô Đường ngồi thẳng người dậy lắc đầu liên tục như lên dây cót, anh đã đánh xong lời muốn nói .

“Em không đi!”

Thẩm Dịch thấy phản ứng từ chối kịch liệt của cô thì hơi ngạc nhiên, anh vội vàng viết thêm vài chữ.

— Nếu em không thích thì chúng ta có thể tới nơi khác, em thích nhà hàng nào, cứ nói cho Từ Siêu là được rồi.

“Không phải không phải, anh đừng vội, không phải vấn đề là ăn gì. ....”

Tô Đường vỗ nhẹ vài cái lên tay anh, để anh cảm thấy an tâm hơn, rồi mới dờ khóc dờ cười đưa mặt lại gần để anh nhìn thấy rõ. Bình thường cô không đem theo đồ trang điểm, vừa nẩy rơi nước mắt cũng thuận tay lau mấy cái, không cần soi gương cũng có thể đoán ra mặt cô bây giờ lem nhem cỡ nào , “Anh xem đi, nhìn kỹ xem. .... có giống mặt mèo không, mặt em như vậy sao dám vào nhà hàng ăn chứ?”

Thẩm Dịch cười gạt đầu, trong nụ cười mang theo chút áy náy dịu dàng, anh thoáng suy nghĩ một chút.

— Tới nhà anh đi, anh làm com cho em, được không?

Thấy Tô Đường vẫn lưỡng lự, Thẩm Dịch lại viết thêm một câu.

— Hay là em làm cho anh ăn đi.

Tô Đường bật cười thành tiếng, thật ra không phải cô ngại tới nhà anh, cũng không ngại nấu com cho anh, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu nói,: “Để hôm khác nhé, về muộn quá bà ngoại sẽ lo đấy .”

Ý cười trong mắt Thẩm Dịch lại càng đậm hơn, anh đặt điện thoại của Tô Đường xuống, lấy di động của mình ra, chạm chạm mấy cái, rồi đưa tới trước mặt Tô Đường.

Trên màn hình di động hiển thị một đoạn tin nhắn gần đây, người liên lạc là “Bác sĩ Chu”.

Cuộc đối thoại gần đây nhất là thế này.

— Cảm ơn bà mọi chuyện đều thuận lợi.

— Hai đứa cứ từ từ đi chơi, Đường Đường ở với con bà yên tâm một trăm phần trăm!

Ngày là hôm nay, xem thời gian thì hẳn là anh nhắn tin lúc đi sau lưng cô như chú cún nhỏ bị bỏ rơi.

Trượt lên trên một chút thêm hai tin nhắn như sau.

— Con muốn theo đuổi Tô Đường, hy vọng sẽ được bà ủng hộ.

— Gắng lên! Bà ủng hộ con!

Hôm ấy là buổi chiều sinh nhật cô, chắc hẳn là sau khi anh nhận được gói kẹo đường kia.

Tô Đường biết anh tinh tế, nhưng lại không ngờ anh tinh tế đến mức quan tâm cả đến tâm trạng của bà ngoại cô.

Tô Đường có thể tưởng tượng được tâm trạng đêm nay mong cô tuyệt đối đừng về của bà ngoại ở nhà, cô uể oải thả đi động kia vào tay anh, lấy đi động của mình gọi cho bà ngoại một cuộc, quả nhiên vừa nói bà ngoại cô đã đồng ý ngay, dường như bà còn có tỏ ra có hơi lo lắng, nhưng sự vui vẻ trong tiếng cười kia thì không thể nào che giấu được.

Tô Đường vừa cúp điện thoại, di động liền rung lên một cái, là tin nhắn QQ do Triệu Dương gửi tới.

— Những điều cần chú ý khi ăn chuột trắng nhỏ: dịu dàng, dịu dàng, dịu dàng hơn nữa!

Tô Đường thâm than trong lòng một tiếng, đen mặt giờ điện thoại đến trước mặt Thẩm Dịch.

“Chuyện gì đây hả?”

Thẩm Dịch nở nụ cười lớn gõ vài chữ lên di động của mình.

— Phải báo bình an cho cậu ấy, nếu không cậu ta sẽ cứ chờ để cứu anh.

Tô Đường lườm anh một cái, “Anh còn nói với ai nữa hả?”

Thẩm Dịch vươn tay vòng qua vai cô, rồi nhẹ nhàng ôm cô ngã đầu vào vai mình, một tay cầm di động, anh đánh từng chữ một cho cô nhìn.

— Anh đang nghĩ cách, phải làm thế nào để mọi người trên toàn thế giới đều biết chuyện này đây.

Trong lòng Tô Đường cảm động nhưng vừa nhìn lại mấy chữ “mọi người trên toàn thế giới”, thì đột nhiên nhớ ra một chuyện, cô bỗng ngòai thẳng người dậy, vì động tác quá nhanh, thiếu chút nữa đã va vào cằm Thẩm Dịch.

“Đúng rồi, vừa nãy chúng ta ở cửa nhà hát..... có thể bị Trần Quốc Huy thấy không?”

Thẩm Dịch khẽ cười mà lắc đầu.

— Nhất định trước khi phân hai bắt đầu ông ta đã đi rồi.

Tô Đường ngạc nhiên.

“Sao anh biết?”

— Trực giác.

Tô Đường cười lườm anh một cái, Thẩm Dịch lại viết thêm một câu.

— Trực giác của anh đắt giá lắm nhé, có người trong giới truyền thông từng ra giá trăm nghìn tệ để mua đấy.

Tô Đường nghe mấy chữ “Trăm nghìn tệ” thì tròn tròn hai mắt vì bất ngờ, cô mở hai bàn tay của Thẩm Dịch, mắt chớp chớp, “Anh còn thừa chút trực giác nào không?”

Thẩm Dịch cười đưa tay lên, dọc theo vành môi làm một động tác kéo khóa, Tô Đường nhớ lại bốn chữ “Miệng kín như bưng” anh từng viết trên giấy.

“Đúng rồi..... còn một chuyện nữa, vừa rồi em có gặp Tần Tĩnh Dao ở toilet, cô ấy đi với chồng.”

Thẩm Dịch hơi ngẩn người, anh chau lông mày một cái rồi lắc đầu.

— Chồng cô ấy cũng là đồng nghiệp của anh, gần đây đang đi công tác bên Mỹ, tháng sau mới có thể trở về, hôm nay trước khi tan làm anh còn nhận được bưu kiện cậu ta gửi về từ Mỹ.

Tô Đường ngạc nhiên, “Vậy chắc là em nghe nhầm.”

Thẩm Dịch cười mỉm.

— Trực giác của anh bảo em không hề nghe nhầm.

Tô Đường cười chỉ chỉ vào mấy lời anh vừa viết trên điện thoại, “Anh có biết cái này gọi là gì không?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

“Cái này gọi là bao che cho con.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Từ Siêu đưa bọn họ về nhà, để lại chìa khóa xe rồi đi, trước khi đi còn cười khì khì với Tô Đường. Tô Đường thấy vậy chỉ muốn dùng giày cao gót đạp cậu ta mấy cái.

Thẩm Dịch lại càng nhớ đến sự tồn tại của giày cao gót hơn cô, vừa vào cửa liền cởi giày cho cô, nhìn thấy cô đã thay giày cao gót, mới xoay người cởi áo khoác.

Thẩm Dịch vừa đi vào phòng ngủ vừa cởi quần áo, Tô Đường đứng ở phía sau, thấy rõ ràng lưng áo sơ mi anh đã thấm mồ hôi. Có vẻ đã khô đôi chút rồi, nhưng nhìn màu sắc rõ ràng có thể thấy được đã từng ướt đẫm mồ hôi, lại vì dính sát vào người nên bị nhiệt độ cơ thể làm khô.

Với thời tiết này thì dù nóng thế nào cũng không thể ra nhiều mồ hôi như vậy được, Tô Đường hoảng sợ, vội vàng bước nhanh, đuổi theo giữ chặt lấy cánh tay anh: “Có phải anh lại đau dạ dày không, vì sao lại ra nhiều mồ hôi thế?”

Thẩm Dịch dừng bước, ngơ ngác một chút, quay đầu lướt qua bờ vai nhìn sau lưng mình, lúc quay đầu lại thì có chút ngượng ngùng cười cười, anh cởi áo khoác xuống, khoác lên khuỷu tay, lấy di động ra đánh chữ.

—— Yên tâm, anh rất khỏe. Chỉ là, đêm nay khản trương quá mức, từ lúc đi đón em đã đổ mồ hôi, bây giờ thì khá hơn rồi.

“Phi ——”

Tô Đường đột nhiên có chút tin tưởng lúc anh nói Triệu Dương lúc nào cũng đang chờ để cứu anh là thật: “Anh mau chóng thay quần áo đi, đừng để bị cảm. Con tối anh muốn ăn cái gì, cho em một cơ hội để hạ độc anh đi.”

Thẩm Dịch cười gật đầu.

—— Em xem trong tủ lạnh có cái gì, ăn gì cũng được.

“Anh có kiêng ăn món gì không?”

Tô Đường chỉ hỏi một câu theo bản năng, nhưng cô lại thấy Thẩm Dịch cười rất tươi. Anh cười đánh mấy chữ trên điện thoại, đưa di động đặt vào tay cô, vồ vồ mấy cái như đang trấn an rồi đi vào trong phòng ngủ.

Mấy câu trên điện thoại lời ít mà ý nhiều, Tô Đường sững sốt một chút mới kịp phản ứng.

—— Có rất nhiều, nhưng mà trong tủ lạnh không có đâu.

Đây là nhà anh, làm sao anh có thể mua những thứ mà anh không thể ăn chứ...

Mọi người nói, hẹn hò sẽ khiến người ta ngốc đi, chẳng lẽ là sự thật?

Tô Đường vào nhà vệ sinh phòng khách rửa mặt sạch sẽ, sau đó vào bếp mở tủ lạnh.

Lần trước cô mở tủ lạnh nhà anh chỉ vì tìm chìa khóa xe, lúc này mở ra với mục đích nấu một bàn thức ăn, cô mới phát hiện, nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh của Thẩm Dịch đúng là vô cùng giới hạn.

Tô Đường vừa lấy mấy thứ từ bên trong ra, lại nghe thấy tiếng bước chân vội vàng của Thẩm Dịch, cô ngẩng đầu nhìn lên, khẽ giật mình.

Thẩm Dịch không thay quần áo ra, ngược lại còn mặc áo khoác vào.

“Làm sao thế?”

Có lẽ trên điện thoại là lời anh đã đánh trong quá trình đi ra, Thẩm Dịch vừa đi tới tay liền trực tiếp đưa di động cho cô.

—— Xin lỗi, em có thể đưa anh tới bệnh viện một chuyến được không?

Sắc mặt Thẩm Dịch rất khó nhìn, Tô Đường vội buông cả chưa trong tay: “Anh không thoải mái chỗ nào sao?”

Thẩm Dịch hơi giật mình, đột nhiên như hiểu ra cái gì, gấp gấp đánh chữ, ngón tay hơi run run.

—— Mẹ anh đang cấp cứu.

Lúc này Tô Đường mới nhận ra, vẻ mặt Thẩm Dịch dù trắng bệch nhưng không giống như nhịn đau, mà càng giống sốt ruột hơn.

Trong lòng Tô Đường trầm xuống, cũng không hỏi thêm, vội vàng đi tới cửa đổi giày, vừa mới đưa một chân vào giày, động tác của cô đột nhiên ngừng lại.

Cô quên mất là mình đi giày cao gót đến đây...

Tô Đường quay đầu nhìn thoáng Thẩm Dịch đang đứng cạnh cửa, Thẩm Dịch cũng đang nhìn cô, ánh mắt dừng lại ở chân cô, giống như đang theo dõi tiến độ đi giày, lại không hề phản ứng với việc cô mang giày cao gót sẽ không thể lái xe.

Người chú ý tới an toàn giao thông như vậy mà cũng quên mất chuyện này ư, sợ rằng trong lòng Thẩm Dịch còn gấp gấp hơn vẻ ngoài nhiều.

Tô Đường lấy lại bình tĩnh, mau chóng mang giày vào, đồng thời vươn tay ngăn Thẩm Dịch đang định mở cửa, cố gắng nói rõ với anh: “Anh đừng vội, em đi giày cao gót không thể lái xe, anh đưa số điện thoại Từ Siêu cho em, em gọi điện báo cậu ấy trở lại.”

Tô Đường nói xong, trên mặt Thẩm Dịch không hề lo lắng hơn mà chỉ mờ mịt nhìn cô, giống như anh không hiểu cô đang nói cái gì.

Tô Đường sững sờ, cũng không nhắc lại nữa, chỉ xuống giày của mình, lại khoa tay múa chân ra vẻ gọi điện thoại. Lúc này Thẩm Dịch mới hiểu ra, vội vàng mở số điện thoại của Từ Siêu, đưa di động cho Tô Đường.

Tô Đường trực tiếp cầm điện thoại Thẩm Dịch gọi điện, lúc Từ Siêu nghe thì giọng nói cũng thay đổi. Cậu ấy vừa nghe cô nói mẹ Thẩm Dịch đang cấp cứu thì gấp gấp.

“Ôi... Chị báo anh Thẩm đừng có gấp, em sẽ tới ngay, nhiều nhất là 20 phút!”

Tô Đường vừa cúp điện thoại, còn chưa kịp nói chuyện với Thẩm Dịch, di động của cô lại rung lên, là Triệu Dương gọi tới, Thẩm Dịch vừa thấy hai chữ ‘Triệu Dương’ trên màn hình, mặt trắng không còn chút máu.

Cô vừa nghe máy thì Triệu Dương hỏi ngay: “Buổi tối cậu ấy đã ăn cơm chưa?”

Ăn cơm?

Tô Đường sững sờ một chút, nhất thời tưởng mình sốt ruột nên nghe lầm, hỏi ngược lại: “Hả?”

Triệu Dương nóng nảy: “A là ăn hay chưa!”

“Chưa... Chưa ăn, sao thế?”

Ở đầu bên kia, Triệu Dương chửi bậy một câu, nghe xưng hô có lẽ là mắng Thẩm Dịch, lúc nói chuyện thì anh đã không còn nóng nảy như vừa rồi, nhưng lại nhiều hơn vài phần bất đắc dĩ: “Vậy thì cô phải dỗ cậu ấy thật tốt, đừng để cậu ta gấp quá, nếu không lát nữa cậu ta lại bị đau.”

Tô Đường đoán là anh nói đến dạ dày của Thẩm Dịch, dứt khoát ứng tiếng: “Được.”

“Còn có...” Triệu Dương lại dặn thêm: “Lúc sốt ruột thì cậu ấy không có cách nào tập trung để đọc khẩu hình môi, cô kiên nhẫn một chút, đừng gấp gấp theo cậu ấy, cô càng nhanh thì cậu ấy lại càng gấp.”

Nghĩ đến trạng thái mờ mịt của anh vừa rồi, trái tim Tô Đường cảm thấy rất đau: “Được, tôi biết rồi... Tình huống mẹ anh ấy bây giờ ra sao?”

“Tôi cũng không rõ lắm, không phải khoa tôi, tôi sẽ qua xem, lát nữa rồi nói.”

Tô Đường định nói từ biệt, Triệu Dương đã vội vàng cúp điện thoại, cô vừa ngẩng đầu thì thấy Thẩm Dịch đang nhìn cô, giống như vội vàng chờ cô sẽ nói gì đó với anh.

Tô Đường không dám nói nữa, đánh chữ trên di động cho anh xem.

—— Anh đừng gấp, Từ Siêu nói lâu nhất là 20 phút cậu ấy sẽ đến, Triệu Dương gọi điện vì lo cho sức khỏe của anh, không có chuyện gì khác.

Thẩm Dịch nhú mày, khẽ gật đầu.

Tô Đường lại thêm một câu.

—— Khi gần tới, Từ Siêu sẽ gọi điện thoại, anh ngồi xuống đợi chút.

Thẩm Dịch lắc đầu, lập tức như ý thức được gì, miễn cưỡng cười cười với Tô Đường, cầm lấy di động từ tay cô, đánh chữ.

—— Xin lỗi, anh hơi sốt ruột, anh đi rửa mặt bình tĩnh lại chút, đừng lo lắng.

Tô Đường kinh ngạc nhìn anh đánh từng chữ từng chữ, tầm mắt bỗng nhiên hơi nhòe đi, cô vươn tay kéo cái người đang định xoay người đi.

“Bây giờ anh có thể thấy rõ em đang nói gì không?”

Tô Đường nói rất chậm, gần như là phát âm từng chữ. Thẩm Dịch hơi ngơ ngác một chút, khẽ gật đầu.

Tô Đường ngừng đầu lên nhìn anh, gần từng tiếng mà nói: “Em sẽ không khuyên anh, anh sốt ruột thế nào thì cứ gấp gấp thế ấy.”

Những lời này nhìn như rất tức giận, Thẩm Dịch sừng sốt một chút, có chút luống cuống, vừa muốn vươn tay ra cầm lấy điện thoại thì đã bị Tô Đường bắt lấy tay, đặt lên ngực trái của cô.

“Anh có cảm giác được trái tim em đang đập rất nhanh không?”

Thẩm Dịch không biết cô đang muốn làm gì, nhưng anh cảm nhận được rất rõ tần suất dồn dập dưới lòng bàn tay, liền gật gật đầu.

“Em đang sốt ruột.”

Thẩm Dịch có chút không hiểu nhìn cô, Tô Đường thấy vậy thì mũi chua chua, nước mắt rung rung, rốt cuộc không thể nhịn được, lăn theo khóe mắt rơi xuống.

“Đó là mẹ anh, tất cả bọn em đều đang sốt ruột, vì sao anh không thể sốt ruột chứ? Anh đừng sợ, anh có bị đau dạ dày thì em sẽ chăm sóc anh, Triệu Dương mừng anh thì em sẽ mừng lại, anh muốn gấp thế nào thì cứ gấp, đừng cố giữ lại, em nhìn rất khó chịu...”

Tô Đường cố gắng nói rõ ràng từng chữ, Thẩm Dịch nhìn thấy vậy, hốc mắt cũng hơi đỏ lên, trên mặt lại nở một nụ cười dịu dàng.

Trái tim Tô Đường đau tới mức không thở nổi: “Không cho phép cười nữa!”

Thẩm Dịch mỉm cười ôm cô vào trong ngực, đưa tay xoa gò má thấm đẫm nước mắt, tại vừa mới hét lên chẳng chút ôn nhu nào kia, anh hạ bỏ mọi mình xuống hôn lên đó một cái, rất nhẹ, rất dịu dàng, lại làm cho Tô Đường cảm thấy vô cùng an tâm, mà cảm xúc khó có thể kiềm chế khi nãy, nay dưới sự vuốt ve của anh giờ đã an ổn lắng xuống.

“Xin lỗi...”

Thẩm Dịch chỉ mỉm cười lắc đầu, Tô Đường có cảm cảm giác được, anh thật sự đã bình tĩnh hơn.

Quả thật chưa tới 20 phút sau Từ Siêu đã chạy tới, cậu ấy gấp đến mức đầu đầy mồ hôi, nhìn Thẩm Dịch chẳng khác gì bình thường, không khỏi sừng sốt một chút, lúc lái xe, không nhịn được mà phải hỏi Tô Đường.

“Chị Tô, có phải bên bệnh viện đã không sao rồi không?”

“Không biết, còn chưa có tin tức.”

“Vậy sao anh Thẩm lại như thế...”

Từ Siêu nói được một nửa, đột nhiên cảm giác lời này nói ra có điểm không đúng, vội dừng lại.

Tô Đường không trả lời, Từ Siêu cũng không hỏi lại, trên đường đi, Thẩm Dịch vẫn luôn nắm tay cô, lòng bàn tay ấm áp, sức lực cũng nhẹ nhàng, là một sự bình tĩnh không thể giả được.

Vừa vào cửa bệnh viện, Triệu Dương đã gọi điện báo bình an, Tô Đường nhẹ nhàng thở ra, phản ứng của Thẩm Dịch vẫn là mỉm cười, mỉm cười khẽ gật đầu.

Khi Thẩm Dịch nghe bác sĩ phụ trách nói tình hình, Triệu Dương lặng lẽ kéo cô qua một bên.

“Cô vuốt lông cậu ấy thế nào mà hiệu quả tốt thế, bóng mượt luôn!”

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, liếc mắt kháng nghị, sau đó hạ giọng hỏi anh: “Mẹ anh ấy thế nào?”

Triệu Dương sừng sốt: “Cô không biết chuyện mẹ cậu ấy sao?”

“Tôi biết một chút...” Tô Đường có chút lo lắng nhìn bóng lưng cách đó không xa: “Tôi nói tới nay kia, không sao chứ?”

“Không có việc gì...” Triệu Dương cũng nói nhỏ: “Tình hình bà ấy gần đây vẫn không ổn định, không phải là vừa rồi cậu ấy bị bệnh nặng à, viện trưởng Thẩm không cho bọn họ để cậu ấy biết, do khuya hôm nay bệnh tình chuyển biến nguy kịch phải thông báo với người thân, lúc này mới nói cho cậu ấy biết...”

Từ lời của Triệu Dương Tô Đường nghe ra có ý khác, ngơ ngác một chút: “Ba anh ấy không tính là người thân sao?”

Triệu Dương cười khổ lắc đầu: “Ba cậu ấy là người thân với cậu ấy, nhưng lại không liên quan với mẹ cậu ấy, cậu ấy chưa ra đời thì hai người đã ly hôn rồi... Haiz...” Triệu Dương thấy Tô Đường cau mày thì nhanh chóng giải thích: “Không phức tạp như cô nghĩ đâu, chính là hai người tính tình bất hòa, lúc ly hôn cũng không ai biết đã có cậu ấy, trước kia mẹ cậu ấy là phóng viên cho nên tính cách rất mạnh mẽ, sau khi phát hiện ra cũng không nói cho viện trưởng Thẩm biết, vẫn luôn một mình nuôi cậu ấy, sau này gặp chuyện không may, viện trưởng Thẩm mới biết được ông ấy còn có một người con trai như vậy.”

Tô Đường gật đầu: “Viện trưởng Thẩm cũng rất tốt, ly hôn đã nhiều năm còn để mẹ anh ấy ở trước mắt để chăm sóc.”

Triệu Dương lập tức khàn trương, đặt ngón trỏ lên miệng: “Đừng có thảo luận chuyện này ở bệnh viện, vợ của viện trưởng Thẩm cũng làm ở đây đấy, nhìn thì bình thường, nhưng nghe nói đã vướng mắc chuyện này rất nhiều rất nhiều rất nhiều... rất nhiều năm...”

Triệu Dương nói liên tục nhiều câu ‘rất nhiều’, Tô Đường nhin không được liền cười.

“Cô đừng cười, nếu cô thấy ánh mắt bà ấy nhìn mẹ Thẩm Dịch thì sẽ không cười nổi đâu...” Triệu Dương khoát tay: “Tôi còn phải trực, đi trước đây, nhiệm vụ chăm sóc chuột trắng nhỏ giao cho cô, nhớ phải cho cậu ấy ăn cơm đấy.”

“Biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Không đợi Thẩm Dịch và bác sĩ phụ trách nói xong chuyện bệnh trạng, nhân viên nhà ăn bệnh viện đã mang hai phần cơm hộp đóng gói gọn gàng tới gặp Tô Đường, cậu ta nói bác sĩ Triệu khoa tiêu hóa đặt cơm đưa tới, Tô Đường vừa nhận rồi nói câu cảm ơn khách sáo, nhưng lại không thấy cậu ta rời đi, chỉ im lặng đứng đó gãi đầu thật lâu sau mới mở miệng nói.

“Anh ấy vẫn chưa trả tiền com. ....”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi. ....”

Vừa tiễn chàng trai đưa com đi xong, Tô Đường dờ khóc dờ cười gửi tin nhắn QQ cho Triệu Dương.

— Đặt cũng đặt rồi, sao anh không trả tiền luôn cho người ta, không biết tiễn phật phải tiễn tới Tây thiên sao?

Triệu Dương nhấn lại một câu chặn ngang họng cô.

— Trong cuộc đời của thần y tôi chưa từng phải đưa ai tới Tây thiên”.

Phòng bệnh của mẹ Thẩm Dịch ở tầng mười lăm, là phòng bệnh ở phía bên phải đối diện phòng bệnh của Thẩm Dịch trước kia, cơ bản cách bài trí không khác biệt lắm so với căn phòng của Thẩm Dịch, chỉ là vì bệnh tình khác nhau nên có thêm rất nhiều máy móc chữa bệnh khác, khiến cho không gian rộng phía đầu giường chẳng chật đầy rẫy máy móc.

Bác sĩ phụ trách tạm thời không cho phép người thân vào thăm bà, Tô Đường đành phải đứng ngoài cửa phòng bệnh cùng Thẩm Dịch mà nhìn vào. Trong phòng bệnh dưới ánh sáng mờ, Tô Đường nhìn thấy một người đang lặng lẽ nằm trên giường bệnh, thân thể gầy yếu đến mức dường như đắp cái chăn lên cũng không thêm lên được tí thịt nào, rất nhiều dây rợ rối loạn lung tung kéo dài từ trong chăn ra ngoài, nối cùng với những chiếc máy lạnh lẽo.

Hiện nay tình trạng của bà cũng đã bình thường trở lại, sau khi Thẩm Dịch nhìn thấy mẹ mình rõ ràng yên tâm hẳn lên, anh bắt tay bác sĩ phụ trách cảm ơn rồi đưa Tô Đường đi tới phòng bệnh của anh, động tác lấy chìa khóa mở cửa phòng tự nhiên tựa như đang mở cửa nhà mình vậy.

Tô Đường cứ thế theo anh đi vào, “Vào phòng anh làm gì?”

Thẩm Dịch vươn tay đóng cửa lại, cười mỉm giờ phần com tối đã nhận được từ lâu lên.

Tô Đường ngây người một chút rồi hỏi, “Ăn com ở đây sao?”

Thẩm Dịch để hộp com lên bàn trà đặt trước bộ ghế sofa, rồi lấy đi động ra đánh vài chữ rồi đưa cho Tô Đường.

— Em yên tâm, căn phòng này anh vẫn thường dùng, mỗi lần đến thăm mẹ anh sẽ ngủ lại ở đây.

Lần trước Tô Đường đến đây đã cảm thấy nơi này có rất nhiều hơi thở của người sống, lúc ấy cô chỉ nghĩ rằng vì anh thường xuyên nằm viện nên thế, không ngờ nơi này lại có tác dụng như vậy.

“Anh thường xuyên tới thăm mẹ sao?”

Thẩm Dịch gật gù đầu.

“Vậy lần sau anh đến thăm mẹ, em sẽ đi cùng anh nhé?” Thấy trong mắt Thẩm Dịch có một chút do dự, Tô Đường nhanh nhẩu nói tiếp, “Bà ngoại em đã gặp anh rồi, ba anh cũng gặp em rồi, chỉ còn thiếu mẹ anh chưa từng gặp em thôi, em đã túm được con trai bà như vậy, thế nào cũng phải chào bà ấy một câu chứ.”

Thẩm Dịch bật cười vui vẻ, khẽ gật đầu đồng ý.

Tô Đường cảm thấy anh không tự nhiên khi nhắc đến chuyện của mẹ mình, nên ngẩng đầu quét mắt nhìn xung quanh một vòng, rồi giờ khuỷu tay chọc chọc vào bụng anh mấy cái, “Này, trực giác của anh lợi hại thế, có dự đoán được lần đầu tiên hẹn hò với bạn gái lại là ăn cơm trong phòng bệnh của mình không?”

Thẩm Dịch hơi nheo mắt, nụ cười có vẻ nham hiểm.

— Trước đó trực giác đã nói cho anh biết, em rất thích mang đồ ăn vào đây ăn nhé.

Tô Đường ngạc nhiên một chút rồi mới phản ứng kịp, vừa bực mình vừa buồn cười lườm anh, “Chuyện đó xảy ra lâu rồi, anh còn ghim thù đến tận giờ sao?!”

Thẩm Dịch cười ranh mãnh, nhe răng trêu đùa cô.

— Cả đời cũng không quên.

Triệu Dương đặt hai phần cơm không giống nhau, Thẩm Dịch nhìn qua hai hộp cơm rồi đưa hộp vừa có món mặn món chay cơm dẻo cho Tô Đường, để lại cho mình một hộp chỉ có hai chiếc bánh bao cùng mấy miếng rau rura vì luộc quá kỹ nên mềm nhũn.

Tô Đường nhìn mà choáng váng, may mắn mà cô không nấu cơm cho anh ăn, “Anh muốn ăn kiêng đến mức này sao?”

Thẩm Dịch nở nụ cười trấn an cô mà lắc lắc đầu, đưa cho cô một đôi đũa, rồi ngồi xuống sofa, lấy chiếc di động ra trả lời cô.

— Bình thường không ăn thế này đâu, nhưng giờ cũng quá muộn rồi, ăn mấy món này dạ dày sẽ thoải mái hơn một chút.

Tô Đường chau mày, “Một chút thôi sao?”

Thẩm Dịch cười cười.

— Có em ở đây lại càng thoải mái hơn.

Tô Đường lườm anh một cái, nhưng trong lòng lại bình tĩnh không ít, anh còn có tâm trạng nói đùa với cô, chứng tỏ đêm nay cô đã lo bóng lo gió rồi.

“Thực bất ngôn tâm bất ngữ” [1] Câu châm ngôn này áp dụng với Thẩm Dịch thì không chính xác cho lắm, mà vì hằng ngày không còn sự lựa chọn nào khác, Tô Đường sợ anh ăn đồ nguội dạ dày sẽ khó chịu, nhưng cũng không nói gì với anh, vui đầu nghiêm túc mà ăn cơm, thỉnh thoảng còn liếc nhìn trộm anh.

[1] Thực bất ngôn tâm bất ngữ (食不言寝不语): trích từ Luận Ngữ của Khổng Tử. Khi ăn không nên nói chuyện tránh ảnh hưởng đến tiêu hóa, lúc đi nằm chuẩn bị ngủ cũng không nên trò chuyện, dễ gây khó ngủ.

Mấy món rau dưa luộc nước trắng không có chút gia vị gì hiển nhiên rất nhạt nhẽo không gây hứng thú cho người ăn. Thẩm Dịch lại ăn rất chậm, anh hơi chau mày, giống như mỗi lần nuốt một miếng đều có cảm giác như đang tra tấn bản thân, Tô Đường nhìn anh, không kiềm chế được đưa đũa gấp hai miếng rau mềm nhũn trong hộp cơm của anh.

Thẩm Dịch hơi ngạc nhiên một chút, anh vươn đũa muốn ngăn cô, nhưng không kịp, mắt thấy cô vừa đưa miếng rau vào miệng, anh vội vàng rút khăn giấy đưa tới.

Tô Đường kiên trì được hai giây, sau đó thành thật nhận khăn giấy, phun ra toàn bộ những thứ vừa đưa vào mồm, vẻ mặt đau khổ lắc đầu, “Cho dù không thêm muối cũng đã mặn lắm rồi . . . . . đây rõ ràng không phải đãi ngộ với bệnh nhân, mà là đãi ngộ cho chiến sĩ hồng quân!”

Thẩm Dịch thả đũa xuống, đứng dậy rót cho cô một cốc nước, sau khi ngồi xuống sofa liền lấy di động trả lời cô.

— Chắc họ có nêm chút dấm trắng, nó rất tốt cho tiêu hóa .

Tô Đường trung vẻ mặt đồng cảm nhìn anh, “Thực sự không thể ăn món nào khác sao?”

Thẩm Dịch có chút bất đắc dĩ nở nụ cười nhạt.

— Dù sao cũng tốt hơn nhiều so với cảm giác truyền ống.

Ở trong phòng bệnh nghe được một câu như vậy, trong lòng Tô Đường bỗng cảm thấy ngứa ngáy, vừa định nói anh quá đáng vừa thôi, bỗng có người đột nhiên mở cửa phòng bệnh.

Người vừa mở cửa là một người phụ nữ hơn bốn mươi năm mươi tuổi, mặc trên người chiếc áo blouse trắng, cầm tập hồ sơ bệnh án trên tay, vừa thấy hai người đang ăn cơm, người đứng ngoài cửa hơi sững sốt một chút, Tô Đường không hiểu sao lại bà ấy có vẻ rất ngạc nhiên như vậy.

“À..... hai đứa đang ăn cơm đấy à?”

Thẩm Dịch vốn đang quay đầu nhìn Tô Đường ngồi bên cạnh, thấy sự thay đổi ánh sáng nơi góc cửa, anh liền quay đầu nhìn qua. Vừa nhìn thấy người kia thì anh hơi ngán người rồi đứng bật dậy, khách khí gật đầu mỉm cười chào đối phương.

Tô Đường thầm nghĩ chắc hẳn đây là người quen của Thẩm Dịch, nên cũng vội vàng buông đũa đứng dậy chào hỏi.

“Không vội không vội..... hai đứa cứ ăn tiếp đi, không có chuyện gì đâu.”

Người phụ nữ nở nụ cười khách khí, đi vào phòng, tiện tay đóng cửa lại rồi tự nhiên mà nói, “Đi đang kiểm tra phòng bệnh ở tầng này, thấy đèn phòng con vẫn sáng, còn tưởng con lại nằm viện nên định qua thăm một chút, con không sao là tốt rồi.”

Người phụ nữ dường như cũng không hiểu thủ ngữ của người câm điếc, nên Thẩm Dịch chỉ nhìn bà cười cười lắc đầu, đưa tay hướng về phía sofa, làm động tác mời ngồi.

“Không ngồi, không ngồi.....” Người phụ nữ xua tay, thu hồi nụ cười tươi, mày hơi chau thể hiện sự lo lắng của mình, “Vừa rồi đi mới tới thì nghe nói mẹ con đêm nay phải vào phòng cấp cứu, sao rồi, không có chuyện gì chứ?”

Thẩm Dịch vẫn mỉm cười lắc đầu như cũ.

Người phụ nữ gật đầu, khẽ thở dài một tiếng, “Không sao là tốt rồi..... cũng đã nhiều năm như vậy, con cũng nên nghỉ ngơi một chút, sức khỏe của con đã yếu rồi, bình thường phải chú ý hơn, nếu không thật sự phải coi bệnh viện là nhà mình đấy.”

Dáng người phụ nữ có vẻ được chăm sóc rất khá, gương mặt xinh đẹp mà không tầm thường, toát ra khí chất đặc biệt cao sang của những phần tử tri thức cao cấp, mấy lời bà vừa nói cũng chỉ là mấy lời nói đùa bên miệng, nhưng Tô Đường lại cảm thấy có gì đó rất lạ, cô đột nhiên nhớ tới lời Triệu Dương từng nói, không khỏi quay đầu lại nhìn về phía Thẩm Dịch.

Thẩm Dịch đang gật đầu, cười có vẻ mất tự nhiên.

“Chào đi,” Không để người phụ nữ kia nói thêm gì nữa, Tô Đường cười vươn tay tới chào bà, “Dì là phu nhân của viện trưởng Thẩm ạ?”

Người phụ nữ hơi ngán người một chút, rồi điềm đạm bắt tay với cô, “Đúng, tôi là Thẩm phu nhân. Cô là —”

“Cháu là bạn gái của Thẩm Dịch, Tô Đường, bác sĩ trại an dưỡng bệnh viện Bác Nhĩ là Chu Bình — bà ngoại cháu.” Tô Đường cười dịu dàng, “Cháu đã nghe kể về dì, dì vừa bước vào cửa cháu đã thấy dì vô cùng có khí chất của viện trưởng phu nhân.”

Người phụ nữ không cảm thấy lời Tô Đường nói có hàm ý khác gì khác, bà hạ thấp tông giọng nở nụ cười đáp, “Ai u, từng nghe mọi người nói bác sĩ Chu có đứa cháu ngoại từ nhỏ đã rất dẻo miệng, cuối cùng dì cũng cơ hội được gặp mặt rồi!”

Người phụ nữ vừa nói, ánh mắt liền đảo qua nhìn Thẩm Dịch, Tô Đường cũng liếc mắt sang nhìn Thẩm Dịch một cái, Thẩm Dịch nhìn cô vẫn đang nở nụ cười, nhưng trong mắt lại có chút khẩn trương.

“À, dì nhớ hình như tháng trước cháu mới từ nước ngoài về phải không?”

“Dạ, đầu tháng tám, được hơn một tháng rồi ạ.”

Người phụ nữ cười tí mắt, “Mới trở về được mấy ngày đã có bạn trai nhanh thế này, cháu nói xem cháu xinh gái như vậy, bằng cấp lại cao, gấp gấp làm gì chứ, không từ từ mà chọn lựa, thế này không phải Thẩm Dịch đã quá lời rồi sao!”

Lời này nếu từ miệng người khác nói ra thì chỉ là trêu đùa, nhưng người mở miệng lại là bà ta, dù giọng nói đậm chất trêu đùa, nhưng Tô Đường lại cảm thấy vô cùng chói tai.

Tô Đường vẫn cười dịu dàng như thế, “Lần trước nếu không nhờ dì cho lái xe đưa Thẩm Dịch tới sân bay đón cháu, bọn cháu cũng sẽ không yêu nhau nhanh như vậy đâu ạ, cháu còn phải cảm ơn dì đã kết duyên cho bọn cháu nữa.”

“Được được được.....” Người phụ nữ cười vỗ vỗ tay Tô Đường “Khi nào rảnh nhớ cùng Thẩm Dịch về nhà ăn cơm một bữa nhé.”

“Dạ, nhất định rồi.”

“Dì có việc nên đi trước, hai đứa cứ từ từ mà ăn.”

“Vâng, đi đi thông thả.”

Tô Đường tiễn người phụ nữ ra cửa phòng rồi đóng cửa lại, cô quay về sofa, nhìn Thẩm Dịch làm mặt quỷ, “Anh sợ em sẽ cãi nhau với bà ấy, rồi bà ấy sẽ quay sang làm khó mẹ anh, phải không? Em có ngốc thế sao?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, nụ cười trông có vẻ đã thoải mái hơn rất nhiều, anh vội vàng cầm lấy chiếc di động vừa buông xuống.

— Cảm ơn em đã nói chuyện giúp anh.

Vừa nhìn thấy mấy chữ này, Tô Đường biết những lời cô đáp lễ vừa rồi Dịch chẳng những nhìn thấy rõ, hơn nữa còn hiểu tất cả, trong lòng cô bỗng nhiên có cảm giác rất khó chịu.

“Thẩm Dịch à, hay anh dạy em học thủ ngữ đi nhé... được không?”

Thẩm Dịch hơi ngẩn người một chút, duỗi tay về một dấu chấm hỏi khó hiểu trên không trung.

Tô Đường chỉ chỉ vào những lời anh vừa viết trên di động.

“Em rất tình nguyện giúp anh nói chuyện với mọi người, nhưng nếu lần sau lại xảy ra chuyện này, em càng muốn để anh có thể tự nói ra ý kiến của mình, người bà ta xỉ nhục là anh, tất nhiên anh có quyền đáp trả lại bà ta.” Tô Đường cắn cắn môi, “Nếu hôm nay Tần Tĩnh Dao ở đây, cô ấy nhất định sẽ không để anh chỉ biết đứng đó mà nhìn thôi đâu.”

Thẩm Dịch cười nhạt, kéo cô lại gần mình, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, rồi nhận chiếc di động trên tay cô, anh khẽ đánh chữ.

— Nếu như em có hứng thú với thủ ngữ, anh rất sẵn lòng dạy em. Nhưng em phải hứa với anh một điều, nếu cảm thấy nó quá khó hoặc phiền phức, em nhất định không được ép buộc bản thân, anh có thể để người khác muốn nghĩ sao về anh cũng được, nhưng anh sẽ rất buồn nếu em cảm thấy chán ghét anh.

Tô Đường lườm anh, “VẬY anh cũng phải hứa với em, chỉ cần em còn muốn học, anh nhất định không được bỏ rơi em.”

Thẩm Dịch cười khẽ, gật đầu một cái thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Hai người cơm nước xong thì đã mười một giờ, Thẩm Dịch thu dọn bàn trà một chút, nhưng không có ý mặc quần áo để đi, anh gõ mấy chữ trên điện thoại, có chút xin lỗi đưa qua cho Tô Đường.

—— Để anh bảo Từ Siêu đưa em về nhà nhé?

Tô Đường sững sờ: “Anh thì sao?”

Thẩm Dịch duỗi ngón tay chỉ xuống dưới, Tô Đường hiểu là anh muốn ở lại, mẹ anh vừa cấp cứu, anh lo lắng cũng là chuyện thường: “Em ở lại với anh.”

Thẩm Dịch lắc đầu.

“Dù sao bà ngoại cũng nói là không về rồi mà, ngày mai chủ nhật em cũng không có việc gì.”

Thẩm Dịch vẫn lắc đầu, nhẹ nhàng cười, cúi xuống đánh chữ.

—— Để lần sau đi, chờ anh gầy một chút, có thể cùng em chen chúc trên một giường.

Tô Đường ngẩng đầu nhìn thoáng qua chiếc giường bệnh, giường không chật, nhưng mà chỉ không chật với một người thôi.

Dù sao đây cũng là phòng bệnh đơn, cũng chỉ có một cái giường, lần trước Tô Đường ở đây cùng anh thì cô ngủ trên ghế sofa, khi đó anh không thể xuống giường, bây giờ anh rất khỏe, chắc chắn sẽ không đồng ý để cô ngủ ở sofa, còn với vóc dáng của anh mà ngủ ở sofa, Tô Đường chỉ nghĩ cũng cảm thấy cả người khó chịu.

Tô Đường chép miệng: “Thế thì em về, nếu anh mà gầy thì có lẽ lần tới Triệu Dương sẽ cho anh ăn cám cho heo mất.”

Câu nói ‘thức ăn cho heo’ khiến Thẩm Dịch bật cười, anh gật đầu, vỗ nhẹ lên vai cô như trấn an, hoặc là một câu dằn dò.

“Trên đường chú ý an toàn, anh biết rồi.”

Từ Siêu đưa cô vào tận cửa rồi mới về, Tô Đường vẫn nhấn cho Thẩm Dịch một tin nhắn báo bình an. Lúc Tô Đường về đến nhà thì bà ngoại vẫn đang xem TV trong phòng khách, nghe nói đêm nay bệnh tình mẹ Thẩm Dịch nguy kịch, bà cau mày than một tiếng: “Mẹ Tiểu Dịch ở bệnh viện Bác Nhã, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện...”

Bà ngoại thường cùng cô nhắc tới chuyện nhà, nhưng từ trước đến nay sẽ không bàn chuyện rắc rối, nghe bà ngoại nói như vậy, Tô Đường lập tức tỉnh táo hơn, ngồi xuống bên cạnh bà ngoại, khoắc cánh tay hỏi: “Hôm nay cháu nhìn thấy vợ của viện trưởng Thẩm rồi, xem ra miệng rất lợi hại, nhưng mà hình như bà ấy cũng là bác sĩ, không đến mức làm chuyện thất đức ngay trong bệnh viện của mình đấy chứ?”

“Ôi trời, bà không có ý đó, con nhóc này, suy nghĩ cái gì vậy...” Bà ngoại đưa tay đánh nhẹ lên bàn tay Tô Đường: “Bà đang nói chuyện trong nhà viện trưởng Thẩm, con gái của ông ấy cũng sắp si tuổi cháu, khoảng hai mươi rồi, cũng đã hiểu chuyện rồi. Nếu ông ấy vẫn cứ chăm sóc cho mẹ Tiểu Dịch như vậy, trong nhà sao có thể không ý kiến cho được.”

“Làm cháu sợ chết đi được...” Tô Đường dở khóc dở cười nhìn bà ngoại đang lo lắng: “Có ý kiến thì cũng là nhà bọn họ ý kiến, bà lo lắng gì chứ?”

Lo lắng trên mặt bà ngoại vẫn không giảm đi, lại thêm chút nghiêm túc, bà ngồi thẳng lê, nắm chặt bàn tay đang nắm ở khuỷu tay bà.

“Đường Đường à, Tiểu Dịch là đứa bé rất tốt, tính tình điềm tĩnh, cũng rất biết cách chăm sóc người khác, hai đứa yêu nhau, bà chắc chắn sẽ không phản đối. Nhưng mà có một chuyện bà muốn nói cho cháu biết, nhà họ Thẩm xử lý quan hệ thế nào, thì đó là chuyện trong nhà người ta, cháu không thể xen vào chỉ vì cháu là bạn gái Tiểu Dịch đâu nhé...”

“Cháu biết, cháu biết...” Tô Đường dụi dụi lên vai bà, làm nũng: “Nhất định sẽ không làm bà mất mặt đâu. Hôm nay vợ của viện trưởng Thẩm còn khen cháu khéo miệng đấy!”

“Cái gì mà vợ của viện trưởng Thẩm.” Bà ngoại đánh nhẹ vào ót cô: “Không biết lớn nhỏ, cô ấy là Trương Tuệ, lần tới mà gặp nhớ gọi là dì Trương, đừng để người ta nói nhà mình không biết dạy dỗ.”

Tô Đường trưởng thành mà gần như không có bà mẹ bên cạnh, từ trước đến nay bà ngoại không sợ cô học không tốt, chỉ sợ cô không học giỏi. Tô Đường hiểu là cách giáo dục của thế hệ bà ngoại không giống bây giờ, cho dù tiếng ‘dì Trương’ này cô không tình nguyện gọi, nhưng vẫn thuận miệng đồng ý với bà, một tay cầm lấy điều khiển từ xa bà đặt ở bên cạnh: “Nhà chúng ta gia giáo nghiêm khắc, đã muộn rồi, bà không được xem hoạt hình nữa, mau đi ngủ thôi...”

Bà ngoại vội vàng che lấy điều khiển từ xa: “Sắp xong rồi, còn mười phút... Đây, cái con nho nhỏ màu vàng này rất giỏi, cũng là bộ phim đánh yêu quái, giống như là ‘Tây du ký’ vậy...”

Tô Đường bị bộ dạng lão ngoan đồng của bà chọc cười không ngừng, dùng giọng điệu bà ngoại dạy dỗ cô hồi nhỏ sửa lại bà: “Đây không phải con thỏ nhỏ, đó là con chuột nhỏ.”

Bà ngoại không phục trừng cô: “Nói bừa, làm gì có chuột nào mà lỗ tai dài như thế, cho dù là nghệ thuật thì cũng phải tôn trọng sự thật khách quan chứ.”

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười nhìn lướt qua con Pikachu đang nhu nhu khuôn mặt trên màn hình, kiên quyết kéo bà ngoại từ trên ghế salon: “Vâng vâng, bà nói là con thỏ thì là con thỏ... Lúc nào cháu mua cho bà cái đĩa, bà thích xem lúc nào thì xem, mau đi ngủ thôi!”

Mãi cho đến buổi trưa hôm sau, Tô Đường mới nhận được tin nhắn của Thẩm Dịch.

—— Anh muốn đến gặp bác sĩ Chu, hôm nay có được không?

Tô Đường mỉm môi bật cười, bỏ cây cái dầu trong tay xuống, trả lời anh.

—— Không phải anh có số điện thoại của bà ngoại sao, muốn đến thăm bà thì hỏi em làm gì?

Thẩm Dịch trả lời vừa thành khẩn vừa nghiêm túc.

—— Triệu Dương nói với anh, sau khi có bạn gái, tất cả những hoạt động có tiếp xúc với phái nữ khác đều phải báo cáo trước, nếu không lúc nào cũng có thể nguy hiểm tới tính mạng.

“Phì ——”

Tô Đường quay đầu nói với bà ngoại đang vo gạo, sau đó nghẹn cười trả lời anh.

—— Anh đến đây đi, người phái nữ đó nói muốn làm món ngon cho anh ăn.

Vừa nhấn tin cho Thẩm Dịch xong, cô còn chưa nhét điện thoại vào túi quần thì Triệu Dương đã gọi tới, nghe tiếng ồn xung quanh thì hình như đang trong ngôi trong xe chạy, tiếng của Triệu Dương giống như trong thâm cung vắng lặng.

“Sao cô lại nhấn tâm thế chứ, cứ để một mình cậu ta ở trong bệnh viện...”

Tô Đường nghe giọng điệu của anh ta không giống như có chuyện gì lớn xảy ra, nhưng cô vẫn không nhận được mà hỏi: “Làm sao vậy, tình huống mẹ anh ấy có thay đổi gì sao?”

“Không phải là mẹ cậu ta, mà là cậu ta, đêm qua đau dạ dày, hơn nửa đêm cứ lăn lộn trên giường, lúc tôi đi qua thì ga giường đã bị cậu ta xé rách, làm tôi đau lòng...”

Trái tim Tô Đường nhú lên, đầu dây bên kia lại truyền tới giọng nói đau khổ của Triệu Dương.

“Cô biết không, cái ga giường kia quý lắm, là tơ tằm đấy!”

Triệu Dương không để cho Tô Đường kịp nể, cười phá lên, vừa cười vừa nói: “Đúng lúc tôi tan làm, ngồi nhờ xe cậu ấy đến nhà bố vợ tôi, tôi trông thấy cậu ấy gửi tin nhắn cho cô nên tôi gọi cho cô, cô đừng cho bác sĩ Chu làm món ăn ngon cho cậu ta, cho cậu ta uống bát cháo hoa là được rồi.”

Triệu Dương cười nói lại càng giống thật hơn, Tô Đường vội vàng hỏi: “Rốt cuộc bây giờ anh ấy có làm sao không?”

“Dạ dày hơi co rút một chút thôi, không có chuyện gì, có chuyện gì thì sao tôi có thể để cậu ta chạy khỏi bệnh viện à... A, cậu ấy đang nhìn về phía tôi rồi, tôi cúp máy trước đây.”

Tô Đường hỏi bà ngoại, bà ngoại nói dạ dày co rút chẳng phải chuyện gì lớn, sau khi Thẩm Dịch tới thì cũng không nhìn ra anh có gì khác với thường ngày, lúc này Tô Đường mới an tâm.

Thẩm Dịch nói là đến thăm bà ngoại, đúng là ôm theo ít quà tặng để hỏi thăm sức khỏe bà, bà ngoại trách rằng anh khách khí quá. Thẩm Dịch cười, dùng thủ ngữ nói gì đó, bà ngoại vui vẻ cười không ngừng, vui vui về về nhận lấy toàn bộ.

Tô Đường tò mò, nhân lúc bà ngoại xoay người xuống bếp xem lửa thì túm áo Thẩm Dịch, nhỏ giọng hỏi anh: “Vừa rồi anh nói gì với bà ngoại thế?”

Thẩm Dịch lấy di động ra, vừa đánh chữ ‘xin’, không biết nghĩ tới điều gì, ngón tay anh dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn Tô Đường ở bên cạnh đang nhìn anh đánh chữ, nhẹ nhàng cười, xóa chữ ‘xin’ mờ đầu, mà đánh một loạt chữ bắt đầu bằng ‘Đã’.

—— Đã muốn học thủ ngữ thì lời nói vừa rồi coi như là bài kiểm tra nhập môn, khi nào em dịch được lời anh vừa nói thì khi đó sẽ chính thức học.

Tô Đường rên lên, kéo tay anh lắc lắc: “Dùng thế chứ!”

Thẩm Dịch không hề lung lay, dịu dàng nhắc tay Tô Đường ra, trên khuôn mặt ôn hòa lộ ra nụ cười gian xảo khiến Tô Đường nhớ tới giáo viên thời cấp ba.

—— Trên mạng có rất nhiều thông tin, em có thể hoàn thành luận văn tốt nghiệp, chứng tỏ em có năng lực tìm kiếm và kiểm tra thông tin, hơn nữa em đã từng học hai ngoại ngữ, hiểu được quy tắc cơ bản khi học một ngôn ngữ mới, chuyện này sẽ không làm khó được em.

Tô Đường nhướn mày nhìn anh: “Anh không sợ em tới hỏi thẳng bà ngoại à?”

Dường như vấn đề này đã được anh nghĩ tới, Tô Đường vừa nói ra, Thẩm Dịch cười lắc đầu, không hề do dự.

—— Em có thể đi hỏi, nhưng nếu bị anh phát hiện thì anh sẽ lập tức hủy bỏ tư cách nhập môn của em.

Tô Đường tức giận trừng anh: “Anh xác định bà ngoại em sẽ đứng về phía anh à?”

Thẩm Dịch vẫn cười lắc đầu.

—— Phân tích thông tin là một trong những công việc rất quan trọng hàng ngày của chuyên gia, hơn nữa anh đã học qua pháp luật chuyên nghiệp, có đủ những năng lực điều tra chứng cứ nhất định, hẳn là đủ để kiểm tra tình hình hoàn thành bài tập của em.

Tô Đường cắn răng gật đầu ba cái, sau đó nở nụ cười tươi rói: “Này, anh có ngửi thấy mùi thơm của canh gà không?”

Thẩm Dịch khẽ hít vào, rất hưởng thụ gật đầu.

Tô Đường cười vui vẻ: “Hôm nay, canh gà là do em tự tay hầm cách thủy, sáng sớm đi chợ mua được con gà mái, thả chút gia vị có tác dụng tẩm bổ, thả trong nồi đất, hầm cách thủy với lửa nhỏ, hầm hơn ba giờ rồi, anh muốn uống không?”

Thẩm Dịch gật đầu thật mạnh.

“Anh muốn uống, em cảm thấy rất vui.” Tô Đường vui vẻ vỗ tay, cười càng tươi hơn: “Em cho anh biết, trưa nay anh chỉ được ăn một bát cháo hoa mà thôi.”

“...”

Ngoài miệng Tô Đường thăm oán yêu cầu của Thẩm Dịch rất cao, nhưng trong lòng cô vẫn đoán được dụng ý của Thẩm Dịch. Anh muốn cho cô một cơ

hội suy nghĩ lại, dù sao nhiều khi đã chuẩn bị đủ tư tưởng để làm, nhưng cũng không can nổi những lay động mà tình huống thực tế mang tới.

Trước khi Thẩm Dịch về nhà, Tô Đường bảo anh dùng thủ ngữ nói lại câu đó một lần, cô quay video lại, sau đó so sánh từng chút một với thông tin dạy thủ ngữ trên mạng. Trải qua nửa buổi chiều, một buổi tối, hơn hai giờ đêm, rốt cuộc Tô Đường cũng đã hiểu được ý chung chung, lại trau chuốt thêm, ghi trên giấy, tính cả những bồi bồi trét trét lúc tra cứu, chụp lại gửi cho Thẩm Dịch.

Cô viết câu nói đó như sau.

—— Xin cho phép con khách khí với bà lần cuối, từ nay về sau bà là người thân của con rồi.

Buổi chiều ngày hôm sau, Thẩm Dịch trả lời lại.

—— Hoan nghênh tới nhập học bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Chiều hôm sau trước khi tan làm, Tô Đường nhận được đồ chuyển phát nhanh lần thứ ba từ Thẩm Dịch, anh nói đây là thư thông báo nhập học, Tô Đường còn tưởng rằng là tài liệu học thủ ngữ gì đó anh gửi, sau khi mở ra mới biết, đồ chuyển phát nhanh anh gửi tới cho cô là thẻ qua cửa chung cư và chìa khóa nhà của anh.

Lúc này Tô Đường mới nhận ra, câu nói “người thân” kia của Thẩm Dịch không phải lời nói đùa cho bà ngoại cô vui.

Trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày, thời gian ngủ nghỉ của cô và Thẩm Dịch hoàn toàn trái ngược nhau, tuy rằng cả hai sống trong cùng một thành phố, nhưng mỗi giờ sinh hoạt của họ lệch nhau đến mười mấy tiếng, mỗi ngày khoảng thời gian cả hai người đều thức cũng chỉ có từ chiều đến tầm mười giờ tối, ngoại trừ thời gian làm việc của họ, cũng chỉ có thêm ba bốn tiếng rảnh rỗi thoải mái nhắn tin tán gẫu với nhau vài câu.

Với tần suất tiếp xúc như vậy, thì ngay cả Lục Tiểu Mẫn người có khứu giác bất quái cực kỳ minh mẫn cũng không phát hiện ra điều gì, trưa thứ sáu lúc hai người ăn cơm cùng nhau cô nàng còn lải nhải với cô.

“Haiz, này nhé, tối nay có bữa tiệc, nên chiều nay cậu phải làm việc nhanh lên đấy, đừng đến lúc đó rồi lại kêu ca với tôi là phải tăng ca các kiểu. .... Khó khăn lắm tôi mới mời được ba người đàn ông độc thân ba tốt của công ty chúng ta, cậu phải nắm chắc cơ hội này, tranh thủ nắm quyền chủ động đấy.”

Lục Tiểu Mẫn nói rất nghiêm túc, khiến Tô Đường nghe xong mà cười không ngừng, “Cái gì mà người đàn ông ba tốt chứ?”

“Điện mạo tốt, đạo đức tốt, điều kiện kinh tế tốt.” Lục Tiểu Mẫn vừa xúc một thìa cơm vào miệng, vừa kín đáo nhắc nhở cô, “Đây là ba điều kiện trụ cột, đến lúc đó cậu nhắm trúng người nào cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp cậu phân tích người đó trên tất cả các phương diện luôn.”

Tô Đường cúi đầu vừa ăn vừa cười, dù mấy lời của Lục Tiểu Mẫn có hấp dẫn thế nào, thì Thẩm Dịch nhà cô cũng vô cùng phù hợp với tiêu chuẩn ba tốt này rồi, may là, người đàn ông này không phải người đàn ông độc thân nữa.

“Này này này. ....” Lục Tiểu Mẫn đưa đĩa qua gõ mấy cái lên thành bát của cô mà nói, “Giờ cậu cười đẹp như vậy để làm gì, giữ nó lại cho tôi, buổi tối phải thả ra nhiều vào nhé!”

Tô Đường tạm thời còn chưa sẵn sàng để nói với cô nàng chuyện của Thẩm Dịch, Lục Tiểu Mẫn là không biết giữ mồm miệng cho lắm, ngộ nhỡ cô nàng lại nói cho phó tổng công ty Hoa Chính biết, không chừng chuyện này sẽ đến tai Trần Quốc Huy mất.

Dù Tô Đường rất tin vào năng lực xử lý mọi chuyện của Thẩm Dịch, nhưng nhiều thêm một chuyện dù sao cũng không bằng ít đi một chuyện thì hơn.

Tô Đường tùy tiện nói vài câu, Lục Tiểu Mẫn lại nhiệt huyết sôi trào về giúp cô bức tranh tương lai tươi sáng, cho đến khi cơm nước xong xuôi về đến văn phòng, ngay cả cháu trai cô sau này tên gì Lục Tiểu Mẫn cũng nghĩ giúp cô xong rồi.

Ra khỏi thang máy tầng bảy, Tô Đường không nhận được liền nhắn ngay một tin cho Thẩm Dịch kể khổ.

—— Gương thần ơi gương thần, hãy nói cho tôi biết, trên thế giới này người phụ nữ nào đáng ghét nhất?

Thẩm Dịch nhanh chóng nhắn một tin đáp lại.

—— Tiểu thư Tô Đường dịu dàng xinh đẹp

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, vừa muốn hỏi anh lý do vì sao, Thẩm Dịch lại nhấn thêm một tin.

— Lỗi kỹ thuật, gương thần vừa tỉnh ngủ, nên nhìn nhầm “đáng ghét” thành “đáng yêu”.

Theo sau đó còn đính kèm một tấm ảnh vừa chụp tự sướng của anh.

Trong tấm ảnh, anh đang vui đùa vào chiếc gối mềm, vì tóc cọ vào gối nên rối bời, con ngái ngủ hiện rõ trên mặt, đôi mắt nửa mở nửa khép, đôi môi tự nhiên hơi cong, bởi vì vươn tay chụp ảnh, nên cổ áo ngủ hơi nghiêng lệch sang một bên, để lộ một đường xương quai xanh thật rõ ràng.

Tô Đường vừa nhìn trong lòng liền ngứa ngáy, cô ngẩng đầu thấy trên hành lang không có ai, liền lén lút như kẻ trộm hôn lên màn hình di động một cái, sau đó coi như không có chuyện gì liền chuyển qua app tin nhắn, nghiêm túc lên án anh.

— Trực giác của anh đã nói tối nay sẽ có ba người đàn ông đẹp trai độc thân ba tốt đang chờ em, nên anh mới có ý gửi một tấm ảnh hấp dẫn thế này tới mẹ hoặc em phải không?

Nửa phút sau, khi Tô Đường đã đi vào phòng làm việc, cô mới nhận được tin nhắn của Thẩm Dịch.

— Xin lỗi em, vừa rồi anh không cố ý.

Lời xin lỗi nghiêm túc này của anh khiến Tô Đường sững sốt, dường như cô có thể hình dung ra bên kia anh đang cầm chiếc điện thoại mím môi chau mày âm thầm tự trách, thì không khỏi có chút dở khóc dở cười, tại sao anh lại dễ tính như vậy chứ ngay cả ghen cũng không biết.....

Tô Đường vừa ngậm ngùi trong lòng xong, còn chưa kịp nghĩ ra phải nói gì để an ủi anh, thì di động bỗng rung lên một cái.

Thẩm Dịch lại nhấn một tin nhắn hình ảnh tới cho cô, vẫn là ảnh chụp tự sướng.

Trong tấm ảnh là một người đang nằm nghiêng người trên gối hai mắt nhắm chặt để lộ một phần ba gương mặt góc cạnh về phía camera, đầu hơi hơi ngẩng lên, đôi môi khẽ mở, vừa đúng để lộ ra đường cong của gáy và yết hầu, vạt áo ngủ cũng mở ra thật rộng, bởi vì anh duỗi tay tạo thành tư thế xoa tóc, nên bờ xương quai xanh có vẻ vô cùng sống động, giống hệt như nam người mẫu quảng cáo sản phẩm sữa tắm trên biển quảng cáo còn chưa kịp in lời giới thiệu.

Điều thực sự khiến máu thịt Tô Đường phun trào vẫn là câu nói anh gửi ngay sau tin nhắn hình ảnh kia.

— Bây giờ mới đúng này.

“.....”

Mãi cho đến lúc tan làm, khi Lục Tiểu Mẫn lên phòng gọi cô cùng đi, cả người Tô Đường còn đang mê man, đúng như lời Lục Tiểu Mẫn nói, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười của cô đều thể hiện cảm giác mùa xuân ở khắp muôn nơi, Lục Tiểu Mẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, còn cho rằng chính những lời trưa nay cô nói với Tô Đường đã có tác dụng, nên vô cùng hài lòng.

Đến buổi họp mặt có tầm hai mươi ba mươi người, cả trai lẫn gái, tuổi cũng không chênh nhau nhiều lắm, Tô Đường rất muốn mượn câu nói có nhóm đàn ông độc thân ba tốt của Lục Tiểu Mẫn phân tán sự lo lắng của mình, nhưng cuối cùng ăn xong nửa bữa cơm, cô vẫn ngây ngốc không nhận ra đâu là người đàn ông ba tốt.

Lục Tiểu Mẫn nhân dịp bọn họ cùng ly cạn chén thì lặng lẽ chỉ cho Tô Đường xem, lúc này Tô Đường mới nhận ra, sự xuất hiện của Thẩm Dịch chẳng những ảnh hưởng đến ý kiến khách quan của cô, mà còn bắt ngờ âm thầm thay đổi con mắt thẩm mỹ của cô.

Bây giờ trong mắt cô, Thẩm Dịch là độc nhất vô nhị, ngay cả sự độc nhất vô nhị của anh cũng là độc nhất vô nhị.

Anh là anh, ngoại trừ anh, tất cả những người đàn ông khác cũng chỉ là giống đực mà thôi, nó cũng như trong [Thám tử lừng danh Conan] có hàng trăm hung thủ mỗi người lại có dáng vẻ khác nhau, nhưng tất cả lại đều được đồng nhất thay thế bằng một cái bóng đen.

Tô Đường lúc đầu nói không nên lời, Lục Tiểu Mẫn vẫn tin chắc mười phần, nheo mắt nhỏ giọng nói với cô, “Không có cảm giác là vì chưa nói chuyện với nhau thôi, yêu đương là phải nói, không nói chuyện thì sao có thể yêu được, cậu nghĩ mình là giống cái duy nhất trong [Thế giới động vật] ấy à, chỉ mới liếc mắt nhìn qua một cái là khiến người ta rung động không thôi á!”

Câu cuối này của Lục Tiểu Mẫn khiến cô đột nhiên nhớ tới lúc trưa mình cô đứng ngoài hành lang hôn trộm tấm ảnh chụp của Thẩm Dịch, lúc này Tô Đường đang nhai một miếng bánh bao nhân thịt, cô bỗng cắn mạnh hơn chút, suýt chút nữa đã cắn phải đầu lưỡi rồi.

Tối nay Tô Đường ăn món được món không, bởi vì cô là người mới, ở trên bàn ăn dù sao cũng phải uống chút rượu tỏ chút ý tứ, hai ba mươi người, xong một vòng thì cũng đã uống không ít, com nước xong xuôi cả đám chuyển sang chiến trường KTV, lúc ấy toàn thân Tô Đường đã choáng váng rồi, tuy còn chưa say lắm, nhưng dưới ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn trong phòng KTV, trong đầu cô tất cả đều là Thẩm Dịch. Trước mắt bây giờ cũng chỉ nhìn thấy bóng dáng Thẩm Dịch đâu đây, khiến cô càng thêm không yên lòng.

Trong đó một người đàn ông độc thân ba tốt cầm micro đến mời cô hát đối, phải gọi cô hai ba lần, cô mới hồi phục lại tinh thần.

Tô Đường ngưng ngưng xoa tay cười, “Tôi không biết hát.....”

Lục Tiểu Mãn ngồi bên cạnh đẩy tay cô một cái thật mạnh, “Hát thì có gì mà không biết, chỉ là thay đổi giọng nói thôi mà, không phải cậu cũng biết nói sao, mau lên mau lên, đừng lâu bầu cảm rằm nữa, hát hát hát. ....”

Người đàn ông ba tốt kia cười một cái rồi đưa micro cho Tô Đường, ánh mắt hắn nhìn Tô Đường vô cùng nóng bỏng, nhưng mở miệng nói chuyện vẫn không hề mất phong độ, “Em muốn hát bài gì cứ chọn đi nhé, anh toàn lực theo sau.”

Tô Đường hơi do dự, cầm micro rồi đứng dậy, “Vậy thì em sẽ chọn một bài mọi người thường xuyên nghe hoài bé, vừa tình cảm lại chưa bao giờ lỗi thời, đây là bài hát em thuộc nhất, những bài khác em không thuộc nhạc thật.”

Cả đám cùng vỗ tay hò reo cổ vũ cô, “Được, được. ....”

Cả đám chia thành hai phe ồn ào thảo luận đoán cô sẽ chọn bài [Thơ ấu] hay là [Bạn cùng bàn], khi nhạc dạo của bài [Đêm nay khó quên] vừa vang lên, cả căn phòng KTV đột nhiên im lặng hẳn, ánh sáng lấp lánh từ chiếc đèn chùm xa hoa trên trần KTV phản chiếu gương mặt ngớ ngàng của người đàn ông độc thân ba tốt vừa mời cô hát song ca kia.

Tô Đường cũng không quan tâm đám người Lục Tiểu Mãn vừa yên tĩnh được một giây đã bật cười như phát rồ kia, cô vừa hát vài câu, tất cả mọi người đều bị ngửa miệng vì những giai điệu vô cùng quen thuộc này, cả đám cùng hát theo cô, cuối cùng từ hát song ca bỗng trở thành hát tốp ca.

Tô Đường hát xong trở về chỗ, sau đó thì không còn ai dám đến mời cô hát nữa.

Có vài người không thích hát thì lôi kéo Tô Đường cùng chơi trò khác, trò chơi là trò lựa que đơn giản nhất, trái 1 nắm que nhựa xuống, mỗi người lấy một cây, lần lượt lấy, ai trong lúc lấy que làm đụng trúng que khác, thì người đó bị phạt uống ngụm bia.

Những người chơi trò này đều là nhân viên kỹ thuật của công ty, theo lý thuyết mà nói thì đều là chuyên gia phân tích sự ổn định của hệ thống, nhưng đa phần mọi người đều đã uống rất nhiều rượu, đầu óc ai nấy cũng lơ mơ không tỉnh táo hơn nhau bao nhiêu, chơi ba năm cây chắc chắn sẽ có người chịu phạt, Tô Đường là người tỉnh nhất trong cả đám, thị lực cũng tốt, chơi một lúc lâu mới bị thua một lần.

“Không được không được. ....” Một đồng nghiệp ngăn cánh tay cô đang định cầm chai bia, “Khó lắm mới làm em thua được một lần, uống một ly rượu sao đủ được ?!”

Tô Đường cười, “Vậy em đây sẽ uống hai ly luôn nhé?”

“Em cũng uống rượu được à?” Một nữ đồng nghiệp cùng phòng với Tô Đường nháy mắt với cô mấy cái, “Em gọi Kiều Hằng tới đi, cùng uống rượu giao bôi với anh ấy một ly.”

Kiều Hằng chính người đàn ông độc thân ba tốt vừa cùng hát bài [Đêm nay khó quên] với cô, lúc này anh ta đang bá vai Lục Tiểu Mãn cùng hát [Cao nguyên xanh].

Vài người cũng định lên tiếng ủng hộ, lại bị Tô Đường ngăn lại .

“Đừng đừng đừng. .... Đừng kích động, còn lựa chọn nào khác không, em chọn cái đó.”

“Có chứ!”

Mấy người cậy mình say rượu nên càng nói càng thái quá, đối với mấy gã say, Tô Đường cũng không tỏ thái độ gì, chỉ ngồi nghe mà cười ha ha, cuối cùng cũng nghe được một giọng ngân cao vang lên.

“Này, không phải em có quen với Trần tổng trên hội sở sao, hôm trước còn thấy em lên xe anh ta trước cửa công ty, em gọi điện thoại cho anh ta, nói một câu chúc ngủ ngon đi, chuyện này cũng không khó lắm nhỉ?”

Vừa nãy vừa vào phòng KTV, tất cả mọi người đều để di động cá nhân của mình đặt chung vào một bàn, Tô Đường liền đuổi tay với chiếc di động của mình, mở danh bạ điện thoại, cô cười đưa di động cho người vừa đưa ra yêu cầu trên, “Nói chúc ngủ ngon cũng không khó, nhưng em thực sự không có số của Trần tổng, mọi người chọn tạm một người trong danh bạ điện thoại của em cũng được.”

Người kia nhận điện thoại thì hơi ngạc nhiên, mau chóng giải vây cho mình, “Cũng được, cũng được. ....”

Hiện tại đa số các đồng nghiệp đều dùng thư điện tử, nếu muốn tán ngẫu riêng với nhau sẽ dùng các ứng dụng mạng xã hội, trong danh bạ điện thoại của Tô Đường có tổng cộng chưa đến một trăm người, ngoại trừ hai ba bạn học người Pháp ở nước ngoài cũng chỉ có vài đồng nghiệp liên quan trực tiếp đến công việc, cũng có thêm một vài người bạn thân ở thành phố S, không có ai là cô không thể nói câu chúc “Ngủ ngon” cả .

Vài người chụm đầu vào nhau, nhanh chóng chọn được một số.

“Này! Người đó đi! Anh chàng này đẹp trai như vậy, nhất định có mò á!”

“Đúng đúng đúng. ....”

Trong di động của Tô Đường quả thật có lưu vài số điện thoại của vài nhân viên chuyên phát nhanh, đột nhiên bọn họ vừa nói như vậy, khiến Tô Đường

nhất thời không kịp phản ứng lại, cô hơi ngẩn người, nhận điện thoại nhìn qua số máy, mới phát hiện ra số bọn họ vừa chọn không phải nhân viên chuyển phát nhanh, mà là trang thông tin cá nhân của Thẩm Dịch.

Tô Đường có thói quen chỉnh sửa thông tin, nên từ lâu đã đưa thông tin cá nhân của Thẩm Dịch bao gồm số điện thoại và địa chỉ hòm thư vào trong số những người cô thường liên lạc, sau đó xóa bỏ cả địa chỉ nhà anh, chỉ để lại số điện thoại và tấm ảnh chụp tự sướng vô cùng rõ mặt của anh.

Sau khi hẹn hò cùng Thẩm Dịch, để tránh mọi người phát hiện ra cô có bạn trai khi anh nhắn tin cho cô, Tô Đường đã đổi tên anh thành “Chuyển phát nhanh SY”.

Số điện thoại này vừa đúng lúc xếp sau “Chuyển phát nhanh Thuận Phong”, vừa nhìn thấy thì ai cũng nghĩ là số của chuyển phát nhanh. ....

Tô Đường hơi do dự, cô không ngại nói chớ ngon với Thẩm Dịch, nhưng cô chưa từng thấy có người nào gọi điện cho Thẩm Dịch, lúc có người gọi tới Thẩm Dịch sẽ làm sao, cô thật sự không biết.

Tô Đường nắm chặt di động nghiêm túc nói huu nói vượn, “Đã muộn thế này, anh ấy cũng tan làm rồi, ai nhận điện thoại chứ, thôi thì đổi người khác đi.”

Dưới tác dụng của rượu vài nữ đồng nghiệp hoàn toàn chìm đắm trong tấm ảnh của Thẩm Dịch, quên luôn ước nguyện ban đầu là muốn Tô Đường gọi điện thoại, “Gọi điện trước thử xem, anh chàng này đẹp trai như vậy, nhất định giọng nói cũng rất dễ nghe. .... Này này này! Mấy người hát bé một chút đi, để cô ấy còn gọi điện thoại chứ!”

Tô Đường nhìn thoáng qua thời gian trên màn hình, cũng sắp mười một giờ rồi, đây là thời gian làm việc của Thẩm Dịch, nếu cô gọi điện cho anh, hẳn là có Tần Tĩnh Dao nhận máy giúp anh.

“Vậy chúng ta phải giao hẹn trước, mặc kệ người nhận cuộc gọi nói gì, cũng coi như tôi đã qua thử thách này, mọi người không được đưa ra những yêu sách nào khác đâu đấy.”

“Được được được. ....”

Tô Đường liền nhấn tám số gọi điện cho Thẩm Dịch.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22

Điện thoại được mở ra, âm lượng được chỉnh đến mức lớn nhất, trong căn phòng âm ỉ vẫn có thể nghe rõ giọng nữ tiêu chuẩn, khách khí, gọn gàng cũng không có nhiều tình cảm.

“Xin chào, số điện thoại ngài gọi không nằm trong vùng phủ sóng...”

Tô Đường sững sờ, bắt cười, chớp mũi lại cảm thấy ê ẩm.

Những lời này xuất hiện trong di động Thẩm Dịch khiến người ta có cảm giác chua xót.

Công ty của Thẩm Dịch nằm ở trung tâm thành phố, nơi phồn hoa nhất, không một nơi nào ở thành phố S có tín hiệu tốt như nơi đó, anh kéo số di động của mọi người vào black list sao...

Mấy đồng nghiệp nữ đang mong chờ than vãn: “Sao thế, sao lại ngoài vùng phủ sóng vậy...”

Tô Đường an tâm cúp điện thoại: “Lúc này nói rồi, cho dù nghe được giọng nói gì, thì cũng sẽ bỏ qua, không cho ăn quyết.”

Có người kháng nghị: “Nhưng mà người ta đâu có nhận máy.”

Tô Đường còn chưa kịp mở miệng, điện thoại trong tay rung lên.

Hình ảnh Thẩm Dịch cười tươi như hoa hướng dương chiếm cả màn hình di động, trên màn hình hiện lên tên người gọi.

Tô Đường ngây ngốc sững sờ một chút.

Đôi mắt các đồng nghiệp tỏa sáng: “Này này... Gọi tới, nghe đi, mau nghe máy!”

Anh có thể gọi lại, nhất định đã chuẩn bị để nghe, cho dù là thể nào.

Tô Đường ấn nút nghe máy, đồng thời mở loa ngoài

“Alo?”

Sau một lát yên tĩnh, đầu dây bên kia vang lên giọng nói chuyên nghiệp của Tần Tĩnh Dao.

“Tô tiểu thư, vừa rồi cô gọi điện là có chuyện gì sao?”

Tô Đường còn chưa nghĩ ra nên nói như thế nào, lúc này bắt cô gọi vào số điện thoại này, bây giờ mấy người nam nữ đã bắt đầu ở bên cạnh cô bàn tán sôi nổi, dường như hoàn toàn không nhớ đến việc điện thoại đang mở loa ngoài.

“Ừa, làm sao lại nghe giọng nữ thế...”

“Ai bảo các cô háo sắc, tôi nói cho các cô biết, đàn ông có khuôn mặt trắng thì giọng cũng đàn bà, cô cứ nhìn Tiểu Ngô bộ phận văn thư chúng tôi...”

“Ha ha, không phải vừa rồi lúc nhìn bức ảnh của anh ta cô cũng sáng mắt sao...”

“Chỉ nhìn thoáng qua, có thấy rõ đâu...”

Giọng của Tần Tĩnh Dao lạnh đi một chút: “Tô tiểu thư, chúng tôi đang làm việc, cô có chuyện gì sao?”

“Không có... không có việc gì, mọi người làm việc đi... Cái đó, ngủ ngon.”

Tô Đường lắp bắp nói xong, vội vàng cúp điện thoại.

Đèn trong phòng hát rất nhạt, không ai để ý tới mặt cô đỏ lên, nhưng cũng nghe ra trong giọng của cô có chút không vui.

“Lần này được rồi phải không?”

Vì là ra ngoài để giải trí, ai lại không muốn vui vẻ, lập tức có người cười hòa giải: “Được rồi, được rồi... Tiếp, bỏ qua đi động, chúng ta tiếp tục trở lại chốn đào nguyên... Vừa rồi đến lượt ai chọn que?”

Tô Đường để điện thoại trên bàn, đặt bên cạnh một lô điện thoại khác, nghiêng mắt nhìn màn hình di động, Triệu Dương gọi điện thoại đến, nhưng một lát không ai nghe máy thì lại cúp.

Phòng được đặt tới 12 giờ, sau khi kết thúc, Tô Đường vừa ra khỏi phòng thì gọi điện cho Triệu Dương ngay, nhưng gọi hai lần mà không ai nghe máy, Tô Đường vừa định nhắn tin cho Thẩm Dịch thì một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Chị Tô!”

Từ Siêu đang đứng bên sofa ở đại sảnh, cười vẫy tay với tô.

Tô Đường sững sờ, Lục Tiểu Mẫn cười xấu xa, chọt vào người cô: “Cậu bé đẹp trai này là ai thế?”

“Hàng xóm nhà tôi, tôi đi chào hỏi, các cô cứ đi trước.”

Tô Đường đuổi được Lục Tiểu Mẫn, đôi mắt trừng lớn như gặp quỷ, vội vàng đi qua: “Làm sao cậu lại ở đây?”

Từ Siêu cười cười: “Muộn quá nên em sợ bà Chu lo lắng, em tới đón chị.”

Từ Siêu nói không có chủ ngữ, nhưng Tô Đường có thể đoán được “người bà” lo lắng cho mình là ai.

Còn có mấy người bạn đồng nghiệp đứng trong đại sảnh nói chuyện phiếm nên Tô Đường nhẹ giọng hỏi: “Thẩm Dịch cũng đến sao?”

Không biết có phải do giọng của cô quá nhỏ, Từ Siêu đáp một nẻo.

“Xe đang đứng ở cửa ra vào, không còn chuyện gì thì chúng ta đi chứ?”

Tô Đường còn tưởng rằng Thẩm Dịch sợ gặp người quen trong Hoa Chính nên đợi cô ngoài xe nhưng khi lên xe rồi mới phát hiện Thẩm Dịch cũng chẳng ở trong xe.

“Thẩm Dịch đâu?”

Lần này Tô Đường hỏi rất rõ ràng, Từ Siêu cũng không trả lời khác đi, vừa lái xe ra khỏi chỗ đậu, vừa trả lời: “Lúc này mới 12 giờ, anh Thẩm còn chưa tan tầm đâu ạ.”

Trong lòng Tô Đường không hiểu sao lại có chút sợ hãi, liền bám vào mặt sau của ghế lái, đưa người lên phía trước gần tài xế, nhìn chằm chằm ót và nửa mặt nghiêng Từ Siêu: “Làm sao cậu biết tôi ở đây?”

Từ Siêu chạy xe trên đường, không để ý mà trả lời cô: “Bà Chu nói...”

Tô Đường nhíu mày: “Tôi chỉ nói với bà ngoại tối nay đi với bạn, không nói là ở đâu, cậu nghe bà Chu nào nói?”

Từ Siêu chớp mắt, khuôn mặt hơi đỏ lên, không nói gì một lúc.

“Từ Siêu, cậu nói thật đi, có phải Thẩm Dịch bảo cậu đến không?”

Từ Siêu nhìn một lúc, than một tiếng: “Không phải anh Thẩm nói em tới...” Từ Siêu nói xong, ngừng một lúc: “Là anh Thẩm dẫn em tới.”

Thẩm Dịch đã đến đây sao...

Trái tim Tô Đường hơi nhói: “Vậy anh ấy đâu rồi?”

“Anh Thẩm đi làm rồi...”

Từ Siêu nói xong, không đợi Tô Đường hỏi lại, vẻ mặt đau khổ nói: “Chị Tô, em xin chị, em cũng không hiểu hai người làm gì nữa, sau khi gặp anh Thẩm thì chị tự hỏi anh ấy đi... Anh Thẩm bảo em gọi điện thoại cho bà, bà bảo chị buổi tối đi chơi về trễ, anh bảo xong việc thì em tới đón chị đến nhà anh ấy. Anh Thẩm bảo chị có chìa khóa nhà.”

“Có...”

Tô Đường cũng không hỏi Từ Siêu thêm gì nữa.

Thẩm Dịch đến đây lại không gặp cô, mà để Từ Siêu đón cô về nhà anh, có lẽ là trên đường tới anh đã suy nghĩ rất nhiều việc, chuẩn bị lát nữa mới nói chuyện với cô.

Cô biết là anh không nghe được, còn gọi điện thoại cho anh, lại còn trong thời gian làm việc, lại vì một trò đùa ngu ngốc nữa...

Tô Đường không thể nào cảm nhận được tâm tình của Thẩm Dịch khi cô gọi điện thoại tới, nhưng rõ ràng cô cảm nhận được, lần này cô đã hơi quá đáng.

Từ Siêu đưa cô tới lầu rồi đi luôn, Tô Đường cầm chìa khóa mở cửa ra, một mình đi thang máy lên tầng 11, một mình mở cửa nhà Thẩm Dịch ra.

Chớp mắt một cái, nhìn căn phòng đen kịt, tâm tình Tô Đường càng xuống thấp.

Hai lần trước cô đến đây đều là buổi tối, nhưng mà hai lần đó đều do Thẩm Dịch mở cửa, sau khi cô vào cửa thì đèn trong phòng đã sáng trưng rồi, lần đầu cô cảm nhận được, một mình trong căn phòng 240 mét vuông không hề có chút ánh sáng nào sẽ khiến lòng người cảm thấy sợ hãi ra sao.

Anh sợ nhất là nhìn không rõ mọi việc, vậy mỗi ngày anh tan tầm về nhà, mở cửa có cảm thấy sợ hãi không?

Làm tổn thương anh còn dễ dàng hơn cả hô hấp...

Tô Đường vừa mới vào cửa mở đèn, điện thoại trong túi đã rung lên, là Triệu Dương gọi điện thoại tới.

Giọng nói Triệu Dương có chút mệt mỏi nhưng vẫn vui vẻ như trước: “Ôi trời, bà nội của tôi, tôi mới ra khỏi phòng giải phẫu... Cô xong rồi hả?”

Tô Đường có cảm giác như toàn bộ thế giới đều biết chuyện tối nay cô đi chơi rồi.

“Làm sao anh biết?”

“Cô nói xem...”

Triệu Dương ngập một cái, trong giọng nói mang theo ý cười bất đắc dĩ.

“Nửa đêm canh ba cô gọi điện cho Thẩm Dịch, cậu ta còn tưởng cô xảy ra chuyện gì, cuối cùng cô nói một câu ngủ ngon. Cậu ta hỏi bác sĩ Chu, bác sĩ Chu nói cô đi chơi với đồng nghiệp công ty, cậu ta lại sợ buổi tối mà hỏi nhiều hơn thì bác sĩ Chu sẽ lo lắng, bảo tôi gọi điện thoại cho cô hỏi một chút, cuối cùng cô lại không nghe máy, tôi gọi điện cho Lục Tiểu Mãn, cô ấy cũng không nghe, tôi đành gọi điện cho chồng cô ấy, anh ta cho tôi địa chỉ chỗ mọi người hát...”

Triệu Dương nói một hơi, xong không nghe thấy Tô Đường đáp lời, anh hỏi thêm một câu: “Tôi biết được như vậy đây, cô nghe rõ chưa?”

“Tôi hiểu...”

“Hiểu là được...” Hình như Triệu Dương nuốt một cái, đầu bên kia truyền tới tiếng thở phào: “Này, các cô chơi thì cứ chơi, lại còn giằng vò cậu ta như vậy, làm chuột trắng nhỏ suýt nữa phải đi tìm cảnh sát mèo đen.”

“Lát nữa tôi sẽ xin lỗi anh ấy.”

Lúc Thẩm Dịch về nhà đã gần năm giờ, động tác mở cửa rất nhẹ, tiến vào thì nhìn thấy Tô Đường đang ngồi trên ghế sofa, sừng sốt một chút, dường như anh hoàn toàn không ngờ lại cô lại ngồi đó.

Tô Đường nhìn anh như học sinh tiểu học nhìn phụ huynh đi họp về, lo sợ đứng lên: “Anh... anh về rồi.”

Thẩm Dịch khề cau mày, lấy di động đánh hàng chữ.

—— Vì sao em còn chưa ngủ?

Tô Đường sừng sốt một chút.

Thẩm Dịch như nghĩ tới gì đó, đưa tay vỗ vỗ bờ vai cô, chỉ vào sofa, ý bảo cô ngồi xuống, sau đó cởi áo khoác, xoay người vào phòng bếp, lúc trở lại cầm thêm một cái chén.

Thẩm Dịch ngồi xuống bên người cô, đưa cái chén cho cô, cũng đưa di động tới.

—— Anh có thuốc giải rượu nhưng mà em không say nghiêm trọng nên không cần uống. Uống chén mật ong rồi nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ một giấc rồi đây, sẽ không cảm thấy khó chịu nữa.

Tô Đường còn đang thất thần, ngay cả chén cũng không cầm lấy.

Một lát sau, Thẩm Dịch lại nghĩ đến điều gì, lông mày hơi nhíu lên, nhẹ nhàng đặt chén lên bàn trà, lại đánh một đoạn trên di động, đưa tới trước mặt Tô Đường, về mặt trình trọng.

—— Anh chỉ lo bà ngoại sẽ chờ em đến khuya, mới đón em tới đây, để bà có thể nghỉ sớm một chút. Em yên tâm, không được em đồng ý, anh sẽ không tùy ý chạm vào em. Nếu như em đồng ý, em có thể ngủ ở phòng khách.

Lúc này Tô Đường mới phản ứng lại, kinh ngạc nhìn người ngồi cạnh cô.

Thẩm Dịch đã nói lỏng caravat, cởi nút áo ở cổ, trang phục hơi tùy ý làm khuôn mặt anh trông vô cùng mệt mỏi, lại không nhìn ra chút tức giận nào.

“Anh... Anh không tức giận sao?”

Trên mặt Thẩm Dịch lộ chút không hiểu.

“Em... gọi điện... cho anh...”

Tô Đường cũng không biết nên giải thích hành vi ngu ngốc đó như thế nào, trong lúc do dự nói mơ hồ. Thẩm Dịch thấy rõ từ ‘điện thoại’ thì nở nụ cười, khẽ lắc đầu.

—— Em có thể quyết định gọi điện thoại cho anh thì nhất định tin tưởng anh có cách đáp lại tình huống này, cảm ơn em đã tin tưởng anh.

Tô Đường được anh cảm ơn thì nóng lên, lắc mạnh đầu: “Không phải, không phải như anh nghĩ, đây là trò chơi cực kỳ vô vị...”

Không đợi Tô Đường nói xong, Thẩm Dịch đã cười vỗ lên tay cô, dịu dàng cắt ngang lời giải thích của cô, sau đó đánh lên điện thoại.

—— Anh biết. Tần Tĩnh Dao và Triệu Dương cũng đã nói cho anh, nhưng mà anh chưa từng chơi trò như vậy, cho nên anh hơi lo.

“Có phải anh đến phòng hát tìm em không?”

Thẩm Dịch khề mím môi, có chút xin lỗi, khẽ gật đầu.

—— Anh nhờ người phục vụ đưa tới phòng em để nhìn, hi vọng không quấy rầy bọn em.

Tô Đường không biết nói cái gì cho phải, giọng nói hơi nghẹn ngào: “Em xin lỗi, em không nên đồng ý đùa với bọn họ như vậy...”

Thẩm Dịch vội vàng lắc đầu, tốc độ đánh chữ nhanh gấp đôi.

—— Công việc của em rất vất vả, hiếm khi được ra ngoài thư giãn một lần, anh chưa từng nghĩ sẽ chiếm hết thời gian của em, anh rất hi vọng em có thể vui vẻ cùng với bạn bè.

Thẩm Dịch đánh xong những lời này, ngón tay hơi dừng lại, nhẹ nhàng cong miệng, bổ sung thêm một câu.

—— Anh rất hâm mộ bọn họ, vì có thể nghe em hát.

Lúc Thẩm Dịch đánh những lời này, giữa hàng mi toát lên một chút khát vọng, như một cô bé nghèo khổ mơ ước một chiếc váy xinh đẹp trong tủ kính,

đơn thuần, chân thành tha thiết, mãnh liệt, lại vẫn biết rõ xa không thể chạm tới, vì bản thân mình sinh ra khát vọng không thực tế mà tự trách mình.

Trái tim Tô Đường nhói lên, vừa đau vừa nóng, đoạt lấy di động trong tay anh ném qua một bên, ôm cổ anh, hôn sâu lên đôi môi an tĩnh nhất trên đời, cảm giác Thẩm Dịch từ kinh ngạc khản trương sau đó trầm tĩnh, đáp lại nhiệt tình mà dịu dàng.

Tô Đường nói nhỏ trong tầm mắt của anh: “Em muốn ngủ bên cạnh anh. ...”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Thẩm Dịch hơi ngần ngại, đôi môi đỏ rực vì nụ hôn kia của cô bỗng nở nụ cười dịu dàng, rồi anh nhẹ nhàng gặt đầu, vòng tay xuyên qua đầu gối cô, mạnh mẽ bế thẳng cô lên, đi vào phòng ngủ của mình.

Chú mèo đi bên cạnh liên tục cọ người vào ống quần anh muốn gây chú ý, nhưng Thẩm Dịch cũng chẳng thêm để ý tới nó.

Tuy Thẩm Dịch hơi gầy, dáng người cũng ốm, nhưng xem ra cũng không phải người cường tráng gì, vậy mà khi nằm trong vòng tay anh cô lại có cảm giác an tâm không nói được thành lời, giống như bất luận có xảy ra chuyện gì, cô cũng sẽ được anh bảo vệ rất an toàn vậy.

Tô Đường đắm mình trong cảm giác an toàn và dịu dàng ấy, trong lòng bỗng nóng rực lên, cô chợt kích động nghiêng người hôn một cái thật nhẹ lên hầu kết anh.

Thẩm Dịch không chuẩn bị tâm lý chút nào, Tô Đường cảm giác được rất rõ khi môi mình vừa chạm nhẹ vào da thịt anh, thì Thẩm Dịch bỗng hít vào một hơi thật mạnh, người anh cũng run lên, bước chân nặng nề hơn hẳn.

Cánh tay đang ôm cô kia hơi run rồi trong nháy mắt anh xiết chặt cô hơn, Tô Đường nhanh chóng áp tai vào lồng ngực anh, dường như cô có thể nghe rõ tiếng trái tim ai đó đang đập rất dồn dập.

Không biết là anh bị cô dọa sợ hay đang xấu hổ, gương mặt vốn xanh xao của Thẩm Dịch giờ đây bỗng đỏ hồng một mảng từ trán kéo dài xuống tận xương quai xanh, anh cúi đầu trừng mắt liếc nhìn cô, Tô Đường mau chóng vui đùa vào ngực anh, cười khúc khích.

Dường như sợ cô sẽ làm ra trò gì nữa, nên bước chân của Thẩm Dịch cũng nhanh hơn hẳn, vừa vào phòng ngủ anh liền thả bịch cô xuống giường, nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi nhào tới hôn một cái thật nhanh lên cổ cô coi như cảnh cáo.

Nụ hôn của Thẩm Dịch vẫn dịu dàng như thế, thậm chí khi cúi người xuống hôn cô anh còn rất cẩn thận tránh đè lên người cô, để cô không cảm thấy nặng nề, nhưng dường như Tô Đường cảm thấy không được tự nhiên, cô né người sang, đưa tay đẩy đẩy bờ vai của anh, Thẩm Dịch hơi ngạc nhiên, anh vội ngẩng đầu nhìn cô.

Tô Đường chau mày, mím môi thật chặt, tất nhiên là đang nhin đau, Thẩm Dịch thấy vậy thì mặt mày bối rối, cứng người không biết phải làm sao, vết đỏ trên mặt cũng lập tức nhạt dần.

Tô Đường nhìn chăm chú gương mặt vô tội bối rối không biết làm sao của người trước mặt.

Trong phòng ngủ không bật đèn, nhưng tấm rèm lại được kéo ra hết, hiện tại đã gần năm giờ sáng nên trời cũng có chút ánh sáng, với khoảng cách như vậy, Thẩm Dịch khó khăn lắm mới thấy rõ khẩu hình miệng của cô.

“Tay anh đang đè lên tóc em. ....”

“.....”

Đối với Thẩm Dịch luôn tuân theo một lịch trình ngủ nghỉ mà nói tính đến hiện tại thì anh đã thức suốt đêm, đối với Tô Đường mà nói cũng là suốt đêm, cả hai thả lỏng tinh thần sau một đêm vật vờ, cảm giác mệt mỏi vì say cũng bắt đầu xuất hiện.

Thẩm Dịch vừa rút cánh tay đè nặng vào tóc cô này giờ, Tô Đường liền lật người lại, nửa khuôn mặt vùi vào gối trong tư thế thoải mái nhất, mơ mơ màng màng mà ngủ luôn.

Lúc tỉnh lại lần nữa, trong phòng ngủ cũng chỉ có mình cô, với tư thế hình chữ bát nằm ngửa chính giữa chiếc giường king-size trông thật ngang ngược.

Tô Đường choáng váng đẩy chân ra nhòe người ngồi dậy, cô phát hiện mình vẫn đang mặc bộ quần áo trước khi ngủ, cuối giường chất đầy một đống chăn màn với màu sắc và hoa văn khác biệt, chắc hẳn là đồ Thẩm Dịch dùng hôm qua.

Tô Đường nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ treo trên tường, đã hơn một giờ chiều rồi.

Tôi hôm qua giống như giấc mơ vậy.....

Cửa phòng ngủ vẫn đóng, cánh cửa kính thủy tinh bị cô phá trước đây giờ đã được sửa lại, Tô Đường mơ màng nghe thấy tiếng máy hút khử mùi đang hoạt động, cô đi ra ngoài nhìn qua thì thấy Thẩm Dịch quả nhiên đang bận rộn trong phòng bếp, trên bếp có đặt một cái nồi, từng luồng khói trắng bay lên, phả ra một mùi thơm thoang thoang của canh cá.

Thẩm Dịch đang đứng bên cạnh bồn rửa nhặt một mớ rau cải dầu, vừa quay sang thấy Tô Đường đi vào, anh liền ngừng đầu nờ nụ cười tươi với cô.

Tô Đường ngáp một cái, dụi dụi đôi mắt nhấp nhem vì buồn ngủ, nhìn người tinh thần phấn chấn trước mặt mà hỏi, “Anh mới ngủ được mấy tiếng thôi, không mệt à?”

Canh cá cũng đã thơm thế này rồi, vậy thì muộn nhất là mười một giờ kém anh đã dậy rồi, cho dù anh ngủ cùng lúc với cô, vậy thì cũng mới chỉ ngủ được sáu tiếng mà thôi.

Anh làm gì có sức mà nấu ăn chứ.....

Thẩm Dịch đem mớ rau bỏ vào bồn rửa, rồi bật vòi nước rửa những bụi bẩn trên tay, anh lau tay vào tạp rề, lấy chiếc di động trong túi quần mặc ở nhà, cười đánh một dòng chữ khiến Tô Đường quần chí chí muốn chôn mặt vào trong chiếc nồi cá kia luôn.

— Mười giờ bảy phút bị em đá xuống giường sau đó thì không còn buồn ngủ nữa.

Tô Đường vốn muốn nói một lời xin lỗi rất nghiêm túc, nhưng vừa tưởng tượng ra cảnh anh to như vậy mà bị cô đập ngã khỏi giường, liền cảm thấy hình ảnh ấy thực buồn cười, cô không nhịn được cười thật to, nhất thời không nói được lời nào.

Thẩm Dịch khoa trương nhăn mặt ra vẻ rất đáng thương, sau đó còn viết thêm một câu.

— Em thực sự muốn ngủ cạnh anh nữa không?

“Rất muốn, rất muốn.....”

Tô Đường vừa cười, vừa nhanh chân chạy tới, kiễng chân lên hôn nhẹ vào má anh một cái coi như có thành ý, lúc này Thẩm Dịch mới cảm thấy hài lòng mà thả lỏng cơ mặt, lại nở một nụ cười tươi còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời ngoài cửa sổ.

Tô Đường chỉ chỉ bó cái đầu trong bồn rửa mà nói, “Em giúp anh nấu com bồi tội nhé.”

Thẩm Dịch lắc đầu.

— Sắp làm xong rồi, em đi đánh răng rửa mặt trước đã.

Nhìn thấy chữ “rửa” này, Tô Đường đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cô kéo mái tóc rối vòng qua trước vai, đưa lên mũi ngửi một chút, rồi lại nâng cánh tay lên ngửi chỗ tay áo, nghiêng đầu ngửi ngửi cổ áo.

Thẩm Dịch nhìn cô, cũng tiến tới ngửi ngửi đầu cô một chút.

Dáng vẻ chạy tới góp vui của anh khiến Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, cổ chọc chọc vào trán anh mấy cái, rồi đẩy mái tóc xù đang đặt trên vai cô lùi ra, “Anh ngửi thấy gì chứ?”

Thẩm Dịch nghiêm túc mà đánh chữ.

— Một bữa tiệc rất náo nhiệt.

Thấy anh nhận xét mùi rượu khó chịu trên người mình bằng một câu như vậy, cảm giác xấu hổ trong lòng Tô Đường tan biến không còn một mảnh, cô cười cười trừng mắt nhìn anh, “Đêm qua sao anh không đoán ra được?”

Thẩm Dịch nhòe miệng cười mỉm, giống như đang nhớ tới một câu chuyện gì đó rất buồn cười, mặc dù anh chỉ cười mỉm, nhưng ý cười trong ánh mắt lại nồng đậm giống hệt mùi thơm từ nồi canh cá, dù có che kín nắp vung cũng tỏa hương thơm lừng.

— Đêm qua nghe chừng còn quây hơn bây giờ.

“Vậy sao anh không gọi em dậy, tốt xấu gì cũng phải để em tắm rửa xong rồi lên giường chứ, cả người đầy mùi hôi thế này dậy ra giường thì rất khó giặt.”

Thẩm Dịch cười lắc đầu.

— Không sao, di giúp việc sẽ xử lý được

Tô Đường méo máo, thờ dài một cái, “Hình như đêm qua em không chỉ lăn qua lộn lại trên giường, còn cọ cả vào người anh.....”

Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với anh mà trên người lại có mùi vị khó ngửi như vậy, Tô Đường không thể phủ nhận cảm giác thất bại trong lòng, dường như cô cũng hơi hiểu vì sao Thẩm Dịch lại để ý chuyện quần áo dơ của cô như vậy rồi.

Thẩm Dịch càng cảm thấy thất bại hơn cô mà gật đầu nhiệt tình.

— Ai đó đã thổi lửa lại không chịu trách nhiệm mà ngủ luôn ấy.

Tô Đường bất ngờ không kịp đề phòng, cô bật cười thành tiếng, ngay cả muốn thất bại cũng không thể thất bại được.

“Anh cứ tính đầy đủ tất cả những tổn thất đêm qua mình phải chịu đi, em đi tắm qua một lượt, lúc ra sẽ theo giá mà bồi thường, tuyệt đối không quyệt nợ.”

Tô Đường nói xong đang định đi, liền bị Thẩm Dịch cản lại.

Lúc Thẩm Dịch cúi đầu gõ chữ thì hơi chau mày, vẻ mặt trông có vẻ như rất lo lắng.

— Em đã chưa ăn gì mười mấy tiếng rồi, lượng đường trong máu giờ đang rất thấp, bây giờ mà đi tắm thì sẽ rất đau đầu, ăn com xong nghỉ một lúc rồi hãy tắm.

Tô Đường cười coi như không sao, có lẽ Thẩm Dịch chưa bao giờ trải qua cảm giác sau một ngày dài ngủ nướng tỉnh dậy đi tắm với cái bụng rỗng rồi mới kiếm ăn là như thế nào, nhưng cô thì có, hơn nữa cũng không phải chỉ một lần.

Tô Đường lựa lời mà nói để Thẩm Dịch có thể dễ dàng chấp nhận nhất, “Không sao đâu, người Pháp thường có thói quen tắm vào sáng sớm, người Mĩ chẳng phải cũng thế sao?”

Thẩm Dịch hơi do dự, mi tâm chau lại nhìn rõ thấy vài đường, anh nhìn cô thật lâu, mím chặt môi, rồi chậm chạp đánh vài chữ bằng điện thoại.

— Nếu em thật sự xảy ra chuyện gì đó trong phòng tắm, thì không thể gọi anh tới cứu được.

Trong lòng Tô Đường bỗng nặng trĩu.

Thẩm Dịch dịu dàng nuông chiều khiến cô sắp hư rồi, cô gần như đã quên mất vì sao anh lại chăm sóc cô chu đáo như vậy.....

Thẩm Dịch thấy nụ cười trên môi cô nhạt dần thì vội vàng cúi đầu viết thêm một đoạn.

— Nếu em vẫn muốn tắm, thì trên đầu tủ lạnh có gói bánh quy, anh pha cho em ly sữa nóng, em ăn một ít rồi hay đi tắm, nhiều nhất là nhịn hai mươi phút nữa, được không?

“Không cần.” Tô Đường nhanh chóng lắc đầu, cô chỉ vào nồi canh cá trên bếp, “Em muốn giữ bụng ăn com anh làm, ăn no rồi sẽ tắm. Anh dọn đồ trước đi, em đánh răng rửa mặt xong, sẽ vào giúp anh.”

Thẩm Dịch hơi ngẩn người, thả lỏng mi tâm, cười khẽ gật đầu.

Thẩm Dịch còn chưa kịp dứt di động vào túi, chiếc di động liền rung lên trong tay anh.

Có người gọi điện cho anh.

Trên màn hình hiển thị một dãy số lạ, không có tên người gọi.

Thấy Thẩm Dịch không định bắt máy, Tô Đường vội hỏi, “Có cần em nghe giúp không?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, vẫn không bắt máy.

Tô Đường hơi tò mò, “Anh biết ai gọi à?”

Cùng lúc Thẩm Dịch lắc đầu, đối phương cũng tắt điện thoại, tốc độ rất nhanh, giống như người ở đầu dây bên kia đang đứng ngay bên cạnh thấy anh lắc đầu vậy.

Nhớ tới trò đùa dai đêm qua, Tô Đường vẫn cảm thấy có chút áy náy mà đau lòng, “Chút nữa em giúp anh qua phòng chăm sóc dịch vụ khách hàng xem có thể ngừng dịch vụ gọi thoại hay không, chỉ giữ lại dịch vụ tin nhắn và gọi đồ thôi, để tránh môi giới lung tung gọi điện tới làm phiền anh.”

Thẩm Dịch lắc đầu, lại mở ứng dụng ghi chú trong điện thoại lần nữa, mím cười mà gõ chữ.

— Người thực sự có chuyện tìm anh sẽ không gọi điện cho anh, mấy dãy số lạ này hầu như đều là nhân viên tiếp thị gọi cả. Thành thạo có thể nhìn thấy di động báo tin có cuộc gọi đến, cũng cảm thấy rất thú vị.

Dường như Thẩm Dịch thật sự hứng thú với chuyện này, nhưng Tô Đường lại cảm thấy đau lòng hơn, “Vậy anh xóa sổ em khỏi danh sách chặn đi, đảm bảo ngày em sẽ gọi điện tới cho anh.”

Thẩm Dịch hơi ngạc nhiên, Tô Đường đang định giải thích cho anh hiểu “đăm ba ngày” là gì, liền nhìn anh có chút oan ức gõ một câu bằng điện thoại.

— Anh không cho số em vào danh sách chặn.

Tô Đường còn oan ức hơn cả anh, cô dờ khóc dờ cười lờm anh, “Vậy anh cài đặt số em ở chế độ gì, cả ngày hôm qua em cứ gọi cho anh là lại báo số máy quý khách vừa gọi hiện đang không liên lạc được.”

Thoáng cái Thẩm Dịch nở nụ cười tinh ranh như trẻ con.

— Đó là nhạc chuông điện thoại của anh.

“.....”

Tô Đường tới phòng vệ sinh dành cho khách rửa qua mặt mũi, cuộn mái tóc đằng sau thành búi, lúc quay lại phòng bếp thì Thẩm Dịch đã xử lý xong tất cả nguyên liệu nấu ăn, Tô Đường xắn tay áo làm trợ thủ cho anh, tốc độ nấu cơm của Thẩm Dịch rất nhanh, tay nghề thành thạo, tuyệt đối không giống một người sẽ rần rật khiến mình bị bệnh dạ dày nghiêm trọng như vậy.

Xào xong món ăn, Thẩm Dịch tắt máy khử mùi, anh cời tạp dề, lấy đi động ra gõ một câu cho cô đọc.

— Em cứ ăn trước đi, anh đi thay quần áo cái đã.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Tô Đường còn tưởng rằng anh không định mặc quần áo ở nhà ăn cơm với cô, cuối cùng, khi Thẩm Dịch thay xong quần áo thì anh vẫn mặc một bộ quần áo ở nhà, chỉ là thay đổi màu sắc, từ tông đậm sang tông bụi.

Tô Đường cúi đầu nhìn thoáng qua, trên người cô mặc áo màu xám nhạt.

Cơm nước xong, Tô Đường túm anh tới phòng khách, kéo anh ngồi xuống ghế sofa, rồi cô ngồi xuống cạnh anh, giờ điện thoại di động của mình lên chụp một đồng ảnh tự sướng.

Thẩm Dịch bị hành động của cô làm cho ngỡ ngàng, nhìn anh trong bức ảnh sừng sờ rất đáng yêu.

Tô Đường chụp một tấm gương mặt anh, rồi xoay đầu vò tóc anh thành hình dạng rất chất phác dễ gần, rồi giờ tay hình chữ V rất ngốc: “Đó, thế này.”

Thẩm Dịch vô thức giờ tay lên theo cô, giờ được một nửa thì giật mình phản ứng lại, kịp thời cong ngón giữa, chỉ chừa lại một ngón trỏ, cong ta lên khoa tay múa chân thành một dấu chấm hỏi.

Tô Đường vươn tay kéo cổ áo hình chữ V của anh, cười xấu: “Anh đặc biệt mặc áo đôi với em như vậy, em muốn lưu lại kỷ niệm, để không bỏ phí tâm lòng của anh.”

Giữa trưa mùa thu, rèm phòng khách được mở rộng, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất, biến không gian vắng lặng đáng sợ tối qua thành khung cảnh dịu dàng.

Thẩm Dịch hơi ngẩn ra, ánh mắt nhìn quần áo mình và quần áo cô, vừa bức mình vừa buồn cười, đẩy cánh tay đang túm cổ áo anh, vươn tay lấy đi động trên tay cô.

Tô Đường cho rằng anh định xóa ảnh đi, vội vàng đưa di động ra sau lưng.

Thẩm Dịch không đoạt với cô, chỉ dịu dàng cúi người cười cười trong nắng, lấy iPad dưới mặt bàn, dựa vào ghế sofa gõ một hàng chữ, đưa màn hình tới trước mặt cô.

—— Rất vinh hạnh vì lần đầu được mặc áo đôi với em, nhưng anh phải thừa nhận đây không phải là ý của anh. Anh đi thay quần áo vì bộ trước dính chút mùi khói bếp, ngại không thoải mái chút nào.

Tô Đường sừng sốt một chút, nhướn mày, duỗi tay nắm lấy cái mũi của anh, nhéo nhéo hai cái: “Cái mũi này của anh sao lại bắt nạt người khác thế hả,

không chê mùi trên người em khó ngửi, mà lại chê mùi trên người mình khó ngửi thế?”

Tô Đường không néo đau, Thẩm Dịch cười nghiêng nghiêng đầu, Tô Đường thuận thế thả lỏng tay, cũng tiện thể hơi dịch người, cách xa anh một chút.

Thẩm Dịch phát hiện ra, anh vươn tay ôm cô về, để cô tựa đầu vào vai nhìn anh đánh chữ.

—— Đó là mùi trên người em, khác chứ.

Thẩm Dịch vừa đánh xong câu này, Tô Đường đánh anh một cái rồi đẩy anh ra, kéo iPad ra trước mặt mình, xóa sạch lời anh nói, sau đó không khách khí mà đánh một câu.

—— Tất cả mùi đều là kết quả việc vận động.

Thẩm Dịch vừa bực mình vừa buồn cười, dịu dàng đẩy đôi tay đang chiếm lấy công cụ trao đổi của anh.

—— Anh muốn tố cáo em dùng bạo lực cướp đoạt quyền phát biểu của anh.

Tô Đường trừng anh: “Ai bảo ban ngày ban mặt mà anh lại trêu ghẹo phụ nữ đảng hoàng, em tự vệ đấy chứ.”

Thẩm Dịch không cãi với cô, đặt iPad sang bên cạnh, cau mày nâng môi, giờ bàn tay mình bị cô đánh hồng hồng, tủi thân nhìn cô.

Hai người giằng co chưa được ba giây, Tô Đường đã tước vũ khí đầu hàng.

“Được rồi, được rồi... Em sai rồi, anh viết đi, em quý xem, có được không?”

Tô Đường nói xong thì cời giấy ra, hai chân co lên ghế, ngồi xổm xuống cạnh anh, Thẩm Dịch vẫn không chịu đánh chữ, Tô Đường bất đắc dĩ nắm lấy tay kia, đưa đến bên miệng hôn nhanh một cái, rốt cuộc Thẩm Dịch cũng chẳng thể làm mặt lạnh được nữa, anh bật cười, bả vai run run.

Tô Đường vươn người lấy ‘Quyền nói chuyện’, đặt vào trong tay anh, sắc mặt nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào cái người ham chơi giống y hệt đứa bé chưa đến tuổi đi học: “Viết, nếu anh không viết ra được căn cứ khoa học gì, em sẽ đoạt đi quyền lợi của anh cả đời.”

Thẩm Dịch không cười nữa nhưng trên mặt vẫn còn nét vui vẻ, anh thả iPad lại trên đùi, đổi thành hai tay đánh chữ, ngón tay xinh đẹp chạm nhẹ trên màn hình, trong mắt Tô Đường, những con chữ hiện dưới ngón tay anh đều như đang cười.

—— Từ sau khi tai anh từ chức, nhiệm vụ thuộc về tai phải chia ra cho các giác quan khác làm. Cái mũi của anh gánh chịu một bộ phận công việc đến từ tai, nó cố gắng gấp nhiều lần để anh cảm giác được người và sự vật tồn tại, nếu như mùi trên người anh quá nặng thì nó sẽ tạo thành gánh nặng.

Thẩm Dịch đánh xong những lời này, ngẩng đầu nhìn Tô Đường đã chẳng còn tức giận chút nào, cười viết thêm một câu.

—— Anh còn cần nói thêm những lời nói có trọng lượng nữa không?”

Cổ áo Thẩm Dịch hơi trễ, anh hơi nghiêng người như thế, lộ ra một mảng lớn trước ngực, lúc quay đầu nhìn cô vì một vài phần thịt hơi căng cứng mà cảm giác phần vai như gãy trơ xương.

Có thể là vì bệnh dạ dày lâu nên ảnh hưởng tới khí huyết, làn da Thẩm Dịch rất trắng, còn có thể nhìn thấy vài mạch máu, giống như làn da anh cực mỏng, không cần kéo ra mà chỉ cần ánh mặt trời hơi mãnh liệt một chút là có thể đâm rách nó rồi.

Yếu ớt như vậy khiến lòng Tô Đường run lên, cô hơi nhếch miệng, dường như tự nói mà lầm bầm một câu: “Quyền nói chuyện cái gì chứ...”

Thẩm Dịch không thấy rõ lời cô, anh hơi sững sờ một chút, Tô Đường đột nhiên khề cau mày, vươn tay chọc hai cái lên bụng cô: “Anh đối tốt với mũi của mình thế, không sợ dạ dày sẽ ghen sao?”

Cái người này dịu dàng với cả cái mũi của mình, chỉ có chịu làm khổ cái dạ dày của anh, giống như dạ dày của mình thuận tay lấy ra từ đâu đó vậy.

Thẩm Dịch bị cô chọc chọc hơi ngứa, cả người cũng hơi ngứa về sau, ỷ vào ghế tựa, anh bất đắc dĩ cười cười.

—— Anh đã cố gắng.

Lòng bàn tay Tô Đường nhẹ nhàng đặt lên phần bụng vẫn xẹp lép sau khi ăn xong, cau mày bất công vì phần dạ dày bị tổn thương: “Vậy tại sao nó còn bị cắt đi một phần ba chứ?”

Anh nấu ăn ngon nhưng lại có nhiều đồ anh có thể làm mà không thể ăn, còn có những thức ăn phải nhai kỹ nuốt chậm, cuối cùng ăn vào cũng chẳng được nhiều, Tô Đường nhìn anh ăn cơm mà cảm thấy vừa đau lòng vừa sốt ruột.

Thẩm Dịch yên lặng nở nụ cười, vừa cảm nhận độ ấm từ lòng bàn tay Tô Đường, vừa giải thích cho mình.

—— bệnh dạ dày của anh là do di truyền, tai của anh cũng thế, anh không thể nào chinh phục được nó hoàn toàn, chỉ có thể cố gắng chung sống hòa bình với chúng mà thôi.

Tô Đường sùng sốt một chút, bàn tay trên bụng anh khẽ run lên, cô cũng không phát hiện ra,

Có vài người, bởi vì gen, thậm chí là nhóm máu mà bẩm sinh đã dễ bị dạ dày hơn những người khác, điều này cô đã biết từ trước, điều khiến cô sững sờ chính là hai câu nói liên quan tới nhau nhưng lại mang một tầng nghĩa khác.

Nếu như vấn đề tai anh cũng là di truyền, vậy mẹ của anh...

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Tô Đường đột nhiên nhớ tới, Triệu Dương đã từng nói trước kia mẹ anh là phóng viên.

Có thể làm phóng viên sao có thể bị cảm được?

Tô Đường còn đang kinh ngạc nghĩ, Thẩm Dịch như hiểu được, nụ cười của anh càng sâu hơn, anh vỗ vỗ trên mu bàn tay cô, sau đó gõ vào công cụ tìm kiếm bốn chữ tiếng Anh, Ivas.

Tổ hợp bốn chữ lạ lẫm này ra được mấy vạn kết quả, trong đó có Thẩm Dịch mở một trang, nhìn lướt qua rồi đưa cho Tô Đường.

Trang mà Thẩm Dịch mở chính là một bài luận văn, đề mục chính là ‘Phát triển nghiên cứu hội chứng Ivas, câu đầu tiên trích trong luận văn đã viết rõ, đây là một loại gen bẩm sinh bất thường trong tai, thông thường là do di truyền nhiễm sắc thể ẩn.

Tô Đường chưa từng đọc luận văn y học bao giờ, nhưng những lời này chỉ cần có trình độ sinh học cấp 2 là có thể đọc hiểu được.

Di truyền nhiễm sắc thể ẩn, thường thường có nghĩa là dưới tác dụng của tất cả điều kiện thiên thời, địa lợi, nhân hoà, cả bố và mẹ không hện mà cùng di truyền một nửa đặc điểm giống nhau sẵn có của tổ tiên mỗi người, đồng thời cũng di truyền cho thế hệ của họ, có đoạn gen mất một mí, có đoạn gen khác là bệnh di truyền..

Tô Đường ngẩng đầu lên: “Anh bị bệnh này sao?”

Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu, giống như anh vừa tự giới thiệu nhanh về bản thân.

Về mặt Thẩm Dịch thản nhiên, dường như tuyệt đối không để ý vì đã cho cô biết chuyện này. Tô Đường cũng an tâm hơn, cô cúi đầu nhìn lại luận văn kia, đột nhiên ánh mắt bị một câu trong phần sau hấp dẫn: Tồn thương bên ngoài hoặc vận động mạnh có thể làm cho thính lực đột nhiên giảm sút.

Tô Đường sùng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn cái người đang dựa lưng vào ghế sofa, như đang đợi cô đặt câu hỏi.

Anh đột nhiên không thể nghe được là vào năm ba tuổi.

Anh và mẹ gặp tai nạn vào năm ba tuổi...

“Có phải vì tai nạn xe lần đó...” Tô Đường nhẹ nhàng mà ngừng lại một chút: “Anh mới dần dần không nghe thấy gì?”

Thẩm Dịch gật đầu, nở nụ cười như đang tán dương cô.

Một đứa trẻ ba tuổi mất đi âm thanh, đồng thời không còn mẹ làm bạn, hẳn nào anh lại có cảm giác sợ hãi sâu như vậy, thế cho nên bao nhiêu năm cũng không hề giảm bớt...

Tô Đường khó có thể tưởng tượng được, Thẩm Dịch của ngày hôm nay sẽ thành người như thế nào, nếu như lúc đó viện trưởng Thẩm không kịp thời phát hiện sự tồn tại của đứa con trai này, hoặc là không muốn tiếp nhận đứa con trai này.

Có lẽ sẽ giống như anh nói, không thể sống được tới bây giờ.

Tô Đường bị suy đoán này làm cho hoảng hốt, vội vàng cúi đầu nhìn bài luận văn này, Thẩm Dịch không quấy rầy cô, cũng không thúc ép cô, chỉ lặng lẽ ngồi đó nhìn cô.

Cho đến khi nhìn cách trị liệu ở cuối bài luận văn, Tô Đường mới ngẩng đầu lên: “Anh đã thử cách trồng vào tai chưa?”

Thẩm Dịch gật đầu, lấy iPad ở trong tay Tô Đường, rồi khoi trang luận văn đó, lại đánh chữ tiếp lên phần văn bản kia.

—— Đã thử ba lần, không có hiệu quả với anh, mà tác dụng phụ còn xuất hiện rất nhiều. Bác sĩ làm giải phẫu cho anh, bởi vì nghiên cứu bệnh án của anh mà công bố hơn mười bài luận văn. Sau khi anh kể cho Triệu Dương thì anh ấy gọi anh là chuột trắng nhỏ.

Tô Đường bị câu cuối chọc cười, nhưng trong họng lại như bị gì đó chặn lại, nhất thời cô không biết nên nói cái gì, Thẩm Dịch vẫn luôn dịu dàng mỉm cười, lại viết thêm một đoạn.

—— Trong quá trình tiến hóa của tự nhiên sẽ đào thải những cá nhân trong hoàn cảnh xấu, anh đấu tranh với quy luật tự nhiên cho tới ngày hôm nay, chắc là có tư cách đặt được cái tên vinh dự Thánh đầu sủi đây.

Tô Đường cười, nhấc mông lên, quỳ thẳng người, hai tay chống nạnh, rất uy vũ nói: “Bây giờ anh là người của em rồi, em xem tự nhiên nào dám đào thải anh!”

Thẩm Dịch cười, con mắt cong cong, anh đứng thẳng người trên sofa, tay phải bao lấy tay trái, bái sâu với Tô Đường, bày tỏ thái độ cam tâm tình nguyện cúi đầu.

“Đứng rồi, đứng rồi...”

Không đợi Thẩm Dịch nâng người lên, Tô Đường đột nhiên vỗ vai anh, nghiêm mặt nói: “Anh vừa nói đấu tranh, đột nhiên em nhớ tới một việc.”

Thẩm Dịch hơi ngẩn ra, nghiêm túc gật đầu, ý bảo cô nói tiếp.

Tô Đường ngồi xuống ghế sofa, nhú mảy, hơi do dự nói: “Em cũng không biết có phải do em suy nghĩ nhiều không... Hôm thứ năm, Trần Quốc Huy đến chỗ bọn em họp, tìm em nói chuyện vài câu.”

Thẩm Dịch nhú mảy khi thấy Tô Đường nói ba chữ ‘Trần Quốc Huy’, anh hơi gật đầu, ý bảo cô tiếp tục.

“Em cảm thấy hình như ông ta muốn hỏi em gì đó, nhưng mà lại không nói nội dung chính, cho nên hai ngày trước em mới không nói cho anh nghe.”

Thẩm Dịch vẫn lắng nghe, khẽ gật đầu.

“Cái ngày ông ta nói chuyện với em, bên cạnh còn có mấy người, ông ta hỏi em chút chuyện làm ăn, cũng không nhắc đến anh, nhưng nói đến chuyện ngày đó ở rạp hát.”

Tô Đường cố gắng nói chậm, nói từng chữ từng chữ cho anh nhìn: “Ông ta nói với em, ngày đó trông thấy Tần Tĩnh Dao trong rạp hát, sau đó nhìn thấy Tần Tĩnh Dao đi với một người đàn ông nào đó, không phải anh, em nói đó có thể là chồng cô ấy, ông ta nói chưa gặp người đó bao giờ, sau đó không nói gì khác.”

Thẩm Dịch nghiêm túc nhìn, vẫn gật đầu.

Tô Đường khẩn trương nhìn anh: “Em có nói sai gì không?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu.

“Vậy ông ta nói với em có mục đích gì sao?”

Thẩm Dịch duỗi tay ôm lấy vai cô, cúi đầu khẽ hôn lên mi tâm đang nhú lại, sau đó anh cầm lấy iPad, đánh dòng chữ vừa dụ dằng lại quyết đoán.

—— Yên tâm, anh sẽ nhanh chóng xử lý chuyện nhanh. Em đi tắm rửa, anh đi rửa bát, sau đó bắt đầu học.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Thẩm Dịch đặt chiếc laptop nặng trĩu vào tay Tô Đường rồi đứng dậy đi vào nhà bếp.

Hành động của Thẩm Dịch vẫn thông dong nhẹ nhàng như vậy, nhưng Tô Đường rõ ràng cảm nhận được, vừa rồi trong một khoảnh khắc thoáng qua, trên gương mặt luôn hiền lành kia bỗng xuất một chút khó chịu, hình như anh đã tức giận thật rồi.

Cô không biết anh đang giận chuyện gì, nhưng ý của Trần Quốc Huy nhất định anh đã hiểu.

Tô Đường đến phòng tắm dành cho khách tắm rửa qua một lượt, lúc mặc áo ngủ đi ra, cô phát hiện trên giường có thêm một bộ đồ ngủ nữ giới được xếp rất gọn gàng, phía trên bộ quần áo còn có đặt một tờ giấy, trong giấy có chữ của Thẩm Dịch.

— Anh vẫn chờ em

Tô Đường nghĩ chắc là do mình tắm quá lâu, Thẩm Dịch chờ sốt ruột, nên đã mau chóng lấy quần áo thay rồi.

Vừa cảm chiếc áo lên, đưa mắt nhìn thoáng qua nhãn hiệu in trên cổ áo, thì Tô Đường hơi ngẩn người, rồi cô bật cười.

Lời này là bộ trang phục đang nói với cô đây .....

Thẩm Dịch chọn size lớn hơn một số so với số thường mặc, độ dài thì vừa hợp, chỉ là hơi rộng thùng thình và không nhìn thấy eo đâu, nhưng lại rất rộng rãi thoải mái.

Sau khi Tô Đường thay quần áo xong liền đi tìm anh, quả nhiên Thẩm Dịch không phải đang sốt ruột, anh đang đứng trước giá sách trong thư phòng yên lặng lật từng trang sách, lông mày anh hơi chau lại, Tô Đường đi tới nhìn thoáng qua quyển sách anh đang đọc, rồi dờ khóc dờ cười giữ chặt cánh tay anh.

“Anh định bắt đầu dạy em từ ‘Tam Tục kinh’ à?”

Thẩm Dịch đang cầm sách trong tay, còn rất nghiêm túc mà gật đầu.

Tô Đường liếc mắt lờm anh, vươn tay đoạt lấy quyển ‘Chú thích Tam Tục kinh’ kiêu cổ trong tay anh, cô mở tạm mấy trang phía sau, nhìn lướt qua, rồi ngẩng đầu hỏi anh, “Anh nói thử em nghe, cái gì gọi là ‘Đạo lương thực, mạch thử tắc?’” [1]

[1] Sáu loại lương thực bao gồm: Lúa, kê, đậu, lúa mạch, lúa nếp, cao lương.

Trong mắt Thẩm Dịch tràn ngập ý cười, anh thân nhiên lắc đầu.

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, gấp quyển sách lại rồi đập mạnh vào ngực anh mà nói, “Chính anh còn không hiểu thì định dạy em kiểu gì đây?”

Dường như Thẩm Dịch cũng biết về quyển sách này, anh ôm sách tới ngồi trước bàn làm việc, vươn tay lấy một tờ giấy trắng trong khay máy in, rồi lấy thêm chiếc bút máy trong bình đựng bút, cúi đầu viết chữ.

— Em dạy anh trước, anh sẽ dạy lại cho em

Tô Đường ngẩn người, thử lý giải qua hàm ý của mười con chữ ngắn ngủi này, “Ý anh là..... em giảng ‘Tam Tục kinh’ cho anh, anh sẽ phiên dịch lời em giảng thành thủ ngữ mà dạy cho em à?”

Thẩm Dịch gật đầu thật mạnh.

Tô Đường có cảm giác như muốn lật bàn luôn, “Anh bảo em giảng ‘Tam Tục kinh’ sao!”

Sau khi tốt nghiệp trung học, cô không ăn nằm với môn ngữ văn lần nào nữa, ngay cả trong quá trình đi học cũng không có thầy cô nào dạy cô về ‘Tam Tục kinh’ cả, cho dù đây chỉ là mấy bài về xưa rất dễ thuộc, nhưng nó cũng là thể loại văn dân gian đó ạ.....

Thẩm Dịch cười vô cùng tự tin, rồi duỗi tay nhẹ nhàng chỉ vào hai chữ “chú thích” in trên bìa sách.

Tô Đường đen mặt rút quyển sách ra khỏi tay anh, một tay cầm sách, một tay cô chỉ vào chữ ‘Thanh’ có đánh dấu móc đặt cạnh tên tác giả ở phía trên của quyển sách, mà tròn tròn mắt trừng anh, “Thẩm đại thiếu gia ạ, đây là bản chú thích thời Thanh, anh có biết thời Thanh là thời nào không hả, chính là thời Hoàng a mã vạn tuế vạn tuế vạn tuế đấy, là cái thời mà chú thích cũng cần có chú thích mới hiểu được!”

Tô Đường không biết mình nói dễ hiểu như vậy nhưng anh không hiểu chỗ nào chứ, chỉ thấy mặt Thẩm Dịch có chút hoang mang, anh hơi chau mày, cúi đầu nghiêm túc hỏi câu tiếp theo.

— ‘Tam Tục kinh’ không phải bài học truyền thống dạy trẻ con từ hồi còn vỡ lòng của Trung Quốc sao?

Câu này Tô Đường không biết phải phản đối thế nào, “Vâng.....”

Không đợi Tô Đường nói chữ ‘Nhưng’, Thẩm Dịch lại cúi đầu viết thêm câu nữa.

— Bà ngoại nói bà giáo dục em theo đúng truyền thống nước nhà.

Tô Đường mở miệng ba lần cũng chưa nghĩ ra cách phải giải thích với anh hai chữ “Truyền thống” này có gì khác nhau, lúng túng đến mức mặt cô cũng tái xanh rồi.

Dưới cái ánh nhìn hoang mang mà nghiêm túc của Thẩm Dịch, Tô Đường nhận ra, trước khi dạy anh hiểu rõ hoàn toàn về tiếng Trung, thì có một số việc cô không thể giải thích rõ ràng cho anh được.

“Vậy.....” Tô Đường cắn chặt răng, “Đề em thử xem sao.”

Sau khi bắt tay vào làm, Tô Đường mới hiểu được tại sao Thẩm Dịch lại chọn một phương pháp chín khúc mười tám đường cong này mà dạy cho cô.

Cô đi học đã hơn hai mươi năm nay, từng biết rất nhiều phương pháp học của trong nước và nước ngoài, nhưng không thể phủ nhận, cách dễ khiến người ta cảm thấy mệt mỏi thậm chí là buồn ngủ nhất, chính là liên tục đưa tri thức vào cho học sinh theo kiểu một chiều thụ động.

Ví dụ như một tiết học thủ ngữ đến tận trưa của hôm nay.

Dù thầy dạy có là Thẩm Dịch đi nữa, Tô Đường cũng không đảm bảo chăm chú nghe giảng sau một tiếng đồng hồ, mong muốn cá nhân là một chuyện,

bản năng con người lại là một chuyện khác.

Mà Thẩm Dịch chọn phương pháp này khiến cho sức lực hữu hạn của cô trong lúc đưa vào lại đồng thời phải phát ra nên cần thời gian nghỉ ngơi để phục hồi sức lực, hai người không giống như ai đang dạy ai môn gì, mà giống như đang phân công nhau hợp tác cùng làm một việc, khi Thẩm Dịch đề nghị nghỉ ngơi giữa giờ, Tô Đường mới nhận ra đã hơn hai tiếng trôi qua rồi.

Thẩm Dịch pha cho cô một chén trà sữa trộn hồng trà nóng, khi Tô Đường ôm chén uống trà, Thẩm Dịch ngồi ngắm cô rồi suy nghĩ gì đó mà khẽ mỉm cười, anh lấy giấy bút tới, chậm rãi viết mấy câu, chờ Tô Đường đặt chén xuống bàn, anh mới đưa giấy cho cô đọc.

— Em rất thông minh, khả năng tiếp thu còn cao hơn anh nghĩ rất nhiều, anh tin em có thể nhanh chóng sử dụng thủ ngữ giao tiếp trong những tình huống cơ bản thường ngày, nhưng em có thể đồng ý với anh một chuyện không? Sau khi học được thủ ngữ thì đừng nói chuyện với anh bằng thủ ngữ nhé.

Tô Đường đọc xong thì ngạc nhiên, cô vội ngẩng đầu hỏi anh, “Vì sao chứ?”

Thẩm Dịch vừa cúi đầu viết chữ, nụ cười khẽ nở trên môi, ngay cả tiếng ngòi bút chạy xoẹt xoẹt trên giấy nghe ra cũng dễ chịu hơn hẳn.

— Đáng tiếc là anh không thể nghe được giọng nói của em, nhưng anh hy vọng mình có thể ở bên cạnh em như những người khác, để khi chúng ta ngồi bên nhau anh vẫn có cảm giác về giọng nói của em. ...Em biết không, anh thật sự có thể cảm giác được sự tồn tại của nó.

Tô Đường khẽ cắn môi dưới, trên môi cô còn lưu lại chút dư vị của chén trà sữa, vừa xộp vừa mềm lại không thiếu mùi thơm dịu nhẹ, cực kỳ giống người đã pha chén trà sữa này cho cô.

“Cũng được, có điều anh cũng phải đồng ý với em một chuyện.”

Dường như Thẩm Dịch không nghĩ cô sẽ ra điều kiện, anh khẽ ngẩn người, rồi cũng gật đầu đồng ý.

“Anh nói thật cho em biết, vì sao Trần Quốc Huy lại nói với em những lời đó.” Tô Đường nhìn về mặt ngạc nhiên của Thẩm Dịch, bình tĩnh nói thêm một câu nữa, “Nhất định anh đã biết lý do rồi.”

Thẩm Dịch nhẹ chau lông mày, dường như anh đang do dự, nhất thời không nhắc nổi bút viết.

Tô Đường bỗng ngẩng thẳng người dậy bên chiếc ghế ngay cạnh anh, “Em là kỹ sư công trình, công việc chính của em là phân tích vấn đề và giải quyết vấn đề, em không sợ vấn đề xuất hiện, nhưng hiện nay rõ ràng đã biết có vấn đề xuất hiện, nhưng em lại không biết nó là gì, cảm giác này là đáng sợ nhất, anh có hiểu không?”

Thẩm Dịch buông cây bút trong tay xuống, dùng thủ ngữ nói với cô câu “rất xin lỗi”, sau đó anh lại cầm bút lên, cẩn thận nắn nót viết từng chữ.

— Vì anh không ở đó, nên không thể kết luận lung tung, chỉ là anh có một vài suy đoán riêng.

“Em ở đây, anh còn cần bất cứ chứng cứ gì chứng minh suy đoán của mình, em sẽ nói hết cho anh biết.”

Tô Đường nói rất bình tĩnh và kiên quyết, rốt cục Thẩm Dịch cũng gật đầu thỏa hiệp, anh vươn tay lấy thêm một tờ giấy nữa, viết một câu hỏi cô.

— Lúc Trần Quốc Huy nói chuyện với em, bên cạnh ông ta có ai mà em đã từng gặp không?

Tô Đường không chút do dự mà lắc đầu, “Không có, tất cả đều là người bên tập đoàn sang hợp, chỉ là chức vụ của bọn họ cũng không cao lắm, không phải là những người trong bữa tiệc mời anh đâu.”

Thẩm Dịch khẽ gật đầu, lại hỏi thêm một câu nữa.

— Trong số những người đó có người nào cứ nhìn em chằm chằm không?

“Có, nhưng không chỉ là một người.” Tô Đường có chút miễn cưỡng thổi phồng má lên, “Bọn họ thấy Trần Quốc Huy đưa theo một nhân viên nhỏ bé như em tới cuộc họp, thì cũng rất tò mò.”

Thẩm Dịch gật gù đầu tỏ vẻ đã hiểu, rồi lại tiếp tục hỏi.

— Có ai nhìn em mà mặt căng thẳng nhất?

Tô Đường do dự một chút rồi nói, “Em nói nhưng anh đừng giận nhé.”

Thẩm Dịch khẽ giật mình, nhưng vẫn gật đầu như cũ.

“Bên phía phòng tài vụ của tập đoàn có một anh chàng rất ưa nhìn. Lúc cậu ta nhìn em thì rất kỳ lạ, giống như rất muốn nhìn em, lại ngượng ngùng không dám nhìn, lúc em không để ý cậu ta cứ nhìn em chằm chằm, khi em vừa quay sang nhìn thì cậu ta lại quay ngay đi được, cứ có cảm giác hình như là.....”

Tô Đường cân nhắc một vài câu chữ, rồi cuối cùng chọn những từ hay nhất mà nói, “Đề ý em.”

Thẩm Dịch ngạc nhiên, đột nhiên anh tựa người vào lưng ghế mà bật cười như điên.

Chuyện này là Tô Đường tự suy đoán, cô không có bằng chứng, cô vốn không nên nói ra, nhưng Thẩm Dịch lại cười như vậy, nhất thời mặt cô đỏ bừng, thẹn quá thành giận, cô vươn tay nhéo vào eo anh mấy cái.

“Anh cười cái gì mà cười! Chỉ cho phép anh yêu em chứ không muốn người khác thích em chắc!”

Thẩm Dịch buồn buồn cong người co thành một khối, cười đến mức nước mắt sắp trào ra, anh không thể mở miệng cầu xin cô tha mạng, chỉ đành nhìn cô với ánh mắt tội nghiệp, giờ hai tay lên cao mà xin đầu hàng.

Ghế ngồi được làm từ gỗ lim, Thẩm Dịch lại gầy, ăn mặc cũng rất mỏng manh, Tô Đường sợ chiếc ghế dựa cứng nhắc này sẽ khiến người anh đau, nên cũng thuận theo ý anh, thu tay về.

Thẩm Dịch ngồi dựa lưng vào ghế, điều chỉnh lại hô hấp, rồi vẫn vui vẻ mà cầm bút lên viết.

— Anh đoán cậu ta không thích em đâu.

Tô Đường tức giận lườm anh, “Anh lấy đâu ra tự tin đó thế?”

Thẩm Dịch nhẹ nhàng viết câu trả lời.

— Anh đoán cậu ta đang quan sát em.

Tô Đường không phục, “Vậy không phải người ta rất vừa ý em đó sao?”

Thẩm Dịch viết câu trả lời rõ ràng hơn.

— Cậu ta muốn biết em có nhận ra mình hay không.

Lúc này Tô Đường mới cảm thấy suy nghĩ của mình quả thực là có gì đó không đúng, “Vì sao chứ?”

Thẩm Dịch cười nhạt, viết một đoạn trả lời thiếu chút nữa khiến Tô Đường cũng muốn rút luôn mắt xuống đất.

— Anh đoán, hôm đó người cùng tới buổi hòa nhạc với Tần Tĩnh Dao chính là cậu ta, Trần Quốc Huy hỏi em những câu đó, chính là vì ông ta muốn biết đêm đó em có thấy ông ta và Tần Tĩnh Dao ngồi cùng nhau hay không.

Không đợi Tô Đường hỏi thêm gì, ngay sau đó Thẩm Dịch viết thêm một dòng nữa, trong nụ cười còn có chút khổ sở.

— Trần Quốc Huy không khuyên nổi anh, nên bắt đầu tìm cách tấn công những người thân thiết bên cạnh anh.

Tô Đường đột nhiên nhận ra, con tức giận lóe qua của anh, hẳn là vì nguyên nhân này.

Anh không ngại đánh thái cực quyền với Trần Quốc Huy, nhưng anh thực sự không muốn người thân vì chuyện của anh mà phải khó xử, đối với cô cũng vậy, mà đối với Tần Tĩnh Dao cũng vậy.

Tô Đường chau mày, “Nếu Tần Tĩnh Dao đã muốn cùng người của ông ta đi nghe hòa nhạc, có phải đồng nghĩa với việc cô ấy bị ông ta mua chuộc rồi không?”

Thẩm Dịch lắc đầu, có thể là đã viết rất nhiều, nên cổ tay anh có chút mỏi, viết được vài chữ rồi lại dừng, nhưng không chút ảnh hưởng đến sự thoải mái trong từng con chữ.

— Hẳn vẫn đang thử. Anh đoán hôm đó Tần Tĩnh Dao cũng không biết Trần Quốc Huy cũng ở rạp hát.

Tô Đường cố gắng suy nghĩ về những lời anh vừa nói, “Ý anh là, ông ta để cấp dưới của mình hẹn Tần Tĩnh Dao ra ngoài, sau đó chính mình lặng lẽ đi theo, chỉ huy từ xa sao?”

Thẩm Dịch ý cười càng đậm, gặt đầu tán thành ý kiến của cô.

— Trần Quốc Huy là người rất cẩn thận, lúc anh bắt tay với ông ta thì có cảm giác lòng bàn tay ông ta có rất nhiều mồ hôi, hôm ấy ông ta rất lo sợ, cũng giống như anh vậy.

Thẩm Dịch thấy Tô Đường nhất thời không kịp phản ứng lại, thì vừa cười vừa viết thêm một câu.

— Chỉ là anh không chọn cách chạy trốn.

Tô Đường ngẩn người, giật mình hiểu ra anh đang nhắc tới chuyện tỏ tình với cô đêm ấy, khiến cô không khỏi nhớ tới cái đêm mà xui quỷ khiến trời đất đảo lộn đó, gương mặt có chút phỉếm hồng, cô bỗng nhiên nhớ tới một câu Tần Tĩnh Dao đã nói với cô lúc đứng ngoài cửa WC.

“Không đúng. . . .” sống lưng Tô Đường dựng thẳng dậy, “Nếu Tần Tĩnh Dao không phải đang giúp Trần Quốc Huy, vậy tại sao cô ấy nói dối với em là mình đến cùng ông xã?”

Thẩm Dịch cười khê.

— Trước khi cô ấy nói thế, thì có hỏi em đến đây với ai không?

Tô Đường gật đầu, “Em nói mình đến với bạn.”

Nụ cười của Thẩm Dịch bỗng nhiên ngọt ngào hơn hẳn.

— Cô ấy cũng quen anh, sao em không nói thẳng với cô ấy?

Tô Đường ghen hòng một chút.

Thẩm Dịch vẫn giữ nụ cười tươi trên môi cúi đầu giúp cô viết câu trả lời.

— Em lo lắng cô ấy sẽ không hiểu tại sao một người khiêm tốn như anh lại đi nghe hòa nhạc mà nói những lời tổn thương anh phải không?

Tô Đường mím môi đỏ mặt khê gật đầu.

Thẩm Dịch hơi dướn người tới, khê hôn một cái lên môi cô, rồi mới ngồi xuống tiếp tục viết chữ.

— Cô ấy cũng lo lắng em không hiểu tại sao cô ấy thân là trợ lý của anh lại đi nghe hòa nhạc với người của Trần Quốc Huy mà nói những lời tổn thương cô ấy.

Tô Đường nhìn anh ngạc nhiên, “Anh tin tưởng cô ấy vậy sao?”

Thẩm Dịch không gật đầu cũng không lắc đầu.

— Cho dù Trần Quốc Huy có thể mua chuộc được Tần Tĩnh Dao, thì cô ấy cũng không thể thuyết phục được anh, anh cũng từng nhắc chuyện đó với Tần Tĩnh Dao nên cô ấy rất hiểu ý kiến của anh, vì vậy luôn tìm cách từ chối bên đó giúp anh.

Tô Đường vẫn hơi lo lắng, “Vậy tại sao cô ấy lại tới buổi hòa nhạc?”

— Đó là cách đối nhân xử thế giữa con người với nhau, cô ấy khéo léo hơn anh rất nhiều.

Thẩm Dịch viết xong câu này, thì vừa ngẩng đầu liền nhìn Tô Đường đang đắm chiêu suy nghĩ, anh nở nụ cười áy náy, lại cầm bút viết thêm một câu nữa sau đó.

— Xin lỗi em, đã khiến em lo lắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Edit: Ốc | Beta: Maika

Lúc Thẩm Dịch ngẩng đầu lên, trong nụ cười còn mang chút tự trách, dưới ánh nắng trời chiều đẹp mà không ám áp tô điểm một chút, càng tăng thêm vài phần mắt mắt.

“Có phải anh cảm thấy để em lo lắng là lỗi của anh không?”

Thẩm Dịch gật đầu, định ghi gì nữa nhưng Tô Đường đã vươn tay đoạt lấy bút trong tay anh, vô cùng kiên quyết gạch dòng chữ ‘Xin lỗi em’, viết thêm một câu ‘Anh rất vui’ vào dưới.

Thẩm Dịch nhìn thấy thì sững sốt một chút.

Tô Đường bày ra dáng vẻ lãnh đạo cấp cao, vẻ mặt nghiêm túc chỉ vào câu mà mình đã sửa trên giấy: “Đồng chí Thẩm Dịch, trong vấn đề này, thái độ của anh không đúng.”

Thẩm Dịch nở nụ cười khi thấy bộ dạng giả nghiêm chỉnh của cô, rồi lại không rõ ý cô là gì, anh hơi nghiêng đầu, khó hiểu nhìn cô.

Sau hai giờ giảng ‘Tam tự kinh’, Tô Đường phát hiện Thẩm Dịch từ nhỏ được giáo dục theo cách của người nước ngoài, đối với chuyện này không thể có được sự đồng cảm, giáo dục ép buộc không có tác dụng gì, vì vậy Tô Đường dẫn dắt anh tìm hiểu.

“Em hỏi anh, nếu bây giờ em nói với anh, tối nay em không muốn ăn cơm, anh có lo không?”

Thẩm Dịch nghiêm túc gật đầu.

Tô Đường tiến thêm một bước: “Vậy nếu Trần Quốc Huy nói thế với anh, anh có lo lắng không?”

Thẩm Dịch suy nghĩ một chút, từ từ lắc đầu.

Tô Đường nhẹ nhàng thở ra, hỏi từng câu, hướng dẫn từng bước: “Tại sao vậy?”

Thẩm Dịch cầm bút, nghiêm trang trả lời.

—— Mỡ máu và đường máu của Trần Quốc Huy hơi cao, ông ấy hẳn nên tự biết kiểm soát thức ăn.

Tô Đường nhìn chằm chằm vào tờ giấy, sững sờ một lát, yếu ớt ngẩng lên nhìn anh: “Anh nghiêm túc đấy à?”

Thẩm Dịch bị cô hỏi thì hơi do dự một chút, cầm lấy bút viết bổ sung.

—— Anh chỉ đoán thôi, hôm đó ăn cơm anh thấy ông ta có ăn kiêng với một số thực phẩm.

Tô Đường vô lực than một tiếng, tựa lưng vào ghế ngồi, gãi đầu: “Anh đợi một chút, để em suy nghĩ lại...”

Hai mắt Tô Đường nhìn lên trần nhà, còn chưa nghĩ ra sau đó sẽ thế nào thì Thẩm Dịch vươn tay vỗ lên vai cô, đưa dòng chữ mềm mại đã ghi tới trước mặt cô.

—— Có phải em muốn nói cho anh biết, em lo lắng cho anh vì em yêu anh không?

Đạo lý chính là ở điều này, nhưng Tô Đường lại bị chữ ‘Yêu’ kia làm mất hồng tim đập, cô cứng cổ trừng anh: “Em, em chỉ muốn cho anh biết, bây giờ hai ta đã trên một chiếc thuyền...”

Đôi mắt sáng trong kia nhìn vào môi cô, trái tim Tô Đường hơi loạn, đầu lưỡi hơi run lên: “Châu, châu châu!”

Chủ nhân đôi mắt hơi sững sờ một chút.

—— Chúng ta trên thuyền cái gì?

Lúc này Tô Đường mới biết mình lỡ lời, vội vàng phụng phịu đổi giọng: “Người... Người trên một cái thuyền.”

Thẩm Dịch hơi nhú mày, nghiêm mặt lắc đầu.

—— Vừa rồi em nói hai chữ.

Tô Đường dờ khóc dờ cười, chỉ có thể ăn ngay nói thật: “Em muốn nói châu châu trên một sợi thừng...”

Thẩm Dịch vẫn cau mày lắc đầu.

—— Vừa rồi em không nói dây thừng, là thuyền.

Thẩm Dịch chấp nhất khiến cô không đành lòng bắt nạt anh vì anh không nghe thấy gì, đành tìm cách xử lý: “Đúng, là thuyền... Em nói là bàn ghế trên thuyền.”

(Châu châu: mã chác, bàn ghế: mã trát)

Tô Đường nói xong, nghiêm trang ghi hai chữ ‘bàn ghế’ lên giấy: “Bàn ghế anh biết không, là loại nhỏ tiện để mang theo.”

Tô Đường thấy Thẩm Dịch còn cau mày, lại vẽ tượng trưng cái bàn và cái ghế: “Bàn ghế trên thuyền... Nói chung là, hai chúng ta ngồi trên cùng một chiếc thuyền, chiếc thuyền này xảy ra vấn đề gì thì đều không có lợi cho hai chúng ta, cho nên em ——”

Tô Đường còn chưa nói xong, Thẩm Dịch đã cười ngặt nghẽo.

Tô Đường thấy anh cười thì không hiểu ra sao, Thẩm Dịch cười khoảng nửa phút, mới lau nước mắt, ngồi thẳng người cầm bút viết mấy công thức.

—— Người trên thuyền, châu châu trên một sợi dây = Châu châu trên một cái thuyền hay bàn ghế trên cái thuyền?

Thoáng chốc, Tô Đường hiểu ra ngay, từ đầu anh đã hiểu cô đang nói gì, chỉ là ngồi một bên nhìn cười xem cô nói năng loạn xạ...

Tô Đường lúng túng đỏ mặt, nắm tay lại đánh lên vai anh: “Anh có lương tâm không thế! Em tốt bụng an ủi anh, anh lại cười em!”

Thẩm Dịch cười, giang tay ra ôm người đang thẹn quá hóa giận vào ngực, dùng một tay viết chữ, bởi vì không có tay giữ giấy nên chữ viết hơi ngoáy, nhìn có vẻ dí dỏm.

—— Do em có ý lừa anh trước.

Tô Đường bị ép vào lồng ngực ấm áp của anh, nâng khuôn mặt đỏ lý luận với anh: “Em cũng đã chủ động sửa lại, anh còn giả ngu, em mới thử thí nghiệm cách giải thích gián tiếp cho anh thôi.”

Thẩm Dịch cúi đầu nhìn cô nói xong, cười chỉ chỉ vào câu mà anh đã viết.

Chính là câu có từ ‘yêu’.

Tô Đường tự biết đuối lý, dụi dụi người vào cổ anh, cúi đầu chơi ăn vạ.

Tiếng bút xoạt xoạt một lúc, Thẩm Dịch mới vỗ nhẹ lên gáy cô, đến khi Tô Đường phồng má bắt đầu dỗi ngượng đầu, anh mới cười đưa tờ giấy đến.

—— Anh không hi vọng nguyên nhân em lo lắng và em lo lắng cho anh giống nhau, cho nên chúng ta đừng lãng phí thời gian và sức lực để tranh luận vấn đề này, nhưng mà mâu thuẫn này không thể không điều hòa, không bằng chúng ta có chung nhận thức, từ nay về sau, nếu có những lúc khác quan điểm vì chuyện này, nói thẳng ‘Em yêu anh’, được không?

Tô Đường ngồi trong lòng anh xem hết đoạn văn này, đột nhiên như hiểu ra điều gì đó, hơi ngẩn ra, cô cười nhẹ, ngẩng đầu nhìn anh: “Có phải bà ngoại em đã nói với anh, em rất sợ cãi nhau không?”

Đáy mắt Thẩm Dịch hiện lên vẻ kinh ngạc, rốt cuộc vẫn gật đầu, hơi siết chặt cánh tay đang ôm cô, mang đến cảm giác an toàn rất tự nhiên.

Ba năm trước cuộc sống của cô trôi qua trong những tiếng cãi vã không ngừng nghỉ của cha mẹ, cô đã không còn nhớ nội dung cãi vã là gì, nhưng không khí đáng sợ này đã để một dấu ấn sâu đậm trong tinh thần của cô, biểu hiện trong hành vi cụ thể thì, thói quen của cô chính là có chuyện gì thì nói thật tốt, hoặc đơn giản là im lặng không nói.

Đa số mọi người coi hành động này của cô là tính tình tốt, chỉ có bà ngoại nhìn cô lớn lên từ nhỏ mới hiểu được, cô rất sợ chuyện cãi nhau.

Bà ngoại yên lòng để cô và Thẩm Dịch yêu nhau, có lẽ trong lòng cũng đã nghĩ đến điều này.

Thẩm Dịch không thể và cũng sẽ không cãi nhau với cô.

Trái tim Tô Đường nóng lên, vươn tay ôm cổ anh, hơi nhếch người, hôn mạnh lên trán anh.

“Con dấu phê chuẩn.”

Sắp đến giờ cơm tối, Thẩm Dịch để Từ Siêu đón bà ngoại, thuận tiện mua ít nguyên liệu nấu ăn, tự mình xuống bếp nấu một bữa, bốn người ăn cơm tối xong, chưa tới chín giờ nhưng Thẩm Dịch đã bảo Từ Siêu đưa bà ngoại và cô về nhà.

Lý do mà cô phải về nhà, Thẩm Dịch chỉ dùng thủ ngữ nói với bà ngoại, động tác nhanh hơn nhiều so với lúc anh dạy cô, Tô Đường nhìn ra đại khái là có liên quan đến việc ngủ. Lên xe cô hỏi bà ngoại mới biết, anh lo tối qua cô ngủ không ngon, để cô về nghỉ ngơi thật tốt nếu không ngày mai đi làm lại không có tinh thần.

Thẩm Dịch nghĩ đến điều này, lại không nghĩ đến một vấn đề khác.

Thời gian làm việc của anh dựa vào thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Mỹ, ngày nghỉ của anh cũng thế, lễ Trung thu và Quốc khánh vào cuối tháng chín đầu tháng mười đều chẳng liên quan đến anh, bởi vậy dù có nghỉ nhiều ngày thì cũng không liên quan đến anh.

Anh tiễn Tô Đường đi như vậy, Tô Đường đến gặp anh lần nữa đã chuyện của một tuần sau.

Trung thu năm nay không vào cuối tuần, một ngày trước Trung thu, Tô Đường gửi tin nhắn cho Thẩm Dịch, hỏi anh có tới nhà cô cùng ăn cơm không, Thẩm Dịch trả lời có việc không đi được, bà ngoại đoán anh đến bệnh viện với mẹ, hoặc đến chỗ ba anh, Tô Đường cũng không hỏi nữa.

Sáng hôm sau, Tô Đường thức dậy, chuẩn bị đồ rồi đến nhà anh.

Mấy lần trước đến nhà anh, cho dù là ai lái xe thì Tô Đường đều ngồi trong xe anh đi vào cửa chính, lần này sợ anh sẽ bảo Từ Siêu đến đón cô nữa nên không nói trước với anh. Cô thuê xe đến cửa khu nhà, sau khi xuống xe, bảo vệ thấy Tô Đường lạ mặt, Tô Đường lấy chìa khóa nhà Thẩm Dịch ra, nhưng bảo vệ vẫn muốn cô điền bảng đăng ký khách đến, mới đồng ý cho cô đi vào.

Lúc Tô Đường cầm chìa khóa mở nhà Thẩm Dịch ra, một người phụ nữ trung niên lạ lẫm đang ở trong phòng khách lau nhà, nhìn thấy Tô Đường mở cửa

đi vào thì sợ tới mức nắm chặt cây lau nhà.

“Cô, cô là ai?”

Tô Đường đứng ở cửa cân nhắc tính công kích của cây lau nhà này, sau đó khách khí trả lời: “Cháu là bạn gái Thẩm Dịch, cô là ——”

“A, Thẩm tiên sinh cũng không nói với tôi một tiếng, làm tôi sợ muốn chết... Tôi là người giúp việc theo giờ của cậu ấy, cô ngồi trước đi, Thẩm tiên sinh vừa ngủ, cô có uống chút gì không, tôi lấy cho cô?”

Tô Đường đóng cửa lại, hỏi: “Cô họ gì thế ạ?”

“Ôi, cô đừng khách khí như thế, tôi họ Trương... cô mau ngồi đi, tôi đi tìm cho cô đôi dép lê nhé?”

“Không cần... Cô cứ làm đi ạ, cháu tự lấy được.” Tô Đường tìm được đôi dép lê quen thuộc, đổi dép rồi hỏi: “Thím Trương, anh ấy vừa về ạ, nhưng mà sao gần chín giờ rồi mới ngủ thế?”

“Mấy ngày rồi cậu ấy không đi làm, cô không biết sao?”

Tô Đường sững sờ, người cũng căng thẳng, Thẩm Dịch không giống người tự dưng nghỉ: “Anh ấy không nói với cháu, thím có biết tại sao không ạ?”

Thím Trương cũng sững sờ một chút: “Tôi chỉ quét dọn phòng ở, vì sao cậu ấy không nói với cô, làm sao tôi biết được...”

“Không phải...” Tô Đường bị câu nói đó làm cho dở khóc dở cười, tinh thần cũng buông lỏng hơn: “Thím có biết vì sao anh ấy không đi làm không?”

Thím Trương cũng bị chính mình chọc cười: “Ha ha, cô phải nói rõ chứ... Cái này tôi biết, cậu ấy bị ốm, cảm với sốt, mấy ngày nay đều nghe thấy cậu ấy ho.”

Hẳn nào anh không chịu đến ăn Trung thu ở nhà cô...

May mà trước lúc đến không báo trước cho anh.

“Thím cứ làm đi, cháu xem anh ấy một chút.”

“À, được...”

Có lẽ là để tiện cho thím Trương quét dọn nên Thẩm Dịch không khóa cửa phòng ngủ, Tô Đường mở cửa đi vào, Thẩm Dịch đang cuộn tròn người nằm trên giường, có lẽ do sốt nên sợ lạnh, chân vẫn đắp dưới cổ, chỉ lộ cái đầu ra ngoài, vùi cả đầu trên gối.

Tô Đường đi lại gần thì thấy anh ngủ cũng không ngon, lông mày hơi nhíu lại, vàng mắt hơi có thâm quầng, gương mặt hơi hồng, môi hơi mím nhưng lại trắng nhạt.

Có lẽ do vài ngày không ra ngoài gặp người, không muốn chải chuốt, trên cái cằm sạch sẽ đã có vài cọng râu, nhìn qua thấy vô cùng tiều tụy.

Tô Đường đau lòng, vươn tay sờ trán anh, cảm giác được nhiệt độ từ người anh truyền sang, Thẩm Dịch hoảng sợ trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, mở mắt ra.

Thẩm Dịch thấy rõ người nửa quỳ trên giường, sững sờ một chút, lập tức càng sợ hơn, thân thể vừa động, vươn tay nắm lấy góc chăn.

Tô Đường cho là anh muốn nhấc chân lên, vừa định khuyên anh đừng nhúc nhích, còn chưa kịp há mồm thì thấy Thẩm Dịch cầm góc chăn kéo lên, cả người co cụm vào trong chăn.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Thẩm Dịch cuộn mình trong chăn, hai tay kéo chăn trùm qua đỉnh đầu bịt kín hai bên người, Tô Đường giằng co kéo qua kéo lại với anh vài lần, mãi mà cũng không kéo anh ra khỏi chăn được, bất giác cô vừa bức mình vừa buồn cười, cô đập nhẹ một cái lên chiếc chăn phập phồng lên xuống kia vì có người đang thở hổn hển trong chăn.

“Anh ra đây ngay cho em!”

Câu này chỉ do cô bức mình mà thốt ra, nhưng Tô Đường tin chắc rằng, cho dù Thẩm Dịch có thể nghe thấy những cô vừa nói, nhất định anh cũng sẽ không chui đầu ra khỏi chăn.

Cô có muốn ăn thịt anh đâu .....

Trong khi Tô Đường đang cảm thấy khó hiểu, thì đột nhiên nghe thấy tiếng ho khan dồn dập từ trong chăn phát ra.

Người đang sốt cao vốn không thể thờ ơ dễ dàng được, lại chồm chần kín mít thế kia, nhất định sẽ không thoải mái chút nào, nằm lâu trong đó không chừng bệnh lại càng nặng hơn thì phiền.

Tô Đường đứng bên cạnh giường, đơn giản phân tích qua dáng vẻ ngột ngạt kia của Thẩm Dịch, ánh mắt đưa xuống phía cuối giường, lông mi hơi nhếch lên, cô bình tĩnh di chuyển xuống phía dưới.

Trong phòng ngủ của Thẩm Dịch chần không xếp chồng lên nhau, chỉ phủ bình thường lên ga giường, có khi cũng chẳng thém nhét góc chăn vào đệm, trong lúc vội vã Thẩm Dịch chỉ để ý túm nhanh một đầu, cũng không thém quan tâm đến ba góc còn lại đang nằm trông trơ kia.

Tô Đường cười tủm tỉm kéo hai đầu chăn ở phía cuối giường, vươn tay kéo cao chăn lên.

Thẩm Dịch không ngờ cô sẽ kéo hai đầu chăn phía cuối giường, trong lúc tâm trạng bối rối anh cũng thả lỏng tay cầm đầu chăn phía trên, vì thế Tô Đường không cần tốn nhiều sức cũng kéo tuột chiếc chăn đang che kín trên người anh xuống.

Vừa nhấc chăn lên cô đã cảm thấy hối hận ngay tức khắc.

Người nằm dưới chăn chỉ mặc độc chiếc quần lót, diện tích che phủ toàn thân còn chưa đến 5%.

Thấy gương mặt ngây ngẩn của cô, toàn thân Thẩm Dịch đỏ rực.

Cho đến khi Thẩm Dịch luống cuống tay chân kéo chăn che kín người mình một lần nữa, gương mặt đỏ bừng nghiêm mặt trừng cô, một tay kéo chăn che trước ngực giữ thật chặt, còn một tay chỉ thẳng về hướng cửa phòng ngủ, Tô Đường mới nhận ra vừa rồi hình như mình đã chọc giận anh rồi, liền mau chóng nói lời xin lỗi.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Thoáng cái đã nhìn thấy toàn bộ cơ thể anh, gương mặt Tô Đường cũng có chút đỏ, nhưng nhìn dáng vẻ xấu hổ và giận dữ muốn chết của Thẩm Dịch lại khiến cô thật sự không thể nhìn cười được. Cô bò lẩn ra mà cười, cười đến đau bụng cho nên mở miệng nói lời giải thích cũng chẳng có chút thành ý nào “Thực xin lỗi, em sợ anh ngạt thở trong đó.....chứ em cũng đâu biết anh thường khóa thân khi ngủ chứ.....”

Gương mặt xanh xao vì ốm của Thẩm Dịch giờ đây vừa trắng lại vừa hồng, cánh tay đang chỉ về phía cửa phòng ngủ cũng chuyển hướng, chỉ sang phía cửa WC, môi mím chặt lại giống như anh muốn kháng nghị gì đó.

Tô Đường nhất thời không hiểu anh đang có ý gì, cô cố nén cười đi tới phòng WC, mở cửa nhìn thoáng qua vào bên trong.

Bên trong WC không có ai, cũng không có gì đặc biệt, điểm duy nhất đáng chú ý trong phòng là mấy nút hiển thị trên chiếc máy giặt đang lóe sáng đèn.

Một chậu quần áo đã giặt xong xuôi, nhưng chưa được lấy ra.

Tô Đường nhìn vào bên trong qua tấm cửa sổ trong suốt của chiếc máy giặt, bên trong có ít nhất có ba bộ đồ ngủ màu sắc khác nhau.

Tô Đường hơi ngạc nhiên, quay lại giường hỏi anh, “Cả đêm qua anh ra mồ hôi ướt hết ba bộ đồ ngủ này sao?”

Thẩm Dịch liếc mắt nhìn cô gật gật đầu, dường như anh đã có đầy đủ chứng cứ thuyết phục để chờ từ cô một lời giải thích thành khẩn.

Mặt Thẩm Dịch còn đang đỏ bừng, ngay cả cánh tay thò từ trong chăn ra cũng có chút hồng, Tô Đường nhìn cười, cuối cùng cũng không nhìn được, “Sau đó anh quyết định ngủ khóa thân à?”

“.....”

Mất thấy Thẩm Dịch đang định chui đầu vào trong chăn lần nữa, Tô Đường vội vàng giành trước giữ chặt góc chăn, dịu dàng dỗ dành, “Đừng đừng đừng..... Đừng làm loạn nữa, ngoan, nằm xuống, anh xem trán anh đã ướt đầm mồ hôi rồi kia, sốt còn chưa dứt đâu, đừng để bị cảm lạnh.”

Thẩm Dịch phụng phịu lườm cô, nhưng trong đôi mắt lại chẳng có chút vẻ tức giận thực sự nào, chỉ là chút xấu hổ liều mạng muốn che dấu sự vui vẻ nhưng lại chẳng chút dấu hiệu được kia.

Vừa nghĩ tới cảnh một mình anh bị ốm nằm trên giường, cả đêm đổ mồ hôi làm ướt sạch ba bộ đồ ngủ cũng không có ai chăm sóc, Tô Đường liền đau lòng khó chịu, ý cười trên miệng cũng nhạt dần, cô vươn người tới nhẹ nhàng hôn lên trán anh một cái, chân thành xin lỗi, sau đó chau mày thấp giọng hỏi anh, “Anh bị ốm mấy ngày rồi?”

Thấy Tô Đường không cười nữa, nét đỏ ửng bối rối trên mặt Thẩm Dịch cũng dần tan bớt, đáng vẻ ngập ngừng, hơi do dự, anh giơ một tay lên, vờn ba ngón tay.

Nhìn râu ria trên mặt anh cô biết chắc chắn không chỉ là ba ngày.

Tô Đường nheo mắt nhìn anh thăm dò, hỏi lại lần nữa, “Mấy ngày?”

Thẩm Dịch mím chặt đôi môi trắng bệch, từ từ duỗi thẳng hai ngón tay đang đờ chặt bên nhau còn lại.

Tô Đường liếc mắt nhìn anh, nửa quỳ nửa ngồi bên cạnh giường, ra vẻ như đang cầm micro, đưa tới trước mặt Thẩm Dịch, “Để em phỏng vấn anh một chút, nếu hôm nay em gọi điện báo em sẽ tới, anh sẽ lấy lý do gì để ngăn cản em?”

Thẩm Dịch chỉ im lặng nhìn cô, nhất thời cũng không nói gì.

Tô Đường nghĩ anh đang mệt mỏi vì ốm, nên khả năng đọc khẩu hình cũng giảm sút. Vừa nhìn thấy chiếc di động anh đặt bên gối, cô liền vờn tay lấy tới, đột nhiên Thẩm Dịch hoảng hốt, so với lúc rút người vào trong chăn lúc này còn hoảng sợ hơn nhiều, anh duỗi tay muốn cướp điện thoại về, nhưng còn vì đang nằm trong chăn nên động tác không được nhanh cho lắm, còn chưa kịp đưa tay tới cướp, di động đã bị Tô Đường cầm lấy.

Tô Đường vừa lướt thanh trượt mở khóa thì ngây ngẩn cả người.

Trên màn hình chính không phải hiển thị trang chủ, mà là một tấm ảnh choáng hết màn hình.

Là ảnh của cô.

Là tấm ảnh cô chụp tự sướng cùng bồn hoa hải đường anh tặng cô.

Lúc cô chụp ảnh này là khi bồn hải đường đang chớm nở những nụ hoa, nhưng giờ cánh hoa đã tàn hết, sự cảnh giác của cô với anh cũng đã rơi sạch rồi.

Tô Đường ngẩng đầu cười khê, rồi lại sùng sốt.

Vừa đúng lúc cô ngẩng đầu lên, Thẩm Dịch đang dùng thủ ngữ liên tục nói với cô một câu “Thực xin lỗi”.

Tô Đường nhủ mảy lông lẳng lẳng nhìn anh vài giây, rồi lại cúi đầu nhìn thoáng qua màn hình di động.

Trong mắt Thẩm Dịch có chút bất an, giống như cậu học sinh tiểu học vừa phạm lỗi đang nhìn cô giáo vậy, nét mặt trẻ con đó lại xuất hiện trên gương mặt đầy râu ria trưởng thành của anh, khiến Tô Đường vừa nhìn thì không nhận được lại muốn trêu anh.

“Không phải là anh nhìn ảnh của em rồi làm.....” Tô Đường nhếch môi, đưa mắt nhìn qua phần thần dưới của anh một cái, rồi lại đi tới gần anh chọc chọc lên ngực anh, gần như cả người cô đang ghé sát vào người anh, cô nở nụ cười ranh mãnh, mở miệng nói nốt câu, “Vậy cái đó đâu?”

Sau mấy phút ngơ ngác không hiểu gì cuối cùng Thẩm Dịch cũng nhận ra Tô Đường đang nói cái gì, trong nháy mắt giống như cái chốt nào trên người anh vừa được mở, toàn thân anh lại đỏ rực, trợn tròn mắt liên tục lắc đầu nhìn cô, tóc cọ xát vào gối, tạo ra tiếng sần sạt ái muội.

“Đừng lắc đừng lắc nữa.....” Tô Đường duỗi tay bưng hai bờ má đỏ bừng kia, ngừng động tác lắc đầu như dây cót của anh, “Em đùa thôi, đừng lắc, lắc nữa gãy cổ bây giờ.....”

Thẩm Dịch không lắc đầu nữa, xoay người sang một bên không thèm nhìn cô nữa.

Tô Đường hôn nhẹ vài cái lên vành tai anh, mới dỗi được anh quay lại nhìn mình.

Thẩm Dịch có chút oán giận nhìn cô, mặt mày gian lại lộ ra một tầng mỏng manh quyến luyến.

“Thực xin lỗi.....” Tô Đường đau lòng khê vuốt tóc anh, cô cúi đầu hỏi nhỏ bên tai anh, “Đêm qua anh khó chịu không ngủ được là vì nhớ mẹ phải không?”

Thẩm Dịch từ từ gật đầu.

“Tại sao không nói thật cho em biết?”

Thẩm Dịch khê mím môi, do dự một chút, rồi duỗi tay về phía cô, Tô Đường bật di động lên mở một bản ghi chú mới, rồi đặt điện thoại vào tay anh.

Thẩm Dịch gõ mấy chữ, tốc độ gõ thật sự rất chậm, lúc gõ xong thì hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn đưa cho Tô Đường.

— Xin lỗi, đêm qua anh còn tưởng em nằm ôm anh trên giường.

Tô Đường hơi ngẩn người, có chút buồn cười, nhưng trái tim lại đau nhức từng cơn khiến cô gần như sắp khóc.

Trong ngày đoàn viên gia đình thì anh lại bị bệnh đến mức khó chịu không ngủ được, thà rằng một mình nằm đây tưởng tượng cô đang ôm an ủi anh, chứ

nhất định không chịu nhắc mấy nhần cho cô một tin, còn nghĩ rằng tưởng tượng về cô như vậy là mạo phạm cô.....

Anh vừa thấy cô đến thì cuộn mình vào trong chăn, hơn phân nửa là vì nhìn cô liền cảm thấy xấu hổ sao?

Tô Đường đặt chiếc điện thoại lại vào tay anh, rồi đứng dậy từ bên cạnh giường. Thẩm Dịch đột nhiên vươn tay nắm chặt lấy cổ tay cô, hoảng đến mức vút luôn cả di động xuống.

Tô Đường mau chóng cầm chiếc điện thoại suýt chút nữa đã bị anh ném xuống đất kia, đặt lại bên cạnh gối, khẽ vỗ vỗ vào tay anh vài cái an ủi, cố gắng cười tươi, “Em không giận..... Em đi thay bộ quần áo nào thoải mái cho da của anh, rồi sẽ quay lại ôm anh mà.”

Tô Đường tới phòng ngủ dành cho khách thay một bộ quần áo vải mềm mại ở nhà, lúc quay lại thì Thẩm Dịch gần như đã ngủ rồi, Tô Đường không gọi anh dậy, nhẹ nhàng bước lên giường, xóc chăn lên nằm xuống bên cạnh anh, cô vừa nghiêng người một cái, còn chưa kịp vươn tay ôm anh, thì Thẩm Dịch đột nhiên xoay người lại, ôm chặt lấy cô.

Thẩm Dịch vòng tay qua thắt lưng cô, vùi đầu chôn trong ngực cô, giống như đứa trẻ bị bạn bè ở lớp bắt nạt nên về nhà tìm kiếm một chút an ủi.

Tô Đường bỗng nhiên nhớ tới câu Trương Tuệ nói với Thẩm Dịch trong phòng bệnh ở bệnh viện hôm đó.

Thật sự anh đã coi bệnh viện như nhà mình.

Anh nào có nhà chứ.....

Tô Đường vươn tay khẽ vỗ vỗ lên lưng anh, không biết anh đã ngủ từ khi nào, chỉ biết là anh ngủ thật sự rất ngoan, hơi thở nhẹ nhàng, thỉnh thoảng rên rỉ mê mẩn trong lòng cô, bàn tay ôm eo cô thật chặt không chịu buông.

Di Trương làm xong bữa trưa liền rời đi, không tới phòng ngủ làm phiền hai người họ, cho đến gần ba giờ chiều, di động Tô Đường đặt trên đầu giường bỗng vang lên, Tô Đường nhích người có lấy di động, mới khiến người đang nằm trong lòng cô tỉnh giấc.

Trên màn hình hiển thị số máy lạ, là dùng máy bàn gọi tới.

Tô Đường nhấn nút trả lời, một tay đưa di động tới gần bên tai, một tay còn lại thì khẽ xoa xoa đầu ai kia còn đang chôn trong ngực cô, “Alo, ai vậy?”

“Alo, xin chào, tôi gọi đến từ phòng bảo vệ của chung cư, sáng hôm nay cô có để lại thông tin ngoài cổng, cô ghi mình là người nhà của anh Thẩm Dịch.....”

Tô Đường còn nhớ rõ giọng của chú bảo vệ này, “Vâng.”

“Giờ cô còn trong nhà anh ấy không?”

Tô Đường cúi đầu nhìn thoáng qua người lại đang chuẩn bị tiến vào giấc ngủ kia, “Có ạ, có chuyện gì sao chú?”

“Có người tới tìm Thẩm tiên sinh, nói được họ tên anh ấy, đơn vị công tác, nhưng lại không biết số nhà của anh ấy..... Tôi có gọi di động cho Thẩm tiên sinh nhưng anh ấy không nghe máy, tôi muốn hỏi xem Thẩm tiên sinh có quen người này không.”

“Chú chờ chút ạ.” Tô Đường duỗi tay khẽ vỗ vào gáy anh mấy cái, Thẩm Dịch mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên nhìn cô, Tô Đường dùng khẩu hình hỏi anh, “Có người đến tìm anh, muốn biết là ai không?”

Thẩm Dịch hơi run lên một chút, nhẹ nhàng gật đầu

“Là ai tìm Thẩm tiên sinh vậy ạ?”

“Một cô gái rất trẻ, tên là Thẩm Nghiên, cô ấy nói mình là em gái của Thẩm tiên sinh, nghi lễ nên qua thăm anh trai.”

Tô Đường ngẩn người, đột nhiên nhớ bà ngoại cô từng nói ba Thẩm Dịch còn có một cô con gái, cô vội vàng cúi đầu nói với Thẩm Dịch, “Thẩm Nghiên, nói là em gái anh, tới thăm anh.”

Thẩm Dịch hình như có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không do dự nhiều mà gật gật đầu.

Tô Đường lại dùng khẩu hình nhìn anh xác nhận lại lần nữa, “Để cô ấy vào nhé?”

Thẩm Dịch vẫn gật đầu như cũ.

“Chú cứ cho cô ấy vào đi ạ.”

“Vâng, được rồi.....”

Tô Đường cúp điện thoại, chau mày hỏi anh, “Cô ấy là con gái mẹ kế anh à?”

Thẩm Dịch buông bàn tay đang ôm bên hông Tô Đường ra, từ từ lật người lại, gối đầu lại lên gối, nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Đường cười khẽ, “Trung thu còn biết qua thăm anh trai, quan hệ của hai người rất tốt hả?”

Câu hỏi này dường như không phải chỉ gật đầu hay lắc đầu là có thể trả lời được, Thẩm Dịch nhất thời không có phản ứng gì, anh che miệng ngáp một cái cho nhẹ người, vừa định ngồi dậy rời giường, đột nhiên anh nhớ ra chuyện gì đó, lại rút chân vào trong chăn, nhìn Tô Đường với ánh mắt cầu cứu sự giúp đỡ, anh vươn tay chỉ chỉ vào tủ quần áo.

Tô Đường cười rộ lên, “Em đã ôm anh nửa ngày trời rồi, anh còn sợ bị em nhìn thấy gì sao?”

Thẩm Dịch rất kiên quyết mà lắc đầu.

Tô Đường không biết anh mất tự nhiên vì điều gì, nhưng cô lo anh ăn mặc như vậy đi ra sẽ bị cảm lạnh, nên bèn xuống giường theo chỉ điểm của anh lấy hộ anh một chiếc quần một chiếc áo sơ mi, nhìn anh ăn mặc quần áo nghiêm túc như vậy, cô cũng không thể xấu hổ mà mặc một bộ thường phục ở nhà ra gặp người ta được, bèn tới phòng dành cho khách thay một bộ khác, vừa thu dọn xong đi ra, thì điện thoại kết nối với chuông ngoài cửa bỗng vang lên.

Dường như Thẩm Dịch đã sớm chờ điện thoại tới, vừa nhìn thấy đèn chỉ thị trên màn điều khiển bật sáng, anh đã nhấc ống nghe lên, nhấn nút mở cửa, tiện thể cũng mở luôn cánh cửa bảo vệ bên ngoài.

Ở khu chung cư này chuông điện thoại ngoài cửa được kết nối trực tiếp với một màn hình trong nhà, Tô Đường nhìn thấy bóng dáng một cô gái trên màn hình trắng đen, chưa kịp thấy rõ mặt mũi, chỉ nhìn thấy một bóng người cao gầy dáng vẻ có vẻ rất giống người nhà họ Thẩm.

Nhà Thẩm Dịch ở tầng mười một, Thẩm Nghiên đi thang máy lên tìm cũng mất chút thời gian, Thẩm Dịch không nghe thấy tiếng kêu mở cửa của thang máy, nên ánh mắt vẫn dán vào cửa, Tô Đường đứng bên cạnh Thẩm Dịch, rõ ràng cảm nhận được sự chờ mong của anh đối với cô em gái này.

Tô Đường đột nhiên nhớ bà ngoại đã từng nói với cô một câu.

Dù sao bọn họ cũng là người một nhà. ....

Trong lòng Tô Đường bỗng có chút ảm áp, thang máy khẽ kêu “Đỉnh” một tiếng, sau khi tiếng ma sát vang lên cửa thang máy bỗng mở ra, Thẩm Nghiên cùng với tiếng giày cao gót vang lên cách cách đã tới trước cửa nhà họ, cô nàng nhìn Thẩm Dịch đang mỉm cười dịu dàng mà hỏi một câu khiến suýt nữa Tô Đường nghẹn họng chết ngất ngay tại chỗ.

“Anh chính là Thẩm Dịch sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Editor: Ốc

Nguồn: Hội hiền lười

Thẩm Nghiên mặc một bộ áo gió, tóc dài buộc cao lên, lúc cô hỏi những lời này thì hàng mi gọn gàng hơi nhú lên, giống hệt như mẹ cô, cả người được chau chuốt đoan trang nết nã.

Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu, nghiêng người để lộ cửa, vươn tay ra dấu mời.

Thẩm Nghiên nhìn thoáng qua Tô Đường đứng bên cạnh Thẩm Dịch, không nhúc nhích mà nói: “Đã mười mấy năm chưa gặp, tôi cũng không nhận ra anh.”

Tô Đường nhìn gò má Thẩm Dịch.

Lúc cô đi phòng khách thay quần áo, không những Thẩm Dịch đã thay xong đồ mà anh còn cạo râu sạch sẽ, tóc cũng chải cẩn thận, được ngủ ngon mấy giờ nên sắc mặt của Thẩm Dịch đã khá hơn, lại được trau chuốt nhan sắc nên nhìn không giống bệnh nhân nữa.

Chắc do mấy này nay ốm nên ăn không ngon, Thẩm Dịch nhìn có vẻ hơi gầy, gò má hơi nhô ra nhưng được nụ cười dịu dàng phủ lên nhìn rất đúng kiểu đàn ông vô cùng dịu dàng.

Ma xui quỷ khiến thế nào Tô Đường lại nghĩ, thời gian chính là người kỹ sư giỏi nhất, mười mấy năm trước Thẩm Dịch mới có mười mấy tuổi, hẳn là chưa... ‘mê người’ như bây giờ đâu nhỉ.

Thẩm Nghiên nói xong, đưa thùng giấy trong tay, cười khách khí: “Cua trong hồ Dương Trường, vừa rồi tôi xách đi trên đường thì nó vẫn còn sống đấy, không có gì đáng giá, chỉ ném hương vị lạ mà thôi.”

Thẩm Dịch hơi ngần người một lát mới mỉm cười gật đầu, vươn tay nhận lấy, quay đầu nhìn về phía Tô Đường, có lẽ anh muốn cô nói vài lời khách sáo, nhưng cô vừa định nói cảm ơn thì đột nhiên thấy câu ‘ném chút hương vị lạ’ nên ngừng lại một chút.

Thẩm Dịch bị đau dạ dày nghiêm trọng như vậy, hẳn là nên ăn kiêng của thời gian này đúng không?

Cô ta khách khí thật hay là giả vờ thế...

Không đợi Tô Đường nghĩ xem có nên tiếp tục khách sáo với cô ta hay không, Thẩm Nghiên đã chủ động bỏ qua chuyện này, có lẽ biết rõ Thẩm Dịch đọc môi không dễ nên Thẩm Nghiên nói chuyện vừa chậm vừa kỹ.

“Hôm nay tôi đến đây còn muốn hỏi anh một chuyện.”

Thẩm Dịch khẽ gật đầu, xoay người đặt hộp cua ở một nơi gần đó, lại mỉm cười ra hiệu mời vào với cô ta.

Thẩm Nghiên cười cười, đứng tại chỗ lắc đầu: “Cũng không phải chuyện gì không thể cho người khác biết, chỉ có mấy câu mà thôi, tôi còn chuyện khác phải làm, hỏi xong tôi sẽ đi, không vào đâu.”

Lời nói nửa đùa nửa thật của Thẩm Nghiên dường như có chút chói tai, Tô Đường vội nhìn về phía Thẩm Dịch, rõ ràng Thẩm Dịch cũng phát hiện ra được, vui vẻ giữa hàng lông mày nhạt bớt vài phần, nhưng mà cũng không mất hết.

Thẩm Dịch gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ánh mắt nghiêm túc nhìn vào đôi môi được tô đỏ của Thẩm Nghiên.

Hàng mi Thẩm Nghiên sắc bén, làm lu mờ đi ý cười trên khuôn mặt ửng đỏ như được đánh má hồng, tốc độ nói vẫn chậm chậm, nói từng chữ rõ ràng.

“Anh lớn lên ở Mĩ, có lẽ không quen làm tết Trung Thu, tôi có thể hiểu được nhưng mà anh còn có thể khiến chúng tôi không thể có một ngày trung thu tốt đẹp, anh có biết lý lẽ không hả?”

Tô Đường sững sờ, không phải mấy ngày nay anh bị ốm luôn ở nhà sao?

Cho dù anh không bị ốm phải ở nhà thì với tính cách của anh cũng không thể nào làm ra chuyện như vậy được.

Thẩm Dịch cũng hơi sững sờ, hàng mi hơi nhúu lại, không hiểu nhìn Thẩm Nghiên.

Thẩm Nghiên bị vẻ mặt vô tội của anh chọc tức, cặp môi đỏ mọng mím chặt lại, giọng nói lạnh lùng hơn nhiều: “Hôm trước lãnh đạo của anh phái người đến bệnh viện thăm mẹ anh, vừa vào cửa phòng bệnh đã mở miệng nói Thẩm phu nhân, thăm mẹ anh xong còn tới phòng viện trưởng tìm cha tôi, còn tặng rượu với cua, trước mặt nhiều bác sĩ y tá như thế, mẹ anh nằm ở tầng kia rất tự tại, thế còn mẹ tôi thì sao?”

Tô Đường cúi đầu nhìn hộp cua bên tường.

Cô còn tưởng rằng câu nói ‘ném thử hương vị mới lạ’ của Thẩm Nghiên là có dụng ý, bây giờ xem ra, ý của cô ta sợ là ‘không phải thứ gì đáng giá’.

Lời của Thẩm Nghiên nghe không hay, nhưng bình tĩnh mà xem xét thì người đi thăm bệnh này chẳng có chút lòng nào.

Thẩm Dịch nhúu chặt mày, lắc đầu.

Tô Đường đoán, hẳn là anh cũng không biết chuyện này, nếu như anh biết rõ thì chuyện này cũng sẽ không xảy ra.

Rõ ràng là Thẩm Nghiên không tin, bị Thẩm Dịch lạnh lẽo phủ nhận thì giọng nói lại cao hơn: “Ngày nghỉ lễ, cha mẹ tôi vì chuyện của mẹ anh mà trong nhà long trời lở đất, ngày hôm qua cha tôi ăn một bữa thì ném đĩa đi ra ngoài, mẹ tôi thì khóa mình trong phòng khóc suốt đêm, anh không có chút cảm giác thành công gì à?”

Coi như Tô Đường đã rõ Thẩm Nghiên đến đây làm gì.

Nếu như Thẩm Dịch không phải Thẩm Dịch, có lẽ Tô Đường sẽ đứng về phía Thẩm Nghiên, cô hiểu rất rõ, đôi khi gia đình không hòa thuận còn đáng sợ hơn là không có gia đình.

Nhưng bây giờ Thẩm Nghiên đang mắng Thẩm Dịch, người cho dù oan uổng cũng không cách nào cãi lại được.

Trước đó Thẩm Dịch không chuẩn bị cho việc đứng ở cửa nói chuyện, anh lại không mang điện thoại trên người, chỉ đành nhúu mày lắc đầu, Tô Đường vừa định nói giúp anh thì đột nhiên nhớ đến lời dặn của bà ngoại, cô do dự một chút, Thẩm Nghiên lại nói, bởi vì có ý thả chậm tốc độ nên nghe vô cùng lạnh lùng.

“Tôi biết rõ anh kiếm được tiền, tôi nghe bạn nói, anh là một người nổi tiếng trong ngành của mình, rất nhiều người chơi chứng khoán Mĩ đều biết anh, lãnh đạo của anh cũng coi anh như là Phật vậy, với kinh tế của anh bây giờ chắc là có thể mua được bệnh viện Bác Nhã và viện an dưỡng Bác Nhã rồi.”

Thẩm Nghiên cắn răng ngừng lại một chút, hốc mắt được kẻ màu đất thật đậm hơi ửng đỏ: “Nhưng mà trước khi anh mua lại nó thì có thể đưa mẹ anh tới bệnh viện khác nằm được không?”

Thẩm Dịch lại nhú mồm, sắc mặt hơi trắng, Tô Đường ở bên cạnh nhìn thấy yết hầu anh hơi run lên một cái nhưng vẫn không phát ra tiếng gì.

Trái tim Tô Đường như bị càn của vận xoắn lấy, nóng hừng hực và đau nhói.

Tô Đường không cãi nhau với người khác, không có nghĩa là cô không biết dùng bạo lực để giải quyết vấn đề.

Cô vừa xúc động muốn đánh người, còn chưa kịp hành động thì Thẩm Dịch như cảm giác được điều gì, đột nhiên anh quay đầu lại, lo lắng nhìn cô, hơi nghiêng đầu vào trong nhà, ý bảo cô rời khỏi khu vực đầy mùi thuốc súng này.

Tô Đường sững sốt một chút, lại hơi tủi thân, cô hiểu được Thẩm Dịch không lo lắng cô sẽ làm gì với Thẩm Nghiên mà anh sợ Thẩm Nghiên càng ngày càng không biết kiềm chế, ồn ào sẽ ảnh hưởng đến cô.

Tô Đường thân nhiên nhìn Thẩm Nghiên, xoay người đi vào nhà.

Có lẽ Tô Đường rời đi khiến Thẩm Nghiên không còn để ý vì có người ngoài nữa, tiếng nói bén nhọn chói tai được phóng đại vang lên khắp ngõ ngách trong nhà Thẩm Dịch.

“Không phải là anh không có tiền, bệnh viện Bắc Nhã cũng không phải bệnh viện tốt nhất thành phố S, tại sao anh lại để mẹ anh ở đây, khiến người nhà chúng tôi ghê tởm hả?”

“Không phải ngành tài chính các anh giỏi nhất là bày mưu tính kế sao, chính anh đếm xem, mẹ tôi đã nhặn hai mẹ con anh bao nhiêu năm rồi, coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, anh lại không biết xấu hổ mà vẫn còn tiếp tục làm cái chuyện thất đức này!”

“Tôi hỏi anh một chút, rốt cuộc nhà chúng tôi nợ anh cái gì, anh nói cho tôi biết, dù đập nòi bán sắt thì tôi cũng trả lại cho anh!”

“Anh là một người đàn ông mà sử dụng kế hạ lưu này, anh có thấy xấu hổ không hả!”

Thẩm Nghiên la lớn tiếng như bị điên, Tô Đường từ từ trở lại, khóe miệng còn treo nụ cười lạnh lùng, trong tay cầm một con dao sáng loáng.

Sắc mặt Thẩm Dịch rất khó nhìn, thấy Tô Đường trở lại như thế thì mặt anh càng khó coi hơn.

Không nhìn ra tâm tình Tô Đường thế nào, Thẩm Dịch cũng không biết cô muốn làm gì, anh vội vàng kéo cánh tay cô, Tô Đường cũng không tránh tay anh mà thuận thể đứng bên cạnh anh, nhẹ nhàng đối con dao phay trong tay mình.

“Cô...” Thẩm Nghiên ngạc nhiên nhìn con dao trong tay Tô Đường, bị dọa không dám rơi nước mắt, vừa mở miệng ra nói thì giọng hơi khàn vì vừa rồi kích động, to tiếng: “Cô là ai?”

“Vừa rồi cô cứ nói liên tục, tôi cũng không có cơ hội nói chen vào, còn chưa kịp tự giới thiệu.”

Tô Đường nhẹ nhàng cười: “Tôi là vệ sĩ của Thẩm tiên sinh.”

Thẩm Dịch vẫn luôn khần trương nhìn môi cô, đột nhiên thấy một câu như vậy thì sững sốt ngây ngốc.

Tô Đường lại bồi thêm một câu: “Gần đây người không có lễ độ với Thẩm tiên sinh hơi bị nhiều.”

Thẩm Nghiên còn chưa kịp bình tĩnh lại sau kích động, gò má ửng đỏ, hơi thở dồn dập, tuyệt đối không hùng hồn như vừa rồi: “Cô muốn làm gì?”

Tô Đường bắt đầu cười cười như một người còn sót lại chút lương thiện, thuận tiện nhẹ nhàng ước lượng con dao trong tay: “Lấy tiền tài của người thì phải giúp người loại bỏ tai họa.”

Rõ ràng là Thẩm Dịch không hiểu ý nghĩa của câu nói này, vẻ mặt vừa mờ mịt vừa khần trương.

Sắc đỏ trên mặt Thẩm Nghiên nhạt dần, thở ra một hơi, hất cằm lên, cúi xuống nhìn Tô Đường thấp hơn nửa cái đầu, giọng nói cũng vững vàng hơn một chút: “Trong hành lang này có vô số camera, cô dám ra tay xem.”

Tô Đường khẽ cong môi, cười tùy ý: “Cô yên tâm, tôi biết đạo lý hơn anh ta nhiều, tôi bảo đảm sẽ kịp thời đưa cô đến bệnh viện tốt nhất thành phố S, hơn nữa chủ động gánh mọi chi phí thuốc men và ăn uống cho cô, cần thiết thì chi phí mai táng cũng không thành vấn đề.”

Tô Đường nói rất bình tĩnh, giống như chuyện này ngày nào cũng trải qua mấy lần vậy.

Thẩm Nghiên hung ác lườm cô một cái, nhưng dường như đã không còn sắc bén như trước.

Cho dù thế nào thì cô ta đến một mình, Tô Đường với Thẩm Dịch là hai người, cộng thêm một con dao phay nữa.

Chỉ giây lát trong hai giây, Thẩm Nghiên nghiêng đầu rồi đi.

Nhìn cái người còn không dám đợi cả thang máy mà vội vàng chạy mất, Tô Đường nhẹ nhàng thở ra, ung dung ngâm nga một bài hát chế.

“Gió bắc cầm cái búa, bông tuyết cầm cái gáo, bông tuyết cầm cái gáo gáo...”

(*Chế từ bài ‘Bạch mao nữ’, câu chuẩn là Gió bắc thổi, bông tuyết bay=)))

Thẩm Dịch không quan tâm cô hát cái gì, thờ phào cầm lấy tay cô, đóng cửa lại, xoay người trở về phòng ngủ, hàng mi nhíu chặt lại, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

Tô Đường đặt dao về lại phòng bếp, rót một chén nước ấm đi theo Thẩm Dịch vào phòng ngủ.

Thẩm Dịch dựa người vào đầu giường, cổ hơi ngửa lên, một tay đặt lên trán, ngón cái và một ngón tay xoa huyết Thái Dương, ấn rất mạnh, gân xanh nổi trên mu bàn tay khiến người ta đau lòng.

Tô Đường đi qua bắt lấy bàn tay trên trán anh: “Đừng đau đầu việc báo cảnh sát, em tự thú là được.”

Dường như Thẩm Dịch không còn sức kéo eo của mình rời khỏi giường, anh nhìn Tô Đường, miễn cưỡng nở nụ cười, dùng thủ ngữ nói ‘cảm ơn’ với cô, sau đó mới nhận lấy cái chén, nhẹ nhàng ngâm lấy uống một ngụm, cổ gồng nuốt xuống.

Tô Đường thấy lo lắng, sờ lên trán anh, cảm giác nóng hổi: “Nếu anh khó chịu thì đến bệnh viện ——”

Cô còn chưa nói dứt lời, mím môi không nói nữa.

Cô còn nói bệnh viện với anh nữa chứ...

Thẩm Dịch nhẹ nhàng cười, vươn tay đặt cốc lên tủ đầu giường, cầm lấy điện thoại trên giường, đánh mấy chữ, đưa cho Tô Đường.

—— Anh khỏe lắm, anh chỉ hơi đau đầu buồn nôn thôi. Cảm ơn vì em đã bảo vệ anh, nhưng việc em làm rất nguy hiểm, về sau không cho phép em cầm dao ra khỏi bếp nữa.

Tô Đường ngồi xuống giường, giơ ba ngón tay thề: “Em cam đoan, lần tới em nhất định sẽ tóm cô ta vào bếp để dọa.”

Thẩm Dịch bất đắc dĩ cười, vươn tay đè ba ngón của cô xuống.

—— Con bé chỉ sợ hãi, cho nên đến để thổ lộ tâm tình, con bé không chịu vào nhà vì sợ anh làm tổn thương nó, con bé biết trong hành lang có camera, nhất định sẽ không dám làm gì anh.

Tô Đường tức giận trừng mắt nhìn người ‘lấy tay bắt cá’: “Phòng ngủ rắc rối có thể xuất hiện là đạo đức nghề nghiệp cơ bản của Kỹ sư, nếu như hai người đánh nhau thật thì phải đến nơi khác để hành sự, em mặc kệ đấy.”

Thẩm Dịch không nói gì, chỉ yên lặng nhìn cô, nở nụ cười dịu dàng.

Tô Đường hơi nhíu mày, nhìn người mệt mỏi vì đột nhiên bị dày vò về thể xác và tinh thần, đau lòng than một tiếng: “Lãnh đạo nhà anh cũng thật là, vì sao lại có một người không biết lo liệu thế chứ...”

Thẩm Dịch lắc đầu, cười khò.

—— Anh chưa từng nói với người trong công ty về chuyện trong nhà anh. Anh cũng vừa hỏi rồi, trong công ty không ai phải người đến bệnh viện cả.

Tô Đường sùng sốt một chút: “Vậy thì đó là ai?”

Nụ cười trên mặt Thẩm Dịch nhạt đi vài phần.

—— Hẳn là người của Trần Quốc Huy.

Tô Đường tròn tròn mắt: “Ông ta ăn no rồi việc à!”

Thẩm Dịch hơi mím môi, khẽ lắc đầu.

—— Ông ta đang nhắc nhở anh, nếu như anh làm khó ông ta thì ông ta cũng có cách để làm anh khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Khi Thẩm Dịch gõ những chữ này anh không tức giận cũng chẳng buồn bã, chỉ im lặng cụp mắt xuống, dường như vô cùng mệt mỏi, ngay cả đôi lông mày rậm kia cũng rũ xuống nặng trĩu nỗi tâm sự.

Tô Đường đưa mắt nhìn qua những chữ vừa hiện trên màn hình, tính cả con giận của Thẩm Dịch mà càng điên người hơn, giận đến mức hai má đỏ bừng, “Ông ta không chịu bỏ cuộc, là ai làm ai gây khó dễ với anh trước chứ!”

— Chuyện đó quả thực là lỗi của anh.

Tô Đường nóng nảy, trừng mắt nhìn người đang tự trách mình, “Anh bị ngốc à? Là Trần Quốc Huy sai người làm chuyện phạm pháp, anh không làm thì lấy đâu ra lỗi chứ?”

Thẩm Dịch nở một nụ cười khổ mà lắc đầu, anh duỗi tay vỗ nhẹ lên cánh tay Tô Đường, cách một lớp áo mỏng manh, Tô Đường rõ ràng cảm nhận được sự ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay anh, không hiểu sao trong lòng trở nên bình tĩnh hơn hẳn.

Sau khi Thẩm Dịch vỗ vỗ nhẹ lên tay cô mấy cái trấn an, rồi mới tiếp tục cúi đầu gõ chữ.

— Em yên tâm, đã là nguyên tắc thì anh sẽ không vi phạm. Nhưng vì chuyện của anh mà gia đình ba anh bị Trần Quốc Huy quấy rầy, dĩ nhiên anh phải giải thích với bọn họ.

Nhận ra việc anh đang tự trách bản thân qua những con chữ kia thì Tô Đường đau lòng không thôi, cô hận không thể lấy bát nước sôi gội cho anh một cái, để những suy nghĩ không tinh táo của anh bốc hơi hết sạch.

“Cái gì là gia đình ba anh chứ, anh cũng là con trai của ông ấy, ông ấy để anh một mình nằm đây trải qua tết trung thu thì thôi đi, còn dạy Thẩm Nghiên vô lễ, chạy đến nhà anh khóc lóc ăn vạ om sòm. ....” Tô Đường phụng phịu, vờn một tay tới chọc chọc mí mắt đang nhắm kia của anh, “Còn nhớ “Đường không giáo, phụ chi quá” không, mới dạy anh vài ngày mà anh đã quên sạch rồi à?”

Thẩm Dịch cười nhạt, gạt đầu tỏ vẻ chấp nhận lời phê bình của cô, rồi cúi đầu gõ chữ biện bạch cho mình.

— Ba anh đã hết trách nhiệm với anh lâu rồi, ông ấy đã cung cấp điều kiện chữa bệnh tốt nhất cho mẹ anh và còn trợ cấp cho anh đi học, trong lúc anh đi học còn chăm sóc mẹ anh rất chu đáo, anh thật sự rất cảm ơn ông ấy.

Tô Đường không phục nhếch miệng, dù bao nhiêu lo lắng cũng không đủ, “Phí nằm viện của mẹ anh do ông ta trả sao?”

Thẩm Dịch không lắc đầu cũng không gạt đầu, chỉ nở một nụ cười bình thản rồi gõ chữ.

— Trước kia là do ông ấy trả, sau khi anh tốt nghiệp đại học thì do anh trả, tất cả những khoản phí phải nộp cho bệnh viện hàng quý, và những khoản do ông ấy ứng trước rồi cả phần lãi anh cùng hoàn trả đầy đủ rồi.

Tô Đường nhìn thấy hai chữ ‘phần lãi’ mà nhũn mảy, “Ba anh còn tính cả lãi với anh á?”

Thẩm Dịch lắc đầu, dường như là sợ Tô Đường hiểu lầm, trong chớp mắt anh đã gõ xong câu trả lời.

— Ông ấy không chịu nhận, anh đành lấy danh nghĩa đóng góp cho bệnh viện mà trả ông ấy, chỉ có bằng cách đó ông ấy mới không từ chối.

Tô Đường nhìn con người vừa phải chịu tổn thương đã nhanh chóng giải thích cho người khác, thì không biết nên giận anh hay đau lòng vì anh đây, “Số tiền đó anh trả trong bao lâu?”

— Hai năm ba quý đấy.

Những lời Thẩm Dịch gõ xuống thực nhẹ nhàng, bên môi còn nở nụ cười tinh ranh như trẻ con, giống như đang chờ cô nói một câu khích lệ anh.

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười lườm anh, “Chỉ cần một vụ anh cũng kiếm đủ tiền rồi sao?”

Thẩm Dịch cười khê lắc đầu.

— Ngay từ đầu thì không, cần phải tích lũy những kinh nghiệm nhất định thì mới làm được. Dù sao cũng còn rất nhiều việc khác có thể kiếm ra tiền, trong cuộc sống chi tiêu tiết kiệm một chút cũng được.

Thẩm Dịch nhẹ nhàng gõ một câu băng quơ khiến Tô Đường đọc xong thì sống mũi cay cay, cô vốn nghĩ cho dù anh không có một gia đình đầy đủ, một thân thể không hoàn chỉnh, thì ít nhất cũng không phải lo cơm no áo ấm.

Cô có thể mừng tượng ra số tiền anh chi trả trong hai năm ba quý đó nhiều thế nào, nhưng cô không thể ngờ được trong gần ba năm đó anh đã phải làm việc vô cùng vất vả mới chắt chiu được từng đó tiền.

“Anh hành hạ bản thân mình quá rồi đấy?”

Thẩm Dịch cười khẽ, sau đó điều chỉnh tư thế ngồi trên giường cho thoải mái, cúi đầu ho khụ khụ hai tiếng, rồi mới gõ một đoạn thật dài, văng trán cũng theo đó mà thả lỏng hơn.

— Mẹ anh là một người phụ nữ rất kiên cường độc lập, dĩ nhiên bà ấy không muốn sống nhờ vào số tiền phụ cấp của ba anh. Sau khi ly hôn với ba anh bà mới phát hiện mình đang mang thai, anh biết nhất định bà phải hạ quyết tâm nhiều lắm mới dám giữ lại sinh mạng của anh, hôm xảy ra vụ tai nạn là khi bà đang đưa anh tới bệnh viện khám bệnh, nên anh có trách nhiệm chăm sóc, bảo vệ bà, không chỉ là sức khỏe của bà, mà còn cả tôn nghiêm của bà nữa.

Ngón tay Thẩm Dịch tạm dừng một chút, anh khẽ mím môi một cái, rồi lại gõ thêm một câu nữa.

— Anh hy vọng bà ấy có thể cảm nhận được, quyết định năm ấy của bà không khiến bà ấy đau khổ.

Thẩm Dịch gõ xong dòng này thì ngẩng đầu nhìn về phía Tô Đường, dường như muốn cô chứng nhận cho anh.

Con ghen chưa xót chấn ngang cổ họng khiến Tô Đường không nói được thành lời, cô đưa tay ôm hai má đang nóng bừng của anh, nghiêng người tới hôn nhẹ lên trán anh, hồi lâu sau mới nói một câu, “Anh ngốc hay không ngốc đây.....”

Thẩm Dịch ở trước mặt cô nở một nụ cười mỉm, trong nụ cười dường như có chút thỏa mãn, vỗ nhẹ lên bả vai của cô, anh cụp mắt từ từ gõ chữ.

— Tất nhiên anh không ngốc, nhưng anh phải thừa nhận bản thân mình có chút ích kỷ. Mẹ anh không có người thân, nên anh nghĩ để bà nằm trong bệnh viện của ba, sẽ giúp bà có cảm giác mình luôn có người thân bên cạnh, có lẽ sẽ gia tăng khả năng để bà ấy tỉnh lại.

Thẩm Dịch không ngẩng đầu nhìn phản ứng của Tô Đường, lại gõ thêm một câu.

— Thực xin lỗi, mấy chuyện không vui đó, trước kia anh không nghĩ nhiều nên không muốn nói cho em biết.

Khi Thẩm Dịch gõ xong câu này, liền tựa lưng vào đầu giường che miệng ho khụ khụ, con ho có vẻ nặng, đến mức hai vai cũng run lên phập phồng theo từng tiếng ho, Tô Đường nhìn anh mà trái tim cũng đau nhói từng cơn, cô mau chóng cầm chén nước đặt trên tủ cạnh đầu giường tới cho anh.

Thẩm Dịch xua xua tay, cúi đầu ho dứt cơn.

Trong cơn ho khụ khụ của anh Tô Đường dường như cảm thấy, nếu như anh có thể nói được, nhất định lúc này giọng anh cũng khàn khàn như vậy.

Anh không thích làm phiền người khác, dù rằng người ta không ngại bị anh làm phiền, nhưng anh cũng không muốn làm điều đó.

Tô Đường đột nhiên nhớ ra Thẩm Dịch từng rất tự hào về mình mà nói, mỗi ngày anh sống trên đời này, từng giây từng phút luôn phải liều mạng chống lại cái thế giới khắc nghiệt luôn muốn đánh knockout những con người có thân thể không hoàn chỉnh như anh.

Xã hội coi thường anh, Trần Quốc Huy o ép anh, ngay cả chính anh cũng tự xem nhẹ chính mình.....

Tô Đường lại gần anh, đỡ hai bờ vai anh, để cho anh ngả đầu lên vai cô, rồi vuốt tay khẽ xoa xoa tấm lưng rộng lớn. Vì Thẩm Dịch đang sốt nên người anh rất nóng, lại không biết anh đổ mồ hôi từ khi nào mà vùng lưng ướt đầm.

Đột nhiên Tô Đường cứ muốn ôm anh cả đời thế này, để không ai có thể nhìn thấy anh, chạm vào anh, tiếp cận anh, cũng không ai có thể trách mắng anh, bắt nạt anh, tổn thương anh.

Thẩm Dịch ngả đầu lên vai cô ho khụ khụ, anh từ từ điều chỉnh hơi thở hỗn độn của mình, rồi đưa tay vòng qua ôm lấy eo cô, dụi đầu vào cổ cô mà cô không chịu buông.

Tô Đường không giục anh, ngược lại không biết chàng mèo kia đã nhảy lên giường từ bao giờ, liên tục chen chân nhào vào lòng Thẩm Dịch, cô cọ trong lòng khiến Thẩm Dịch bị buồn, đành phải ngẩng đầu lên, vừa định đưa tay ôm cậu chàng, thì đột nhiên cậu lúc lắc cái đầu, ra vẻ dỗi rồi nhảy tót ra khỏi giường đùng đùng đi thẳng.

Thẩm Dịch ngẩn người, nở nụ cười bất lực.

Tô Đường lườm yêu anh, “Anh xem đi, ngay cả con mèo nhà anh cũng biết bắt nạt anh kia.”

Thẩm Dịch nở nụ cười bất đắc dĩ, cầm di động lên, giải oan giúp chàng mèo.

— Vì anh quên cho nó ăn đấy.

Gõ xong câu này, Thẩm Dịch đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, lại cúi đầu gõ thêm câu nữa.

— Em chưa ăn cơm trưa phải không?

Tô Đường đọc hai câu liên tiếp nhau này thì vừa bực mình vừa buồn cười, “Có phải câu tiếp theo anh định viết là, nếu không thì em đi ăn chung với nó phải không?”

Trên mặt Thẩm Dịch vẫn còn những vết ửng đỏ do ho quá nhiều nổi lên vẫn chưa tan hết được, lại đột nhiên bị cô chọc cười thì tí cả mắt lên, cả người thoát nhìn giống như một con tôm luộc chưa bóc vỏ, mềm nõn ngon miệng.

— Nó không phải dạng thích chia sẻ đồ ăn đâu, anh từng ăn một miếng của nó, sau đó nó cào nát quần áo anh.

Tô Đường cười đến mức sắp gãy cả eo, “Ai bảo anh tự dưng ăn thức ăn của mèo làm gì chứ?!”

Thẩm Dịch vô tội mếu máo.

— Nhìn nó ăn ngon quá nên chịu không nổi muốn thử một miếng.

Tô Đường phát hiện, chỉ cần không nhắc tới tính nguyên tắc của vấn đề, Thẩm Dịch ngay cả một chút đạo lý cũng chả thèm nói.....

Tô Đường dở khóc dở cười từ bên giường đứng dậy, vươn tay xoa xoa đầu anh, “Anh chăm mèo, em chăm anh, nói đi, muốn ăn gì nào, em sẽ làm cho anh.”

Thẩm Dịch suy nghĩ một chút, rồi quyết tâm thương lượng với cô đến cùng.

— Trong nhà cũng không có nguyên liệu gì nhiều, chúng ta ăn của nhé, được chứ?

Tô Đường trả lời anh chắc nịch quyết không thương lượng với anh, “Em thì được thôi nhưng anh thì... không.”

Thẩm Dịch nở nụ cười lạc quan.

— Ăn được một lúc rồi lại nôn, ăn gì mà chẳng giống nhau, anh không sao đâu.

Tô Đường hoảng sợ, “Bệnh dạ dày của anh lại tái phát rồi à?”

Thẩm Dịch lắc đầu, nhẹ nhàng gỡ chữ.

— Lúc bị cảm sốt cao thì đều như vậy, vì trong dạ dày quá nóng, nên men tiêu hoá cũng không có tác dụng.

Nguyên tắc này dĩ nhiên Tô Đường hiểu, chỉ là đối với người bình thường bọn họ sẽ chỉ cảm thấy không ngon miệng mà thôi, nhưng với anh thì lại biểu hiện rất rõ rệt.

Tô Đường đau lòng thầm oán, “Mấy ngày nay trời cũng đâu đổi gió, tại sao lại đột nhiên bị cảm chứ?”

Thẩm Dịch cười bất đắc dĩ.

— Cửa sổ phòng làm việc bị hỏng, nhân viên sửa chữa vì tối muộn quá nên không tới, nên hứng gió mấy tiếng.

Gió đêm mùa này cũng không phải lạnh cho lắm, Tô Đường nhăn mặt, “Sau đó anh bị cảm nặng luôn?”

Thẩm Dịch rất thành khẩn mà lắc đầu.

— Sau khi về nhà thì bị ho, rồi mất ngủ, đề qua một ngày thì hôm sau đã ốm nặng luôn.

Tô Đường bực mình nhưng lại không nhịn được mà đau lòng, “Đã đến bác sĩ chưa?”

— Anh đã hỏi Triệu Dương rồi.

Tô Đường phụng phịu nhìn anh, “Anh ấy nói gì?”

Thẩm Dịch có chút oan ức mấp máy môi, ngập ngừng gỡ xuống hai chữ.

— Đáng đời.

Tô Đường không giữ được vẻ nghiêm túc nữa, thoáng cái cô bật cười thành tiếng, cũng chẳng muốn so đo với người bệnh đã bị trừng phạt kia nữa, biết anh không ngon miệng, nên cô không muốn nấu món gì phức tạp, liền hỏi một câu, “Hôm qua anh đã ăn gì rồi?”

Thẩm Dịch nghĩ một chút rồi gỡ xuống hai chữ.

— Sữa nóng.

“Còn gì nữa?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

“Chỉ uống tí sữa thôi à?”

Thẩm Dịch gật đầu.

Tô Đường nhất thời tức giận, đánh một cái lên trán anh không nhẹ không nặng, “Anh định tạo phản đấy à!”

Thẩm Dịch trung ra bộ mặt oan ức mà nhìn cô, một tay bưng trán, một tay gõ chữ.

— Uống sữa thì lúc nôn cũng không khó chịu lắm.

Tô Đường nhất thời hết giận, sắc mặt thả lỏng, nhìn màn hình di động Thẩm Dịch vừa đưa tới.

— Anh muốn ăn cua.

Tô Đường đen mặt lườm anh, “Không được.”

Thẩm Dịch lườm lại cô.

— Lâu lắm rồi anh không được ăn cua mà, đây là lần đầu tiên có người cho anh cua đấy.

Nhất định anh còn hiểu rõ hơn cả cô, cua này đâu phải Thẩm Nghiên mang tới tặng anh chứ. ....

Tuy Tô Đường còn đang nghiêm mặt, nhưng giọng điệu xem ra đã mềm mỏng từ bao giờ, “Không được.”

Thẩm Dịch mỉm môi truyền đạt một câu xấu đến cực điểm trong lời nói.

— Anh là bệnh nhân, tâm trạng không tốt bệnh sẽ nặng hơn.

Tô Đường lại trừng to mắt hơn nữa, “Anh còn chưa chịu bỏ ý định đó sao?”

— Em bắt nạt anh.

“Ai bắt nạt anh!”

Thẩm Dịch lại chấp nhất gõ một câu.

— Anh muốn ăn cua mà.

Tô Đường nhìn gương mặt sắp mếu ra kia của anh thì bất chợt xiêu lòng, hiếm có dịp bắt nạt anh được thế này, cô cũng không ngại đùa vui với anh.

Đau dạ dày thì ít nhất cũng có thuốc giảm đau.

“Ăn ăn ăn. .... tí nữa mà lại đau dạ dày em mặc kệ anh đấy.”

Tô Đường lườm anh một cái không hề có tính sát thương rồi đi dọn hộp cua, quả nhiên là mẻ cua ngon, Tô Đường cầm mấy cangk cua béo núc, tháo dây cột trên mình cua, thả vào bồn rửa bát ngập nước sạch, rồi quay sang thái gừng.

Sau khi Thẩm Dịch cho mèo ăn xong thì khẽ rón rén vào phòng bếp, Tô Đường không quan tâm đến anh, anh liền một mình hào hứng treu đùa đám cua trong bồn rửa bát, Tô Đường còn chưa thái xong gừng, Thẩm Dịch đã lại gần túm túm cổ tay áo cô làm nũng, về mặt cầu xin giờ ra trước mặt cô một ngón tay bị cangk cua kẹp chặt.

Tô Đường nhìn đáng vẻ trông như trẻ con của anh mà có chút cười khỏ, vừa cứu ngón tay của anh thoát khỏi cangk cua, lại nghe thấy phía bên bồn rửa bên kia lại truyền tới tiếng mèo kêu nghe thật thảm thiết.

Tô Đường dờ khóc dờ cười giúp viên cầu béo vừa ăn uống no say với bộ lông mềm mượt mà gỡ móng vuốt kia ra, cầm túm lông sau gáy, nhấc nó lên rồi nhét vào lòng Thẩm Dịch, sau đó đẩy Thẩm Dịch và vật thể sống không ngừng làm phiền cô này giờ ra khỏi phòng bếp.

Không đợi cô cầm dao lên, di động trong túi quần bỗng rung chuông.

Lại là điện thoại từ phòng bảo vệ của khu chung cư.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Editor: Ốc

Nguồn: Hội hiền lười

“Alo, xin chào...” Người gọi điện thoại là bảo vệ chung cư, giọng nói vô cùng hoang mang: “Có phải điện thoại của Thẩm tiên sinh bị hỏng rồi không, sao mà mãi không gọi được vậy cô?”

Tô Đường nhìn cua ở trong bồn nước, vừa bực mình vừa buồn cười lầm bầm: “Điện thoại của anh ấy không hỏng mà là người hỏng...”

Người ở đầu dây bên kia nghe không rõ: “Hả?”

“Chú gọi có chuyện gì không ạ?”

“À... Cô còn đang ở trong nhà cậu ấy không?”

“Vẫn còn ạ.”

“Cái cô gái lúc nãy có để bốn hộp cua ở đây, nói là một lát nữa Thẩm tiên sinh sẽ đến lấy, tôi sắp thay ca rồi, khi nào thì cô cậu đến lấy vậy?”

Còn bốn hộp nữa sao....

Tô Đường rất muốn đi tìm người rồi đánh một trận.

“Không cần, chú cầm lấy mà ăn.”

Tô Đường bực mình, trong giọng nói cũng có vẻ không vui, chú bảo vệ thấy cô như thế thì nói: “Không thể được, không được... Nếu cô không đến lấy được thì để tôi nhờ người mang lên.”

Thẩm Dịch chắc sẽ không để một mình cô chuyển bốn hộp cua lên, mà cô cũng cảm thấy tình trạng sức khỏe của anh bây giờ không thích hợp để ra ngoài, Tô Đường than một tiếng.

“Vậy thì nhờ chú mang lên hộ cháu với ạ.”

“Được rồi, tôi sẽ mang lên ngay....”

“Cảm ơn chú.”

Lúc Tô Đường cúp điện thoại ra khỏi nhà bếp thì Thẩm Dịch đang ngồi trên ghế sofa dịu dàng vỗ về con mèo vừa bị cua dọa, Tô Đường quơ quơ tay trước mặt anh, kéo ánh mắt anh về phía mình.

Tô Đường cười khổ: “Chắc là Thẩm Nghiên mang toàn bộ cua Trần Quốc Huy đưa tới cho anh rồi, còn bốn hộp nữa đấy, đang để ở công, một lát nữa bảo vệ sẽ mang lên nhà giúp mình.”

Thẩm Dịch hơi ngơ ngác một chút, cười gật đầu, bàn tay vuốt ve trên đầu chú mèo vẫn không ngừng.

Tô Đường sững sờ khi nhìn thấy phản ứng lạnh nhạt này của anh, cô tưởng mình nói nhanh khiến anh không nhìn thấy mình nói gì, vì vậy lại nói rõ ràng một lần nữa.

Tô Đường nói rồi duỗi năm đầu ngón tay quơ trước mặt anh: “Năm hộp cua, mỗi hộp 20 con, trong nhà anh chuẩn bị có 100 con cua sống, anh có hiểu điều này có nghĩa là gì không?”

Thẩm Dịch có chút vui vẻ thích thú, nghiêm túc lắc đầu, đợi Tô Đường giải thích.

Tô Đường khoanh tay chỉ vào sàn nhà: “Nếu anh thả tất cả trên đất, cho chúng một thời gian để tản ra, theo lý thuyết thì trong nhà anh, cứ mỗi 2m² sẽ tìm thấy một con cua đấy.”

Tô Đường nói xong, khoa tay múa chân vẽ ra một mét vuông.

“Đó, diện tích chừng hai cái như vậy.”

Thẩm Dịch vui vẻ lắc đầu, giơ bàn tay đang rối lên, cong ngón tay thành chữ ‘chín’, rồi lại thành chữ ‘bốn’.

Tô Đường ghen lại, tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Đúng rồi, nếu ăn sáu con thì còn lại 94 con sống... 94 con cua sống, anh định xử lý thế nào hả?”

Thẩm Dịch vẫn cười tươi, không thấy chút u buồn nào, cẩn thận đặt chú mèo trên đùi lên sofa, lại vuốt vuốt vài cái mới lấy iPad ở dưới bàn trà, sau đó dựa người vào sofa vui vẻ loay hoay.

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của anh, Tô Đường đoán, chắc là anh đang tìm kiếm ‘94 cách thưởng thức cua đồng’.

Dù sao đi nữa thì anh cũng có quyền quyết định với những con cua này, Tô Đường mặc kệ anh, cô xoay người về phòng bếp tiếp tục xử lý những con cua kia.

Tô Đường vừa nhét sáu con cua vào trong nồi thì Thẩm Dịch đi tới, vỗ vỗ cánh tay cô, đưa iPad tới trước mặt cô.

Tô Đường giữ một tay lên cái nắp để mấy con cua không gãy ra ngoài được, cô cúi đầu nhìn lướt qua màn hình, sững sờ một chút.

“Đây là... hồ cá?”

Thẩm Dịch gật gù đầu, ngón tay hơi lướt lên màn hình, chuyển sang một website khác, vẫn là hình ảnh hồ cá nhưng mà kiểu dáng đã thay đổi.

Thẩm Dịch nhìn cô có vẻ chờ mong, giống như muốn cô bình luận chút ưu khuyết điểm.

Tô Đường vừa ‘oánh nhau’ với những con cua nổi điên trong nồi nước nóng, vừa hỏi anh: “Anh muốn tạo thêm hồ cá trong nhà à?”

Thẩm Dịch gật đầu.

“Rèn năng lực tự vỗ mồi của con mèo kia sao?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, chỉ tay vào những con cua bị Tô Đường áp không thể lật mình trong nồi.

Tô Đường sững sờ một chút mới hiểu ra, tay hơi run lên, cái nắp suýt thì bị cua đẩy ra.

“Anh định nuôi 94 con cua này sao?”

Thẩm Dịch nghiêm túc gật đầu.

Tô Đường khóc không ra nước mắt, người này thật là, không giận thì thôi, một khi đã cáu lên thì không xong rồi

“Hôm nay anh uống thuốc chưa?”

Thẩm Dịch chỉ coi đây như một lời quan tâm khó hiểu nên sững sờ gật đầu, anh khiến Tô Đường chẳng thể mà tức giận được nữa.

Tô Đường nhấn nài than một tiếng: “Con cua đúng là loài động vật có thể nuôi nhân tạo được, nhưng những cây rong trang trí trong hồ cua là thực vật.

Tô Đường đưa tay chỉ vào mấy con cua vẫn đang chiến đấu bất khuất, cái nắp kêu ‘lạch cạch’, tận tình dạy dỗ đứa bé cao một 1m8 này: “Thực vật cũng có tôn nghiêm.”

Thẩm Dịch cười cúi đầu, nhẹ nhàng đánh lên iPad, sau đó đưa tới trước mặt Tô Đường, những lời anh nói không mang theo chút tính trẻ con nào.

—— Đây là nhắc nhở Trần Quốc Huy dành cho anh, anh nên đặt nó ở một nơi dễ thấy mới phải.

Tô Đường ngơ ngác một chút, trong lòng trầm xuống.

Tô Đường ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt vẫn mỉm cười dịu dàng, môi mấp máy: “Em hơi nhiều chuyện một chút... nhưng mà anh đừng có giận em nha.”

Thẩm Dịch hơi sững sờ khi thấy cô đột nhiên nghiêm túc lên, nụ cười ấm áp cũng chuyển thành nghiêm túc, anh hơi gật đầu, ý bảo cô cứ nói tiếp đừng ngại.

“Em biết là anh tốt tính, rất rộng lượng, không muốn chấp Trần Quốc Huy, nhưng mà bây giờ ông ta đã đánh đến cửa nhà anh rồi, anh không thể cứ trốn tránh ông ta mãi thế này được.”

Thẩm Dịch cười rộ lên, nụ cười sạch sẽ lại tự tin, trong suốt mà không khoa trương, khuôn mặt yếu ớt trắng bệch cũng sáng lên vài phần.

Thẩm Dịch cười, đánh câu tiếp theo.

—— Anh đã suy nghĩ rồi, anh sẽ cảnh cáo ông ta một chút.

Lúc Thẩm Dịch bị người ta bắt nạt, Tô Đường lo lắng, bây giờ thấy anh chuẩn bị bắt nạt lại người khác thì Tô Đường lại càng cảm thấy lo lắng hơn rồi.

Rõ ràng là một câu nói điều võ dương oai, nhưng anh lại nói ra một cách dịu dàng khách khí như thế, Thẩm Dịch trông chẳng giống một người hiểu cách bắt nạt người khác chút nào.

“Anh định cảnh cáo ông ta thế nào?”

Dường như Thẩm Dịch nhìn ra Tô Đường đang lo lắng, anh vươn tay vỗ nhẹ lên vai cô, đưa iPad đến trước mặt cô để cô có thể nhìn thấy từng chữ anh đánh.

—— Yên tâm, chỉ là đánh một bài tâm lý rất nhỏ mà thôi.

Phàm là những chuyện có chữ ‘chiến’ thì quá nửa là chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả, Tô Đường càng nhìn thì càng hoảng hốt hơn: “Anh có nắm chắc không hả?”

Thẩm Dịch càng cười tươi hơn.

—— Suy nghĩ lung tung có lực sát thương lớn nhất đó.

Tô Đường nhìn những lời này như kiểu muốn cười cô vậy, cô trừng mắt nhìn anh: “Anh phải lộ ra một chút nội dung cốt yếu cho em, từ đó em mới có thể quyết định có thể để anh sử dụng vũ khí có tính sát thương này không.”

Thẩm Dịch nghiền ngẫm những lời Tô Đường nói.

—— Cái gì gọi là ‘nội dung cốt yếu’?

“Nó là...” Tô Đường suy nghĩ một chút: “Là tình tiết có ảnh hưởng nhất đến kết quả.”

Thẩm Dịch suy nghĩ thận trọng một chút, rồi mới nghiêm túc đánh câu tiếp theo.

—— Vừa rồi anh liên lạc với mấy phóng viên, chuẩn bị mở họp báo sau quốc khánh.

Tô Đường bị ba chữ ‘họp báo’ dọa sợ người, cô do dự một chút rồi hỏi: “Không phải anh nói... cái nghề này của anh miệng phải kín như bưng sao?”

Thẩm Dịch cười cười bất đắc dĩ.

—— Có cái đáng giá, mà có cái thì không.

Tô Đường vốn cảm thấy, anh lúc nào cũng phải ‘kín như bưng’ khiến cô xót xa, nhưng bây giờ cô mới nhận ra, người đã quen miệng ‘kín như bưng’ bị bức phải nói ra tiếng, nhưng lại không thể, thì cảm giác xót xa đó lại tăng thêm gấp mười lần, trăm lần.

Tô Đường cắn răng: “Em thật sự muốn từ chức.”

Thẩm Dịch hơi ngạc nhiên một chút, vội nhíu mày lắc đầu, đánh rất nhanh mấy chữ.

—— Em yên tâm, tập đoàn Hoa Chính có nền tảng vững chắc, tương lai có thể phát triển, nhưng cách kinh doanh hiện tại đang gặp vài vấn đề, chứ anh chưa từng nghĩ muốn phá hủy nó.

Tô Đường lắc đầu cười cười: “Không phải em không muốn làm ở Hoa Chính mà em không muốn làm kiến trúc nữa.”

Thẩm Dịch nhìn cô, hơi khó hiểu.

“Em muốn đi làm ở lò hỏa táng.”

Thẩm Dịch bị suy nghĩ bất thành linh này của cô làm cho hoảng sợ, đưa tay lên không trung làm một dấu chấm hỏi thật to.

Tô Đường vươn tay nhéo lên người chẳng được mấy lạng thịt của anh: “Em làm ở đó thì có thể hợp pháp đốt những người bắt nạt anh thành tro.”

Thẩm Dịch cười, ôm chặt lấy cô, sau đó hơi cắn môi dưới, mang theo sự uất ức nửa thật nửa giả gõ một câu lên iPad, sau đó chớp mắt nhìn cô.

—— Em cũng từng bắt nạt anh nữa.

Tô Đường nhíu mày nhìn cậu bé to xác đang chớp mắt: “Anh còn có muốn ăn của nữa không hả?”

Thẩm Dịch như không có việc nhìn đưa mắt nhìn trần nhà, ôm iPad ngoan ngoãn ra khỏi phòng bếp.

Bảo vệ mang bốn hộp cua đến, Thẩm Dịch ở trên mạng đã mua xong hồ cá rồi, lúc Tô Đường bưng cua lên bàn ăn, Thẩm Dịch đã nghiên cứu xong cả những việc cần chú ý khi nuôi cua.

Tô Đường chuẩn bị một người ba con, cuối cùng Thẩm Dịch làm nũng các kiểu, cũng chỉ ăn được nửa con, sau đó ngồi bên cạnh chuyên tâm bóc cua cho Tô Đường, tay nghề thuần thục như đầu bếp của nhà hàng năm sao.

Thẩm Dịch bóc xong một cái càng cua, bỏ vào đĩa trước mặt Tô Đường rồi rút một tờ giấy lau tay, lấy iPad ở góc bàn, đánh một câu đơn giản.

—— Anh có thể ăn một ít tôm mà.

Tô Đường lắc đầu tỏ vẻ không chấp nhận lý do đó: “Tôm và cua không cùng dòng họ, lớn lên cũng khác nhau, không có giá trị tham khảo.”

Thẩm Dịch lắc đầu chối bỏ cách nói của Tô Đường.

—— Chúng đều là động vật giáp xác.

“Sau đó thì sao?”

Khóe miệng Thẩm Dịch khê cong lên.

—— Về cơ bản thì nguyên lý giải phẫu giống nhau.

Đầu lưỡi Tô Đường cứng đờ khi nghe thấy hai chữ ‘Giải phẫu’.

“Có phải anh ghen vì em ăn rất nhiều cua mà không đau bụng không?”

—— Đúng rồi đấy.

Tô Đường lại bật cười, đột nhiên điện thoại rung lên trong túi quần, không phải là rung vì có cuộc gọi đến mà là Wechat bị tin nhắn oanh tạc.

Tô Đường vội vàng lau sạch tay, lấy di động nhìn thoáng qua, là Lục Tiểu Mẫn gửi tin nhắn tới khóc lóc kể lể.

Tám tin nhắn đầu là hình ảnh thỏ khóc rờn rờn.

Đang sau là vài dòng chữ truyền đạt tin tức khiến Tô Đường căng thẳng.

Tô Đường nhẹ nhàng đá chân người đang chăm chú bóc cua, chờ anh ngẩng đầu lên nhìn mình thì nói cho anh biết.

“Trần Quốc Huy đã biết chuyện anh muốn mở hộp báo rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Thẩm Dịch nghiêm túc nhìn cô, thấy cô nói xong thì vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, nhưng anh lại chẳng có cảm xúc gì đặc biệt, cũng không thể hiện sự bất an của mình, mà ngược lại anh nheo mắt cười dịu dàng, dường như những lời Tô Đường vừa nói không liên quan gì đến mình vậy.

Tô Đường thấy anh mỉm cười cúi đầu, nhanh chóng bóc nốt nửa con cua anh đang cầm trên tay, rồi bỏ vào đĩa của mình, khi anh định lấy càng cua trong chén cô vừa bóc xong, Tô Đường liền nhắc chiếc đĩa đặt sang một bên, tay Thẩm Dịch bị hẫng giữa khoảng không, anh liền ngẩng đầu lên nhìn cô khó hiểu.

“Anh có biết Trần Quốc Huy định làm gì không?”

Thẩm Dịch cười cười, dường như chẳng mấy quan tâm đến chuyện đó, anh bình tĩnh đưa ngón tay vẫn đang dính hương vị thịt cua đến bên miệng mút mát một chút, rồi lấy khăn giấy lau sạch tay, sau đó mới kéo chiếc laptop nặng trĩu đang đặt bên cạnh tới.

Có lẽ là bóc cua này giờ hơi mệt nên tư thế gõ chữ của Thẩm Dịch có chút lười biếng, tốc độ ngón tay chạm lên màn hình cũng không nhanh lắm, nhưng Tô Đường mơ hồ cảm thấy, những câu này anh đã suy nghĩ xong hết rồi, anh chỉ cần chút thời gian và sức lực để gõ chữ ra mà thôi.

Tô Đường đoán anh chắc hẳn muốn nói cho cô biết, anh đã tính rất kỹ càng, kế hoạch rất chu đáo, do vậy anh chẳng quan tâm Trần Quốc Huy có hành động gì.

Dưới ánh nhìn chăm chú Tô Đường, Thẩm Dịch cuối cùng cũng gõ xong, nở nụ cười ẩn ý giờ màn hình lên cho cô đọc.

— Anh đoán ông ta vừa mới triệu tập khẩn cấp toàn bộ ban tài vụ và nhân sự trong hệ thống tập đoàn Hoa Chính, yêu cầu bọn họ tăng ca trong đợt nghỉ lễ này để chỉnh sửa lại sổ sách nội bộ.

Tô Đường đọc mà choáng váng đầu óc, cảm thấy chút nữa cũng muốn rụng xuống bàn.

“Anh... sao anh biết chuyện đó?”

Tô Đường vô cùng chắc chắn, từ lúc anh ngồi xuống bàn ăn đến giờ cũng chỉ có lúc nói chuyện vui với cô mới động đến chiếc laptop công kênh kia, trong khoảng thời gian đó anh hoàn toàn không liên lạc với bất cứ ai, mà ngay cả Lục Tiểu Mãn là nhân viên ‘hàng thật giá thật’ lâu năm của tập đoàn Hoa Chính, cũng vừa mới nhận được tin đó chưa được bao lâu.

Phản ứng mãnh liệt của Tô Đường khiến Thẩm Dịch nở nụ cười cực kỳ mãn nguyện, ý cười từ lông mi lan tràn ra khắp gương mặt, dưới ánh sáng yếu ớt của sắc trời chạng vạng cả người anh bỗng trở nên dịu dàng yên lặng, tuyệt đối không giống một người đang ở thế tự vệ trong trận đấu phản kích lại đối thủ của mình.

Thẩm Dịch cúi đầu lặng lẽ gõ chữ, ánh nắng cuối chiều còn sót lại soi nghiêng ánh sáng xuyên qua tấm cửa kính sát bàn ăn chiếu tới gò má của anh, phác họa nụ cười dịu dàng trên gương mặt kia thêm phần thâm thúy; thế cho nên mấy câu nói vốn hời hợt của anh kia trong mắt Tô Đường lại vô cùng đánh thóp hùng hồn.

— Anh đã từng đọc báo cáo tài chính mấy quý vừa rồi của Hoa Chính, nên biết những lỗ hổng trong đó. Những lỗ hổng đó có thể cho thấy hiện nay có rất nhiều vấn đề tồn tại trong nội bộ tập đoàn Hoa Chính.

“Ông ta đột nhiên làm vậy, có phải vì muốn khâu lại những lỗ hổng trước khi anh mở họp báo tuyên bố không?”

Thẩm Dịch cười bình thản, khen ngợi mà gât gât đầu.

“Vậy sao anh chẳng chút sốt ruột nào thế?”

Thẩm Dịch vẫn đang cười, nụ cười của anh có chút ranh ma mà khiến người ta đoán không được, ngón tay do dự gõ mấy lần trên chiếc laptop cứng nhắc kia rồi mới gõ được một câu không đầy đủ cho lắm.

— Trong tiếng Trung có một câu tục ngữ, gì mà có người không vội.

Tô Đường thốt lên, “Hoàng đế không vội thái giám đã gấp sao?”

Sau khi Tô Đường thốt ra câu đó, liền bắt gặp ý cười sâu xa trong mắt Thẩm Dịch kia, thì lập tức hồi hồn, định lờ anh một cái nhưng anh lại nhanh chóng xụ mặt xuống, cô chỉ còn cách cười mím rồi khẽ đánh một cái vào chân anh.

“Anh nói ai là thái giám hả!”

Thẩm Dịch lặng lẽ cười, khoe mắt hơi cong cong, anh cúi đầu đánh một hàng chữ.

— Anh biết em yêu anh, anh cũng yêu em.

Bất ngờ nhận được lời tỏ tình thẳng thắn của anh khiến Tô Đường ngây ngẩn, gương mặt ngày lúc càng nóng, cô đột nhiên nhớ tới quy định hai người đã thống nhất với nhau trong thư phòng anh ngày hôm đó.

Khi sự lo lắng và bình tĩnh của cả hai không thể điều tiết được thì anh sẽ nói ‘Anh yêu em’ để loại trừ tất cả những khả năng dẫn đến cai nhau.

Tô Đường bỗng chốc cảm thấy thật ấm áp, cũng chẳng muốn so đo vấn đề thái giám kia với anh nữa.

Tô Đường cong môi nở nụ cười dịu dàng, Thẩm Dịch lại cúi đầu gõ thêm một câu nữa, rồi vui vẻ chuyển chiếc laptop cho cô đọc.

— Cho dù em là thái giám, anh cũng vẫn yêu em.

“.....”

Tô Đường nghĩ thầm trong bụng hàng trăm lần, hay là chia tay nó quách cho xong.

Cơm nước xong xuôi chưa được bao lâu, Thẩm Dịch vào toilet nôn lên nôn xuống. Cách một lớp áo mỏng manh, Tô Đường vỗ vỗ tấm lưng đang run lên của anh, rõ ràng cô cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể anh đang ngày một tăng, cô cảm giác trái tim như bị xé nát thành tám trăm mảnh.

Sau khi Thẩm Dịch nôn hết những thứ nên nôn và không nên nôn ra sạch sẽ anh mới dần dần bình tĩnh lại, cảm ca nước trên tay Tô Đường uống mấy ngụm súc miệng.

Thấy anh ngay cả súc miệng cũng không còn sức, Tô Đường không nhịn được lăm bả mắng yêu: “Ai bảo anh cứ đòi ăn của cơ.....”

Câu này Tô Đường không có ý định để anh nghe thấy, cũng không lọt vào tầm mắt của anh, nhưng Thẩm Dịch dường như cảm nhận được điều gì đó, anh quay lại nhìn cô.

Có lẽ do nôn nhiều, dạ dày anh vốn đã không khỏe càng không chịu nổi, hai mắt Thẩm Dịch xuất hiện một lớp nước mỏng, hốc mắt hơi đỏ, vừa nhìn Tô Đường lại cảm thấy nhói đau khó chịu.

Cổ họng Tô Đường như nghẹn lại, không thể mở miệng trách mắng anh được.

“Đau không, ...”

Thẩm Dịch chớp mắt một cái, rồi khẽ lắc đầu, cười bất lực, cố gắng nâng nửa thân trên đang được Tô Đường ôm chặt, quay đầu quét mắt nhìn Tô Đường từ dưới lên trên, dường như đang tìm tòi thứ gì đó.

Trông thấy anh soi mình kỹ như thế, Tô Đường ngạc nhiên hỏi, “Sao vậy anh?”

Thẩm Dịch cố gắng điều chỉnh trọng tâm cơ thể, từ tư thế quỳ sang ngồi, giải phóng hai cánh tay đang vịn trên thành bồn cầu để chèo chống cơ thể, cười nhạt, dùng thủ ngữ nói một câu rất đơn giản với Tô Đường.

— Không bị bản.

Tô Đường ngạc nhiên rồi bắt chợt cô hiểu ra.

Anh đang thấy thật may mắn vì đã không làm bản quần áo của cô. ....

Hốc mắt Tô Đường nóng lên, cô nhanh chóng quay mặt đi, hít sâu hai cái, chưa kịp quay đầu lại, Thẩm Dịch đã nhẹ nhàng vỗ lên cánh tay cô như an ủi.

Thẩm Dịch nhìn cô, dáng vẻ có chút bất an, lại dùng thủ ngữ nói một câu rất ngắn.

— Anh không đau.

Tô Đường mím chặt môi, nhẹ nhàng gật đầu, vừa rồi cô có hơi xúc động. Đột nhiên cô hiểu ra được phản ứng bất an này của anh từ đâu mà có.

Hình như cô đã từng cảnh cáo anh, nếu anh đau dạ dày, cô sẽ không quan tâm đến anh nữa. ....

Tô Đường cố gượng cười, vươn người tới muốn hôn anh, Thẩm Dịch lại chau mày nghiêng đầu né tránh, Tô Đường hơi ngạc nhiên, nhìn anh đưa tay lên bên miệng lau chút nước còn sót lại, trên mặt có thêm chút chán ghét.

Trái tim Tô Đường bỗng xẹt qua một tia đau đớn, một cảm giác xúc động bỗng dội tới, một tay cô đề lấy tay anh, tay kia kéo mặt anh qua, ngang nganh hôn lên phần môi mà mu bàn tay anh còn chưa kịp lau tới.

Cô bỗng nhiên có hành động kịch liệt và mạnh mẽ thế này khiến Thẩm Dịch kinh ngạc. Đợi đến khi anh định thần lại, thì tay Tô Đường đã gần như đang kéo áo sơ mi của anh cởi cúc áo đầu tiên, cúc áo thứ hai. ....

Thẩm Dịch vội kéo tay Tô Đường ấn chặt lên ngực anh.

Tô Đường không biết anh lấy đâu ra sức mạnh đến thế, cô giằng co muốn thoát khỏi tay anh nhưng không thể nào thoát nổi, còn bị anh ôm trọn vào lòng.

Tô Đường phí công vùng vẫy mấy cái, nhiệt độ cao từ cơ thể anh truyền đến khiến cô bình tĩnh lại.

Tô Đường gục đầu trên vai anh lâm bầm, “Xin lỗi, xin lỗi anh. ....”

Dường như Thẩm Dịch biết cô đang nói gì, anh dịu dàng vỗ lưng cô an ủi. Ôm nhau một lúc lâu, anh mới từ từ buông bàn tay đang giam cầm trong lòng mình này giờ ra, hai tay anh ôm lấy bờ vai, rồi nhìn cô từ từ ngẩng đầu lên. Cô vươn tay giúp anh chỉnh lại những lọn tóc đang rối, nở nụ cười có chút miễn cưỡng.

“Xin lỗi anh. ....”

Thẩm Dịch nhẹ nhàng lắc đầu, nhờ sự trợ giúp của Tô Đường mà cố gắng đứng dậy. Tô Đường dìu anh lên giường nằm, vừa định đắp chăn giúp anh, đột nhiên Thẩm Dịch đưa tay cản cô lại.

Tô Đường hơi ngẩn ngơ, Thẩm Dịch đưa tay cởi cúc áo thứ ba trước ngực mình, sau đó cởi cúc áo thứ tư trên bụng, cúc áo thứ năm ở bụng dưới ....

Sau khi cúc áo cuối cùng được cởi bỏ, chất liệu vải mềm mại dưới tác dụng của trọng lực từ trượt xuống, khiến vùng ngực bóng loáng của Thẩm Dịch cũng nhờ đó mà lộ ra.

Ánh mắt thán phục còn chưa kịp tan, tầm mắt Tô Đường dừng lại ở vùng bụng trên của anh.

Vùng bụng này cũng giống như những vị trí khác vừa căng tràn và trắng mịn, chỉ là trên vùng da xuất hiện mảng màu tái xám của những vết sẹo mới cũ do phẫu thuật gây ra, nhìn qua mặc dù không xấu xí lắm, nhưng cũng rất chói mắt.

Tô Đường kinh ngạc mất mấy phút, sau đó mới phát hiện vùng ngực Thẩm Dịch đang phập phồng lên xuống nhưng lại không nghe thấy tiếng anh thở mạnh, chỉ thấy hai tay anh đang nắm chặt ga giường phía dưới, có vẻ như đang rất khó chịu.

Tô Đường vội ngẩng đầu nhìn lên mặt anh.

Thẩm Dịch mím chặt đôi môi mỏng chẳng chút huyết sắc, mi tâm khẽ chau lại, ánh mắt anh bình tĩnh nhìn cô, nhưng gương mặt lại ảm đạm thật khiến người ta lo lắng.

Tô Đường nửa quỳ nửa ngồi bên cạnh giường, vội đưa tay phủ lên bàn tay đang nắm chặt ga giường của anh, cô hơi ngửa đầu nhìn anh, “Vừa rồi anh không cho em côi, là sợ em sẽ lo sao?”

Người nào đó đang ngồi trên giường hơi căng thẳng, anh khẽ gật đầu

“Không muốn để em thấy anh thay quần áo, cũng vì chuyện đó sao?”

Thẩm Dịch mím chặt môi, cẩn thận quan sát gương mặt cô rồi gật đầu.

Tô Đường dè dặt nhìn anh, “Em có thể chạm vào nó không?”

Thẩm Dịch do dự mà gật đầu.

Tô Đường lại hỏi thêm câu nữa: “Chạm thế nào cũng được sao?”

Thẩm Dịch ngơ ngác nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Tô Đường ngồi xuống cạnh giường, nương theo ánh sáng nhàn nhạt từ chiếc đèn ngủ nơi đầu giường nhìn mấy vết sẹo mờ mờ trên bụng anh, đầu ngón tay vừa mới chạm vào, dường như đã gọi lại ký ức đau buồn của những vết sẹo, khiến cơ thể anh hơi run lên một cái.

Tô Đường đưa tay che vùng bụng trên của anh, nhờ hơi ấm trong lòng bàn tay, cô dịu dàng xoa nhẹ những vết sẹo mờ mờ.

Tô Đường khẽ cười mỉm, nhìn người đang dần trở nên bình tĩnh kia, “Là anh nói đấy nhé, em chạm thế nào cũng được mà, cấm đôi ý!”

Người Thẩm Dịch hơi run lên, đột nhiên anh nhận ra Tô Đường định làm gì, liền ngay lập tức chau mày, nhanh chóng lắc đầu.

“Muốn đôi ý cũng muộn rồi.”

Không đợi Thẩm Dịch ngăn cản, Tô Đường đã cúi đầu xuống, hôn lên vết sẹo mới nhất kia.

Cơ thể Thẩm Dịch run lên bần bật.

Trong không gian tĩnh lặng ấy Tô Đường nghe thấy rất rõ tiếng hít thở mạnh của anh.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đưa mắt nhìn gương mặt đỏ bừng mà hoảng sợ của ai kia mà thầm thì.

“Thẩm Dịch, em yêu anh, yêu tất cả của anh ...”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Edit: Ốc

Nguồn: Hội hiền lười

Màn đêm dần buông, hai bộ cửa sổ sát sàn cũng chẳng làm nên trò trống gì, chỉ có ánh đèn giường tập trung chiếu lên người Thẩm Dịch, trông anh như một món đồ triển lãm quý giá bày trong tủ kính bảo tàng.

Còn cô, cô chính là tên trộm đến đập nát tủ kính thủy tinh ấy.

Cảm giác kích thích vi diệu này khiến trái tim Tô Đường ngửa ngác, cô mặc kệ tất cả mà hôn lên đôi môi Thẩm Dịch hơi hé mở vì thở dốc.

Thẩm Dịch ngẩn người một lát rồi mới hồi thần, Tô Đường cảm nhận được người vừa bị cô chặn lại bỗng nhúc nhích, còn chưa kịp phản ứng thì eo đã bị một bàn tay dịu dàng ôm lấy, cả người bỗng lên bị nhắc bổng lên rồi ngã lên đệm.

“A ——”

Thẩm Dịch dùng một nụ hôn dài để không cho tên trộm này cơ hội ngụy biện.

Tô Đường chỉ mặc một lớp áo rất mỏng, lồng ngực rộng lớn của Thẩm Dịch khẽ chạm lên đó, nhiệt độ cơ thể truyền đến nơi mềm mại trước ngực cô, hâm nóng toàn thân khiến cô thờ đốc, rồi lại như con thiêu thân lao đầu vào ngọn lửa, hi vọng được gần nguồn nhiệt này hơn một chút.

“Úm...”

Cảm giác được lồng ngực cô phập phồng càng lúc càng mãnh liệt, Thẩm Dịch rút cuộc cũng ngưng trừng phạt cô lại, bàn tay chống lên bả vai cô, ngẩng đầu thờ hồn hên. Ánh mắt cung chiêu và buồn bực lồng vào nhau, nhưng khi anh nhìn cô chỉ còn sự dịu dàng thâm tình.

“Thẩm Dịch, em không cho phép bất kỳ ai ghét bỏ anh, chính anh cũng không được...”

Trước mắt Tô Đường như phủ màn sương, tầm mắt mơ hồ, cảm thấy khuôn mặt hơi phiểm hồng dịu dàng kia tựa như trong mộng, cô vươn tay vuốt má anh, lòng bàn tay chạm vào da thịt ấm áp chân thực, trong lòng cô mới cảm thấy bình an.

“Nếu như anh không thích chính mình thì cho em, được không... Em thích, thích hết...”

Ánh mắt Thẩm Dịch khẽ động, anh cúi người đặt một nụ hôn nồng nàn lên khóe mắt ửng hồng của cô, ngẩng đầu nhìn cô thật kỹ, ánh mắt nóng bỏng như đang chờ cô nhập mật mã Capcha lần cuối cùng.

Tô Đường không chút do dự mà thua cuộc.

“Em yêu anh...”

Sau khi mã Capcha đã thông qua, Tô Đường mới nhận ra, lựa chọn này của mình sai rồi.

Đúng người nhưng sai thời điểm.

Đêm, là thời gian mà Thẩm Dịch làm việc, cho dù anh vẫn còn ốm thì tinh thần của cô cũng chẳng đâu nôi con cú đêm này.

Tô Đường chỉ nhớ được điều cuối cùng trước khi ngủ chính là Thẩm Dịch ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, khẽ hôn lên đôi mắt cô đã nhắm, giống như đang dỗ cô ngủ vậy.

Khi Tô Đường tỉnh lại thì trời đã sáng rồi, và Thẩm Dịch vẫn còn say ngủ.

Không biết anh ngủ lúc nào, đóng bừa bọn tôi qua đã được anh dọn dẹp sạch sẽ, đèn ở đầu giường đã tắt và rèm cũng được kéo lên.

Đồ ngủ của cô được xếp gọn gàng bên gối.

Chắc là trước khi ngủ anh đã tắm qua, đồ ngủ trên người mềm mại thoải mái, Tô Đường nằm trong ngực anh có thể ngửi được hương sữa tắm thoang thoảng.

Nếu không phải trên người cảm giác là lạ thì Tô Đường gần như cho rằng tất cả mọi chuyện tồi qua chỉ là kết quả của sự liên tưởng phong phú sản sinh trong quá trình cô ngủ say, do bộ não nhận được sự kích thích nặng nề vào ban ngày khi cô thấy tỷ lệ bao trùm cơ thể không quá năm phần trăm kia*.

*Thẩm Dịch lộ da thịt khiến Tô Đường chịu kích thích.

Tô Đường lặng lẽ thờ dài, rồi lại khẽ bật cười.

Từ ngày đầu quen biết Thẩm Dịch, mặc dù nửa đêm bị anh lừa đến trong nhà thì cô cũng không hề có ý niệm phòng vệ với anh. Cô vẫn cho rằng do trên người Thẩm Dịch không có phong cách ‘người xấu’, nhưng bây giờ nghĩ lại, người xấu cũng đâu phải lớn lên theo một khuôn mẫu, ai nói người xấu không thể nhìn như anh chứ?

Sợ rằng cô rơi vào tay giặc sớm hơn nhiều so với cô nghĩ...

Tốt quá, khi mà cô rơi vào tay giặc, thì người trước mặt cô là anh.

Do tác động của đồng hồ sinh học nên Thẩm Dịch ngủ rất sâu, Tô Đường nhẹ nhàng hôn lên môi anh, đưa tay sờ lên trán đo nhiệt độ, đã trở lại bình thường rồi, cô lại dịch ra khỏi vòng ôm của anh, đứng dậy xuống giường, vẫn không làm anh tỉnh giấc.

Tô Đường không biết hôm nay người giúp việc theo giờ có đến không, cũng không biết hồ cá Thẩm Dịch đặt sẽ được đưa tới lúc nào. Sau khi rửa mặt sạch sẽ, cô không mặc bộ quần áo Thẩm Dịch để ở bên gối đêm qua, mà thay bộ quần áo hôm qua cô mặc tới, sau đó lục bếp nấu cháo.

Thẩm Dịch chắc sẽ không bị tiếng ồn đánh thức, nên khi bắt tay nấu nướng cũng không để ý tiếng bát đĩa nôi niêu vang lên, đến lúc vừa đặt nôi lên bếp thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập.

Trong nhà cũng chỉ có hai người bọn họ.

Tô Đường vội vàng thò đầu ra khỏi phòng bếp.

Thẩm Dịch đang đứng ở hành lang, nơi giao nhau giữa phòng khách và nhà ăn, vẫn mặc bộ đồ ngủ, tóc tai bù xù, nhìn như vừa leo ra khỏi giường. Hình như anh đang tìm gì đó, nhìn trong phòng khách không có, lại vội vàng quay đầu nhìn vào trong bếp, trông thấy Tô Đường vừa đi ra từ nhà bếp, ánh mắt anh mở to bất động.

Không chỉ ánh mắt mà ngay cả người cũng cứng đờ.

Tô Đường khó hiểu bước tới, ánh mắt Thẩm Dịch cũng di chuyển theo cô.

Tô Đường giờ muống inox dùng khuấy cháo gỗ nhẹ lên trán anh một cái: “Sao thế, mèo giẫm phải đuôi anh à?”

Tô Đường vừa gõ như ấn vào chốt mở, cả người đang ngây ngốc một chỗ đột nhiên ôm chặt lấy cô, Tô Đường khẽ sát vào ngực anh, cảm nhận được từng nhịp đập trái tim anh.

Lúc này cô mới hiểu, vừa rồi anh đi tìm cô.

Cô không mặc quần áo mà anh chuẩn bị, mà mặc bộ quần áo của mình hôm trước. Anh không nghe thấy tiếng trong phòng bếp nên nghĩ rằng cô đã đi rồi.

Thẩm Dịch lẳng lặng ôm cô hồi lâu, Tô Đường nghe tiếng nước sôi ùng ục trong bếp, sợ rằng nước sẽ trào ra nên vội vỗ vỗ vào lưng anh.

Thẩm Dịch hiểu ý buông lỏng cánh tay.

Tô Đường vốn định vào lại bếp coi nồi cháo, nhưng khi ngẩng đầu chứng kiến bộ dạng anh vẫn chưa thể bình tĩnh lại, trong lòng cô mềm nhũn, vрон tay vuốt vuốt tóc anh, nở nụ cười xấu xa, lên tiếng hỏi: “Sao thế, anh sợ em không chịu trách nhiệm rồi bỏ trốn à?”

Chút lo lắng còn sót lại trong anh bị câu đùa chọc của cô thổi bay đi mất, đôi mắt vẫn còn ngái ngủ chưa kịp tan đi chợt bừng sáng, khóe miệng hơi cong, nửa thật nửa giả gật đầu.

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, lại giờ muống gỗ nhẹ vào đầu anh: “Sao anh cứ nghĩ linh tinh vậy chứ hả, tự mình giày vò mình vui lắm à?”

Thẩm Dịch có lẽ cũng ý thức được nên xoa xoa chỗ vừa bị gõ, xấu hổ cười cười.

Tô Đường thở dài: “Tính khí của anh như thế mà còn làm chuyện gia à, là anh chơi cổ phiếu hay cổ phiếu chơi anh thế... Mau mặc quần áo đi, mãi mới hạ sốt, cẩn thận không lát nữa lại cảm lạnh đấy.”

Lúc Thẩm Dịch trở lại thì đã rửa mặt đánh răng xong xuôi, anh mặc chiếc áo màu ấm và một cái quần màu trắng thay cho bộ đồ ngủ thoải mái, trên mặt là nụ cười sáng láng, đưa điện thoại đã gỡ xong chữ đưa cho Tô Đường xem.

Tô Đường vừa quấy cháo trong nồi, vừa nhìn thoáng qua điện thoại.

—— Đúng là cổ phiếu đang chơi anh thật.

Tô Đường hơi tức, ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh: “Bây giờ anh mới tỉnh ngộ à, có phải hơi chậm không vậy?”

Thẩm Dịch đứng bên cạnh cô đánh chữ, vẻ mặt dịu dàng như hương cháo gạo, Tô Đường chỉ liếc nhìn thôi đã thấy vui vẻ thoải mái.

Thẩm Dịch nhẹ nhàng gõ chữ xong, đưa tới cho cô.

—— Thầy giáo nhập môn cổ phiếu của anh là bác sĩ tâm lý ở Mĩ.

Tô Đường sùng sốt một chút: “Bác sĩ tâm lý dạy cổ phiếu?”

Thẩm Dịch gật đầu.

—— Đây là phương án trị liệu mà ông ấy đưa ra để đánh vào tâm lý của anh.

Tô Đường nghe nói, bởi vì đầu tư cổ phiếu mà gây ra rất nhiều vấn đề, cô còn chưa nghe đến việc dùng cổ phiếu để chữa bệnh: “Vấn đề tâm lý là gì?”

—— Chúng sợ hãi được mất.

Tô Đường ngẩn ngơ, ánh mắt nhìn anh có chút áy náy. Cô đột nhiên hiểu được vì sao anh lại nói những lời này, cô mỉm cười khẽ gật đầu, hiểu rõ.

Hôm nay thời tiết rất tốt, sau buổi tối qua cô và anh có sự chuyển hóa thì thời tiết cũng tốt hơn nhiều, tốt tới mức Tô Đường không còn buồn bã.

“Anh lần đầu chơi cổ phiếu là năm mấy tuổi?”

—— Mười ba tuổi.

Tô Đường nhíu mày: “Mười ba tuổi có thể mở tài khoản đầu tư cổ phiếu à?”

Thẩm Dịch cúi đầu gõ chữ, bình thần nhẹ nhàng.

—— Bác sĩ cung cấp tài khoản cho anh, thuận tiện làm ghi chép về trạng thái tâm lý của anh.

Tô Đường liếc nhìn anh: “Mười ba tuổi anh đã phân tích xu thế rồi ư?”

Thẩm Dịch lắc đầu trong khói cháo thơm ngát.

—— Lúc đó anh cảm thấy những số liệu này rất nhàm chán, cũng không hiểu lượng biến đổi sẽ ảnh hưởng thế nào đến giá cổ phiếu, thích tên cổ phiếu nào thì sẽ mua, không thích thì bán.

Tô Đường bị câu này của anh chọc cười, cười thay tổn thương mà bác sĩ tâm lý của anh phải chịu: “Như vậy thì có tác dụng trị liệu gì chứ?”

Thẩm Dịch nghiêm túc gật đầu tán thành, tựa như đứa trẻ làm chuyện đó không phải anh vậy.

—— Tiền vốn cũng là bác sĩ cung cấp, chơi mà không có bất kỳ áp lực tâm lý nào hết. Khi mới bắt đầu cũng khiến ông ấy thua lỗ thê thảm.

“Sau đó thì sao?”

—— Bố anh bồi thường tiền cho ông ấy, gửi cho ông ấy thêm một khoản tiền, để anh tiếp tục nhận trị liệu này.

“Sau đó anh xót tiền nên không dám chơi linh tinh?”

Trông Thẩm Dịch nghiêm túc gật đầu, Tô Đường bật cười thành tiếng: “Anh đúng là nghe lời căn dặn của bác sĩ nhỉ, đã điều trị nhiều năm không có hiệu quả vậy mà vẫn tin ông ấy.”

Thẩm Dịch cười khẽ, nét mặt toát lên vẻ dịu dàng.

—— Vừa rồi mở mắt ra anh không thấy em bên cạnh, anh mới biết được trị liệu này vô hiệu.

Tô Đường tức giận lườm anh, vừa định đòi lại công bằng vì cảm giác an toàn bị tổn thương thì Thẩm Dịch đã cúi đầu, khẽ cười, gõ một đoạn văn một cách trịnh trọng.

—— Vừa rồi anh đã tự hỏi, hiệu quả của phương pháp trị liệu này đối với anh là có hạn. So với người nghe được, thì anh dễ dàng căn cứ vào tình huống trước mắt để có được sự liên tưởng và đưa ra suy đoán. Đây là loại cơ chế bảo vệ mà bộ não anh thiết lập, anh không cách nào kháng cự được.

Tô Đường không thể phản bác, nhìn chằm chằm vào đầu anh than một tiếng: “Em có thể ‘phục chế’ lại bộ não của anh không?”

*phục chế: làm lại theo nguyên bản

Thẩm Dịch tươi cười, nụ cười mang hàm ý sâu xa.

—— Trên thực tế, ở một mức độ nào đó mỗi người đều có sự bảo vệ nhất định, giống như Trần Quốc Huy bây giờ vậy.

Tô Đường sững sờ: “Trần Quốc Huy làm sao?”

—— Ông ta chỉ nghe nói anh muốn tuyên bố với giới truyền thông một chuyện, nhưng không hề biết anh muốn tuyên bố chuyện gì nên đã chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Tô Đường nhìn Thẩm Dịch nhẹ nhàng gõ gõ, hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn anh.

“Có chuyện em nghĩ mãi không ra... Anh quyết định liên lạc với cánh truyền thông mờ buổi họp báo thật sự là vào chiều qua sao?”

Tô Đường hỏi rất nghiêm túc, Thẩm Dịch cũng nghiêm túc gật đầu.

“Vậy sao Trần Quốc Huy lại biết nhanh thế chứ?”

Ăn ngay nói thật, cái tên đầu tiên hiện lên trong đầu Tô Đường chính là Tần Tĩnh Dao nhưng nghĩ lại không có bằng chứng mà đổ oan cho người khác thì không hay lắm, nên không nói thẳng: “Hay là ... bên anh có ‘quy’?”

Đột nhiên đáy mắt Thẩm Dịch ánh lên tia vui vẻ.

—— Bên cạnh anh chỉ có một con quý.

“À?”

Thẩm Dịch mỉm môi, rồi nhoẻn miệng cười.

—— Một con quý nhỏ háo sắc chỉ muốn xé quần áo anh.

“...”

Không đợi Tô Đường lấy muống lại gõ lên đầu anh, Thẩm Dịch nhanh tay gõ một hàng chữ, đưa cho cô.

—— Chắc là bên truyền thông đã bán tin tức cho Trần Quốc Huy.

Những lời này khiến Tô Đường kinh ngạc không thôi: “Bán cho ông ta?”

Thẩm Dịch gạt đầu, tiếp tục đánh chữ.

—— Trong bất cứ trận chiến nào, tin tức đều là một trong những điểm mấu chốt để quyết định thắng thua, hơn nữa giới truyền thông cũng phải ăn cơm, tiền trả cho anh cũng lấy ra từ lợi nhuận ở những chỗ khác. Anh đoán ngoài Trần Quốc Huy, bọn họ còn bán cho rất nhiều công ty khác, chắc chắn bây giờ chắc có rất nhiều công ty trên thị trường chứng khoán đang buộc phải tăng ca đấy.

Tô Đường có thể hiểu được ít nhiều lợi ích trong này, cô than thầm trong lòng, có phần không phục: “Anh tìm bên phía truyền thông, mở buổi họp báo, truyền thông lại phải trả tiền cho anh, dựa vào cái gì chứ?”

Thẩm Dịch cười híp mắt, vô cùng vui vẻ.

—— Đây là lần đầu tiên của anh, rất đáng tiền.

Tô Đường nhướn mày.

“Em cảm thấy anh không nên gặp bác sĩ tâm lý đâu, hẳn là nên đến bệnh viện thẩm mỹ.”

Thẩm Dịch sùng sốt khi nghe câu nói bất thành linh này của cô.

Tô Đường nheo mắt lại, nghiêng người ghé sát vào anh, ánh mắt nhìn vào mặt anh: “Anh không phát hiện ra anh có vấn đề rất nghiêm trọng về da thịt à?”

Thẩm Dịch ngậy ngốc sờ lên khuôn mặt bóng loáng mới cạo râu xong, hoang mang lắc đầu.

Tô Đường lườm anh một cái.

“Da mặt quá dày.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Tô Đường dành tất cả thời gian nấu một nồi cháo ngon mềm, Thẩm Dịch làm thêm hai món nữa, hai người giải quyết bữa trưa gọn lẹ. Khi Thẩm Dịch đi rửa bát và cho mèo ăn xong, Từ Siêu đã dẫn người giao hồ cá Thẩm Dịch đặt hàng và một chút cát và đá dùng để nuôi cua tới.

Hồ cá này Thẩm Dịch đặt mua online trên một website của trung tâm thương mại nổi tiếng ở thành phố S, chất lượng hoàn mỹ, khá đắt. Nhân viên giao hàng của cửa hàng đi cùng Từ Siêu đến đây khẳng khái phải kiểm tra khu vực nuôi cá ở nhà Thẩm Dịch.

Tất nhiên Từ Siêu chỉ biết Thẩm Dịch mua hồ này để nuôi cua, chứ cậu không biết Thẩm Dịch định nuôi loại cua nào. Tận mắt chứng kiến Thẩm Dịch chăm chú trải đáy đá dưới đáy, rồi đổ nước đến quá nửa hồ, sau đó vô cùng hứng thú bẻ hai thùng cua đồng to từ trong bếp ra, cẩn thận tháo từng nút dây thùng trôi thùng cua, nhẹ nhàng cảm từng con thả vào hồ. Từ Siêu và nhân viên giao hàng ngăn người cùng nhìn hồ cá trước mắt.

Từ Siêu quay sang đẩy đẩy người Tô Đường bên cạnh, “Chị Tô .....”

Không đợi Từ Siêu mở miệng nói hết câu, Tô Đường đã cầm một con cua lên giống như nó và cô có thâm thù, không hề do dự mà tuyên bố rõ lạp

trường của mình, “Hôm qua một mình chị đã ăn năm con rươi đó.”

Từ Siêu nuốt sạch những lời còn lại định nói ra kia.

Khi Thẩm Dịch mỉm cười tiễn nhân viên ra cửa, sắc mặt anh ta vẫn biểu hiện cảm xúc phức tạp khó nói thành lời.

Hồ cá rất to, nhưng vẫn không đủ để chín mười bốn con cua chung sống hoà bình, Thẩm Dịch chia làm hai phần và phần dư hôm qua đổ vào bể cá, còn lại hai hộp để Từ Siêu cảm về.

Một hộp cho cậu ta giữ lại ăn, phần còn lại thì mang sang cho Triệu Dương.

Trước khi Từ Siêu ra về, Thẩm Dịch vào thư phòng lấy một tờ giấy gì đó ra giao tận tay cậu ta, vừa mở ra lướt qua, Từ Siêu liền hiểu ý anh, gật gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nữa mà cất luôn vào túi.

Sau khi Từ Siêu đi, Thẩm Dịch miễn cưỡng đứng trước hồ cá thưởng thức một lúc, sau đó bị Tô Đường kéo tới thư phòng tiếp tục bài học [Tam Tự kinh].

Có lẽ sau khi hạ sốt thì thân thể thoải mái hơn nhiều, tâm trạng Thẩm Dịch rất tốt, sinh lực còn tốt hơn cả tâm trạng, thỉnh thoảng có ho vài tiếng nhưng không chặt vật như trước nữa.

Gần đến năm giờ Thẩm Dịch vào phòng ngủ uống thuốc, lúc quay lại còn thuận tay rót một chén trà nóng cho Tô Đường, cô nhìn anh chăm chăm không dời mắt, không nín nổi tò mò hỏi anh, “Hôm nay anh có đi làm không?”

Thẩm Dịch khẽ đặt chén trà nóng ra phía xa bên tay phải Tô Đường, rồi dùng thủ ngữ hỏi cô.

— Có việc gì hả?

Ngoại trừ tiết học thủ ngữ vô cùng hiệu quả Thẩm Dịch thiết kế riêng cho cô, thì mỗi tối Tô Đường ở nhà cũng học hỏi từ bà ngoại thêm được vài kiến thức, nhưng bà ngoại yêu cầu cô cao hơn so với Thẩm Dịch rất nhiều, thỉnh thoảng lại dùng thủ ngữ hỏi cô vài câu đơn giản trong cuộc sống hàng ngày, cho nên Tô Đường đã nhanh chóng tiến bộ vượt xa sự mong muốn của Thẩm Dịch.

Tô Đường rất thích cảm giác mà cô chỉ cần nhìn cũng biết Thẩm Dịch đang nói gì rồi đáp lại, khi ấy trong mắt Thẩm Dịch toát ra vẻ vui sướng khó kìm lòng nổi.

“Không có gì, em chỉ muốn hỏi vậy thôi. Nếu anh đi làm, chúng ta chỉ chuẩn bị bữa tối thôi. Anh đi làm thì em theo xe anh về nhà luôn.”

Tô Đường nhìn thấy nụ cười mỉm mừng rỡ đúng như ý nguyện.

Thẩm Dịch lại dùng thủ ngữ hỏi cô một câu.

— Nếu không thì sao?

Tô Đường chỉ tay về cuốn sách [Giải thích đi kèm Tam Tự kinh] đang nằm trên mặt bàn kia, “Nếu anh không đi thì em sẽ lại tiếp tục ở nội trú thêm một ngày nữa thôi.”

Hai chữ “nội trú” khiến Thẩm Dịch phì cười, anh chẳng chút do dự dùng thủ ngữ nói với cô một câu “Không đi”.

Quyết định này của Thẩm Dịch dường như là vì cô gọi cảm hứng nên mới làm vậy. Tô Đường ái ngại, “Anh nghỉ nhiều ngày rồi mà chưa đi làm lại có sao không?”

Thẩm Dịch cười vỗ vỗ nhẹ vào bờ vai, trấn an Tô Đường, rồi anh ngồi xuống chiếc ghế ngay bên cạnh cô, cúi đầu viết lên giấy một câu mà tạm thời cô vẫn chưa thể hiểu được nếu như anh dùng thủ ngữ.

— Anh đã xin nghỉ phép rồi, sau lễ quốc khánh mới đi làm lại.

Tô Đường hơi bất ngờ, dờ khóc dờ cười nhìn người rõ ràng trông rất có tinh thần kia, “Lần trước anh nằm viện thì đòi trốn viện để đi làm, nhưng sao giờ chỉ cảm lạnh hơi sốt đã xin nghỉ hơn nửa tháng vậy hả?”

Tô Đường nói xong, liền ghé sát vào người anh neoh mắt trêu ghẹo, “Vì em làm hư anh rồi phải không?”

Thẩm Dịch bỗng nở nụ cười rực rỡ thể hiện sự thoải mái vì suy đoán này của Tô Đường, sau đó anh lắc lắc đầu, viết lý do thật lên trên giấy.

— Lần đó nằm viện vì phẫu thuật cắt một phần dạ dày, thỉnh thoảng con đau ở miệng vết thương có tác dụng kích thích dây thần kinh não tỉnh táo hơn; thế nhưng khi bị cảm lạnh cả người khó chịu, rất dễ xuất hiện những cảm xúc dao động không cần thiết, mà đưa ra những phán đoán sai lầm.

Thẩm Dịch viết xong thì mỉm cười ngẩng đầu nhìn Tô Đường, sau đó lại viết thêm một câu.

— Khách hàng của anh chưa ai khéo hiểu lòng người như em cả.

Tô Đường đọc những lời này thâm cảm động.

Cô không ngại khi anh đang suy nghĩ lung tung mà có những phán đoán sai lầm, sai lệch hoàn toàn so với sự thật, thậm chí còn có cảm giác đau lòng khi thấy anh vì vậy mà tự dần vật bản thân. Thế nhưng, nếu đã liên quan đến lợi ích của mỗi người thì ai cũng ích kỉ, Thẩm Dịch phải sinh tồn, khách hàng hợp tác với anh cũng như vậy, trong đám người đó không có ai giống như ba anh, cam tâm tình nguyện dùng những đồng tiền mồ hôi nước mắt mà vì anh mua quyền được phạm sai lầm.

Lời Thẩm Dịch nói cũng rất có lý, trong một giới hạn nhất định, thì ba anh quả thực đã tận trách của một người làm ba.

Thẩm Nghiên có câu cũng rất có lý.

Tô Đường vươn tay xoa xoa đầu, nửa thật nửa giả thờ dãi, “Anh quả thực là lão phật gia của công ty mà.”

Thẩm Dịch nghiêng đầu, trung ra vẻ mặt khó hiểu.

Tô Đường banh quai hàm ngấm anh, “Nói nghỉ phép là nghỉ phép, muốn không đi là không đi, chế độ chấm công của công ty nhất định không dễ dãi như vậy phải không hả?”

Thẩm Dịch cười rộ lên, vỗ vỗ tay Tô Đường để cô giơ tay lên, anh liền đưa tay kéo ngăn kéo tủ mà tay cô vừa che khuất, lấy ra một xấp giấy đã điền đầy đủ, đưa cho Tô Đường xem.

Xấp giấy Thẩm Dịch vừa lấy ra là giấy xác nhận bệnh tình của bệnh viện Bác Nhã, ngoại trừ ô thời gian chưa điền, thì toàn bộ những thông tin khác đều đã điền hết rồi, ngay cả con dấu bệnh viện cũng được đóng đầy đủ.

Nhìn từ kích cỡ trang giấy và màu sắc chất liệu giấy cho thấy, tờ giấy này và tờ giấy lúc nãy anh đưa cho Từ Siêu là giống hệt nhau.

Trong lúc Tô Đường đang đọc xấp tư liệu này, thì Thẩm Dịch lại cúi đầu viết một câu rồi khẽ cười đưa cho cô đọc.

— Anh không phải lão Phật gia của công ty anh, nhưng lại là lão phật gia của bệnh viện Bác Nhã.

Tô Đường trung ra vẻ mặt nghiêm túc, đập đập tập giấy mấy cái trước mặt anh, “Anh đang lấy việc công làm việc tư!”

Thẩm Dịch gượng gạo ngừng cười, rồi ra vẻ oan ức lắc đầu.

— Nếu như làm giấy xác nhận bệnh tình ở bệnh viện khác, với tình trạng sức khỏe hiện tại và tính chất công việc của anh mà nói, ít nhất có thể có thể xin nghỉ phép hai năm, có bệnh nhưng vẫn cố gắng làm việc cũng coi như lấy việc công làm việc tư sao?

Tô Đường tròn tròn mắt nhìn anh, vừa định nói làm sao Triệu Dương dám khai hai chữ “Khỏe mạnh” trong giấy xác nhận cho anh, thì cô nhận ra bác sĩ ký tên trên xấp giấy xác nhận bệnh tình kia không phải Triệu Dương.

Tên vị bác sĩ kia có ba chữ.

Tô Đường cố gắng đọc ra được chữ kí của vị bác sĩ.

“Cái gì. .... Cái gì. .... Viễn?”

Thẩm Dịch dờ khóc dờ cười giúp cô phiên dịch ra giấy.

— Thẩm Tư Niên.

Tô Đường nhìn cái tên xa lạ kia mà nhú mày, ánh mắt đột nhiên tập trung vào họ của người kia thì không khỏi ngẩn người, “Là ba anh sao?”

Thẩm Dịch gạt đầu tán thành.

Nghĩ cũng biết giấy xác nhận bệnh tình này đơn giản là Thẩm Dịch lấy từ chỗ ba mình, là viện trưởng của một bệnh viện, lại có thể kiên nhẫn tự tay ký cho Thẩm Dịch nhiều giấy xác nhận bệnh tình đa dạng thể này, nhất định không phải vì hàng năm Thẩm Dịch đều quyên góp cho bệnh viện Bác Nhã.

Tô Đường nhìn cái tên tao nhã này, trong lòng bỗng nóng lên, “Cái tên này nghe có vẻ rất ý nghĩa.”

Thẩm Dịch hơi chau mày trông có vẻ hoang mang, viết xuống giấy lại hai chữ Tô Đường vừa nói.

— Rất ý nghĩa?

Tô Đường cười cười, “Vi em cảm thấy cái tên này khá nho nhã có thể liên quan đến thơ ca gì đó.”

Trong mắt Thẩm Dịch nhất thời lóe lên chút tinh ranh cùng mười phần mong chờ, Tô Đường không đành lòng làm anh hụt hẫng, liền lấy chiếc máy tính đặt bên cạnh tới, “Để em tìm kiếm thử xem.”

Tô Đường ôm chiếc laptop nặng tìm kiếm một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn Thẩm Dịch đang rất kiên nhẫn ngồi bên cạnh.

“Hình như trong [Kinh Thi] ..... Đừng hỏi em nó có ý nghĩa gì, đã nhiều năm em không ăn nằm với ngữ văn rồi, nhắc tới [Kinh Thi] cũng chỉ nhớ duy nhất một câu là ‘Quan quan sư cưu’.”

Thẩm Dịch không thể tiêu hóa kịp thời những lời Tô Đường vừa nói.

— Rượu gì cơ?

Tô Đường quyết định đưa kết quả tìm được cho anh xem.

Tô Đường biết, đối với người ngay cả việc giải thích những cụm thành ngữ bốn chữ còn khó khăn như anh, thì [Kinh Thi] quả thực ở một tầm cao khác hẳn, nhưng Thẩm Dịch lại đọc hết sức chăm chú, ngắt lại từng câu từng chữ, giống như anh đang thực sự nghiêm túc nghiên cứu ý nghĩa của từng câu chữ trong bài thơ.

Tô Đường không nhận được chộp chộp cánh tay anh, tò mò hỏi “Lúc anh còn đi học thì học giỏi lắm phải không?”

Thẩm Dịch nghe cô hỏi thế thì hơi run, có hơi ngượng ngừng cười cười, anh lắc đầu, thả chiếc laptop nặng chịch xuống, cầm bút lên viết chữ.

Tô Đường nhận ra, so với việc gõ chữ bằng điện thoại, thì chỉ cần điều kiện cho phép, Thẩm Dịch lại thích viết chữ bằng bút hơn, hơn nữa anh chỉ dùng loại bút chì gỗ 5b để viết chữ.

Mỗi lần hạ bút viết thì lực đạo tay hơi nặng, qua việc tuân thủ quy củ viết chữ của Thẩm Dịch cho thấy anh là một người rất kiên định và quyết đoán.

Lúc nói chuyện bình thường thì anh đặt bút rất nhẹ, màu mực hơi nhạt, khoảng cách giữa các chữ cũng không rõ ràng, khiến cho những nét chữ thoát nhìn cũng có một cảm giác nhẹ nhàng y như Thẩm Dịch vậy.

— Có môn giỏi, cũng có môn dở tệ.

Tô Đường tuyệt đối không khách khí với anh, lấy một tờ giấy mới cười xấu xa hỏi, “Môn dở tệ là môn nào hả?”

Thẩm Dịch không do dự viết xuống bốn chữ.

— Pháp luật lao động.

Tô Đường bật phì cười thành tiếng, cô còn vỗ vỗ xấp giấy chứng nhận bệnh trạng đang đặt trên bàn kia, “Cho nên giờ anh mới không biết phải làm gì để sử dụng quyền lợi nghỉ ngơi của mình sao?”

Thẩm Dịch nhắc bút giải oan cho chính mình.

— Môn này cũng không khó học lắm, chỉ vì giáo sư dạy môn này nói hơi nhanh, hơn nữa lại luôn học môn này vào ngay ca một của buổi sáng, anh thì thường xuyên dậy muộn, cho nên toàn bị trừ điểm chuyên cần.

Tô Đường nghe câu “dậy muộn” thì càng trêu anh nhiều hơn, “Vì thế nên mới học kém sao?”

Thẩm Dịch chau mày, cầm bút thật chặt, viết một chữ “B” rất rõ nét.

Tô Đường nhặt chỉ, “Anh chưa từng bị điểm kém môn nào phải không?”

Thẩm Dịch tự hào cười mà lắc đầu.

Tô Đường lườm anh, “Anh đúng là chẳng có thời thanh xuân gì cả.”

Thẩm Dịch hứng thú nhìn cô cười cười, nhẹ nhàng viết lên giấy một câu.

— Em có bị điểm kém bao giờ chưa?

Tô Đường thẳng thắn gật đầu thừa nhận, lại còn khí thế bưng bưng, “Có chứ, hồi đi học em có đăng ký một môn tự chọn, cái gì mà trung y ... đường sinh gì đó.”

Thẩm Dịch chau mày.

— Triệu Dương nói với anh, môn học tự chọn trong nước mình rất dễ qua cửa mà.

Tô Đường gật đầu, “Không phải môn đó có gì khó khăn lắm, mà là vì trong tiết học em lăm mồm quá.”

Thẩm Dịch hơi nghiêng đầu qua, chăm chú nhìn cô, hào hứng.

“Hồi em đi học cô giáo đó nói, là người thì không nên uống sữa của động vật, hơn nữa cô ấy còn nói chỉ cần đưa ra hai lý do là chúng em không thể nào phản bác được.”

Thẩm Dịch giãn lông mày về thích thú của anh càng nhiều hơn.

“Vấn đề đầu tiên là trong tự nhiên có không có loài động vật nào cần bú sữa mẹ cả đời cả, vấn đề thứ hai là trong tự nhiên không có loài động vật nào cần bú sữa mẹ mới lớn lên được. Cô ấy còn nói, chỉ có con người mới làm vậy. Do vậy, điều đó đã vi phạm quy luật tự nhiên.”

Thẩm Dịch có vẻ như đang suy tư gì đó, rồi khẽ gật đầu.

“Mọi người không ai nói gì, nhưng em không chịu thua, liền giơ tay có ý kiến với cô giáo.” Vừa nói Tô Đường vừa nghiêm túc đưa tay lên phát biểu, “Thưa cô, cô có biết trong tự nhiên ngoài con người ra còn có loài động vật nào biết ăn lẩu không?”

Thẩm Dịch lập tức phá lên cười, anh tựa lưng vào ghế ngồi liên tục gật gù. Cười đã đời, anh mới cầm bút viết chữ.

— Tới nay anh mời em ăn lẩu.

Tô Đường sùng sốt, “Ăn lẩu sao?”

— Có gan khiêu chiến với quyền uy là một chuyện rất đáng khen, anh thay mặt cô giáo ấy khen thưởng cho dũng khí của em.

Thẩm Dịch viết xong lời kia, liền cầm chiếc laptop nặng lên, bắt đầu tìm địa chỉ những quán lẩu gần đây.

“Đợi chút đã ...” Tô Đường cản những ngón tay anh đang gõ trên bàn phím, lo lắng hỏi anh, “Anh vừa mới khỏe, ăn lẩu cũng được sao?”

Thẩm Dịch gật gật đầu, nhìn Tô Đường thật sự lo lắng cho anh, dường như nhớ ra chuyện gì đó, anh lại cầm bút lên viết tiếp.

— Nếu em thật sự muốn đổi sang công việc khác, anh có thể viết thư giới thiệu cho em.

Tô Đường cười lờm anh, “Anh định giới thiệu em tới làm ở mấy quán lẩu à?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

— Bệnh viện Bác Nhã.

Tô Đường ngạc nhiên, “Vì sao chứ?”

Thẩm Dịch chớp mắt cười mỉm, trong đôi mắt tràn ngập dịu dàng nhìn cô.

— Trong người em có một năng lực chữa bệnh rất hiệu quả mà không có máy móc thiết bị hiện đại nào có thể phân tích nghiên cứu được.

Tô Đường ngơ ngác ba giây, còn chưa kịp xấu hổ, đã thấy Thẩm Dịch nghiêm túc viết thêm câu nữa.

— Rất có giá trị nghiên cứu y học.

Tô Đường ghen đến đỏ mặt, đưa tay đoạt lấy chiếc laptop trên tay Thẩm Dịch tới.

“Em muốn đi ăn ở quán lẩu đắt nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Editor: Ốc

Beta: Queenie_SK

Nguồn: Hội hiền lười

Tô Đường ôm iPad chọn một lúc, cuối cùng chọn một nhà hàng lẩu gần nhà Thẩm Dịch nhất, không cần lái xe mà hai người có thể đi bộ qua đó.

Nhà hàng lẩu này đã có từ lâu, có từ thời vùng ngoại ô phía Đông của thành phố S vẫn còn là một khu thôn làng, đến bây giờ vẫn dùng cách ăn... đốt than nấu nồi đồng. Mặt tiền nhà hàng nhìn cũng không lớn lắm, quây tiếp tân ngay ở cửa ra vào, sau khi đón khách vào thì có một người đàn ông đang tính tiền nhìn thoáng qua bọn họ, ánh mắt bỗng nhìn thẳng vào Thẩm Dịch.

“A! Thẩm Dịch?”

Người đàn ông đó nhận ra Thẩm Dịch, đồng thời Tô Đường cũng nhận ra người phụ nữ bên cạnh anh ta.

Tần Tĩnh Dao trong trang phục công sở vẻ mặt thản nhiên.

Tô Đường quan sát người đàn ông này thêm một chút.

Gần ba mươi tuổi, cao, gầy, mặc đồ âu nhẹ nhàng, gương mặt mỗi một tựa như phải đi chuyển một quãng đường dài, nụ cười chỉ dành riêng cho bạn bè thân thiết, khuôn mặt này dường như chưa từng xuất hiện bên cạnh Trần Quốc Huy.

Rõ ràng trên mặt Thẩm Dịch có chút đắc ý, hình như quen biết người đàn ông này, đồng thời mỉm cười tiến lên bắt tay anh ta.

Tần Tĩnh Dao gật đầu chào hỏi Thẩm Dịch, nhanh chóng nhập vào vai trợ lý của Thẩm Dịch, giới thiệu Tô Đường cho người đàn ông kia: “Vị này chính là Tô tiểu thư của Hoa Chính, Tô Đường.” Dứt lời, lại chuyển hướng Tô Đường, chia tay về bên người đàn ông kia, vẫn là giọng như đang làm việc: “Đây là chồng tôi.”

Tô Đường hơi sững sốt, người đàn ông kia khách khí vươn tay về phía cô.

“Xin chào, Triệu Xương Kiệt, tôi là đồng nghiệp của Thẩm Dịch.”

Tô Đường đột nhiên nhớ tới Thẩm Dịch từng nhắc tới, chồng của Tần Tĩnh Dao là đồng nghiệp của anh, công tác ở Mĩ, về hồi tháng mười.

Tô Đường vội bắt tay anh ta: “Xin chào.”

Thẩm Dịch mỉm cười nhìn Tô Đường, dùng thủ ngữ nói gì đó với Tần Tĩnh Dao. Tần Tĩnh Dao hơi giật mình, nhìn Tô Đường rồi quay sang thuật lại lời của Thẩm Dịch cho Triệu Xương Kiệt.

“Tô tiểu thư là bạn gái của Thẩm tiên sinh.”

“Xin chào, xin chào...”

Triệu Xương Kiệt lại càng khách khí bắt tay Tô Đường, ngẩng đầu nhìn Thẩm Dịch: “Này Thẩm Dịch, giờ hai người mới đi ăn cơm thì tối có kịp đi làm không?”

Tô Đường quay đầu nhìn đồng hồ sau quầy tiếp tân.

Bọn họ vốn đã đi muộn, trên đường cũng đi chậm, bây giờ đã là bảy giờ rưỡi rồi. Nếu như muốn từ đây đến chỗ công ty Thẩm Dịch vào lúc chín giờ... thì chậm nhất tám giờ hai người đã phải đứng dậy rồi.

Có lẽ là mới từ Mĩ trở về nên cách nói chuyện của Triệu Xương Kiệt cũng có kiểu gấp gáp kiểu Mĩ, Tô Đường nghe thấy cũng cảm thấy lo lắng theo. Thẩm Dịch đại khái không nhìn được mấy chữ, nên anh nhìn qua Tần Tĩnh Dao.

Tần Tĩnh Dao không phiên dịch cho anh mà trả lời luôn: “Anh Thẩm xin nghỉ.”

Triệu Xương Kiệt nhận tiền lẻ từ nhân viên thu ngân, cũng đáp lại một tiếng.

Thẩm Dịch khẽ nhíu mày, nhìn Triệu Xương Kiệt, dùng thủ ngữ nói gì đó, Tần Tĩnh Dao không giúp anh phiên dịch mà dùng thủ ngữ nói chuyện với anh, Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu.

Thẩm Dịch và Tần Tĩnh Dao nói rất nhanh mà câu cũng dài nên Tô Đường nhìn không hiểu, Triệu Xương Kiệt lại càng không, cho đến khi Tần Tĩnh Dao nói với anh ta ‘đi thôi’, Triệu Xương Kiệt mới vội vàng nói một câu: “Chúng tôi đi trước, hai người từ từ ăn nhé.”

Tô Đường thay mặt Thẩm Dịch đáp lại anh ta.

Nhân viên phục vụ đưa hai người đến bàn gần tường, đưa hai quyển menu rồi đến bàn bên cạnh có khách muốn gọi món. Có lẽ do cách một nồi lẩu to thì không nghe rõ cô nói gì, Thẩm Dịch không ngồi đối diện với cô, mà cời áo khoác đặt lên ghế bên cạnh, sóng vai ngồi cùng cô. Anh vươn tay cầm menu qua, đặt một quyển trước mặt Tô Đường, còn mình thì coi quyển kia.

Tô Đường vỗ vỗ cánh tay anh, ánh mắt anh từ thực đơn dời về phía cô.

“Vừa rồi Triệu Xương Kiệt hỏi anh, bây giờ anh đi ăn thì buổi tối có kịp đi làm không. Tần Tĩnh Dao nói cho anh ta biết, anh xin nghỉ.”

Tô Đường nói xong, ánh mắt Thẩm Dịch vẫn chăm chú nhìn vào môi cô, dường như còn đợi cô nói tiếp.

Tô Đường hơi sững sốt, đột nhiên cô nhận ra là Thẩm Dịch không hiểu vì sao cô lại nói về điều này. Cô vội vàng cười lắc đầu: “Em không có ý gì, chỉ muốn kể lại cho anh biết vừa rồi bọn họ đã nói cái gì, có vẻ như anh nhìn không được rõ.”

Thẩm Dịch hơi ngần ra, khoe môi cong cong, anh quay đầu nhìn lướt qua những người đang chăm chú ăn lẩu trong nhà hàng, đặt tay lên vai Tô Đường. Tô Đường còn chưa kịp phản ứng thì anh đã hôn nhẹ lên trán.

Tô Đường ngồi dựa vào tường, động tác của Thẩm Dịch lại rất nhẹ, hành động rất lịch sự, tuyệt đối không thể tranh đoạt sự chú ý của những thực khách kia với nồi lẩu mỹ vị, nhưng Tô Đường vẫn giật mình vì nụ hôn bất ngờ này trước mặt mọi người, khuôn mặt cô bỗng chốc ửng đỏ.

Tô Đường còn chưa kịp trừng mắt với anh, thì Thẩm Dịch đã thả lỏng bàn tay trên vai cô, nghiêm túc nói ‘xin lỗi em’ bằng thủ ngữ khiến Tô Đường sững sờ.

Thẩm Dịch lấy di động ra, đánh xuống mấy hàng chữ rồi đưa cho Tô Đường.

—— Anh hỏi Triệu Xương Kiệt vì sao lại về nước sớm, Tần Tĩnh Dao nói cho anh biết, con bọn họ nhớ bố, nên anh ấy về nhà thăm, mười rưỡi lại có chuyến bay về Mĩ.

Tô Đường dờ khóc dờ cười: “Không phải, em không có ý này...”

Không đợi Tô Đường nói xong, Thẩm Dịch mỉm cười, vỗ nhẹ lên tay Tô Đường, lại cúi đầu xuống đánh một đoạn nữa.

—— Anh biết là em không trách anh; thế nhưng em rất quan tâm đến cảm nhận của anh, còn anh lại không được như vậy, đúng là anh vẫn chưa tốt.

Thấy anh nghiêm túc kiểm điểm bản thân, cô ngượng ngùng: “Không có đâu, em không nghĩ nhiều như vậy, nhưng mà...” Khi quỳnh lên Tô Đường không biết dùng từ gì, không biết cách nào để giải thích, cô đành thuận miệng nói: “Là thói quen thôi.”

Bỗng nhiên đáy mắt Thẩm Dịch đượm ý cười, nụ cười nồng đậm đến mức ngay cả hương thịt thơm lừng cũng trở nên vô vị.

—— Cảm ơn em đã yêu luôn cả thói xấu của anh.

Tô Đường không thể phản bác được, vừa bực mình vừa buồn cười gật đầu: “Đừng khách sáo!”

Tô Đường ăn lẩu thích hơi cay một chút, Thẩm Dịch lại có chế độ ăn kiêng, tuyệt đối không được ăn cay. Tô Đường vốn định gọi một nồi canh suông, sau đó thêm nước dấm ớt vào bát nước chấm là được, khi Thẩm Dịch thấy Tô Đường gọi thêm một phần nước dấm ớt thì nhúm mày.

Đến khi Tô Đường gọi hết mọi thứ, Thẩm Dịch lấy thực đơn trong tay nhân viên phục vụ, gạch hai chữ ‘canh suông’ trong phần thực đơn, lại thêm vào chữ ‘uyên ương’, đổi nồi canh suông thành nồi lẩu uyên ương.

Người phục vụ vừa đi, Thẩm Dịch liền gõ một câu trên di động, mang theo cả sự trách móc dịu dàng.

—— Vì sao em không chọn một thứ có thể thỏa mãn đồng thời cả hai chúng ta?

Lần đầu tiên Tô Đường cảm thấy bị người khác vấn cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

Tô Đường giơ tay lên, ngón cái đặt vào đầu ngón trỏ, ước lượng một đoạn khoảng một milimet: “Em cũng không hẳn là thích ăn cay, cay chút chút là được.”

—— Một chút cũng là thích.

Thẩm Dịch đánh xong câu này lại ngẩng đầu nhìn cô, niềm vui không hề che giấu, anh lại tiếp tục gõ chữ.

—— Trên thế giới này, có rất nhiều người, vì rất nhiều nguyên nhân mà không thể ăn cay. Nếu như em có thể ăn thì đừng có lãng phí cơ hội quý báu như thế chứ.

“Cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Nồi đồng, lại đốt bằng than nên nước cũng lâu sôi, Tô Đường không vội, Thẩm Dịch lại càng không. Tô Đường nói chuyện với anh vài câu rồi ôm di động an ủi Lục Tiểu Mẫn đang tăng ca chưa được ăn gì.

Cô cũng thương cảm những với những người vô duyên vô cớ mất đi ngày nghỉ nhưng sự thương cảm này không thể sánh bằng cảm giác đau lòng dành cho Thẩm Dịch.

Sau khi an ủi Lục Tiểu Mẫn xong, Tô Đường nghe tiếng xèo xèo, nồi lẩu đang sôi lên, cô ngẩng đầu lên, định nói với Thẩm Dịch là sắp được rồi. Ai ngờ lại thấy Thẩm Dịch hơi cau mày, nhìn chăm chăm đĩa rau trước mặt, hình như đang suy nghĩ gì đó rất nghiêm túc.

Tô Đường dùng cùi chỏ chọc anh một cái, kéo anh về thực tại: “Anh nghĩ gì thế?”

Thẩm Dịch cười cười, lắc đầu.

Tô Đường nheo mắt trêu anh: “Giấu hã, có phải anh nhớ đến cô gái nào khác không?”

Thẩm Dịch ngơ ngác một chút, bất đắc dĩ cười khẽ, lấy điện thoại.

—— Anh đang nghĩ về Tần Tĩnh Dao, vừa rồi cô ấy nói dối.

Tô Đường nhìn anh đánh xuống, nửa câu đầu suýt bật cười, nửa câu sau thì sững sờ: “Nói dối?”

Thẩm Dịch khẽ gật đầu.

—— Chắc là Triệu Xương Kiệt không hẳn về vì gặp con, anh đoán giữa bọn họ vừa mới xảy ra một chút chuyện không vui.

“Làm sao anh biết?” Tô Đường vừa hỏi xong, đoán ngay: “Chắc lẽ vì giọng điệu xa lạ sao?”

Thẩm Dịch cười cười, lắc đầu, để di động xuống, gấp mấy miếng thịt dê vào trong nồi lẩu, nhẹ nhàng khuấy vài cái rồi mới đặt đũa xuống đĩa, cầm điện thoại lên đánh chữ.

—— Cô ấy rất chuyên nghiệp, lại nhiều kinh nghiệm, ngay cả lúc dùng thủ ngữ phiên dịch cho anh cũng như vậy. Nhưng vừa rồi anh ngửi được mùi thuốc lá rất nặng trên người Triệu Xương Kiệt, hẳn là anh ấy vừa hút rất nhiều, cổ họng Tần Tĩnh Dao không được tốt, trước kia khi có cô ấy thì Triệu Xương Kiệt thường không hút thuốc lá.

Tô Đường kinh ngạc nhìn Thẩm Dịch phân tích tình huống như Bao Công xử án vậy, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông vẫn đang suy tư: “Vừa rồi anh đang tự hỏi bọn họ xảy ra chuyện gì sao?”

Thẩm Dịch nghiêm túc gật đầu.

Tô Đường dở khóc dở cười, cho tới bây giờ cô không biết là anh còn thích hóng chuyện vậy đó: “Anh đã hiểu được chưa?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

Tô Đường cầm đũa gấp mấy miếng thịt dê đã chín, bỏ vào bát anh: “Vậy thì ăn no xong rồi nghĩ tiếp!”

Tô Đường quả thực không có lòng hiếu kỳ với việc nhà người khác. Mãi cho đến sáng hôm sau khi cô thức dậy, thì Thẩm Dịch không biết tình giấc từ khi nào báo cho cô biết anh phải bay sang Mĩ một chuyến, chuyến bay hai giờ chiều. Bây giờ Tô Đường mới nhớ tới chuyện của đôi vợ chồng này.

Tô Đường không tin là Thẩm Dịch lại tò mò chuyện vợ chồng nhà người ta tới mức này. Tuy nhiên, sáng sớm, mới vừa mở mắt, trong đầu chỉ toàn hình ảnh dịu dàng của Thẩm Dịch đêm qua với cô, thật lòng chẳng suy nghĩ được gì hết.

Tô Đường đưa điện thoại trả lại cho anh, xoa xoa đôi mắt còn ngái ngủ, cố gắng phát âm rõ: “Vi chuyện của Tần Tĩnh Dao và chồng cô ấy sao...”

Thẩm Dịch lại đưa tới một lần nữa, không hề có ý đùa bỡn khiến Tô Đường tỉnh táo hẳn.

—— Xin lỗi em, là chuyện có liên quan đến nghiệp vụ công ty, tạm thời không tiện nói cho em biết.

Tô Đường đẩy chân ngồi bật dậy, hơi kinh ngạc. Cô nhìn người vừa xin nghỉ ốm ngày hôm qua, suy nghĩ mãi mới tìm được câu hỏi anh có thể trả lời: “Anh phải đi bao lâu?”

Thẩm Dịch áy náy, anh khẽ lắc đầu.

—— Em yên tâm, anh sẽ tự chăm sóc tốt cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Lần này Thẩm Dịch đi công tác rất vội, cũng không biết là vì chuyện gì mà gấp như thế.

Lúc này đây Thẩm Dịch tuy gấp nhưng cũng không biểu hiện cụ thể ở hành động hay vẻ mặt, nhưng Tô Đường lại có cảm giác, đây không phải chỉ là một chuyến công tác bất ngờ gì đó, mà chuyến đi này nhất định chịu ảnh hưởng từ yếu tố tình cảm cá nhân trong lòng Thẩm Dịch.

Tô Đường có chút lo lắng khó hiểu.

Thật ra cô không ngại việc Thẩm Dịch dịu dàng quan tâm với những người khác nữa, mà cô chỉ lo lắng sẽ có người dùng thứ cô coi như báu vật đó mà tiêu xài lung tung.

Đối với người từng trải như Thẩm Dịch mà nói, thì mỗi phần dịu dàng của anh đối với thế giới này đều rất đáng quý.

Sau khi Thẩm Dịch rời giường liền nhanh chóng đánh răng rửa mặt, sau đó tự đi thu dọn hành lý, mức độ thành thạo có thể so với nhân viên giàu kinh nghiệm, anh lấy hành động thực tế chứng minh khiến câu hỏi có cần giúp đỡ không của Tô Đường nhanh chóng nuốt lại vào bụng.

Trước khi Thẩm Dịch tới sân bay thì cần phải về công ty chuẩn bị một vài thứ. Trên đường đi, ngồi trong xe anh lẳng lặng nắm lấy tay Tô Đường, hơi hơi nghiêng đầu, ngẩn ngơ nhìn bầu trời đầy mây và khung cảnh đường phố vắng vẻ qua tấm kính chắn gió phía trước, lông mày bỗng nhăn lên tạo những đường nhăn thẳng hàng.

Tô Đường nhìn anh trong chốc lát, đột nhiên cong ngón tay gãi vài cái vào lòng bàn tay anh.

Thẩm Dịch giật mình hơi co tay lại, anh quay lại, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn người đột nhiên làm chuyện xấu kia, ánh mắt luôn trầm tĩnh như biển sâu bỗng nhiên bùng sáng hẳn lên.

“Nhất định sẽ rất thuận lợi!”

Thẩm Dịch hơi ngẩn người, nhìn người vừa mở miệng tỉnh tể nói câu trấn an anh kia.

“Em nghe cậu bạn làm bên ngành hàng không từng nói, trời nhiều mây thế này thì chuyến bay đó nhất định sẽ rất thuận lợi.”

Thẩm Dịch khẽ nở nụ cười mỉm, gật gù đầu tỏ vẻ đồng ý.

Với phản ứng quá mức bình thản của anh khiến Tô Đường không hài lòng, cô duỗi tay khoác qua cánh tay anh, ngẩng mặt nghiêm túc nhìn anh, “Anh cũng đừng coi thường chuyện thời tiết, em nói cho anh biết, người xưa khi làm bất cứ chuyện gì cũng đều chú ý đến thiên thời địa lợi nhân hoà. Thiên thời chính là điều kiện khí hậu tự nhiên, đây là yếu tố mà con người khó có thể thay đổi được. Khi anh bắt tay vào công việc, không phải không có bất cứ rắc rối nào phát sinh, nhưng ít nhất vẫn có một lỗ trống để có một cơ hội thương lượng.”

Thẩm Dịch lẳng lặng mỉm cười, đắm chiều một chút rồi gật đầu.

Tô Đường ngồi thẳng người, nheo một bên mắt, một tay làm bộ như cầm đóa hoa lan, hân giọng, giọng nhiều ẩn ý, “Em đây đã tính hết rồi, lần này anh đi nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió, mọi chuyện như ý, đi sớm về sớm.”

Thẩm Dịch đang ngồi dựa lưng vào ghế cười rộ lên, lông mày chau nãy giờ cũng dần ra không còn chút vết nhăn.

Tô Đường vron người qua hôn lên má anh đánh chụt một cái, “Em đã nói rồi thì nhất định sẽ đúng.”

Thẩm Dịch gật đầu thật mạnh.

Xe đỗ lại trước cửa công ty Thẩm Dịch, trước khi anh xuống xe còn ôm Tô Đường một cái thật lâu.

Tô Đường nhìn anh bước lên mấy bậc thang trước cửa công ty, gật đầu chào hỏi với Tần Tĩnh Dao đứng ngoài cửa đại sảnh, sau đó hai người vừa dùng thủ ngữ nói chuyện với nhau vừa đi vào trong tòa nhà.

Từ Siêu lại khởi động xe một lần nữa, lúc đó Tô Đường mới nhận ra, khi Thẩm Dịch xuống xe thì không lấy hành lý.

“Từ Siêu, cậu còn phải đưa anh ấy tới sân bay đúng không?”

Hai tay Từ Siêu gác trên vô lăng, nhìn cô từ kính chiếu hậu mà hỏi: “Có chứ ạ, sao vậy chị?”

“Vậy cậu không cần đi qua đi lại đâu, phía trước chính là trạm tàu điện ngầm rồi, để chị tự về cũng được.”

“Chuyện đó không được đâu... Anh Thẩm đã giao việc rồi, nhất định phải đưa chị về đến tận nhà.”

Từ Siêu không cho cô con đường thương lượng nào, liền đạp chân ga khởi động xe lên đường.

Sau khi Từ Siêu đỗ xe dừng lại trước cửa chung cư của viện an dưỡng, Tô Đường bảo cậu đứng đợi cô ở đây một lát, rồi cô lên nhà cầm hai túi bánh bích quy giòn, dặn cậu nhớ đưa cho Thẩm Dịch.

“Đề phòng trường hợp anh ấy bị đau dạ dày lại không tìm được đồ ăn, loại bánh này rất tốt cho dạ dày.”

Từ Siêu ngây ngốc nhìn Tô Đường đặt gói bánh bích quy lên ghế phụ, “Nước Mỹ không bán bánh bích quy sao chị?”

“Có.....” Tô Đường dở khóc dở cười, “Ngộ nhờ anh ấy bận quá không có thời gian đi mua thì sao?”

Từ Siêu ngậy ngậy cười ha ha, “Chị Tô, chị có quen cô gái nào giống chị không?”

Tô Đường trừng mắt nhìn anh ta, “Làm gì?”

“Em cũng muốn tìm một cô người yêu như chị.”

“Cút cút mau.....”

Mười một rưỡi trưa, khi Tô Đường đứng trong bếp nấu cơm thì nhận được tin nhắn của Thẩm Dịch.

— Bánh bích quy của em có được tính là nhân hòa không?

Tô Đường cười rộ lên nhún vai.

— Tính chứ!

Buổi chiều hai giờ, Tô Đường nhận được ảnh chụp do Thẩm Dịch gửi tới.

Trong tấm ảnh là khung cảnh bầu trời bên ngoài cửa sổ lúc đang bay, máy bay còn đang trên sân bay, bầu trời bên ngoài âm ảm.

Sáu giờ sáng hôm sau, Tô Đường lại nhận được một tấm ảnh nữa do anh gửi tới.

Trong ảnh là băng chuyền hành lý sân bay.

Sau vài ngày liên tục, Thẩm Dịch không gửi tin nhắn nào cho cô nữa.

Bà ngoại nhận ra Tô Đường có chút buồn bã, còn chê cô không có tiền đồ tí nào, “Không phải nó chỉ đi công tác vài ngày thôi sao, con xem cái mặt con kia, có giống như đang mất con trai không.....”

Về mặt Tô Đường đau khổ vì bị tổn thương do bất công, “Bà ngoại, bà không biết đâu, lúc thu dọn hành lý ở nhà, mặt anh ấy cứ như chuẩn bị đi đánh giặc không bằng.”

“Ái chà.....” Bà ngoại lập tức thu lại nụ cười, ánh mắt đang nhìn con pikachu màu vàng phát điện trên TV kia cũng chuyển hướng sang cô, bà nhíu mày, “Hai ngày trước bà có thấy trên tivi có đưa tin.”

Tô Đường sững sốt, “Đưa tin gì hở bà?”

“Trong bản tin có nói, quan hệ giữa các đảng phái ở Mỹ đang trong tình trạng căng thẳng, bà nghĩ nói vậy cũng đúng, nếu thế thật thì cẩn thận có đánh nhau không chừng.....” Bà ngoại càng nói càng lo lắng, lông mày chau lên thành một đường, “Ồi... Nước Mỹ đang có chiến tranh, thì Tiểu Dịch sang đó làm gì!”

Tô Đường khóc không ra nước mắt, “Không đâu ạ, ai bảo anh ấy đi đánh giặc đâu bà.....”

“Không phải con vừa nói đấy à?”

“Con chỉ so sánh thế thôi.....”

Bà ngoại sợ hãi nhéo một cái lên mu bàn tay cô mắng, “Cái con bé này, chuyện như thế mà cũng lòi ra so sánh được, mày làm bà sợ quá cơ!”

“Bà còn nói con mất con trai cơ mà!”

“Rồi rồi rồi.....”

Mấy hôm nghỉ lễ Quốc khánh dài hạn đó Tô Đường ở nhà không yên lòng, thậm chí cô còn chút hâm mộ với cô bạn Lục Tiểu Mẫn phải tăng ca, nếu trong tay có việc làm, chắc hẳn cô sẽ không có thời gian để suy nghĩ lung tung nhiều như vậy.

Mọi chuyện trong nhà Thẩm Dịch đã có cô giúp việc theo giờ quản lý, Tô Đường vẫn tranh thủ qua đó hai lần, vuốt lông mèo của anh, trêu chọc đám cua nữa, chụp một tấm ảnh cô và mèo của anh đứng thị uy với đám cua trong hồ rồi gửi cho anh, nhưng Thẩm Dịch vẫn không nhắn tin lại.

Sáng sớm hôm nghỉ lễ quốc khánh cuối cùng, Tô Đường đang nằm trong chăn thì nhận được tin nhắn từ Thẩm Dịch.

— Anh về rồi, yên tâm.

Tô Đường bỗng bật dậy khỏi giường, đánh răng rửa mặt qua rồi thay quần áo, lúc chạy xe tới nhà Thẩm Dịch thì anh đang ngả xuống giường ngủ.

Ngã, không phải nằm.

Hai đôi chân dài khoắc bên cạnh giường, giày không cởi, một nút áo khoắc tây trang chưa cởi hết, mà ngay cả carvat đang thắt cũng chưa cởi ra, dường như lúc anh bước chân vào phòng thì đã mệt mỏi lắm rồi, dùng hết sức lực vốn có mới ngã được xuống giường tùy tiện nằm một chút rồi ngủ thiếp đi.

Trong tay Thẩm Dịch còn đang cầm chiếc điện thoại, giống như trước khi ngủ còn đang chờ cuộc gọi từ ai đó quan trọng.

Tô Đường đột nhiên nhớ tới ra, vì cô nhất thời kích động nên đã quên mất không nhắn tin trước cho anh. ....

Trong lòng Tô Đường thầm cười nhạo chính mình, sau đó cô cẩn thận giúp anh tháo áo khoắc, nói lỏng carvat, cởi nốt hai cúc áo gần cổ áo, nửa đỡ nửa ôm giúp anh nằm lại lên giường.

Khi Tô Đường nâng một chân anh đặt lên giường, thì Thẩm Dịch rầu rĩ hừ một tiếng, anh chau mày, nhếch miệng, cố gắng lắm mới mở được mắt ra, vừa thấy rõ người đang ở cạnh giường, thì gương mặt vô cùng mệt mỏi đột nhiên bỗng vui sướng hẳn lên trong vài giây, anh vươn tay níu góc áo Tô Đường, cứ như đang muốn nói gì đó, trong lúc mơ mơ màng màng cổ họng phát ra vài âm tiết mơ hồ khó hiểu.

Cô không biết anh đang nói gì, nhưng cô biết anh nhất định rất nhớ cô, vài lần để cô biết anh nhớ cô.

Tô Đường giật mình, cúi người khẽ hôn lên đôi môi đang mở của anh mà nói, “Ngủ đi.”

Trong lúc Thẩm Dịch nửa ngủ nửa mê ánh mắt vốn không tập trung vào môi cô, lại giống như biết cô đang nói gì đó, sau khi Tô Đường nói hai chữ đó anh liền an tâm thoải mái thả lỏng hai mi mắt đã rất nặng, buông góc áo Tô Đường ra, trở mình, kéo một góc chăn ôm vào lòng.

Tay Tô Đường khẽ lướt qua vài sợi tóc trên trán anh, hé miệng cười mỉm.

Không hiểu sao cô lại nhớ anh nhiều đến vậy, chắc hẳn là có lý do.

Không cần anh nói gì, cô chỉ biết anh nhất định cũng sẽ nhớ cô, giống như mặc kệ anh cam đoan sẽ chăm sóc bản thân thế nào, cô cũng biết anh nhất định sẽ làm việc đến mệt là người mới thôi.

Vậy thì sao cô có thể cam lòng biết anh nhớ cô, mà không thêm nhớ về anh nữa chứ?

Trong lòng Tô Đường nóng rực, chiếc điện trong túi quần đột nhiên rung lên một cái.

Là Triệu Dương gửi tin nhắn QQ.

— Thông báo quan trọng: Hôm nay chuột trắng nhỏ xuất khẩu tiêu thụ trong nước, chú ý phải kiểm tra thịt có biến chất không, báo cáo bất cứ lúc nào cần!

“Phụt —”

Mặc dù Thẩm Dịch đã ngủ say, nhưng Tô Đường vẫn cảm thấy có chút lo lắng, cô chụp tạm một tấm ảnh Thẩm Dịch đang ngủ rồi gửi qua cho Triệu Dương.

Triệu Dương nhanh chóng gửi kết quả chẩn đoán cho cô.

— Chưa biến chất, yên tâm ăn đi.

“.....”

Quả thật nhìn Thẩm Dịch không giống như bị bệnh gì, mà giống như anh rất mệt, Tô Đường giúp anh thay qua quần áo, rồi lấy khăn nóng lau mặt cho anh, Thẩm Dịch vẫn nửa ngủ nửa mê nhúc nhích người phối hợp với cô, nhưng vẫn lười mở mắt.

Tô Đường dọn dẹp cho anh xong, thì tới thư phòng qua bên tủ sách lấy tạm một quyển sách, ngồi tựa người trên đầu giường, chuẩn bị vừa đọc sách vừa chờ anh tỉnh lại, tránh để lúc anh vừa mở mắt lại không thấy cô đâu rồi đi tìm cả nhà.

Vừa mới xốc tấm chăn trên giường kéo qua che đùi, còn chưa kịp cầm cuốn sách lên tay, tay Thẩm Dịch đã ôm lấy cô, anh xoay người vùi mặt chôn bên hông cô, cọ cọ hai cái, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Nghe hơi thở nặng nề của anh khi say ngủ, Tô Đường mới nhận ra lúc này anh đã cố gắng thế nào để chờ cô, đến khi cô hiểu được vì sao anh lại quyến luyến níu góc áo cô, đòi cô nằm lên giường với anh.

Tô Đường khẽ xoa đầu anh, dịu dàng nói nhỏ, “Thực xin lỗi, lần sau nhất định em sẽ hiểu ra sớm hơn.”

Thẩm Dịch ngủ đến tận tám giờ tối, mới nhờ tác dụng của đồng hồ sinh học mà tỉnh lại.

Ánh mắt Tô Đường rời khỏi cuốn sách vốn đã đọc được một phần ba, sang người đang chôn mặt nằm ngủ bên người cô đã hơn mười hai tiếng đồng hồ kia.

“Anh ngủ đủ chưa?”

Thẩm Dịch nở nụ cười mơ màng lắc đầu làm nũng, rồi ôm chặt cô không chịu buông tay.

Tô Đường nhũn mày, đầu lòng xoa xoa đầu anh, “Sao lại mệt thế cơ à?”

Thẩm Dịch chẳng muốn tìm di động, cong khuỷu tay đẩy nửa người trên lên, vươn tay tìm chữ trong cuốn sách đặt trên đùi Tô Đường mà cô đang đọc, tìm được chữ nào là vạch vào chữ đó một đường, Tô Đường theo những chữ anh chỉ ghép lại thành một câu hoàn chỉnh.

— Vài ngày anh chưa được ngủ trên giường rồi.

“Anh đi —”

Tô Đường sợ hãi vừa mở miệng nói mấy chữ, đã vội vàng nhìn xuống, liên tục lắc đầu, “Không hỏi không hỏi nữa. . . . . mọi chuyện xong xuôi là được rồi.”

Thẩm Dịch khẽ mím môi một cái, dường như là anh hơi do dự điều gì đó, rồi cũng đẩy chân ra ngồi thẳng người dậy, lấy chiếc di động đang đặt trên chiếc tủ ngay đầu giường, rồi tựa lưng vào thành giường, ôm Tô Đường vào lòng mình, để cô tựa người vào ngực anh nhìn anh gõ chữ.

— Triệu Xương Kiệt gạt Công ty bên Mỹ thực hiện một vài giao dịch bất hợp pháp, đã gây ra hậu quả lớn, cần phải có một người hiểu về pháp luật lại biết về nghiệp vụ đứng ra giải quyết, may là anh đã có kinh nghiệm bên thị trường Mỹ, ở bên đó cũng quen vài người bạn trong ngành.

Khi Tô Đường vẫn còn há hốc mồm kinh ngạc, lại thấy ngón tay Thẩm Dịch hơi dừng lại, rồi lại tiếp tục chạm lên màn hình nhẹ nhàng gõ những chữ tiếp theo.

— Máy ngày nay bận quá, không kịp nhắn tin lại cho em, xin lỗi.

Tô Đường lắc đầu, “Giờ mọi chuyện đã ổn chưa?”

Thẩm Dịch nở nụ cười có chút bất lực, cho Tô Đường một câu trả lời vừa tích cực nhưng cũng không đúng trọng tâm cho lắm.

— Cậu ấy rất thông minh, cũng rất có năng lực, cậu ấy nhất định có thể phát triển rất tốt trong ngành này.

Tô Đường tựa lưng nằm trong lòng ngực ấm áp của anh, nhưng lại cảm thấy hơi lạnh nơi sống lưng.

Nói thẳng ra, lúc trước khi Thẩm Dịch nói với cô chuyện Trần Quốc Huy muốn nhờ anh làm vài giao dịch bất hợp pháp, cô cũng biết hậu quả nghiêm trọng, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều, đột nhiên nhớ đến mấy ngày trước người còn bắt tay nói chuyện rồi chào cô trước cửa nhà hàng chưa được bao lâu giờ đã hoàn toàn mất hết sự nghiệp đã phấn đấu từ lâu, thậm chí ngay cả tư cách hành nghề trong lĩnh vực này cũng không còn nữa, thì khiến Tô Đường không tự chủ được mà cảm thấy hoảng hốt.

Nếu Thẩm Dịch tìm người đánh Trần Quốc Huy một trận toi đời, chắc hẳn cô cũng không cảm thấy anh làm điều gì quá đáng.

Nhớ tới một thân phận khác của Triệu Xương Kiệt, Tô Đường ngẩng đầu nhìn Thẩm Dịch, “VẬY. . . . . TẦN TÍNH DAO BIẾT LÀM SAO BÂY GIỜ?”

Tô Đường hỏi cũng không rõ ràng, nên Thẩm Dịch còn chưa hiểu ý cô là gì, dặt trên môi nụ cười khổ nhàn nhạt, anh hạ mắt khẽ đánh chữ.

— Bọn họ đã ký đơn ly hôn rồi.

Tô Đường ngạc nhiên định ngẩng đầu muốn hỏi gì đó, đã bị Thẩm Dịch ngồi phía nhau vỗ nhẹ vào gáy cô, ý bảo cô tiên cứ để anh viết xong đã.

Tô Đường tựa người vào ngực Thẩm Dịch, nhìn anh gõ câu tiếp theo khiến cô lạnh toát cả người hơn.

— Vào cái hôm mà bọn họ gặp chúng ta trong quán lẩu đó.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Edit: Ốc

Beta: Queenie_sk

Nguồn: Hội hiền lười

Tô Đường cảm thấy lạnh cả người, tới mức ngay cả Thẩm Dịch cũng cảm nhận được, không đợi Tô Đường ngẩng đầu lên, anh đã khẽ vỗ lên vai cô an ủi, quay đầu sang quan tâm cô.

Khi trời nhá nhem tối, Tô Đường mở đèn ngủ, sợ ảnh hưởng tới giấc ngủ của Thẩm Dịch, cô cũng chỉ bật chiếc đèn bên phía cô. Khi Thẩm Dịch quay đầu sang nhìn cô, vừa khít nhận luồng ánh sáng này, anh hơi nheo mắt lại, nhưng tầm mắt vẫn không hề dời khỏi đôi môi Tô Đường.

Tô Đường ngồi thẳng lên: “Chuyện bọn họ ly hôn là Tần Tĩnh Dao nói ra sao?”

Ánh mắt Thẩm Dịch cũng dịch sang một chút theo hướng tư thế Tô Đường thay đổi, tránh được ánh sáng từ ngọn đèn, hàng mi khẽ nhướn lên, dường như trong ánh mắt nhìn Tô Đường có chút kinh ngạc.

Tô Đường vội vàng lắc đầu: “Em chỉ thuận miệng nói đến thôi, không có ý gì khác.”

Thẩm Dịch cười, khẽ gật đầu, không vội trả lời ngay mà anh vươn tay mở đèn giường phía bên mình lên.

Cổ áo bộ đồ ngủ của anh hơi rộng, đã thế lại còn vươn tay tìm tòi, cổ áo lại càng mở rộng hơn, da thịt hiện ra rõ ràng, được ánh sáng nhuộm lên như một pho tượng được chạm trổ tinh tế.

Ánh mắt cô nhìn vào đó, đột nhiên nhớ đến câu hỏi mà cô đã ghen trong bụng này giờ.

“Đúng rồi, em còn chưa hỏi anh nữa.”

Khi Tô Đường nói những lời này thì Thẩm Dịch đang cúi đầu chỉnh lại cổ áo nên anh không thấy được cô đang nói gì. Cô đưa tay nhẹ ngăn hành động của anh lại khiến cho cổ áo anh lại mở ra như trước, ngẩng đầu muốn nói chuyện với anh chợt chứng kiến vẻ mặt Thẩm Dịch có chút phức tạp.

Một chút hài lòng, một chút ôn tồn, lại rất nhiều rối rắm.

Tô Đường sùng sốt.

Dường như Thẩm Dịch đang đấu tranh tư tưởng, nói với cô bằng thủ ngữ.

—— Ngày mai được không?

Tô Đường khó hiểu, cho rằng mình nhìn lầm thủ ngữ rồi, nghiêm túc hỏi lại một câu: “Ngày mai?”

Khi bị cô hỏi ngược lại, Thẩm Dịch càng lúng túng hơn, có thêm chút ngượng ngùng. Đôi môi mỏng mím chặt đỏ au, ngón tay cong lên cong xuống, rồi mới nói một câu đơn giản.

—— Hơi mệt.

“Anh mệt?”

Hỏi đến đây thì cả người Thẩm Dịch nhuộm đỏ ửng.

Tô Đường sững người, một lát sau mới hiểu ra.

Lần trước trong lúc nhất thời xúc động, cô xé toang cổ áo anh ra, chắc để lại cho anh bóng ma tâm lý..

Mặt Tô Đường đỏ bừng, ngón tay chọc chọc vào ngực anh, cảm xúc nhấn bóng mềm mại làm rung động những suy nghĩ xấu xa trong bụng Tô Đường.

Tô Đường phụng phịu trừng anh: “Đừng có ý ngắt lời em chứ, anh mau khai thật đi, có phải anh lén làm chuyện xấu đúng không?”

Thẩm Dịch ngơ ngác một chút, cúi đầu nhìn xuống chỗ mà ngón tay Tô Đường đang chọc.

Trên làn da trơn mịn có vài vết máu, xem miệng vết thương thì chắc là do vật gì có móng sắc nhọn gây nên. Khi Tô Đường thay quần áo giúp anh trông thấy đã bị dọa sợ, nhưng anh đang ngủ say nên cố gắng để đến bây giờ mới hỏi.

Thẩm Dịch bị Tô Đường chất vấn nghiêm túc như vậy thì lại cảm thấy thoải mái hơn, bờ môi khẽ cong, anh cảm điện thoại gõ chữ.

—— Anh không làm chuyện gì xấu đâu, chỉ vì Triệu Xương Kiệt có chút kích động.

Tô Đường còn chưa kịp kinh ngạc thì Thẩm Dịch lại vui vẻ gõ thêm câu nữa.

—— Còn kích động hơn cái đêm em kéo áo sơ mi của anh nữa.

“...”

Tô Đường cảm thấy cần phải xác nhận chút vấn đề với anh, xem đã xảy ra chuyện gì: “Hai người đánh nhau sao?”

Tô Đường tra hỏi như phụ huynh học sinh, còn Thẩm Dịch lại đáp như một cậu thiếu niên hư hỏng.

—— Là cậu ta ra tay trước.

Tô Đường tức giận: “Chó có tức mới cắn người linh tinh, nhất định là anh chọc vào anh ta rồi!”

Thẩm Dịch vừa bực mình vừa buồn cười vì cách so sánh vô cùng trực quan này, nhìn cô trách cứ. Anh sửa sửa lại cổ áo, khi cúi đầu đánh chữ giữa hàng lông mày hơi nhíu, bị ánh sáng dịu dàng của đèn giường che khuất, khó có thể nhìn thấy.

—— Nhiệm vụ chủ yếu của lần công tác này là đại diện công ty giải thích rõ những việc cậu ta làm trái với quy tắc công ty, là hành động cá nhân của cậu ta, không liên quan đến công ty, hi vọng có thể giảm thiểu mức ảnh hưởng đến nghiệp vụ công ty. Cậu ta lại cho rằng anh đến để ...

Ngón tay Thẩm Dịch dừng lại, chau mày như đang suy nghĩ gì đó.

Từ những lời này của anh, Tô Đường có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc đó, nên cô lấy điện thoại từ tay Thẩm Dịch, thêm bốn chữ ‘Bò đá xuống giếng’ vào phía sau.

Nhìn dòng chữ Tô Đường thêm vào, Thẩm Dịch hơi ngẩn ra, lại có chút bất ngờ, Tô Đường tưởng mình đoán sai rồi, đang định thử lại thì thấy Thẩm Dịch cúi đầu gõ.

—— Em cũng thấy thế sao?

Tô Đường lắc đầu không chút do dự.

Trong suy nghĩ của cô, thêm bất cứ nghĩa xấu nào vào từ “Thẩm Dịch” để tạo thành câu khẳng định đều là câu sai ngữ pháp, nhưng nếu chỉ giới hạn trong hai từ “Thẩm Dịch”, cô không thể nào yêu ai yêu cả đường đi được.

*Ý cậu này Thẩm Dịch tốt, nhưng những người họ hàng, những người liên quan đến Thẩm Dịch chưa chắc đã là người tốt

“Em cảm thấy công ty các anh hơi mất tình người rồi đấy.”

Lông mày Thẩm Dịch lại nhíu chặt hơn, Tô Đường dừng lại thở một chút, Thẩm Dịch đánh một đoạn rất nhanh, như là lời nói đã lặp đi lặp lại nhiều lần, đã khắc sâu trong tâm.

—— Trong ngành này, danh dự rất quan trọng, đối với cá nhân hay công ty đều thế, sai lầm lần này là do Triệu Xương Kiệt phạm phải, công ty cũng là phía bị hại, không có trách nhiệm gánh chịu hậu quả thay cậu ta.

Tô Đường than một tiếng vì mình bị một người không thể nói chuyện nói xen vào, cô vươn tay xoa đầu anh, như mấy ngày nay giúp anh xoa đầu mèo vậy: “Có phải mấy ngày nay anh vì vấn đề này mà cãi nhau với người ta không, mà cãi nhau lại còn phản xạ có điều kiện cơ... Em đâu nói công ty các anh không có tình người với Triệu Xương Kiệt, em nói công ty các anh không có tình người với anh kia.”

Dường như Thẩm Dịch hiểu được mình đã phản ứng quá khích, xấu hổ cười cười, nghiêng đầu qua một bên để cô xoa thuận tay hơn, lại dùng thủ ngữ hỏi cô: “Vì sao?”

“Vì sao á?” Tô Đường trừng mắt nhìn người đàn ông có vẻ ‘dễ bắt nạt’ mỗi khi nghe lời: “Triệu Xương Kiệt có phản ứng này là điều rất bình thường, em không tin lãnh đạo công ty không đoán được tình huống này, rõ ràng đây là chuyện khó tại sao lại bảo anh đi làm chứ, anh ta kích động lên thì anh lại không thể ——”

Tô Đường đột nhiên dừng lại, ngay cả bàn tay đang xoa đầu Thẩm Dịch cũng dừng lại, dừng hai giây, cô bỏ tay xuống, đổi một chữ, bổ sung lời: “Không dễ để khuyên anh ta.”

Thẩm Dịch yên lặng nhìn cô một lát, dường như suy nghĩ cẩn thận về lời nói của cô, sau đó anh hơi cúi đầu, nghiêm túc gõ chữ lên di động.

—— Lúc anh mới vào công ty, lãnh đạo đối với anh vô cùng vô cùng có tình người, anh dùng tròn một năm để chứng minh với bọn họ, rằng bọn họ có thể đối với anh không có tình người như những nhân viên khỏe mạnh kia.

Ngón tay Thẩm Dịch dừng lại, không ngừng đầu lên, như là đang cân nhắc điều gì đó, cười bất đắc dĩ rồi đánh thêm đàng sau.

—— Nhưng mà đến bây giờ anh cũng không biết nên chứng minh với em thế nào.

Tô Đường khẽ mỉm cười, chờ anh ngừng đầu nhìn cô, thần nhiên hỏi: “Anh muốn chứng minh điều gì?”

Thẩm Dịch không ngờ cô sẽ hỏi câu đó, sững sờ một chút mới cúi đầu gõ một câu.

—— Chứng minh em có thể đối với anh như những người khác.

“Cái này dễ thôi, không cần chứng minh làm gì.”

Tô Đường điều chỉnh tư thế, kéo xa khoảng cách giữa anh và mình, bình tĩnh nhìn anh: “Chúng ta chia tay là được.”

Thẩm Dịch đang nghiêm túc nhìn cô, đột nhiên thấy cô nói một câu như vậy thì kinh ngạc, Tô Đường đoán anh đang nghi ngờ mình nhìn lầm, lại bình tĩnh bồi thêm một câu giải thích rõ ràng.

“Sau khi chúng ta chia tay, với em mà nói, anh sẽ không khác gì những người ngoài kia.”

Thẩm Dịch tỉnh lại, vội vàng lắc đầu, muốn vươn tay ôm cô lại bị Tô Đường ngăn lại.

“Những người khác không thể chạm vào em như thế.”

Thẩm Dịch gấp đến độ lắc đầu liên tục, cảm điện thoại muốn đánh chữ, ngón tay ấn xuống mới biết là cảm ngược rồi, vội vàng đảo lại, Thẩm Dịch luống cuống tay chân gỡ xong những lời mình muốn nói lên điện thoại, nhưng Tô Đường cũng không nhìn.

“Em không kiên nhẫn trao đổi với người khác bằng cách phiến toái như vậy.”

Thẩm Dịch vút ‘công cụ phiến toái’ xuống giường, dùng thủ ngữ nói liên tục ‘Xin lỗi em’, sắc mặt tái nhợt khiến người khác lo lắng, ánh đèn dịu dàng cũng khó thể che giấu.

Vành mắt Tô Đường hơi đỏ, cô còn cả một đồng câu nói có thể chặn lời anh, nhưng lời đến miệng đều dừng lại, chỉ thản nhiên nhìn anh.

“Anh còn muốn để em đối với anh như những người khác không?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

“Anh chắc chắn chứ?”

Thẩm Dịch ra sức lắc đầu.

Tô Đường mím môi, trừng mắt nhìn người bị cô dọa suýt mất hồn vía, cúi đầu, nổi nóng: “Muốn cắn anh một phát quá đi mất...”

Dù giọng nói nhỏ, nhưng ở với anh mấy ngày này, Tô Đường đã quen, dù nói lớn tiếng thế nào vẫn điều chỉnh để môi phát ra rõ hình, ai ngờ vừa nói xong, Thẩm Dịch vén ống tay áo, đưa cánh tay trắng muốt đến bên môi cô.

“...”

Tô Đường ngăn người không phản ứng, Thẩm Dịch rút cánh tay về.

Tô Đường vừa thở phào, còn chưa kịp trọn mắt với anh thì trơ mắt nhìn anh đưa cánh tay vừa rút về tới bên mồm mình, cắn một ngụm vào cổ tay.

“Ồ —— anh làm cái gì đấy hả!”

Thẩm Dịch cắn rất sâu, Tô Đường cứu cánh tay vô tội ra, trên đó đã có dấu răng rất rõ, suýt thì rách da.

Tay Tô Đường hơi run run: “Anh điên à... Có đau không?”

Thẩm Dịch nhìn thẳng vào cô, thản thờ lắc đầu.

Trong lòng Tô Đường còn sợ hãi, tức giận trừng anh: “Không đau... vậy để em cắn thêm cái nữa nhé!”

Thẩm Dịch lập tức lắc đầu.

Tô Đường không còn sầm mặt nữa, cười đánh vào tay anh: “Không đau sao không để em cắn?”

Thẩm Dịch cảm điện thoại đánh một hàng chữ, rụt rè đưa tới trước mặt cô, Tô Đường liếc nhìn sang, lập tức không còn bức mình nữa.

—— Cánh tay không đau, nhưng mà răng sẽ đau. Nếu như em còn chưa nguôi giận thì anh lại cắn hộ em.

Tô Đường dở khóc dở cười, thở dài, đưa tay xoa khuôn mặt vẫn còn trắng bệch của anh: “Thẩm Dịch, bắt đầu từ khi em ba tuổi chưa từng gặp ba mẹ em, liếc nhìn thôi cũng không, em biết rõ cảm nhận không giống người khác là như thế nào.”

Thẩm Dịch nhăn mày, đầy mắt tràn đầy bối rối hiện lên dịu dàng thương tiếc, anh đưa tay cảm lấy bàn tay Tô Đường đang đặt trên gò má, hôn nhẹ liên tiếp vào lòng bàn tay cô.

Tô Đường trừng anh: “Anh xem anh đi, còn muốn em đối xử với anh như những người khác nữa, chính anh cũng không đối xử với em như những người khác được.”

Thẩm Dịch khẽ cong môi, hơi xấu hổ gật đầu.

Tô Đường thở dài: “Thẩm Dịch, anh cảm nhận được vừa rồi em tức giận, anh có biết vì sao em tức giận không?”

Thẩm Dịch khẽ gật đầu, cầm điện thoại gõ chữ.

—— Anh coi tình yêu của em như sự thương hại.

Tô Đường bị câu nói này bắn trúng hồng tâm, trừng mắt nhìn anh: “Không phải là anh đã hiểu rõ ư, còn có ý chọc giận em?”

Thẩm Dịch cười khò lắc đầu.

—— Bởi vì quan hệ giữa Tần Tĩnh Dao và Triệu Xương Kiệt, lần này cô ấy không thể đi cùng anh, phiên dịch viên thủ ngữ của anh là tìm đại một người ở Mỹ, không rõ ràng phương diện tài chính, mấy chuyện quan trọng anh chỉ có thể viết ra rồi đưa cho xem. Lần đàm phán này vô cùng gian nan, bên Mỹ rất tức giận với Triệu Xương Kiệt, công ty cũng rất lo lắng, anh bị mắng nhiều, tâm tình chưa điều chỉnh tốt, anh xin lỗi.

Tô Đường ngơ ngác một chút.

Cô đã biết Thẩm Dịch rộng lượng cỡ nào. Những người có thể nể nang chữ Thẩm Dịch tới mức đến bây giờ anh vẫn còn canh cánh trong lòng, Tô Đường có thể tưởng tượng ra được những lời nói đó khó nghe đến mức độ nào.

“Em xin lỗi...”

Thẩm Dịch nhẹ nhàng lắc đầu, đặt ngón trỏ lên môi, ý bảo cô không cần nói, sau đó chỉ vào màn hình điện thoại.

Tô Đường ghé vào, nhìn anh gõ chữ.

—— Nếu như không có em giúp anh, anh cũng không xử lý việc này tốt như vậy được.

“Em giúp anh thế nào chứ?”

Thẩm Dịch đẩy chăn ra, đi tới bên hành lý đặt ở cửa phòng ngủ, Tô Đường đi theo anh, nhìn anh nửa quỳ xuống, mở hành lý ra.

So với lúc đi thi trong hành lý Thẩm Dịch có thêm rất nhiều văn kiện, nhét đầy cả hành lý.

Thẩm Dịch chuyển văn kiện qua một bên, để lộ ra thứ gì đó được anh đặt cẩn thận.

Là bánh bích quy cô đưa cho anh.

Thẩm Dịch chưa mở ra, hai túi bánh bích quy đặt ở trong hành lý, được anh dùng quần áo để giữ, chen chúc trong không gian chật hẹp như thế cũng không bị vỡ nát.

Tô Đường lau mồ hôi vì hai túi bánh bích quy có giá bốn đồng rưỡi một túi.

Khi chúng còn nằm trên giá hàng siêu thị, chắc chắn sẽ không đoán được một ngày kia chúng sẽ được một đồng quần áo có giá trị gấp nghìn lần, thậm chí vạn lần bao bọc và đi dạo một vòng nước Mỹ.

Thẩm Dịch lấy chúng ta, lại gõ gõ vài cái lên di động, rồi đưa cho Tô Đường.

Trên màn hình điện thoại là hình ảnh Tô Đường chụp với chú mèo mà cô gửi cho anh.

Tô Đường rời khỏi màn hình nhìn anh, Thẩm Dịch lại lấy di động về, cười nhẹ nhàng gõ.

—— Anh luôn dùng những thứ này để nhắc nhở chính mình, những cái gì không tốt trên người anh đã giao hết cho một người vô cùng dịu dàng rồi.

Tô Đường không hề biết rằng một người đàn ông thoát nhìn có vẻ không dịu dàng như Thẩm Dịch, nhưng khi mặc bộ đồ ngủ nhạt màu, ánh sáng mờ mờ ngoài phòng ngủ chiếu lên người, tựa như một chú ve lột bỏ chiếc vỏ cứng, toàn thân chỉ còn nét mềm mại, thì với anh lúc này mà nói là người tương chừng như không thể nào chịu đựng được thương tổn.

Người đàn ông mềm mại không chịu nổi một cú đánh này lại thản nhiên đứng cạnh cô, cười cười xấu hổ, cúi đầu gõ chữ.

—— Anh biết em là người nói lời giữ lời, chỉ là anh không kìm được mà muốn đem mọi thứ tốt cho em, vì vậy dĩ nhiên sẽ muốn cảm nhận những thứ không tốt kia về, xin em tha thứ cho anh.

“Không có cửa đâu.” Tô Đường ném hai túi bánh mà anh bảo vệ cẩn thận mấy ngày nay vào trong rương hành lý, vươn tay ôm eo anh, kiễng chân hôn lên mí mắt anh: “Cả người anh đều là của em, anh đừng nghĩ sẽ lấy được gì về, nhưng mà lần tới em tuyệt đối không tha thứ đâu đó.”

Với khoảng cách đó, dù ánh sáng không được tốt nhưng Thẩm Dịch vẫn có thể thấy rõ từng lời cô.

Sự sung sướng dâng tràn đáy mắt, anh ôm vai cô, hôn cô thật sâu với tư thế khép khiêng đó, như đóng dấu cho một cam kết trịnh trọng.

Nhưng còn chưa xong, Tô Đường chợt nghe một tiếng vang trong không gian yên tĩnh.

“Ọt ọt ——”

Tô Đường không nín được, cười phì, khiến người nào đó đang rất nhập tâm cứng ngắc lại.

“Em xin lỗi, xin lỗi...”

Tô Đường khoát tay, bước sang bên hai bước, mở đèn trần trang trí trong phòng ngủ lên, nhìn người đang ngây ra vì bị cô cười, chỉ chỉ bụng anh: “Nó vừa mới nói.”

Thẩm Dịch sững sờ cúi đầu nhìn bụng mình, kinh ngạc dùng thủ ngữ lặp lại động từ trong lời Tô Đường.

—— nói chuyện?

“Nó nói với em là, anh đói rồi.”

Thẩm Dịch hiểu ra, lập tức bối rối, từ trán xuống ngực đỏ lừ.

Cả quá trình nấu cơm và ăn cơm, trên mặt Thẩm Dịch vẫn mang sắc trắng hồng hào, Tô Đường không nín được cười, cứ vài phút lại bật cười, mãi cho đến khi cô com nước tắm rửa xong về phòng, thì khuôn mặt người ôm laptop tựa đầu giường vẫn đỏ au như cũ.

Tô Đường bò lên giường, Thẩm Dịch giả bộ không phát hiện.

Tô Đường lại gần cọ cọ vào người anh, làm anh không thể gỡ chữ, Thẩm Dịch đành xụ mặt nhìn qua.

Tô Đường dựng ba ngón tay: “Cam đoan không cười nữa.”

Vẫn giữ nét mặt đó, Thẩm Dịch chuyển qua nhìn màn hình máy tính.

Tô Đường lại cọ cọ anh, gần như muốn làm tuột ống tay áo của anh ra, Thẩm Dịch mới chịu nhìn cô.

“Nói đi, anh muốn bồi thường tổn thất tinh thần thế nào?”

Thẩm Dịch nhú mày nhìn người đã đề cao tư tưởng giác ngộ, mở một trang word mới, không hề do dự mà đánh xuống yêu cầu bồi thường.

—— Ngày mai đến buổi họp báo với anh.

“Ngày mai?” Tô Đường sững sờ: “Không phải đã nói là sau ngày nghỉ Quốc Khánh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Dường như Thẩm Dịch rất hài lòng vì Tô Đường có thể nhớ thời gian họp báo rõ ràng đến như vậy, gương mặt cứng nhắc hồi lâu giờ cũng giãn ra nhiều, khóe môi anh khẽ cong lên nở một nụ cười mỉm như có như không, nửa đêm thế này thoát nhìn trông mặt anh thật tinh ranh mang theo chút tính xâm lược, giống như một đứa trẻ đang chờ kết quả của trò đùa của mình.

—— Tô chúc sớm hơn một chút có thể khiến Trần Quốc Huy phải chịu áp lực tâm lý nhiều hơn.

Tô Đường gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng vẫn nhú mày, “Anh tự dung đổi thời gian họp báo, giới truyền thông có chịu không?”

Thẩm Dịch cong môi nở nụ cười dịu dàng.

—— Anh tăng giá cho bọn họ thêm 5% nữa.

Tô Đường nhìn anh với ánh mắt xem thường, “Thêm 5% thì làm được gì đâu?”

Trong mắt Thẩm Dịch cất giấu nét cười ẩn ý, anh nghiêm túc gõ chữ trên bàn phím.

— Mỗi tòa báo tiết kiệm từng ấy tiền thì cũng đủ cho em trả tiền lương nhân viên trong một quý.

“.....”

Tô Đường còn chưa kịp cảm khái ngay tại đây trên chiếc giường bé tí thế này cũng có sự chênh lệch về giàu nghèo, thì đã thấy Thẩm Dịch viết thêm một câu sau đó.

— Còn cả tiền thưởng nữa.

“.....”

Thẩm Dịch đưa mắt nhìn sang bên một chút, dừng lại ở trên chần, dường như anh đang tính toán gì đó trong lòng, sau đó lại đánh thêm một câu nữa.

— Không chừng còn đủ để trả tiền trợ cấp công tác phí và phúc lợi cho nhân viên cả năm nữa.

Tô Đường nhéo một cái vào cánh tay anh, “Anh đang nghĩ là cướp ngân hàng đấy à!”

Thẩm Dịch bị đau quay sang lườm cô một cái, lông mi hơi nhướn lên, ngồi thẳng người mà gõ chữ.

— Cho tới bây giờ toàn là ngân hàng cướp tiền của anh.

Tô Đường tức giận lườm lại anh, “Ngân hàng cướp tiền của anh, sao anh không báo cảnh sát đi?”

Thẩm Dịch vẫn rất chắc nịch như thế.

— Sự biến động giá cổ phiếu của bọn họ rất chậm, làm tốn thời gian và công sức của anh, cũng chẳng khác ăn cướp là mấy.

Tô Đường cạ lời, cũng chẳng còn sức mà lườm anh nữa.

Cơ cấu kinh tế quyết định sự thay đổi của kiến trúc thượng tầng, cô ngồi xổm trong một kho hàng bàn luận vấn đề này cùng một người đứng trên tầng cao nhất của tòa nhà cao chọc trời, thật sự là tự mình tìm đường chết cho mình mà.

Tô Đường trung ra vẻ mặt oan ức, Thẩm Dịch nhìn cô cười không ngừng, trước khi Tô Đường quyết định sẽ không thêm quan tâm đến anh nữa, thì Thẩm Dịch mới thu lại nụ cười, cúi đầu gõ chữ.

— Hơn nữa dù có kinh nghiệm của một người buôn cổ phiếu đi chăng nữa cũng không thể chắc chắn cả đời này chỉ có lãi mà không bị lỗ, trạng thái tâm lý của anh vẫn chưa ổn định lắm, đây là một tai họa ngầm rất lớn, nếu có một ngày anh nghèo đến mức không còn nhà, không có cơm ăn, em có nuôi anh được không?

Tô Đường khế chau mày, lùi người về phía sau, rất nghiêm túc đánh giá Thẩm Dịch một lượt, còn ra vẻ đăm chiêu mà gật đầu, “Có thể cân nhắc.”

Thẩm Dịch nhú mày khi nghe câu trả lời chẳng chút tình người này của cô.

Tô Đường nở một nụ cười xấu xa, duỗi tay nhéo cái mặt hờn dỗi kia của anh, “Dù sao nhà em cũng chẳng nuôi chó mèo gì, anh thì lại ăn ít chẳng quấy, chẳng làm loạn bao giờ, nên em có thể cân nhắc nuôi thêm một cái miệng nữa vậy.”

Thẩm Dịch nheo mắt lại, cầm chiếc laptop đang đặt trên người lên chiếc tủ phía đầu giường, rồi anh quay đầu lại nhào tới chọc chọc vào eo Tô Đường, cô tránh không kịp, bị nhột nên nằm lăn lộn trên giường, cười đến mức chảy nước mắt, miệng liên tục cầu xin tha thứ.

“Em sai, em sai rồi..... không dám, không dám nữa.....”

Thẩm Dịch tra tấn đòn cù Tô Đường chừng một phút đồng hồ, khiến cô cười đến mức mặt co giật cả lên, anh mới chịu ngừng tay, một tay anh ấn vai cô, cười tí mắt lại nhìn cô từ trên cao xuống.

Tô Đường vát và lăm mới ngừng thở hồng hộc được, rồi ngẩng đầu nhìn người đang chờ một câu trả lời thuyết phục kia, cô bất lực đành phải nói thật.

“Đồ ngốc này..... câu ấy mà anh còn cần hỏi à?”

Thẩm Dịch búng bình gạt đầu.

Nhìn dáng vẻ xì ra làm nũng cô như chú cún cưng của Thẩm dịch, Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, “Đừng bảo em nói thẳng ra anh mới chịu tin đấy chứ?”

Thẩm Dịch gật đầu.

Tô Đường nhận lệnh thờ dài, nở một nụ cười như có như không bên khóe miệng, “Anh có từng nghiên cứu qua về các phương pháp xây dựng chưa, có

biết khái niệm về thời hạn sử dụng ước tính của một công trình là gì không?”

Thẩm Dịch hơi run nhưng vẫn gật gật đầu.

Tô Đường nhìn anh gật đầu nhưng lại không chắc chắn lắm, thì lại truy hỏi thêm một câu nữa, “Có biết quy định cụ thể không?”

Thẩm Dịch lắc đầu.

“Căn cứ vào quy định GB50068, thời hạn sử dụng của những công trình tạm thời là 5 năm, với những công trình dễ dàng thay đổi cấu trúc là 25 năm, nhà đất bình thường là 50 năm, những công trình mang tính tượng niệm và vô cùng quan trọng có thời hạn sử dụng là 100 năm, nếu bên phía nhà thầu đưa ra điều kiện về thời hạn dài hơn, thì thời gian sử dụng còn có thể cao hơn nữa.”

“Thời hạn này có liên quan đến chất lượng công trình, một công trình nhất định phải có một thời hạn sử dụng phù hợp tương ứng, chỉ có thể cao chứ không thể thấp, điểm này sẽ không phụ thuộc vào bên đơn vị thi công hay tình trạng kinh tế thay đổi.” Tô Đường nói xong, thì nở nụ cười nhạt, “Anh cho rằng mối quan hệ này của chúng ta là công trình tạm thời, dễ thay đổi, bình thường, hay là vô cùng quan trọng?”

Bóng Thẩm Dịch che hết người cô, nên trên mặt cô chỉ có chút ánh sáng mờ, Tô Đường cố ý nói thật chậm, để Thẩm Dịch có thời gian phản ứng lại mình.

Tô Đường vừa nói dứt lời, liền nhìn thấy gương mặt Thẩm Dịch dịu lại, ý cười trên mặt càng ngày càng đậm.

Thẩm Dịch cúi người xuống, dùng một nụ hôn thật sâu thay thế cho câu trả lời cũng chẳng cần thiết kia nữa.

Tô Đường giờ tay chọc chọc vào lồng ngực anh, “Thế này anh đã hài lòng chưa?”

Thẩm Dịch gật đầu thật mạnh, cảm thấy vô cùng hạnh phúc buông người phụ nữ vừa bị anh chọc ghẹo cả mấy tiếng đồng hồ, ngồi lại chỗ của mình ôm laptop đặt lên đùi, nhẹ nhàng gõ chữ.

— Ngủ sớm đi em, sáng mai anh gọi dậy.

Tô Đường vừa định gật đầu, đột nhiên nhớ tới một chuyện thiếu chút nữa cô quên bém mắt.

Hạng mục đó là chuyện giữa cô và Thẩm Dịch, người khác có biết không, sau khi biết thì có thái độ gì, cô đều không quan tâm đến điều đó.

Ngoại trừ một người.

Tô Đường vừa định hỏi anh, nếu cô cùng tới đó với anh, mà bị người của Trần Quốc Huy nhìn thấy thì phải làm sao, cuối cùng còn chưa mở miệng ra nói thì đã nuốt lại kịp.

Trong lòng Thẩm Dịch có một kho số liệu cực kỳ khổng lồ, vấn đề cô có thể tự suy đoán được, thì không chừng anh đã nghĩ ra vài kế sách xử lý rồi, cô cần gì phải ra oai trước khi anh lâm trận chứ?

Chắc có lẽ về do dự hiện quá rõ trên gương mặt cô, khiến Thẩm Dịch bỗng nhìn cô nghiêm túc. Thấy vậy Tô Đường đành phải hỏi một câu chẳng liên quan gì đến việc chính, “Ngày mai em có cần về nhà thay quần áo không?”

Thẩm Dịch khẽ cười lắc đầu.

— Cứ mặc bình thường thôi, coi như chúng ta đi chơi thôi mà.

Thẩm Dịch gõ xong câu này thì như nhớ ra chuyện gì đó, anh nghiêng đầu quay sang nhìn cô, rồi cúi đầu xuống có chút ăn năn gõ thêm một dòng chữ nữa.

— Vốn định dùng thời gian nghỉ ngơi đi chơi với em, cuối cùng còn làm lỡ cả kỳ nghỉ của em.

Nhớ tới mấy ngày vừa rồi, Tô Đường bất lực lắc đầu thở dài, “Kỳ nghỉ vừa qua của em cũng rất vui mà, em tham gia hai cuộc họp lớp, ở nhà tiếp đãi mấy vị bệnh nhân bà em chăm sóc trước đây, còn cùng bà em xem trọn bộ phim hoạt hình ‘Pokemon’ nữa.”

Thẩm Dịch bị cô trêu mà bật cười, nụ cười thật dịu dàng, anh khẽ gật đầu.

— Nhưng trong lòng em vẫn rất nhớ anh, chắc không dễ chịu đâu nhì.

Tô Đường liếc mắt nhìn người quá tự tin vào mình kia, rồi vươn tay định bẹo má anh, “Da mặt anh dày lắm rồi đấy nhì.”

Thẩm Dịch nghiêng đầu, tránh tay cô, mỉm cười gõ chữ.

— Anh đang nói sự thật mà.

Tô Đường lại liếc anh một cái.

Thẩm Dịch vừa cười vừa gõ một câu.

— Anh cũng rất nhớ em.

Trong ánh mắt lờm của Tô Đường lại có chút ý cười.

Ý cười trong mắt Thẩm Dịch dịu dàng hơn nhiều.

— Đột nhiên rời em vài ngày, lại cảm thấy không quen lắm.

Tô Đường chẳng chút biến sắc, “Anh đi Mĩ vài ngày cũng có khác gì đi làm ở công ty đâu, lúc đó cũng đâu nhìn thấy em, cách em xa hay gần có gì khác nhau à?”

Thẩm Dịch đáp không chút do dự.

— Khác nhau rất lớn đấy.

Tô Đường truy hỏi, “Khác nhau chỗ nào chứ?”

Ngón tay Thẩm Dịch do dự gõ trên bàn phím một hồi lâu, chắc hẳn anh vẫn chưa tìm được từ có thể biểu đạt suy nghĩ của mình, cuối cùng anh vẫn không chịu phục lặc đầu một cái, tỏ vẻ tạm thời đầu hàng thảo luận về vấn đề này với cô.

Tô Đường hiểu, phần lớn cảm xúc của con người đều không thể dùng những lý do cứng nhắc khoa học để diễn tả sau hai chữ “Bối vĩ”; huống chi, với trình độ tiếng trung còn chưa đủ để trích dẫn những câu như “Chân trời như hàng xóm” của Thẩm Dịch, thì Tô Đường cũng không hy vọng anh bỗng nhiên có hứng thú muốn học thơ cổ.

Một quyển [Tam Tự kinh] đã đủ khiến cô muốn cào tường rồi.

Tô Đường hôn nhẹ một cái lên má anh thăm an ủi, rồi định nằm xuống giường, Thẩm Dịch liền cản cô lại, rồi tiếp tục gõ chữ trên laptop.

— Ngày mai sau khi kết thúc buổi họp báo anh có thể tới nhà em ăn cơm không?

“Được chứ, anh muốn ăn gì nào, sáng mai em sẽ nói với bà ngoại một câu.”

Thẩm Dịch cười mím khe lặc đầu.

— Ăn gì cũng được. Chỉ là anh muốn đi thăm bà, để bà biết anh vẫn còn khỏe. Em ở nhà nhớ thương anh nhiều ngày như vậy, bà nhất định cũng sẽ lo cho anh.

Trong lòng Tô Đường nóng rực, đột nhiên nhớ tới một người anh cũng nên đi thăm, hơi do dự một chút, cô dè dặt nhìn anh hỏi, “Đi thăm cả mẹ anh nữa được không?”

Thẩm Dịch nao nao, thản nhiên cười, gật gật đầu.

— Ngày kia anh sẽ đi.

“Em muốn đi cùng anh, ngày kia em đi làm rồi.”

Thẩm Dịch suy nghĩ một chút, dường như đang tính toán gì đó, cuối cùng thì nuối tiếc lặc đầu.

— Hôm ấy anh có chút việc bận, ngày tiếp theo được không?

Thẩm Dịch bận thế nào, từ khả năng kiếm tiền của anh là có thể nhận ra được điều đó, Tô Đường cũng không muốn ảnh hưởng đến đồng hồ sinh hoạt anh đã thiết lập theo thói quen, “Được.”

Thẩm Dịch an tâm cười cười.

— Em ngủ trước đi, anh còn chút việc phải chuẩn bị.

Tô Đường vừa rồi nhìn qua máy tính của anh thì thấy anh đang soạn PPT, cô chưa từng mở họp báo cũng như xem một buổi họp báo nào, nên không biết đêm nay Thẩm Dịch phải chuẩn bị những gì, “Có nhiều thứ cần chuẩn bị lắm sao?”

Thẩm Dịch gật gật đầu.

— Tuy rằng công ty đã có kế hoạch sau ngày lễ quốc khánh mới công khai chuyện của Triệu Xương Kiệt với báo giới, nhưng chắc chắn giới truyền thông cũng đã nghe được chút tin tức, nếu anh không chuẩn bị cẩn thận, đến lúc đó mảy tay nhà báo đặt câu hỏi cho anh sẽ rất dễ bị lệch khỏi chủ đề trọng điểm của buổi họp báo.

“Chủ đề gì chứ?”

Thẩm Dịch cười khẽ.

— Tôi hội trường em sẽ biết, được không?

Tô Đường không muốn làm lỡ thời gian chuẩn bị cuộc chiến của anh, nên liền gật đầu coi như thỏa hiệp.

— Anh đánh máy có làm phiền em không?

“Không đâu.”

Tô Đường không chút do dự trả lời luôn, rồi nằm xuống bên cạnh Thẩm Dịch, giống như anh ngủ lúc ban ngày mà vùi đầu vào eo anh, Thẩm Dịch cúi đầu cười cười, khẽ xoa đầu cô vài cái.

Tô Đường phát hiện, mặc dù tư thế ngủ kiểu đã điều này có chút khó chịu, nhưng trước khi chìm vào giấc ngủ say lại có thể cảm nhận được sự tồn tại rõ rệt của anh, nhiệt độ cơ thể anh, hơi thở của anh, từng động tác nhỏ của anh. Hơn nữa, khi ngủ sát bên anh cô không nghe được tiếng động nào hết, dù là nhỏ nhất, vô cùng chân thật.

Khi Thẩm Dịch khẽ hôn cô một cái gọi cô dậy, thì trời đã sáng rồi.

Buổi họp báo tổ chức vào lúc mười giờ sáng, địa điểm được chọn là một nhà sách tư nhân. Trong nhà sách này có một khu vực chuyên dùng để tổ chức các buổi họp tọa đàm, thường xuyên có những người nổi tiếng tới đây tổ chức giao lưu họp mặt.

Tô Đường đoán, chắc hẳn Thẩm Dịch hy vọng giới truyền thông ở trước mặt công chúng sẽ biết tiết chế, không hỏi những câu quá té nhị.

Thẩm Dịch tới đó trước một tiếng, nhà sách vừa mở cửa không lâu, nên cũng vô cùng yên tĩnh, Tô Đường nhìn xung quanh một lượt, cũng không thấy có bất cứ poster nào liên quan đến buổi họp báo hôm nay.

Người phiên dịch thủ ngữ cho Thẩm Dịch là người được thuê theo giờ, đã tới từ sớm chờ anh trước cửa nhà sách, Thẩm Dịch vừa vào cửa, phiên dịch viên liền bận rộn giúp Thẩm Dịch chào hỏi ông chủ tiệm. Tô Đường không muốn quấy rầy bọn họ, nên nói qua một câu với Thẩm Dịch, rồi một mình đi lòng vòng quanh nhà sách một lượt.

Dù sao cũng là ngày nghỉ, nên sau chín rưỡi, nhà sách mới bắt đầu có nhiều khách hơn. Lâu lắm Tô Đường không tới hiệu sách, nên bị cuốn vào văn hóa nông nân của mùi sách, lượn được một vòng, thì cũng đã gần mười giờ, cô mới phát hiện bản thân mình đã choáng váng vì những chiếc giá sách uốn lượn nghệ thuật ở đây rồi, bỗng có tiếng vỗ tay vang lên cô mới tìm được khu tọa đàm.

Vị chủ trì buổi tọa đàm là ông chủ nhà sách, hai người ngồi cách nhau một chiếc bàn tròn và bộ khay trà bằng thủy tinh, xung quanh là hàng ghế khán giả được xếp theo hình quạt, hai hàng ghế trong cùng là các nhà báo cùng hàng đồng thiết bị máy quay máy ảnh.

Hàng ghế tiếp theo xa hơn một chút là vài người mặt trông rất nghiêm túc, Tô Đường đoán là người đại diện của các công ty trên thị trường, từ vòng ngoài cùng, là những vị khách của nhà sách muốn tới xem nào nhiệt.

Tô Đường ngồi cùng một hàng với những vị khách tới xem nào nhiệt, nhìn Thẩm Dịch cách cô không xa cũng chẳng gần đang ngồi chiếc ghế mây nở nụ cười ngại ngùng trông rất thân thiện, chẳng có chút khí thế giương cung múa kiếm của chiến trường chút nào.

Ít nhất trên người Thẩm Dịch không có, mà cả ông chủ nhà sách cũng không có.

Tô Đường vừa dừng bước, chợt nghe thấy ông chủ nhà sách nói câu cuối cùng trong màn chào hỏi khách sáo.

“..... Cho nên nhà sách rất tự hào, được là nơi Thẩm tiên sinh chọn để tổ chức cuộc họp báo sách mới của anh.”

Tô Đường hơi ngậy người, cảm cũng suýt chút nữa rơi luôn xuống đất.

Tô Đường nhận ra, những người vỗ tay đầu tiên cũng chỉ là những vị khách muốn tới xem nào nhiệt, giới truyền thông cùng những người của bên công ty kia cũng giống như cô, sau mấy giây ngỡ ngàng mới nhận ra mà vỗ tay chúc mừng.

Buổi họp báo giới thiệu sách mới.....

Sách mới Thẩm Dịch giới thiệu là một quyển sách nói về nghề nghiệp tâm đắc của anh, tên sách là ‘Lắng nghe sự im lặng’, đến tháng mười này mới chính thức được tung ra thị trường.

Tô Đường tro mắt nhìn Thẩm Dịch nở nụ cười dịu dàng mang thương hiệu của riêng anh, dưới sự trợ giúp của anh phiên dịch viên, cùng cả bài PPT anh chuẩn bị cả đêm, anh thuyết trình trước giới truyền thông đã mong chờ buổi họp báo này hơn một tuần nay, những công ty trên thị trường căng thẳng suốt một tuần, những vị khách đến nhà sách, và cả cô đã lo lắng cho anh suốt mấy ngày trời... Anh kể những câu chuyện trong quá trình sáng tác cuốn sách này. Anh khiêm tốn nói rằng đây là lần đầu tiên anh xuất bản sách tiếng Trung nên vô cùng hồi hộp, và cảm ơn mọi người đã tới tham gia, còn tiện thể hàn huyên một chút về cuộc sống khó khăn trước kia của anh.

Tô Đường đứng trong tiệm sách, nhưng cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt xấu hổ và giận dữ của Trần Quốc Huy tại một góc hẻo lánh nào đó trong thành phố.

Tô Đường cảm thán, Thẩm Dịch của cô là người không thích làm chuyện xấu, nhưng nếu anh đã làm, thì những kẻ xấu kia căn bản không phải là đối thủ của anh. ....

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Edit: Ốc | Beta: Queenie_sk

Nguồn: Hội hiền lười

Tô Đường nghe được vị phiên dịch viên được mời đến tạm thời từ trường khuyết tật thành phố S này không thể trau chuốt cho anh như Tân Tinh Dao, chỉ phiên dịch chi tiết lời nói của Thẩm Dịch.

Không biết có phải do không biết khôn khéo trong câu nói, hay là vì chương trình sẵn có, mà những lời này anh nói ra thật sự khá xa lạ. Trong những câu phát biểu của anh còn mang theo chút ngại ngùng, vô hình trung lại khiến những kinh nghiệm anh truyền lại có vẻ tự nhiên thân thiết hơn.

Ông chủ cửa hàng sách là người có hiểu biết, lại rất thú vị, những năm gần đây cũng quen với những hoạt động thế này, trong những thời điểm thích hợp ông ta sẽ chen thêm vào câu giải thích khiến mọi thứ trở nên hoàn hảo. Bầu không khí rất nhẹ nhàng, có không ít những vị khách còn trẻ tham gia nghe xúc động đến đỏ hoe mắt, ngay cả những đại diện công ty mang theo nhiệm vụ đưa sách ra mắt thị trường, cũng không tự chủ được mà bị cuốn vào câu chuyện, lịch khởi quy đạo mong muốn của chủ đề buổi họp báo.

Khứu giác của người làm truyền thông đều rất nhạy bén, không cần quay đầu lại nhìn phản ứng của những người xem, có thể kết luận ‘khoản tiền lớn’ đưa cho Thẩm Dịch vẫn vô cùng lời.

Ngay cả Tô Đường cũng có thể cảm nhận được, đây là Thẩm Dịch, hoặc có thể nói là Trần Quốc Huy, đã cho giới truyền thông một cơ hội duy nhất để đưa tin về nhân vật truyền kỳ của ngành tài chính vẫn luôn sống một cách khiêm tốn trong lòng thành phố S, tuyệt đối không có lần thứ hai.

Tô Đường gần như có thể tưởng tượng ra, một thời gian ngắn trong tương lai, người đàn ông sáng nay đứng đây làm đồ ăn sáng cho cô, rồi vội vàng cho mèo, cho cua ăn, sẽ liên tục xuất hiện trên tất cả các phương tiện truyền thông chính với hình tượng anh tuấn, nhiệt tâm.

Tô Đường vui vẻ tới mức không thể gói gọn trong hai từ thỏa mãn lòng hư vinh hoặc đạt được tinh thần trọng nghĩa để hình dung.

Tâm tình cô bây giờ, cho dù là lòng hư vinh hay tinh thần trọng nghĩa cũng quá phức tạp, cô chỉ vui vẻ, vui vẻ một cách đơn thuần, giống như sáng sớm thức dậy nhìn thấy nhánh tỏi trên sân thượng cao lên..., không cần dùng bất kỳ hình thức gì để biểu đạt, cũng không cần khoe khoang với bất kỳ ai.

Ngay khi ông chủ cửa hàng sách thay mặt Thẩm Dịch mời mọi người đặt câu hỏi, thì giới truyền thông đã nhìn nhau giơ tay muốn hỏi. Thẩm Dịch đã chu đáo chuẩn bị tất cả đầy đủ nên mọi câu hỏi được nghiêm ngặt không chế chỉ được phép đưa ra các vấn đề liên quan đến nội dung quyển sách và những kinh nghiệm của bản thân anh, hiếm thấy cánh nhà báo và giới truyền thông lại chịu lắng nghe cơ hội đặt những câu hỏi liên quan liên quan đến công ty hoặc Triệu Xương Kiệt.

Thẩm Dịch trả lời vô cùng thành khẩn, cũng rất lưu loát, anh chỉ hơi do dự ở một vấn đề.

Đó là do một cô học sinh đại học hỏi hiện tại Thẩm Dịch đã có bạn gái hay chưa, khiến cả sảnh đều cười vang.

Tô Đường thấy Thẩm Dịch liếc về phía cô, cô mỉm cười đáp lại khiến mặt Thẩm Dịch hơi phấp phỏng.

Có lẽ để thuận tiện cho việc chụp ảnh quay phim nên nhà sách trang trí khu vực này với ánh đèn dịu nhẹ, không quá sáng, mang đến cảm giác tự nhiên. Thẩm Dịch mặc bộ đồ âu nhạ màu, không đeo caravat, cũng không cài cúc áo đầu tiên, tùy ý ngồi xuống như trên một tấm ảnh bìa tạp chí.

Thẩm Dịch hơi xấu hổ cười cười, những người cầm camera ở hàng đầu bấm máy chụp liên tục.

Ánh mắt Thẩm Dịch nhìn vào cô gái học đại học cách Tô Đường không xa, nở nụ cười dịu dàng, đáp lại rất trôi chảy bằng thủ ngữ, phiên dịch thay anh biểu đạt bằng âm thanh.

—— Tôi đã có người trong lòng.

Rõ ràng không chỉ nữ sinh quan tâm tới vấn đề này, Thẩm Dịch vừa đáp đã có người hỏi: “Cô ấy cũng là bị câm sao?”

Người đặt câu hỏi là một chàng trai trẻ, nếu để ý sẽ biết trong câu nói của cậu ta không hề có ác ý.

Thẩm Dịch nhìn người bên cạnh phiên dịch ra, lập tức mỉm cười lắc đầu, trả lời rất ung dung, mang theo chút vui vẻ, Tô Đường mơ hồ cảm thấy, so với vấn đề trước thì anh càng cam tâm tình nguyện trả lời câu hỏi này, sau khi lễ phép lắc đầu phủ nhận, anh còn nói thêm vài câu.

—— Cô ấy rất khỏe mạnh, rất đẹp, cô ấy là người dịu dàng nhất mà tôi từng gặp.

Tô Đường nghe thấy câu ‘dịu dàng nhất’ thì chợt dạ.

Ít nhất anh đã quên sạch chuyện cô cầm dao hù người ta...

Thấy Thẩm Dịch không bài xích việc trả lời những câu hỏi cá nhân này. Có nhiều người còn nhiều chuyện: “Anh thích cô ấy, cô ấy cũng thích anh sao?”

Thẩm Dịch vẫn nở nụ cười dịu dàng, thư thái đáp lời

—— Tôi sẽ nhớ hỏi cô ấy chuyện này giúp anh.

Lại có một phóng viên hỏi về học vấn, nghề nghiệp, bối cảnh gia đình của người ‘dịu dàng nhất’ nhưng đều được Thẩm Dịch trả lời một cách mơ hồ. Thẩm Dịch không nói dối, nhưng không rõ ràng. Nếu không phải tình huống anh lại liếc nhìn cô, thì cô cũng nghi ngờ không biết người anh đang đề cập có phải là cô không.

Tô Đường tin rằng, những điều này không nằm trong những gì Thẩm Dịch đã chuẩn bị tới qua.

Anh bảo vệ cô như một phản xạ có điều kiện, trở thành một loại bản năng mà không cần suy nghĩ.

Buổi họp báo kéo dài đến mười một rưỡi, trước khi kết thúc Thẩm Dịch nói vài câu tuyên truyền cho sách của mình, Tô Đường đứng phía xa gật đầu với anh, rồi theo dòng người đi tới cửa. Lúc đi ngang qua quầy thu ngân thì Tô Đường thỉnh tai nghe được một người khách đang tính tiền đơn hàng đặt trước sách của Thẩm Dịch.

Cô dừng chân, cũng quay trở lại đặt trước một quyển.

Có lẽ trước đó từng tư vấn cho nhiều vị khách, nhân viên hỏi cô: “Cô có cần chúng tôi mua luôn bản tiếng Anh ở nước ngoài của anh Thẩm Dịch không ạ?”

Tô Đường trả lời theo bản năng: “Không cần, tôi có rồi.”

Sau khi nói xong, Tô Đường đột nhiên nhớ gì đó, vừa cười vừa nói: “Tôi thích anh ấy đã lâu rồi.”

Bên cạnh cửa hàng sách chính là một bảo tàng nghệ thuật, rất nhiều chiếc xe đỗ ở đó, chiếc SUV không chút nào thu hút sự chú ý của Thẩm Dịch cũng đậu tại đây, Tô Đường ngồi trên xe khoảng một phút thì Thẩm Dịch mới vào.

Thẩm Dịch ngồi xuống xe phải dựa vào ghế, khẽ thở phào một hơi.

Tô Đường vỗ nhẹ lên đùi anh, nửa thật nửa đùa: “Thẩm Dịch tiên sinh, anh còn nhớ phải thay fan của anh hỏi em điều gì sao?”

Thẩm Dịch bật cười, không trả lời, chỉ nghiêng người ôm cô thật chặt.

Thẩm Dịch cứ vui mặt vào cổ cô, đến khi Từ Siêu rẽ vào một con đường, Thẩm Dịch hơi lắc lư theo lực, anh mới thả Tô Đường ra, dựa người vào ghế.

Tô Đường lo lắng nhìn anh: “Làm sao vậy?”

Thẩm Dịch nhìn cô, miệng hơi cong, do dự một chút rồi đưa tay cởi cúc áo, kéo tay Tô Đường vào trong, sờ lên lưng anh.

Dưới bàn tay là cảm giác ẩm ẩm lạnh lạnh.

Tô Đường sững sờ: “Anh hỏi hộp à?”

Thẩm Dịch mỉm môi gật đầu.

Tô Đường cười phì ra: “Em mới hỏi hộp đây nè, anh nói như là sắp xảy ra chiến tranh với Trần Quốc Huy vậy, em còn tưởng rằng anh muốn tiết lộ ít nhiều những bí mật kinh thiên động địa trong giới Tài chính, ai ngờ anh lại mở buổi họp báo sách mới... Bán sách thì khẩn trương gì chứ?”

Thẩm Dịch tủi thân nhìn cô, hơi nhàu mày, dùng thủ ngữ mô tả một câu ngắn gọn.

—— Lần đầu của anh mà.

Tô Đường hiểu được, không chỉ là lần đầu tiên anh bán sách, mà còn là lần đầu tiên anh nhắc đến những kinh nghiệm không mấy vui vẻ kia trước nhiều

người như vậy,

Thực ra Thẩm Dịch hoàn toàn có thể kể qua loa với giới truyền thông, thế nhưng anh vẫn cho họ những tin tức lớn nhất trong khả năng của anh vì đã chờ đợi.

Thấy đáng về tui thân nghiêm túc của Thẩm Dịch, Tô Đường mỉm cười xấu xa, vươn tay xoa xoa mái tóc hơi ẩm mồ hôi: “Ừm... bán được nhiều tiền, đáng giá.”

Thẩm Dịch trừng cô, đang định cầm điện thoại lên đã bị Tô Đường ấn tay xuống.

Tô Đường ghé sát vào, nhếch miệng cười: “Có phải bảo em tới để làm nước tăng lực cho anh không?”

Thẩm Dịch trừng mắt nhìn người đang chọc anh, cuối cùng vẫn ngượng ngừng gật đầu.

Tô Đường nín cười: “Có hiệu quả không?”

Thẩm Dịch gật đầu.

“Lần tới mở hộp báo còn đưa em tới tham gia cùng không?”

Thẩm Dịch lắc đầu rất kiên quyết.

“Tại sao vậy?”

Những lời này không thể dùng gật đầu và lắc đầu để trả lời, Tô Đường thả tay anh ra, nhìn anh lấy di động, mở note đánh một dòng chữ.

—— Tác dụng phụ quá rõ.

“Phi ——”

Tô Đường ngẩng lên nhìn anh cười bò, Thẩm Dịch cũng không so đo với cô, chỉ dịu dàng vuốt mái tóc dài trên vai cô, lúc ngẩng đầu lên chột mắt được chút suy tư còn sót lại trong mắt anh.

Tô Đường đưa tay vò mái tóc: “Em cảm thấy không chừng hai chúng ta đang nghĩ đến cùng một việc.”

Thẩm Dịch ngơ ngác nghiêng đầu, rất hứng thú nhìn cô, mời cô nói trước.

“Em vừa nghĩ, nếu trận đánh phản kích tự vệ này đã xong xuôi thuận lợi rồi.” Tô Đường cười hi hi nhìn anh: “Có phải chúng ta nên nghiên cứu năm mươi tư cách ăn của không?”

Thẩm Dịch cười phá lên, khác hẳn với nụ cười ngượng ngừng trước ống kính, cười rất thoải mái tự nhiên.

Tô Đường mặc cho anh cười, chỉ phồng má nhìn anh, thấy Thẩm Dịch tự giác chuyển sang cười mỉm, khẽ lắc đầu.

—— Chỉ có điều... đánh xong rồi, nhưng chưa biết kết quả.

Tô Đường tự tin nhún mày: “Em tin rằng, bây giờ không chỉ có huyết áp của Trần Quốc Huy tăng cao đâu.”

Thẩm Dịch vui vẻ gật đầu.

—— Kết quả có hai trường hợp: một là ông ta sẽ nhận cảnh cáo của anh, không quấy rầy cuộc sống và công việc của anh nữa, và sẽ nghĩ cách để giải quyết vấn đề của ông ta.

Thẩm Dịch do dự một chút, bót vài phần vui vẻ, cân nhắc một chút mới đánh hết.

—— Hai là sẽ phải đấu một hiệp nữa.

Trái tim Tô Đường hơi chìm xuống.

Trần Quốc Huy có thể làm ra chuyện thất đức như khiến gia đình anh mâu thuẫn, khó bảo đảm sẽ không ra những chiêu hiểm độc và thiếu đạo đức hơn.

Dù Thẩm Dịch mưu trí hơn nữa thì cũng là quân tử, đấu với tiểu nhân luôn thua thiệt hơn một chút.

Tâm tình Tô Đường càng tệ hơn, lông mày cũng nhíu lại, Thẩm Dịch nhìn ra, cười dịu dàng, gõ thêm một câu.

—— Yên tâm, anh có chuẩn bị rồi.

“Anh đoán bước tiếp ông ta sẽ làm gì?”

Thẩm Dịch càng vui vẻ hơn, khẽ lắc đầu.

—— Nếu như ông ta quyết định chọn con đường thứ hai, anh chắc chắn sẽ khiến ông ta thua thêm hiệp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Lúc về tới nhà thì trời đã tối, bà ngoại cô đã làm xong cơm nước hết rồi, tràn ngập trong gian bếp là mùi thịt sườn nồng đậm, Tô Đường lập tức kéo tay Thẩm Dịch đi vào phòng ngủ của cô.

Thẩm Dịch ngăn người nhìn Tô Đường đóng chặt cửa, rồi lại đầy ngạc nhiên khi nhìn cô lôi một bộ quần áo từ trong tủ ra.

“Áo sơ mi cũng ướt sạch rồi, anh thay đồ xong rồi hãy ăn, cẩn thận không lại bị cảm.”

Tô Đường đưa cho anh một bộ quần áo nam mặc ở nhà, chất liệu vải mềm mại, màu trắng thuần khiết, cũng không khác mấy bộ quần áo Thẩm Dịch hay mặc ở nhà lắm. Anh khẽ run, đáy mắt xuất hiện ý cười thoáng qua, một tay nhận bộ quần áo, tay kia đặt lên vai Tô Đường, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô một cái.

Dù sao Từ Siêu cũng là khách, Tô Đường luôn cảm thấy xấu hổ vì lần nào mời cậu ta về nhà, cũng để cậu ta giúp bà nấu ăn. Vì thế cô liền xoay người chuẩn bị ra ngoài dọn bàn ăn, nhưng vừa mới đi ra đến cửa, tay còn chưa kịp chạm vào tay nắm, Thẩm Dịch đã vỗ vai cô một cái.

Tô Đường quay đầu nhìn người đang ôm bộ quần áo đuổi theo mình, “Sao vậy anh?”

Một tay Thẩm Dịch lật nhãn mác ở cổ áo, một tay lật ở phía lưng quần, giơ lên ngang mặt Tô Đường, dờ khóc dờ cười nhìn cô.

Tô Đường cúi đầu nhìn thoáng qua, hóa ra Thẩm Dịch đang muốn cô xem size của bộ quần áo này.

Số đo của áo và quần không cùng một size.

Tô Đường cười rộ lên, “Đúng vậy, anh cứ thử mặc sẽ biết, em đảm bảo không có bộ nào thích hợp với anh hơn nữa đâu.”

Thẩm Dịch thấy Tô Đường có vẻ tự tin, thậm chí còn ra vẻ rất tự hào, thì toàn thân bỗng nổi da gà.

Tô Đường cười cười, vươn tay khẽ gãi vào lồng ngực rộng của anh, “Anh chưa từng mua quần áo trong nước đúng không?”

Thẩm Dịch lắc đầu, đặt bộ quần áo kia xuống cuối giường của Tô Đường rồi lấy di động ra gõ chữ.

— Anh đã từng điều tra về thị trường đầu ra của ngành thời trang nước ta, tỉ suất lợi nhuận của ngành thời trang trong nước quá cao, dù là mua sản phẩm hàng hiệu trong nước hay nhập khẩu về từ nước ngoài thì cũng không khác nhau là mấy. Vì vậy anh tính sẽ xin nghỉ trước ngày lễ Quốc Khánh Mỹ và Lễ Giáng Sinh, vừa để qua thăm bạn bè cũ bên đó, tiện đường mua đồ bên đó luôn.

Tô Đường nhìn anh vài giây, ngăn người vì không ngờ anh là một người tính toán tiết kiệm như vậy, cô dờ khóc dờ cười nhìn người đang nghiêm mặt kia, “Sau này anh vẫn mua quần áo bằng cách đó sao……”

Tô Đường nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới, khẽ thở dài, “Em cứ nghĩ với dáng người này của anh thì rất dễ mua đồ. Ai ngờ đến trung tâm thương mại mới biết các nhà thiết kế thời trang đều đặt cảm thụ của người tiêu dùng Châu Á lên hàng đầu, đến mức gạt luôn cơ hội được mua sắm của những người chân dài.”

Tô Đường nói xong thì quay người đi tới trước tủ áo, rồi lôi một bộ quần áo y hệt bộ quần áo ở nhà vừa rồi, cô mở ra, lôi phần size áo và quần ra cho Thẩm Dịch xem.

“Đúng ngày cuối tuần nên bên đó có chương trình ưu đãi, giá cũng hợp lý. Nếu khách mua hai bộ sẽ được giảm giá một bộ, thế nên em đã mua hai bộ hai size khác nhau, phần nào không vừa vận em đã sửa giúp anh rồi.” Tô Đường nói xong thì cầm cánh tay áo bên phải gấp gấp lên cánh tay áo trái, rồi giơ ba ngón tay lên trời thề thốt, “Em thề với Chúa nữ, bộ trang phục này tuyệt đối sẽ thích hợp với anh không kém gì những bộ âu phục cao cấp kia của anh.”

Nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ kia của Thẩm Dịch, khiến Tô Đường rất thỏa mãn.

Cô sẽ không nói cho anh biết, là cô đã mượn bà ngoại chiếc máy may cũ mềm kia để sửa lại trang phục cho anh. Hôm ấy bà ngoại đảm nhiệm chức vị cố vấn kỹ thuật ngồi bên cạnh cô, bà cứ che miệng cười cô mãi thôi, khiến cô mặt đỏ bừng tới tận mang tai……

Thẩm Dịch đột nhiên vừa nghĩ đến chuyện gì đó, anh khẽ nở nụ cười mỉm rồi cúi đầu gõ chữ.

— Không phải em lấy báo cáo sức khỏe của anh bên Triệu Dương đó chứ?

Tô Đường sững người, mau chóng lắc đầu, “Đâu có.”

— Nếu không sao anh chưa mặc, em đã biết mình phải sửa chỗ nào rồi?

Tô Đường bật cười thành tiếng, cô vươn tay xoa xoa đầu anh, “Em làm nghề gì chứ, một tòa nhà mười mấy hai mươi tầng em còn có thể tính chính xác độ cao của cột bê tông cốt thép đến từng milimet, một con người như anh thì cao bao nhiêu chứ!”

Tô Đường nói xong thì tiến sát lại gần bên anh, nở nụ cười tinh ranh, rồi vươn một tay sờ lung tung lên ngực Thẩm Dịch, nhẹ giọng chậm rãi nói, “Với kinh nghiệm thăm dò thực địa nhiều năm của em cho biết, mức độ sai lệch có thể khổng lồ trong khoảng 0.1mm đấy nhé.”

Thẩm Dịch phá lên cười, có lẽ đang nhớ lại quá trình Tô Đường thăm dò thực địa, nên hai má anh có chút đỏ ửng trông thật mê người, ý cười ẩn chứa trong đôi mắt kia nồng đậm hết như ly chocolate nóng, khiến bầu không khí đang tràn ngập mùi sùn sùn cũng dịu nhẹ đi hẳn.

Tô Đường nổi hứng, vươn tay xoa xoa hai má anh, cô khẽ nghiêng qua hôn nhẹ lên má anh hai cái.

Tô Đường nở nụ cười thật tươi, “Mặc kệ là có bao người thích anh, thì em cũng tự tin khẳng định mình chính là một fan cuồng nhiệt trung thành nhất của anh.”

Thẩm Dịch cười gật đầu, tỏ vẻ chấp nhận cái danh hiệu cô vừa tự phong cho mình, anh vươn tay xoa xoa đầu cô như rất cảm kích lại vừa muốn xin lỗi cô, rồi anh cúi đầu gõ chữ.

— Anh khá miễn cảm với những con số, nhưng lại phản ứng rất chậm với hình học không gian, hôm mua cho em bộ trang phục ấy cũng phải tham khảo ý kiến từ bà ngoại rất nhiều.

Tô Đường vừa định nói cho dù cả đời anh biết không size áo ngực của cô, thì sự chăm sóc của anh trong lòng cô cũng không giảm đi chút nào, thì đã thấy Thẩm Dịch mỉm cười cúi đầu viết thêm vài câu nữa.

— Tuy rằng anh không biết nhiều số liệu tương quan về cơ thể em, nhưng anh rất thích dáng em, nhìn qua đã khiến người ta cảm thấy thực thoải mái rồi.

Dáng người Tô Đường không cao lấm, thân hình hơi gầy, mỏng manh, thỉnh thoảng cũng có vài người cô gái ước được gầy như cô; nhưng chưa có người đàn ông nào khen dáng người cô thẳng thắn như anh, Tô Đường được một tác lại muốn tiến thêm một thước mà hỏi, “Nhìn thoải mái là thế nào?”

Thẩm Dịch quan sát cô một chút, dường là đang cẩn thận cân nhắc, cuối cùng anh gõ một câu trả lời thực ý nghĩa, ý nghĩa đến mức có hơi trừu tượng, Tô Đường ngây ngẩn trong chốc lát rồi mới phản ứng lại được.

— Bất luận nhìn em từ góc độ nào cũng không dễ dàng biến đổi, xu thế tổng thể vô cùng vững vàng, rất thích hợp cho việc sở hữu lâu dài.

“.....”

Trong lúc dùng bữa trưa, Tô Đường luôn theo sát Thẩm Dịch cướp thịt của anh, may nhờ vào sự cứu giúp của bà ngoại Tô, khó khăn lắm anh mới ăn được hai miếng thịt sườn.

Cơm nước xong xuôi, Từ Siêu cùng bà ngoại tám chuyện lão Lý dưới quê, Tô Đường ở trong phòng bếp rửa bát, Thẩm Dịch muốn vào giúp cô một tay, nhưng cô chẳng thèm quan tâm đến anh, nên anh chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn.

Khóe mắt liếc thấy anh ăn vụng thêm một miếng thịt sườn, nhưng Tô Đường chỉ cười thầm trong lòng, tỏ ra chẳng thèm quan tâm đến anh.

Tô Đường dọn sạch sẽ phòng bếp thì đi vào toilet, khi trở ra đã thấy Thẩm Dịch đang khoanh tay đứng ngoài cửa, anh nở nụ cười thật hiền lành, Tô Đường cố gắng giữ nghiêm nét mặt, vẫn ra vẻ không thèm quan tâm đến anh.

Tô Đường quay về phòng ngủ, Thẩm Dịch đi theo cô, Tô Đường không nhìn anh cũng chẳng ngăn cản anh.

Cho đến khi Tô Đường lôi một hộp thuốc con nhộng trong chiếc tủ ở đầu giường ra, Thẩm Dịch rốt cục cũng không nhịn được nữa mà dùng bạo lực chấm dứt cuộc chiến tranh lạnh mà chẳng thấy lạnh chút nào này.

Ngay khi Tô Đường đang định lấy một viên thuốc ra thì Thẩm Dịch đã nhanh tay đoạt lấy hộp thuốc từ tay cô.

“Này —”

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, cô phụng phịu vươn tay về phía anh, “Đừng làm loạn, trả thuốc lại cho em”

Thẩm Dịch nhìn lướt tên thuốc nằm phía bên trái trên hộp thuốc, hàng lông mày lập tức nhíu thật chặt, anh nhìn cô đầy, không trả thuốc cho cô, mà vội vàng dùng thủ ngữ hỏi cô một câu ngắn gọn.

— Em đau ở đâu à?

Tô Đường đáp lại mơ mơ hồ hồ, “Không. .... Đừng có làm loạn, đưa cho em mau.”

Thẩm Dịch nóng nảy, anh lấy di động ra gõ một hàng chữ, tốc độ khá nhanh, giọng điệu lo lắng.

— Ibuprofen là thuốc thuộc nhóm thần kinh, không được dùng giảm đau quá năm ngày, em khó chịu chỗ nào, chúng ta tới bệnh viện khám được không?

Tô Đường dờ khóc dờ cười nhìn anh siết chặt hộp thuốc con nhộng Ibuprofen đã hết hơn hai phần ba, cô đưa tay xoa xoa cánh tay cứng lên vì quá căng thẳng kia của anh, “Anh đừng lo .... Em không bị bệnh gì cả.”

Về mặt Thẩm Dịch rõ ràng không tin lắm, anh lo sợ đến mức khuôn mặt cũng trắng bệch.

Tô Đường khề thờ dài, cô do dự, nở nụ cười nhạt, cố gắng hạ thấp âm lượng đến mức nhỏ nhất, “Em đến tháng thôi.”

Thẩm Dịch ngẩn người, gạt mình một cái rồi mới phản ứng lại.

— Đau bụng kinh à?

Tô Đường nhận ra anh có vẻ không ngại khi thảo luận với cô về vấn đề của phụ nữ, hơn nữa trông anh có vẻ hiểu biết khá nhiều, thì trong lòng khề thả lỏng. Cô ái ngại gật đầu, “Vừa có sáng nay, giờ thì em chưa thấy đau bụng, nhưng nếu không uống ngay một viên, không chừng anh chưa ra khỏi phòng em đã nằm vật vã trên giường rồi.”

Thẩm Dịch rõ ràng an tâm hơn khi này nhiều, nhưng hàng mày vẫn cau chặt,

— Bà ngoại có biết em uống loại thuốc giảm đau này không?

Tô Đường cười khổ khề lắc đầu, cô đi tới cửa nhẹ nhàng kéo cánh cửa đang khép hờ kia vào lúc quay lại bên cạnh Thẩm Dịch thì nhỏ giọng thanh minh cho bản thân, “Em cũng biết uống thuốc này không tốt, nhưng hiệu quả lại hiệu quả rõ rệt. Bình thường nếu như có công chuyện cũng không sợ làm lỡ việc... Em cũng không uống nhiều đâu, bình thường chỉ ngày đầu tiên và ngày thứ hai, mỗi ngày uống một viên, nên cũng không sao cả.”

Thẩm Dịch là người quanh năm mang bệnh, nếu bà ngoại biết cô uống loại thuốc này sẽ bị mắng là ngu ngốc, nhưng anh thì có thể hiểu được.

Quả nhiên Thẩm Dịch hơi do dự, phần nửa lo lắng đã hóa thành dịu dàng không nữ, anh sốt ruột gõ một hàng chữ trên di động.

— Hôm nay em còn chuyện gì quan trọng phải làm à?

Tô Đường hơi ngẩn người rồi lắc đầu.

— Hôm nay đừng uống thuốc nhé, được không em?

Hiện thị trên màn hình di động là một câu hỏi mang đậm chất đề nghị, Thẩm Dịch trông có vẻ như đang cầu mong cô điều gì đó.

Tô Đường không chịu được khi anh nhìn mình như vậy, cô đành phải cười khổ lắc đầu, “Trước kia em không có thói quen xấu này đâu, từ lúc lên đại học mới có, em không dám nói cho bà ngoại biết... Anh yên tâm, một tháng chỉ uống hai viên thôi, sẽ không sao đâu.”

Thẩm Dịch không bỏ cuộc, anh cúi đầu gõ thêm vài câu, lúc ngẩng đầu lên thì vẻ mặt rõ ràng đã trở thành cầu xin rồi.

— Hôm nay anh ở lại cùng em, nếu bà ngoại mắng em, anh sẽ thay em giải thích với bà, nếu bà ngoại lo lắng, anh sẽ an ủi bà giúp em, được không?

Tô Đường đầu hàng rồi, cô nhào thẳng vào lòng Thẩm Dịch.

“Thật ra phải phán anh phạm quy mới đúng, ...”

Khi Tô Đường nói những lời này là lúc cô đang chôn mặt trong lòng Thẩm Dịch, anh không hề hay biết gì mà chỉ dịu dàng xoa xoa đầu cô, dường như đang muốn nói cho cô biết, anh đang ở đây, đừng sợ.

Tô Đường không biết Thẩm Dịch đã nói thể nào với bà ngoại, dù sao bà ngoại cũng rất vui khi anh ở lại, Từ Siêu đi chưa được bao lâu, bụng Tô Đường đã náo loạn cả lên.

Bà ngoại thấy cô đột nhiên không nói tiếng nào liền trở về phòng ngủ, một lúc lâu cũng không thấy đi ra, liền đứng ngoài cửa phòng gọi cô mấy câu, Tô Đường không trả lời, bà ngoại liền mở cửa đi vào, đã thấy Tô Đường co người nằm trên giường rên rĩ.

Bà ngoại hoảng sợ, “Ồ, con bị sao đấy?”

Tô Đường không còn sức mở miệng nói nữa, Thẩm Dịch đành dùng thủ ngữ nói vài câu với bà ngoại, bà ngoại nhất thời vừa bực mình vừa buồn cười mà lườm cô một cái.

“Con nhỏ này..... ngay cả bản thân mình cũng không biết thương, ăn uống vô tội vạ... Bà đi pha cho con chén nước đường đỏ, uống vào sẽ ấm bụng, xem có khá hơn được chút nào không.”

Bà ngoại vừa đi, Thẩm Dịch cũng theo bà ra ngoài, chưa đến hai phút anh đã quay lại, trong tay cầm một túi chườm nóng, anh đi tới quỳ nửa người bên giường, khẽ hôn lên trán cô vài cái để an ủi, sau đó nửa đỡ nửa ôm để Tô Đường nằm thẳng người ra. Anh dịu dàng nâng cánh tay đang ôm trên bụng cô đặt xuống giường, rồi đặt túi chườm nóng lên bụng cô, sau đó vươn tay xoa xoa cánh tay cô động viên, khiến cho cơ thể đang đau đớn khó chịu của cô cũng thả lỏng hơn nhiều.

Sau khi chườm nước nóng con đau đã dịu lại, Tô Đường cố gắng dồn chút sức lực cuối cùng, oán ức mà nhìn người nửa quỳ bên giường, “Anh nói gì với bà ngoại đây, sao bà lại mắng em ăn vô tội vạ chứ.....”

Thẩm Dịch khẽ nở nụ cười mỉm, anh lấy di động tới gõ một hàng chữ, rồi đưa đến trước mặt cô.

— Anh nói với bà ngoại hôm qua em ở nhà anh ăn rất nhiều cua.

Tô Đường run người, đột nhiên cô nhận ra, cua có tính hàn, không chỉ không hợp với người bị bệnh dạ dày như anh, mà với một người con gái đang trong thời kỳ kinh nguyệt như cô cũng không nên ăn.

Tô Đường dở khóc dở cười, “Sao cả chuyện đó anh cũng biết chứ.....”

Thẩm Dịch vươn tay gạt những sợi tóc rối trên trán cô rồi anh cúi đầu gõ chữ, khi đưa màn hình đến trước mặt cô, nụ cười dịu dàng đã tràn ngập đau buồn.

— Trước kia là vì chăm sóc mẹ anh, sau này cũng vì muốn chăm sóc em.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Edit: Ốc | Beta: Móc

Nguồn: Hội hiền lười, Nguyên Phương

Dạ dày Tô Đường chưa chút mặt mũi cho Thẩm Dịch, nhưng lại không nề nang bà ngoại chút nào.

Tô Đường đã không thích ăn ngọt rồi, uống hết một chén nước đường đỏ gừng, con đau trong bụng không đỡ thì thôi, dạ dày lại còn sôi lên sùng sục nữa.

Thẩm Dịch cứ ở sát bên người cô, mát xa giúp cô, đổi túi chườm nóng cho cô, Tô Đường vừa nhòm người dậy định đi vệ sinh thì Thẩm Dịch đã bế cô lên, đi thẳng tới nhà vệ sinh.

Đột nhiên thấy Tô Đường được Thẩm Dịch ôm ra, bà ngoại còn sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng đi tới, cuối cùng trừng mắt nhìn Thẩm Dịch đặt cô xuống cửa phòng vệ sinh, cô đứng vững vàng như không có chuyện gì, lúc này bà ngoại mới hiểu ra, luôn miệng nói Thẩm Dịch đã chiều cô quá.

Thẩm Dịch chỉ cười, đợi Tô Đường ra khỏi nhà vệ sinh thì lại ôm cô về.

Tô Đường nửa tỉnh nửa mơ dựa vào ngực Thẩm Dịch rên rỉ cả buổi trưa, trước bữa tối đã đỡ hơn chút nhưng lại lười đứng lên ăn cơm. Thẩm Dịch lại cùng bà ăn chút đồ đơn giản rồi bung một bát cháo ruốc cho cô. Tô Đường nhạt mồm nhạt miệng nhưng cũng không muốn để Thẩm Dịch cảm phiền cháo kiên nhẫn đợi cô như vậy, ăn hết từng muỗng một, vậy mà cũng ăn được hơn nửa bát,

Tô Đường cố ăn, nuốt chậm, còn non nửa bát đã hơi nguội, Thẩm Dịch cũng không ép cô, cúi đầu xuống khẽ hôn lên khóe môi cô như khen thưởng, sau đó ăn nốt chỗ cháo còn lại.

Hơn tám giờ, người trong viện an dưỡng mời bà ngoại đến khám cho một bệnh nhân, lúc bà về đã gần mười giờ, Tô Đường đã không còn đau nữa nhưng vẫn lười biếng mè nheo trong ngực Thẩm Dịch.

Có lẽ đã lâu không thấy đáng vẻ những nhoe như mèo của cô cháu gái mạnh mẽ, trước khi đi ngủ bà còn dặn cô, nếu mai ngủ dậy còn đau như vậy nữa thì nhất định phải đến viện khám.

Thẩm Dịch nhấc tay mình khỏi vai Tô Đường, đưa tay nói gì đó với bà, bà ngoại khẽ gật đầu, không nói nữa mà an tâm về phòng ngủ.

Không đợi Tô Đường hỏi, Thẩm Dịch đã lấy điện thoại ra khai trước.

—— Anh nói với bà, mai anh sẽ vào viện thăm mẹ, nếu em còn chưa thoải mái thì anh sẽ dẫn em vào viện.

“Thẩm Dịch.” Tô Đường ngả người vào ngực anh, ngửa đầu cười: “Anh có xem phim hoạt hình của Disney không?”

Thẩm Dịch ngạc nhiên khi nghe được câu hỏi bất thành linh này, anh gật đầu.

Tô Đường đưa tay捏 cằm anh: “Em cảm thấy anh như nam chính trong phim hoạt hình của Disney, luôn có thể cứu nữ chính trong lúc nước sôi lửa bỏng.”

Thẩm Dịch cười tươi, dùng tay không ôm Tô Đường gõ điện thoại.

—— Do

Tô Đường ngần ngừ, đọc theo quy tắc phát âm tiếng Pháp mới phát hiện đây cũng là tên một nam chính trong phim hoạt hình Disney.

Quasimodo, chàng trai gõ chuông có ngoại hình xấu xí và cả chương ngại ngôn ngữ trong ‘Nhà thờ đức bà Paris’, nhiều năm trước câu chuyện này đã được Disney chuyển thể thành bộ phim điện ảnh ‘Thằng gù nhà thờ đức bà’.

Bộ phim này làm hơi quá, Tô Đường chưa xem nhưng cô đã từng học tác phẩm ‘Nhà thờ đức bà Paris’.

Đột nhiên Tô Đường thấy tim đau còn hơn cả bụng đau, cô nghiêm mặt, lườm anh một cái: “Không phải anh muốn cái em đó chứ?”

Thẩm Dịch khẽ cười lắc đầu, một tay xoa nhẹ lưng cô, một tay chậm chậm đánh chữ.

—— Anh đâu muốn cái em, anh chỉ muốn nói cho em biết, anh không phải người vạn năng, nếu có một ngày anh không kịp cứu em ra khỏi nước sôi lửa bỏng thì anh cũng sẽ không bỏ rơi em.

Tô Đường sững sờ một lúc mới hồi hồn, ôm cổ anh, hôn một cái thật sâu.

Thẩm Dịch hơi lo lắng, chỉ qua quét đáp trả rồi kết thúc nụ hôn.

Tô Đường mỉm cười: “Hôn môi tiếng bé xiu hà, bà ngoại ở phòng không nghe thấy đâu.”

Thẩm Dịch đỡ khóc đỡ cười lắc đầu, bắt đắ dĩ kéo người đang chôn mặt trước ngực anh qua một tay, còn một tay thì đánh chữ.

—— Nếu như em không thể cứu anh khỏi nước sôi lửa bỏng thì ít nhất đừng quạt gió thổi lửa như vậy.

Tô Đường ngớ người, cười phì ra thành tiếng, bị Thẩm Dịch che miệng lại, cảnh cáo chỉ vào hướng phòng bà ngoại,

Tô Đường le lưỡi, chẳng mấy khi anh dùng được thành ngữ bốn chữ, cô ngoan ngoãn nằm về gối mình.

Giường của Tô Đường là chiếc giường nhỏ hai người, không to so với giường nhà Thẩm Dịch, hai cái gối cạnh nhau, dù Tô Đường không cần cố ý rúc vào người anh thì vẫn có thể làm ổ trong lòng anh, Thẩm Dịch tắt đèn một lúc là Tô Đường đã chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm Tô Đường mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác túi chườm nóng trên bụng chỉ còn âm ấm thì kéo nó ra khỏi chăn, tiện tay quăng xuống sàn.

Lúc quay về với ổ của mình, một bàn tay ấm áp đặt lên bụng, nhẹ nhàng xoa xoa.

Tô Đường buồn ngủ, không mở nổi mắt, ưm một tiếng rồi ngủ tiếp. Khi tỉnh lại thì trời đã sáng rồi, tiếng chuông điện thoại vang lên liên tục, vừa vang vừa rung, cứ rù rù trên tủ đầu giường.

Vì tiện tắt đèn, Thẩm Dịch ngủ ở gần đầu giường, Tô Đường mơ mơ màng màng mở mắt ra, muốn rướn người lên lấy điện thoại, nhưng vừa mới động dậy đã bị Thẩm Dịch ôm chặt vào lòng anh, bàn tay anh dường như cả đêm không bỏ khỏi bụng cô, lại khẽ xoa xoa.

Thẩm Dịch ân cần nhìn cô, hồn nhiên chưa phát giác được động tĩnh sau lưng.

“Ưm...” Tô Đường vỗ lên tay anh, chỉ ra sau lưng anh: “Di động của em...”

Thẩm Dịch ngần ngừ, quay đầu nhìn thấy chiếc điện thoại đang lóe sáng không ngừng, anh vội vươn tay đưa cho cô, trên vẻ mặt còn chút rùng mình sau hoảng sợ.

Tô Đường tắt chuông báo thức mới hiểu ra, anh không nghe được tiếng chuông, thấy cô tỉnh lại thì tưởng rằng cô bị đau mà tỉnh...

Tô Đường tặng anh nụ hôn buổi sáng mang theo cả ngái ngủ: “Em không đau.”

Thẩm Dịch khẽ vuốt mái tóc cô, an tâm cười.

Con buồn ngủ đã bị đánh tan đi hơn nửa, lúc này Tô Đường mới để ý trong mắt Thẩm Dịch có tơ máu, cả người cũng ủ rũ như buồn ngủ, hai mắt cô trợn lên: “Anh không ngủ suốt đêm hả?”

Thẩm Dịch chỉ nở nụ cười dịu dàng, vỗ nhẹ lên vai cô.

Đêm hôm trước anh không ngủ, tính ra thì đã hơn ba mươi tiếng chưa chợp mắt rồi.

“Anh ngủ một lát đi, không phải hôm nay anh còn phải đến bệnh viện thăm mẹ à, nếu anh không ngủ thì sao buổi tối đi làm được.

Thẩm Dịch mỉm cười bình tĩnh cười ngồi dậy, chỉ tay vào điện thoại trong tay cô, Tô Đường vội đưa cho anh.

Lúc Tô Đường đưa điện thoại mới để ý, cô cầm điện thoại của anh đã thành thói quen tự nhiên rồi, còn anh khi muốn lấy điện thoại của cô vẫn luôn hỏi ý kiến.

Thẩm Dịch ngồi thẳng người trên giường, gõ mấy dòng chữ.

—— Hôm qua anh đã nói với bà ngoại rồi, bữa sáng hôm nay để anh làm. Anh đến viện thăm mẹ xong sẽ ở trong phòng bệnh của anh ngủ một lát, em yên tâm nhé.

Tô Đường nhận lấy điện thoại, xem hết, đột nhiên nhớ ra gì mới đứng bật dậy, nhét di động lại vào tay Thẩm Dịch.

“Mà này, hôm qua anh đã nói gì với bà em mà bà lại cho anh ở lại vậy?”

Thẩm Dịch vui vẻ hơi cong khóe môi, cúi đầu đánh ít chữ, đưa điện thoại cho Tô Đường rồi xuống bếp nấu cơm.

—— Ông nước trong nhà hỏng rồi, đồ dùng trong nhà đều ướt hết, cần người giúp việc tới dọn thì mới có thể ở được.

“...”

Tô Đường ăn xong bữa sáng bèn trở về phòng ngủ chuẩn bị túi xách ra ngoài, Thẩm Dịch cũng đi theo cô, anh bỏ một vỉ thuốc giảm đau tiêu viêm Ibuprofen còn gần nửa mà hôm qua chưa thu dọn vào túi cô, sau đó còn cười hi hi với Tô Đường, dang tay ôm cô một cái.

Bà ngoại còn trong phòng khách, Tô Đường mở miệng mấp máy không thành tiếng trấn an Thẩm Dịch: “Em sẽ uống nước ấm, không đau thì sẽ không uống.”

Thẩm Dịch cười khẽ và gật đầu.

Tô Đường lấy một bộ quần áo ở nhà size to đưa cho Thẩm Dịch, để lúc anh đến bệnh viện thăm mẹ có thể đưa cho Triệu Dương.

Lý do để Tô Đường đưa quần áo cho Triệu Dương làm Thẩm Dịch rất vui vẻ —— bởi vì theo cô nhìn thì đáng người Triệu Dương hẳn sẽ phù hợp với số đo này.

Nhớ đến trận chiến mà Thẩm Dịch đã đánh đẹp ngày hôm qua, Tô Đường đi trên đường mua một cuốn tạp chí tài chính và kinh tế mà cô chưa từng mua bao giờ.

Bức ảnh Thẩm Dịch chiếm hoàn toàn trang đầu một cách nghiêm nhiên, không hề thua kém bất cứ người mẫu nam trên các tạp chí.

Tô Đường ngắm bức ảnh này suốt hai trạm xe, chuẩn bị học cách khen ngợi anh dưới góc độ chuyên nghiệp của phóng viên toàn soạn báo, ai ngờ nhìn thấy một tiêu đề tin tức quan trọng màu đen to đùng trên trang bìa.

Tiêu đề của tin này rất cuốn hút, ý chính là Triệu Xương Kiệt vừa bị Lão Đông Gia phui sạch quan hệ thì đã làm cổ vấn tài cụ cấp cao cho tập đoàn Hoa Chính.

Tô Đường sùng sốt một chút, cười yếu ớt, lặng lẽ nhẹ nhàng thở phào trong chuyến tàu điện ngầm còn chưa đông lắm.

Trần Quốc Huy ở phía sau kéo Triệu Xương Kiệt qua làm cổ vấn, có lẽ chính là kết quả loại thứ nhất mà Thẩm Dịch nói, nhận cảnh cáo của anh, không hề bám riết lấy anh không tha, đòi lại sử dụng Triệu Xương Kiệt to gan giúp mình giải quyết vấn đề...

Tô Đường xem thoáng qua tin về Triệu Xương Kiệt, chụp bức ảnh gửi cho Thẩm Dịch, đến khi cô ra khỏi tàu điện ngầm, đi qua đường cái, vào trong công ty, Thẩm Dịch vẫn chưa trả lời.

Lúc tới cửa văn phòng đúng lúc gặp Lục Tiểu Mẫn đi tới, cô nàng xông tới ôm tay Tô Đường bắt đầu tỏ khổ khi phải tăng ca khẩn cấp vào ngày nghỉ, Tô Đường muốn cười nhưng lại thấy hơi không phải nên đành chuyển chủ đề khác.

“Này, sáng nay tôi thấy trên tin tức nói tập đoàn mình mới nhận một cổ vấn tài chính.”

Đôi mắt Lục Tiểu Mẫn nhuộm đầy tơ máu mờ to, cười cô: “Không phải trước nay cô không quan tâm mấy tin tức sao?”

Tô Đường nửa thật nửa giả cười: “Người kia nhìn có vẻ tuổi trẻ phong nhã.”

Về mặt hồn đồi của Lục Tiểu Mạn bay sạch, cô nàng nói nhỏ hơn, nghiêm trang lắc đầu: “Đừng đừng đừng... Cô coi trọng ai cũng được, người này thì tuyệt đối không.”

Trong lời nói của Lục Tiểu Mãn lộ ra đầy mùi vị khác thường, Tô Đường hỏi: “Vì sao?”

Trước nay Lục Tiểu Mãn không chủ động bỏ qua bất kỳ cơ hội tán phết nào, Tô Đường vừa hỏi, cô cũng không giấu mà nói luôn: “Người này vừa ly hôn, nhưng mà ly dị thì cũng không sao, quan trọng là nhân phẩm không tốt...”

Lục Tiểu Mãn nói xong, thấy đã đi vào trong sảnh lớn thì lại nói nhỏ đi chút nữa: “Anh ta phạm vào chuyện gì đó ở bên Mỹ, không làm chứng khoán nổi nữa mới bị tập đoàn mời tới. Không biết bộ phận PR phải tốn cho giới truyền thông bao nhiêu tiền, cả đám đều đưa tin tốt như kiểu kiếm được nhân tài ý.”

Tô Đường mỉm môi cười, hiếm khi có việc mà cô lại biết trước cả Lục Tiểu Mãn.

Lục Tiểu Mãn thấy cô cười, cho rằng cô không để ý tới lời cô nàng, lập tức đổi sang khuôn mặt nghiêm nghị không hợp tuổi: “Tôi nói cho cô biết, người này đã không tuân thủ quy củ trong nghề của mình thì cô đừng hy vọng anh ta sẽ giữ quy củ trong sinh hoạt, không ai có thể tâm thần phân liệt như lâu uyên ương, mấy con ghê bị cấm sừng đầu thể cứ trở về nhà là cao quý như ninja rùa, anh ta ly hôn không chừng là có lý do ấy, cô đừng có mà hi vọng gì ở người này.”

Tô Đường vui vẻ khi nghe những lời so sánh không nể mặt này của Lục Tiểu Mãn.

“Xin nghe theo những gì lãnh đạo dạy bảo, tuyệt đối không vượt lời tri một bước nào!”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Edit: Phương | Beta: Móc

Nguồn: Nguyên Phương, Hội hiền lười

Cho đến khi ra khỏi thang máy, vào văn phòng ở tầng bảy, ngồi trước bàn làm việc của mình, trong đầu Tô Đường vẫn đang quanh quẩn lời giải thích tưởng qua loa nhưng mà không phải kia của Lục Tiểu Mãn.

Nếu nhất định phải dùng một tính chất vật lý để mô tả về đạo đức, Tô Đường cảm thấy, trạng thái khí hợp với nó nhất, dễ dàng trộn lẫn với những thứ khác, cũng rất dễ dàng bị những thứ khác trộn lẫn, giữa các loại đạo đức khác nhau cũng không có đồ đựng hợp lý để cách ly hoàn toàn được, trong một áp lực nhất định khó tránh khỏi lây ô nhiễm cho nhau.

Sau khi chuyển hướng đề tài câu chuyện, Thẩm Dịch không nhắc tới nguyên nhân Triệu Xương Kiệt và Tần Tình Dao ký đơn ly hôn, mà Tô Đường cũng không cố chấp muốn tìm hiểu về chuyện đó nữa.

Cô còn đang bận suy nghĩ về một chuyện khác.

Nếu Trần Quốc Huy đã quán lấy Thẩm Dịch bàn về chuyện xấu xa như vậy, thì cuộc sống bên ngoài của ông ta đến tám phần cũng không phải tử tế tốt lành gì.

Tô Đường vốn định nhấn một tin cho Thẩm Dịch cảnh báo, nhắc anh điều tra qua về cuộc sống sinh hoạt của Trần Quốc Huy không chừng có thể thu được tin tức gì đó, à không chừng sẽ biết được gót chân Asin của ông ta nữa.

Tô Đường đã kích động đến mức lời di động ra mở ứng dụng tin nhắn xong xuôi rồi, nhưng cô lại nhấn nút tắt màn hình, thả di động xuống bên cạnh bồn hoa Hải Đường.

Thẩm Dịch đã từng nói với cô, cho dù Trần Quốc Huy muốn chơi anh một trận, anh vẫn có thể nắm chắc phần thắng trước ông ta, thì cô còn cần quan tâm làm gì...

Có lẽ tin tức Thẩm Dịch muốn mở cuộc họp báo tới quá bất chợt, nên khi Trần Quốc Huy ra thông báo lễ Trung thu và kỳ quốc khánh sẽ tặng ca cũng không nói rõ lý do thực chất là gì, hôm nay vừa đến công ty, thì nguyên nhân suy đoán về vụ cấp cao đột nhiên bắt tặng ca đã từ hai phòng ban là tài vụ và nhân sự lan ra khắp mọi ngóc ngách của công ty.

Khi Tô Đường tới phòng nghỉ lấy nước nóng, thì đúng lúc vài người bạn đồng nghiệp đang thảo luận xôn xao về chuyện đó, bọn họ vừa thấy cô liền hỏi ý kiến cô thế nào, Tô Đường nửa thật nửa đùa nói một câu “Cũng có thể do tâm trạng Trần tổng không vui lắm”, cả đám người nghe thế liền lên án lối suy nghĩ muốn làm gì thì làm hư hỏng học từ người Pháp của Tô Đường, cô chỉ đành ôm cốc nước cười mà không nói gì.

Tô Đường vốn tưởng rằng ngay cả Lục Tiểu Mãn cũng không biết nguyên nhân thực chất của vụ này, cuối cùng đến bữa cơm trưa, cô nàng lén lút kể cho cô nghe truyền kỳ về một hoàng tử giới tài chính bỗng tụt hứng phá đám nhiều công ty đang xuất hiện trên sàn chứng khoán, Lục Tiểu Mãn chỉ biết mấy công ty đó đang bị phá sản, nhưng lại không nói tại sao bọn họ bị trêu đùa. Cô nàng chưa hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện lại thêm mắm dặm muối vài chi tiết khiến người hiểu rõ mọi chuyện như Tô Đường đây cười mà không ngấm được miếng, đến giữa trưa cái bụng không đau cả sáng cuối cùng cũng hơi đau rồi.

Lục Tiểu Mãn hạ thấp giọng thuật lại câu chuyện sinh động như thật, rồi dặn dò Tô Đường trăm ngàn lần tuyệt đối không được để lộ chuyện Trần Quốc Huy mất mặt cho người khác biết. Cô nàng cầm đôi đũa chọc chọc vào bát cơm rồi khẽ thở dài, “Haiz... Đáng tiếc, một người đàn ông vừa có sắc có tiền còn có cả đầu óc như thế... mà lại là một người điên.”

Tô Đường hiểu, lời Lục Tiểu Mãn vừa nói chỉ có ý tiếc hận một trăm phần trăm, chứ không hề có chút ý khinh bỉ nào.

Trên thực tế, cô dám chắc người nào biết chuyện Thẩm Dịch mà còn tỏ ý khinh bỉ là vô cùng ít.

Tô Đường dứt một ngụm cháo nóng vào miệng, ra về thờ ơ mà hỏi cô nàng, “Cậu thấy, anh ta thế nào?”

“Ý cậu là nếu hẹn hò với anh ta á?”

Tô Đường gật đầu liên tục.

Lục Tiểu Mãn chau mày mà lắc đầu, “Minh cảm thấy hơi quá sức.”

Tô Đường sống luôn có chủ kiến của mình, trước khi đưa ra quyết định cô sẽ suy nghĩ về ý kiến của những người khác, sau khi đã đưa ra quyết định rồi thì đa số là cô sẽ không quan tâm đến suy nghĩ của người khác, nhưng Lục Tiểu Mãn là một ngoại lệ đặc biệt.

Lục Tiểu Mãn là một con muỗi, thường hay châm một cái là có máu.

Một câu ‘hơi quá sức’ của Lục Tiểu Mãn khiến trái tim Tô Đường ngứa ngáy hết cả, nhưng ngoài mặt cô vẫn tỏ ra vẻ thoải mái, nhìn Lục Tiểu Mãn truy hỏi, “Sao lại hơi quá sức?”

Lục Tiểu Mãn nhìn cô với ánh mắt vô cùng xem thường, đáp lại không chút khách khí, “Cả đời này của cậu có thể gặp được người ta một lần không?”

Tô Đường ngẩn người, bỗng dừng lại cảm thấy thật buồn cười.

Cô tạm thời chưa muốn nói cho Lục Tiểu Mãn biết, cô chẳng những đã từng gặp mặt người ấy, mà còn từng nhìn hết mỗi tác thịt trên toàn thân người ấy từ đầu đến chân...

Tô Đường dè dặt hứa với Lục Tiểu Mãn, nhất định sẽ không đem câu chuyện cô nói phát tán ra ngoài như Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, thế cho nên cả ngày hôm đó, bất luận Tô Đường đi đến khu vực dành cho nhân viên, thì luôn có thể nghe thấy những phiên bản khác nhau có liên quan đến câu chuyện tăng ca khẩn cấp trong đợt nghỉ lễ vừa rồi, đến tận lúc tan làm, Tô Đường cảm thấy không chừng cô còn có thể xuất bản thêm một cuốn ‘Liều trai chí dị’ nữa.

Thẩm Dịch vẫn chưa đáp lại tin nhắn của cô, Tô Đường đoán anh đang bận, hoặc là đang ngủ bù, nên cô đành gói ghém câu chuyện hài về những nhân vật kia lại, tránh làm phiền anh.

Một giây Tô Đường bước vào nhà vẫn còn đang suy nghĩ mà bà ngoại hôm nay đến viện dưỡng lão làm huấn luyện định kì đã tan làm hay chưa, cuối cùng vừa mở cửa, thì một mùi thơm đậm đà từ món canh gà đã xộc vào mũi, khuấy động những phản tử kích động trong bụng cô.

Bà ngoại nghe thấy tiếng mở cửa, liền hỏi với ra từ phòng bếp, “Đường Đường về rồi hả con?”

Tô Đường thả túi xách xuống rồi đi vào phòng bếp, liền thấy một chiếc nồi đất đang đặt trên bếp, còn bà ngoại cô thì đang dùng muôi khuấy nhẹ nồi canh gà đen.

“Bà ngoại, hôm nay viện dưỡng lão có lớp học huấn luyện mà, sao giờ bà còn ở đây nấu canh?”

“Bà cũng vừa về được một lúc thôi,” Bà ngoại thả muôi xuống, cầm nắp vung che nồi xong, mới cười tủm tỉm quay lại nhìn Tô Đường, “Canh này không phải bà nấu mà là Tiểu Dịch nấu cho con đấy...”

Tô Đường ngẩn người, “Anh ấy chưa đi á?”

“Đi rồi, sáng nay sau khi con đi làm nó đã ra chợ mua gà đen, nấu canh xong xuôi rồi mới đi.” Bà ngoại vừa nói xong, ý cười trong mắt không hiểu sao lại có chút nặng trĩu, bà vươn tay khẽ vỗ vỗ lên má Tô Đường mà nói, “Bà ngoại già rồi, sau này có Tiểu Dịch thương con, bà cũng yên lòng hơn...”

Cả nửa đời của bà ngoại làm công việc chữa bệnh và chăm sóc bệnh nhân, đối với chuyện sinh lão bệnh tử Tô Đường cũng hiếm lần được chứng kiến

tận mắt, nhưng dù có là chuyện gì, bà ngoại cũng ít khi nhắc tới chuyện đó, từ hôm về nước tới nay, đây là lần đầu tiên Tô Đường nghe bà nói chuyện này, trong lòng không khỏi có phần nặng nề.

“Ồ kìa, bà lại nói lung tung rồi đấy!” Tô Đường khẽ cúi gầm mặt xuống lái nhai, “Bà có thấy bà ngoại nhà ai có thể xem piakchu cả ngày không, bà già á? Chẳng già chút xíu nào!”

“Đêm qua bà đi kiểm tra giường bệnh, là cụ ông gần bảy mươi tuổi, bệnh tình bỗng trở nên xấu đi, mấy hôm trước ông ta còn cùng mấy bạn già chơi cờ tướng, đêm qua đã lập tức phát bệnh rồi...” Bà ngoại thở dài một hơi, lắc đầu cười với cô, “Đến từng tuổi này rồi, đó cũng là chuyện bình thường.”

Chẳng biết có phải cô đang ảo giác hay không, mà Tô Đường cứ cảm thấy dạo này bà ngoại thường hay nói nhiều về những chuyện thịnh thoảng mới nói với cô vào mỗi năm, cô không muốn nghe những chuyện này nữa, đành cúi đầu ôm lấy cánh tay bà ngoại, như một con đã điều vui đầu vào vùng gáy ấm áp của bà.

“Này này này...” Bà ngoại cười xoa xoa đầu cô, “Con nhìn con đi, có phải người làm khoa học không, không phân rõ phải trái gì cả, ai biết người ta lại cười cho bây giờ!”

Tô Đường chẳng nói gì mà chỉ chôn đầu vào gáy bà ngoại.

“Được rồi được rồi... Dọn dẹp một chút rồi ăn cơm thôi con.”

Bà ngoại có thể dùng một câu “Được rồi” để kết thúc chuyện này, nhưng cảm xúc trong lòng Tô Đường lại không thể biến mất nhanh đến thế, lúc trở về phòng thay quần áo tâm trạng cô vẫn còn đang hoang mang rối loạn, mãi đến khi chiếc di động nằm trên đầu giường rung lên một cái, mới kéo được phần hồn đang lạc trôi của cô quay về.

Tô Đường cầm di động lên liếc mắt một cái, là tin nhắn Thẩm Dịch gửi tới.

— Xin lỗi em, từ sáng đến giờ điện thoại hết pin, anh vừa mới bật máy lên. Công ty đã quyết định xử lý chuyện Triệu Xương Kiệt trong âm thầm, không dùng bất cứ hình thức tuyên bố nào với bên ngoài về chuyện của cậu ta, dù sao đây cũng là một tin tốt đối với cuộc sống và sự nghiệp sau này của cậu ta.

Tô Đường hơi ngơ ngác, vài giây sau mới nhận ra tin này là anh đáp lại tấm ảnh cô gửi anh lúc sáng nay.

Tô Đường nhìn những con chữ thể hiện phong cách dịu dàng nhẹ nhàng vốn có của Thẩm Dịch mà khẽ mỉm cười, cô thần nhiên hỏi anh.

— Đây là ý kiến anh đề xuất với công ty à?

Tô Đường còn chưa kịp tháo nút thắt trên chiếc áo len, Thẩm Dịch đã nhắn tin trả lời lại.

— Không phải, là lãnh đạo phía công ty quyết định.

Tô Đường nhìn câu trả lời thành khẩn này thì lập tức tỉnh táo hơn hẳn.

Ngay từ đầu nhiệm vụ chính của Thẩm Dịch là đại diện cho lợi ích của công ty phân rạch rõ ràng với Triệu Xương Kiệt, mà ngay từ đầu anh cũng đã rất tin tưởng Triệu Xương Kiệt có thể phát triển ở hướng đi khác, sao tự nhiên lại đề xuất ý kiến thừa thãi như vậy...

Nhớ tới sáng nay trong lúc vô tình Lục Tiểu Mẫn có nói một câu, trong lòng Tô Đường trầm xuống, nhấn một tin qua hỏi anh.

— Anh bị yêu cầu im lặng trước giới truyền thông phải không?

Tập đoàn Hoa Chính vì mặt mũi thương hiệu mà khai thác từ Triệu Xương Kiệt, nên cũng không tiếc mua chuộc cả giới truyền thông này, thì sao có thể bỏ sót Lão Đông gia, một tai họa ngầm lớn nhất này?

Thẩm Dịch nhanh chóng nhắn tin trả lời, giữa những hàng chữ mơ hồ kia cô có thể cảm nhận được người bên kia đang cúi đầu gõ chữ lòng mảy may cũng thả lỏng mà nở một nụ cười dịu dàng.

— Bảo anh im lặng còn dễ hơn bắt anh lên tiếng nhiều, đây cũng là một chuyện tốt mà.

Chủ nghĩa tình thần lạc quan trước sau như một của anh chọc cô dờ khóc dờ cười.

— Sẽ không có chuyện gì phải không?

Thẩm Dịch vẫn đáp lại rất kiên quyết.

— Cơm trong bệnh viện rất tệ.

“Phụt —”

Dù sao cũng đang trong kỳ đặc biệt, thêm cả việc cả ngày đi làm, Tô Đường ăn cơm vẫn cứ ừ ừ, cô lên giường ngủ từ sớm, lúc nằm trong ổ của mình

còn chưa tới giờ Thẩm Dịch đi làm, Tô Đường nhắn cho anh một câu “Ngủ ngon”, Thẩm Dịch nhắn lại cho cô một tin dài nhắc nhở cô phải đắp chăn thật kín để tránh bị cảm.

Tô Đường không biết phải giải thích chuyện này một cách khoa học thế nào, nhưng vì những lời căn dặn cẩn thận của Thẩm Dịch, nên cả đêm hôm đó cô không còn cảm thấy đau bụng nữa.

Lần đầu tiếp theo là trưa hôm sau khi mà vừa ăn cơm trưa xong, Tô Đường một lòng một dạ muốn nhanh chóng quay về văn phòng uống thuốc, liền bỏ lại Lục Tiểu Mân còn đòi uống cà phê, mà một mình đi ra thang máy.

Tô Đường vừa uể oải ấn nút đi lên trên bảng điều khiển, thì phía sau bỗng có người gọi tên cô.

“Tô tiểu thư?”

Tô Đường ngơ ngác quay đầu, phía đối diện là một người đàn ông mặc tây trang đi giày da, anh ta có vẻ như cũng vừa ăn cơm xong nên đi từ canteen ra, dù có dùng khăn tay che khóe môi, Tô Đường vẫn nhận ra ý cười không che dấu được bên miệng hắn.

Người này cô chỉ mới gặp một lần, chẳng trách lại quên nhanh như vậy.

Tô Đường thân nhiên nhìn Triệu Xương Kiệt quần áo gọn gàng, mặt mũi hồng hào hơn hẳn hôm ấy, nở nụ cười giả lả, “Chào Triệu tiên sinh.”

Triệu Xương Kiệt tiến tới bên cạnh cô, cất khăn tay vào túi, cũng như ngày hôm đó anh ta khách khí đánh giá cô, “Tôi từ bên phía tập đoàn qua đây làm quen với công việc của các công ty con, tôi nhớ Tô tiểu thư có nói mình làm việc ở đây, không ngờ lại gặp nhau thế này, thực trùng hợp.”

Tô Đường cười cười, đảo mắt nhìn con số hiển thị trên màn hình điện tử chuẩn bị xuống tới tầng một mà không nói gì.

Cho dù bụng cô không đau, thì cô cũng chẳng thêm nói mấy câu khách sáo với kẻ địch của Thẩm Dịch.

Hiển nhiên Triệu Xương Kiệt không có ý muốn chấm dứt cuộc đối thoại này, “Tô tiểu thư chủ yếu phụ trách công việc gì ở đây?”

Tô Đường thân nhiên đáp, “Trợ lý kỹ sư công trình.”

“Cô và Thẩm Dịch quả thực là xứng đôi nhĩ,” Triệu Xương Kiệt cười rộ lên, tiếng cười còn có vẻ hơi chói tai, “Một người hiểu về cách xếp đá, một người lại hiểu cách phá đá, quả thực là người một nhà.”

Tô Đường thân nhiên nhìn hắn, rồi lạnh lùng thốt ra một chữ, “Bê tông.”

Triệu Xương Kiệt ngẩn người, “Sao cơ?”

“Bê tông, đây là chữ Hán mới có sau thời kiến quốc, ý mặt chữ là đá nhân tạo, cũng chính là cát trộn nước và xi măng. Dưới góc độ vật liệu học mà nói, đây là một vật liệu xây dựng được tập hợp từ hỗn hợp đá và cát, dùng xi măng làm chất kết dính để tạo thành một khối bê tông cốt thép.”

Tô Đường nói xong mà chẳng tỏ thái độ gì, Triệu Xương Kiệt nghe cô nói mà mặt dần ra rồi đưa ra một kết luận,

“Bê tông không phải là đá sao.”

Mặt Triệu Xương Kiệt cứng lại.

Không đợi hắn mở miệng, Tô Đường lại tiếp tục dùng chất giọng đều đều bổ sung thêm vài câu, “Hơn nữa bê tông phải đổ chứ không thể xếp. Đến nay Công ty Hoa Chính cũng chưa từng thực hiện những dự án sử dụng đá tinh khiết để tạo kết cấu cho tòa nhà, tôi cũng không biết mình có được coi là người am hiểu cách dựng đá không nữa.

Về mặt Triệu Xương Kiệt trông có vẻ khó coi không tả được, “Cô muốn nói gì?”

Tô Đường nhận ra hắn ta đang cố hạ thấp giọng, có vẻ như đang cố kìm nén cơn giận.

“Tôi chỉ muốn đứng trên góc độ một nhân viên ngành kỹ thuật và giới thiệu cho anh biết về những thương thức cơ bản của ngành kiến trúc thôi.” Tô Đường nói xong, liếc mắt nhìn con số 2 đang dần chuyển sang số 1 trên bảng điện tử kia, thân nhiên cười nói, “Không phải Triệu tiên sinh là người của bên tập đoàn tới đây để làm quen với nghiệp vụ sao?”

Triệu Xương Kiệt nghiêng răng mà nín cười, “Cám ơn, hôm nay tôi học được không ít đâu”

“Đừng khách sáo.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Edit: Ốc | Beta: Mốc

Nguồn: Hội hiền lười, Nguyễn Phương

Triệu Xương Kiệt dường như chỉ muốn dựa vào quan hệ của cô và Thẩm Dịch mà xả hết những giận giữ đối với Thẩm Dịch mà thôi, Tô Đường vào thang máy, Triệu Xương Kiệt cũng không đuổi theo mà xoay người đi mất.

Thời gian cơm trưa, cả văn phòng to như vậy chỉ có vài đồng nghiệp nữ có thói quen mang cơm trưa theo để ăn, đang vui đầu trước bàn làm việc của mình ăn cơm, Tô Đường uống thuốc và vài hộp nước vẫn còn nóng trong bình giữ nhiệt, giống như bông cúc ừ xù gục xuống bàn chờ thuốc có tác dụng.

Bồn hải đường đặt bên cạnh đồng hồ máy tính, Tô Đường nghiêng đầu nằm, nhìn thẳng vào nó.

Tô Đường nhận thấy hoa Hải đường là một loài hoa kiên cường, khi hoa héo tàn rồi không lâu sau lại có nụ hoa mới nhú ra, không lâu sau sẽ là một nhúm hồng hồng, dưới ánh mặt trời rực rỡ, nhìn lại gần có thể nhìn thấy những cánh hoa mềm mại giống như thủy tinh nửa trong suốt rực rỡ sắc màu.

Những đồng nghiệp khác trong văn phòng đều trồng những chậu xương rồng xanh biếc hấp thụ ánh sáng, chỉ có mình cô có hoa.

Có đôi khi, ý sâu xa của Thẩm Dịch ngay cả cô cũng không hiểu được hết.

Tô Đường nhìn hoa ngẩn người, một cô đồng nghiệp khoảng bốn mấy tuổi cơm nước xong đi qua phòng giải khát, qua bàn Tô Đường thì vỗ vai cô, ân cần nhìn cô.

“Tiểu Tô, sao thế, ốm à?”

Tô Đường không quen ngủ trưa, sau bữa cơm cô thường làm một ly cafe đen và bắt đầu làm việc, mấy đồng nghiệp lớn tuổi đều than tuổi trẻ có nhiều sức khỏe.

Tô Đường ngẩng đầu lên: “Chị Chu, em không sao đâu ạ, em là đến...”

Tô Đường nói xong, cười khỏ chỉ vào bụng mình, chị Chu cười: “À... cái này sao, nhin thêm vài năm nữa, hồi trẻ chị cũng như em, kết hôn sinh con xong là hết.”

Tô Đường xấu hổ khi nghe từ kết hôn sinh con, đành ừ à gật đầu cho qua.

Chị Chu cười nói: “Nếu em không thích mấy thằng nhóc ở đây thì mấy ngày nữa đến tập đoàn học có thể để ý bên đó chút, năm nay nhiều đứa tới, nhất định có người hợp với em.”

“Đến tập đoàn học tập?” Tô Đường nghe vậy thì không để ý tới mấy ‘thằng nhóc’ nữa, cô mông lung hỏi: “Sao em không nhận được thông báo gì nhi, khi nào mới đi ạ?”

“Chị cũng không rõ, nghe nói bên tập đoàn lấy mấy tập hồ sơ nhân sự của mấy người mới đi, hình như định làm huấn luyện gì đó, chị nghe thấy chị Trần bên bộ phận nhân sự nói.” Chị Chu nói xong, vỗ vai Tô Đường: “Có lẽ còn chưa sắp xếp gì, mấy ngày nữa sẽ thông báo cho các em.”

Tô Đường cảm thấy có gì đó sai sai nhưng lại không nói ra được “A, vâng ạ.”

“Em cứ nghỉ ngơi một lát, để chị lấy nước nóng cho hen.”

“Không cần không cần... cảm ơn chị Chu.”

Chị Chu vừa đi, Tô Đường lập tức cầm điện thoại nhắn tin cho Lục Tiểu Mẫn.

—— Hồ sơ nhân sự của tôi bị chuyển lên tập đoàn rồi hả?

Lục Tiểu Mẫn lập tức gửi tin nhắn thoại, nghe giọng ậm ờ có vẻ còn chưa kịp nuốt miếng bánh ngọt xuống.

—— Không biết, cậu nghe ai nói vậy?

Tô Đường gửi tin nhắn lại cho Lục Tiểu Mẫn mới phát hiện, đã lâu rồi cô chưa dùng chức năng ghi âm tin nhắn thoại cho WeChat.

—— Nghe chị Chu trong phòng tôi nói, chị ấy nói hồ sơ của mấy người mới đều bị tập đoàn lấy, hình như muốn huấn luyện gì đó.

Lục Tiểu Mẫn lại gửi tin nhắn thoại, giọng nói hơi tức giận, có lẽ miếng bánh vừa rồi hơi khó ăn.

—— Đầu óc cậu bị choáng à, huấn luyện thì huấn luyện, hồ sơ gốc của các cậu đều có trên máy chủ, chỉ cần di chuột là có thể tra được trong mạng nội bộ, nhân rồi không có chuyện gì thì lấy hồ sơ tuyển dụng làm gì vậy?

Tô Đường dở khóc dở cười, vừa rồi cô đã cảm thấy không đứng ở chỗ nào, có lẽ chính là chỗ này...

Có lẽ Lục Tiểu Mẫn đang ở cùng bộ phận nhân sự, Tô Đường còn chưa nhận tin nhờ cô ấy hỏi thì cô ấy đã gửi tin nhắn thoại.

—— Tôi vừa đi hỏi, hồ sơ của các cậu đúng là đã bị chuyển đi, tập đoàn trực tiếp tìm chị Trần làm, hôm trước tăng ca vào ngày nghỉ loay hoay suốt, chị Trần có nói mà chúng tôi cũng không để ý. Lát nữa tôi sẽ hỏi giúp cậu xem huấn luyện gì, lúc tôi tới có tham gia huấn luyện thì cũng không bị điều hồ sơ, có thể là người tập đoàn bị Thẩm vương tử hù dọa.

Tô Đường bị câu nói ‘Thẩm vương tử’ chọc cười, than một tiếng, ném di động lên bàn, rồi lại nằm xuống.

Theo một góc độ nào đó, cô cũng cảm kích Triệu Xương Kiệt, nếu anh ta không cam tâm tình nguyện bước vào vũng nước đục tập đoàn Hoa Chính này, chớ ngập phải ruồi giúp Trần Quốc Huy không còn dây dưa với Thẩm Dịch nữa, có lẽ cô sẽ vì chuyện hồ sơ tuyển dụng này mà suy nghĩ miên man cả kỳ nghỉ lễ.

Tô Đường nhìn bồn Hải đường mà suy nghĩ, không biết cuối tuần này có nên khuyên bà ngoại đi cùng cô đến nhà Thẩm Dịch ăn cua thi điện thoại trên bàn lại rung lên.

Là tin nhắn Thẩm Dịch gửi tới.

—— Tôi này em có bận việc gì không?

Tô Đường giật mình khi nhìn thấy câu hỏi mang đầy mục đích hẹn hò, không hề do dự trả lời ngay,

—— Không có.

Quả nhiên Thẩm Dịch gửi lời mời.

—— Buổi tối cùng đi ăn com nhé?

Tô Đường lại reply ngay.

—— Em muốn ăn KFC!!!!

Mỗi tháng tới ngày này, chỉ cần bụng không đau, Tô Đường luôn chìm trong chấp nhất muốn ăn, và nhất là khát vọng với những thực vật đầy mỡ, nhưng từ kinh nghiệm làm y tá và chăm sóc lâu năm của bà ngoại, bà chưa bao giờ đồng ý với khát vọng này của cô.

Phần com trưa thịt bò cà ri hoàn toàn không thỏa mãn được cô, lúc này cơn đau đã dần biến mất, Tô Đường chỉ muốn gặm gà chiên.

Nhưng gửi xong rồi Tô Đường mới nhớ, hình như trong KFC không có gì phù hợp để Thẩm Dịch ăn.

Chủ nhật còn chưa tính, hôm nay là ngày làm việc của anh, com nước xong rồi còn phải đi làm.

Tô Đường vội vàng đổi.

—— Em định nói sang bên khu quy hoạch bên kia ăn, em ấn nhầm nút, bàn phím tự động tự nhiên nhảy ra.

Nửa phút sau, Tô Đường nhận được tin nhắn đầy dịu dàng mà vui vẻ xảo trá của Thẩm Dịch.

—— Bàn phím tự động của em khi hiện ra từ KFC còn đưa cả năm dấu chấm than vào hả?

Tô Đường dở khóc dở cười than một tiếng, cô thật sự không nên tính toán, suy nghĩ hay khôn ngoan với anh vào lúc bộ não đơ nhất trong tháng...

Sau đó Thẩm Dịch lại gửi một tin nhắn đến.

—— Nếu như nó đã muốn ăn như vậy thì chúng ta đưa nó đi thôi.

Tô Đường cười phá lên, tình nguyện nhấn một chữ ‘Vâng’.

Gần KFC không thiếu những cửa hàng đồ ăn nhanh Trung Quốc, cùng lắm thì đóng gói ít đồ để anh mang đến công ty ăn.

Không biết là do tác dụng của thuốc hay là tác dụng buổi hẹn hò với Thẩm Dịch, hoặc là tác dụng của gà chiên, cả buổi chiều tâm tình Tô Đường cũng tốt hơn nhiều.

Thẩm Dịch nói đến đón cô, xe vẫn ngừng lại ở chỗ trời mưa hôm trước, Tô Đường vừa mới ra thang máy đã thấy Từ Siêu đứng ở cửa.

Mặc dù Từ Siêu đang đi chậm rì rì ở cửa, nhưng vẫn cứ nhìn qua công ty, như là đợi một người nào đó khác ngoài cô.

Tô Đường có ý đi vòng ra xa, nhẹ nhàng tới sau lưng cậu ta, vỗ ót một cái khiến Từ Siêu giật mình.

“Cậu làm gì thế?”

Trên mặt Tô Đường viết rất rõ dòng chữ ‘Chọc cậu chơi’, Từ Siêu dờ khóc dờ cười gãi ót: “Chị Tô... chị làm em sợ đó, không phải em đang tìm chị sao!”

Tô Đường mơ hồ cảm thấy được an ủi.

Dù lúc này chỉ số thông minh của cô không đủ để gạt Thẩm Dịch, nhưng vẫn đủ để nhìn ra Từ Siêu đang lừa cô.

“Tìm tôi á?” Tô Đường nhướn mày: “Cậu đứng ở cửa ra vào, cách một cái sân rộng nhìn qua cửa tìm tôi, sau khi đi lính về cậu học được điều tra kiểu này à?”

Từ Siêu cười lo lắng: “Khụ, em cũng không biết hôm nay chị sẽ mặc quần áo gì, nhiều người ra khỏi cầu thang như thế, nhờ em bỏ qua ai thì sao.”

Tô Đường vẫn nhìn ra được Từ Siêu đang gạt cô, nhưng lời này của Từ Siêu vừa thành thật lại vừa có lý, Tô Đường cũng không bới móc nữa.

Cho đến khi vào xe, nhìn Thẩm Dịch vẫn đang nhìn cô mỉm cười dịu dàng, Tô Đường vẫn cảm thấy có gì đó sai sai.

“Sao đột nhiên lại tìm em ăn cơm vậy?”

Thẩm Dịch dùng thủ ngữ nói với cô một câu rất phổ biến mà lại không thể phản bác được.

—— Nhớ em.

Tô Đường nghi ngờ, cảm giác kỳ quái của mình có lẽ chỉ là phản ứng dị thường do kỳ sinh lý kích thích mà thôi.

Thành phố S có rất nhiều quán KFC, Từ Siêu lái xe đến một quán trong khu vực có nhiều trường tiểu học, Tô Đường kéo tay Thẩm Dịch vào cửa, không thấy bất ngờ khi đa số khách đều là học sinh cấp 1 cấp 2, cùng với người lớn đưa học sinh đi.

Thẩm Dịch mặc đồ âu trang trọng rất dễ khiến người chú ý, nhưng không ai liếc nhìn anh một cái.

Tô Đường đột nhiên hiểu ra, chọn ăn cơm ở quán KFC là chủ ý của anh.

Khi tất cả những tạp chí lớn đều đưa tin tức về anh, hôm nay những người không biết tới anh nhất phải là những học sinh suốt ngày đọc sách thánh hiền rồi, về phần phụ huynh, đương nhiên là con cái đang làm ăm ỉ thì còn ai rỗi mà liếc nhìn người khác nữa?

Tô Đường buồn cười, với sự cẩn thận của Thẩm Dịch, nếu những tin tức kia còn đưa thêm vài ngày nữa, không khéo lần tới gặp anh thì sẽ thấy anh đeo kính đen, bảo vệ vậy kín xung quanh mắt.

Tô Đường đứng trước khu gọi đồ hỏi anh: “Anh ăn cái gì?”

Thẩm Dịch mỉm cười ra hiệu mời, ý bảo tất cả đều do cô quyết định.

Tô Đường cũng không khách khí với anh, tươi cười gọi món cho nhân viên.

“Một combo family, cảm ơn.”

“...”

Lúc Thẩm Dịch bung hộp đầy gà và hai cốc Coca lớn rồi khỏi quầy, Tô Đường đột nhiên cảm thấy, cảm giác tồn tại của Thẩm Dịch giữa một rừng học sinh này dường như được đề cao hơn nhiều.

Thẩm Dịch tìm một góc khá yên tĩnh, Tô Đường vừa đặt mông xuống vị trí đối diện anh, bèn mở combo family ra lấy ngô và khoai tây đặt trước mặt Thẩm Dịch rồi kéo cả hộp qua chỗ mình, cầm một miếng gà nguyên vị to bằng lòng bàn tay gặm.

Tướng ăn của Tô Đường làm miếng thịt trong tay cô rất hấp dẫn, Thẩm Dịch thử bày tỏ kháng nghị nhưng Tô Đường quyết đoán ôm thùng gà đặt sang ghế không bên cạnh, Thẩm Dịch chỉ có thể ăn hộp khoai tây rán nóng hổi nhỏ xiu, thuận tiện bỏ Coca mà Tô Đường định uống sang ghế trống bên cạnh mình.

Thẩm Dịch ăn từ từ xong khoai tây thì Tô Đường đã gặm xong một miếng gà nguyên vị, hai cái cánh gà cay, đang chuẩn bị tinh thần tiếp tục chiến đấu nhanh chóng với miếng gà nguyên vị còn lại.

Thẩm Dịch đặt ngô sang một bên, cầm khăn tay lau khóe môi, lấy một quyển sổ và một cái bút trong túi của mình ra, xé một tờ giấy trắng viết lên đó một dòng chữ và đặt trước mặt Tô Đường.

—— Anh muốn thương lượng với em một việc.

Tô Đường một tay cầm miếng gà nguyên vị, một tay đê chặt chiếc hộp, không chừa đường cho Thẩm Dịch thương lượng: “Không được.”

Thẩm Dịch dở khóc dở cười, lắc đầu, cầm tờ giấy lại, khẽ mím môi ghi câu tiếp theo, nghiêm túc đưa tới trước mặt Tô Đường.

—— Em có muốn làm ở một công ty khác không?

Răng Tô Đường run lên, suýt nữa cắn phải lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Edit: Phương | Beta: Mốc

Nguồn: Nguyên Phương, Hội hiền lười

Tô Đường lấy miếng gà đã đưa tận đến miệng ra ngoài, ngẩng đầu mà kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Dịch.

Ánh đèn trong quán KFC này đa phần cũng giống những ánh đèn trong những cửa hàng thức ăn nhanh khác, trong suốt, đều đều, là kiểu tác động tới tâm lý “Tôi ăn nhanh mau đi nhanh”, Thẩm Dịch ngồi ghế đối diện cô, chăm chú kiên nhẫn ngồi ngắm cô ăn, cứ như ánh đèn thiết kế đó cũng chẳng ảnh hưởng chút gì đến anh vậy.

Tô Đường cúi đầu nhìn thoáng qua mấy chữ Thẩm Dịch viết trên giấy, cô lại nhớ tới cảnh Từ Siêu đang đứng ngoài đường lớn chờ mình, thì trong lòng bỗng trùng xuống.

“Trần Quốc Huy lại phải một tên nữa đến à?”

Trong tiệm ăn có rất nhiều học sinh sinh viên, cũng có nhiều ba mẹ đang mắng con mình, nên không gian xung quanh khá ồn ào, hai người ngồi đối diện với nhau thế này, e rằng cũng đánh phải củi đầu xuống nhỏ giọng nói với người đang ngồi đối diện kia thôi.

Thẩm Dịch nghe được chính xác lời nói từ khẩu hình miệng của Tô Đường, dĩ nhiên là bàn bên cạnh không nghe được lời cô nói, anh có chút bất đắc dĩ cười cười, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Đường mím đôi môi đang dính một lớp mỡ mỏng, đảo mắt nhìn nhìn tiệm kfc đang trong giờ cao điểm nên ngày càng đông khách, cô liền thả miếng gà hoàn chỉnh kia vào lại trong hộp gà chiên.

“Nơi này có nhiều trẻ con, mắng chửi người khác cũng không tiện, chúng ta đi nơi khác rồi nói sau.”

Tô Đường muốn mắng ai, Thẩm Dịch không hỏi cũng biết.

Khi Thẩm Dịch cười gật đầu tỏ vẻ đồng ý, anh đại khái cũng đoán được cô nhất định sẽ chọn một quán café vắng tanh trái ngược hẳn với nơi này, hoặc là vào thẳng trong xe anh, cho nên khi được Tô Đường đưa tới trung tâm quảng trường thành phố ở bên đường đối diện, nhìn cô đặt mông ngồi xuống mấy bậc thềm bên cạnh hồ phun nước, thì Thẩm Dịch chỉ biết ngẩn người.

Tô Đường đặt hộp gà chiên cầm trên tay này giờ đặt xuống bên cạnh mình, tay vỗ vỗ lên bậc thang làm bằng đá cẩm thạch bên phía kia, ý bảo Thẩm Dịch ngồi xuống.

“Giờ cũng là lúc mọi người đang ăn cơm, ở đây ít người, chúng ta nói chuyện cũng tiện hơn.”

Tô Đường nói xong, thì vươn tay lôi miếng gà nguyên chất đã tiện tay ném vào hộp gà chiên khi xách ra khỏi quán, đón cơn gió mát lạnh của trời thu chạng vạng, cô quay sang nhìn Thẩm Dịch tí mắt cười, “Hơn nữa sau khi em nói em không ngại nghỉ việc, nếu anh muốn ôm em rồi thì hôn em cũng sẽ tiện hơn chứ.”

Thẩm Dịch gật đầu cười cười, tỏ vẻ chấp nhận lý do có vẻ như ngụy biện này của Tô Đường, anh thả lỏng tay cởi nút áo ở phần cổ tay.

Thẩm Dịch lớn lên ở Mỹ, một vài thói quen cũng mang đậm phong cách của người phương Tây, ví dụ như khi mặc tây trang mà ngồi xuống thì trước tiên anh sẽ cởi hết những chiếc cúc ngoài của áo khoác, khi nào đứng dậy sẽ cài lại như cũ.

Khi anh cởi nút áo cổ tay, Tô Đường cũng không để ý lắm, cho đến khi anh tháo sạch hàng cúc áo rồi cởi áo ra, Tô Đường mới ngẩn người nhìn anh.

Hiện đang là đầu tháng mười nên trời không lạnh lắm, đi một đoạn đường khiến người Tô Đường có chút lấm tấm mồ hôi, nhưng cô không cảm thấy nóng đến mức phải cởi cả áo vest ra thế này.

Thẩm Dịch một tay cầm chiếc áo vừa cởi, một tay giơ giơ lên cao, ý bảo Tô Đường đứng dậy.

“Sao vậy anh?”

Thẩm Dịch dịu dàng mỉm cười, lặp lại động tác đó một lần nữa.

Tô Đường kinh ngạc đứng dậy, mắt vừa thấy Thẩm Dịch gấp bộ tây trang trong tay, rồi cúi người đặt lên mặt sàn đá cẩm thạch cô vừa ngồi xuống.

Thẩm Dịch cười rồi làm động tác tay mời cô ngồi xuống.

Lúc này Tô Đường mới nhận ra anh muốn dùng áo khoác của mình để làm đệm cho cô.

Thẩm Dịch xuất phát từ ý tốt, nhưng hành động này thật sự có hơi phung phí của trời.....

Tô Đường liên tục lắc đầu, “Đừng đừng đừng..... đất không lạnh đâu, thật mà, anh cứ ngồi rồi sẽ biết.”

Thẩm Dịch bướng bỉnh ngăn cản bàn tay đang định nhấc chiếc áo khoác lên của Tô Đường, anh chỉ chỉ vào chiếc áo trên thảm đá, rồi lại vỗ vỗ vào đùi mình, ý bảo cho cô thêm một lựa chọn nữa.

Khi ánh mắt hai người giao nhau Tô Đường hơi lúng túng, có vẻ như cô đang cẩn thận suy nghĩ gì đó.

“Em vẫn nên ngồi lên áo của anh đi.”

Thẩm Dịch vừa mới dặt trên môi nụ cười an tâm, thì lại mở to mắt nhìn Tô Đường nói thêm một câu nữa.

“Dưới góc độ của sức chịu nén bằng áp lực trừ đi diện tích tiếp xúc mà nói, em ngồi lên đùi anh sẽ là sự tra tấn với cả hai chúng ta.”

“.....”

Thẩm Dịch nhăn mày cúi đầu nhìn đôi chân dài thẳng tắp đều đặn kia của mình, vừa ngẩng đầu lên liền đón nhận một nụ hôn mang theo hương vị gà chiên nồng nặc.

Tô Đường nhìn anh ngơ ra vì nụ hôn kia thì bật cười, “Trên góc độ tâm lý mà nói cũng là như vậy.”

Dù sao cũng chỉ là chiếc áo khoác, so với sự dịu dàng săn sóc của anh, thì tính là cái gì chứ?

Thẩm Dịch mỉm cười khẽ gật đầu, nhìn Tô Đường thản nhiên ngồi xuống bộ âu phục anh đã kê sẵn.

Không có bàn kê nên không tiện viết chữ, sau khi Thẩm Dịch ngồi xuống thảm đá bên cạnh cô liền lúi di động ra, Tô Đường vừa tiếp tục cắn miếng gà trong tay, vừa ngồi bên cạnh nhìn anh gõ chữ.

—— Đến lúc nào em mới không ngại với anh nữa?

Tô Đường nuốt miếng gà trong miệng xuống, quay đầu sang cố gắng đối mặt với anh, hỏi thật rõ ràng, “Anh nói cho em biết trước đã, Trần Quốc Huy lại định làm gì nữa?”

—— Tới qua vị hôn phu của Thẩm Nghiên tới công ty tìm anh.

Thẩm Dịch đánh xong câu đó liền dừng tay, rồi ngẩng đầu nhìn sang Tô Đường, có vẻ anh cảm thấy chỉ cần nói một câu như vậy cũng đủ để trả lời câu hỏi của cô rồi.

Tô Đường ngẩn người, “Sau đó thì sao?”

—— Cậu ta cảm thấy anh bắt nạt Thẩm Nghiên, chắc hẳn là muốn anh giải thích.

Thẩm Dịch gõ câu này rất lưu loát, hơi do dự, anh mỉm môi cười nhạt rồi xóa hai chữ “Giải thích” cuối câu vừa rồi, và gõ lại hai chữ “Bồi thường” thay thế vào đó.

Tô Đường đọc xong mà chau mày.

Không nói đến chuyện hôm đó rốt cuộc là ai bắt nạt ai, từ hôm đó đến nay đã hơn một tuần rồi, giờ mới nhớ ra mà đến đòi công bằng cho vị hôn thê của mình, Tô Đường không nhịn nổi suy đoán hẳn đang có kế hoạch gì.

“Hắn ta thấy giới truyền thông đưa tin về anh, biết anh có tiền, nên mới đặc biệt tới dọa nạt anh sao?”

Thẩm Dịch khẽ cười khỏ, dứt khoát lắc đầu.

Tô Đường nhìn anh gần như dùng tốc độ nói chuyện bình thường để gõ một đoạn dài.

—— Cậu ta đi tìm anh chỉ muốn gây thêm phiền phức cho anh. Cậu ta mở miệng muốn đòi anh ba mươi vạn, anh đồng ý rồi, cậu ta lại đột nhiên trở mặt nói anh nhục mạ cậu ta, giằng co với anh hơn mười phút, cuối cùng cậu ta không nhắc gì đến chuyện tiền nong nữa mà bỏ đi luôn. Cậu ta làm bên kinh doanh vật liệu xây dựng, hôm nay tập đoàn Hoa Chính công bố kết quả đấu thầu một hạng mục thi công, và công ty cậu ta đã trúng một dự án khá lớn.

Tô Đường đọc đến đây liền nhướn mày, trong lòng có chút bất an nói không nên lời.

Đối với chuyện tiền nong cô cũng không để ý lắm, tuy nhiên dùng một dự án để khiến Thẩm Dịch nhử đầu, cô lại cảm thấy Trần Quốc Huy đã làm một cuộc làm ăn không có lợi rồi.

Tô Đường đọc lại hai lần những lời Thẩm Dịch gõ trên di động, rồi mới ngẩng đầu lên đáp, “Hắn dùng đàng với anh hơn mười phút, ngoại trừ việc đòi tiền và bảo anh nhục mạ hắn, thì có nói chuyện gì khác không?”

Thẩm Dịch cười có chút khó xử.

—— Bác bảo vệ ngoài cổng công ty anh khá khó tính, anh gặp mặt cậu ta ngoài lối đi bộ trước cửa công ty, ngoài đó đèn hơi tối, cậu ta kích động chạy ào ra nói rất nhanh, anh không nhìn được hết, nhưng chắc là mắng anh.

Tô Đường hơi ngần người, “Một mình anh đi gặp hắn à?”

Thẩm Dịch gần như nhất thời không kịp phản ứng lại câu hỏi khó hiểu kia của Tô Đường, ánh sáng màu champagne của những tia nước trong hồ phun nước phản chiếu lại, trên gương mặt hoang mang của anh tràn ngập ánh vàng lung linh, nhưng anh vẫn gật gật đầu.

“Không phải hắn ta tìm anh lúc đang làm việc à, Tàn Tĩnh Dao đâu?”

Lần trước nghe Thẩm Nghiên mắng vài câu đã khiến cô cảm thấy chói tai và muốn liều mạng với cô ả lắm rồi, có trời mới biết một mình anh đã đứng mười phút nghe người ta mắng mình như thế nào.....

Thẩm Dịch cuối cùng cũng hiểu sự đau lòng ẩn chứa trong lời trách mắng của Tô Đường, anh mím môi khẽ cười, vươn tay qua vai Tô Đường, dịu dàng xoa xoa bờ vai cô tỏ ý an ủi, một tay thì cầm di động gõ chữ.

—— Đây là việc cá nhân của anh nên không thể làm phiền cô ấy được.

Dưới ánh đèn nụ cười của Thẩm Dịch hiện lên thực rõ ràng, rất thần nhiên.

Tô Đường không thể phủ nhận, về mặt công và tư thì quan hệ giữa Thẩm Dịch và Tàn Tĩnh Dao thật sự không thể tùy tiện muốn nói gì cũng được, từ lúc cô quen Thẩm Dịch tới nay, bất luận khi muốn cần một người có thể giúp anh biểu đạt ý kiến của mình, chỉ cần không liên quan đến công việc, Thẩm Dịch sẽ không liên lạc gì với Tàn Tĩnh Dao.

Thẩm Dịch có nguyên tắc riêng của anh, cô không muốn tùy ý phá vỡ nó.

Tô Đường máy máy môi, “Ngoại trừ chuyện đó, Trần Quốc Huy còn làm gì nữa không?”

Thẩm Dịch hơi ngần ra, trên gương mặt sạch sẽ xẹt qua chút kinh ngạc chưa kịp che dấu.

“Anh nhìn em thế là có ý gì?” Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, “Nhất định còn chuyện khác nữa đúng không, trước đây mỗi lần Trần Quốc Huy tìm người tới gây sự với anh, em đều muốn nghỉ việc, anh lại ngăn không cho em nghỉ, nhưng hôm nay anh lại đột nhiên chủ động đề xuất bảo em nghỉ việc, không thể chỉ vì mỗi chuyện đó được.”

Thẩm Dịch cười khỏ, anh không biết nên khen cô một câu hay là cảm thấy chịu thua cô đây, anh ôm lấy bờ vai Tô Đường, hôn nhẹ lên trán cô một cái như cô giáo tiểu học in hoa điểm tốt cho học sinh.

Sau đó anh nhấn nút thoát khỏi ứng dụng ghi chú về lại màn hình chính, mở hòm thư cá nhân, nhấn vào một email đã đọc rồi đưa di động sang cho Tô Đường đọc.

Tô Đường buông miếng gà trong tay xuống, lấy khăn giấy lau sạch mấy ngón tay đầy mỡ, rồi nhận di động của Thẩm Dịch, cô liếc mắt một cái đọc qua nội dung nổi bật nhất của bức thư thì vô cùng ngạc nhiên.

Thời gian gửi email này là hơn mười giờ sáng hôm nay, người gửi mail được Thẩm Dịch đánh dấu, mặc dù Thẩm Dịch không đánh dấu, nhưng Tô Đường vẫn nhận ra, đây là email được gửi từ văn phòng của Trần Quốc Huy.

Nội dung email không có một chữ nào, chỉ có vài tấm ảnh.

Nội dung tấm ảnh là toàn bộ hồ sơ điều động nhân viên đi tập huấn của cô dưới danh nghĩa của tập đoàn.

Tô Đường khẽ thở dài.

Tuy rằng trực giác của cô không có giá trị tài chính như Thẩm Dịch, nhưng ít nhất vẫn có chút chính xác.

“Chuyện đó em biết.”

Tô Đường đành nờ nọ cười bất đắc dĩ, trả lại di động cho Thẩm Dịch.

Trên đời chuyện đáng sợ nhất là không biết gì cả, bất luận chuyện ấy phức tạp thế nào, chỉ cần chọc qua lớp cửa sổ giấy ấy, chính là một đồng phiến phức đang đợi bạn giải quyết.

Tô Đường chưa bao giờ sợ phải giải quyết mấy chuyện phiền toái.

“Một đồng nghiệp bên phòng nhân sự cũng nói với em rồi, em và một vài đồng nghiệp khác vừa vào Hoa Chính đều bị tập đoàn chuyển hết hồ sơ đi, cái hỏi bọn họ khẩn cấp tăng ca lúc nghỉ lễ, ngoài mặt thì bảo huấn luyện gì đó cho bọn em, nên em đã cảm thấy nhất định có chuyện gì mờ ám rồi.”

Bàn tay Thẩm Dịch đang đặt trên vai cô bỗng giữ chặt hơn, dường như anh muốn dùng vòng ôm của mình bảo vệ cô khỏi những chuyện phiền muộn ấy.

Thẩm Dịch nhận lại di động, nhấn lại vào app ghi chú, tiếp tục gõ một hàng chữ ngay những lời vừa viết lúc nãy, ngón tay chạm lên màn hình không hiểu sao lại nặng nề hơn hẳn.

—— Anh không biết ông ta đã lợi dụng hồ sơ nhân sự của em làm chuyện gì, nhưng nhất định đó chẳng phải chuyện gì tốt lành cả. Xin lỗi em, anh cảm thấy mục đích của ông ta chính vì muốn giải quyết vấn đề của tập đoàn Hoa Chính, nhưng thật không ngờ ông ta vì chuyện đó mà làm đến mức này, anh không nên khuyên em ở lại Hoa Chính nữa.

Tô Đường cười cười, vươn tay vỗ nhẹ lên đùi anh, “Anh khuyên em là chuyện của anh, em nghe lời anh là chuyện của em, ở lại Hoa Chính là quyết định của em nên không thể trách anh... nhưng thế nào em cũng phải nói, dù sao em cũng đã có ý định nghỉ việc lâu rồi, nhưng em không ngờ Trần Quốc Huy lại làm chuyện đó vào lúc này.”

Tô Đường nói hai chữ “lúc này” rất chậm, Thẩm Dịch hơi run người, sự nặng nề tự trách trong mắt cũng giảm đi vài phần

—— Lúc này?

Gió thổi đến từ hướng đối diện, vì để Thẩm Dịch đọc được khẩu hình miệng của mình, cô nghiêng đầu qua nhìn anh, gió khiến cho những lọn tóc tung bay dính sát vào mặt cô, Tô Đường vươn tay gạt ra, bất ngờ lại khiến lời nói của cô trở nên nghiêm túc quá mức.

“Thẩm Dịch, anh đã từng nghe câu ‘Ăn miếng trả miếng’ chưa?”

Thẩm Dịch gật gật đầu.

Tô Đường lẳng lặng nhìn cái người vẫn chưa thoát khỏi sự tự trách mình, “Anh đừng vội lo lắng cho em, anh nghĩ thử xem, Trần Quốc Huy gửi email này cho anh, có phải ông ta muốn lợi dụng anh thông báo chuyện này đến giới truyền thông không?”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Edit: Ốc | Beta: Mốc

Nguồn: Hội hiền lười, Nguyễn Phương

Về mặt Thẩm Dịch đã nói cho Tô Đường biết, sau khi anh nhận được email đó thì vẫn luôn lo lắng cho cô, đây không phải là suy nghĩ nhất thời.

Thẩm Dịch bị bất ngờ nên hơi ngây ra, bàn tay vịn trên vai cô cũng cứng đờ, Tô Đường cười hi hi gác đầu lên vai anh, hơi cọ cọ lên bộ quần áo hoàn hảo, rồi mới ngẩng đầu nói với anh.

“Bây giờ em đang ở ngay dưới mí mắt anh, sẽ không ai bắt nạt được em đâu, anh cứ thử nghĩ lại những gì Trần Quốc Huy đã làm xem, anh không thấy kỳ lạ chỗ nào à?”

Về mặt tự trách biến thành hoang mang thật sự, anh nhú mày, bàn tay nhẹ nhàng vịn lên vai cô, quay người cô về phía mình, hai tay cầm di động gõ chữ.

—— Kỳ lạ?

“Nói thế nào nhi...”

Tô Đường khẽ cắn môi suy nghĩ: “Em cảm thấy mỗi nỗi lẩn này của Trần Quốc Huy không được hợp lý cho lắm.”

Tô Đường nói những lời này ít nhiều mang theo tính kỹ thuật ngoài chuyên ngành của Thẩm Dịch, anh ngỡ ngác lắc đầu khó hiểu.

Tô Đường thay đổi chút cách nói ẩn dụ: “Nó giống như là, theo quy luật kết cấu lần trước, ông ta muốn xây một tòa nhà cao tầng rất lớn, cho nên vẫn xây cao lên... Tiến độ cũng rất ổn định, nhưng mà cho tới bây giờ, đột nhiên từ xây thẳng đôi thành xây ngang bốn phương tám hướng, đổi thành một cây nấm.”

Thẩm Dịch cứ ngẩn người nhìn cô, vẻ hoang mang không bớt mà còn sâu hơn.

Dường như Thẩm Dịch sợ mình đọc không đúng lời cô, cúi đầu ghi hai chữ có giá trị nhất lên di động.

—— Cây nấm?

Tô Đường nhất thời không nghĩ ra cách nào biểu đạt suy nghĩ của mình trong vài câu nói, ánh mắt lướt qua bậc thang dưới chân, nắm ngón tay lùa vào trong tóc vò vài cái, không đợi nghĩ ra nên nói tiếp thế nào, cánh tay bị Thẩm Dịch chọc chọc.

Thẩm Dịch lại đưa di động tới.

—— Nắm gì?

Về mặt Thẩm Dịch rất chân thành, trong nghiêm túc còn mang theo chút căng thẳng, giống như sợ rằng sự ngu ngốc của mình sẽ bào mòn sạch sẽ sự kiên nhẫn của cô.

Tô Đường cũng cảm thấy cách so sánh này của mình sinh động quá mức, đang định bảo anh bỏ nấm qua một bên, thì lại thấy Thẩm Dịch đã phát huy trí tưởng tượng, cũng thông qua ngón tay biểu đạt lên di động.

—— Nắm hương, nắm đùi gà, nắm đùi gà, nắm kim châm.

Tô Đường đưa tay che màn hình di động, kịp thời ngăn suy nghĩ của anh bay cao hơn.

“Hay là thế này đi...” Tô Đường dờ khóc dờ cười thờ dãi, thay đổi cách nói đơn giản rõ ràng và thật thà hơn: “Em cảm thấy cách Trần Quốc Huy đe dọa anh lần này, không giống như cách ông ta đe dọa anh những lần trước, đặt hai cách bên cạnh nhau thì cảm thấy có chỗ không hợp lắm.”

Thẩm Dịch cau mày, như đang suy nghĩ.

Tô Đường không đợi cho suy nghĩ của anh bay không kéo lại được, chủ động dẫn đường cho anh: “Lần đầu tiên Trần Quốc Huy tìm anh bàn bạc, anh từ chối, phản ứng của ông ta là gì? Là đợi.”

Thẩm Dịch gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Đến khi anh gửi thư đề cử, ông ta nghĩ anh đồng ý rồi, nhưng mà anh lại không đề ý tới ông ta, phản ứng của ông ta là gì?” Tô Đường tự hỏi tự đáp: “Thử tìm chỗ sơ hở từ Tần Tinh Dao.”

Thẩm Dịch lại gật đầu.

“Theo như anh nói, Tần Tinh Dao biết rõ thái độ của anh, tìm cô ấy khuyên anh là một chuyện không thể thực hiện được, nhưng Trần Quốc Huy vẫn cần tìm cách lo liệu chuyện của ông ta, cho nên ông ta lại nghĩ đến việc châm ngòi mâu thuẫn trong nhà anh, uy hiếp anh. Anh chẳng những không đồng ý với ông ta mà còn khiến ông ta bận rộn cả một tuần.”

Tô Đường nói xong thì hỏi Thẩm Dịch một câu: “Nhưng sau đó phản ứng của Trần Quốc Huy là gì?”

Thẩm Dịch dường như bị đá kích vì vừa rồi mình quá ngu ngốc, anh hơi do dự rồi cúi đầu đáp lại, tốc độ gõ chữ chậm đi nhiều.

—— Ông ta làm cho vị hôn phu của Thẩm Nghiên đi gây sự với anh, sau đó bắt em đến uy hiếp anh.

Tô Đường lắc đầu, chỉ nói một câu phủ định câu trả lời của anh: “Không phải sau đó.”

Thẩm Dịch lại sừng sốt.

“Trước khi anh mở buổi họp báo, ông ta đã điều hồ sơ của em đi rồi, nói cách khác, ông ta đã sớm chuẩn bị dùng em đe dọa anh, chỉ là dùng cách gì để đe dọa mà thôi.”

Tô Đường dừng một chút, lại ném cho anh một vấn đề: “Lấy em để đe dọa anh, chắc chắn sẽ hiệu quả hơn việc cho người đến cửa công ty anh mắng

chửi anh, lấy em đe dọa anh vừa hiệu quả lại dễ dàng, vì sao Trần Quốc Huy lại còn bồi thêm một cú cho anh?”

Thấy anh nhú mồm sâu hơn, Tô Đường hào phóng nói thêm mấy câu nữa.

“Còn nữa, Hoa Chính tốn nhiều công sức đưa Triệu Xương Kiệt thuận lợi làm cố vấn tài chính cao cấp, nhưng cuối cùng Trần Quốc Huy vẫn nhắm vào anh không tha, vậy thì thuê Triệu Xương Kiệt làm gì, chỉ vì bày cho đẹp mắt...”

Tô Đường còn chưa nói xong, đột nhiên cảm thấy sau lưng có gì đó là lạ, cô kinh hãi quay đầu lại nhìn, thì thấy một chú cún rất bần đang dụi mõm vào hộp combo family của cô.

“Này này này ——”

Tô Đường vội vàng ôm hộp tránh ra.

Chú cún này mới có mấy tháng tuổi, bộ lông trắng rất dơ, nhìn hơi gầy, chân sau lại còn hơi thọt, không giống như chó nhà nuôi, nó nhìn Tô Đường ôm mắt ngọn nguồn hương thơm, không bỏ nhào qua đoạt lấy, nhưng cũng không bỏ đi mà ngồi xuống đất, tai cụp xuống đáng thương nhìn Tô Đường.

Tô Đường lập tức mềm lòng.

Từ khi quen biết Thẩm Dịch tới nay, càng ngày cô càng không nhìn nổi ánh mắt tội nghiệp kiểu này...

“Được rồi, một miếng thôi đây.”

Tô Đường nói xong, vờn tay mở túi nhựa ra, lấy miếng gà mình gặm dở đặt lên giấy ăn, ném ra xa một chút.

Chú cún lập tức nhào tới, ngậm lấy chạy biến đi.

Tô Đường cười cười, lợm khăn tay về, đứng dậy ném vào thùng rác cách đó không xa. Lúc trở lại thì thấy Thẩm Dịch nhìn chăm chăm vào cô, dưới ánh sáng đèn mờ lộ vẻ khó tin.

Đột nhiên Tô Đường nhớ ra một chuyện.

Cô không cho anh ăn nhưng lại cho cún ăn...

Tô Đường ngồi xuống cười cười, lấy một cái đùi gà nguyên vị to, nở một nụ cười rất công bằng, đưa tới trước mặt Thẩm Dịch: “Cũng cho anh một miếng nè.”

“...”

Thẩm Dịch xoa xoa di động, do dự không biết nên nhận hay không, rốt cuộc anh dứt điện thoại vào túi quần, nhận lấy miếng gà.

Thẩm Dịch vừa nhận lấy rồi lại thả vào hộp ngay.

Tô Đường sùng sốt, nhìn anh xách túi nhựa đựng hộp gà trong lòng cô lên, cô vừa định kháng nghị thì anh được đà lần tới, bỏ đồ trong tay qua một bên, ôm Tô Đường vào lòng, một tay xoa lên mặt cô, hôn thật sâu.

Thẩm Dịch hơi kích động, lại có gì đó khó hiểu, nụ hôn của anh rất nóng bỏng, Tô Đường gần như không thở nổi.

Thẩm Dịch vừa moi thà ra thì Tô Đường đập lên vai anh.

“Anh... anh muốn giết người hả!”

Thẩm Dịch dang tay ôm lấy vai cô, lại ôm chặt cô vào lòng, cúi đầu vùi mặt vào cổ cô, giống như bị uất ức lắm vậy, muốn kiểm soát an ủi từ chỗ cô.

Tô Đường mơ màng.

Vì một con chó, một miếng thịt, không đến mức như vậy chứ...

Tô Đường đưa tay xoa xoa lưng anh, chạm vào một tảng mồ hôi lạnh sau lớp áo sơ mi mỏng.

Tô Đường càng hoảng sợ hơn, cô vội nắm chặt lấy bờ vai anh, để anh ngẩng đầu lên.

“Anh sao thế?”

Có lẽ bởi vì nụ hôn sâu vừa rồi, môi Thẩm Dịch đỏ ửng, nhưng gương mặt trắng bệch, ánh sáng từ đài phun nước cũng không thể xua đi vẻ ảm đạm vốn có, Tô Đường thấy mà hoảng hốt.

“Có phải là...” Tô Đường bồn chồn nhìn anh: “Em nói sai chỗ nào không?”

Thẩm Dịch miễn cưỡng nở nụ cười, khẽ lắc đầu.

“Em đoán bừa đó, anh đừng để ý... Cũng có thể là Trần Quốc Huy bị anh chọc tức, nghĩ tới chiêu thức nham hiểm nào đều dùng tới hết.”

Thẩm Dịch lắc đầu.

Anh lấy điện thoại ra, mím chặt môi, nhanh nhẹn gõ chữ trong con gió đập tới.

—— Em nói rất rất đúng, nhưng kết cấu mà Trần Quốc Huy xây dựng lên không hề loạn, có điều cách làm việc của em và ông ta không cùng một tiêu chuẩn suy tính.

Tô Đường ngăn ra, dù Thẩm Dịch nói bằng thuật ngữ của dân xây dựng để diễn tả nhưng cô vẫn không hiểu cho lắm.

Trần Quốc Huy làm nhiều chuyện như vậy vì muốn Thẩm Dịch đồng ý giải quyết vấn đề tài chính của tập đoàn Hoa Chính.

Ngoài ra còn có tiêu chuẩn gì nữa sao?

Thẩm Dịch cũng không ngắt đầu, lại đánh nẩy câu.

—— Kết cấu mà ông ta đặt ra rất khoa học, cũng vô cùng ổn định, hơn nữa vẫn luôn làm theo một bản mẫu thi công, có lẽ chỉ kém một bước nhỏ nữa thôi là hoàn thành.

Về mặt Thẩm Dịch đã trở lại nét bình thân vốn có, giữa những hàng chữ lại mang theo sự dịu dàng rộng lượng của anh, còn loáng thoáng có sự tán thưởng. Trong hoảng hốt, Tô Đường suýt nữa đã cho rằng Trần Quốc Huy làm được chuyện gì tốt mà cô không biết được.

Thẩm Dịch đánh xong những lời nói khen chê không rõ này thì ngắt đầu lên nhìn Tô Đường, sau đó lại cúi xuống từ từ gõ một hàng chữ.

—— Anh thật không ngờ em sẽ vì anh mà nhớ đến những chuyện này, cảm ơn em.

Tô Đường hôn nhẹ lên con mắt khép hờ của anh, phần nhạy cảm không chịu nổi kích thích như vậy, anh chớp chớp đôi mắt, lông mi rậm rạp đảo qua đôi môi mềm mại của Tô Đường, gãi nhẹ vào lòng cô.

Đôi mắt được cô an ủi lập tức nhuộm màu vui tươi, Tô Đường khẽ vuốt khóe mắt căng thẳng của anh, thở dài, nửa thật nửa giả nói: “Em cũng không biết sao lại nhớ kỹ vậy nữa.”

Thẩm Dịch cười tươi, Tô Đường lại cảm thấy anh rất ngọt, không phải là anh cười ngọt bao nhiêu mà không biết là anh đang nghĩ gì mà cả người đều toát ra vị mềm mại ngọt ngào, cộng thêm bộ quần áo trắng anh mặc trên người, như một viên kẹo Toffee trắng.

Thẩm Dịch cứ ngọt ngào cúi đầu như vậy, ngọt ngào gõ câu nói tiếp theo.

—— Anh có thể nhờ em giúp anh một việc được không?

Tô Đường không chút suy nghĩ, không hỏi gì mà đáp: “Được chứ.”

Niềm vui trong mắt Thẩm Dịch gần như lan ra cả người.

Đột nhiên Tô Đường cảm thấy mình đồng ý thoải mái quá thì có vẻ bản thân chẳng có nguyên tắc gì, cô vội ưỡn ngực, đổi giọng nghiêm trang: “Có thể suy nghĩ.”

Thẩm Dịch cũng không để ý vụ lật lọng này, khóa vui vẻ trong mi mắt, cúi đầu xuống, nghiêm túc gõ một câu thỉnh cầu.

—— Tạm thời em đừng xin nghỉ việc, có được không?

Tô Đường sùng sốt: “Hử?”

Tám giờ đúng, đài phun nước và đèn được bật lên, tiếng nước và bài hát ‘Khúc giao hưởng vận mệnh’ vang lên át cả câu hỏi của Tô Đường.

Tô Đường lại càng hoảng sợ hơn, quay đầu nhìn thoáng qua những tia nước phập phồng theo tiếng nhạc, quay đầu lại chưa hoàn hồn, Thẩm Dịch vẫn đang nhìn cô chăm chú.

Đột nhiên ánh sáng rực rỡ rơi thật sâu vào đôi mắt trong veo của anh, theo những tia nước dập dềnh mà tạo nên những tia sáng nhảy nhót.

Trong thoáng chốc Tô Đường như chìm trong ảo giác, có cả một quang trường rộng lớn chói lóa đang hiện ra trước mắt cô.

Cô nhất thời yên lặng.

Thẩm Dịch rũ mi xuống.

—— Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Edit: Phương | Beta: Mốc

Nguồn: Nguyễn Phương, Hội hiền lười

Tô Đường không kiềm chế được cười rộ lên.

Có anh ở đây, cô còn phải sợ gì nữa?

“Em không sợ,” Tô Đường hơi ngửa đầu lên, chạm mắt cùng đôi mắt sáng ngời kia, ngắm nhìn bóng dáng của mình đang hiện trong đôi đồng tử ấy, “Có điều, nếu em không nghỉ việc, thì giúp gì được cho anh?”

Thẩm Dịch thán nhiên mỉm cười, cúi đầu nhìn thời gian hiển thị trên cùng của màn hình di động, rồi lại đưa mắt nhìn xuống phía dưới nữa, gõ tiếp một hàng chữ

—— Anh đưa em đi làm trước nhé, lên xe rồi anh sẽ nói cho em biết.

“Ừm.”

Tô Đường đứng dậy, nhặt bộ âu phục kê dưới móng mình nãy giờ giờ ra, hơi rũ một chút bụi đang bám trên chiếc áo, rồi cô vuốt thẳng những nếp nhăn trên áo xong, mới trả lại cho Thẩm Dịch.

Thẩm Dịch vươn tay nhận chiếc áo rồi vắt trên khuỷu tay, khẽ mím môi nở nụ cười tinh nghịch, trước khi dứt di động vào túi quần anh còn gõ thêm một câu nữa rồi đưa tới trước mặt Tô Đường.

—— Đây là lần phục vụ giặt là dịu dàng nhất mà nó từng được trải qua.

Tô Đường nhìn mà buồn cười, lôi một đồng túi plastic mang nhãn hiệu KFC đã được buộc chặt quơ quơ trước mặt anh, “Cũng là lần lười nhất.”

Từ Siêu đỗ xe trong bãi để xe của quán KFC, lúc hai người đi tìm thì Từ Siêu đã ăn uống xong xuôi ngồi trong xe chờ từ lâu rồi, mắt thấy Tô Đường ôm một túi gà KFC lên xe, ánh mắt Từ Siêu cũng tròn tròn.

“Chị Tô, lượng cơm chị ăn còn nhiều hơn bữa cơm của một chú chó nghiệp vụ trưởng thành trong quân đội đấy!”

Mặt Tô Đường tối lại, cô lấy chiếc gối ôm gõ mạnh một cái lên chỗ dựa lưng của ghế lái chính, Từ Siêu cười ha ha, xoay người hướng phía trước, vừa khởi động xe lại còn cho thêm một câu.

“Anh Thẩm ở bên chị nhất định sẽ cảm thấy rất an toàn!”

“.....”

Thẩm Dịch không biết Từ Siêu đang nói gì, nên về mặt vẫn thản nhiên ngồi bên cạnh cô, Tô Đường còn đang nghĩ thầm có nên thừa dịp xe còn chưa rời khỏi bãi đỗ thì mau chóng bóp còi Từ Siêu một cái không, Thẩm Dịch liền mỉm cười đưa di động về phía cô.

Trên màn hình hiển thị vài câu anh vừa gõ xong.

—— Anh sẽ nói cho em biết kế hoạch của Trần Quốc Huy là như thế nào, nhưng chúng ta chỉ có thể gõ chữ nói chuyện, em không được lên tiếng nói gì cả, được không?

Tô Đường nhìn xong mà ngẩn người.

Cô mở miệng nói chuyện, ngoại trừ chính cô ra, người có thể nghe được cũng chỉ có một mình Từ Siêu.

Tô Đường không khỏi ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua người đang ngồi ở ghế lái chính.

Cô ngồi ngay sau ghế lái chính, nếu nhìn ở góc độ này thì chỉ có thể thấy một phần gáy sau của Từ Siêu.

Tô Đường hơi chau mày, nhận di động của Thẩm Dịch, gõ thêm một câu hỏi ngay sau lời nói kia của anh.

—— Chuyện này có liên quan đến Từ Siêu à?

Thẩm Dịch mau chóng cười lắc đầu, khẽ vỗ nhẹ lên vai cô hai cái an ủi, rồi lại cầm di động lên, nhẹ nhàng gõ chữ.

—— Cậu ta là một người thẳng tính, luôn thể hiện suy nghĩ trong lòng lên mặt, nên có một số việc bây giờ vẫn chưa tiện nói cho cậu ta biết.

Tô Đường đột nhiên nhớ tới đáng về Từ Siêu đứng trước cửa công ty cô, không khỏi mím môi cười gât gât đầu, lấy đó coi như là đồng ý.

Thẩm Dịch lại gõ thêm một câu nữa phía sau.

—— Em cũng là một người thẳng tính, nhưng anh cần sự giúp đỡ của em, cho nên sẽ nói toàn bộ mọi chuyện cho em biết.

Tô Đường cười cầm lấy chiếc di động mà dường như anh không muốn đưa cho cô, nhanh chóng gõ vài chữ, rồi trả lại cho anh.

—— Tâm trạng này gọi là “Nghỉ ngơi thì sẽ không dùng người, mà dùng người thì sẽ không nghỉ ngơi”, các cụ ngày xưa của chúng ta dùng nó để mô tả phong cách của những vị tướng quân.

Thẩm Dịch đọc xong thì bật cười, rất hưởng thụ mà gât gât đầu, sau đó anh dựa lưng vào ghế, ánh mắt hơi cúi xuống mang theo ý cười dịu dàng, rồi nhanh chóng gõ một đoạn chữ.

—— Từ góc độ của chúng ta có thể thấy, kế hoạch của Trần Quốc Huy đúng như em nói, nhưng thực tế cái gọi là kết cấu ông ta mới chỉ cho chúng ta xem cái vỏ bên ngoài, bên trong nó mới thực sự là kết cấu chịu lực đáng giá nhất, ông ta đã lừa anh, nhưng không lừa em.

Tô Đường tựa đầu vào vai anh nhìn anh gõ những lời này, anh dừng tay lại, quay sang nhìn cô, Tô Đường theo bản năng định mở miệng nói, nhưng chưa kịp phát ra được chữ nào, Thẩm Dịch hôn khẽ vào môi cô một cái rồi nở nụ cười, ngăn cản lời cô định nói.

Tô Đường cong miệng, xấu hổ le lưỡi.

Cô biến những nghi vấn vừa nảy suýt nói ra, làm một động tác đơn giản, cô vươn tay chỉ chỉ vào mấy chữ “Kết cấu chịu lực” trên màn hình di động của Thẩm Dịch, sau đó thì khoa tay múa chân vẽ một dấu hỏi chấm nho nhỏ.

Thẩm Dịch hiểu ý gât đầu cười cười.

—— Có thể là sau lần đầu tiên khi anh từ chối, ông ta không còn đặt hy vọng ở anh nữa.

Thẩm Dịch trả lời chẳng ăn nhập với câu cô vừa hỏi, Tô Đường ngẩn người, thì lại thấy anh tiếp tục gõ chữ.

—— Có một việc em đã từng nhắc nhở anh từ sớm, nhưng anh lại không để ý đến nó nhiều lắm, nếu không chuyện này vẫn có thể sử dụng cách thức nhẹ nhàng hơn để giải quyết.

Ngón tay Thẩm Dịch dừng lại một chút, chẳng đợi Tô Đường hỏi tiếp, anh đã mím môi nở nụ cười khổ tiếp tục gõ chữ.

—— Em đã từng nhắc anh, không nên quá tin tưởng vào Tần Tĩnh Dao.

Ánh mắt Thẩm Dịch từ màn hình di động ngẩng lên có mang theo chút hơi hột, Tô Đường đột nhiên nhớ tới về mặt âm thầm của anh lúc trước, là nỗi oan ức không tên, còn đồ cả mồ hôi lạnh ướt đầm bờ lưng, trong lòng cứ như bị ai nheo một cái.

Đột nhiên cảm thấy đau lòng khiến Tô Đường giật mình chợt nhớ ra một chuyện.

Tô Đường vội vàng nhận di động.

—— Không phải Trần Quốc Huy muốn tìm Tần Tĩnh Dao nhờ cô ta khuyên anh mà là tìm Tần Tĩnh Dao để thay anh làm việc cho ông ta à?

Trong đôi mắt có chút âm thầm của Thẩm Dịch bỗng hiện lên một chút vui mừng, anh gât đầu tán thành lời của cô.

Thẩm Dịch vẫn nở nụ cười dịu dàng như thế, Tô Đường không thể tưởng tượng được, khi anh đột nhiên nghĩ thông chuyện này thì trong lòng sẽ cảm thấy lạnh lẽo thế nào.

Tô Đường rất muốn quay ngược về hai mươi phút trước, cô nhất định sẽ dành cho anh một nụ hôn an ủi, và một cái ôm thật vững chắc.

Tô Đường khẽ mím môi, chưa hết hy vọng gõ một câu hỏi.

—— Tại sao anh đột nhiên nghĩ ngờ Tần Tĩnh Dao?

Giờ thì cô lại muốn những hoài nghi trước kia của mình chỉ là do cô suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Thẩm Dịch tế nhị thu hồi hết những mặt trái cảm xúc về, thản nhiên đáp lại.

—— Vừa rồi em có nhắc anh đấy.

Tô Đường ngần ngừ người, sao cô lại không nhớ mình đã nhắc đến tên Tần Tĩnh Dao lúc nào chứ?

Tô Đường còn chưa ngó người xong, Thẩm Dịch đã đem gõ xong câu trả lời thứ hai.

—— Vừa rồi em chưa nói hết câu đã tự nhiên cho con chó đó ăn rồi.

Tô Đường lại ngơ ngác hơn vừa nãy.

Giờ thì cô chẳng biết nói tốt cho Tần Tĩnh Dao thế nào nữa rồi, nhưng không hiểu Tần Tĩnh Dao và chó thì có quan hệ gì chứ.

Thẩm Dịch không ngừng đầu lên, anh tiếp tục gõ nhanh trên bàn phím cảm ứng.

—— Anh đột nhiên nghĩ tới, đêm qua vị hôn phu của Thẩm Nghiên tới tìm anh, có lẽ cũng chỉ tạo điều kiện cho cô ta có đủ thời gian rời khỏi phòng làm việc của anh mà thôi.

Tô Đường hơi giật mình, nếu chỉ vì mục đích này, thì thái độ quái lạ của vị hôn phu của Thẩm Nghiên trước khi đòi tiền và sau khi đòi tiền có thể giải thích được rồi.

Hắn ta đưa ra yêu cầu đòi bồi thường mấy chục ngàn tệ cũng chỉ để lấy cớ giữ chân Thẩm Dịch, nhưng không ngờ anh lại thoải mái đồng ý yêu cầu của hắn, nên hắn đành phải tìm lý do khác để giữ chân anh lại.

Chuyện này thì Tô Đường đã hiểu, nhưng không có nghĩa là cô có thể hiểu hết những nghi vấn trong chuyện đó.

Tô Đường dùng một câu thủ ngữ rất đơn giản mà hỏi Thẩm Dịch.

—— Tại sao hắn lại làm vậy?

Thẩm Dịch gõ chữ trả lời.

—— Lúc cậu ta tới tìm anh thì anh đang làm việc, cậu ta lại làm to chuyện trước công công ty, nên chú bảo vệ vội vàng chạy vào gọi anh, anh chưa kịp tắt máy đã ra ngoài rồi.

Thẩm Dịch gõ xong những chữ này, thì ngừng đầu lên nhìn Tô Đường, trông mặt cô vẫn đang hoang mang lắc đầu, chẳng đợi cô nói không hiểu chỗ nào, Thẩm Dịch đã hiểu ý mà đáp lại.

—— Tần Tĩnh Dao không có đủ kiến thức chuyên môn, cũng không dám chắc các bên liên quan không nhìn ra sơ hở việc mình làm, cô ta cần sử dụng tài khoản làm việc của anh, sử dụng một vài thao tác trên máy tính của anh.

Ngón tay Thẩm Dịch dừng lại vài giây rồi gõ tiếp, câu tiếp theo kia khiến Tô Đường vừa nhìn thì cứng người như hít phải khí lạnh.

—— Sau đó thì người phải chịu trách nhiệm chính là anh.

Tô Đường vội vàng lấy di động lại, gấp đến mức ngón tay cũng không hoạt động theo bộ não nữa, gõ nhầm vài lần mới được một câu hoàn chỉnh.

—— Tôi qua cô ta làm xong rồi à?

Thẩm Dịch vội lắc đầu, ôm lấy vai cô, để cô ngả vào lồng ngực mình, một tay anh vỗ nhẹ lên cánh tay cô trấn an, một tay gõ trên màn hình di động.

—— Chắc là cô ta mới chỉ lấy trộm được mật khẩu tài khoản làm việc và máy tính cá nhân của anh.

Thẩm Dịch bình tĩnh đánh xong câu này cũng không khiến Tô Đường cảm thấy được an ủi, nên anh lại viết thêm vài câu nữa bổ sung.

—— Cổ phiếu của Hoa Chính chỉ có thể mua bán trên sàn Thượng Hải trong giờ sàn mở giao dịch, thỉnh thoảng anh cũng sẽ thực hiện một vài giao dịch, nên cô ta phải chờ đến khi anh tới công ty ngồi trong phòng làm việc thực hiện giao dịch, thì mới có thể hoàn toàn vu oan được cho anh.

Trái tim trong lồng ngực của Tô Đường suýt nữa cũng nhảy vọt ra ngoài, may nhờ thân nhiệt từ người Thẩm Dịch cô mới cảm thấy bình tĩnh lại được, cô khẽ thở hắt ra, nhận chiếc di động từ tay Thẩm Dịch đưa tới.

—— Trần Quốc Huy gây cho anh nhiều phiền phức như vậy, là muốn thu hút sự chú ý của anh, kéo dài thời gian cho Tần Tĩnh Dao, chờ cơ hội à?

Thẩm Dịch hôn nhẹ lên trán cô một cái, coi như tán thưởng, lại cầm di động về.

—— Còn một chuyện nữa em nói cũng rất chính xác, Trần Quốc Huy tốn một số tiền lớn đưa Triệu Xương Kiệt ngang nhiên bước vào Hoa Chính, quả

thật chỉ để làm bù nhìn.

Tô Đường ngăn người, nhìn nụ cười đầy ẩn ý của Thẩm Dịch thì mới giật mình phản ứng lại.

Thẩm Dịch liếc mắt một cái là đọc được suy nghĩ của cô.

—— Đúng, là để Tần Tĩnh Dao nhìn.

Sau khi Thẩm Dịch cười với cô coi như khen ngợi, thì tiếp tục gõ chữ nhanh như bay.

—— Tần Tĩnh Dao cũng là người vô cùng cẩn thận, Trần Quốc Huy nhất định phải cho cô ta một sự bảo đảm, đến mức mà cô ta có thể yên tâm làm chuyện mạo hiểm như vậy. Trần Quốc Huy dùng chuyện giúp đỡ Triệu Xương Kiệt để chứng minh cho cô ta thấy, cho dù cô ta có gặp chuyện phiền toái vì giúp đỡ cho ông ta thì ông ta cũng có đủ năng lực bảo vệ cô ta.

Tô Đường chau mày, dùng thủ ngữ ngắn gọn đề hỏi anh,

—— Vì tiền à?

Thẩm Dịch không gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

—— Em đã từng hỏi anh, vì sao Tần Tĩnh Dao và Triệu Xương Kiệt lại ly hôn. Đó là chuyện riêng của bọn họ, anh chưa từng hỏi qua, giờ thì anh đoán ra rồi, hai người đó muốn né tránh phiền phức một cách tối đa.

Có lẽ là vì anh đang lo đến lúc về đến công ty cô cũng chưa kể hết chuyện, nên tốc độ gõ chữ của Thẩm Dịch đã nhanh hơn tốc độ đọc của Tô Đường. Thẩm Dịch đánh xong những hàng chữ ấy, thì thoảng dừng lại, cho cô chút thời gian tiêu hóa thông tin, mới tiếp tục nhanh tay gõ tiếp.

—— Trần Quốc Huy nhất định đã thăm dò rõ ràng mọi chuyện của Triệu Xương Kiệt bên Mỹ, sau đó lấy cái có đầy đủ uy hiếp Tần Tĩnh Dao, hai người đó tạm thời ly hôn là giúp Tần Tĩnh Dao có thể xóa bỏ sự uy hiếp này, nhưng có lẽ Triệu Xương Kiệt là một người rất dễ dao động, sau khi thực hiện một loạt các giao dịch sai sót, lại bị bên Mỹ phát hiện ra cậu ta làm sai quy định, nên đã cho Trần Quốc Huy cơ hội để uy hiếp hai người đó.

Giữa những con chữ kia của Thẩm Dịch thể hiện một sự tiếc nuối vô cùng, Tô Đường rất muốn nói với anh một câu chí lý “Không làm sẽ không chết” nhưng cuối cùng vẫn nín lại.

Tô Đường nhận di động, hỏi một câu không quá riêng tư cho lắm.

—— Vì sao Trần Quốc Huy không trực tiếp tới tìm Triệu Xương Kiệt để xin giúp đỡ?

Thẩm Dịch khẽ lắc đầu.

—— Triệu Xương Kiệt chỉ có những kinh nghiệm nhất định, cậu ta can đảm cũng rất quyết đoán, nhưng lại không đủ cẩn thận, nếu anh là Trần Quốc Huy, anh cũng sẽ không chọn cậu ta làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Nhớ lại lúc Triệu Xương Kiệt đứng ngoài cửa thang máy lại khiến cô cảm thấy không thoải mái, Tô Đường không khỏi cảm thấy, tuy rằng Trần Quốc Huy là một người mưu kế, nhưng ánh mắt nhìn người cũng khá là tốt.

Tô Đường nhanh chóng quét mắt đọc qua những lời Thẩm Dịch vừa gõ trên màn hình di động, hơi cân nhắc, rồi nhận được một đáp án không chắc chắn lắm.

—— Anh yêu cầu em tạm thời ở lại Hoa Chính, có phải vì muốn em làm Trần Quốc Huy yên tâm, để ông ta không nghĩ ra mấy chiêu trò nham hiểm tới gây phiền phức cho anh trong thời gian tới đúng chứ?

Thẩm Dịch khẽ gật đầu, có chút bất an nhìn Tô Đường.

Tô Đường hiểu anh đang lo lắng vì điều gì.

Chuyện này không khác gì bảo cô đi làm bia đỡ đạn, đem toàn bộ tinh lực của Trần Quốc Huy dùng để tra tấn Thẩm Dịch hoàn toàn tập trung về phía cô, nên không thể tránh khỏi chuyện cô sẽ phải chịu oan ức, nhưng nếu cứ như vậy, Thẩm Dịch sẽ không phải đoán suy đoán người kế tiếp Trần Quốc Huy lợi dụng để quấy rầy anh là ai nữa.

Lựa chọn cách này cũng giống như bạn đang quyết định ai sẽ là người tựa lưng cùng bạn tác chiến trong khi địch đang ở bốn phía xung quanh, người đó phải là người bạn tin tưởng ở mức 200%.

Thẩm Dịch đã chẳng chút do dự để tin tưởng vào cô, nên anh cũng đang lo lắng cô có đồng ý dành sự tin tưởng tương tự ấy cho anh không.

Tô Đường vươn tay lên, dùng động tác mà anh quen thuộc nhất trả lời câu hỏi của anh.

—— Em đồng ý

Chương 46

Còn khoảng 10 phút là đến nơi, Thẩm Dịch lại cẩn thận dặn dò cô một số chuyện cần để ý đến, lúc dừng ở cửa công ty Thẩm Dịch, Tô Đường nghiêng người ôm chặt anh.

Thẩm Dịch cười dịu dàng, cúi đầu khẽ hôn lên vành tai cô, hơi thở mềm mại phớt qua bên cạnh, lặng lẽ thổi bay những bất an căng thẳng trong lòng Tô Đường.

Tô Đường hiểu được, anh đang nói lời tâm tình ước hẹn của bọn họ.

—— Anh biết em yêu anh, và anh cũng yêu em.

Thẩm Dịch vừa định mở cửa xuống xe, đột nhiên anh nhớ ra gì đó, bàn tay vươn ra lại rút về, anh lấy một tờ giấy trong túi công văn ra viết hai hàng chữ, nhẹ nhàng gấp lại đặt vào tay Tô Đường.

Tô Đường sững sờ, nhìn thấy nụ cười bất đắc dĩ của Thẩm Dịch thì hiểu ra.

Tô Đường dùng khẩu ngữ hỏi anh: “Anh sợ Tần Tĩnh Dao nhìn thấy, em giữ nó giúp anh, đúng không?”

Thẩm Dịch khẽ gật đầu.

Tô Đường cảm giác được trước khi nói lời tạm biệt, anh muốn cười thật nghiêm túc với cô, nhưng trên khuôn mặt trắng bệch đó, nụ cười trở nên yếu ớt đi nhiều.

Cứ nghĩ đến việc cả mấy tiếng tiếp theo anh càng phải cố gắng nở nụ cười dịu dàng đó với con người cứ muốn hại mình, Tô Đường chỉ muốn nhảy xuống xe ngay lập tức, xông vào tòa văn phòng này, đứng trước mặt người kia, tát cô ta một cái thật mạnh.

Pháp luật có thể trừng phạt tất cả những việc làm xấu xa tổn hại đến tiền tài vật chất của người khác, mỗi một niềm vui của Thẩm Dịch đều là tài sản cô yêu quý nhất, vậy mà hôm nay Tần Tĩnh Dao lại chà đạp lên thứ cô yêu quý nhất, cô lại không có nơi để phân rõ phải trái.

Trái tim Tô Đường chua xót, nước mắt chỉ trực trào.

“Thẩm Dịch, chúng ta về nhà đi...”

Tô Đường kim lòng không đành thi thảo nói, giọng nói thâm thi đi qua não truyền vào trong tai mình. Tô Đường đột nhiên cảm thấy bản thân ngây thơ đến nực cười.

Vật đùa trời lừa, người hợp thì sống sót, đây là sự thật mãi không thay đổi được, Thẩm Dịch đã cố gắng tích cực đấu tranh với những người muốn đào thải anh, cô không thể giúp gì được cho anh, đã muốn giúp anh bỏ cuộc giữa đường rồi.

Ánh sáng trong xe mờ mờ, Tô Đường nói lại mơ hồ, Thẩm Dịch không thấy rõ môi cô cử động, khẽ cau mày, nhìn cô hoang mang, và vươn tay khẽ xoa lên khóe môi cô.

Ấm áp lưu lại từng nơi ngón tay anh đi qua, Tô Đường cố gắng nở nụ cười: “Em phải về rồi, anh mau đi làm thôi, mai là cuối tuần đó.”

Có lẽ bị nhắc nhở thời gian trôi qua, Thẩm Dịch không để ý đến tâm tình khác nhau giữa hai lần Tô Đường nói, anh chỉ mỉm cười gật đầu rồi hôn tạm biệt.

Sau khi Thẩm Dịch xuống xe không vào công ty ngay mà đứng ở cửa đưa mắt nhìn Từ Siêu lái xe vào đường lớn.

Tô Đường nhìn anh qua lớp kính chắn gió, cho đến khi bị những chiếc xe đằng sau cản tầm mắt, cô vẫn có thể nhìn thấy Thẩm Dịch đứng thẳng nơi đó, ánh mắt anh vẫn đuổi theo chiếc xe này, giống như con ngựa sắt này đã mang đi thứ gì đó mà anh rất khó để dứt bỏ.

Từ Siêu nhìn qua kính chiếu hậu thấy Tô Đường cứ nhìn ra sau thì cười phá lên: “Chị Tô à, nếu anh Thẩm biết lúc này chị vẫn nhìn anh thì nhất định sẽ vui về đến sáng mai cho xem.”

Tô Đường xấu hổ, nghiêng đầu vỗ vào lưng ghế lái.

“Lại còn trêu chị, sau này đến nhà thì tôi chỉ cho cậu uống nước lọc đấy!”

“Thật mà!” Từ Siêu nghiêm túc nhìn đường, dù đang trên nhưng giọng nói vẫn nở nụ cười thật thà: “Chị không biết đấy thôi, anh Thẩm luôn sợ em lái xe lúc bốn giờ sáng còn chưa tỉnh táo nên khi về anh ấy đều ngồi ghế lái phụ, mỗi lần em đề có thể thấy anh ấy ôm di động ngắm hình chị, vừa nhìn là biết anh ấy rất nhớ chị.”

Tô Đường đỏ mặt khi nghe thấy câu ‘rất nhớ chị’, cô lại vỗ ghế Từ Siêu: “Cậu mà còn nói hươu nói vượn là tôi đánh cậu thật đấy!”

“Em nói thật mà.” Từ Siêu cẩn thận đi vào đường rẽ, cười hi hi: “Em còn hỏi anh Thẩm, sao không học mấy bộ phim trong TV, đón chị tan tầm, mời chị ăn cơm, đưa chị đi dạo, một tuần gặp chị có một lần, sao mà không nhớ chứ... Chị đoán xem anh ấy nói thế nào?”

Từ Siêu hỏi xong thì yên lặng, dường như phải đợi Tô Đường đoán thật.

Từ Siêu chẳng những không giấu được chuyện gì trên mặt, mà cả giọng nói cũng thế, Tô Đường vừa nghe là biết Từ Siêu lại muốn đùa cô, vừa bực mình vừa buồn cười: “Cậu cũng không hiểu ngôn ngữ của người cầm đũa, nhất định là anh ấy gõ chữ nói.”

Có lẽ cảm thấy chữ ‘nói’ mình dùng không hợp lắm, Từ Siêu cười xấu hổ, nhưng sau đó nghiêm chỉnh hơn nhiều.

“Anh ấy sợ mình tìm chị quá nhiều thì chị sẽ chán anh ấy.”

Tô Đường sùng sốt, nhưng rồi Từ Siêu lại nghiêm túc mở miệng: “Chị Tô, có phải chị dạy anh Thẩm nói chuyện không?”

Tô Đường lại càng ngạc nhiên: “Tôi dạy anh ấy nói chuyện á?”

“Hôm đó em đón anh ấy đi công tác về ở sân bay, vừa lên xe thì anh lấy ngủ mất tiêu, đang ngủ thì đột nhiên lại mở miệng nói chuyện, làm em giật cả mình...”

Tô Đường cũng sợ, cả người cũng cứng lại: “Anh ấy nói gì?”

“Anh ấy nói nhỏ lắm, em cũng không nghe được...”

Tô Đường đang định hỏi có phải Từ Siêu lại chọc cô không thì cậu ta lại nói rất nghiêm túc: “Nhưng mà em cảm thấy có một tiếng nghe như âm ‘Đường’ trong tên chị, anh ấy còn nói mấy lần liền, em có ấn tượng sâu lắm.”

Tô Đường ngẩn người, rồi chợt cười khò: “Có phải anh ấy lại bị đau dạ dày cho nên mới kêu đau không?”

“Đau” và “Đường”, với giọng nói khàn khàn không rõ của Thẩm Dịch thì cũng không có gì khác nhau.

Từ Siêu ngớ người, hình như trước đó hoàn toàn không nghĩ ra điều này, mãi sau mới nói: “Cũng có thể.”

Ít nhất Thẩm Dịch cũng từng nói được một hai năm rồi, đứa trẻ ba tuổi nhất định biết kêu đau, dù nhiều năm qua không nói gì nhưng thanh quản của Thẩm Dịch rất tốt, quá một hồi rồi lâm bầm vô thức vài câu trong mơ những gì bình thường chịu đựng không muốn nói... hửn cũng là chuyện bình thường.

Tô Đường còn đang yêu thương nhớ mong người nào đó giọng nói vĩnh viễn dừng lại ở ba tuổi, Từ Siêu lại nói tiếp.

“Chị Tô...” Từ Siêu vượt qua một con đường, rồi nghiêm túc thốt một câu không đầu không đuôi: “Anh Thẩm không dễ dàng chút nào.”

Tô Đường đột nhiên hiểu được vì sao hôm nay Từ Siêu lại lấm mồm thế rồi.

“Cậu đừng có mà nghĩ linh tinh theo anh ấy.” Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười trách cậu ta một câu, khe thở dài: “Tôi sẽ không vì chuyện ‘nói’ mà làm khó anh ấy, càng không vì vậy mà chán anh ấy, anh ấy có những thứ mà tôi không có được, anh ấy không chán tôi thì tôi đã cảm ơn trời đất lắm rồi... Lần tới anh ấy nhớ tôi mà không muốn đến gặp thì cậu nói cho tôi biết, anh ấy không tìm tôi thì tôi đi tìm anh ấy.”

“Được ạ!”

Lúc Tô Đường đi tắm đã có dự cảm không tốt.

Đêm nay khéo cô sẽ bị mất ngủ.

Cuối cùng cô mất ngủ thật.

Đêm khuya yên tĩnh như một vựa dầu mỡ lớn, những lo âu trong lòng vốn chỉ lổm đổm nhưng rơi vào lại thành biển lửa rừng rực.

Tâm tư Thẩm Dịch mỏng manh, nhưng lại mang nặng tâm sự, chuyện như thế trong lòng cô còn như tra tấn thì phóng đại lên gấp mười lần bỏ trong lòng anh thì nói xem sẽ bị giầy vò cỡ nào chứ.

Tô Đường không ngủ được, mở đèn giường lên xem ảnh của Thẩm Dịch.

Khuôn mặt đó được đồng nghiệp của cô chụp thành ảnh trang chuyên phát nhanh đẹp trai nhất.

Hay hình anh mới tỉnh lại buồn ngủ mông lung.

Hình anh tự sướng cố ý quyến rũ cô.

Hình anh bị cô kéo ngồi vào ghế salon chụp chung.

Và cả bức hình cô giả làm người qua đường chụp trộm ở buổi họp báo sách mới của anh...

Bức ảnh bằng phẳng, không có nhiệt độ Thẩm Dịch, cũng chẳng có hơi thở của anh, Tô Đường nhìn từng bức hình nhưng lại không thể thỏa mãn mà càng thấy cô đơn hơn.

Anh làm sao có thể nhìn hình cô mà bớt nhớ đi được.

Có lẽ cô nên xóa hết hình mình trong máy anh đi để khi anh nhớ cô chỉ có thể bước tới gặp cô...

Tô Đường nhìn tới nhìn lui, suy nghĩ miên man linh tinh, đến năm giờ sáng mà cô vẫn không thấy buồn ngủ xiu nào.

Có lẽ lúc này anh đang trên đường về nhà, hoặc đã về nhà rồi, có lẽ đang do dự muốn mở ảnh cô ra để ngủ ngon hơn không, Tô Đường gửi một tin nhắn cho chủ nhân bức ảnh.

—— Anh về đến nhà chưa?

Tô Đường gấp một cái mà Thẩm Dịch đã trả lời lại rồi.

—— Sao đã tỉnh rồi, lại đau bụng à?

Tô Đường ngăn người một lát mới giật mình.

Thẩm Dịch đang lo cô bị đau bụng kinh nên mới tỉnh...

Tô Đường gần như có thể tưởng tượng được ở đầu dây bên kia người nào đó bị tin nhắn của cô dọa sốt ruột cỡ nào, cô tự mắng mình một câu, vội vàng gõ hai chữ ‘Không đau’.

Đánh xong hai chữ này Tô Đường nhất thời không nghĩ ra gì để nói, cô sợ anh lại càng lo lắng hơn, vội vàng gửi hai tin nhắn này đi.

Gửi xong rồi cô mới bổ sung thêm.

—— Tốt hơn nhiều rồi, tối qua về nhà uống trà nên không ngủ được.

Hai phút bốn mươi giây sau, Thẩm Dịch cũng gửi một bức hình tới.

Ảnh chụp phần ngực anh, sạch sẽ, tinh tế, êm dịu, nhưng phần bắt nét không phải phần sạch sẽ đó, mà là mấy vết thương trước ngực. Ở đó vết máu đã xóa đi, chỉ còn vết hồng mờ mờ.

Sau bức ảnh là câu nói.

—— Anh cũng ổn hơn nhiều rồi.

Tô Đường còn chưa kịp trả lời lại thì Thẩm Dịch lại nhắn.

—— Yên tâm đi, tất cả sẽ ổn cả thôi.

Tô Đường ngăn người, sống mũi cay xè.

Cô cho rằng ở trong xe cô đã có thể gạt anh được, nhưng thật ra không hề, cô không nổi, cô không đành lòng, cô e sợ nhu nhược, một phút đồng hồ đó anh không nghe thấy nhưng lại đặt tất cả trong lòng.

Tô Đường đột nhiên nhớ anh phát điên lên được.

—— Em không nên nhìn cái này, em muốn thấy mặt anh cơ.

Có lẽ khoảng ba phút sau, Thẩm Dịch gửi đến một video tự sướng ngắn.

Có lẽ là video quay trong phòng tắm, anh không mặc áo, và chỉ quay đến phần xương quai xanh, lộ ra bờ vai mạnh mẽ. Người trong clip nhìn màn hình cười dịu dàng với cô, sau đó từ từ ghé sát vào camera hôn nhẹ.

Tô Đường muốn điên thật đó.

—— Em muốn xem phần bị lược bỏ!

Và Thẩm Dịch vẫn trả lời rất dịu dàng ung dung.

—— Hai ngày cuối tuần phát sóng liên tục, hãy đón xem

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Một góc cô đơn trong lòng đã được Thẩm Dịch khóa lấp từ bao giờ, Tô Đường ngáp mấy cái liên tục, rồi ôm đi động mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Một hai tiếng ngủ chẳng những không thể thỏa mãn nhu cầu nghỉ ngơi của cơ thể, mà còn khiến con sâu ngủ ẩn mình trong người cô đã lâu bò ra, thế cho nên sau khi chuông báo thức vang lên, Tô Đường tỉnh dậy làm gì cũng bị chậm mấy nhịp, dù đã được bà ngoại thúc giục nhưng đến khi ngơ ngác chạy ra bắt taxi thì đã bị trễ mất hai chuyến so với bình thường rồi, lên đến nơi lại còn đứng gật gà gật gù.

Khi Tô Đường luống cuống tay chân chạy vào văn phòng thì đã muộn hơn nửa tiếng.

Mọi người trong văn phòng đều ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt có chút kỳ lạ, Tô Đường tưởng rằng vì lần đầu tiên mình bị muộn lâu thế nên mọi người hơi ngạc nhiên, cô nở nụ cười xấu hổ, rồi cúi đầu chui vào chỗ làm việc của mình, thừa dịp máy tính khởi động cô liền chạy ra phòng nghỉ pha một tách cà phê nóng.

Tô Đường cầm ly cà phê trở về, vừa ngồi xuống bàn làm việc, còn chưa kịp cầm ly đưa lên miệng uống một ngụm, liền nhận ra tách cà phê này cũng chẳng có hiệu quả tỉnh ngủ gì cả.

Sau khi khởi động máy, hệ thống mail nội bộ thông báo có thư mới đến, tiêu đề đại ý là trưởng phòng muốn tìm cô nói chuyện về công việc sau này, mail này được gửi từ 20 phút trước.

Tô Đường im lặng khẽ thở dài vì cuộc đời thăng trầm của bản thân mình.

Tô Đường nghĩ cấp trên trực tiếp của cô muốn nhắc tới chuyện đi muộn về sớm sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc đời sáng rực của cô thế nào, trên đường vào văn phòng của sếp cô còn lầm nhảm gõ bàn nháp bản kiểm điểm xong xuôi, nhưng sau khi đi vào lại chỉ thấy thư ký đang xắn tay áo thu dọn một đồng hồ sơ lung ta lung tung.

Vị thư ký kia nghe nói Tô Đường có mail gọi tới thì ngăn người, anh ta vươn tay lau mồ hôi, mới giật mình nhớ ra chuyện gì đấy, rồi lôi một bảng thông tin trong đồng hồ sơ lung ta lung tung đưa cho Tô Đường.

“Dùng bút đen điền vào bảng này, không xóa và sửa nhé, trước khi tan làm đến đây nộp lại cho tôi là được.”

Vị thư ký kia nói xong liền tiếp tục vui đùa vào bàn làm việc.

Tô Đường không hiểu gì nhìn bảng kê trong tay, đọc bản hợp đồng ghim ngay sau bảng thông tin, những mờ mịt trong đầu Tô lập tức kết thành sương hoa, cô ngạc nhiên nhìn về người đang quay cuồng trong đồng hồ giấy tờ kia.

“Điều tôi tới dự án ở Châu Phi sao?”

Thư ký cũng không ngẩng đầu lên, thuận miệng nói cho có lệ, “Không biết..... Lý vừa đi họp rồi, cậu ta chỉ bảo tôi đưa hồ sơ cho cô, thôi thì khi nào cậu ta về cô hỏi cậu ta ấy..... Phiên cô ra ngoài thì đóng cửa hộ tôi.”

Dù Tô Đường chán nản thế nào đi nữa, cũng không tin nổi Tập đoàn Hoa Chính quyết định đưa người đi công tác lại đơn giản đến mức khiếp sợ thế này, khiếp sợ đến mức ngay cả mời cô đến nói chuyện cũng không có mà trực tiếp đưa giấy tờ liên quan cho cô điền.

Tô Đường chỉ dùng ngón tóc nghĩ thôi cũng hiểu tại sao.

Dường như Tô Đường có thể tưởng tượng ra, nếu hôm nay cô không đến muộn mà đến văn phòng đúng giờ, thì đến tám phần sếp quản lý trực tiếp của cô sẽ giải thích bằng một câu với mười phần ám chỉ —— đều do cấp trên chỉ thị xuống.

Thẩm Dịch nhắc nhở cô không sai mà, khi Trần Quốc Huy gửi ảnh chụp hồ sơ của cô cho Thẩm Dịch thì đồng thời ông ta cũng chuẩn bị tặng cô một món quà bất ngờ.

Tô Đường cười cười, nói cảm ơn, đi ra ngoài rồi đóng cửa lại, vừa đi về phía văn phòng, vừa lôi đi động ra, chuẩn bị nhấn một tin cho Thẩm Dịch.

Lúc lời điện thoại ra, Tô Đường mới nhận ra Lục Tiểu Mãn đã nhắn tin qua QQ cho cô, nội dung cơ bản chính là báo trước cho cô biết chuyện cô bị điều đi Châu Phi, sáng sớm hôm nay cô chạy loạn lên đi làm, nên vẫn chưa kịp sờ vào di động.

Tô Đường đột nhiên nhận ra những ánh mắt quái lạ trong văn phòng sáng nay là vì sao mà có, cô khẽ mỉm cười rồi nhấn một tin cho Lục Tiểu Mãn.

—— Hỗ trợ dự án ở Châu Phi không phải là chuyện chẳng thể từ chối được sao?

Lục Tiểu Mãn lập tức đáp lại bằng một tin nhắn âm thanh hơn mười giây, Tô Đường không bấm vào nghe, dựa vào kinh nghiệm làm bạn với Lục Tiểu Mãn cô có thể cảm nhận được cô nàng sẽ mắng cô là vô tâm vô phế thế nào.

Tô Đường trở lại bàn làm việc của mình, nhét bảng thông tin kia vào ngăn kéo, bình tĩnh nhắn cho Thẩm Dịch một tin ngắn.

—— Nhận được món quà bất ngờ. Công vẫn điều chuyển qua dự án ở Châu Phi.

Sau khi Tô Đường nhắn tin ấy xong liền đặt di động qua một bên, rồi click vào hệ thống mail nội bộ, mở một mail mới, trong khung người nhận mail cô gõ địa chỉ mail của Trần Quốc Huy, còn chưa kịp biên tập nội dung cần gửi, di động liền rung lên liên hồi.

Thẩm Dịch đáp lại một câu nghe có vẻ khá nghiêm túc.

—— Chú ý đọc lại các điều khoản trong hợp đồng nhé.

Tô Đường đọc xong thì ngẩn người.

Cô vừa đọc qua tập hồ sơ kia một lượt, hợp đồng kia cũng chỉ là một hợp đồng bình thường đúng quy cách, không có gì đáng để soi mói, cũng không có điểm gì cần đặc biệt chú ý

—— Cần chú ý điều gì?

Tô Đường gửi xong tin này liền đặt di động xuống, mới vừa chuẩn bị gõ mấy câu khách khí chẳng liên quan với Trần Quốc Huy, Thẩm Dịch đã nhắn tin lại cho cô.

—— Nếu cho phép mang theo người nhà, em có thể suy tính xem sao.

Tô Đường nhìn hai chữ “Người nhà” kia mà nhướn mày.

Anh quả thật rất biết tự thêm chức danh cho bản thân đấy chứ .....

Tô Đường nhanh chóng biên soạn mail cho Trần Quốc Huy rồi nhấn nút gửi, sau đó cô cầm di động lên, mặc dù đã hiểu nhưng vẫn giả vờ hỏi anh.

—— Nếu như ở Châu Phi ngoài thảo nguyên ra chỉ có mấy con Pikachu hoang, không thì nhất định bà ngoại em sẽ từ chối không đi.

Thẩm Dịch nhấn lại ra vẻ là nhường cô.

—— Không thì mang theo thú cưng cũng được mà.

Tô Đường chợt nhớ lần trước cô có nói mình muốn đem anh về nhà làm thú cưng, thì không tự chủ được cong khóe miệng, nụ cười lan ra cả mặt nên chẳng còn buồn ngủ nữa, Thẩm Dịch lại lần thêm một bước.

—— Thịt tươi [1] cũng được.

[1] Ý ám chỉ anh là thịt tươi.

Thẩm Dịch đi đến bước này là đã nhượng bộ lắm rồi đấy, Tô Đường không chuẩn bị tâm lý, tay đang cầm di động bỗng bật cười ra thành tiếng, trong một căn phòng im lặng thế này khó có thể lơ đi tiếng cười kia của cô.

Tô Đường vội vàng cắn môi, tiếng cười im bật, cô vui đầu nhắn tin.

—— Ước muốn tới du ngoạn thảo nguyên ở Châu Phi của anh mãnh liệt đến thế sao?

Thẩm Dịch đáp lại rất nghiêm túc.

—— Từ lúc anh học năm hai đại học đã đặc biệt muốn tới Châu Phi nhìn động vật hoang dã sống rồi, đáng tiếc là không có ai chịu chung một đội với anh cả.

Giữa những con chữ kia của Thẩm Dịch lộ ra vẻ mệt mỏi nặng nề, Tô Đường nhìn không được mà hỏi anh.

—— Vì sao?

Cho dù không nghe thấy gì cũng không nói được, nhưng Thẩm Dịch cũng sẽ chăm sóc bạn cùng cặp rất tốt, đi đâu cũng cố gắng không trở thành gánh nặng của đối phương.

Thẩm Dịch lại nhấn một tin nhắn mang đậm vẻ ủ rũ buồn rầu ấy.

—— Có một vị tiến sĩ học hệ bác sĩ pháp y nói với anh, nhìn từ góc độ động vật hoang dã ăn thịt cho thấy, dạng người anh nhìn rất ngon miệng.

“.....”

Tô Đường còn đang cân nhắc xem trong lòng Thẩm Dịch thì mình có được tính là một trong số các thành viên của “Động vật hoang dã ăn thịt” không, thì máy tính đã kêu “tinh” một tiếng.

Trần Quốc Huy gửi mail qua cho cô, nói hôm nay ông ta sẽ tới Hoa Chính hợp dự án, sau bữa cơm trưa có thể cho cô năm phút để nói chuyện.

Tô Đường cong khóe miệng nở nụ cười mỉm, cúi đầu gửi tin nhắn cho Thẩm Dịch.

—— Chắc không được đi Châu Phi đâu, thôi thì cuối tuần chúng ta tới vườn bách thú nhé.

Trước khi ăn cơm trưa, Tô Đường vừa uống cafe vừa ngồi làm việc, trưa nay cô không cùng Lục Tiểu Mẫn tới nhà ăn, mà mua một chiếc bánh sandwich cực to ngay tại cửa hàng subway trước cửa công ty, sau đó đứng gần cửa nhà ăn của công ty, vừa ăn vừa chờ Trần Quốc Huy.

Khi Trần Quốc Huy com nước xong xuôi đi ra thì Tô Đường vừa ăn xong một nửa chiếc bánh.

Bên cạnh Trần Quốc Huy còn có vài người đi cùng, đều là người bên phía tập đoàn xuống hợp dự án, cũng chẳng khác mấy người cùng ăn bữa cơm với cô hôm trước, chỉ là lần này có thêm một người là Triệu Xương Kiệt.

Triệu Xương Kiệt neho mắt nhìn cô, Tô Đường cũng chẳng thèm nhìn hán lấy một lần.

Trần Quốc Huy đứng lại trước mặt Tô Đường, rồi quay lại nói với những người phía sau, “Mọi người cứ lên trước đi, tôi và Tiểu Tô nói chuyện một lát.”

Tô Đường mang theo chiếc bánh sandwich còn dư một nửa kia đi theo Trần Quốc Huy vào một phòng nghỉ ở tầng một, Trần Quốc Huy rót cho cô một chén nước.

“Tiểu Tô, ngồi đi.”

Tô Đường cũng chẳng thèm khách khí với ông ta, ngồi xuống chiếc ghế phía đối diện, uống một ngụm nước ông ta vừa rót, cho trôi cổ họng, nhưng không mở miệng nói gì.

Trần Quốc trầm giọng cất lời, “Tiểu Tô à, chuyện công ty điều cô tới dự án ở Châu Phi, tôi cũng không rõ lắm đâu, tôi không chịu trách nhiệm điều phối nhân sự, tuy nhiên cô đã từng đi du học, biết tiếng Pháp, lại thông thạo một vài tiêu chuẩn quốc tế.....”

Không đợi Trần Quốc Huy nói xong, Tô Đường cười mỉm, thân nhiên tiếp lời, “Tôi có thể giúp ngài khuyên nhủ Thẩm Dịch, với anh ấy mà nói không phải chỉ cần động tay chút là xong việc sao.”

Trần Quốc Huy im lặng mấy phút, rồi đột nhiên cười lác đác, “Tiểu Tô à, cô đã từng sống ở nước ngoài nên hẳn là cũng biết, không phải tất cả đất ở Châu Phi đều khô cằn sỏi đá, dự án của chúng ta ở Châu Phi.....”

Tô Đường lại thân nhiên cắt ngang lời Trần Quốc Huy đang nói, “Tôi đang hẹn hò với Thẩm Dịch, nhất định anh ấy sẽ nghe lời tôi nói.”

Không đợi Trần Quốc Huy mở miệng, Tô Đường lại nói thêm mấy câu nữa, “Ông là người có vợ nên cũng biết đấy, con người ta khi yêu đương thì IQ sẽ giảm đi một nửa, nhất định ông cũng đã từng trải qua rồi.”

Trần Quốc Huy nhú mày, hơi dịch thẳng người lên tựa lưng vào sofa, “Thật ra những dự án nước ngoài đều là cơ hội tốt, tiền lương và trợ cấp luôn cao hơn trong nước, thăng chức cũng.....”

“Chuyện của ông.....”

Tô Đường thân nhiên mở lời chặn đứng lời Trần Quốc Huy vừa nói, di động trong túi quần đột nhiên rung lên, Tô Đường đoán là Lục Tiểu Mẫn gọi điện thoại tìm cô, nên không để ý, dừng lại một chút rồi cô nói tiếp.

“Chỉ cần tôi nói một câu thôi.”

Trần Quốc Huy cầm chén nước của mình lên, khẽ nhấp một ngụm.

Tô Đường lại nói thêm một câu, “Tôi không cần đi Châu Phi nữa, cũng chỉ cần một câu của ông.”

Trần Quốc Huy khẽ chau mày, đặt chén nước lại xuống bàn, giọng điệu vẫn sang sảng như vậy, “Thế này đi..... Theo lý thuyết mà nói, chuyện này

không phải do tôi phụ trách, nhưng cô lại là con gái, để cô công tác ngoài công trường cũng không an toàn cho lắm, chờ chút nữa họp xong tôi sẽ nói vài câu với bên nhân sự xem sao, nếu bọn họ còn có thể chọn được người thích hợp khác, cô sẽ không phải đi nữa.”

“Cám ơn Trần tổng.”

Tô Đường cầm theo nửa chiếc bánh sandwich kia đi ra khỏi phòng nghỉ, mặt chẳng chút biến sắc đi thẳng vào thang máy, rồi mới dám thở phào một hơi.

Chiều này là Thẩm Dịch đã dạy cô, đừng quan tâm Trần Quốc Huy nói gì, chỉ cần nói toàn bộ những điều mình muốn, dù sao tại ông ta cũng không có vấn đề, không phải do não ông ta có quyết định muốn nghe hay là không.

Hệ thống thính giác của con người rất ngốc, hoặc là không thể nghe thấy gì, hoặc là cái gì cũng nghe thấy, có một vật đặt trước mắt nếu như bạn không muốn nhìn thì có thể nhắm mắt lại, nhưng đối với những âm thanh không muốn nghe thì lại không thể đóng lỗ tai lại được, cho dù có vờ tay lên che tai, cũng không thể chặt kín như khi bạn nhắm mắt.

Ra khỏi thang máy, Tô Đường muốn nhấn một tin cho Thẩm Dịch nói cho anh biết hiệu quả cách anh dạy cô, vừa lúi đi động ra mới thấy, lúc này người gọi điện cho cô không phải Lục Tiểu Mãn mà là Từ Siêu.

Tô Đường hơi ngẩn người một chút, đột nhiên nhớ ra lời Từ Siêu nói tối qua, môi khẽ nở nụ cười.

Anh ấy lại đang ngắm ảnh cô mà nhớ cô sao?

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, Tô Đường liền chau mày.

Lúc này Thẩm Dịch phải đang ở nhà mới đúng, Từ Siêu sao biết được anh ấy đang nhớ cô?

Không hiểu sao Tô Đường hoảng hốt hẳn lên, cô nhanh chóng gọi điện cho cậu ta.

Di động vừa vang chuông, đầu bên kia đã truyền đến giọng nói sốt ruột của Từ Siêu.

“Chị Tô, chị có ở công ty không?”

Đầu máy bên kia vang lên tiếng lốp xe cao su ma sát với mặt đường vì đang chạy quá nhanh, còn có cả tiếng còi xe vang lên ồn ào, có vẻ như đang ở ngoài đường.

“Có, làm sao thế?”

Giọng Từ Siêu nghe ra còn hoảng hốt hơn cả cô, “Anh Thẩm bị bệnh, em đang đưa anh ấy đến bệnh viện đây. . . . . Anh Triệu đang đi học bên Hongkong, viện trưởng Thẩm cũng đang công tác bên Mỹ, Chị Tô, chị có qua bệnh viện được luôn không?”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Triệu Dương không có, Thẩm Tư Niên cũng không ở đây, nhưng vẫn còn Trương Tuệ, chẳng trách Từ Siêu lại gấp gáp sợ hãi như vậy.

Tô Đường cũng gấp nhưng Từ Siêu còn đang lái xe, Tô Đường không dám hỏi nhiều.

“Cậu đừng có gấp, tôi sẽ qua luôn.”

Từ Siêu lập tức an tâm hơn nhiều: “Vâng.”

Cúp điện thoại Từ Siêu rồi, Tô Đường vội tìm Lục Tiểu Mãn xin số điện thoại vợ Triệu Dương, gọi điện thoại qua, Tống Vũ cũng đang ở bệnh viện làm việc, vừa nghe Tô Đường nói Thẩm Dịch sẽ qua thì lập tức hiểu ý đáp một câu: “Yên tâm.”

Thời gian nghỉ trưa còn chưa hết, nhất thời không tìm được được ai để xin nghỉ, Tô Đường vào trong văn phòng nói với chị Chu rằng nhà có việc gấp, sau đó cô vội vàng bắt taxi chạy tới.

Trên đường đi, Tô Đường liên tục thúc tài xế đi nhanh, bác tài bị cô giục cũng sốt ruột, rốt cuộc vẫn không nhanh bằng sốt ruột trong lòng Từ Siêu, khi Tô Đường đến bệnh viện Bác Nhĩ thì Từ Siêu và Tống Vũ đang đợi ngoài phòng cấp cứu.

Từ Siêu thì lo lắng đi đi lại lại ngoài cửa phòng, Tống Vũ khoác áo blouse yên lặng đứng chờ ở bên, thất thần nhìn cửa phòng cấp cứu đóng chặt.

Tô Đường vội vàng đi tới, thở gấp nói: “Thẩm Dịch làm sao thế?”

Vừa thấy Tô Đường đến đây, Từ Siêu vội vàng nghênh đón: “Có thể là vì đau dạ dày...”

Tô Đường càng nóng nảy hơn khi nghe câu trả lời lập lờ: “Cái gì là có thể hả?”

“Em cũng không biết... Đột nhiên anh Thẩm gửi tin nhắn nói em đến đón vào viện, em đến nhà thì anh ấy đã ngất đi rồi, em công anh ấy xuống...”

Từ Siêu như quân lính bị đánh bại nhìn thấy được tướng quân của mình, nói liên tục, rồi vành mắt còn đỏ lên, Tô Đường thấy vậy cũng không dám nổi nóng với cậu ta.

Tô Đường lo lắng không nói gì, lúc này Tống Vũ mới đi tới nói chen vào.

“Cô đừng sốt ruột, tôi thấy vấn đề cũng không lớn lắm, có thể là đau dạ dày cấp tính nên mới ngất, có vẻ Thẩm Dịch mệt mỏi lắm, có phải gần đây anh ấy đi làm cả ngày lẫn đêm không?”

Tống Vũ và Triệu Dương tính tình khác hẳn nhau, Tống Vũ nói chuyện rất nhẹ nhàng, không hoang mang, Tô Đường nghe thấy cũng bình tĩnh lại hơn.

Tô Đường hơi ngại, lắc đầu: “Không đâu, chắc do gần đây anh ấy bị áp lực hơi lớn, không ngủ ngon... Cảm ơn cô đã giúp đỡ.” Tô Đường nói xong, nhìn Từ Siêu nóng ruột nóng gan vịn xoắn hai tay: “Cũng cảm ơn cậu nhiều.”

Tống Vũ mỉm cười, vỗ nhẹ lên tay Tô Đường: “Cô không cần khách khí với chúng tôi đâu, bọn tôi ăn chức Thẩm Dịch còn nhiều hơn cô nữa đó, Từ Siêu nhỉ?”

Từ Siêu vội vàng gật đầu.

Không đợi Từ Siêu nói gì đó, dòng chữ ‘đang sử dụng’ trên phòng cấp cứu tắt đèn, hai vị bác sĩ mở cửa đi ra.

Vị bác sĩ có tuổi tóc hơi bạc đi thẳng tới chỗ Tống Vũ, Tống Vũ gọi: “Bác sĩ Tề.”

“Không sao đâu, chỉ là đau dạ dày cấp tính...” Bác sĩ Tề nói, không biết nên khóc hay cười, ông than một tiếng lắc đầu: “Hẳn nào Tiểu Triệu nhà cô suốt ngày nói đáng đời cậu ấy, nào có người bệnh nào đã làm phẫu thuật cắt dạ dày, có tiền sử loét dạ dày, còn dám uống cà phê lúc bụng rỗng không?”

Tô Đường và Từ Siêu giật mình. Uống cà phê sao?

Người uống cà phê thường có hai nguyên nhân, một là thêm cà phê, hai là cần nâng cao tinh thần.

Hôm nay cô uống cà phê vì lý do thứ hai, rõ ràng Thẩm Dịch cũng không phải loại thứ nhất.

Tô Đường đột nhiên nhớ tới, cô lấy được những băng biểu kia gửi cho Thẩm Dịch cũng chỉ hơn chín giờ, Thẩm Dịch lập tức nhắn tin lại, hẳn là anh không ngủ, lúc ấy cô đau đầu chóng mặt, không để ý nhiều lắm.

Anh đã tan tầm về nhà rồi còn ráng đi làm làm gì?

Tống Vũ lại càng hoảng sợ, nhủ mảy mai thay Thẩm Dịch: “Không thể nào, bình thường Thẩm Dịch rất chú ý giờ giấc, giấc ngủ cũng không tốt lắm, chưa bao giờ uống cà phê cả.”

Bác sĩ Tề gượng cười: “Nếu không tin cô lấy bã nôn của cậu ấy đi xét nghiệm xem, chẳng có gì khác... Cậu ấy gạt mọi người hay là tôi gạt, để cậu ấy tỉnh thì hỏi xem thế nào.”

Tống Vũ cũng không nói giúp Thẩm Dịch nữa: “Làm phiền bác sĩ Tề quá.”

“Khụ, khách khí cái gì, nói như kiểu cô không phải là bác sĩ giống tôi ấy...”

Tống Vũ cười cười, bác sĩ Tề vỗ vai rồi đi theo giường cấp cứu đẩy Thẩm Dịch ra.

Tống Vũ còn phải trực ban, Tô Đường lại cảm ơn Tống Vũ lần nữa rồi đi vào phòng bệnh của Thẩm Dịch.

Thẩm Dịch chưa tỉnh, hai mắt tự nhiên, lông mi rậm rạp gác lên làn da tái nhợt, cả người yên lặng nằm trong chăn, chỉ có chút xiu ngực và bàn tay đang truyền nước lộ ra ngoài, cổ áo và tay áo sơ mi không phải là bộ mà anh đã mặc hôm qua.

Tô Đường hỏi Từ Siêu đi vào cùng cô: “Cậu mặc quần áo cho anh ấy hả?”

Từ Siêu lắc đầu: “Lúc em đến thì anh Thẩm đã mặc thế này rồi, chắc là tự mặc đấy ạ.”

Tô Đường xót xa trong lòng.

Cô chưa từng bị dạ dày hành hạ, nhưng Thẩm Dịch có thể chịu đau mà còn bất tỉnh thì có thể thấy khi nó phát tác sẽ đau đến mức nào, lần trước Triệu

Dương nói nửa đêm anh đột nhiên bị đau dạ dày, kéo rách cả ga giường... xem ra cũng có sáu phần là thật.

Đau như vậy mà còn muốn kiên trì mặc quần áo chỉnh tề mới bằng lòng đến bệnh viện, anh chỉnh tề như vậy cho ai xem, trong lòng Tô Đường biết rõ.

Tô Đường khuyên Từ Siêu về nhà, đóng cửa phòng bệnh rồi kéo rèm vào, che ánh mặt trời chói chang như muốn xuyên qua người anh, ngồi vào ghế cạnh giường bệnh trông anh.

Lần đầu tiên Tô Đường cảm thấy ý nghĩa thực tế khi ngồi trước giường bệnh trông một người không có ý thức, ai dám đến làm anh không thoải mái, cô nhất định sẽ không để người này cười đi ra ngoài.

Tô Đường cứ ngồi trông anh như vậy, và người như thế cũng không xuất hiện, nhưng Thẩm Dịch thì lại không ổn lắm.

Có thể là do dạ dày vẫn đau, Thẩm Dịch muốn vươn tay ra ôm bụng, nhưng anh lại cử động tay truyền nước, Tô Đường sợ anh lộn xộn sẽ chảy máu, vội vàng đề cổ tay anh lại.

Tay thì bị ép lại, dạ dày vẫn đang đau, Thẩm Dịch nhú mày, khẽ sờ hừ một tiếng, đầu xoay xoay trên gối nhưng không tỉnh lại.

Tô Đường thấy khó chịu, một tay khẽ vuốt mái tóc ướt mồ hôi, một tay đưa vào trong chăn, cởi bỏ nút áo sơ mi, lòng bàn tay dán lên gần dạ dày, khẽ xoa xoa lên, rồi lại khẽ nói gì đó như đang dỗ anh.

Không biết là xoa dễ chịu hơn hay nghe giọng nói dịu dàng của cô, hàng mi anh khẽ giãn ra, thoải mái thả lỏng.

Tô Đường cứ xoa xoa cho anh, Thẩm Dịch ngủ khá ngon, hơi thở lại rất nhẹ, cả người tái nhợt nhưng ổn hơn, đầu vẫn nghiêng về bên Tô Đường như biết cô vẫn đang bên cạnh anh,

Truyền được hai phần ba bình nước biển, Thẩm Dịch mới mơ màng tỉnh lại, thấy Tô Đường ngồi bên cạnh giường bèn cười tươi, trên gương mặt trắng bệch hơi đỏ ửng, hình như là rất vui.

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười lườm anh, không dám ngừng động tác trên tay: “Anh còn cười được, không đau phải không?”

Thẩm Dịch cười vô lực lắc đầu, bàn tay kia bất giác nắm lấy tay Tô Đường đặt trên bụng mình đưa lên môi, quyến luyến hôn lên lòng bàn tay cô.

Tô Đường bị anh hôn ngửa ngửa, chẳng thể nào tức được.

Thẩm Dịch khẽ nắm bàn tay vuốt lên những con đau mà anh phải chịu, nâng tay kia lên viết chữ vào lòng bàn tay cô, nơi anh vừa hôn qua.

Thẩm Dịch viết gì đó, rất chậm, mặc dù nhìn ngược nhưng Tô Đường vẫn có thể biết được anh muốn nói gì.

—— Anh mơ thấy em đang ở đây, em đúng là đang ở đây.

Lòng bàn tay Tô Đường bị anh khẽ chọc vào, những lời anh nói cũng làm lòng cô âm ỉ đau. Vì thế nên vừa rồi anh vui vẻ ư?

Thẩm Dịch lại viết tiếp

—— Biết thế thì anh sẽ không ngủ.

Thẩm Dịch viết xong, gương mặt nhìn cô, nụ cười có chút yếu ớt, nhưng mang vẻ thỏa mãn.

Anh ý vào việc không muốn tỉnh lại, nhưng mà lại nghĩ đang khó chịu sẽ nhìn thấy cô...

Trái tim Tô Đường vừa đau vừa xót, nhớ lý do vì sao anh nằm đây thì lại xụ mặt xuống mắng: “Ngoài mơ thấy em ra thì có phải mơ thấy anh bụng rỗng uống nhiều cà phê không hả?”

Thẩm Dịch cười, có chút ảm ức lắc đầu.

“Còn nói xạo hả, nói xạo nữa em đưa anh đến khoa xét nghiệm nhé.”

Thẩm Dịch càng cười tươi hơn, đôi mắt khẽ cong lên, như là biết rõ cô không làm gì được anh, cố ý dọa anh như dọa trẻ con.

Thẩm Dịch vẫn lắc đầu, nghiêm túc viết trong lòng bàn tay Tô Đường.

—— Không nhiều đâu, chỉ có nửa cốc thôi.

Tô Đường quả muốn dùng tay này đánh vào mặt anh, xem anh còn cười được không.

Thẩm Dịch như chú mèo ngửa người đợi cô xoa bụng, không hề kiêu ngạo mà lộ phần mềm mại trước mặt cô, niềm tin như vậy cũng làm giọng Tô Đường mềm đi.

Tô Đường xoa xoa tóc anh: “Có chuyện gì mà anh phải ráng đi làm thế?”

Thẩm Dịch cười dịu dàng, khẽ viết vào tay cô.

—— Bảo vệ em

Viết xong ba chữ kia, lại từ từ viết thêm

—— Anh đồng ý.

Tô Đường ngẩn người một lát mới hiểu ra.

Tối hôm qua anh dặn cô nếu như Trần Quốc Huy có động tĩnh gì, cho dù là chuyện xử lý dễ cũng phải nói trước cho anh.

Lúc ấy Tô Đường cho là anh cần những tin tức này để tổng hợp lại phán đoán hướng đi của Trần Quốc Huy.

Tô Đường kinh ngạc tròn tròn hai mắt: “Anh vẫn luôn chờ tin nhắn của em sao?”

Thẩm Dịch khẽ gật đầu.

Bàn tay xoa mái tóc anh cũng dịu dàng đi nhiều, đau lòng nhắc nhở anh: “Chín giờ em mới vào làm, anh ngủ lấy bốn giờ cũng được mà, uống cà phê làm gì chứ...”

Nụ cười anh vẫn không nhạt đi, ăn ngay nói thật, viết vào lòng bàn tay cô.

—— Em không ngủ được, có lẽ còn muốn nói chuyện với anh.

Thẩm Dịch viết xong, lại chậm rãi viết thêm một câu thật lòng.

—— Anh rất nhớ em

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Móng tay Thẩm Dịch được cắt tỉa rất sạch sẽ gọn gàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng quẹt qua lòng bàn tay cô, để lại cảm giác ấm áp nhẹ nhàng, thẩm thấu vào lớp da thịt mỏng manh trong lòng bàn tay của Tô Đường rồi lan ra cả người cô.

Vẽ xong ba chữ ấy, đầu ngón tay anh hơi cứng lại, rồi Thẩm Dịch ngược mắt lên, lẳng lặng nhìn cô, nụ cười vương bên khóe môi cũng dịu nhẹ như cảm giác ấm áp vừa lưu lại trong lòng bàn tay cô vậy.

Tô Đường hơi ngẩn người.

Cô nghĩ sai rồi.

Phương pháp nhìn ảnh người thương để giảm bớt sự nhớ nhung với cô là không có hiệu quả, mà ngay cả đối với Thẩm Dịch cũng không có tác dụng gì, đúng như lời Từ Siêu đã nói, anh thường xuyên sợ sẽ làm phiền đến cô, nên chỉ đành uống rượu độc giải khát.

Anh đã phải làm thế này bao nhiêu lần rồi, Tô Đường vốn không biết gì cả.

“Xin lỗi.....”

Thẩm Dịch thấy cô nói xin lỗi thì ngờ ngác, anh nhanh chóng lắc lắc đầu, buông bàn tay anh vừa nắm để làm bảng viết chữ ra, rồi quay đầu nhìn về phía chiếc tủ đầu giường, dường như muốn tìm thứ gì đó.

Tô Đường vươn hai tay ôm lấy gò má nghiêng nghiêng của anh, dịu dàng vuốt ve, rồi quay mặt anh về phía mình.

“Anh đang tìm di động à?”

Thẩm Dịch gật gù đầu.

Lúc Từ Siêu đưa anh tới bệnh viện thì hơi sốt ruột, không để ý nên quên mang điện thoại của anh theo, Tô Đường đành lúi di động của mình ra, mở ứng

dụng ghi chú, đưa tới bên tay không bị cảm kim truyền nước kia của anh.

Thẩm Dịch cầm di động bằng một tay, dù có hơi yếu nhưng vẫn nghiêm túc gõ chữ.

—— Em không quấy rầy anh, anh vui lắm, khi em không ngủ được tức là em đang nhớ anh.

Sự vui vẻ đơn giản ấy dường như đã thoát khỏi xương tủy anh, thấm ướt từng tắc xương, trải đều trên làn da sạch sẽ, Tô Đường dù có là đầu gỗ cũng có thể cảm giác được điều đó.

Tô Đường muốn dùng một biện pháp nghiêm khắc hơn để giáo dục cái người theo tiêu chuẩn kép này, nhưng khi nhìn thấy nụ cười dịu dàng mà thỏa mãn của Thẩm Dịch, Tô Đường lại chẳng thể nào nghiêm khắc với anh được, chỉ đành vừa bực mình vừa buồn cười xoa xoa loạn tóc anh lên, “Nếu anh cảm thấy em không làm phiền anh, vậy sao anh lại nghĩ mỗi lần nhớ em muốn gọi điện cho em, nói cho em biết thì sẽ là quấy rầy em?”

Tay cầm di động của anh hơi siết lại, hàng mi dày như những thanh nan chầm chậm sụp xuống, che đi một nửa sự thỏa mãn trong đôi mắt, cả gương mặt anh đột nhiên trở nên u buồn lo lắng.

Bên khoe môi vẫn treo một nụ cười khế miêng cưỡng, ngược lại càng làm nổi bật sự đau đớn còn chưa tan hết, sắc mặt anh càng ngày càng tái nhợt.

Tô Đường khẽ nhăn mặt, lấy lại chiếc di động anh đang cầm trên tay.

Thẩm Dịch còn chưa kịp hồi hồn lại trong cơn suy tư của bản thân, thì Tô Đường đã nhanh chóng đưa di động về phía anh chụp tách một cái, rồi click mở, đưa tấm ảnh ra trước mặt anh.

Thẩm Dịch ngẩn ngơ nhìn thoáng qua gương mặt mình vài giây trước trên màn hình kia, anh lại càng kinh ngạc ngược mắt lên nhìn về phía Tô Đường.

“Anh đã nhìn thấy chưa, phải nhớ thật kỹ nhé,” Tô Đường phụng phịu, vờn tay chỉ chỉ vào màn hình di động, “Đây là vẻ mặt em cực kỳ không thích nhất.”

Thẩm Dịch ngẩn người, rồi lại hạ mắt nhìn thoáng qua tấm ảnh, lông mày khẽ nhíu lên.

Khi Thẩm Dịch ngược mắt lên lần nữa, thì anh cũng đuối tay ra hoa tay múa chân vẽ một dấu hỏi chấm lên không trung.

“Anh trung cái mặt ấy ra là có ý gì, ý là anh đang ghét chính bản thân mình.” Tô Đường phồng mang trợn mắt, oán hận nói một câu y như hô khẩu lệnh, “Em ghét tất cả những người nào ghét anh.”

Ánh mắt Thẩm Dịch bỗng trở nên thâm sâu hơn, Tô Đường có cảm giác anh đang nghĩ gì đó, lại không biết anh nghĩ gì, chỉ thấy Thẩm Dịch có chút đắm chiêu hơi mấp máy miệng, đuôi ngón tay chỉ vào chiếc di động cô đang cầm trong tay giờ ra trước mặt anh.

Tô Đường đưa di động cho anh.

Thẩm Dịch nhận chiếc di động, liền nhẹ nhàng ấn xóa tấm ảnh vừa rồi, nhanh đến mức khi Tô Đường muốn cản anh lại, thì anh đã thoát khỏi bộ sưu tập ảnh, ấn vào ghi chú và bắt đầu gõ chữ rồi.

—— Sau khi anh quyết định theo đuổi em thì có gửi một email cho bác sĩ tâm lý của mình, anh ấy nói bởi vì cơ thể anh không hoàn hảo và vấn đề tâm lý trước giờ, nên khi gặp được đối tượng mà mình thích, sẽ sinh ra cảm giác tự ti là chuyện rất bình thường, chỉ cần tiến hành tư vấn tâm lý kịp thời là được.

Khi Thẩm Dịch gõ những chữ ấy thật sự rất bình tĩnh, tuy rằng vị bác sĩ kia nói thẳng ra như thế sẽ khiến người ta có chút khó chịu, nhưng Tô Đường không thể phủ nhận một điều, vị bác sĩ tâm lý này nói rất có lý.

Dù trong chuyện tự đối đãi với bản thân, thỉnh thoảng Thẩm Dịch sẽ có một vài hành động tùy hứng làm bậy, nhưng bất luận là do sức khỏe hay tâm lý có vấn đề, Thẩm Dịch cũng chưa bao giờ sợ bệnh né bác sĩ, riêng chuyện ấy Tô Đường rất bội phục anh.

Tô Đường cũng rất thích dùng phương pháp khoa học hiệu quả nhất để giúp anh giải quyết mấy vấn đề này, “Tư vấn thế nào đây?”

Thẩm Dịch chuyển chiếc di động sang tay kia rồi đặt lên gối, anh vịn tay lên giường muốn ngồi xuống, Tô Đường không biết anh đang muốn làm gì, liền vờn tay đỡ anh một chút, cầm gối chống sau lưng anh, để anh dựa người vào đầu giường mà cảm thấy thoải mái hơn chút.

Thẩm Dịch nhìn cô cười cười, tỏ vẻ cảm ơn, sau đó vờn tay chỉ chỉ vào hai chiếc vòng bảo vệ ở hai bên giường, rồi làm động tác muốn kéo nó xuống.

“Muốn em gạt vòng bảo vệ xuống à?”

Thẩm Dịch gật gật đầu.

Tuy Tô Đường không hiểu gì nhưng vẫn làm theo lời anh.

Cô hạ chiếc vòng bảo vệ xuống, đứng bên giường hỏi người vẫn đang im lặng nhìn cô kia, “Sau đó thì sao?”

Thẩm Dịch đuối tay vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, ý bảo Tô Đường ngồi xuống.

Tô Đường không chút suy nghĩ ngồi xuống, mông vừa đặt xuống giường, đã bị Thẩm Dịch ôm vào lòng.

Thẩm Dịch ôm cô, dùng chính cánh tay đang truyền nước biển ấy, Tô Đường cũng không dám tránh né gì, chỉ đành theo ý anh nhẹ nhàng áp người mình vào lồng ngực anh, cứ để anh dùng nốt bàn tay còn lại giữ một bên gò má cô, rồi anh dịu dàng hôn cô.

Vừa rồi vì giúp anh xoa bụng, Tô Đường đã cởi sạch mấy nút áo và quần của anh, Thẩm Dịch vừa ngồi xuống kéo vạt áo lại, nhưng cô nằm trong lòng anh cọ quậy vài cái thì hai vạt áo đã trượt trái trượt phải sang hai bên, mở ra hết rồi.

Thẩm Dịch và cô rùng rợn giao nhau, cảm giác nóng bỏng ẩm áp của da thịt gần kề dường như đang cố gắng từng bước nuốt sạch lý trí của Tô Đường, tay cô đã bất giác mò từ ngực anh trượt xuống vòng eo nhạy cảm kia từ bao giờ, hơi thở của Thẩm Dịch cũng càng ngày càng nặng nề hơn hẳn, đúng lúc đó cửa phòng bệnh bất chợt bị đẩy ra.

Ngay sau đó truyền đến một tiếng gầm gào lên như sấm.

“Ồi trời, thần linh của tôi ơi...”

Ánh mắt Thẩm Dịch hạ xuống, trong mắt anh giờ đây ngập tràn hình bóng người trong lòng mình, còn những chuyện ngoài tầm mắt thì anh hồn nhiên như không có cảm giác gì, Tô Đường quả thực bị tiếng gào vừa rồi làm giật mình, cả người cô cứng đờ, rằng môi cũng run lên cầm cập, cắn luôn vào lưỡi Thẩm Dịch.

“Ưm...”

Thẩm Dịch bị đau đành thả lỏng tay, Tô Đường còn chưa kịp mở miệng nói lời xin lỗi, thì một bà chị y tá tầm tuổi trung niên đã thờ phỉ phỉ đi tới, trút ào ào những lời giáo huấn.

“Đã là người trưởng thành cả rồi, mà một vài kiến thức cơ bản cũng không có! Cậu nhìn thử cổ tay mình đi, máu cũng chảy ra hết rồi, cậu đang định truyền nước hay hiến máu đấy?!”

Y tá trưởng với gương mặt sắt, nói thật sự rất nhanh, Thẩm Dịch còn chưa kịp hồi hồn lại sau cái cắn lưỡi của Tô Đường vừa nãy, một tay anh che miệng, một tay cầm vạt áo nhưng không kịp cài cúc, tròn mắt nhìn y tá trưởng mà không hiểu gì, cả gương mặt đều là vẻ vô tội, nhìn y tá trưởng mà không biết phải làm sao.

“Cậu nói xem cậu.....”

Y tá trưởng cũng không biết phải nói sao nữa, chỉ tròn mắt nhìn hai người một cái, rồi vươn tay kéo bàn tay Thẩm Dịch đang che trên miệng, thuận thực xử lý chiếc kim tiêm đang ghim trên bàn tay anh mà ngay cả Tô Đường cũng nhận ra được tình trạng tồi tệ của chiếc kim tiêm kia, chị y tá vươn tay gỡ bình nước muối xuống, rồi lại tiếp tục bài ca lâu bầu dục dỗ hai người.

“Hai cô cậu nhìn lại mình đi, đều là người trẻ cả, việc ấy thì cần gì phải gấp gáp.....”

Tô Đường lòng ngổn ngang nhìn theo y tá trưởng đi ra khỏi phòng bệnh, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Thẩm Dịch đang u oán lườm cô, Tô Đường chẳng chút khách khí lườm anh một cái.

Hai người còn chưa kịp phân thắng bại trong cuộc chiến tròn mắt, thì chiếc di động Thẩm Dịch vừa đặt dưới gối liền rung lên.

Tô Đường tạm thời rời khỏi cuộc chiến, vươn tay lấy lại di động, trên màn hình hiển thị cuộc gọi đến từ Lục Tiểu Mẫn.

Lục Tiểu Mẫn vừa mở miệng thì cũng bình tĩnh chẳng kém câu ‘Ồi thần linh ơi’ của cô y tá trưởng vừa nãy, “Tô nữ hiệp à, không phải cậu định tạo phản đây chứ? Trong vòng một ngày vừa đi muộn lại còn về sớm, còn chẳng đánh tiếng chào hỏi tôi câu nào, cậu không biết chiều thứ sáu là ngày chăm công nghiêm khắc nhất trong tuần sao hả, một vết đen trong lịch sử này tôi không lau giúp cậu được đâu nhé!”

Tô Đường quay đầu nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên tường, giờ là hơn ba giờ chiều, cô cũng chẳng suy nghĩ đến chuyện vì sao công ty lại đột nhiên chăm công vào thời điểm này.

“Không lau được thì thôi vậy,” Tô Đường thờ hất ra, uể oải lườm cái người vẫn còn đang ồm ồm nhìn mình chăm chăm kia, rồi cô thần nhiên cảm thán, “Trong cuộc đời không có vết đen nào, thì sao có thể khiến những điểm khác nổi bật được.”

Có lẽ là nhận ra sự thoải mái trong giọng nói của cô, Lục Tiểu Mẫn ở đầu bên kia tức giận chất vấn, “Này, cậu đang chơi vui vẻ ở đâu đấy hả?”

“Đội lát nữa.....” Không đợi Tô Đường mở miệng, Lục Tiểu Mẫn đã tự cắt ngang lời mình nói, giọng điệu cô nàng đột nhiên trở nên kỳ quái, “Cậu tìm tôi xin sổ của bác sĩ Tổng, không phải là cậu đang...”

Có lẽ vì vừa rồi bị y tá trưởng giáo huấn một bài, nên phản ứng của Tô Đường bỗng nhanh nhẹn khác thường, cô kiên quyết chặn đứng thói quen tưởng tượng quá đà của Lục Tiểu Mẫn, “Không phải.”

Tô Đường nhìn cái người nằm trên giường bệnh vẫn đang nhìn chăm chăm cô không tha kia, “Nhà tôi có người bị bệnh.”

Lục Tiểu Mẫn ở đầu bên kia bỗng hào hứng hẳn, “Người nhà cậu bị bệnh đúng lúc quá nhỉ?”

Không biết có phải Lục Tiểu Mẫn cảm thấy mặt Tô Đường đang đen xì, nên chẳng cho Tô Đường cơ hội mở miệng mắng chửi, liền duyên dáng nói, “Tôi nói cho nghe nè, kế hoạch đưa cậu sang Châu Phi thực hiện dự án đột này chắc không thực hiện được rồi.”

Tin tức này nằm trong dự đoán của cô từ lâu, chỉ là khi Lục Tiểu Mẫn đột nhiên nói ra, Tô Đường vẫn cảm thấy có chút bất ngờ, cô không khỏi ngăn người, rồi mới dùng khẩu hình nói tin tức này với người cứ đang nhìn cô chăm chăm này giờ.

—— Chuyện đi Châu Phi bị hủy rồi.

Thẩm Dịch cũng hơi ngớ người, nhưng anh chỉ mím môi một cái chẳng chút quan tâm mà gật đầu, giống như chút tin tức tốt ấy căn bản không đủ để xoa dịu sự tổn thương cả về mặt thể xác lẫn tinh thần của anh.

Lúc này Tô Đường mới hỏi Lục Tiểu Mẫn, “Sao cậu lại biết?”

Trong giọng Lục Tiểu Mẫn mang theo chút đắc ý của một chiến sĩ mặt nội bộ, “Danh sách phê duyệt nhân viên tới dự án ở Châu Phi đã gửi đến chỗ mình rồi, không có tên cậu.”

Tô Đường mím môi cười, còn chưa kịp thu lại ý cười trên môi, Lục Tiểu Mẫn lại sung sướng nói tiếp.

“Tôi đã dò hỏi rồi, vừa chiều hôm nay tên cậu tạm thời bị gạt ra, nguyên nhân là có vị lãnh đạo cấp cao nào đó cảm thấy cậu đi muộn về sớm không có tính kỷ luật gì cả, sợ cậu sang Châu Phi lại bị tác động bởi mấy con đĩ thú ngoài thảo nguyên, thì như chó hoang đứt dây cương, muốn quản cũng quản không được.”

Lời này rõ ràng đã bị nghệ thuật gia Lục Tiểu Mẫn gia công chỉnh sửa qua rồi, dường như Tô Đường còn có thể nhận ra kế hoạch đó, đơn giản là Trần Quốc Huy miễn cưỡng tạm thời tìm một lý do nào đó, để thực hiện lời hứa hẹn của ông ta thôi.

Tô Đường nhin cười thuận miệng lên tiếng, tỏ vẻ thản nhiên chấp nhận kết quả này.

Lúc này Lục Tiểu Mẫn lại đột nhiên nổi hứng với người nhà bị bệnh đúng lúc của cô, “Bà ngoại cậu bị bệnh à?”

Tô Đường hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn ăn ngay nói thật, “Không phải bà tôi.”

Quả nhiên Lục Tiểu Mẫn hỏi lại ngay, “Vậy nhà cậu còn người nào nữa?”

Tô Đường bỗng không biết nên khóc hay cười nhìn cái người vẫn đang phồng mang tròn mắt nhìn cô chăm chăm kia, nếu Trần Quốc Huy đã biết mối quan hệ giữa cô và Thẩm Dịch, vậy thì cô cũng không cần thiết phải gạt Lục Tiểu Mẫn nữa.

Tô Đường thản nhiên trả lời, “Là bạn trai tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Tô Đường cố ý nói câu này rất chậm, Thẩm Dịch nhìn rõ rành rành, hơi ngơ ngác.

Không đợi Tô Đường nhận ra sống lưng cứng đờ của anh là mừng hay lo, Lục Tiểu Mẫn đã gào lên trong điện thoại: “Cô giấu tôi đi làm cái gì đó!”

Tô Đường ngồi xuống giường bệnh, nắm bàn tay Thẩm Dịch còn đang dán bông, bật cười nói với cô nàng: “Đâu có làm gì đâu, chỉ tìm một người đàn ông tiêu chuẩn ba tốt, giải quyết xong một nỗi băn khoăn của cô thôi mà.”

Thẩm Dịch yên lặng nhìn bờ môi Tô Đường, cũng hiểu được chủ đề mà Tô Đường định nói với người ở đầu dây bên kia, hàng mi hơi nhướn lên, lập tức xóa đi vẻ buồn tẻ nửa thật nửa giả trên gương mặt này giờ, gò má hơi đỏ ửng.

Thẩm Dịch hình như căng thẳng, ngón tay bất an gãi vào lòng bàn tay cô, rồi bị Tô Đường nắm chặt lấy.

Lục Tiểu Mẫn vì lo lắng cho mình mà suýt điên, Tô Đường không thể mặc kệ cô ấy, cười thâm thúy với Thẩm Dịch. Thẩm Dịch không biết người ở đầu dây bên kia đang nói gì, dù cả người yên lặng dựa vào giường nhưng rõ ràng nét căng thẳng giữa hai hàng lông mày càng lúc càng sâu hơn, cả thở mạnh cũng không dám.

Giọng Lục Tiểu Mẫn vào tai trái lại ra tai phải, nhưng đáng vẻ như học sinh tiểu học chờ giáo viên báo điểm của Thẩm Dịch thì cô lại nhìn rất rõ, làm cô cười rử trong lòng.

Lục Tiểu Mân gào lên ở bên kia, đột nhiên dừng lại.

“Ừa, không đúng. ... Bạn trai cô ồm sao lại tìm bác sĩ sản?”

“...”

Tô Đường cảm thấy đây là chuyện khó có thể nói rõ trong điện thoại được, dờ khóc dờ cười nói qua loa cho người còn chưa tan tâm: “Cô mau làm việc đi, sau này sẽ nói cho cô biết, cô còn sợ tôi chạy mất chắc?”

“Này này, cô đừng cúp máy... Đưa điện thoại cho người đi đi, tôi phải tuyên bố chủ quyền rõ ràng!”

Đưa điện thoại cho Thẩm Dịch?

Trái tim Tô Đường rút xuống, nụ cười cũng bắt gặp hơi héo đi,

Thẩm Dịch vẫn đang nhìn cô chăm chú, có lẽ nhìn ra sắc mặt cô thay đổi, nhưng không biết nguyên nhân của nó là gì, nhất thời hơi luống cuống, rồi anh nâng tay lên vỗ nhẹ lên bàn tay cô, cười dịu dàng an ủi.

Tô Đường cũng đang định nói hết với Lục Tiểu Mân, không định giấu cô ấy quan hệ giữa cô và Thẩm Dịch, nhưng mà không ngờ vấn đề này đến nhanh và đột ngột như thế.

Lục Tiểu Mân biết rõ là ‘Thẩm Dịch’, nhưng để dùng hai chữ ‘Thẩm Dịch’ này giải thích việc anh không thể nghe điện thoại được thì Tô Đường khó có thể nói.

Dù là anh ‘không thể’, ‘không có’ hay là ‘không tiện’ để nghe, nói như thế mà để Thẩm Dịch nhìn thấy, Tô Đường cũng không nói được.

Cô chỉ muốn anh không còn căng thẳng nữa, chứ tuyệt đối không muốn làm anh tổn thương.

Tô Đường nói lảng sang chuyện khác: “Chờ anh ấy khỏi rồi thì bọn tôi sẽ mời cô ăn cơm.”

Lục Tiểu Mân mắng cô gấp sắc quên bạn các thứ... Tô Đường loáng thoáng nghe thấy có người gọi Lục Tiểu Mân đi làm việc, lúc này Lục Tiểu Mân mới đáp lời, vội vàng cúp điện thoại.

Tô Đường ném di động qua một bên, vòng tay lên cổ Thẩm Dịch, hôn nhẹ lên đôi môi mím chặt.

Tô Đường thích nhìn anh, khi hôn anh hay bị anh hôn cô đều không muốn nhắm mắt, Thẩm Dịch luôn bị cô nhìn mà xấu hổ rừ hàng mi xuống.

Lúc này cô lại mở to đôi mắt như trước đây.

Thẩm Dịch đáp lại rất dịu dàng, cho đến khi Tô Đường dùng nụ hôn này lại, cô như chú đà điểu vui đùa vào cổ anh, Thẩm Dịch mới đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô.

Tô Đường ngẩng đầu lên nhìn thấy nụ cười ấm áp của Thẩm Dịch.

Anh khẽ xoa lên khóe mắt hơi đỏ, sau đó cầm lấy điện thoại cô ném một bên, gõ chữ.

—— Em đang giới thiệu anh với bạn bè em sao?

Tô Đường gật nhẹ đầu.

Thẩm Dịch cong môi cười, rất nhẹ nhưng không hề miễn cưỡng.

—— Anh phải thừa nhận, anh rất hi vọng mỗi người bạn của em đều thích anh, như em vậy. Nhưng mà thích hay không thích là do trực giác mỗi người, không chịu khống chế của ý chí, hơn nữa anh còn chưa gặp người bạn kia của em, anh còn có thể cố gắng, không sao đâu.

Tô Đường sùng sốt một chút rồi vội vàng lắc đầu: “Không phải đâu, cô ấy biết anh mà, cô ấy có xem qua tin tức về anh rồi, có ấn tượng tốt với anh lắm.

Thẩm Dịch có vẻ là hơi bất ngờ, ngăn ra một lát, rồi cười xin lỗi, gật đầu.

“Cô ấy tên là Lục Tiểu Mân, là bạn em, cũng là bạn đồng nghiệp trong công ty. Cha mẹ chồng đều làm lãnh đạo trong tập đoàn Hoa Chính, trước kia em sợ cô ấy lỡ miệng sẽ bị Trần Quốc Huy biết nên mãi chưa nói cho cô ấy biết.”

Thẩm Dịch lại gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với cách làm của Tô Đường sau đó hơi hoang mang, cúi đầu đánh chữ.

—— Vừa rồi em có vẻ rất thất vọng, vì sao thế?

Tô Đường do dự một chút thôi suy nghĩ của Thẩm Dịch đã bay rất xa rồi.

—— Bởi vì không thể đi Châu Phi sao?

“Không đúng, không phải...”

“Vừa rồi cô ấy muốn anh nghe máy.” Tô Đường dừng lại một chút, chán nản nhíu mày, rồi nói hết: “Em không dám nói thật với cô ấy, cảm giác em không khá lên được.”

Dù giọng trầm hay bổng thì vào mắt Thẩm Dịch cũng đều như nhau, anh sùng sốt, đột nhiên ngã người vào giường cười rộ lên, cổ hơi ngửa ra sau, kéo căng phần da, yết hầu run run rất thu hút.

Tô Đường bị anh cười thì mặt nóng lên, vươn tay véo rất nhẹ vào vành tai anh mềm mại, kéo ánh mắt anh đang ở trên trần nhà về.

“Em còn đang tự kiểm điểm bản thân, anh cười cái gì!”

Thẩm Dịch mím môi miễn cưỡng khóa lại chút vui vẻ đang lan ra, cúi đầu xuống che đi ý cười ngọt ngào trong mắt, khẽ đánh chữ lên điện thoại Tô Đường.

—— Anh rất tán thưởng việc em chủ động tự tư vấn tâm lý cho mình khi nhận ra tình cảm của bản thân chưa đủ.

Tô Đường nhìn tròn vện ba giây mới hiểu được câu nói có kết cấu phức tạp lại dài cả tác này, lại nhìn hai giây nữa mới hiểu ‘tự tư vấn tâm lý cho mình’ là gì, khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng, lại khiến người kia bật cười.

Dù Thẩm Dịch cười thế nào thì những âm thanh phát ra từ họng anh đều bị ngăn lại, mà anh thì không thể xác định được đó là tiếng gì, chỉ có tiếng thở dốc trầm thấp, tỉnh lặng dịu dàng.

Tô Đường không thể nào làm gì anh, đành nghiêm mặt dọa: “Anh có biết người bạn này của em hình dung anh ra sao không?”

Quả nhiên Thẩm Dịch không còn toét miệng cười nữa, anh suy nghĩ nhìn Tô Đường một lát, lại hơi mím môi như đang cân nhắc, sau đó mới cúi đầu từ từ đáp.

—— Một thanh niên cảm xúc có cuộc sống rất đoan chính.

Tô Đường hơi ngăn người nhìn hình dung thật thà lại hơi chướng mắt này, cô nhìn vào chút giả hoạt trong mắt Thẩm Dịch, nhướng mày, đứng lên, một đầu gối đặt lên giường, một tay chống lên đầu giường, khuỷu tay hơi gấp, híp mắt nhìn anh từ trên cao.

“Thẩm tiên sinh, bác sĩ tâm lý của anh không cho anh biết à, tư vấn tâm lý cũng phải thu lệ phí đó.”

Tô Đường nói xong, mở tay kia ra, duỗi ra trước mặt Thẩm Dịch.

Thẩm Dịch không để ý đến dáng vẻ như du côn thu phí bảo vệ, cười nâng tay cô lên, hôn nhẹ một cái rồi cúi đầu đánh câu tiếp theo, chuyển màn hình cho Tô Đường nhìn.

—— Vé vào cửa vườn thú và bữa tối chủ nhật, có thể trả được không?

Tô Đường xem xong thì khí thế bị xẹp xuống, vội vàng rút tay chân về, thành thật đứng bên giường lắc đầu: “Không phải đâu... Em chỉ tùy tiện nói thế thôi, anh đừng cho là thật, nhưng mà muốn đi cũng phải chờ anh khỏi mới được.”

Có lẽ Thẩm Dịch đã nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện này, anh thấy Tô Đường nói vậy thì cười cười.

—— Co thất dạ dày không phải là bệnh, chỉ là một triệu chứng, hết rồi thì thôi.

Tô Đường không dám tùy tiện tin anh, Thẩm Dịch lại cười đánh thêm câu nữa.

—— Em vì anh mà lỡ cơ hội đi Châu Phi, anh hẳn nên đền bù tổn thất cho em,

Tô Đường đã nghĩ ra lời phản bác lại, nhưng nhìn đến hai chữ Châu Phi thì một chuyện khác cứ lấp lửng trong đầu cũng đã rõ ràng, Tô Đường cũng sắp xếp lại được câu từ chuẩn chỉ.

“Đúng rồi, có chuyện này em không hiểu lắm.”

Thấy Tô Đường nghiêm trang ngồi xuống bên giường, Thẩm Dịch hơi ngăn ra, vui vẻ bốt đi, khẽ gật đầu, ý bảo cô cứ nói đừng ngại.

Tô Đường vừa mở miệng, đột nhiên nghĩ đến gì đó, hơi do dự đứng lên khóa cửa phòng rồi mới ngồi vào hỏi nhỏ: “Là chuyện để em đi Châu Phi ấy, nếu như Trần Quốc Huy không định mời anh làm việc cho ông ta thì vì sao ông ta còn có thể nhận điều kiện trao đổi của chúng ta thế?”

Trước khi Thẩm Dịch dời ánh mắt khỏi môi cô, Tô Đường đoán: “Có phải ông ta cũng không tin nhiệm Tàn Tĩnh Dao như thế, hay là ông ta vẫn ôm hi vọng ở anh?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu.

—— Em diễn trò cho ông ta xem thì ông ta cũng diễn cho em xem.

Tô Đường thấy câu Thẩm Dịch gỡ thì thẳng lưng: “Em diễn lộ liễu thế à?”

Thẩm Dịch vội vàng lắc đầu, tay vỗ vỗ lên chân cô an ủi, sau đó gỡ nhanh một đoạn đưa tới.

—— Ý anh không phải thế. Ý anh là, ông ta chỉ là muốn dùng tất cả các điều kiện để liên tục tìm thuốc mê cho anh, bảo đảm trước khi Tần Tĩnh Dao giúp ông ta làm xong việc thì anh luôn tưởng rằng ông ta chỉ nghĩ cách với anh thôi.

Tô Đường bốt căng thẳng hơn nhiều, khề mím môi, nhìn Thẩm Dịch.

“Em muốn hỏi một chuyện nữa, anh đừng giận nhé.”

Thẩm Dịch gạt đầu dù nhẹ nhưng vẫn chắc chắn sự hứa hẹn.

Tô Đường vẫn có đôi phần do dự.

“Anh có... chứng cơ xác thực không, không phải dự đoán, cũng không phải trực giác, chính là chứng cơ mà có thể đưa lên tòa.” Tô Đường dừng một chút, nhìn người đang nghiêm túc nhìn cô: “Để chứng minh Tần Tĩnh Dao thật sự đang làm việc cho Trần Quốc Huy ấy.”

Thẩm Dịch cười khẽ, trong vui vẻ lại lẫn chút buồn bã, nhưng không liên quan gì đến tức giận. Anh gạt đầu, có lẽ ngồi lâu nên hơi lạnh, anh cúi đầu gỡ chữ đồng thời dùng bàn tay nhàn rỗi thả tay áo sơ mi xuống.

Gỡ chữ xong thì cũng cài xong cúc áo.

—— Anh đã kiểm tra máy tính của anh, tháng trước có hai lần không phải do anh làm, một lần ngày 15 tháng 9, một lần ngày 24 tháng 9.

Thẩm Dịch đưa di động qua rồi nhìn cô, hình như tin rằng cô sẽ nhớ đến gì đó từ hai ngày này, nhưng cô lại không nhớ ra gì cả,

Thẩm Dịch lấy di động về, cười khỏ, giải thích rõ ràng về hai ngày này.

—— Lần đầu tiên là ngày em đi chơi với bạn ở quán karaoke, đột nhiên lại gọi cho anh, anh vội vàng ra ngoài quên tắt máy tính. Lần thứ hai là ngày đầu mà anh xin nghỉ ốm ở nhà do cảm lạnh vì cửa sổ văn phòng đột nhiên bị hỏng.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Tô Đường im lặng hít luồng khí lạnh.

Cô chỉ nhớ lần đó làm loạn đã hại anh phải lo lắng một hồi, nhưng không ngờ chuyện đó còn để lại cho anh một mối họa lớn như vậy.

Thẩm Dịch thoải mái tựa người vào đầu giường, cúc áo nơi cổ áo vẫn chưa cài, cả người trông có vẻ hơi lười biếng, ánh mắt nhìn vào đôi môi cô không hề vui vẻ, ngược lại trông anh rất bình tĩnh, giọng Tô Đường có vẻ hơi run.

“Cô ta nhân lúc anh ra ngoài tìm em. .... đã lấy trộm mật khẩu của anh à?”

Thẩm Dịch gạt đầu xác nhận, rồi anh cúi đầu nhanh chóng gỡ một hàng chữ, Tô Đường còn chưa kịp hoàn hồn lại trong sự bất ngờ vừa rồi, thì những con chữ đơn giản mà rõ ràng, giọng điệu dịu dàng đã được đưa đến trước mặt.

—— Đó là lỗi của Tần Tĩnh Dao, anh không trách bản thân, thì hy vọng em cũng đừng trách mình nữa.

Tô Đường hơi ngẩn người, luồng khí lạnh vừa tràn vào lồng ngực bỗng trở nên nóng rực, cô kim lòng không đậu mà bật cười.

Thẩm Dịch hơi chau mày lo lắng nhìn Tô Đường bật cười lớn như vậy, một tay anh đè xuống đệm để điều chỉnh tư thế ngồi, lúc ngẩng đầu lên tiện thể nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ treo trên bức tường đối diện, rồi anh cúi đầu gỡ thêm mấy chữ nữa vào di động của Tô Đường, nhìn tần suất ngón tay chạm lên màn hình của anh cô đoán ít nhất anh sẽ gỡ được ba mươi chữ, nhưng di động vừa được đưa đến trước mắt, Tô Đường chỉ nhìn thấy vài chữ ngẩn ngui.

—— Yên tâm, cô ta vẫn chưa làm được gì cả.

Khi Thẩm Dịch gõ chữ xong mới đưa đi động đến trước mặt cô, Tô Đường không nhìn được quá trình gõ từng chữ này của anh, cô cho rằng vừa rồi anh đã do dự, nên mới xóa đi viết lại, độ tin cậy vào những chữ anh vừa viết đương nhiên giảm xuống.

“Nếu cô ta không làm gì, thì chuyện bất ngờ hôm 24 ấy là như thế nào?”

Thẩm Dịch không chút do dự mà trả lời.

—— Tần Tinh Dao rất cẩn thận, anh đoán cô ta lo anh sẽ thay đổi mặt khẩu thường xuyên, nên lần đầu tiên chỉ trộm mặt khẩu sau đó mới tạo cơ hội thử xem sao.

Trình độ tiếng trung của Thẩm Dịch khá hạn chế, cách chọn từ của anh cũng rất rõ ràng dễ hiểu, nhất là khi đang nói chuyện nghiêm túc, nếu như anh không hiểu ý nghĩa của từ đó nhất định sẽ không dùng.

Tô Đường tin ba chữ, “tạo cơ hội” này nhất định không phải anh dùng sai.

Vậy thì chỉ có thể giải thích theo một hướng duy nhất.

“Ý của anh là, cửa sổ văn phòng anh hôm ấy do cô ta có ý phá hỏng?”

Thẩm Dịch không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, chỉ lẳng lặng kể lại sự thật vào di động.

—— Ngoài rãnh cửa bị kẹt bởi mấy hạt đào, hôm ấy cô ta bảo chắc là mấy con chim tha tới, anh cũng không để ý lắm.

Thẩm Dịch trần thuật lại câu chuyện mà mặt chẳng chút biến sắc, lại còn nửa đùa nửa thật thêm một câu trông có vẻ mang tính học hỏi rất khiêm tốn.

—— Từ góc độ của một kiến trúc sư công trình gỗ, em nghĩ xác suất để xảy ra chuyện đó là bao nhiêu?

Đối với Tô Đường cô không nghiên cứu nhiều về sinh vật học mà môi trường học, cô không biết trong mùa này xác suất để một con chim bay qua trước cửa sổ của một tòa nhà cao tầng lại đúng lúc ngậm một hạt đào là bao nhiêu, nhưng trùng hợp là con chim này thả đúng hạt đào đó ở cửa sổ cạnh bàn làm việc của Thẩm Dịch, sau đó khiến anh trúng gió mà bị cảm, sau đó trong máy tính cá nhân của anh lại xuất hiện một dấu vết đăng nhập bất thường, chứng tỏ đây là một kế hoạch rất hoàn hảo.

Tô Đường lắc đầu, “Có thể cho rằng xác suất đó bằng không.”

Có thể khiến một người cẩn thận như Thẩm Dịch lại chẳng mấy để ý hàng loạt chuyện trùng hợp vớ vẩn đó, cũng chỉ có thể là người có giác quan siêu việt hiểu Thẩm Dịch đến từng đường tơ kẽ tóc mới có thể làm được.....

“Không đúng.....”

Trong lòng Tô Đường vừa dâng lên một cảm giác khó tả, nhưng lại bị một nỗi ngờ vực phá tan hoàn toàn, “Nếu nói như vậy, cô ta đã lấy được mặt khẩu từ lâu rồi, Trần Quốc Huy còn tốn tiền thuê vị hôn phu của Thẩm Nghiên đến tung kế điệu hổ ly sơn để làm gì?”

Thẩm Dịch chắc hẳn cũng không hiểu cụm từ “Điệu hổ ly sơn” đó có ý nghĩa gì, anh hơi ngần ra, nhưng thấy Tô Đường nhắc tới vị hôn phu của Thẩm Nghiên, nên cũng hiểu qua loa được nỗi hoang mang của Tô Đường, không biết tại sao, đột nhiên anh nở nụ cười.

Cái nắng ba bốn giờ chiều đã dịu nóng hơn hẳn, bức màn che màu nhạt tảo nhả khép chặt, hơn phân nửa ánh nắng không xuyên qua được tấm màn, ánh sáng trong căn phòng mờ mờ dịu nhẹ, Thẩm Dịch khẽ mỉm cười, nhưng Tô Đường vẫn cảm thấy người trước mặt cô bỗng sáng rực.

—— Mặt khẩu máy anh cứ chín mươi ngày sẽ đổi một lần, mặt khẩu tài khoản làm việc thì cứ ba mươi ngày sẽ tự động đổi một lần, mặt khẩu mới sẽ tự động được gửi về email cá nhân của anh. Đợt nghỉ lễ quốc khánh đúng vào lúc đến ngày thay mặt khẩu toàn bộ máy, nên cô ta phải đánh cắp lại lần nữa.

Tô Đường nhìn anh ngẩn người, đưa ánh mắt từ màn hình di động lên mặt Thẩm Dịch thì mới phát hiện, nụ cười trên gương mặt anh càng thêm sâu.

Thẩm Dịch lẳng lặng nhìn cô, dường như đang chờ một câu động viên từ cô vậy.

Tô Đường chẳng có chút thương cảm nào với anh cả.

Nhiều mặt mã như vậy, còn thay đổi rất thường xuyên, có thể tưởng tượng ra trí nhớ của người đó đáng sợ đến mức nào.

Trước đây cô cũng đã từng bắt nạt anh một vài chuyện, không chừng chẳng thể trông cậy vào năm rộng tháng dài mà xóa sạch tội lỗi đó của cô rồi...

Tô Đường còn chưa nghĩ ra cách khen anh thế nào để trông không dối lòng cho lắm, thì chiếc di động đang nằm trong tay Thẩm Dịch bỗng rung lên một cái.

Thẩm Dịch đang định nhấn mở tin nhắn kia, Tô Đường mới nhận ra anh đang cầm di động của cô.

“Này này này ——”

Tô Đường nhào tới cướp lại di động của mình.

Tin nhắn đó là do Từ Siêu gửi tới, nội dung chỉ có năm chữ.

—— Hai mươi phút nữa đến.

Phía trên tin nhắn này còn một tin nhắn nữa, là tin nhắn cách đây vài phút từ di động của cô gửi đi.

—— Có thể xuất viện rồi, nếu tiện thì nhanh qua đón anh nhé. Thẩm Dịch

Tô Đường mới đột nhiên nhận ra, số lần anh chạm tay lên màn hình hoàn toàn không phù hợp với số chữ anh vừa viết, là vì anh lén cô nhắn cho Từ Siêu tin nhắn đó.

“Ai nói anh có thể xuất viện!”

Thẩm Dịch cười cười, vươn tay về phía Tô Đường.

Một khi cho anh có quyền lên tiếng, thì cuối cùng người không nói được lời nào nhất định sẽ là cô, Tô Đường không cam tâm khi đưa di động cho anh, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng nở mắng mỏ anh.

Thẩm Dịch nhận chiếc di động mà Tô Đường phụng phịu đưa, không nói thẳng mà ranh ma viết.

—— Từ giờ đến lúc anh đi làm còn sớm, anh muốn hẹn hò với em ở chỗ khác.

Tô Đường nhanh chóng lờm một cái như muốn chọc thủng người anh, “Anh còn định đi làm à?”

Thẩm Dịch khẽ nhướn mày, quay màn hình di động về phía mình, gõ gõ vài cái, rồi lại đưa tới trước mặt Tô Đường, lúc này câu nói vừa rồi chỉ còn lại nửa câu.

—— Anh muốn hẹn hò với em ở chỗ khác.

Thẩm Dịch nhìn cô với ánh mắt tràn ngập chờ mong, một câu “Không được” đã lên đến cửa miệng nhưng Tô Đường lại ngẩn ngơ chẳng thể nói được thành lời.

Từ trước đến giờ Thẩm Dịch vốn là người không muốn gây phiền toái cho người khác, đặc biệt là không muốn cô phải khó xử, nếu anh đã chắc chắn muốn ra ngoài hẹn hò với cô, thì nhất định anh đã chắc chắn việc tự chăm sóc được cho bản thân mình, đồng thời cũng chăm sóc cho cả cô nữa.

“Anh muốn đi đâu nào?”

Thấy Tô Đường đã có vẻ nhượng bộ, Thẩm Dịch cảm thấy hài lòng nở nụ cười mãn nguyện, anh không trả lời mà đưa lại di động cho Tô Đường, rồi gạt nửa cái chăn đang che trên người mình, không nhanh không chậm rút đôi chân dài khẽ bước xuống giường.

Thẩm Dịch đang đi một đôi giày da có dây buộc, lúc y tá giúp anh cởi giày thì không tháo dây giày cho anh, Thẩm Dịch không thể xỏ thẳng chân vào giày, đang định cúi người xuống tháo dây giày, đã bị một tay Tô Đường giữ chặt vai anh cản lại.

Thẩm Dịch ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn cô.

Tô Đường ngồi xuống bên cạnh chân anh, “Anh ngồi im, cẩn thận đè vào dạ dày thì lại đau, cứ ngồi yên em đi vào hộ anh.”

Thẩm Dịch lập tức nhăn chặt mày, anh khoanh tay đè chặt vai Tô Đường, liên tục lắc đầu.

Tô Đường ngẩng đầu nở nụ cười với anh, “Không muốn em đi giày giúp anh hả?”

Thẩm Dịch lắc đầu thật mạnh tỏ vẻ từ chối quyết liệt.

Tô Đường vẫn cười, gạt nhanh cánh tay Thẩm Dịch đang đặt trên vai mình.

“Em cũng không muốn anh đau.”

Tô Đường nói xong liền cúi đầu cầm lấy chiếc giày bên trái của anh, nhanh chóng tháo dây giày, một tay cầm chiếc giày vừa tháo dây xong, một tay khẽ cầm mắt cá chân trái của anh nâng lên.

Thẩm Dịch hơi rụt chân về nhưng đã bị Tô Đường giữ thật chặt cổ chân.

Tô Đường không ngẩng đầu nhìn anh, Thẩm Dịch cũng không dám lộn xộn nữa, cứ để mặc cô ngồi xổm dưới đất đi giày giúp anh, sau khi Tô Đường đứng dậy mới nhận ra, đôi mắt Thẩm Dịch có vẻ hơi đỏ.

“Này này này... anh bị sao đấy, không phải chỉ là đi giày thôi à... Rồi đến lúc em chăm sóc cho anh trước lúc về già, chắc anh khóc luôn cho em xem đấy nhỉ?”

Thẩm Dịch đang rất cảm động nhưng lại nghe câu “chăm sóc trước lúc về già” thì тут luôn cảm xúc, chẳng đợi chút đỏ trong mắt tan đi thì anh đã tròn mắt nhìn lại cô rồi.

“Anh tròn cái gì mà tròn,” Tô Đường đứng trước mặt anh, đứng lý hợp tình tròn lại anh, “Tuổi thọ bình quân của nữ giới luôn cao hơn nam giới đấy, sức khỏe của anh lại không tốt bằng em, còn lớn hơn em bốn tuổi nữa, từ góc độ khoa học mà nói, thế nào thì về già em cũng sẽ là người chăm sóc cho anh trước lúc lâm chung, không phục thì cãi đi.”

Di động đang trong túi quần Tô Đường, Thẩm Dịch có chết cũng không cãi lại được, anh vừa bực mình vừa buồn cười thở dài một cái, trên mặt hiện rõ hai chữ “Bái Phục” thật to.

Thẩm Dịch mang theo gương mặt khuất phục đứng dậy, kéo tay Tô Đường, lập tức dẫn cô đi vào toilet, hai người đứng trước bồn rửa tay, anh mở vòi nước, quay qua nhìn cô làm tư thế mời rửa.

Tô Đường hiểu anh đang nghĩ gì.

Tô Đường nhanh chóng giấu tay ra sau lưng, bướng bỉnh lắc đầu, “Không rửa, em không muốn rửa.”

Thẩm Dịch nhướn mày, cúi đầu tháo cúc áo ở cổ tay rồi kéo cao cổ tay áo.

Tô Đường nhận ra ý định của anh, vừa định quay đầu bỏ chạy, đã bị Thẩm Dịch túm chặt lấy tay.

Tô Đường uốn éo người giãy dụa, “Không rửa không rửa không rửa.....”

Thẩm Dịch cũng không thèm nhìn xem cô đang nói gì, chỉ kiên quyết giữ chặt bả vai cô ép cô quay người đối diện với bồn rửa tay, rồi cầm lấy bàn tay cô đang giấu sau lưng, đưa ra dưới làn nước đang chảy chậm kia.

Tô Đường không gạt tay Thẩm Dịch, vẫn bướng bỉnh cố gắng hoạt động những ngón tay dưới làn nước nước kia mà vẩy bọt nước lên mặt Thẩm Dịch.

Bị những viên đạn nước li ti tấn công Thẩm Dịch cũng hơi cáu, anh dần lùi người ra sau cô, giữ cô thật chặt trong lòng ngực mình, thuận tiện cúi đầu mút mát liên tục vào cổ cô, liên tục tạo ra hai ba đóa hoa đỏ ửng mập mờ.

Tô Đường thành thật, nhìn hình ảnh Thẩm Dịch trong gương gào lớn một tiếng.

“Luuu mạnh!”

Thẩm Dịch không nhận ra cô nói gì, cũng chẳng thèm nhìn, chỉ cảm thấy thật mỹ mãn khi cô ngoan ngoãn thu móng vuốt về, rồi lại đưa tay về dưới làn nước kia.

Nhiệt độ nước có hơi lạnh, dù đã chảy qua tay Thẩm Dịch mới tới tay cô nhưng vẫn hơi lạnh.

Thẩm Dịch khẽ đặt cằm anh lên một bờ vai cô, cúi đầu còn rất nghiêm túc kỳ cọ từng ngón tay cho cô, rửa qua nước một lần, rồi rửa bằng nước rửa tay, rồi lại xả bằng nước lần nữa, sau đó mới vịn chặt vòi nước, giải phóng Tô Đường khỏi lòng ngực của mình, anh lấy chiếc khăn sạch treo bên giá ngay bên cạnh hai người, lau sạch những giọt nước lấn tẩn trên tay hai người, lại vì tay cô quá lạnh sau khi được rửa nên anh giữ tay cô đưa đến bên miệng, khẽ hà hơi ấm.

Tô Đường cảm thấy hơi ngứa vì anh đang hà hơi cho mình, cô hơi cọ quấy tay, Thẩm Dịch giữ không chặt, Tô Đường rất dễ dàng tìm được lối thoát từ lòng bàn tay anh.

Tô Đường xoa xoa những dấu hôn anh vừa tạo ra trên cổ mình mà lườm anh, “Em muốn tố cáo anh bắt cóc.”

Thẩm Dịch cười cười, vươn tay chỉ chỉ chiếc di động trong túi cô.

Tô Đường không muốn đưa cho anh, Thẩm Dịch cầm di động cúi đầu gõ chữ, phải để Tô Đường có thể nhìn thấy anh gõ gì anh mới bắt đầu gõ chữ.

—— Xử anh tù chung thân, mãi mãi không được rời khỏi em, đã được chưa?

Tô Đường run cả người, cô ngẩng đầu mím môi nở nụ cười dịu dàng hiếm thấy, rồi nhẹ nhàng gạt đầu.

“Yên tâm đi.”

Tô Đường vươn bàn tay vừa được anh rửa sạch bong, còn mang theo chút hương chanh thoang thoang của nước rửa tay mà trịnh trọng vỗ vỗ bờ vai anh.

“Về chuyện dưỡng lão chăm sóc anh trước lúc lâm chung, em nói nghiêm túc đấy.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Thẩm Dịch giả bộ đen mặt, đuổi cái người nghĩa nặng tình sâu ra khỏi toilet, khóa chặt cửa, một mình ở trong đó gần mười phút.

Tô Đường ở bên ngoài nghe thấy tiếng nước vang lên, cùng với tiếng dao cạo râu điện.

Khi đi ra anh thuận tay xắn ống tay áo, có lẽ là có chút hoạt động nên vẻ ốm yếu bớt đi nhiều, cả người tản ra vẻ nhẹ nhàng khoan khoái sau khi rửa mặt xong.

Tô Đường muốn hôn lên gương mặt sạch sẽ như bức tranh nghệ thuật này, nhưng vừa ghé mặt vào thì đã bị Thẩm Dịch dí ngón tay lên trán từ chối.

Tô Đường mặt dày kháng nghị: “Cơ thể anh thuộc quyền sở hữu của anh, nhưng quyền sử dụng là của em.”

Thẩm Dịch giấu vui vẻ dưới đáy mắt, nhíu mày nhìn cô, khóe môi cong lên lách qua người cô, đến máy lọc nước lấy nước cốc, nhưng anh không uống ngay mà cầm cốc đến trước cửa sổ, đưa tay đóng rèm.

Ánh mặt trời xuyên qua tấm kính thủy tinh sạch bóng, trải đều lên nửa trên cơ thể Thẩm Dịch, như bôi một lớp mặt mỏng lên người anh, thoát nhìn anh lại càng ngọt ngào ngon miệng hơn.

Cái người ngon miệng đó lại thân nhiên đứng cạnh cửa sổ, một ngón tay thon dài chấm nước trong ly, ngẩng đầu đón ánh mặt trời chói mắt, dùng đầu ngón tay viết mấy chữ trong suốt.

—— Già rồi, nhìn được mà không dùng được.

“...”

Lúc Từ Siêu đến tìm bọn họ, mấy chữ này vẫn còn lấp lánh trên kính.

Giọt nước chịu tác động của trọng lực đã hội tụ lại một đường trôi xuống dọc theo lớp kính, tạo thành một đường mảnh dài song song thẳng tắp, giống như trăm vết cào trong lòng Tô Đường vừa rồi.

Từ Siêu sững sờ: “Chị Tô, cái này là gì vậy?”

Tô Đường ung dung liếc mắt nhìn người nào đó đang chăm chú cúi đầu mặc áo khoác.

“Kế hoạch di dời.”

Từ Siêu hiểu một phần, ‘A’ một tiếng, ánh mắt lơ đãng xẹt qua cổ Tô Đường, gạt mình.

“Ủa, chị Tô! Trên cổ chị sao mà hồng hồng thế kia?”

Tô Đường sững sờ, đột nhiên nhớ đến chuyện tốt mà Thẩm Dịch làm, lười xoắn cả lại: “Không, không có gì... Chị chỉ... Gãi...”

Từ Siêu nhìn kỹ: “Gãi ấy à? Nhìn không giống lắm, có phải là da bị dị ứng không?”

“Không đâu...”

“Đúng lúc đến bệnh viện, hay là chị đến gặp bác sĩ thử?”

“Không cần...”

Thấy Tô Đường áp ứng, Từ Siêu quay ngoắt sang bên Thẩm Dịch, Tô Đường muốn ngăn đã chậm.

“Anh Thẩm, anh xem kìa, không biết trên cổ chị Tô bị sao thế?”

Từ Siêu cau mày nói rất chân thành, Thẩm Dịch sững sờ vội quay đầu lại nhìn, đúng lúc gặp khuôn mặt ửng đỏ và bàn tay che trên cổ.

Hai người nhìn nhau, đôi mắt anh khẽ cong lên, bật cười.

Tô Đường cũng tức giận, bỏ tay ra đi tới trước mặt anh, quay đầu một cái để anh nhìn thấy rõ.

Cô cũng không tin là Thẩm Dịch có thể nói dối trắng trợn cái dấu này với Từ Siêu.

“Anh Thẩm, anh xem, là cái này này...”

Thẩm Dịch hí mắt, nghiêm túc nhìn dấu hồng này ở nhiều góc độ, còn duỗi ngón cái ra sờ, nhưng sau đó xoay người đến bên cạnh bàn trà, cầm cốc nước lúc nãy để xuống, chấm đầu ngón tay rồi viết kết quả chuẩn đoán bệnh.

—— Nốt tím cơ giới

Tô Đường và Từ Siêu thấy cũng sửng sờ.

Nó là cái gì vậy?

Từ Siêu càng lo lắng khi nghe tên bệnh y học này: “Cái này có đáng lo không?”

Thẩm Dịch cười nhẹ, thân nhiên lắc đầu.

Kiến thức y học của Thẩm Dịch cũng đủ để chuẩn đoán ít bệnh, Thẩm Dịch đã không lo thì Từ Siêu cũng thấy yên tâm.

Thẩm Dịch thường nói dối không biến sắc, nhưng Tô Đường lại cảm thấy cái tên bệnh này không giống như anh nói bừa, nhất là Thẩm Dịch còn tránh ánh mắt Từ Siêu, nhếch lên nhìn cô cười, trực giác đó của Tô Đường lại càng mạnh hơn.

Sau khi lên xe, Thẩm Dịch mượn điện thoại Từ Siêu khai báo, có lẽ do vừa bị ốm nên tinh thần cũng không cao, xe vừa chạy thì Thẩm Dịch thả lỏng người dựa ra sau ghế, hai mắt nhắm lại.

Tô Đường nhìn anh nửa phút, quá hiếu kỳ nên lấy di động search mấy chữ ‘Nốt tím cơ giới’.

Kết quả tìm ra có hơn hai vạn, nhưng đứng đầu trong kết quả thì viết.

—— Là tên bệnh y học của dấu hôn.

“...”

Khóe miệng Tô Đường cong lên, đột nhiên cô nhớ ra một chuyện, nhớ người vỗ vào sau ghế lái.

“Từ Siêu.”

“Chị Tô?”

“Cậu còn nhớ vừa rồi anh ấy nói vết hồng trên cổ tôi là gì không?”

Từ Siêu nghĩ hai giây rồi sau đó nói với vẻ xấu hổ: “Tím... tím gì đó, em không nhớ đâu... Chị vẫn nên hỏi lại anh Thẩm ấy.”

Tô Đường an tâm ngả người tựa vào ghế: “Ok.”

Tô Đường vừa ngả người ra, vô thức quay đầu nhìn Thẩm Dịch mới biết anh đã mở mắt ra, chỉ lẳng lặng vui vẻ dịu dàng nhìn cô, dường như anh đang nghĩ điều gì đó.

Tô Đường nghiêm mặt đưa kết quả tìm kiếm cho anh xem.

Trong đôi mắt trầm tĩnh của anh đột nhiên tung tăng hơn, anh cầm điện thoại Tô Đường, thoát trình duyệt web, mở một trang ghi chép mới.

—— Từ Siêu không thích đọc sách, không biết nhiều kiến thức khoa học tự nhiên, với một tên gọi chuyên ngành xa lạ này thì khó nhớ, anh đoán bây giờ cậu ta chỉ nhớ được chữ ‘tím’.

Tô Đường phì cười.

Từ Siêu ở đằng trước hất xì một cái phụ họa.

Vui vẻ trong đôi mắt anh dâng lên, nhưng nụ cười trên mặt lại đậm đậm, giống như anh cũng muốn cười tươi nhưng không đủ sức.

Tô Đường ngưng cười, lo lắng nhìn anh: “Có phải anh lại đau dạ dày không?”

Thẩm Dịch nằm dựa vào ghế lắc đầu, cố gắng cười cười.

—— Chỉ hơi buồn nôn chút thôi, lát nữa xuống xe sẽ ổn.

Thẩm Dịch nói thân nhiên, dường như nghĩ đến gì đó, ngược đời mắt sâu thăm nhìn Tô Đường, nở nụ cười viết thêm một câu.

—— Có phải là người già rồi thì sẽ phiền phức không?

Khỏe môi anh cong lên nhưng vui vẻ trong mắt lại nhạt đi nhiều, để lộ ra sự áy náy không thể giấu đi, núm lấy trái tim Tô Đường.

“Không cho anh nói linh tinh.”

Tô Đường nhú mồm, vươn tay xoa gò má trắng bệch vì đau dạ dày, dịu dàng vuốt lên, ánh mắt nhìn thẳng vào anh, khẽ hôn lên khóe môi cong cong miễn cưỡng.

Nụ cười cứng ngắc đó cũng bị Tô Đường làm dịu đi, Thẩm Dịch hoàn toàn thả lỏng ra, dường như cổ cũng không còn sức, yếu ớt nghiêng trong lòng bàn tay Tô Đường.

Tô Đường mỉm cười, nghiêm túc nhìn người nào đó như muốn giao cả cơ thể và trái tim cho cô, dịu dàng nói cho xong lời vừa rồi.

“Kính già yêu già luôn là truyền thống tốt đẹp của người Trung Quốc.”

“...”

Mặt anh trầm xuống, đúng lúc đó điện thoại vang lên.

Có người gọi đến.

Thẩm Dịch cúi đầu nhìn thoáng qua, Tô Đường ở bên cạnh anh cũng nhìn thấy rất rõ.

Cái tên hiện trên màn hình điện thoại làm hai người sùng sốt.

Xxx

Cái tên nhìn như tiếng Pháp nhưng số điện thoại lại là số trong nước.

Thấy Thẩm Dịch cũng không ngạc nhiên lắm, Tô Đường dịch cái tên này ra: “Tần Tĩnh Dao.”

Đây là cái tên mà cô đổi cho Tần Tĩnh Dao vào một đêm mất ngủ.

Điện thoại vẫn rung trong tay anh, Thẩm Dịch không rảnh để suy nghĩ sao Tô Đường lại dùng một dòng tiếng Pháp để ghi tên của Tần Tĩnh Dao, anh vội trả điện thoại lại cho cô, gật đầu ý bảo cô hãy nghe đi.

Tô Đường nhận lấy, ấn nút nghe, đưa di động đến bên tai mình.

“Alo, xin chào.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói dứt khoát trước sau như một của Tần Tĩnh Dao.

“Tôi là Tần Tĩnh Dao, lái xe của Thẩm tiên sinh nói, Thẩm tiên sinh và cô ở trong viện.”

Tô Đường nhìn Thẩm Dịch đang nghiêm túc chú ý khẩu hình môi của mình, nhanh chóng lặp lại lời Tần Tĩnh Dao cho anh biết. ..., sau đó hỏi Tần Tĩnh Dao: “Có chuyện gì không?”

“Anh ấy tỉnh chưa?”

Tô Đường lặp lại lần nữa cho Thẩm Dịch, anh khẽ lắc đầu.

Tô Đường khách khí hỏi lại: “Có gì cần tôi chuyển lời giùm không?”

Tần Tĩnh Dao dường như không muốn thông qua người thứ ba để nói chuyện với Thẩm Dịch, yên tĩnh một lát rồi mới nói: “Nhờ cô gửi lời lại cho Thẩm tiên sinh, anh ấy hãy nhanh chóng mở mail làm việc, có một vài việc cần anh ấy mau xử lý.”

Tô Đường dùng khẩu hình miệng gần như lập tức thuật lại cho Thẩm Dịch, Thẩm Dịch gật đầu.

“Được rồi, tôi sẽ nói cho anh ấy biết.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách khí.”

Tô Đường cúp điện thoại, thở phào một cái như vừa vượt qua được bài kiểm tra bất ngờ.

Thẩm Dịch khoác lên vai cô, cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi vừa rồi đã truyền lại trực tiếp những đoạn hội thoại trong điện thoại cho anh.

Tô Đường thở dài: “Công việc quan trọng hơn, hay là chúng ta về nhà anh đi.”

Thẩm Dịch lắc đầu, cầm lấy di động, mở trình duyệt web ra, search nghĩa của dòng tiếng Pháp Tô Đường gán cho Tần Tĩnh Dao.

Tô Đường thấy anh lướt vài cái, cuối cùng tìm một website tổng hợp thuật ngữ xây dựng, tìm được bản dịch chính xác cho chuỗi tiếng Pháp này.

Bê tông thuần, bê tông không thêm cốt thép.

Thẩm Dịch không biết nên khóc hay nên cười nhìn Tô Đường, như một câu chất vấn vừa bực mình vừa buồn cười.

Tô Đường hùng hồn nói: “Anh không thấy là cô ấy giống bê tông lắm à, vừa cứng rắn vừa đáng sợ, thật ra chỉ có bề ngoài cứng mà thôi, bên trong chẳng có tí xương cốt nào.”

Thẩm Dịch ngẩn ra, cúi đầu nhìn từ ngữ lạ lẫm này, không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ cười thần nhiên, sau đó anh out khỏi website, mở note ra gõ chữ.

—— Anh có thể nhờ em giúp một việc không?

“Có chuyện gì?”

Thẩm Dịch cúi đầu xuống, chỉnh tư thế ngồi, Tô Đường cũng không nói được là anh chỉnh cái gì nhưng rõ ràng cô cảm thấy anh trịnh trọng lên nhiều.

—— Thứ ba tuần sau anh sẽ làm chút việc ở thị trường Thượng Hải, Tần Tĩnh Dao đang giúp anh làm công tác chuẩn bị.

Ngón tay Thẩm Dịch dừng một chút, lại gõ tiếp mấy câu.

—— Anh sẽ cho cô ấy một cơ hội nữa để xây dựng khung xương bên trong, nhưng nếu cô ấy vẫn làm việc cho Trần Quốc Huy thì anh hi vọng có thể cho Trần Quốc Huy và cô ấy một sự trừng phạt hợp lý. Nhưng mà nếu mình anh làm có thể sẽ không tốt lắm, mong là sẽ được em giúp.

Mấy câu nói đó truyền rõ ý tứ kiên định lạnh lùng, nhưng qua ngón tay Thẩm Dịch gõ xuống, giữa những dòng chữ vẫn mang theo vẻ dịu dàng chân thành của Thẩm Dịch.

Tô Đường lại không gật đầu ngay như dự kiến của Thẩm Dịch.

“Việc này không phải giỡn được, anh phải nói cho em biết trước anh định cho em làm gì, em suy nghĩ chút.” Tô Đường trịnh trọng nhíu mày: “Em rất vui lòng giúp anh, nhưng điều kiện tiên quyết là phải nằm trong phạm vi năng lực của em, nếu như em không nắm chắc thì em sẽ không vì chút thể diện mù quáng của mình làm liên lụy đến anh.”

Chút bất ngờ tan ra giữa hai đầu lông mày, hóa thành một nụ cười an tâm, một cái gật đầu thật mạnh.

Thẩm Dịch cúi đầu xuống đánh chữ liên tục, trần thuật cụ thể là muốn Tô Đường giúp thế nào. Cô kinh ngạc nhìn anh đánh xong, có chút chột dạ ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh khẳng định là có thể làm thế sao?”

Thẩm Dịch gật đầu, dường như nhìn ra chút bất an trong lòng cô, vội vàng gõ thêm dòng chữ.

—— Nếu em không muốn cũng không sao, anh sẽ nghĩ những cách khác.

Tô Đường cẩn thận nhìn lại đoạn trần thuật kia, suy nghĩ một chút, do dự trong giây lát.

“Chuyện này em làm được, nhưng mà em có điều kiện.”

Thẩm Dịch hơi ngẩn ra, gật đầu ý bảo cô nói.

Tô Đường ném di động qua một bên, hai tay ôm cổ Thẩm Dịch, trán tựa trán, nói rõ ràng từng khẩu hình chữ trước mắt anh.

“Tối mai em muốn lấy nốt tí cơ giới cho anh.”

“...”

Tô Đường nói là đêm mai nhưng hiện tại Thẩm Dịch cũng có cảm tưởng như bị lấy bệnh rồi, anh nghiêng đầu lại ghé dựa, nhắm mắt lại.

Tô Đường biết rõ anh khó chịu dạ dày, cũng không làm phiền anh, chỉ ở bên cạnh xoa xoa lên dạ dày. Thẩm Dịch không mở mắt ra nhưng sắc mặt cũng đã khá hơn.

Tô Đường vẫn luôn nghĩ đến Thẩm Dịch, cho đến khi Từ Siêu đỗ xe bên đường cô mới nhớ, hình như Thẩm Dịch đưa cô đi hẹn hò...

Tô Đường vỗ nhẹ lên tay Thẩm Dịch, người kia dường như còn chưa muốn động đây.

“Nếu không thoải mái thì về nhà thôi.”

Thẩm Dịch cố gắng thẳng lưng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, lại quay đầu vươn tay ra chỗ Tô Đường, cô cảm điện thoại cho anh, nhìn anh nở nụ cười xin lỗi, gõ chữ cũng cố sức.

—— Anh nghỉ trong xe khoảng 5 phút, em vào công ty du lịch đối diện xin tư vấn xem có chuyến riêng phù hợp với người già không, anh sẽ đến tìm em ngay.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Lúc gõ máy chữ ấy cả người Thẩm Dịch từ đầu đến chân đều nghiêm trang, Tô Đường tức giận.

“Anh vẫn còn giận đấy à?!”

Không phải chỉ nói anh già thôi sao, anh vẫn còn ghim thù cơ đấy...

Thẩm Dịch thấy Tô Đường lườm mình thì hơi ngẩn người, gương mặt trắng bệch lại càng làm nổi bật sự vô tội của anh.

Tô Đường bắt lờ anh một cái, “Nếu anh thật sự muốn hưởng thụ cuộc sống về hưu sớm hơn, thì thay vì tìm một công ty du lịch không bằng tìm viện an dưỡng đi, viện an dưỡng năm nào cũng tổ chức đi du lịch đấy, không chừng giá cả còn ưu đãi hơn nhiều mấy công ty du lịch bên ngoài kia, tuyệt đối không rút ruột bòn lõm, hơn nữa còn có đội ngũ y bác sĩ trình độ cao đi theo, dù là bệnh nhân liệt nửa người cũng có thể đi du lịch hơn nữa còn lạnh lặn trở về.”

Giọng điệu Tô Đường chứa đựng vẻ trêu chọc trăm phần trăm, Thẩm Dịch chỉ có thể nhận ra câu chữ, nhưng lại không biết giọng điệu cô ra sao, Tô Đường vừa nói xong, chỉ thấy hai mắt anh sáng rực lên.

Thẩm Dịch vui mừng còn hỏi cô rất nghiêm túc.

—— Chuyến gần đây nhất là xuất phát khi nào?

Câu nói của Tô Đường không hề ôn hòa chút nào, “Thứ hai tới, chuyến đi kéo dài một tuần, đến lúc anh về, tiệc rượu mừng lễ quốc khánh của Trần Quốc Huy cũng xong rồi.”

Thẩm Dịch hơi ngẩn người, đột nhiên anh bật cười, một tay khẽ xoa xoa trên bụng, rồi nghiêng người dựa vào một bên cửa xe, cười đến mức hai vai run lên bần bật.

Hơn bốn giờ chiều, ánh nắng chiếu đến hàng ghế sau cũng đã dịu hẳn, trên cửa sổ sau và lớp kính chắn gió phía sau cũng nhuộm một lớp ánh sáng nhạt, từ phía Tô Đường nhìn sang, ngoài cửa xe tất cả đều được quét một lớp sáng nhạt màu trà, chỉ có một bên sườn mặt góc cạnh của Thẩm Dịch tấp ra thứ ánh sáng dịu dịu trong khung cảnh mờ tối thế này, kết hợp với chiếc áo gió màu vàng nhạt hiệu Burberry kinh điển, trông anh cực giống một diễn viên nào đó trong một bộ phim điện ảnh melodrama thời xưa.

Tô Đường đột nhiên cảm thấy, “chữ ‘già’ ấy đối với Thẩm Dịch mà nói có lẽ không có ý nghĩa cho lắm, cô có một dự cảm bất đắc dĩ, thời gian có thể bào mòn thanh xuân của anh, nhưng nhất định không thể xóa hết sự quyến rũ của anh, cho dù là sau này, khi đầu anh đã đầy tóc bạc, đi đứng chậm chạp, cũng nhất định sẽ là một cụ ông rất có phong độ.

Người phụ nữ may mắn được ở bên anh lúc ấy, nhất định đời trước đã cùng Đường Tăng đi lấy chân kinh...

Tô Đường từ câu chuyện đi Tây Thiên lấy kinh lại nghĩ tới Đường Thái tông, rồi từ Đường Thái tông nghĩ tới Đường Huyền Tông, tiện đà nhớ luôn tới Dương quý phi, rồi lại nghĩ gần đây mình có tăng cân không nhỉ, Thẩm Dịch cười đưa di động tới trước mặt cô.

—— Nếu em muốn, anh sẽ đăng ký hai suất ở viện an dưỡng trước, xem như là đặt trước lịch hẹn hò của chúng ta khi về hưu, để ngừa nếu một ngày em đột nhiên không nhớ đến anh nữa thì anh vẫn còn cơ hội được gặp em lần nữa, có thể khi ấy em sẽ nghĩ anh không còn ai nương tựa nữa, rồi lại cân nhắc

chuyện sẽ chăm sóc anh lúc lâm chung cuối đời.

Tô Đường đọc những lời anh viết mà trái tim như nhói lên, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, cô liền vươn người tới lườm xéo anh một cái.

“Chỉ cần đến lúc ấy nếu anh vẫn nhớ em là ai, em sẽ cân nhắc chuyện ấy nhé.”

Thẩm Dịch cười, gật đầu thật mạnh một cái, coi như là ước định một đời của cả hai.

Có lẽ là cảm giác đau dạ dày đã qua nên Thẩm Dịch buông bàn tay đang xoa dạ dày xuống, điều chỉnh tư thế ngồi, anh ngồi thẳng người dậy, vươn tay hồ hững sửa lại mấy sợi tóc đang dính trên cửa sổ xe, sau đó lại cúi đầu gõ một câu.

—— Trước khi lập kế hoạch của chúng ta, anh nghĩ chúng ta phải lập dự định đi du lịch cho bà ngoại đã.

Sau khi sửa sang mọi thứ, thoát nhìn Thẩm Dịch nghiêm túc hẳn lên.

Thẩm Dịch vẫn đang rất chăm chú, chỉ là vừa rồi nghiêm túc còn kết hợp với cảm giác quẩn rũ nồng đậm, vừa ngọt mà dịu dàng, nhưng giờ người trước mặt lại rất chăm chú, trong suốt thuần túy.

Tô Đường nhất thời không hiểu gì cả, “Bà ngoại á?”

Thẩm Dịch khẽ gật đầu, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như thế.

—— Anh hy vọng bà ngoại có thể đi đâu đó vài ngày, ít hai ngày cuối tuần nào đó không ở lại thành phố. Anh chưa tìm hiểu mấy công ty du lịch, đồng nghiệp có đề cử một công ty, anh muốn đưa em cùng tới đó, tham khảo ý kiến của em. Nếu điều kiện ở viện an dưỡng tốt như vậy, chúng ta sẽ không cần tìm hiểu thêm về những công ty du lịch ấy nữa.

Tô Đường kinh ngạc nhìn Thẩm Dịch nhanh chóng gõ một đoạn thật dài trên di động, cô hơi chau mày, vươn tay chạm nhẹ lên màn hình, một đầu ngón tay khẽ xoẹt qua câu đầu tiên của đoạn tạo thành một vết ngang vô hình, sau đó cô ngẩng đầu hỏi anh, “Là vì chuyện của Trần Quốc Huy đấy sao?”

Thẩm Dịch khẽ gật đầu, dường như là sợ Tô Đường không vui anh lại vội vàng gõ thêm mấy câu nữa.

—— Mùa này cũng rất hợp để đi du lịch mà, để bà ngoại ra ngoài vận động dù sao cũng tốt cho sức khỏe của bà. Nếu như em có đề nghị khác, chúng ta sẽ thương lượng chút xem sao.

Sự dịu dàng săn sóc của Thẩm Dịch giống như một tia phóng xạ, không ướt át, không nặng nề, không nhìn thấy không sờ vào được, nhưng lại có thể coi trái tim cô làm tâm, lấy khả năng kháng cự tình cảm của cô làm bán kính tạo thành một đường tròn rất lớn phủ kín khắp mọi nơi.

Tô Đường khẽ vỗ lên cánh tay có chút căng thẳng của anh, cô gật đầu cười cười, “Trước kia bà ngoại em thường xuyên theo đoàn du lịch của viện an dưỡng đi đây đi đó, bà tham gia đi du lịch cùng viện thì không mất phí, mấy hôm trước bà còn rủ e đi chung nữa, nếu em ở nhà bà sẽ không đi. Chuyện này cứ giao cho em đi, em về sẽ khuyên bà em.”

Sắc mặt Thẩm Dịch hơi thoải mái hơn, ý cười khẽ lan khắp gương mặt, anh gật đầu coi như là yên tâm về chuyện đó.

Thẩm Dịch yên tâm, Tô Đường lại nhớ tới chuyện khiến cô cảm thấy bồn chồn.

“VẬY... có phải mẹ anh cũng nên chuyển sang bệnh viện khác không?”

Tô Đường hỏi có vẻ khá dè dặt, Thẩm Dịch cười thản nhiên, lắc đầu.

—— Hiện giờ bệnh tình của mẹ vẫn chưa ổn định, nếu liên hệ chuyển viện sẽ bị ảnh hưởng không tốt tới bà ấy.

Khi ánh mắt Thẩm Dịch từ màn hình di động ngược lên, Tô Đường cảm giác trong đôi mắt ấy cất chứa sự lo lắng mơ hồ không giấu diếm được, trong lòng lại cảm thấy nhói đau.

Thẩm Dịch dường như đã nhận ra điều gì đó, anh nhìn cô một cái, rồi lại nghiêm túc sửa lại nụ cười giắt bên môi và khóe mắt, anh cúi đầu gõ thêm vài câu giải thích.

—— Yên tâm đi, Trần Quốc Huy chỉ muốn giải quyết vấn đề về tài chính, sẽ không làm mấy chuyện ảnh hưởng đến tính mạng người khác. Anh lo bọn họ sẽ đi quấy rầy bà ngoại như quấy rầy anh, nhưng bọn họ lại không thể quấy rầy được mẹ anh.

Khi Thẩm Dịch gõ mấy chữ này thì thái độ tình bơ bình tĩnh như đã thành thói quen, sự bình tĩnh ấy lại khiến Tô Đường không nỡ chạm vào nơi đã được che chắn rất kỹ càng như thế.

Tô Đường gật gù đầu, nở nụ cười thoải mái, “Vừa rồi tới bệnh viện phải đi thăm mẹ anh mới đúng, đến bây giờ em còn chưa đi thăm đi đâu, nếu để bà ngoại biết, nhất định sẽ mắng em không hiểu chuyện.”

Thẩm Dịch cười khẽ.

—— Sau khi kết thúc mọi chuyện nhé, được không?

“Cũng được,” Tô Đường khoa trương vờn tay che kín mặt mình, đau khổ thở dài, “Em phải chuẩn bị thật tốt mới được, lâu lắm rồi không đắp mặt nạ, tóc và móng tay cũng phải sửa lại mới được.”

Trong mắt Thẩm Dịch ẩn chứa ý cười sâu xa.

—— Em luôn xinh đẹp.

“Chuyện đó không liên quan đến đẹp xấu, đây là thái độ.”

Tô Đường nghiêm túc túm lấy cổ áo gió của anh, “Giống như anh vốn đã rất đẹp trai rồi, lại nhất định phải ăn mặc thật đẹp mới chịu tới bệnh viện, không giống nhau sao?”

Thẩm Dịch hiểu lời Tô Đường vừa có ý trêu chọc lại có chút đau lòng, nụ cười bỗng trở nên càng dịu dàng hơn, Tô Đường dường như muốn chết đuối trong biển tình âm áp của anh mất thời.

—— Nếu mẹ có thể tỉnh lại, nhất định bà ấy sẽ rất thích em.

“Dù đi ấy có tỉnh không, em cũng sẽ có cách để đi thích em.” Tô Đường tựa đầu vào ngực anh, vờn tay khẽ nhéo vành tai hơi lạnh của anh, để khuôn mặt cô che lấp toàn bộ tầm nhìn của anh, rồi nở nụ cười, “Anh không biết giọng em ra sao nhưng vẫn thích nó, đúng không?”

Sóng mắt Thẩm Dịch khẽ dao động, ngoan ngoãn gật đầu, tay lại không kiềm được vờn tới nhẹ nhàng chạm lên viền môi Tô Đường, trong đôi mắt ẩn chứa khát vọng sâu nặng khiến Tô Đường đau lòng.

Tô Đường bắt lấy bàn tay đang miết theo môi mình, kéo xuống dưới mấy centimet, ấn nhẹ vào cổ tay anh, đem lòng bàn tay anh dán chặt vào cổ cô.

Thẩm Dịch không biết cô định làm gì, anh ngần ngại theo bản năng mà chuyển mắt nhìn vào môi cô, nhìn cho đến khi cô từ từ mở miệng.

“Thẩm Dịch, Em yêu anh.”

Trong khi Tô Đường nói, cảm giác dây thanh quản rung lên chạm vào lớp da trên cổ, rồi lại thông qua làn da cô, không giữ lại chút nào truyền đến lòng bàn tay của Thẩm Dịch, tiện đà theo một dây thần kinh nào đó trong lòng bàn tay anh truyền đi, cuối cùng biến mất trong cơ thể hơi căng cứng của anh.

“Anh có cảm nhận được không?”

Khóe mắt Thẩm Dịch hoe đỏ, anh gật đầu một cái thật mạnh.

Thẩm Dịch vốn hẹn cô ra ngoài đi khảo sát mấy công ty du lịch, sau khi vấn đề được giải quyết nhanh chóng, Thẩm Dịch nhất thời cũng không nghĩ ra nơi nào để đến, Tô Đường đành đơn giản áp tải anh về nhà.

Tô Đường ở nhà Thẩm Dịch cùng anh ăn bữa cơm tối, sau đó cùng Từ Siêu đưa anh tới công ty đi làm, khi Từ Siêu đưa cô về đến nhà đã hơn mười giờ tối, bà ngoại vẫn đang đeo kính lão ngồi trên sofa đọc một vài tài liệu về công việc y tá, Tô Đường đi tới nhắc với bà về chuyện đi du lịch, nhưng bà ngoại vẫn cứ lắc đầu.

“Trước kia đi du lịch cùng bọn họ thì ở nhà lại chẳng có ai, giờ có con ở nhà, hôm nào cũng bận rộn đi làm, nếu bà đi chơi, tối con về nhà mấy giờ mới được ăn tối chứ... Không đi, bà không đi đâu.”

Tô Đường kéo tay bà ngoại nũng nịu, “Bà yên tâm đi, con ở Pháp bao nhiêu năm qua không phải tự mình nấu cơm đó sao, bà xem tay con giờ toàn vết chai đây nè.”

Bà ngoại cười rộ lên, vờn tay nhéo má cô, “Là chai tay, sau này theo Tiểu Dịch lại càng nhiều vết chai hơn.”

“Ai thèm theo anh ấy chứ!”

Chỗ má bị bà ngoại nhéo đỏ hồng khiến bà cô vừa nhìn thì càng cười to hơn, ánh mắt cười cong cong, “Nếu Tiểu Dịch cầu hôn con, bà sẽ là người đầu tiên đồng ý...”

Tô Đường thấy bà ngoại cười thì mặt càng đỏ rực, cô phồng mang tròn má, “Không được lái sang chuyện khác, bà ngoại giờ chúng ta đang nói về chuyện đi du lịch.”

Bà ngoại cúi đầu xuống, mang theo ý cười nồng đậm nơi khóe mắt từ sau chiếc kính viễn thị kéo lên trên đầu, dừng lại trên gương mặt đỏ hồng của cô cháu gái cưng, “Con nói thật với bà ngoại đi, có phải muốn cùng Tiểu Dịch sống cuộc sống chỉ có hai đứa không?”

Tô Đường rên lên, “Bà ngoại, rốt cục bà bảy mươi hay mười bảy vậy?!”

Bà ngoại ngừng cười, nghiêm túc tựa người vào sofa, cầm cuốn sách lên, vừa nhìn vừa nửa thật nửa giả dối nói, “Nếu con muốn ở cạnh Tiểu Dịch mấy ngày vậy bà sẽ ra ngoài đi du lịch, không quấy rầy mấy đứa nữa, nếu không phải vậy bà sẽ không đi, dù sao Vân Nam bà cũng đi mấy lần rồi....”

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười khẽ thở dài, dù sao nếu phải thừa nhận là muốn ở cạnh Thẩm Dịch vài ngày cũng không tính đuổi lý, Tô Đường cuối cùng vẫn lợi dụng luôn cái cơ này.

Tô Đường nở nụ cười cợt cợt vào tay bà ngoại mà nũng nịu, “Bà ngoại, bà có đôi mắt hoá nhân kim tinh thể này, cũng chẳng cần đeo kính lão làm gì đâu...”

Vừa nghe Tô Đường đột nhiên thừa nhận, bà ngoại cảm thấy hài lòng cười rộ lên, “Đúng thế mà, bà ngoại con là người từng trải đấy, chút tim gan gian xảo ấy của con, cũng chẳng đủ để bà nấu một bàn ăn đâu!”

Tô Đường im lặng nghe bà ngoại, bà ngoại đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, lập tức nghiêm túc hẳn lên, bà kéo chiếc kính lão xuống, nghiêm túc nhìn cô.

Tô Đường cho rằng bà đang dạy bảo cô không được quan tâm quá sâu vào chuyện gia đình của Thẩm Dịch, cuối cùng bà ngoại lại nghiêm túc hỏi cô một câu.

“Đường Đường, con đến nhà Tiểu Dịch có lên nhìn coi nó tắm không đấy?”

Tô Đường muốn bật khóc.

Ở nhà khác, sự khác nhau giữa hai thế hệ rất rõ ràng, còn ở nhà cô, sự khác nhau ấy như đường sông chưa được khai thông, đoạn thì hẹp đoạn thì rộng, đoạn thì nông đoạn thì sâu, một giây không để ý là một chân sa vào bẫy ngay.

“Con nhìn lên anh ấy tắm làm gì ạ?”

Tô Đường dờ khóc dờ cười hỏi ngược lại bà mình, trong lòng cũng âm thầm tự nhủ một câu, nếu cô muốn nhìn cần gì phải nhìn lên chứ...

“Nếu con đã nhìn lên người ta tắm rửa, sau này rất có thể phải kết hôn với người ta đấy.”

Tô Đường cảm thấy thật buồn cười, “Căn cứ vào đâu chứ?”

“Mấy bộ phim truyền hình đều có tình tiết như vậy cả!”

“Mấy đĩa phim pokemon con mua bà xem hết rồi sao?”

“Xem xong lâu rồi con ạ...”

“Ngày mai con sẽ mua cho bà tập mới.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Bữa cơm trưa hôm sau, Thẩm Dịch đến đón cô đến vườn bách thú như đúng hẹn, Tô Đường sợ bà ngoại nhìn anh với ánh mắt khó tả nên không dám cho anh lên nhà.

Cô xuống dưới nhà đứng giờ, Thẩm Dịch đã đứng trước xe đợi cô rồi.

Có lẽ Thẩm Dịch đã chuẩn bị xong để đi chơi với cô, hôm nay anh mặc bộ quần áo nhẹ nhàng thoải mái, vẻ mặt vui vẻ đứng dưới nắng mặt trời ban trưa, cả người như sáng bừng lên.

“Anh có thể nói cho em biết xem giá trị con người anh bây giờ là bao nhiêu không?”

Thẩm Dịch sững sốt một chút rồi lắc đầu, ngờ ngàng giữa hai hàng lông mày như hiện rõ dưới ánh mặt trời.

“Anh chưa tính thử à?”

Thẩm Dịch gật đầu.

“Vậy anh nghĩ xem, nếu nhân viên quản lý vườn bách thú muốn mượn anh để triển lãm mấy ngày thì em nên lấy giá nào cho hợp?”

Thẩm Dịch cười rộ lên, dặt bàn tay người đang ngửa mặt cười ngây ngô với anh, đi nhanh từ trước ra sau xe.

Tô Đường bị anh nắm chặt một tay, sóng vai đứng sau đuôi xe, nhìn anh dùng ngón trỏ viết chữ lên lớp bụi mỏng trên kính chắn gió.

— Em nói cho họ biết, anh là đồ riêng của em, từ chối tất cả các hình thức triển lãm công khai.

“Tuân mệnh!”

Mấy chục năm nay thành phố S chỉ có duy nhất một vườn bách thú, qua mấy lần tu sửa mấy năm gần đây thì đã đổi khác đi nhiều, nhưng Tô Đường vẫn có thể thấy đâu đó dấu vết quen thuộc trong ký ức xưa, vào đến vườn bách thú, cô như chú khi kéo táy Thẩm Dịch chạy đông chạy tây, còn kể lại truyện cho Thẩm Dịch nghe.

“Haiz... Ở đây, ở đây này, có một chiếc đu quay ngựa gỗ, em nhớ khi đó vừa học tiểu học, em ngồi trên đó, hai chân còn chạm được tới mặt đất.”

“Anh xem cái cây này... Nó vẫn luôn ở đây, nghe nói là trồng từ thời dân quốc, lúc còn nhỏ em từng chụp ảnh ở đây, bà ngoại chụp cả cái cây vào nên nhìn em nhỏ vô cùng, giống như là cái thùng rác đặt cạnh cái cây í.”

“Thùng rác trước kia trông không giống thế này, nguyên một đám ếch mở miệng, khi còn bé mỗi lần đến đây em rất háng hái vứt rác.

Thứ bảy, trời quang mây tạnh, không nóng không lạnh, trong vườn thú người qua lại rất nhiều, Tô Đường đi loanh quanh cũng không quên kéo tay Thẩm Dịch.

Không biết từ khi nào thân thể cô đã nhớ kỹ hành động này, trở thành một thói quen không cần suy nghĩ.

Thẩm Dịch vì được cô kéo mà không nhìn đoạn đường phía trước, anh chỉ nghiêm túc nghe cô nói chuyện, sau đó lại càng nghiêm túc nhìn những nơi cô chỉ, cho đến khi cô dẫn ánh mắt của anh nhìn đến một nơi.

Tô Đường có một cảm giác khá kỳ lạ, giống như ánh mắt dịu dàng của anh thấm dẫm quãng thời gian gần hai mươi năm, chảy xuôi vào trong trí nhớ cô thành những ký ức rải rác khi còn bé.

“Thẩm Dịch.” Tô Đường đột nhiên dừng bước dưới một cành liễu đã vàng úa: “Anh có thể nói cho em biết anh thích em từ khi nào không?”

Thẩm Dịch bị cô kéo đi đang sững sờ, đột nhiên thấy cô nghiêm trang hỏi như thế lại càng sững sốt hơn, gió thổi cành liễu quệt qua vai anh, như nói lên sự ngón ngàng trong anh.

“Dù chỉ là chút ấn tượng tốt ấy.” Tô Đường kéo tay anh truy hỏi, xung quanh nhiều tiếng trẻ con ồn ào, chỉ có Thẩm Dịch gần ngay trước mắt là có thể nhìn ra lời nói rất nhỏ của cô: “Là từ lần đầu tiên nhìn thấy em ở viện an dưỡng hai mươi năm trước sao?”

Ngay cả lần gặp gỡ thoáng qua mới đây cô cũng có thể quên sạch, đương nhiên đã chẳng còn nhớ khi đó mình thế nào, nhưng khi nhìn quanh những cô bé con bốn tuổi trong vườn bách thú, nói rằng cậu chàng tám tuổi thích cô bé nhỏ xíu ngay từ lần gặp đầu tiên, cho dù Thẩm Dịch gật đầu thì Tô Đường cũng khó mà tin nổi.

Nhưng mà cho dù là trước kia hay sau đó, Tô Đường không thể biết được mình được vây quanh bởi dịu dàng ấm áp đó từ khi nào.

“Hay là ngày mà anh đến đón em ở sân bay?”

Thẩm Dịch kinh ngạc giơ tay lên, dường như muốn dùng thủ ngữ nói gì đó, nhưng đột nhiên nhớ ra, anh lại lấy điện thoại, đứng dưới bóng cây gỗ một hàng chữ, đưa cho Tô Đường.

— Vì sao em lại hỏi vấn đề này?

Thủ ngữ của câu này Tô Đường biết, Thẩm Dịch còn rõ trình độ thủ ngữ của cô hơn cả bản thân cô, Tô Đường đoán anh không sử dụng thủ ngữ, đổi sang dùng cách phiên toái hơn để nói những lời này, chắc là anh lo cách nói chuyện khác người này sẽ khiến cô bị soi mói.

Tô Đường hờn dỗi lấy di động của anh bỏ vào trong túi mình.

“Em muốn biết đó.”

Tâm trạng Thẩm Dịch rất tốt, bị Tô Đường tước đoạt quyền sử dụng di động nhưng vẫn lảng lảng vui vẻ giữa nơi huyên náo này, vẫn không dùng thủ ngữ, quay đầu nhìn xung quanh rồi dặt tay Tô Đường đến một sạp bán đồ uống.

Mua đồ uống trong vườn bách thú như mua bóng trong rạp chiếu phim, mua com hộp trên xe lửa, không có cái gọi là vật đẹp hay giá thấp, cho nên dù người qua lại trong đây nhiều nhưng sạp bán nước vẫn vắng tanh,

Bọn họ còn chưa đứng yên thì ông cụ bán hàng đã nhiệt tình chào hỏi: “Hai người muốn mua gì?”

Ánh mắt Thẩm Dịch không nhìn lên mặt ông cụ, nhất định không biết ông cụ đang hỏi gì, Tô Đường định trả lời thay anh nhưng lại không biết trả lời cái gì.

Hình như anh không khát thì phải.

Ánh mắt Thẩm Dịch lướt qua đồng chai lọ xếp gọn gàng, sau đó vươn tay cầm lấy một lon đồ uống, cười đưa cho Tô Đường.

Tô Đường ngần ngại nhận lấy mới biết Thẩm Dịch chọn trúng một lon bia, bởi vì bày ra giữa trời nên trên đó dính một lớp bụi, cầm trong tay thấy cộm cộm lại dính dính khó chịu.

Cô hỏi anh thích cô từ khi nào, anh lại đưa bia cho cô, đây là có ý gì?

Ông cụ vừa thấy Tô Đường nhìn chằm chằm vào bình cau mày thì lấy ngay một cái khăn lau: “Đây, để tôi lau cho cô, vừa mới lấy về đây, chỉ là gió thổi hơi to một chút, lau qua là được...”

“Không cần đâu ạ...”

“Ồ, khăn của tôi cũng sạch lắm!”

Ông cụ nói rất tha thiết, Tô Đường cũng ngại từ chối nên đưa trả lại ông, vừa định hỏi Thẩm Dịch có ý gì, nghiêng đầu qua thì chẳng thấy anh đâu.

Tô Đường sừng sốt cúi đầu mới phát hiện Thẩm Dịch quỳ xuống tại chỗ, một tay chống đất, một tay cầm miếng gạch vỡ viết chữ lên nền xi măng.

—— Vấn đề này rất khó để dùng một thời gian cụ thể trả lời, giống như việc cất rượu vậy, chẳng thể biết được ethanol xuất hiện khi nào, nhưng quá trình lên men từ nguyên liệu là liên tục. Dù anh không thể xác định được rằng anh thích em từ khi nào nhưng anh có thể trả lời em rằng, từ khi anh bắt đầu thích em thì tình cảm nơi anh chỉ tăng không giảm, cho đến khi bão hòa thì nó sẽ luôn ổn định như thế.

Thẩm Dịch nửa quỳ bên phải Tô Đường, ghi những dòng thẳng tắp từ phải qua trái, ghi đến chân Tô Đường thì dừng lại, vì muốn nhanh nên anh viết hơi ngoáy, có vài nét hắt thì lại đẩy ngang qua, chữ gạch đỏ viết lên nền xi măng xám, hòa vào nhau dịu dàng ảm áp.

Thẩm Dịch viết xong đứng dậy, Tô Đường còn chưa hồi hồn vì hành động bất thành linh này của anh.

Tư thế quỳ rạp xuống đất viết chữ của Thẩm Dịch còn đáng chú ý nhiều hơn so với việc dùng thủ ngữ, chỉ một lát sau xung quanh đã vây đầy người xem, có người cười, có người ồ à, có người chụp ảnh lại, Tô Đường còn nghe thấy một người mẹ trẻ nói với cô con gái trong ngực: “Con xem, chữ của chú này đẹp quá kìa...”

Thẩm Dịch đứng đối diện cô, cách hàng chữ này mấy bước, đứng chấp tay, mỉm cười thỏa mái, vô cùng dịu dàng.

Ông cụ bán đồ uống đứng sau sạp, không nhìn thấy trên mặt đất có gì, nhưng thấy đột nhiên có nhiều người vây quanh sạp nước của mình như vậy thì khó hiểu bước ra, liếc nhìn thấy những dòng chữ Thẩm Dịch ghi trên đất thì ngẩn ngơ rồi nháy mắt lên.

“Ồi chào.... Thằng nhóc này! Mau lau đi, cầm lau đi, viết cái gì chứ... Lát nữa nhân viên quản lý thấy thì sẽ phạt tiền tôi đấy!”

Thẩm Dịch chỉ thấy ông cụ luống cuống tay chân nói gì, không rõ nội dung cụ thể, anh hoang mang nhìn Tô Đường.

Đa số khách đều không quên mình mua vé để đến chơi, và không ít người đưa con đến, thấy ông cụ vội vàng như vậy thì sợ sẽ dính phải chút tranh chấp, tốp năm tốp ba tản đi.

Đám đông làm thành một vòng nhỏ, có người vừa rồi bị chắn phía sau không thấy rõ tình huống thì hiếu kỳ bước lên phía trước nhìn quanh. Tô Đường vừa bước đến bên che cho Thẩm Dịch, còn chưa kịp nói xin lỗi với ông cụ thì chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi cô với vẻ bất ngờ.

“Tô Đường”

Tô Đường sững sờ, quay sang nơi phát ra âm thanh, nhìn thấy Lục Tiểu Mẫn hai mắt trừng to.

Chồng Lục Tiểu Mẫn ôm con trai hơn một tuổi đứng bên cạnh Lục Tiểu Mẫn, vẻ mặt đoan trang hơn nhưng nét kinh ngạc trong mắt thì tuyệt đối không ít hơn Lục Tiểu Mẫn.

Lục Tiểu Mẫn kinh hô: “Đúng là cô thật.”

Tô Đường vừa mới còn cảm thấy bị người vây xem thì cũng không có gì lớn lắm, nhưng giờ thì lại khóc không ra nước mắt.

Cô đã nghĩ đến vô số cách để giới thiệu Thẩm Dịch với Lục Tiểu Mẫn, nhưng không ngờ lại gặp gỡ kiểu này, chẳng những gặp được Lục Tiểu Mẫn mà còn gặp được cả nhà cô ấy...

Không đợi Tô Đường mở miệng, Lục Tiểu Mẫn đã bước nhanh tới, và cũng nhanh chóng nhận ra Thẩm Dịch đang nhìn cô theo ánh mắt Tô Đường.

“Đây không phải là, người đó, người đó....”

Lục Tiểu Mẫn nhìn chằm chằm vào Thẩm Dịch, đôi mắt mở lớn.

Tô Đường cười rộ lên, giúp cô nàng bổ sung hết lời: “Thẩm Dịch, bạn trai tôi.”

Tô Đường nói xong, vỗ vỗ cánh tay Thẩm Dịch, kéo ánh mắt khó hiểu nhìn Lục Tiểu Mãn của anh qua môi mình.

“Đây là Lục Tiểu Mãn, bạn em ở trong công ty, hôm qua ở bệnh viện là cô ấy gọi điện đến đó. Người đằng sau ôm đứa bé đeo máy ảnh chính là chồng cô ấy, Kỳ Đông.”

Thẩm Dịch hơi ngần ra, vội ném khối gạch vỡ đến ven đường không người, xoa lớp bụi mỏng trên ngón tay, mỉm cười bắt tay Lục Tiểu Mãn.

Lục Tiểu Mãn ma xui quỷ khiến lại bắt tay Thẩm Dịch rồi nhìn những hàng chữ Thẩm Dịch dùng gạch đỏ ghi trên đất, cho đến khi chồng cô ôm con đến bắt tay Thẩm Dịch, Thẩm Dịch còn cười dùng ba ngón tay nắm lấy bàn tay nhỏ mập mạp của con trai cô. Lúc này Lục Tiểu Mãn mới nhớ mình sẽ phải phát biểu chút đánh giá của mình với ‘Người đàn ông ba tốt’ mà Tô Đường chọn trúng.

Đánh giá của Lục Tiểu Mãn chỉ có bốn chữ, ngữ nghĩa hàm súc, nhưng tình cảm mãnh liệt.

“Tôi ghim rồi đây.”

Dù Thẩm Dịch thấy rõ những lời này nhưng lại không hiểu, quay đầu nhìn Tô Đường xin giúp đỡ, thấy Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười.

“Đang khen anh ấy... Anh mau xóa sạch mấy chữ trên đất đi, để nhân viên quản lý trông thấy thì sẽ bị phạt tiền đó.”

Thẩm Dịch sững sờ, đột nhiên hiểu ra, vội vàng ngẩng đầu cười xin lỗi ông cụ, còn chưa kịp xóa thì đã bị Lục Tiểu Mãn ngăn cản.

“Này này... Đợi chút, đừng xóa vội!”

Lục Tiểu Mãn xoay người đón lấy cậu con trai: “Đề Kỳ Đông chụp cho hai người mấy kiểu, cái này phải lưu lại làm kỷ niệm!”

Thẩm Dịch không thấy rõ lời của Lục Tiểu Mãn nhưng thấy chồng Lục Tiểu Mãn cười lấy máy ảnh khoác trên vai xuống, chụp mấy cái thì cũng hiểu đại khái. Tô Đường đỏ mặt khoát tay với vợ chồng Lục Tiểu Mãn, Thẩm Dịch thì cười ôm chặt lấy cô.

Kỳ Đông chụp mấy tấm liền, đến khi Tô Đường cũng thả lỏng ra, nở nụ cười tự nhiên, Kỳ Đông mới hài lòng ra dấu ok.

Chữ trên mặt đất là Kỳ Đông giúp Thẩm Dịch xóa sạch, Kỳ Đông ‘thành công’ trượt khỏi kỳ tuyển dụng của Hoa Chính, gây dựng sự nghiệp từ niềm yêu thích chụp ảnh, mở một studio, cả người tỏa ra khí chất nghệ sĩ, đứng cạnh Thẩm Dịch là người làm ăn, cũng không chút kém.

Hai người giúp đỡ nhau một phen lại nảy sinh ra chút tình huynh đệ, Thẩm Dịch đưa lon bia không có ý định mua cho Kỳ Đông, trước khi Tô Đường trả lại đi động cho Thẩm Dịch, hai người còn khoa tay múa chân và đoán mò đề trò chuyện với nhau.

Mà ngay cả con trai Lục Tiểu Mãn cũng rất thích Thẩm Dịch, cu cậu chủ động giang hai tay muốn Thẩm Dịch bế. Tô Đường phát hiện, khi Thẩm Dịch ôm cậu nhóc xem con công xoe đuôi, trên khuôn mặt một lớn một nhỏ có sự vui vẻ rất tự nhiên.

Người bình thường lăm chuyen lại không thấy hỏi han gì, Tô Đường thấy lạ lẫm lẽ qua hỏi vì sao, Lục Tiểu Mãn liếc mắt lườm cô.

“Tôi cũng coi anh ta như thần tượng mà sùng bái nửa tháng, chuyện gì của anh ta mà tôi không biết, lại không biết người con gái vừa khỏe mạnh vừa xinh đẹp lại dịu dàng mà anh ta thích là cô...” Lục Tiểu Mãn nói xong, còn hỏi tức giận nhìn thoáng qua Thẩm Dịch đang cùng bố con nhà cô xem công, dường như giận quá mà rên lên một tiếng: “Sao tôi lại sùng bái một người không có mặt thể nhỉ!”

Tô Đường hơi giận, âm ỉ lên với Lục Tiểu Mãn, khi ba người lớn nhỏ quay đầu lại tìm hai cô thì hai người đã cười cười đùa đùa quên luôn cả lý do vì sao lại làm âm lên.

Thẩm Dịch mời cả nhà Lục Tiểu Mãn ăn cơm tối với lý do bị anh làm phiền cả ngày nghỉ Quốc khánh và Trung Thu. Thẩm Dịch uống chút rượu, trên đường về vẫn luôn kéo tay Tô Đường, nhìn sâu vào người trong ngực, cười nhìn cô.

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười chọc vào ngực anh.

“Em nói cho anh biết, để Lục Tiểu Mãn biết hai chúng ta yêu nhau thì có nghĩa cả thế giới đều biết điều đó, anh chuẩn bị tâm lý tốt chưa?”

Thẩm Dịch cười tươi, gạt đầu, dắt tay cô, dùng ngón tay viết chữ vào lòng bàn tay cô.

Buổi tối, ánh sáng trong xe không được tốt, đôi mắt không nhìn được lại càng giúp xúc giác nhạy hơn, Tô Đường đọc chuẩn xác những gì Thẩm Dịch viết trong lòng bàn tay cô.

—— Anh tự tin có thể xử lý tốt đồ kỵ của đàn ông toàn thế giới với anh.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Không biết có phải vì tác dụng của hơn nửa ly rượu vang, tác dụng của một ngày được nghỉ làm, vì chuyện cả gia đình Lục Tiểu Mẫn cực kì sùng bái anh, hay là vì mấy con sư tử voi trong sở thú kia mà sau khi Thẩm Dịch về nhà vẫn có vẻ rất hưng phấn như trẻ con.

Tô Đường đi vào nhà trước Thẩm Dịch, vừa bật đèn phòng khách lên, đang định cúi người xuống thay dép, Thẩm Dịch đã nhanh chóng chạy lên trước mặt cô, anh hơi cúi người xuống, Tô Đường còn chưa kịp làm gì, đã bị Thẩm Dịch vươn tay tới xốc hai bên nách cô lên, dùng sức nâng cả người cô lên như treu đùa cậu con trai nhà Lục Tiểu Mẫn.

“Này ——”

Tô Đường chưa từng ném trái cảm giác cơ thể lơ lửng trên không cúi mặt xuống là chàng trai mét tám, cô hoảng hốt nhanh chóng giữ chặt hai bờ vai vững chắc của Thẩm Dịch, vừa cúi đầu xuống là đối diện với nụ cười rạng rỡ tràn đầy chiều chuộng của anh, tiếng gào khiếp sợ chẳng kịp bật ra khỏi miệng mà thay vào đó là nụ cười bất chợt vang lên.

Thẩm Dịch đứng đó xoay người cô hai vòng rồi mới chịu dừng lại thả cô xuống, hai chân Tô Đường vừa chạm đất đã đắm liên tục vào ngực anh mấy cái.

“Sớm biết thế này đã để Kỳ Đông dụ anh uống thêm mấy chén nữa rồi, xem anh còn sức mượn rượu làm bậy không nữa!”

Thẩm Dịch cười ôm cô vào lòng mình, ôm thật chặt, rúc đầu mình vào cổ cô, vì vừa rồi vận động hơi mạnh nên lúc này hơi thở nặng nề của anh đang phá mạnh vào căn cổ cô nơi làn da cực kỳ mẫn cảm, cứ như gãi ngứa khiến trái tim cô tê dại thật lâu.

Tô Đường dờ khóc dờ cười vuốt lưng cho Thẩm Dịch, rõ ràng cô cảm nhận được Thẩm Dịch đang vui sướng muốn chết, nhưng lại không nghĩ ra hôm nay đã xảy ra chuyện gì mà khiến anh vui đến mức này.

Hơi thở Thẩm Dịch dần trở lại bình thường, anh ngẩng đầu lên, Tô Đường xoa nhẹ hai má tràn ngập ý cười kia.

“Anh đang vui vì chuyện gì vậy, nói cho em biết đi, để em chung vui với anh nữa chứ.”

Thẩm Dịch vẫn vui vẻ như thế, anh lúi đi động ra, trong chớp mắt anh gõ mấy câu rồi đưa máy cho Tô Đường.

Tô Đường cầm di động trong tay, vừa quét mắt qua màn hình một cái liền ngây ngẩn cả người.

Chắc hẳn lúc Thẩm Dịch gõ chữ chưa định hình được một câu hoàn chỉnh, nên những con chữ hiện đang nhảy nhót trên màn hình kia trông có vẻ khá lộn xộn.

—— Lần đầu tiên, ăn cơm với gia đình nhà người ta, chẳng cần hâm mộ bọn họ có thể gấp rau lấy giấy ăn cho người bên cạnh.

Lúc ăn cơm tối Thẩm Dịch chăm sóc cô rất chu đáo, cô còn nghĩ rằng anh đang cố gắng muốn để lại ấn tượng tốt với Lục Tiểu Mẫn...

Trong lòng Tô Đường nhẹ nhàng run lên một cái, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Thẩm Dịch cười thật tươi, hai vừa tay vừa nâng cô lên đưa ra trước ngực vẽ vài nét chữ thật mềm mại.

—— Cảm ơn em

Anh cảm ơn cô làm gì?

Phải là cô cảm ơn anh mới đúng.

Hai chữ “cảm ơn” ấy Tự Tô Đường không muốn dùng bất cứ một loại ngôn ngữ nào để diễn tả nó, cô tiện tay vút di động của anh lên đầu tủ giày, vươn hai tay tới vòng qua cổ anh, rướn người tới hôn nhẹ lên môi anh một cái.

Thẩm Dịch dịu dàng kim nén lại nụ hôn nồng nhiệt ấy, anh nhẹ nhàng gỡ hai cánh tay đang vòng qua cổ anh như dây leo của Tô Đường, kéo dần khoảng cách giữa hai người đủ để anh có thể dùng thủ ngữ nói chuyện với cô.

—— Anh đi tắm đã.

Tô Đường bướng bỉnh ôm lấy eo anh, cô ngẩng đầu hôn lên bờ cằm mạnh mẽ mà rõ ràng của anh, “Không tắm mà.”

Thẩm Dịch cười thỏa mãn, anh giữ chặt mặt Tô Đường trong tay mình, cúi đầu khẽ hôn một cái lên mi tâm cô, sau đó nhẹ nhàng gỡ hai cánh tay đang dính chặt bên eo anh kia, nụ cười đông đầy hạnh phúc cả ngày trời không tan biến.

—— Đừng quên chuyện em đã yêu cầu anh đồng ý.

Những lời này Thẩm Dịch dùng thủ ngữ diễn lại, tốc độ không nhanh, nhưng Tô Đường vẫn hơi nghi ngờ không biết mình có hiểu đúng hay không.

“Em yêu cầu anh đồng ý sao?”

Cô yêu cầu anh đồng ý chuyện gì?

Thẩm Dịch cầm một tay cô, mở lòng bàn tay viết vài nét nhanh một câu ngắn gọn.

—— Điều kiện.

Sau khi Thẩm Dịch mỉm cười mà đi về phòng ngủ, Tô Đường mới giật mình nhớ ra chuyện đó, hình như cô quả thật đã nhắc tới một điều kiện với anh vào hôm qua.

Cô muốn lấy nốt tíu ấy cho anh...

Tô Đường nhận ra, có vẻ cô quá ngây thơ khi nghĩ tới chuyện đó rồi.

Truyền nhiễm không chỉ lan theo một hướng, nếu cô có thể lấy cho Thẩm Dịch thì anh cũng có thể dễ dàng lấy sang cho cô, lấy qua lấy lại cho nhau như vậy, thì Tô Đường chẳng hề được miếng nào cả.

Sáng sớm hôm sau, Tô Đường uể oải tỉnh lại khi ánh nắng sớm mai xuyên qua lớp vải rèm chiếu vào căn phòng ngủ, Thẩm Dịch còn đang say giấc nồng, cô đang gối đầu lên cánh tay anh tự bao giờ, một cánh tay dài kia của anh thì khẽ vòng qua eo cô.

Tô Đường cảm nhận được rất rõ, dưới lớp chăn mềm mại này, một chân của mình đang quán lên hai chân anh giống như một con bạch tuộc đang quán chặt con mồi của mình vậy.

Tô Đường khẽ cười, tư thế vắn vẹo như vậy nhưng hai người họ vẫn có thể ngủ ngon thế này...

Mặt Thẩm Dịch nằm quay về phía cô, chân chỉ kéo đến dưới nách anh, non nửa phần thân trên lộ trần, Tô Đường nằm gọn trong lòng anh, vừa đúng lúc lồng ngực vạm vỡ của Thẩm Dịch xuất hiện trước mắt cô.

Trên những mảng da trắng nõn buộc chặt lưu lại chứng cứ rõ ràng cho một đêm điên cuồng tối qua, mấy dấu cào nhọt màu trước ngực anh đã lành miệng, nhìn lướt qua sẽ không thấy.

Tô Đường rướn người tới, khẽ thả một nụ hôn lên lồng ngực kia.

Vào một buổi sáng yên tĩnh vắng lặng thế này, cô nguyện ý tin tưởng Thẩm Dịch, bất luận có chuyện gì xảy ra đều là những điều tốt đẹp.

Tô Đường cẩn thận lách người ra, cầm chần nhẹ nhàng quàng qua bờ vai anh, có lẽ là cảm giác bên cạnh đột nhiên trống rỗng, chân mày Thẩm Dịch bỗng chau lại, anh khẽ hừ một tiếng, duỗi cánh tay đang chôn dưới chăn vươn về phía Tô Đường, dường như muốn nắm lấy thứ gì đó.

Bàn tay Thẩm Dịch dần dần lộ ra cạnh mép chăn, dưới ánh nắng sớm màu vàng nhạt kia trông càng trở nên mềm mại hơn.

Tìm Tô Đường rung động, cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay anh duỗi ra kia, Thẩm Dịch khẽ cọ cọ gò má trên gối mấy cái rồi lại ngoan ngoãn nằm im, rốt cuộc cũng không mở mắt.

Tô Đường cúi đầu nói thầm với anh, “Đoàn du lịch của bà ngoại sáng mai sẽ xuất phát, em về nhà giúp bà thu dọn đồ đạc chút nhé.”

Chú mèo đang vui mình thành cục tròn dưới rèm cửa sổ lười biếng kêu “Meo meo” một tiếng.

Thẩm Dịch vẫn nằm im như thế, hơi thở đều đều vững vàng.

Tô Đường lại cúi đầu nói, “Tối qua anh đã đưa chìa khóa xe cho em, em sẽ không khách khí đâu nhé, giờ em sẽ gọi điện cho Từ Siêu, bảo cậu ấy nếu hôm nay rảnh thì lái xe về cho anh nhé.”

Thẩm Dịch vẫn im lặng như cũ.

Tô Đường nhẹ nhàng buông tay anh ra, chỉnh lại mép chăn giúp anh cho gọn, Thẩm Dịch lại khẽ hừ một tiếng, rồi thoải mái trở mình dưới chăn.

Tô Đường cười khẽ.

“Em biết rồi, sẽ chú ý an toàn mà.”

Mèo của Thẩm Dịch có vẻ như đã nhận được chỉ thị của anh là phải im lặng, nên khi Tô Đường mặc quần áo rời khỏi phòng ngủ, nó cũng ngoan ngoãn im lặng theo chân cô đi ra ngoài, theo toilet tới phòng bếp, cho đến khi Tô Đường ra đến cửa lớn.

Tô Đường nhận ra, từ khi cô cứu quả cầu lông này từ móng vuốt của mấy con cua, ánh mắt quả cầu lông nhìn cô có vẻ đã thay đổi hẳn.

Cảm giác sung sướng từ trái tim ra đến cơ thể này, chắc hẳn cũng giống như cảm giác Thẩm Dịch nhận được sự tán thưởng của Lục Tiểu Mẫn.

Cô không quan tâm người khác nghĩ thế nào về quan hệ giữa cô và Thẩm Dịch, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là cô không vui khi được bạn bè người thân của Thẩm Dịch chấp nhận, cho dù đó chỉ là một con mèo, cô cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Hàng năm bà ngoại đều sẽ đi du lịch theo đoàn, một mình sắp xếp đồ đạc đã thành quen, Tô Đường cũng không giúp được gì nhiều, hơn nửa thời gian là bà tự mình thu dọn còn cô thì ngồi bên cạnh trò chuyện cùng bà.

Khi bà ngoại lại lần thứ hai căn dặn cô không được can dự quá sâu vào chuyện gia đình nhà Thẩm Dịch, Tô Đường nhận được tin nhắn anh gửi tới, nói là anh đã đặt một chiếc đệm tựa lưng dê cho bà mang theo khi du lịch, lúc đến nơi có một lúc ngồi xuống nghỉ ngơi cũng sẽ cảm thấy thoải mái hơn chút, chiều nay shipper sẽ mang hàng đến cửa viện điều dưỡng.

Tô Đường đọc tin nhắn cho bà ngoại nghe, sau khi nói anh quá tiêu pha thì lại khen Thẩm Dịch cẩn thận.

Tô Đường nghe xong thì vừa bực mình lại buồn cười, “Anh ấy quan tâm đến chuyện nhà chúng ta thì bà bảo là cẩn thận, còn con quan tâm đến chuyện nhà anh ấy thì bà lại bảo là can thiệp quá nhiều, vì sao lại thế chứ?”

Bà ngoại nghiêm túc lườm cô, “Hai chuyện đó sao có thể so cùng nhau, con đừng có làm loạn ấy.”

“Dạ dạ dạ, con sẽ không can dự đâu.” Tô Đường cười hi hi kẻ sát bên người bà ngoại, một tay cầm lấy tay bà, một tay chỉ chỉ lên trần nhà, “Bà yên tâm đi, chờ đến lúc bà về, trần nhà chúng ta nhất định vẫn còn chẳng thiếu thứ gì.”

“Con bé ngốc... phải nghĩ nhiều hơn, đừng gây thêm phiền toái cho Thẩm Dịch đấy.”

“Con biết rồi mà!”

Có lẽ là vì chuẩn bị cho chuyện ngày thứ ba, Thẩm Dịch quyết định tối thứ hai không đi làm, cả ngày ở nhà nghỉ ngơi, cứ để Tô Đường đi xe đi làm thứ hai sau đó tối đưa xe về nhà anh cũng được, Tô Đường cũng không cần gọi Từ Siêu tới lấy xe nữa, sáng thứ hai xong khi đưa bà ngoại đi sẽ lấy xe Thẩm Dịch đi làm luôn.

Xe Thẩm Dịch đơn độc đỗ trong bãi xe của Hoa Chính rất thu hút chú ý, Tô Đường vừa xuống xe thì cảm nhận được mọi ánh nhìn kinh ngạc đang đổ dồn vào cô.

Tô Đường không để ý tới những ánh mắt đó, cô một mình bình thản đi vào tòa nhà, vào thang máy rồi bước vào văn phòng.

Dù sao có Lục Tiểu Mẫn ở đây, trước bữa trưa toàn công ty sẽ biết quan hệ mật thiết của cô với chiếc xe đó và cả chủ nhân đích thực của chiếc xe đó nữa.

Tô Đường ngồi xuống bàn làm việc, rồi bật máy tính lên, mở hệ thống Office Automation, gõ nội dung mail Thẩm Dịch đã bàn giao đại khái cho cô dựa trên thói quen ngôn ngữ của cô, rồi gửi cho Trần Quốc Huy một email mà người khác lỡ đọc được cũng chỉ hiểu được mơ hồ.

—— Anh ấy đồng ý nói chuyện cùng ông, ngày mai (tức thứ ba) trong khoảng từ 11:30-13:00, nếu ông có thời gian rảnh, 11:00 trưa mai tôi sẽ chờ ông trước cửa công ty anh ấy.

Hơn chín rưỡi, khi Tô Đường đang xử lý bản vẽ, Trần Quốc Huy gửi mail hồi đáp.

—— Trưa mai tôi có hẹn, muộn nhất là 10:30.

Tô Đường khẽ bật cười, cô cầm di động nhấn một tin cho Thẩm Dịch.

—— Ông ta quả nhiên đã đề nghị hẹn sớm hơn, 10:30, anh đồng ý không?

Thẩm Dịch nhấn lại nhanh chóng.

—— Nửa tiếng sau mới nhấn đồng ý.

Tô Đường ngẩn người phản ứng lại, ý của Thẩm Dịch là nửa tiếng sau cô mới nhấn đồng ý với Trần Quốc Huy sao.

Tô Đường đang khẽ cảm khái trong lòng Thẩm Dịch có tố chất làm người xấu, di động lại rung thêm lần nữa.

Thẩm Dịch gửi tin nhắn hình ảnh cho cô.

Trong ảnh là một chậu sùan tươi mới đang ngâm trong nước.

Theo cùng tấm ảnh còn có một câu.

—— Mời chọn cách làm: Kho, đường dấm, muối tiêu, hầm, luộc, lựa chọn khác, nếu “khác”, xin chỉ rõ món cụ thể.

Tô Đường tưởng tượng một cách nấu sẽ ra một kết quả khác nhau, thì đột nhiên cô lại ngóng trông đến lúc tan tầm. . .

Nhớ đến dạ dày vô cùng yếu ớt của Thẩm Dịch, Tô Đường quyết định chọn “Hầm”.

Trong nháy mắt Thẩm Dịch nhấn lại một tin.

—— Xin lựa chọn đồ ăn kèm theo: Củ từ, rong biển, bí đao, sen, cải củ, món khác, nếu “chọn khác” xin nêu rõ món cụ thể.

Tô Đường chọn “Bí đao”, Thẩm Dịch lại nhấn thêm một tin.

—— Xin chọn tên đầu bếp: Thẩm Dịch, khác, nếu chọn “khác” xin gọi 120 mời Thẩm Dịch.

“Phụt ——”

Sau khi Tô Đường chọn đầu bếp, thì an tâm sửa lại bản vẽ nữa tiếng, sau đó mới gửi một mail cho Trần Quốc Huy chỉ với hai chữ.

—— Cũng được.

Mười phút sau, Trần Quốc Huy chỉ nhấn lại cô một chữ.

—— Được.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Lực khuếch tán tin tức của Lục Tiểu Mãn còn mạnh hơn nhiều so với những gì Tô Đường tưởng tượng, đi làm chưa đến hai giờ mà khi Tô Đường đi đến tổ hạng mục ở một tầng khác đã được đảm mình trong đủ các kiểu ánh mắt khác nhau của đồng nghiệp.

Tò mò, nghi ngờ, đồng tình, hâm mộ, ghen ghét, đố kị, đầy đủ mọi thứ.

Tô Đường cũng chẳng có tâm tình là bao, ngoài khao khát bữa tối xa vời thì chỉ còn lại lo lắng cuộc hẹn với Trần Quốc Huy.

Cách của Thẩm Dịch là làm một cú, thành là được, không thành thì sau này sẽ khiến ông ta và cả nhà ông ta khó chịu, không riêng gì tập đoàn Hoa Chính.

Tô Đường cảm thấy, bây giờ cô còn có gan để chuẩn bị ngày hẹn với Trần Quốc Huy, không liên quan gì đến tinh thần trọng nghĩa gì gì đó, thuần túy bởi vì cô muốn cho Thẩm Dịch thời gian có quãng thời gian thanh tĩnh một chút.

Làm phiền một người cả đời chỉ có thể sống trong thế giới tuyệt đối an tĩnh, những người này đã bắt nạt người khác quá đáng rồi.

Thứ sáu tuần trước Tô Đường trốn việc, ngày mai cũng trốn cả sáng, công việc đều dồn hết vào ngày hôm nay, nếu không phải Lục tiểu Mãn đưa sandwich tới cho cô thì có lẽ Tô Đường bỏ luôn cả cơm trưa.

Tô Đường muốn gửi tiền sandwich cho Lục Tiểu Mãn nhưng cô nàng không nhận.

“Đây là quà hồi hộp cô, cô giúp tôi đi cửa sau, xin một quyển sách ký tên của bạch mã hoàng tử nhà cô, mẹ chồng tôi là fan trung thành đấy.”

Tô Đường cười phá lên.

Có đôi khi cô cảm thấy mình không được bình thường cho lắm. Mọi người đều nói, khi đã yêu, người khác chỉ liếc mắt thôi đều cảm thấy như bị cướp mất, còn cô, từ trong đáy lòng cô chỉ muốn tất cả mọi người trên thế giới này đều thích Thẩm Dịch.

“Fan chân thành như thế nào?”

Lục Tiểu Mãn liếc mắt: “Bà ấy nước mắt nước mũi tùm lum xem hết bài phỏng vấn của Thẩm Dịch, sau đó đổi tên con chihuahua bà coi như con đê là Tiểu Dịch, có gì hay không cũng đều nhắc đến nó.”

“...”

Tô Đường cong móng chạy, vát và lăm mới hoàn thành kế hoạch công việc trước khi tan làm, hưng phấn lái xe đến bữa tối, rồi lại bị tầng tầng lớp lớp dòng xe dày đặc giờ tan tầm ngăn lại ở trung tâm thành phố.

Tô Đường luôn ngồi tàu điện ngầm đi làm, không rõ lắm tình hình giao thông lúc này, đến khi nhả nài ngồi trong xe hơn mười phút mà không nhích được tí nào cô gửi tin nhắn cho Thẩm Dịch.

—— Đang lái xe trên đường cái, không biết khi nào mới hết tắc, anh đói thì ăn com trước đi.

Thẩm Dịch trả lời lại đúng như những gì Tô Đường nghĩ.

—— Không sao, không gấp đâu, chú ý an toàn.

Tô Đường hé miệng cười, với những lời nói mang vẻ dịu dàng của Thẩm Dịch trên màn hình di động.

Cô tin tưởng vô điều kiện rằng, chuyện tiếp đó Thẩm Dịch làm nhất định sẽ giống hệt những gì cô đoán.

Nhất định Thẩm Dịch sẽ đợi cô về cùng ăn com, cho dù cô bị tắc trên đường bao lâu, giống như anh nhất định sẽ dặn dò cô ‘Chú ý an toàn’ vậy.

Cũng may mà buổi ‘triển lãm xe’ này kết thúc sớm hơn những gì Tô Đường nghĩ, Tô Đường vừa nghe xong hai bài hành khúc để nâng cao tinh thần thì dòng xe từ từ chuyển động, nhích từng chút một ra khỏi trung tâm thành phố, cô chạy một đường thẳng tắp đến ngoại ô phía đông.

Khi Tô Đường cầm chìa khóa mở cửa nhà anh thì trời còn chưa tối, Thẩm Dịch không ở trong phòng khách, cũng không trong phòng ăn hay phòng bếp, cả lan can cũng trống không, nhưng phòng ngủ lại đóng chặt, còn khóa trái bên trong nữa.

Tô Đường ghé sát tai vào lỗ khóa nghe ngóng, cô không nghe được bất kỳ âm thanh nào nói lên sự hoạt động của con người, chỉ có tiếng meo meo khiến người ta lo lắng ở trong đó.

Từ sau khi cô cầm chảo đập vỡ cửa phòng ngủ thì Tô Đường chưa thấy Thẩm Dịch khóa cửa phòng lại bao giờ.

Tô Đường hoảng hốt, lấy di động ra gửi tin nhắn cho Thẩm Dịch.

—— Anh đang làm gì thế?

Tin nhắn được gửi đi thì Tô Đường chợt nghe thấy tiếng rung điện thoại ngoài phòng khách, cô bước qua xem thì thấy di động anh để trên bàn nước, trên màn hình hiện lên nhắc nhở có tin nhắn đến.

Tô Đường lại càng luống cuống hơn.

Anh là người từng có tiền sử bị đau dạ dày đến ngất đi, di động lại không bên người, cửa phòng lại khóa trái, nhờ đâu anh ở trong phòng ngủ đau dạ dày không dậy được, không có sức ra mở cửa.

Trong phòng ngủ lại vang lên tiếng mèo kêu, làm Tô Đường càng sợ hơn.

Cô có chìa khóa tất cả các phòng trong nhà Thẩm Dịch, chẳng quán tâm lý do anh khóa cửa là gì, vội vàng cầm chìa khóa mở ra.

Tô Đường sợ người trong phòng sẽ gục phía sau cánh cửa nên khi mở cửa cô rất cẩn thận, khi cánh cửa mở được ¼ hình vòng cung mà không chạm phải bất kỳ chướng ngại vật nào, cô đẩy toang cửa ra.

Khả năng cao nhất khi ở trong phòng ngủ không một tiếng động vang lên chính là ngủ, ánh mắt Tô Đường quét về phía giường Thẩm Dịch trước tiên.

Trên giường không có người.

Sau đó dùng cổ làm trọng tâm, lấy giường làm phương hướng, cô quay mặt 180 độ, cuối cùng ngo ngắc nhìn chằm chằm vào hướng đối diện với giường.

Đối diện với giường là một bức tường thủy tinh trong suốt, tường thủy tinh và tường bê tông quây thành một không gian, đó là phòng tắm của Thẩm Dịch.

Tường thủy tinh cách trần nhà một đoạn khá cao, không khi trong và ngoài thông với nhau, Tô Đường có thể nhìn thấy rõ lớp hơi nước mỏng lơ lửng trong tường thủy tinh, Thẩm Dịch đang thoải mái tựa vào bồn tắm sứ trắng, hai cánh tay đặt nhẹ lên mép bồn tắm, đôi mắt nhắm lại, yên tĩnh như đang ngủ.

Chú mèo cố gắng đẩy cánh cửa thủy tinh trong phòng tắm mờ mịt hơi nước, cả người ướt sũng, nhìn gầy đi bao nhiêu, tiếng kêu thảm thiết.

Thẩm Dịch đang... tắm sao?

Cả căn nhà đều tràn ngập mùi thức ăn, chắc anh nghĩ cô sẽ bị tắc trên đường rất lâu, nên định tắm để tẩy đi vị thức ăn đầy người vì nấu ăn, và sau khi cô về thì mũi anh có thể thoải mái cảm nhận sự hiện hữu của cô.

Tô Đường đứng ngây người tại chỗ, không hiểu sao lại nhớ đến lý lẽ nguy hiểm của một câu tổng kết trong một bộ phim truyền hình.

Dù thế cũng không được nhìn lên...

Cô đang nhìn quang minh chính đại đấy chứ.

Thẩm Dịch như chìm sâu trong sự yên tĩnh của riêng mình anh, Tô Đường bạo gan bước qua, con mèo càng điên cuồng cào cửa, Thẩm Dịch vẫn thoải mái dựa vào bồn tắm, quay đầu về phía cửa, khoe môi khê cong.

Trong bồn tắm là một lớp bọt biển dày đặc, Thẩm Dịch lộ nửa bộ ngực trên mặt nước, hơi phập phồng theo từng hơi thở, đẩy những bọt biển xung quanh nhẹ nhàng dập dờn theo.

Sắc trời đã tối đen rồi, trong phòng chỉ còn ánh đèn âm áp phía trên bồn tắm, ánh sáng tập trung lại một chỗ càng làm nổi bật hơn chút cử động dù là nhỏ nhất của người dưới ánh đèn. Tô Đường bất tri bất giác mất hồn nhìn theo nơi ngực và nước giao thoa, cho đến khi cái người ngăm nửa mình trong nước bỗng nhúc nhích, cô mới giật mình tỉnh lại.

Thẩm Dịch nằm trong bồn tắm đột nhiên xoay người 180 độ, đổi thành nằm sấp trên bồn, duỗi cánh tay viết mấy chữ lên bức tường thủy tinh thấm hơi nước gần anh nhất.

—— Thấy hứng thú thì bước vào xem.

Thẩm Dịch viết xong, quay đầu về phía Tô Đường cười thật tươi, thấy Tô Đường không nhúc nhích thì viết thêm bốn chữ.

—— Không thu vé vào cửa.

Từ chối lời mời như thế là phí của trời, Tô Đường nhướn mày, đẩy cửa đi vào không chút do dự.

Nhân cơ hội đó mèo chạy khỏi phòng tắm, bị Tô Đường tóm lấy phần gáy ướt nhẹp, tiếp tục tuyệt vọng cào cửa phòng tắm lại được đóng chặt.

Thẩm Dịch đã xoay người nằm ngửa lại, mỉm cười nhìn cô như muốn nói: “Chào mừng em đến.”

Tô Đường đến cạnh bồn tắm, hí mắt nhìn anh.

“Xem được, thế sò có được không?”

Thẩm Dịch cười gật đầu, giang rộng hai cánh tay, vô cùng phối hợp với cô.

Tô Đường khẽ khom người, duỗi tay quấy vài cái trong nước, đẩy lùi lớp bọt biển, đẩy chút nước lên lồng ngực anh, nhìn sóng nước khẽ dừng lại một chút trên xương quai xanh của anh, sau đó từ từ chảy xuống, rồi đọng lại từng giọt trên làn da căng mịn.

Thẩm Dịch chỉ nhìn cô cười, nụ cười yên tĩnh mà sâu lắng, giống như anh bị cả bồn nước tắm làm mềm hóa, tất cả mặc cho cô xử trí.

Tô Đường bị khung cảnh toàn là nước sáng loáng hấp dẫn, không tự chủ được cúi người xuống hôn anh, một ngón tay nghịch ngợm trượt trên ngực anh theo một giọt nước, vừa đến gần mặt nước, còn chưa kịp làm mấy chuyện xấu thì cánh tay đặt hồ lên eo cô đột nhiên ép chặt, Tô Đường không kịp phòng, bị anh ôm vào trong bồn tắm.

Cô và quần áo cùng ùm vào nước, tiếng kêu sợ hãi chẳng khác gì mèo kêu.

“Á ——”

Thẩm Dịch vững vàng đón cô vào ngực, Tô Đường ngã vào trước ngực anh, còn chưa đập vào nhưng lại làm bọt nước bắn tung tóe lên mặt Thẩm Dịch.

Anh không lau khuôn mặt đọng đầy nước, giống như đứa trẻ thực hiện được trò đùa, thỏa mãn ôm cô cười không ngừng.

Lần đầu tiên Tô Đường mặc áo khoác đi giày cao gót ngã vào bồn tắm, làn nước ấm áp, bọt biển mềm mại, mùi hương trong veo, và cả cánh tay Thẩm Dịch vây quanh, tức giận gì cũng đều mềm xuống, lúc đánh vào bả vai anh cũng nhẹ như lông hồng.

“Anh bị nước tắm ngấm vào đầu rồi à!”

Thẩm Dịch cười buông tay ôm eo cô, Tô Đường ướt sũng đứng lên, nhưng không vội leo ra khỏi bồn mà ngồi trên hai chân đang duỗi ra dưới nước của Thẩm Dịch, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn anh đang dùng thủ ngữ nói với cô.

—— Nhìn từ đây rất rõ.

Sau khi nhận được ánh mắt xem thường không hề tức giận của Tô Đường, Thẩm Dịch vừa nghiêm trang đưa tay chỉ vào con mèo đang lay cửa, vừa nói thêm

—— Nếu em không tin có thể hỏi nó, vừa rồi anh cũng để nó nhìn thế này.

Tô Đường hơi tung tức, hất vài vốc nước lên mặt anh.

Thẩm Dịch không hắt lại cũng không đưa tay cản nước, cứ nhắm mắt mỉm môi, hàng mi ướt nước nằm trên làn da trắng nõn, niềm vui trong ánh mắt như

tan vào giọt nước chảy xuôi theo lông mi, lăn trên gương mặt anh, qua cằm, cổ, rồi lồng ngực, sau đó lặng yên hòa vào nước, cả bồn tắm đều tràn trong niềm vui sướng.

Tô Đường hắt nước đến mặt, vươn tay nhéo nhéo mặt anh, đợi khi anh mở to mắt ra thì nửa thật nửa đùa nghiêm nghị nhìn anh.

“Lát nữa anh phải giặt quần áo cho em đấy.”

Thẩm Dịch chỉ cười, đưa tay cởi đai lưng áo khoác cho Tô Đường.

Thẩm Dịch giúp cô cởi từng cái quần cái áo ướt đầm, nhưng chỉ tiện quăng ra sàn nhà, rồi chỉ để ý đến cơ thể dưới lớp quần áo đó, không hề có ý định sẽ xử lý chúng.

Tô Đường trùm khăn tắm, đi đôi giày cao gót sũng nước, theo sát Thẩm Dịch ra khỏi phòng tắm, cũng đã chuẩn bị tâm lý ngày mai mặc quần áo Thẩm Dịch đến gặp Trần Quốc Huy.

Thẩm Dịch quả nhiên đưa cô đến trước tủ quần áo, một tay dùng khăn lông bọc lấy con mèo, một tay kéo một trong năm cánh cửa tủ.

Đây chắc chắn là tủ quần áo của Thẩm Dịch, nhưng sau cánh cửa treo toàn quần áo nữ, phong cách gì cũng có, đồ mới tinh, mỗi kiện đều được treo vào bọc chống bụi.

Tô Đường còn đang thất thần thì Thẩm Dịch lại kéo tường kép cửa ngăn kéo, lộ ra những bộ nội y cũng mới tinh được xếp gọn gàng.

Thẩm Dịch cười dùng tay ra dấu mời, ý bảo Tô Đường tùy ý chọn lựa.

Tô Đường sững sờ: “Cho em sao?”

Thẩm Dịch gạt đầu, vui vẻ trong mắt làm Tô Đường cảm giác như cô vừa mới khen anh vậy.

Cô tiện tay mở ra, dù là nội y hay quần áo đều là số đo phù hợp với cô, hơn nữa tùy vào các nhãn hiệu khác, kiểu dáng khác nhau mà có chỗ điều chỉnh.

Tô Đường lại càng sững sờ hơn: “Những thứ này... Anh mua lúc nào?”

Thẩm Dịch thả mèo vào ngực Tô Đường, sau đó nơ nụ cười còn mông lung hơi nước, dùng thủ ngữ nói với cô.

—— Mỗi lần anh nghĩ đến em.

Nếu không phải trong tay còn ôm con mèo như muốn đồng quy vu tận với cả thế giới thì Tô Đường rất muốn giang hai tay ôm lấy anh.

Cách anh nhớ đến cô thực dụng quá rồi...

“Anh có thời gian nghĩ đến em, nhưng sao anh có thời gian dạo phố được?”

Có lẽ Thẩm Dịch cảm thấy đáp án của vấn đề này vượt quá trình độ lý giải thủ ngữ của Tô Đường hiện nay, anh xoay người cầm iPad trên đầu giường gõ mấy câu lên đó rồi đưa cho Tô Đường xem.

—— Rất nhiều website chính thức của các nhãn hàng có nhận đặt mua trên mạng. Nhãn hiệu và kiểu dáng đồ nữ nhiều lắm, thay đổi cũng nhanh, gần như vượt khỏi tần suất anh nhớ em.

“Anh có thể cho em xem lịch sử mua đồ của anh không?”

Thẩm Dịch khẽ mỉm môi, có lẽ là đang do dự gì đó.

Tô Đường cười lắc đầu: “Em không muốn biết anh mua những bộ quần áo này bao nhiêu tiền, em chỉ muốn biết, anh nhớ em vào ngày nào giờ nào.”

Nụ cười trên môi anh càng tươi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Thẩm Dịch nhanh chóng thay xong quần áo, rồi ôm con mèo ra ban công tắm rửa, Tô Đường nhìn tủ quần áo chật cứng đồ thì lâm vào tình trạng không biết chọn kiểu gì, khó khăn lắm mới chọn được một bộ đi ra tìm anh, mèo ướt sũng nước đã quay lại thành quả cầu lông vàng như nghệ rồi, nó đang

vô cùng thoải mái nằm trên đùi Thẩm Dịch, hai mắt nhắm nghiền, mặc cho những ngón tay dịu dàng của Thẩm Dịch đang xoa bộ lông vẫn chưa khô lắm của mình.

Tô Đường ngồi xổm xuống bên cạnh Thẩm Dịch, hất mái tóc mình vừa lau khô sang một bên, cột gọn lại, ngửa mặt đưa đến trước mặt Thẩm Dịch, “Tóc em cũng chưa khô hết đâu.”

Thẩm Dịch bật cười, một tay anh xoa lông mèo, tay kia thì dịu dàng xoa xoa đầu cô.

Tô Đường cũng chẳng để ý chuyện phải chia sự dịu dàng của Thẩm Dịch cùng con mèo kia, thỏa mãn cọ cọ đầu mình vào lòng bàn tay anh.

“Đúng rồi, cuốn sách anh viết đã được tung ra thị trường đúng không?”

Thẩm Dịch gật gật đầu.

“Lục Tiểu Mẫn muốn anh ký tên một quyển cho cô ấy, để tặng cho mẹ chồng, anh có ký không?”

Thẩm Dịch hơi ngần ngừ, anh khẽ cười gật đầu, không đứng dậy khỏi ghế mây, cách một tấm cửa kính thủy tinh, anh vươn tay chỉ về phía chiếc thùng giấy đặt ngay ngay chiếc laptop trên bàn làm việc trong thư phòng.

Tô Đường đi tới liếc mắt nhìn qua, trong thùng là hai mươi cuốn sách được xếp rất gọn gàng, tất cả đều mới tinh, lớp giấy bóng plastic còn chưa được xé ra, từ địa chỉ đơn vị ký chuyển phát trên tờ đơn chuyển phát dán trên thùng giấy, đây hẳn sách của công ty xuất bản ký hợp đồng với Thẩm Dịch gửi tặng anh.

Tô Đường cầm một quyển sách, lại cầm thêm một chiếc bút quay về bên cạnh Thẩm Dịch.

“Quyển này là quyển thứ mấy anh kí tặng rồi?”

Thẩm Dịch cười lắc đầu, khum tay thành hình số 0.

Tô Đường dương dương tự đắc cầm sách trong tay, “Đây là quyển đầu tiên?”

Thẩm Dịch gật đầu.

“Quyển này của em.”

Tô Đường kẹp bút giữa hai cánh môi, hai tay xé toang màng bọc plastic bao ngoài sách, mở trang bìa, một tay giữ sách, tay kia còn chưa kịp lấy chiếc bút đang kẹp trên môi xuống, ánh mắt Tô Đường đã nhìn chăm chăm vào một hàng chữ nhỏ ngay chính giữa trang bìa sách, cô hơi ngần ngừ.

—— Trịnh trọng tặng cuốn sách này cho mẹ người bạn tặng sinh mệnh này, và cô gái bạn tặng cuộc sống mới cho tôi.

Tô Đường ngần ngừ, môi cô hơi mở ra theo bản năng, chiếc bút không được giữ rơi thẳng xuống dép lê của cô, sau đó lặn một mạch đến bên chân Thẩm Dịch.

Thẩm Dịch đang chăm chú nhìn cô, không để ý đến chiếc bút bên chân.

“Cô gái tặng anh cuộc sống mới... là em à?”

Khỏe môi Thẩm Dịch khẽ cong lên, anh không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, chỉ cười ôm con mèo đặt xuống đất, rồi quay sang nhặt chiếc bút dưới chân, mở nắp bút cắm vào đuôi bút, sau đó anh vươn tay về phía Tô Đường.

Tô Đường đưa cuốn sách vào tay anh.

Thẩm Dịch dựa lưng vào chiếc ghế mây, thu chân phải về đạp nhẹ lên rìa ghế, lấy đùi phải làm lót bàn, cầm bút viết mấy chữ trên trang bìa, từ từ xuất dịch cổ tay của anh cho thấy, số lượng chữ viết còn nhiều hơn tên anh.

Thẩm Dịch viết xong liền cười đem sách đưa cho Tô Đường.

Những con chữ mềm mại uốn lượn của Thẩm Dịch theo sát hàng chữ nhỏ trên trang bìa kia, đối lập với những con chữ in cứng nhắc kia, những con chữ ấy có phần đậm chất tươi mới và dịu dàng hơn hẳn.

—— Tặng người tôi yêu nhất Tô Đường.

“Vậy cô gái cho anh cuộc sống mới là ai vậy?”

Tô Đường không phải đang ghen tị với người đó, chỉ là nếu người này có thể khiến Thẩm Dịch Trịnh trọng đặt tên cô ấy và mẹ mình ngang hàng với nhau, thì nhất định đó là một người vô cùng quan trọng với Thẩm Dịch, trước đây cô lại chưa từng nghe anh nhắc tới người đó lần nào.

Cô ấy đang chia sẻ cuộc sống mới này với Thẩm Dịch, đáng lý cô cũng nên có lòng cảm kích đối với người này như anh.

Thẩm Dịch cười trông có vẻ đầy ẩn ý, anh cúi đầu đóng nắp bút, đứng dậy khỏi chiếc ghế mây, rồi đi vào thư phòng, rút một tờ giấy trắng trong khay đựng giấy, chọn chiếc bút chì 5b, đứng trước bàn làm việc cúi người viết chữ.

—— Khi đó cô ấy mới bốn tuổi, anh rất cảm ơn vì cô ấy cho anh cuộc sống mới, nhưng cũng không vì lí do đó mà anh yêu cô ấy. Anh yêu em vì em của hiện tại, em và cô ấy là hai người khác nhau.

Ngoại trừ viết ba chữ “Anh yêu em” Thẩm Dịch cầm bút chặt hơn để chữ in đậm hơn, còn những chữ “em” khác thì viết nhẹ hơn, thế cho nên đọc lơ xem qua đi, mấy con chữ in trên trang giấy kia có vẻ dịu dàng đậm chất thư tình lãng mạn, thực ra thông điệp muốn lan truyền là bảy chữ cái đã to lại càng thêm to này.

Em, anh yêu em, em, em, em.

Tô Đường đặt cuốn sách trong tay xuống, nhảy lò cò tới ôm lấy cổ Thẩm Dịch.

“Em cũng yêu anh ngày hôm qua, hôm nay, và cả ngày mai nữa, mãi yêu.”

Khẩu hình miệng của hai chữ “Ngày mai” phản chiếu trong đáy mắt Thẩm Dịch, Tô Đường rõ ràng nhận ra ẩn chứa trong nụ cười kia của Thẩm Dịch là từng chút từng chút sự bất an, cô không khỏi ngẩng đầu lên hôn chụt một cái thật mạnh lên mặt anh.

“Tôi ngày mai là chúng ta có thể ăn một chậu cua đồng lớn rồi.”

Sự bất an ít ỏi ấy cuối cùng cũng theo nụ hôn của Tô Đường mà biến mất sạch sẽ, Thẩm Dịch cười một cái thật tươi mà gật đầu, như một lời hứa hẹn không thành lời.

Tô Đường cầm tờ giấy mà Thẩm Dịch vừa viết cẩn thận kẹp lại trong cuốn sách đọc nhất vô nhị chỉ thuộc về mình cô, ăn xong bữa cơm chiều, Thẩm Dịch lôi hết đồng sách trong thùng ra, lần lượt ký tên rồi giao một trong số đó cho Tô Đường.

Sáng hôm sau đến công ty, khi Tô Đường giao sách cho Lục Tiểu Mãn trước cửa tòa nhà, Lục Tiểu Mãn gào lên Tô Đường không biết tranh thủ.

“Sao cậu lại không biết lợi dụng chức vụ thì xin cho tôi một quyền nữa thế!”

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, “Lợi dụng chức vụ cho tiện như nào?”

“Cậu còn có chức vụ gì nữa chứ, thổi gió bên gối!”

“Ngộ nhớ thổi hoài anh ấy bị cảm thì làm sao?”

Lục Tiểu Mãn bị Tô Đường chọc cười, nở nụ cười vô tư như con gió mát sớm thu, ánh mắt dừng lại trên bộ trang phục mới tinh của Tô Đường, hai mắt nheo lại, “Không tệ không tệ... Gần đây nhất định cậu chăm lắm phải không.”

Tô Đường cúi đầu nhìn bộ trang phục trên người mình, biết rõ hôm nay có một trận phải đánh, hiểu rõ nguyên tắc dù yếu cũng phải dốc toàn lực, Tô Đường đã chọn một bộ trang phục đầy khí thế trong tủ quần áo Thẩm Dịch chọn cho cô kia, sau khi ra khỏi nhà Thẩm Dịch mới nói cho cô biết, cô có đôi mắt rất tinh có thể vừa nhanh lại chuẩn chọn một bộ trang phục đắt nhất trong tủ quần áo chật cứng ấy...

Bộ trang phục Thẩm Dịch nói đắt nhất rốt cuộc bao nhiêu tiền, Tô Đường hỏi cũng không hỏi nhiều.

Tô Đường cười khỏ, “Đây không phải do tôi mua đâu...”

“Không phải tôi nói cậu chịu khó làm việc, là tôi nói cậu luyện lên cấp rất chịu khó, nhanh như vậy đã thay được trang phục cấp cao nhất rồi.” Lục Tiểu Mãn nói xong bèn chớp mắt với Tô Đường, “Chịu khó là chuyện tốt, nhưng vẫn phải chú ý sức chịu đựng của cơ thể đây, có thể liều mạng nhưng đừng quá liều mạng.”

Tô Đường tức giận, lấy túi xách đánh cô nàng một cái.

“Cậu xem xét nói đến chuyện chính hộ tôi đi được không, giấy xin nghỉ phép cậu đã chuẩn bị xong cho tôi chưa?”

“Trước khi tan làm hôm qua tôi đã chuẩn bị xong rồi...” Lục Tiểu Mãn xoa cánh tay vừa bị cô đánh mà nhìn cô tròn mắt, “Cậu lại muốn lén lút đi gặp tình lang đúng không hả?”

Tô Đường nhủ mảy, “Không thì sao?”

Tô Đường và Trần Quốc Huy hẹn nhau lúc mười rưỡi, mười giờ Tô Đường đã chạy tới trước cửa công ty của Thẩm Dịch, Trần Quốc Huy đến lúc mười giờ mười lăm phút, vừa xuống xe nhìn thấy Tô Đường đang đứng ngoài cửa chờ mình, trong chớp mắt giữa lông mày bỗng hơi nhăn lại có vẻ khá bất ngờ.

Tô Đường khách khí đi tới đón, Trần Quốc Huy cười có vẻ không tự nhiên cho lắm.

“Tôi thấy hôm nay đường có vẻ tắc nên định đi sớm hơn bình thường, sao cô cũng tới sớm vậy chứ?”

Tô Đường thâm nở nụ cười nhạo trong lòng.

Đến trước nửa tiếng là Thẩm Dịch đã dặn riêng cô như vậy, vì anh đã dặn cô làm vậy nên cũng chỉ cô cách phải giải thích với Trần Quốc Huy thế nào nếu ông ta hỏi cô tại sao đến sớm, “Tôi nhìn nhầm giờ thôi.”

Trần Quốc Huy nở nụ cười cứng ngắc, không truy hỏi nhiều về chuyện đó nữa.

Thẩm Dịch đã đánh tiếng trước với bác bảo vệ ngoài cổng nên Tô Đường và Trần Quốc Huy cứ thế đi thẳng vào tòa nhà, bấm thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất.

Tầng cao nhất là quán cafe trong công ty, vì đang trong giờ làm việc nên cả quán cafe rộng như vậy cũng chỉ có lác đác vài người, hoặc đang vui đầu đọc sách, hoặc đang vui đầu làm việc với máy tính.

Tô Đường tìm một vị trí gần cửa sổ, mời Trần Quốc Huy ngồi xuống, ngoại trừ lúc gọi đồ uống nói “Latte” ra, Trần Quốc Huy không nói thêm câu nào nữa.

Tô Đường cũng không nói mấy câu khách sáo tám chuyện với ông ta, sau khi nhân viên bưng cafe lên, Tô Đường cúi đầu lôi ra một tập giấy A4 và một tập tài liệu đã đóng bìa chính tề trong túi xách ra, chia thành hai phần như nhau, rồi đưa tới trước mặt Trần Quốc Huy một phần.

“Ông đọc hợp đồng trước đi, nếu ông cảm thấy có thể, thì ký tên vào trang cuối cùng của mỗi bản.” Tô Đường nói xong, liền vươn tay giúp Trần Quốc Huy mở chỗ ký tên ở trang cuối cùng, “Anh ấy đã ký hết rồi.”

Mười giờ hơn nắng rực rỡ, trên trang giấy trắng xuất hiện hai chữ “Thẩm Dịch” màu đen trông khá cứng cỏi, nổi bật khiến người ta cảm thấy có chút chói mắt.

Trần Quốc Huy nhăn mày, thần nhiên “Ừ” một tiếng, rồi vươn tay lật lại trang đầu tiên của hợp đồng, ông dựa lưng vào sofa từ từ đọc.

Tô Đường thần nhiên ngồi thưởng thức tách cafe, mở mắt to nhìn Trần Quốc Huy thỉnh thoảng lại mày nhăn mặt nhú, rồi lại bình thường, sau mấy lần lặp lại, rốt cục cũng nhăn lại không buông.

Trần Quốc Huy chau mày đọc đến trang cuối rồi ngẩng đầu hỏi Tô Đường.

“Những điều kiện này là do cậu ta đề xuất?”

“Tôi không biết.” Tô Đường đáp rất dứt khoát lại thần nhiên, “Anh ấy nhờ tôi đưa tài liệu cho ông đọc trước, nếu ông đồng ý thì ký tên, anh ấy sẽ lên đây nói chuyện tiếp với ông, nếu như ông không muốn ký thì cũng không cần nói thêm gì nữa.”

Giữa mi tâm Trần Quốc Huy nhăn lại, dường như ông đang cân nhắc chuyện gì đó, mấy phút sau lông mày từ từ dần ra, ông hỏi Tô Đường một câu, “Rốt cục cô đã khuyên thế nào mà cậu ấy đồng ý?”

Tô Đường cười cười, “Người yêu của ông chưa từng thủ thi nơi đầu giường sao?”

Trần Quốc Huy bỗng nở nụ cười, không lên tiếng trả lời, cũng không hỏi thêm nữa.

Trần Quốc Huy duỗi tay cầm tập tài liệu giống y hệt, đọc từ trang đầu đến trang cuối, nhìn thấy chữ ký trên trang cuối cùng, thì lật chữ ký của bản hợp đồng kia ra soi, kiểm tra mẫu chữ ký của hai bản hợp đồng hơn nửa phút, sau đó mới lôi một chiếc bút bi trên áo khoác ngoài, ký một chữ như rồng bay phượng múa trên trang giấy trắng kia.

Tô Đường kéo một phần hợp đồng đến trước mặt mình, tập còn lại thì để cho Trần Quốc Huy, sau đó lúi di động ra nhấn một tin cho Thẩm Dịch.

—— Ông ta ký rồi.

Thẩm Dịch đáp lại trong giây lát.

—— Ba phút nữa anh tới.

Tô Đường đặt di động xuống bàn, thở phào một hơi như trút được gánh nặng trong lòng, cô nâng tách cafe của mình hướng về phía Trần Quốc Huy như mời ông ta một chén rượu, “Trần tổng, những chuyện tôi có thể làm đều đã làm hết rồi, chuyện còn lại chính là việc của ông và anh ấy. Chúc ông mọi chuyện đều thuận lợi.”

Trần Quốc Huy cười khẽ, bưng tách cafe của mình lên chạm nhẹ vào tách của cô.

“Cám ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58

Cà phê được mang lên chưa được hai phút, Trần Quốc Huy vừa mới thuận miệng hỏi Tô Đường một hai câu về chuyện công việc thì Thẩm Dịch đã xuất hiện ở cửa.

Tô Đường vẫy vẫy tay với anh, Thẩm Dịch mỉm cười đi tới.

Trần Quốc Huy đứng dậy bắt tay anh: “Thẩm tiên sinh.”

Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu, mang theo ý xin lỗi vì đã để ông ta đợi lâu.

Tô Đường dịch vào trong, nhường một chỗ cho Thẩm Dịch ngồi.

Thẩm Dịch ngồi xuống đối diện với Trần Quốc Huy, Tô Đường nhận ra, hai người đàn ông này đều mặc theo phong cách cẩn thận tỉ mỉ, áo sơ mi trắng vest đen cả vạt sẫm màu, Thẩm Dịch như ông vua màn ảnh vừa bước trên thảm đỏ Oscar, còn Trần Quốc Huy thì giống như chủ một nhà nông quay ngoại cảnh chuyên mục Nông thôn gió mùa (1).

Nông thôn gió mùa: tạp chí điện tử cho nhà xuất bản Đại học nông nghiệp Sơn Đông chịu trách nhiệm ghi âm và ghi hình – Nguồn baike.

Một người điềm đạm khiến người ta không nhìn thấu bên trong, một người kiêu ngạo xen lẫn lo lắng thấp thòm không che giấu được.

Nói thật, Tô Đường cũng không biết Thẩm Dịch hẹn Trần Quốc Huy đến đây để nói chuyện gì.

Lúc Thẩm Dịch nhờ cô giúp chuyện này cũng chỉ dặn cô đến đây, theo những gì Thẩm Dịch gõ trên di động hôm đó, cô chỉ cần làm Trần Quốc Huy ký vào tờ thỏa thuận này là được, phần còn lại anh sẽ giải quyết dễ dàng.

Nhờ làm không tốt thì phần thỏa thuận này sẽ biến thành khế ước bán thân hoặc là giấy gọi của tòa án.

Trần Quốc Huy nở nụ cười đầy mùi thương nhân, gõ nhẹ hai cái lên tờ bản thỏa thuận kia: “Thẩm tiên sinh, việc này giống như chuyện bé xé ra to thì phải?”

Thẩm Dịch khẽ nhún mày, cánh môi mang theo độ cong dịu dàng hơi mỉm lại.

Anh hơi do dự một chút, rồi cầm tờ bản thỏa thuận kia tới trước mặt mình, lật một mặt ra, lấy bút từ trong túi áo, viết vài chữ lên mặt sau của trang cuối trong bản thỏa thuận, nở nụ cười xin lỗi đưa tới trước mặt Trần Quốc Huy.

—— Xin lỗi, trợ lý của tôi đang làm việc, tạm thời không đến được, Tô Đường lại không biết quá nhiều thủ ngữ, hi vọng ông có thể nói rõ ràng một chút, và ít dùng thành ngữ thì chúng ta có thể tiết kiệm chút thời gian, để tránh làm lỡ công việc buổi trưa của ông.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Trần Quốc Huy nói chuyện với Thẩm Dịch bằng cách này, ông ta nhìn những hàng chữ chỉnh tề trên giấy mà hơi ngạc nhiên, lại ngẩng đầu nhìn Tô Đường, thấy được chút tự trách giữa hai hàng lông mày của cô.

Ban đầu cô quyết định học thủ ngữ là vì muốn được giống như Tàn Tĩnh Dao, vào những lúc thế này giúp Thẩm Dịch trao đổi với người khác không gặp chướng ngại gì, cuối cùng Thẩm Dịch tốn nhiều tâm tư dạy cô lâu như vậy, đến lúc quan trọng cô vẫn chỉ có thể ngồi ở bên mà nhìn không.

Cho dù là thiệt hay giả thì Trần Quốc Huy ít nhiều cũng cảm thấy xấu hổ: “Được....”

Thẩm Dịch mỉm cười gật nhẹ đầu với Trần Quốc Huy, để cảm ơn ông ta, rồi lại lấy bản thỏa thuận vừa kí tới trước mặt mình, tiếp tục viết xuống dưới.

—— Ông cảm thấy những điều khoản này không hợp lý, hoặc là cảm thấy không cần phải ký một bản hiệp nghị như thế, đúng không?

Thẩm Dịch nghiêm túc mỉm cười, còn nụ cười của Trần Quốc Huy vẫn không được dễ chịu cho lắm.

Tới qua Thẩm Dịch đưa bản thỏa thuận này cho cô, Tô Đường chỉ đọc qua một lần, bình tĩnh mà xem xét thì những điều khoản này rất quá đáng, quá đáng đến mức dù cô hoàn toàn không biết gì đến luật thương mại thì vẫn cảm thấy dù Trần Quốc Huy có can rằng đồng ý thì cơ quan luật pháp cũng không chấp nhận được.

Nhìn kỹ những gì Thẩm Dịch viết xuống thì Tô Đường mới kịp hiểu, Trần Quốc Huy dù can vờ rằng cũng không phản nản gì nội dung những điều khoản này.

Ông ta cũng đã ký tên vào rồi, lúc này mà còn phản nản thì chẳng phải là mất mặt lắm sao?

Tô Đường đột nhiên cảm thấy, Thẩm Dịch mỉm cười như vậy giống như đang ngẫm mình trong một đồng suy nghĩ xấu xa không thấy được.

Quả nhiên Trần Quốc Huy không chọn ý đầu tiên: “Ngay từ đầu tôi đã thành tâm thành ý...”

Có lẽ đột nhiên nhớ đến đã đồng ý với Thẩm Dịch là không nói thành ngữ tục ngữ, Trần Quốc Huy dừng một chút, điều chỉnh nụ cười, nhấn mạnh lại: “Thẩm tiên sinh đã biết từ lâu là tôi rất chân thành muốn hợp tác với Thẩm tiên sinh, những điều khoản trong đây quả thực là làm khó nhau nhưng không tính là quá khắc nghiệt, những điều này là có thể làm được...”

Trần Quốc Huy thở dài: “Thật ra chuyện như vậy, Thẩm tiên sinh chỉ cần nói là được, Thẩm tiên sinh có nghiên cứu về pháp luật, nói thuật, nội dung này dù đưa lên tòa án cũng không có hiệu lực pháp luật, một người quân tử đi thỏa thuận mà biến thành thế này, tổn thương tình cảm biết bao.”

Tô Đường rất muốn dùng gót giày giẫm mạnh vào chân Trần Quốc Huy.

Da ông ta dày quá rồi, dày đến mức có thể nói với Thẩm dịch bốn chữ ‘tổn thương tình cảm’.

Khi ông ta cho người ta đến bệnh viện tặng quà cho ba Thẩm Dịch sao không nhắc đến ba chữ đó?

Cuối cùng cô chỉ vui đầu nhấp một ngụm cà phê, dùng cà phê để nuốt câu nói tục bên miệng xuống.

Dường như Thẩm Dịch đã quên sạch sẽ việc Trần Quốc Huy đã làm gì, nhìn rõ ràng những lời Trần Quốc Huy nói xong, anh ngay ngừng mỉm cười gật gật đầu, rồi viết thêm một câu.

—— Đây là lần đầu tiên tôi thử hợp tác thế này, nếu có gì không phải thì mong ông có thể hiểu cho.

Những lời của anh toát lên vẻ tha thiết, Trần Quốc Huy cũng nghiêm chỉnh nói: “Không sao... Tôi chỉ nói thế thôi, Thẩm tiên sinh nói vậy thì quá lời rồi.”

Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu, lại cầm bút viết.

—— Ông có thể đề điều kiện với tôi.

Trần Quốc Huy không nói gì, quay ra mở cặp công văn tùy thân, rút ra một cái iPad, có vẻ đã chuẩn bị từ sớm, mở khóa màn hình xong đưa cho Thẩm Dịch.

Tô Đường nhìn lướt qua, chỉ thấy là một văn kiện file pdf có pass.

Thẩm Dịch cầm lấy iPad của Trần Quốc Huy rất chân thành, Trần Quốc Huy cũng không giục anh, lấy di động cúi đầu xuống loay hoay.

Hai người yên lặng gần năm phút, Tô Đường mở to mắt nhìn hai người kia trầm mặc cúi đầu, như hai người vô tình ngồi đối diện với nhau trong sảnh chờ xe, một mình chờ đợi mà không liên qua gì tới nhau.

Tô Đường chưa bàn bạc chuyện làm ăn với ai bao giờ, nhưng mờ hồ cảm thấy, bầu không khí bàn chuyện làm ăn không giống thế này.

Rốt cuộc vẫn là Trần Quốc Huy đề di động xuống trước, ngẩng đầu lên nói chuyện với Tô Đường: “À này, Tiểu Tô, gọi đồ uống cho Thẩm tiên sinh đi.”

Thẩm Dịch yên lặng nhìn màn hình iPad, hoàn toàn không phát giác ra.

Tô Đường cười: “Tổng giám đốc Trần, không phải vừa rồi tôi đã nói sao, chuyện tôi có thể làm cũng đã xong rồi, phần còn lại là chuyện của ông và anh ấy, ông cứ tự lo liệu.”

Trần Quốc Huy không biết phải đáp sao.

Đây cũng là một trong những điều mà Thẩm Dịch đã dặn, không cho cô đi, cũng không cho cô đáp bất kỳ câu hỏi nào của Trần Quốc Huy, chỉ để cô ngồi ở đây. Tô Đường không đoán được nguyên nhân, nhưng lúc này ngẫm lại thì đột nhiên cô cảm thấy Thẩm Dịch dặn dò cô như ông bố dặn dò cô con gái quý báu khi ra ngoài, không nên chạy linh tinh, không nên nói chuyện với người xấu, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh

Tô Đường bất giác nở nụ cười sung sướng lại không hợp thời điểm.

Trần Quốc Huy thấy nụ cười của cô thì khó hiểu, nhưng không nhắc lại chuyện gọi đồ uống cho Thẩm Dịch, cho đến khi Thẩm Dịch xem hết phần văn kiện này, thả iPad lại trên bàn, ông ta mới ngẩng đầu lên nói với anh: “Đây chỉ là suy nghĩ sơ bộ, nếu như Thẩm tiên sinh có đề nghị gì thì chúng ta có thể hẹn một buổi khác để thảo luận một chút.”

Thẩm Dịch cười, nụ cười đúng mực dưới ánh mặt trời lại có vẻ vô cùng thấu đáo.

Không đợi Thẩm Dịch có câu trả lời thuyết phục, trong không gian yên tĩnh của quán cà phê đột nhiên vang lên tiếng rung điện thoại.

Tiếng đó truyền tới từ người Thẩm Dịch, Trần Quốc Huy vô thức liếc điện thoại trong tay mình.

Anh cười cười xin lỗi, lấy di động ra khỏi túi, gõ nhẹ mấy cái trên màn hình, Tô Đường thấy sắc mặt anh tối đi một chút và nặng nề hơn, trong lòng như bị

nhéo một cái.

Cô tin rằng nhất định Thẩm Dịch có kế hoạch, về mặt này có ý gì, Tô Đường suy đoán.

Ngoài nét mặt trầm xuống thì Thẩm Dịch không còn cảm xúc gì khác, Tô Đường ngồi bên cạnh anh, có thể thấy rõ anh khẽ cong môi, cúi đầu rũ mắt xuống, gửi lại tin nhắn chỉ có hai chữ cho người ở đầu dây bên kia.

Lúc ngẩng đầu lên thì cười áy náy với Trần Quốc Huy.

“Thẩm tiên sinh nếu bạn thì hôm nay tôi không quấy rầy nữa, chúng ta hẹn hôm nào dư dả chút thời gian thì nói chuyện tiếp.”

Thẩm Dịch gật đầu.

Trần Quốc Huy cất bản thỏa thuận và iPad vào cặp công văn rồi đứng dậy, khách khí bắt tay với Thẩm Dịch: “Hôm nào thời tiết tốt, tôi mời Thẩm tiên sinh đánh Golf.”

Thẩm Dịch mỉm cười gật đầu.

Không biết có phải đến gần thời gian bữa tiệc trưa nên gấp, bước chân Trần Quốc Huy có vẻ vội vàng.

Trần Quốc Huy vừa rời bàn được mười bước thì hai người trong đám ba vị khách ít ỏi trong quán cà phê đứng dậy bước ra cửa, đột nhiên cả quán cà phê như một bộ phim ít người xem vừa kết thúc vậy.

Có một người đàn ông trung niên ngồi cách bàn bọn họ không xa uống cà phê đọc sách cũng đứng dậy, uống sạch cà phê trong chén rồi đi về phía Tô Đường và Thẩm Dịch.

Người đàn ông đến gần, Tô Đường mới thấy quyển sách ông cầm chính là quyển sách mới xuất bản của anh.

“Nghe trong yên tĩnh”

Người đàn ông này mặc bộ đồ trung trung hàng nội địa, cả người toát lên khí chất lãnh đạo bước tới, giơ quyển sách trong tay cho Thẩm Dịch: “Có nghĩ đến việc làm ở cơ quan tôi không?”

Tô Đường đứng bên người Thẩm Dịch, ngăn người suốt há hốc miệng.

Trong thời đại thay đổi việc trong chớp mắt này, ngay cả việc đào người cũng đơn giản thẳng thừng như vậy à...

Hình như Thẩm Dịch không thấy bất ngờ, cười ngại ngừng rồi lắc đầu kiên quyết.

Phản ứng của Thẩm Dịch có lẽ nằm trong dự liệu của người đàn ông đó, ông cười thờ dài một hơi, đặt nhẹ quyển sách lên bàn: “Này chàng trai, cậu nên đăng hoàng một chút nhé, những người có đầu óc như cậu mà chủ tâm bày mưu vào chúng tôi thì chúng tôi cũng không đỡ được, cho nên chúng tôi sẽ liệt cậu vào đối tượng nghiệp vụ quan trọng dài hạn, lúc nào cũng nhìn chăm chăm cậu đấy.”

Thẩm Dịch cười tươi, gật đầu mạnh, tỏ ý cam đoan.

Người đàn ông nói xong, cảm bản thỏa thuận thuộc về Thẩm Dịch, bắt tay anh rồi bước nhanh đi mất.

Lúc Tô Đường hồi thần lại thì người đàn ông kia đã biến mất tại cửa quán cà phê.

Lúc này, cả quán cà phê to như vậy chỉ còn hai người bọn họ và người phục vụ đi ra từ sau quầy bar, bắt đầu dọn đồ.

“Ồ!” Tô Đường nắm lấy cánh tay Thẩm Dịch, kéo ánh mắt anh từ cửa quán cà phê về: “Người đó là ai, sao anh lại để ông ấy cảm bản thỏa thuận đi!”

Vui vẻ trong ánh mắt anh đột nhiên tăng lên, anh dang tay ôm chặt lấy Tô Đường.

Trái tim Tô Đường vừa nhảy lên cổ thì giờ đây an toàn rơi xuống.

Thẩm Dịch đang chúc mừng thắng lợi.

Dù cô không biết anh chiến thắng thế nào nhưng cô cảm nhận được.

Thậm chí Tô Đường còn có cảm giác, Thẩm Dịch vẫn luôn giữ cô ở đây chính vì giờ phút này.

Thẩm Dịch ôm cô chừng nửa phút, quần áo trước ngực Tô Đường đều được nhiệt độ cơ thể Thẩm Dịch truyền qua.

Tô Đường đoán, nếu ở một nơi không có người ngoài cũng không có cameras thì chắc Thẩm Dịch sẽ chọn một cách nhiệt tình hơn, xứng với tâm trạng tốt đẹp của anh bây giờ để chúc mừng một phen,

Lúc này có điện thoại gọi đến cho Thẩm Dịch, một số máy lạ, điện thoại Thẩm Dịch rung trên bàn hai cái rồi tự động dập máy.

Tô Đường dở khóc dở cười vỗ lưng cái người ‘Không trong vùng phủ sóng’ này.

Thẩm Dịch thả cô ra, cầm điện thoại trên bàn, bỏ qua cuộc gọi nhờ từ số lạ theo thói quen, mở note gõ một câu rồi cười đưa cho Tô Đường.

—— Họ là người của Ủy ban điều tiết chứng khoán.

Tô Đường sùng sốt.

Ủy ban điều tiết chứng khoán...

Đời này Tô Đường chưa từng quen biết ai trong các cơ quan tổ chức, nhưng ít nhiều cô cũng có hiểu chút chút, những người đó giống như công an cảnh sát trong giới tài chính, cảnh sát sẽ lo việc quấy rối cộng đồng, trị an, còn bọn họ sẽ lo vấn đề trật tự trong tài chính.

Tô Đường tròn tròn mắt, giật mình hiểu ra: “Hai người vừa rồi đi ra ngoài theo Trần Quốc Huy cũng vậy sao?”

Thẩm Dịch cười gật đầu khen ngợi.

Tô Đường có thể từ đôi mắt dịu dàng trong veo như hồ nước của Thẩm Dịch mà thấy đôi mắt mình vẫn đang tròn tròn: “Anh mời bọn họ đến ư?”

Thẩm Dịch lắc đầu, lấy di động trong tay Thẩm Dịch, cúi đầu đánh chữ.

—— Bọn họ đến xử lý một vài vấn đề liên quan đến Triệu Xương Kiệt, anh đang phối hợp làm việc với bọn họ, thuận tiện mời bọn họ phối hợp với anh.

“Vừa rồi... Vừa rồi những gì anh biết, và những gì anh để ông ta nói...” Tô Đường sững sờ khoa tay múa chân vòng vèo: “Đều là lấy chứng cứ sao?”

Thẩm Dịch dường như cẩn thận thưởng thức lời nói của Tô Đường, sau đó gật nhẹ đầu.

Thẩm Dịch yên tâm như tất cả đã kết thúc rồi, nhưng Tô Đường vẫn cảm thấy có gì đó không đúng: “Anh ký tên lên bản thỏa thuận kia rồi, không sao chứ?”

Nụ cười trên mặt anh dưới ánh mặt trời như sáng lên, một tay khẽ ôm chặt eo Tô Đường, cúi đầu hôn nhẹ lên hàng mi nhũn lại của cô, như một câu trả lời chắc chắn, vừa dịu dàng vừa kiên định, sau đó anh buông tay ra, cầm lấy quyển sách vừa rồi người đàn ông kia để trên bàn, mở trang bìa, đưa tới trước mặt Tô Đường.

Trên quyển sách Thẩm Dịch đưa cho cô chỉ viết lời khích lệ không ký tên, quyển sách này thì khác, không có bất kỳ lời gì, chỉ có một chữ ký ở góc phải, đường nét rất đẹp, dù nhận ra được là tên Thẩm Dịch, nhưng lại khác hoàn toàn với chữ ký trên hai bản thỏa thuận, cũng khác với chữ ký trên quyển sách của Lục Tiểu Mẫn.

Tô Đường ngạc nhiên, Thẩm Dịch lại vui vẻ đưa đi động tới.

—— Nội dung bản thỏa thuận kia là do anh và người của Ủy ban điều tiết chứng khoán soạn ra, khi anh ký tên thì bọn họ cũng chứng kiến, đó không phải là chữ ký của anh, chỉ là anh ký tên thôi, không có vấn đề gì đâu. Đây mới là chữ ký chính thức anh dùng trên giấy tờ, bao gồm cả giấy tờ ngân hàng, ký tên chính thức lên hội sách thì có chút không an toàn, anh chỉ ký lên cuốn sách này để chuẩn bị đưa cho mẹ, hi vọng là em không để ý.

Tô Đường thờ phào một cái, an tâm cười rộ lên, lườm anh một cái, khoe môi cong lên: “Sao lại không để ý chứ, anh không ký tên như vậy cho em, là không tin em hử.”

Thẩm Dịch biết cô đang trêu anh, nụ cười càng tươi hơn.

—— Anh tin em, nhưng anh càng hy vọng sẽ giúp em dễ dàng hơn chút.

“Dễ dàng gì?”

—— Dễ cầm quyển sách kia đi khoe với người khác.

Tô Đường tức giận bởi cái người tự cảm thấy mình vô cùng tốt, nắm tay đắm nhẹ vào ngực anh, rồi chẳng thềm để ý đến anh, phồng má quay về ngồi trên ghế sofa, cầm chén uống một ngụm cà phê lạnh thật to.

Tô Đường thả chén xuống, vươn tay rút một tờ giấy ăn, vừa định đưa tay lau những bọt sữa bên môi thì cổ tay bị Thẩm Dịch bắt lấy.

Thẩm Dịch ngồi xuống bên cạnh, tay kia véo nhẹ cằm cô, quay mặt cô hơi nghiêng qua bên, nụ cười còn đậm đà hơn cả chén Latte, sau đó anh hôn xuống, chăm chú mút lên những bọt sữa thơm nồng trên môi cô.

Có vẻ như thế còn chưa đủ, Thẩm Dịch còn muốn cả hương cà phê đậm đà sót lại trong miệng cô.

Nhân viên phục vụ đang dọn dẹp cách đó không xa làm như mắt điếc tai ngơ.

Thẩm Dịch lưu luyến kết thúc nụ hôn, gò má và môi ửng đỏ lên, tây trang vốn trắng thơm cũng có vài nếp nhăn, cúc áo cũng lỏng ra, cổ áo trong thì hơi lệch, Tô Đường thấy vậy chỉ muốn tìm một nơi để lột sạch anh.

Tô Đường tuyệt đối không che dấu ham muốn khát khao mạnh mẽ của bản thân, Thẩm Dịch bị ánh mắt như thế của cô nhìn chăm chăm vào, cánh môi khẽ cong lên, sửa sang lại tất cả những dấu vết bất thường trên quần áo như không có việc gì, sau đó cầm điện thoại gõ mấy chữ, mỉm cười vô hại đưa cho Tô Đường mặt vẫn còn đỏ.

—— Lần đầu tiên ném cà phê ở đây, hương vị rất ngon.

“...”

Tô Đường vừa bức mình vừa buồn cười, nhắc chân đá bấp chân anh, trừng mắt: “Đáng ra nên phát cho anh một tượng Oscar bằng đồng... Anh nhìn mình bây giờ, lại nhìn tin nhắn vừa rồi xem, lại đi theo anh vài ngày nữa, đến khi bà ngoại đi du lịch về thì em sẽ vào viện an dưỡng nằm vì bệnh tim mắt!”

Thẩm Dịch nhếch môi cười, nghiêm trang sờ lên nơi ngực trái Tô Đường, cười không dứt khi Tô Đường đen mặt đẩy móng vuốt ra.

Thẩm Dịch dựa lên ghế sofa cười một lát mới cầm điện thoại lên, mở tin nhắn mới nhất đưa đến trước mặt Tô Đường.

Tô Đường nghiêm mặt nhận lấy.

Đây là đối thoại của Thẩm Dịch và một người được lưu là ‘Tôn (Ủy ban), tổng cộng chỉ có hai tin nhắn, đầu tiên là tin người đó gửi tới, thứ hai là Thẩm Dịch trả lời.

—— 10:42:37 đăng ký, đã kiểm soát.

—— Cảm ơn.

Tô Đường ngẩn người, đột nhiên nhớ đến người nào đó được Thẩm Dịch nói rộng thời gian.

“Tần Tinh Dao động vào tài khoản anh sao?”

Thẩm Dịch gật nhẹ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Thẩm Dịch nhận chiếc di động từ tay Tô Đường rồi lại cúi đầu gõ chữ.

—— Anh đoán lúc mình đang tập trung đọc file PDF ấy thì Trần Quốc Huy đã thông báo với Tần Tinh Dao rồi, bảo cô ta nắm chắc cơ hội này, nên Tần Tinh Dao đã ra tay. Vừa nãy ông ta cứ nhìn di động liên tục, chắc chắn là đang đợi Tần Tinh Dao trả lời lại.

Khi hai cái tên này đồng thời xuất hiện trên màn hình di động, Tô Đường đột nhiên nhớ ra một chuyện, “Ông ta đến trước mười lăm phút, cũng là vì muốn gặp Tần Tinh Dao sao?”

Thẩm Dịch hơi cong khóe môi cười mỉm, nheo mắt nhìn Tô Đường mặt có vẻ đang rất nghiêm túc ngồi bên cạnh anh, như đang cân nhắc gì đó, rồi anh chẳng chút do dự gạt đầu thật dứt khoát trả lời cho câu nghi vấn vừa rồi, gõ thêm một câu nữa trên di động.

—— Tần Tinh Dao lúc mười giờ mười lăm phút có đi ra ngoài tầm mười phút, lúc về có cầm theo một tách cà phê.

Tô Đường ngẩn người một chút rồi lắc đầu, “Em vẫn ngồi nhìn cửa quán cà phê mà, có thấy cô ta xuất hiện đâu.”

Thẩm Dịch cười thần nhiên, lại gõ thêm mấy chữ nữa.

—— Cô ta có thói quen mua cà phê ở quán Costa bên cạnh công ty, nếu đi làm buổi sáng, cô ta thường mua cà phê vào khoảng thời gian đó.

Tô Đường nhìn ba giây, đột nhiên cô ngộ ra, “Trần Quốc Huy chuyển giờ hẹn từ mười một giờ xuống mười rưỡi, còn nói là sợ đường tắc nên muốn đến sớm, nhưng thực tế là đến sớm hơn mười lăm phút so với giờ hẹn..... Thật ra là vì đã hẹn Tần Tinh Dao gặp mặt ở cửa công ty vào lúc ấy rồi?”

Nếu đúng giờ ấy cô không làm theo lời Thẩm Dịch nói đứng chờ ngoài cửa công ty, Trần Quốc Huy sẽ không thể qua được cửa bảo vệ bên ngoài, nên có thể vô cùng hợp lý đứng ngoài cửa công ty, sau đó sẽ ra về như vừa đúng lúc gặp Tần Tinh Dao rồi quang minh chính đại tiến hành một cuộc gặp gỡ

không chút nghỉ ngơi với mọi người xung quanh.

Tần Tĩnh Dao chắc chắn sẽ không biết, khi cô ta hiểu rõ con người Thẩm Dịch như lòng bàn tay thì cùng lúc ấy người đàn ông thận trọng này cũng đã lảng lảng ghi nhớ từng cử chỉ hành động của cô ta vào trong lòng.

Thẩm Dịch cười gật đầu, vươn tay ôm ngang vai Tô Đường, vừa định thưởng một nụ hôn nhẹ trên trán Tô Đường, đã bị cô chọc chọc ngực đầy ra.

“Đợi chút nữa đã.....”

Tô Đường cảm di động quay màn hình sang hướng về Thẩm Dịch, vừa bực mình vừa buồn cười chỉ vào hai câu cuối cùng anh vừa viết trên trang ghi chú.

Khi Thẩm Dịch gõ chữ hay viết để trao đổi thông tin với mọi người thường có một thói quen, bất luận câu đó dài hay ngắn, mỗi viết xong anh sẽ chấm một cái, anh cũng viết một đoạn xong lại xuống dòng viết tiếp, theo cách giải thích của Thẩm Dịch, anh làm thế là muốn giảm bớt cảm giác mỏi mắt cho mọi người trong quá trình đọc chữ của anh.

Hai câu này trong điện thoại cũng được Thẩm Dịch dùng cách gõ như vậy, tách hai câu ra, nếu chỉ nhìn qua một cách đơn giản thì không cảm giác được gì, nhưng nối liền hai câu với nhau, ngoại trừ việc cảm thấy rất rõ ràng và thoải mái ra, Tô Đường còn nghĩ được mùi thơm mỗi rất đậm.

Tô Đường cũng bực mình thay bản thân, “Em ngồi đây lo lắng cho anh, còn anh lại nhân cơ hội này kiểm tra IQ của em à”

Thẩm Dịch cầm lại di động, nụ cười dịu dàng lan tỏa, nhưng chẳng có chút xú thái độ nhận lỗi nào.

—— Có lẽ cả đời em chưa từng làm chuyện xấu, nhưng anh hy vọng em có thể biết làm chuyện xấu là làm gì. Anh cũng rất muốn lúc nào cũng có thể ở bên cạnh bảo vệ em, đáng tiếc chuyện này là không thể, cho nên chỉ đành phải giao trọng trách này cho trí thông minh, người sẽ ở cùng em 24 giờ trên ngày.

Thẩm Dịch nghiêng đầu qua nhìn Tô Đường, cười rồi lại gõ thêm một câu.

—— Thông qua kiểm tra có thể thấy chỉ số thông minh của em hoàn toàn có thể làm được việc đó.

Tô Đường bị anh chọc cười vui vẻ, rồi lại lườm cái người chuyên trị có thể đem những lời dịu dàng mà nói nghiêm túc đến thế, “Vậy anh mau chóng quay về làm việc đi, cứ để anh IQ mạnh mẽ đưa em về cũng được.”

Thẩm Dịch cười rạng rỡ rồi gật đầu.

—— Em về văn phòng thu dọn đồ đạc đi, nếu công việc của anh xong sớm, anh sẽ đi đón em về cùng ăn cơm tối, được không?

Tô Đường ngẩn người, “Thu dọn văn phòng làm gì?”

Thẩm Dịch cười khê.

—— Tạm biệt nó đi thôi, chuẩn bị chào đón công việc thứ hai trong cuộc đời em.

Tô Đường tròn mắt nhìn anh, “Anh đã tìm công việc mới cho em rồi à?”

Thình thoảng Thẩm Dịch sẽ làm một vài chuyện tiền trạm hậu tẩu với cô, nhưng đều là mấy chuyện vụn vặt trong cuộc sống, tỷ như tặng hoa tặng quần áo, hay là tối nay ăn gì, vượt qua những kiểu tiền trạm hậu tẩu như thế, Thẩm Dịch bình thường sẽ nghĩ đó là một hành vi mạo phạm người khác, huống chi là một chuyện sẽ quyết định một phần ba thời gian mỗi ngày cô dùng để làm gì thế này?

Mắt thấy trên mặt Tô Đường hiện kín những chữ kinh ngạc, Thẩm Dịch vội vàng lắc đầu, tốc độ gõ chữ cũng nhanh hơn hẳn.

—— Trần Quốc Huy dám làm chuyện này chứng tỏ ông ta đã được các thành viên trong Hội đồng quản trị của tập đoàn Hoa Chính đồng ý, nếu em tiếp tục ở lại Hoa Chính đối thì tương lai sắp tới cũng không có lợi. Khi phân tích thông tin về tập đoàn Hoa Chính anh cũng đã phân tích một vài doanh nghiệp tiêu biểu trong ngành này, nên thông tin về nội bộ cũng khá là đầy đủ. Những công ty này đều có đặc điểm riêng, anh có thể cung cấp cho em một vài thông tin vĩ mô để em tham khảo, còn công việc cụ thể thế nào còn cần em tự lựa chọn theo kế hoạch của mình, cứ đọc thông tin tuyển dụng của những công ty này rồi hãy quyết định. Được không?

Khi những con chữ này xuất hiện trong mắt mình, Tô Đường cảm thấy một nơi nào đó trong lồng ngực như vừa tăng thêm năm độ, cô chỉ biết, bất luận là đắc ý thế nào, Thẩm Dịch thủy vẫn luôn là Thẩm Dịch.

Tô Đường gật đầu thật mạnh, “Được chứ.”

Thẩm Dịch lại nở nụ cười thân nhiên, rồi cúi đầu gõ thêm mấy câu, chậm chậm trôi chảy.

—— Nếu cần thiết, anh đồng ý viết thư giới thiệu cho em. Anh tin, thông qua sự hiểu biết về nhiều phương diện trong thời gian qua, anh có thể viết một bức thư giới thiệu càng khách quan và công bằng hơn.

Tô Đường không kìm nén được khoe môi khẽ cong lên mỉm cười, cô nghiêm túc ngắt mặt nhìn anh, “Anh nhất định chính là Thượng Đế trong truyền

thuyết.”

Thẩm Dịch hơi sững mình, khó hiểu chau mày nhìn cô.

“Anh hãy thừa nhận đi,” Tô Đường vươn hai tay, khua tay vẽ một hình tròn thật to bên hai vai anh, “Em còn thấy sau lưng anh có vòng tròn vàng tỏa sáng rực rỡ.”

Thẩm Dịch bị cô chọc mà bật cười, cười nhe cả răng ra, Tô Đường phát hiện, dưới ánh nắng giữa trưa sáng rực, quả thật cả người Thẩm Dịch cũng sáng lấp lánh lên hẳn.

Thẩm Dịch buông tay trái xuống ôm vòng qua thắt lưng cô, kéo cô lại gần người mình, để cô nhìn anh một tay cầm di động gõ chữ.

—— Anh không phải Thượng Đế, nhưng anh thừa nhận anh có điểm tương đồng như Thượng Đế.

Tô Đường ngẩng đầu nhìn anh, “Điểm tương đồng nào?”

Thẩm Dịch cúi đầu mỉm cười trong ánh nắng chói chang phản chiếu qua tấm kính thủy tinh trong suốt, nhân viên phục vụ đã thu dọn hết ở những bàn trước mặt bọn họ trừ bàn này, rồi quay về ngồi trên chiếc ghế cao sau quầy bar bên kia, trong quán cà phê rộng như thế bất chợt yên tĩnh đến mức người ta chỉ nghe thấy tiếng kim đồng hồ trên bức tường cách đó không xa kêu tích tắc chứng tỏ thời gian đang dần trôi.

—— Chỉ có những người yêu chúng ta mới tin rằng chúng ta có thể nghe thấy tiếng lòng của bọn họ.

Tô Đường hôn nhẹ một cái lên vành tai anh.

“Em luôn tin điều ấy.”

Tô Đường ăn tạm một bữa rồi quay về công ty, trước giờ tan làm buổi chiều cũng gõ xong một lá đơn từ chức năm nghìn chữ, lại còn rất nghiêm túc sắp xếp lại bàn làm việc đang ngổn ngang giấy tờ của mình.

Nghỉ việc không phải chuyện xin nghỉ là nghỉ được ngay, Tô Đường định sắp xếp lại tài liệu, xem những giấy tờ gì cần mang đi, những giấy tờ nào có thể giữ lại hoặc vứt đi, đến lúc đi thì có thể nhanh chóng hơn, cuối cùng sau khi thu dọn xong cô nhận ra, tất cả mọi thứ từ trên xuống dưới trong bàn làm việc này, ngoại trừ bồn hoa hải đường Thẩm Dịch tặng cho cô, thứ đáng giá nhất để cô mang đi cũng chỉ có chiếc chén bằng gốm sứ Lục Tiểu Mãn tặng cho cô lúc mới đến công ty.

Tô Đường còn nhớ rất rõ, hôm ấy Lục Tiểu Mãn đặc biệt chạy lên phòng cô, đưa chiếc chén sứ màu trắng xanh kích cỡ cực lớn này vào tận tay cô, còn dặn cô ngồi trong phòng làm việc điều hòa chạy liên tục thì đừng quên phải bù nước, trong lúc cô đang cảm động rồi tỉnh rồi mù xem xét chiếc chén, thì vô ý thức nhìn cái mác dưới đáy, cuối cùng phát hiện một điều kỳ tích, trên chiếc mác in tên vật phẩm có in bốn chữ nhỏ xinh đẹp rất rõ ràng: Chậu hoa chăm bi.

Tô Đường dở khóc dở cười hỏi cô nàng, Lục Tiểu Mãn lại rất khí khái nói, lúc mua cô nàng không để ý, ai bảo hình dạng của nó giống cái chén quá vậy, dù sao dưới đáy cũng không có lỗ hồng rỉ nước, thì sao không thể coi nó như cái chén sứ bình thường?

Tô Đường cười cười, cô còn có thể nhớ rất rõ ràng ngữ điệu và vẻ mặt của Lục Tiểu Mãn lúc nói những lời ấy, nhưng nhìn vào tấm lịch công ty phát cho mỗi nhân viên kia mới biết, cô đã dùng chiếc chậu hoa sứ này làm chén uống nước đã hơn hai tháng rồi.

Thời gian trôi qua nhanh quá.

Lúc Tô Đường tan làm thì Thẩm Dịch vẫn chưa hết việc, anh nhắn một tin nói mình rất xin lỗi, sau đó liền báo Từ Siêu tới đón cô về nhà.

Từ Siêu chắc hẳn vẫn chưa biết chuyện của Tần Tĩnh Dao, trên đường về cậu ta còn cảm thán công việc của mấy người Thẩm Dịch vất vả đến mức nào, sau khi Tần Tĩnh Dao và Triệu Xương Kiệt ly hôn thì cô ấy lại thành mẹ đơn thân, mẹ ruột lại là người khiếm thính, cuộc sống lại càng vất vả.

Bầu trời đã chuyển sang màu xanh đậm gần tối, cũng đúng lúc Từ Siêu đang bật bài “Đêm ở cảng quân”, Tô Đường ngồi ở ghế lái phụ nghe mà trong lòng có phần nặng nề, nhưng cũng chưa đến mức thương cảm cho cô ta.

“Đường do cô ta tự chọn, nên dù có lỗi cũng phải đi cho hết.”

Từ Siêu cười ha ha khẽ, “Trước kia lúc em đi bộ đội thì liên trưởng cũng rất hay nói như vậy, nhất là khi cả đoàn đi huấn luyện dã ngoại, lúc nào cũng gào lên với chúng em là suy nghĩ trước rồi mới làm, chạy vào đường ngoặt dù có lẩn cũng phải lẩn đến đúng giờ!”

“Phụt ——”

Quay về nhà Thẩm Dịch, Tô Đường mò trong hồ cá ra bốn con cua, rồi nhét vào nồi hấp.

Từ này những con cua này bị Thẩm Dịch đổ vào hồ cá, Tô Đường đã kiên quyết tin tưởng, một ngày nào đó khi cô vớt được chúng nó lên ném vào nồi hấp, nhất định sẽ có cảm giác nhiệt huyết như vừa giết một vật thể để thực hiện nghi lễ cúng tế thần thánh nào đó vậy.

Còn thực tế là, Tô Đường đứng bên cạnh nồi hấp, ngửi mùi thơm bay ra theo hơi nước, thì từ tận sâu trong đáy lòng cũng chỉ có cảm giác đơn thuần là

thỏa mãn vì được ăn cua đầy dinh dưỡng.

Tô Đường dở khóc dở cười cảm thấy, chắc hẳn cô cũng thuộc họ nhà cá, lúc ấy còn hận nghiêng răng nghiêng lợi, một khi mọi chuyện kết cục, cát bụi trở về với cát bụi, thì chẳng mấy chốc lại không tính toán về chuyện đó nữa.

Sau khi Tô Đường gặm hai con cua trong ánh nhìn thèm thuồng của chàng mèo, Thẩm Dịch vẫn chưa về, Tô Đường liền đem nốt hai con cua đang để trong tủ lạnh, nấu thành cháo cua, cứ để trong nồi đun rồi bằng lửa nhỏ.

Lúc Thẩm Dịch về đã gần chín giờ tối rồi.

Thẩm Dịch muốn giải thích, lại bị Tô Đường giành trước, cô nắm lấy tay anh dẫn anh tới bàn ăn sau đó xoay người đi thẳng phòng bếp, múc cho anh một bát cháo thịt cua nóng hổi, rồi nhét thìa vào tay anh.

“Chúng ta không cần mở rượu vang hay champagne gì cả, anh ăn hết bát cháo này là được rồi.”

Thẩm Dịch đang ngồi trên ghế ở bàn ăn, Tô Đường đang đứng bên cạnh anh, Thẩm Dịch ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt tràn đầy mệt mỏi sau một ngày làm việc vất vả, nhưng khi anh gạt đầu nở nụ cười lại rất dịu dàng thoải mái.

“Đơn xin nghỉ việc em đã viết xong hết rồi, ngày mai sẽ đi tìm cấp trên nói chuyện, nếu thuận lợi thì không chừng trong tuần này có thể bàn giao hết công việc rồi.”

Thẩm Dịch nhẹ nhàng gạt đầu, cầm chiếc thìa Tô Đường đưa cho anh bỏ vào trong bát, rồi lúi di động ra gõ chữ.

—— Nếu gặp phải vấn đề về hồ sơ nhân sự, em đừng sợ, anh đã nói chuyện với luật sư quen rồi, anh ấy sẽ hỗ trợ em giải quyết.

“Yên tâm đi, nếu mọi chuyện dễ dàng em sẽ không sử dụng bạo lực để giải quyết đâu.”

Thẩm Dịch bị cô chọc lên nở nụ cười, tuy rằng trên người vẫn đang mặc bộ âu phục sáng nay, nhưng chiếc cà vạt đã nói lòng, cúc áo trên cùng cũng đã được tháo ra, cả người thoát nhìn như vô trùng được ngâm qua giấm, vẫn là cái đáng về ấy, nhưng cảm giác dịu dàng hơn nhiều.

—— Sáng mai anh còn phải phối hợp với bên ủy ban điều tiết chứng khoán xử lý một vài việc, anh đã xin nghỉ ở công ty rồi, nếu em muốn thì chiều mai tan làm có thể đến bệnh viện Bác Nhã, anh sẽ giới thiệu em với mẹ.

Tô Đường chẳng chút do dự mà gạt đầu, “Nói trước, giới thiệu thì được nhưng chỉ được phép nói từ tẻ, cấm phá em.”

Thẩm Dịch cười dịu dàng, gạt đầu thật mạnh.

Tô Đường không biết Tần Tĩnh Dao nghỉ việc có ảnh hưởng gì đến công việc của Thẩm Dịch hay không, nhưng cô lại cảm nhận được rất rõ, việc cô xin nghỉ quả thực ảnh hưởng rất lớn tới Lục Tiểu Mẫn.

Từ mười giờ sáng sau khi biết Tô Đường đã nộp đơn xin nghỉ việc, cho đến khi tan làm buổi chiều, Lục Tiểu Mẫn liên tục thông qua mọi phương tiện liên lạc rên rĩ lên án Tô Đường chỉ cần Thẩm Dịch mà không cần cô nữa, ban đầu Tô Đường còn chân thành thể hiện bản thân cũng không muốn, nhưng sau đó thì coi như mất mặt tai diếc mà bỏ luôn.

Gần đến năm giờ, Tô Đường vừa dở khóc dở cười xoa dịu Lục Tiểu Mẫn bằng cách thông qua phần mềm chat nội bộ gửi cho cô nàng một hàng dài icon mặt mếu, thì đúng lúc di động trên bàn cũng rung lên.

Tô Đường nghĩ chắc hẳn Lục Tiểu Mẫn gọi đến, đang định nhấn nút từ chối, mới nhận ra trong khung người gọi hiển thị hai chữ đang nhấp nháy trên màn hình là.

Tổng Vũ.

Tô Đường hơi ngần người rồi vội vàng ấn nút nghe điện.

Giọng Tổng Vũ vẫn nhẹ nhàng như xưa, “Tô Đường, cô đang đi làm à?”

“Tôi sắp tan làm rồi, có chuyện gì vậy?”

Tổng Vũ ở đầu dây bên kia không nhanh không chậm nói, “Nếu cô tiện thì đến bệnh viện một chuyến nhé.”

Trong lòng Tô Đường như xoắn lại, gần như thốt lên, “Thẩm Dịch lại bệnh sao?”

“Ừ……” Tổng Vũ hơi do dự nhưng giọng điệu vẫn rất bình tĩnh nhưng lại rất mơ hồ, “Sức khỏe của anh ấy vẫn tốt, chủ yếu là cảm xúc không ổn định, cô tới đây sẽ tốt hơn, nếu tiện thì tới bệnh viện một chuyến nhé.”

Nghe giọng Tổng Vũ thì có vẻ không có chuyện lớn lắm, nhưng lại khiến cảm xúc Thẩm Dịch không ổn định đến mức mà ngay cả Tổng Vũ cũng không chịu được mà gọi điện cho cô, Tô Đường nhất thời không nghĩ được là đã xảy ra chuyện gì.

Tâm trạng Tô Đường lên lên xuống xuống, còn khó chịu hơn cả cảm giác lòng xoắn lại như vừa nãy, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tổng Vũ ở đầu bên kia im lặng hai giây rồi mới nói tiếp, giọng điệu vẫn đều đều bình tĩnh như thế.

“Mẹ Thẩm Dịch qua đời rồi.” Tổng Vũ dùng lời, rồi lại nhẹ giọng nói thêm câu nữa, “Mười giờ hơn sáng hôm qua.”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Tô Đường cầm di động cứng ngắc ngồi trước bàn làm việc, ánh mắt không có tiêu cự nhìn vào đồng hồ ở góc phải máy tính, bên cạnh là bồn hải đường rậm rạp, nhất thời không làm được gì.

Sau mấy phút trầm mặc, Tô Đường mới đột nhiên nghĩ được gì đó.

“Hôm qua?”

“Sáng hôm qua, khoảng mười giờ bốn mươi gì đó.”

Tô Đường hít sâu một hơi, cả lồng ngực như bị khí lạnh đóng băng, đau đớn.

Lúc đó cách hiện tại khoảng 30 tiếng, khi ấy cô đang ở ngay cạnh anh, nghiêm túc để ý anh từng chút một, cô còn có thể hình dung rõ ràng mỗi động tác Thẩm Dịch khi đó, thậm chí mỗi ánh mắt nụ cười anh.

Trí nhớ của Thẩm Dịch tốt hơn cô nhiều, Tô Đường tin rằng, nhất định anh có thể nhớ rõ ràng hơn cô khoảng thời gian ấy anh đang làm gì, nghĩ gì.

Mà chính khi anh muốn làm những việc đó đã vô tình bỏ lỡ cơ hội gặp mặt mẹ lần cuối cùng.

Cảm xúc Thẩm Dịch sao có thể tốt được cơ chứ...

“Hôm qua tôi nghỉ để hôm nay trực đêm, vừa đến bệnh viện tôi mới biết được...”

Giọng nói Tổng Vũ luôn mang vẻ êm ái khi chữa bệnh và chăm sóc người bệnh, giờ đây đối mặt với sinh lão bệnh tử thì vô cùng bình tĩnh, đồng thời cũng mang theo chút tiếc nuối và áy náy từ nội tâm.

Tô Đường hiểu được Tổng Vũ tự trách, không biết sao trong đầu lại thoáng bị hình ảnh người trong bệnh viện đang khổ sở lấp đầy, cô sững sờ không nghĩ ra bất kỳ lời nói an ủi nào... cuối cùng chỉ miễn cưỡng ‘ừ’ một tiếng.

Tổng Vũ còn nói gì đó nhưng Tô Đường không để vào đầu.

Ngay cả điện thoại là cô cúp hay Tổng Vũ cúp, cô cũng không có ấn tượng.

Khi Tô Đường đến bệnh viện thì Tổng Vũ đang đứng ngoài cửa phòng bệnh mà khi còn sống mẹ Thẩm Dịch từng ở, đứng bên cạnh Tổng Vũ còn có hai bảo vệ tuổi trung niên.

Tô Đường bước nhanh qua: “Thẩm Dịch đâu?”

“Ở bên trong...”

Cửa phòng bệnh khép, Tô Đường vừa muốn đưa tay đẩy cửa thì bị Tổng Vũ cản lại.

Tổng Vũ vịn tay cô kéo qua một bên, cách hai bảo vệ một khoảng thì mới nói nhỏ cho Tô Đường nghe: “Thẩm Dịch có chút xung đột với bảo vệ bệnh viện, có lẽ bọn họ sẽ ở đây một lát, cô đừng xen vào bọn họ.”

Tô Đường sững sờ ngẩn đầu, lúc này mới chú ý đến vẻ mặt hai ông bảo vệ cũng không được tốt, giống như lúc nào cũng chuẩn bị dùng cách đơn giản hữu hiệu nhất để mời Thẩm Dịch ra khỏi viện.

Tô Đường chạy một mạch từ cửa bệnh viện đến đây, hơi thở còn dồn dập, không khí trong phổi trao đổi nhiều lần với bên ngoài nhưng cô vẫn cảm thấy bên trong như cháy rục.

Mỗi lần anh đau lòng khổ sở đều luôn yên tĩnh và vô hại, tuyệt đối sẽ không quấy rầy bất cứ ai ngoại trừ chính anh. Ngoài việc lưu luyến chút hơi thở còn sót lại trong không gian này của mẹ thì Tô Đường không nghĩ ra Thẩm Dịch có thể làm ra chuyện gì khiến bảo vệ bệnh viện không vừa lòng.

Bọn họ vội vàng dọn căn phòng bệnh này như vậy, không cho anh chút thời gian sao?

Tô Đường cắn răng, bình tĩnh hỏi Tống Vũ: “Trả phí cho phòng bệnh này ở chỗ nào?”

Tống Vũ sừng sốt trong giây lát mới hiểu được, cười khổ lắc đầu, cô càng nói nhỏ hơn chút: “Không phải vì cái này... Bác sĩ Trương dùng danh nghĩa viện trưởng Thẩm đưa thi thể mẹ Thẩm Dịch đi, lúc Thẩm Dịch đi tìm thì bà ấy đang đi kiểm tra phòng, có thể là Thẩm Dịch hơi kích động, các bác sĩ cũng sợ ảnh hưởng đến người bệnh ——”

Tống Vũ còn chưa nói dứt lời đã bị Tô Đường kinh ngạc: “Bác sĩ Trương?”

Tống Vũ không biết làm sao, khẽ nhủ mảy mò rồi gật đầu.

Tô Đường mím môi, mím đến mức môi trắng bệch.

Thẩm Dịch không thể nói chuyện, Trương Tuệ đương nhiên sẽ không đứng ở đó chờ anh đánh chữ hoặc việc chữ diễn tả phần nộ, từ giây phút anh bắt đầu nhấc chân đi tìm Trương Tuệ đã chắc chắn là tổn công vô ích rồi.

Tô Đường không khó để tưởng tượng được sự kích động ngay lúc đó của Thẩm Dịch, nhưng lại rất khó để tưởng tượng sự yên tĩnh vào lúc này của anh.

Cô cảm thấy hơi lạnh đang lan toàn thân mình, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, cả người không chỗ nào không lạnh, lạnh đến mức cô phát run.

Tô Đường đầy bụng thắc mắc nhưng không nói câu nào mà vội vàng đi vào phòng bệnh.

Phòng bệnh đã được sửa sang lại, những dụng cụ chữa bệnh không thuộc về phòng bệnh đã được mang ra, chăn nệm được trải cẩn thận trên giường bệnh trống rỗng, mặt bàn mặt đất và tủ đồ cũng dọn dẹp sạch sẽ không dính bụi, tất cả những gì không thuộc về bệnh viện cũng được dọn vào một cái túi, chất đồng lại ở dưới chân tường gần cửa, mau lẹ đến vô tình.

Thẩm Dịch ngồi yên trên ghế dựa cạnh giường, từ trước đến nay Tô Đường chưa bao giờ thấy sống lưng thẳng tắp đó cong sâu tới như vậy, hai chân vắt qua nhau, hai tay đỡ trán, không nhúc nhích, cả người yên lặng cuộn vào trong ánh chiều tà chéch qua cửa sổ, giống như cô đơn lạc vào trong thế giới chỉ có mình anh.

Tô Đường thấy mũi cay xè, đi qua vỗ nhẹ lên vai anh.

Khi lòng bàn tay chạm vào bả vai anh, thân thể cứng ngắc an tĩnh như điêu khắc đột nhiên run lên như bị điện giật, thắt lưng cong cong thoáng cái kéo thẳng ra.

Tô Đường không đợi anh làm gì, ôm chặt lấy anh.

Thẩm Dịch đỡ người trong mấy giây, đột nhiên nâng bàn tay run run ôm lấy eo Tô Đường, ôm chặt, nhấc đầu lên vùi sâu vào ngực cô, rất giống đứa trẻ ở ngoài bị bắt nạt lao đảo bước được về đến nhà.

Khuôn mặt Thẩm Dịch kề sát ngực cô, hô hấp nặng nề không đều đặn mang theo nhiệt độ nóng bỏng ướt át, dần dần thấm thấu lớp quần áo mỏng của cô, đốt nóng làn da trước ngực cô.

“Không sợ, không sợ...”

Tô Đường đặt nhẹ cằm lên đầu Thẩm Dịch, bàn tay vuốt từng nhịp trên tấm lưng phập phồng của anh, nước mắt chảy xuống, trong miệng thì thảo nói nhỏ, cô cũng không biết đang an ủi Thẩm Dịch hay an ủi chính bản thân mình.

Thẩm Dịch vui mừng trong lòng cô một lúc, khi anh buông tay ra ngẩng đầu lên thì ánh sáng còn sót lại của trời chiều gần như đã tan mất rồi, cả phòng bệnh chìm trong ánh hoàng hôn, nhưng Tô Đường vẫn có thể nhìn rõ nét đờ đẫn khi anh nhìn vào gương mặt đầm nước mắt của cô.

Tô Đường sưng người.

Đôi mắt Thẩm Dịch ửng đỏ, cả người nhìn mệt mỏi và hơi u ám nhưng trên khuôn mặt tái nhợt không có một vệt nước mắt nào.

Tô Đường muốn vươn tay chạm vào đôi mắt không ngăn nước này, nhưng vừa giơ tay lên đã bị Thẩm Dịch nắm lấy, đưa đến bên môi, hôn lên bàn tay vẫn luôn dịu dàng vuốt lưng anh.

Tô Đường ngờ ngác nhìn anh: “Thẩm Dịch...”

Thẩm Dịch ngẩng đầu nhìn cô, một tay nắm lấy tay cô, một tay dịu dàng xoa trón gò má ướt nước mắt, dịu dàng lau sạch sẽ, sau đó gần như dùng hết sức lực cong khớp môi lên, miễn cưỡng nở nụ cười xin lỗi.

Thẩm Dịch buông tay cô ra, dùng thủ ngữ nói với cô.

—— Yên tâm, anh khỏe lắm, cảm ơn vì em đã đau lòng cùng anh.

Tô Đường khẽ cắn môi chịu đựng cơn đau trong lòng, kéo tay Thẩm Dịch.

“Đi thôi.”

Dù ánh sáng chỉ còn mờ mờ, nhưng Thẩm Dịch vẫn có thể đọc được câu ngắn như vậy.

Thẩm Dịch đứng dậy theo lực kéo của Tô Đường nhưng lại dịu dàng giữ Tô Đường lại, khẽ tránh khỏi tay cô, lấy di động gõ chữ, ánh náy đưa cho Tô Đường.

—— Xin lỗi em, bây giờ anh chưa đi khỏi đây được. Bác sĩ Tường đưa đi thể mẹ anh đi rồi, vừa rồi khi đi tìm bà ấy anh hơi xúc động, ảnh hưởng đến công việc của bệnh viện, anh cần phải tĩnh táo lại trong chốc lát, sau đó lại đi tìm bà ấy để nói chuyện, nếu như không thành công thì anh phải liên lạc với luật sư của anh.

Tô Đường sùng sốt.

Một mình anh trốn vào đây ngồi, không phải vì đang khổ sở đau lòng, mà đang tự kiểm điểm vì mình không khống chế được cảm xúc, sau đó bắt buộc chính mình tĩnh táo lại...

Tô Đường im lặng, cúi đầu nặng nề gõ một hàng chữ.

—— Anh đã đủ tĩnh táo rồi, em sẽ đi gặp bà ấy với anh.

Thẩm Dịch khẽ gạt mình, đôi mắt hơi sáng lên trong bóng tối, vừa định gạt đầu thì đột nhiên nhớ ra gì đó, anh nhú mày lắc đầu, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Tô Đường an ủi.

Tô Đường biết rõ anh đang do dự điều gì.

Lúc này mà đi tìm Tường Tuệ thì nhất định sẽ cãi nhau một trận, mà cãi nhau là một trong những điều cô sợ nhất.

Đến lúc này mà anh vẫn còn có thể nhớ rõ...

Trước mắt Tô Đường như mờ đi, cô cắn răng nén dòng nước mắt trực trào.

—— Em không đi tìm bác sĩ Tường, em đi tìm mẹ anh. Chúng ta đã nói hôm nay anh sẽ giới thiệu em cho mẹ mà, em rất muốn đến gặp bác, anh không đưa em đi thì em tự đi vậy.

Tô Đường gõ chữ xong, nhét di động vào tay Thẩm Dịch, xoay người đi ra cửa.

Trong vòng ba bước, Thẩm Dịch đuổi kịp bắt lấy cánh tay Tô Đường.

Ngoài hành lang đã lên đèn, cửa phòng bệnh mở nửa, hai người lại đứng cách cửa không xa, Thẩm Dịch có thể thấy rõ thay đổi trong ánh mắt Tô Đường, cũng miễn cưỡng có thể thấy rõ khẩu hình miệng Tô Đường.

“Anh sẽ dẫn em đi chứ?”

Thẩm Dịch gạt đầu.

Từ phòng bệnh đến văn phòng Tường Tuệ, hai người bảo vệ cũng luôn đi theo sát sau Tô Đường và Thẩm Dịch, Thẩm Dịch không quay đầu nhìn bọn họ, chỉ đưa một cánh tay ôm nhẹ lấy vai Tô Đường, thể hiện một tư thế bảo vệ rất tự nhiên.

Cửa phòng làm việc Tường Tuệ đóng chặt, Tô Đường đi cách cửa phòng làm việc vài bước cũng đã nghe lảng máng tiếng cãi vã.

Hai người đang khác khẩu là hai người phụ nữ, cửa gỗ dày và nặng, hiệu quả cách âm rất tốt, Tô Đường đứng trước cửa cũng không nghe rõ hai người đang cãi nhau vì điều gì, chỉ nghe ra một giọng nói của Tường Tuệ, còn một giọng nói khác thì khá là quen, Tô Đường nhất thời không nhớ ra được, nhú mày.

Hai người bảo vệ cũng nghe ra nhưng chỉ nhìn nhau rồi không ai nói gì.

Thẩm Dịch đương nhiên không biết sau cánh cửa này đang có người cãi nhau, lẳng lặng bước qua nửa bước, vươn tay mời Tô Đường gõ cửa.

Tô Đường không hề thích bất kỳ kiểu cãi nhau nào, cô đưa tay gõ cửa không chút do dự.

Tiếng khác khẩu sau cửa im bặt sau tiếng gõ.

Sau một lát yên lặng, giọng nói điềm đạm vang lên.

“Mời vào.”

Tô Đường vẫn nắm cửa đẩy ra, liếc nhìn người trong phòng, âm thầm cười khổ.

Tường Tuệ khoác blouse trắng hòa nhã vui vẻ ngồi ngay ngắn sau bàn làm việc, còn Thẩm Nghiên đỏ mặt đứng trước bàn làm việc.

Trông thấy Tô Đường và Thẩm Dịch bước vào, nụ cười trên mặt Tường Tuệ cứng ngắc, không đợi Tường Tuệ nói gì, Thẩm Nghiên đã cau mày, cầm túi trên bàn bước liền ra cửa, chỉ ném lại một câu mang chút tức giận.

“Buổi tối có việc, không về nhà.”

Nụ cười trên mặt Tường Tuệ cứng lại, nhìn lướt qua hai người đứng trước bàn làm việc thế chỗ Thẩm Nghiên, khi ánh mắt bà nhìn vào mặt Thẩm Dịch thì giọng nói lạnh đi lại còn tức giận.

“Thẩm Dịch, sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình, mỗi ngày bệnh viện đều có bệnh nhân qua đời, nếu cậu có nghi vấn gì thì đi hỏi bác sĩ phụ trách, cậu đến tìm tôi làm gì?”

Đương nhiên Thẩm Dịch không cách nào trả lời ý của bà ta.

Tô Đường không nhìn phản ứng của Thẩm Dịch, chỉ nhìn thẳng vào Tường Tuệ, trong giọng nói không nghe ra được gì ngoài xa cách, khách khí và hơi khàn vì khóc: “Bác sĩ Tường, di thể của mẹ anh ấy là do bà mang đi sao?”

Tường Tuệ hơi nhíu mày, nhìn Tô Đường nói hộ Thẩm Dịch, cảm hơi hást lên: “Là tôi đưa đi.”

“Thẩm Dịch là người có quan hệ máu mủ với bà ấy, khi mà anh ấy không biết gì, bà dựa vào cái gì mà đưa đi?”

Tô Đường nói câu này vẫn rất nhạt và khách khí nhưng Tường Tuệ lại nhướn mày.

“Dựa vào cái gì à?”

Tường Tuệ cười lạnh, trả lời Tô Đường nhưng lại nhìn Thẩm Dịch đang xem khẩu hình miệng bà ta, có lẽ dư âm sau cãi nhau với Thẩm Nghiên còn chưa biết xả vào đâu, lời nói ra khỏi miệng rất khó nghe.

“Vậy cô thử hỏi cậu ta xem, tôi còn tự gọi điện, còn dùng điện thoại trong phòng làm việc của tôi nữa, không tin thì mấy người thử xem lịch sử cuộc gọi xem. Di động cậu ta không trong vùng phủ sóng, tôi đâu còn cách nào, nhà xác cũng đâu phải ở miễn phí, tôi làm sao biết khi nào thì cậu ta mới về, hàng năm số người chết bệnh viện nhiều như vậy, tôi sao mà lo lót được?”

Trái tim Tô Đường nặng nề hơn, đến mức hai chân cũng run run.

Cô nhớ rõ cuộc điện thoại đó, vào lúc 10h40 phút, khi cô và Thẩm Dịch đang ôm nhau vì trận thắng đó, cô lơ đãng nhìn cú điện thoại gọi tới rồi ngắt đi, Thẩm Dịch cũng tập mãi thành quen coi như không thấy...

Tô Đường không dám quay đầu nhìn sắc mặt Thẩm Dịch lúc này, sợ rằng đau lòng sẽ phá đi chút tỉnh táo cuối cùng trong cô, gây ra phiền toái gì đó, làm hỏng việc nên làm.

Tô Đường hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh khách khí: “Bây giờ anh ấy đến rồi, không làm phiền bà nữa, bà có thể giao di thể cho anh ấy, tất cả tổn kém anh ấy sẽ trả.”

Tường Tuệ không biến sắc: “Không cần phiền phức thế, hỏa táng rồi.”

Trong đầu Tô Đường như nổ tung, còn chưa hết kinh ngạc vì những lời nói này thì thấy Tường Tuệ đứng lên khỏi bàn làm việc.

“Cậu trừng mắt nhìn tôi cái gì?” Đôi mắt sắc sảo của bà trừng Thẩm Dịch, trong giọng nói mang vẻ sắc nhọn chẳng khác gì Thẩm Nghiên khi đến cửa nhà họ Dịch: “Mẹ cậu chết cậu không đến, tôi bỏ tiền túi ra lo hậu sự, cậu còn đi qua đi lại làm ầm ở đây, cậu có tư cách gì mà trừng mắt nhìn tôi!”

Tô Đường vẫn không dám nhìn Thẩm Dịch nhưng vẫn muốn nắm lấy tay anh.

Thẩm Dịch rũ tay xuống bên người, nắm lại thành nắm, móng tay như muốn đâm sâu trong lòng bàn tay, run run lên, được Tô Đường cầm lấy thì cũng buông lỏng một chút.

Tô Đường cắn răng hỏi Tường Tuệ: “Vậy tro cốt đâu?”

“Tôi còn phải xây miếu cung phụng nữa chắc?” Tường Tuệ khoanh tay, khinh khinh: “Đồ rồi.”

Từ khi chào đời tới nay, lần đầu tiên Tô Đường thật sự cảm nhận được cảm giác lồng ngực sắp nổ tung.

Dù hiện tại Thẩm Dịch đánh Tường Tuệ một trận toi bời thì Tô Đường cũng không cảm thấy hành vi của Thẩm Dịch chỉ coi như không khống chế được.

Vừa nghĩ như vậy, Thẩm Dịch đã vung khỏi tay cô.

Trái tim Tô Đường run lên, kéo lý trí suy tan thành mây trở lại...

Muốn và hành động là hai việc khác nhau, hai vị bảo vệ cao lớn đứng ở cửa, nếu Thẩm Dịch đánh nhau ở đây, dù cô giúp anh hết sức thì hậu quả cũng rất khó tưởng tượng...

Tô Đường còn chưa kịp giữ chặt cánh tay anh thì Thẩm Dịch đã kéo tay cô lại.

Tô Đường sững sờ, Thẩm Dịch đã kéo tay cô xoay người ra ngoài.

Từ trước đến nay Thẩm Dịch luôn dịu dàng cẩn thận, rất ít khi bước nhanh như vậy, Tô Đường gần như phải chạy mới miễn cưỡng đuổi kịp anh, hai vị bảo vệ cũng căng thẳng, không rời bước, theo sát phía sau.

Tô Đường vô thức gọi anh mấy tiếng, Thẩm Dịch hoàn toàn không biết.

Đi hơn nửa đường hành lang, Thẩm Dịch mới bước chậm lại, buông tay Tô Đường ra, sau đó vẫn bước vô thức về phía trước hai bước rồi dừng lại trong hành lang trống rỗng, giống như người lạc đường không biết nên đi theo hướng nào tiếp.

Tô Đường theo sau khoắc lên cánh tay anh: “Thẩm Dịch...”

Thẩm Dịch không quay đầu nhìn cô, dờ dẫm nhìn phía trước, bóng dáng cao ngất hơi lắc lư tại chỗ, giống như bị rút mất điều gì đó trong người, ngã oặt xuống.

“Thẩm Dịch!”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Thẩm Dịch vừa được đưa vào phòng cấp cứu, di động Tô Đường lại rung lên.

Là Từ Siêu gọi điện tới.

Điện thoại vừa được nối máy, Từ Siêu liền cười ha ha hỏi một câu.

“Chị Tô, chị còn đang bận gì à?”

Tô Đường đứng thẳng người bất động ngoài cửa phòng cấp cứu, tay phải cầm di động hơi run rẩy, trong đại não có mấy dòng tâm trạng đụng nhau, một cảm giác hỗn loạn khiến cô có cảm tưởng điệu cười kia của Từ Siêu vô cùng chói tai, nên chẳng chút suy nghĩ cô nghiêm giọng lạnh lùng đáp lại.

“Cậu nói xem?”

Từ Siêu ở đầu dây bên kia im lặng hai giây, khi âm thanh đi qua ống nghe truyền tới tai Tô Đường lần nữa đã trở nên cẩn thận dè dặt hơn hẳn.

“À ừm..... Anh Thẩm bảo em tới đón chị đến bệnh viện, em đang đứng dưới công ty chị đây, em thấy mọi người cũng về gần hết rồi.....”

Tô Đường sững sốt, đột nhiên cô nhớ ra, giờ nghỉ trưa hôm nay Thẩm Dịch có nhắn tin nhắc cô, chiều này sau khi tam lâm Từ Siêu sẽ tới đón cô.

Cô đã quên bống mất chuyện đó, Thẩm Dịch chắc hẳn cũng quên luôn rồi.

Tô Đường cảm thấy có chút áy náy vì phút kích động vừa rồi của mình, Từ Siêu liền nhanh chóng nói.

“Không sao đâu, chị Tô, nếu chị đang bận việc thì cứ làm tiếp đi, em chỉ hỏi thế thôi, dù sao cũng phải nói với anh Thẩm một câu, nếu muộn quá anh ấy lại lo.”

Tô Đường ngả tằm thân như nhũn ra kia xuống băng ghế chờ ngoài hành lang, bất lực cười khổ, “Cậu đừng đợi nữa, tôi đang ở bệnh viện đây.”

“Hả?”

Tô Đường hiểu vì sao Từ Siêu lại giật mình, nếu người bình thường gặp phải chuyện này, Thẩm Dịch nhất định sẽ nhắc cậu một câu, tuyệt đối sẽ không để cậu đi một chuyến mất công, ngồi ở đó chờ lâu thế này.

Tiếng dụng cụ phẫu thuật khê truyền từ phòng cấp cứu ra khiến trong lòng Tô Đường chột đau nhói.

“Xin lỗi, tôi quên không nói với cậu trước…….”

Giọng Từ Siêu rõ ràng đã bình tĩnh lại, “Không, không sao đâu! Chị đến đó là được rồi.”

Từ Siêu cũng không hỏi thêm gì nữa, Tô Đường cũng chẳng nhiều lời nói tiếp.

Hiện giờ cô thật sự không thể thuật lại chuyện này một cách khách quan chân thực cho người khác được, giờ cô chỉ đang nghĩ đến việc làm gì mới có thể giải quyết được vấn đề của Thẩm Dịch trước, điều duy nhất cô có thể yên tâm mà làm chính là kiểm chế bản thân không được làm gì để anh cảm thấy phiền lòng.

Lúc Thẩm Dịch được đưa ra khỏi phòng cấp cứu thì vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ Tề tạm thời thay thế Triệu Dương đảm nhiệm vị trí bác sĩ chữa trị chính, đi theo giường bệnh từ Thẩm Dịch phòng cấp cứu đi ra, trấn an Tô Đường rằng anh chỉ hơi kích động vì cảm xúc, không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe lại, anh ta còn dặn Tô Đường hơn tám giờ tối nay phải cho anh ăn chút gì đó để tiêu hóa, tránh để dạ dày co giật.

Lời bác sĩ Tề nói không có điều gì khiến người ta cảm thấy lo lắng, nhưng trong lòng Tô Đường cứ nhói lên chẳng thể nào bình tĩnh lại được.

So với trước khi bị đưa vào phòng cấp cứu, sự thay đổi duy nhất của Thẩm Dịch duy chính là trên mu bàn tay của anh có thêm một kim tiêm truyền nước, vẫn là vẻ im lặng mà mặt mày tái nhợt nằm dưới chiếc chăn kia, cả người không nhúc nhích.

Khi chai nước biển chỉ còn một phần tư, Thẩm Dịch hơi chau mày, lông mi bất lực mà run rẩy, anh cố gắng mở thật to mắt.

Thẩm Dịch chẳng đợi mắt nhìn rõ mà đã nghiêng người tìm gì đó bên cạnh giường, có lẽ là vừa tỉnh nên chưa có sức, biên độ nghiêng đầu không đủ để anh nhìn thấy Tô Đường đang ngồi ngay trong phạm vi mắt mình, Tô Đường mau chóng nghiêng người tới, vươn tay xoa xoa gò má hơi lạnh của anh.

“Đừng gấp, em ở đây.”

Thẩm Dịch yên lặng nhìn cô mấy giây, môi mím lộ ra bờ môi chẳng chút máu, yết hầu hơi run rẩy.

“Thế nào, còn chóng mặt không anh?”

Thẩm Dịch khẽ lắc đầu, khước môi hơi động đậy, Tô Đường nhìn anh mấy lần, cuối cùng mới nở một nụ cười có vẻ hơi miễn cưỡng, sau đó từ từ vươn tay tới.

—— Xin lỗi, em đừng sợ, anh vẫn ổn.

Trời đã tối đen, trong phòng bệnh chỉ có duy nhất chiếc đèn nơi đầu giường đang bật, sắc cam ấm áp như được qua phần mềm chỉnh sửa ảnh, khiến nụ cười trên môi mông đến mức như vừa chạm vào là rách ngay kia cũng trở nên dịu dàng hẳn, chẳng hề giống miễn cưỡng chút nào.

Những lời vừa nãy của Trương Tuệ như con dao sắc, Thẩm Dịch dường như bị lăng trì đến chết, nhưng cũng không quên dùng chút tỉnh táo còn lại để nở nụ cười mà an ủi cô…….

Chóp mũi Tô Đường hơi cay, trong lòng nhói đau, nước mắt chẳng để Tô Đường kịp cản lại đã lập tức tụ thành giọt ngay bên khóe mắt, liên tục thi nhau trào ra.

“Thẩm Dịch, anh đừng bệnh nữa…….”

Mắt thấy Tô Đường khóc rồi, Thẩm Dịch liền lắc đầu, vươn cánh tay đang run lên vì hết sức, nhẹ nhàng lau những giọt nước bên khóe mắt cô, nhưng càng lau lại càng nhiều, tay Thẩm Dịch đã ướt sũng vì những giọt nước mắt không kiểm chế được của cô, mà còn đang vừa dịu dàng lại cố chấp nhẹ nhàng xoa xoa má cô.

Nhìn cái người bị đau khổ dần vật đến mức đau nhức toàn thân kia, Tô Đường khó chịu đến mức dường như không thở nổi, cảm xúc dồn nén hồi lâu cuối cùng cũng vỡ vụn trước con người lúc nào cũng dùng sự dịu dàng để bao bọc che chở cô,

“Thẩm Dịch, bà ngoại em nói mấy người đó là người nhà của anh, đây là người nhà kiểu quái gì chứ……. Người nhà sao có thể làm chuyện đó với anh……. Không phải anh có luật sư riêng sao, chúng ta đi tố cáo bà ta, để bà ta phải ngồi tù mà ngồi cả đời!”

Thẩm Dịch chống đệm ngồi dậy, anh tựa lưng vào đầu giường, vươn tay kéo Tô Đường nhẹ nhàng áp mặt vào ngực mình.

Tô Đường chôn mặt trong lồng ngực hơi lạnh vì anh vừa tỉnh lại, vừa khóc vừa lải nhải mắng hết những người từng khiến Thẩm Dịch đau lòng, Thẩm Dịch mặc kệ cô muốn nói gì, chỉ dịu dàng xoa xoa bờ lưng đang run lên vì khóc kia của cô, chờ cô khóc mệt, khóc đủ rồi thì tự mình rời khỏi cái ôm ấm áp của anh.

Lớp áo trước ngực Thẩm Dịch bỗng chốc ướt đẫm vì nước mắt của cô, anh cũng không quan tâm, chỉ nhìn người đang ngồi bên cạnh mình đang cúi đầu hai mắt sưng đỏ vì khóc nước nớc.

Tô Đường đột nhiên nhận ra bản thân vừa nói một tràng dài trong khi anh chẳng nhìn thấy gì.

“Em... vừa rồi không nói gì đâu, chỉ đang mắng đám người...”

Thẩm Dịch nở nụ cười nhạt nhòa, cũng chẳng rõ ràng như nụ cười mỉm miễn cưỡng như vừa nãy là bao, nhưng Tô Đường lại cảm thấy anh đang cười thật.

Thẩm Dịch nhẹ nhàng gạt đầu, vươn tay ra khua khăn.

—— Anh biết.

Thẩm Dịch dùng tay nói xong câu thủ ngữ kia, thì dứt tay vào túi quần, lôi di động ra, gõ thêm mấy câu trên màn hình.

—— Có một nghiên cứu y học đã chứng minh, con người ta khi đang đau lòng thì gào thét lên sẽ khiến cơ thể cảm thấy thoải mái hơn nhiều, anh không có cơ hội được trải qua cảm giác ấy, hy vọng cách đó có hiệu quả với em.

Nếu không phải vừa rồi khóc quá nhiều, mắt đã khô hết vì khóc, Tô Đường nhất định sẽ có thể tiếp tục khóc được nữa.

Tô Đường mím chặt cánh môi, gạt đầu thật mạnh.

Thẩm Dịch lại nở nụ cười nhạt, nhẹ nhàng cup mắt xuống, rồi lại từ từ gõ mấy chữ lên màn hình di động.

—— Hộ khẩu của anh luôn nằm trong hộ khẩu của mẹ, theo góc độ luật pháp mà nói, anh và gia đình của ba là hai gia đình hoàn toàn độc lập, có thể gọi là người nhà của anh cũng chỉ có mình mẹ mà thôi.

Thẩm Dịch cầm di động rất thấp, Tô Đường nằm bên cạnh anh nhìn thấy rất rõ những chữ anh vừa gõ, sau đó ngón tay anh hơi dừng lại, rồi từ từ gõ thêm một câu nữa.

—— Mẹ mất anh không còn người nhà nữa.

Trong lòng Tô Đường cứ nhói lên vì đau đớn.

So với ai khác cô là người hiểu rõ nhất cái cảm giác bị người nhà bỏ lại là đau đớn thế nào.

Tô Đường ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt buồn bã của Thẩm Dịch, cùng với nụ cười chẳng ra cười vương trên môi anh.

Tô Đường cướp lấy chiếc di động trong tay anh, “Anh vẫn còn.”

Thẩm Dịch hơi giật mình, dưới ngọn đèn vàng dịu nhẹ anh như đứa trẻ đang lạc đường, trên gương mặt hiện rõ vẻ mờ mịt mà có chút chờ mong nhìn cô.

Tô Đường đặt chiếc di động xuống giường, nhìn xung quanh phòng một vòng, dường như cô đang tìm thứ gì đó, cuối cùng đột nhiên nhớ ra điều gì, cô luồn tay ra sau đầu tháo chiếc dây thun bằng vải, tháo tung ra, hai tay cầm sợi dây màu cà phê đậm, trịnh trọng đưa tới trước mặt Thẩm Dịch.

“Thẩm Dịch, em đang cầu hôn anh đấy.”

Thẩm Dịch có vẻ rất ngạc nhiên, anh ngăn người nhìn thoáng qua chiếc dây thun Tô Đường đang cầm trong tay, toàn thân cứng đờ không dám nhúc nhích.

Tô Đường nhìn anh ngây ngốc bất động, liền vươn tay cầm bàn tay không cầm kim truyền nước còn lại của anh, cho đến khi chiếc nhẫn dây thun kia được lồng vào ngón tay, ngẩng đầu lên cô vẫn thấy anh đang ngăn người, cô điều chỉnh tư thế ngồi thẳng người dậy, để anh có thể nhìn rõ được khẩu hình miệng của mình, sau đó nói chậm từng chữ.

“Hiện giờ em không có nhẫn, nên cứ dùng tạm sợi dây thun này đã, nếu anh không đồng ý, cứ tháo nó ra rồi trả lại cho em, em sẽ không trách anh đâu.”

Từ trên xuống dưới người Thẩm Dịch chỉ có môi và yết hầu đang hơi run rẩy

“Anh mà không tháo ra thì em coi như anh đồng ý đấy nhé.”

Thẩm Dịch cuối cùng cũng phản ứng lại, đôi môi mấp máy rồi mím chặt, trên gương mặt xám trắng giờ đây cũng có chút màu đỏ hồng mạnh của máu, lồng ngực theo hơi thở yếu ớt mà lên xuống giờ cũng như ngừng lại, cứ như không thể tin nổi vào mắt mình.

Tô Đường nắm chặt ngón tay cô vừa lồng nhẫn dây thun vào kia.

“Thẩm Dịch, anh có đồng ý cưới cô Tô Đường làm vợ, yêu cô ấy như yêu chính bản thân mình, từ nay về sau bất luận là giàu có hay bần cùng, vui vẻ hay đau khổ, cũng sẽ vượt qua cùng cô ấy không?”

Tô Đường lặp lại câu nói ấy hai lần, Thẩm Dịch mới hồi phục lại tinh thần, hốc mắt bỗng chốc đỏ bừng, nước mắt như hội tụ bên khóe mắt, chỉ chờ anh ra sức gạt đầu liên tục, thì thi nhau rơi xuống.

Tô Đường nở nụ cười tươi rọi đáp lời cô.

“Thẩm Dịch, anh có thể hôn cô dâu của mình rồi.”

Thẩm Dịch đã nằm trong vòng tay cô khóc cả một buổi tối.

Tô Đường vẫn nhớ rõ bác sĩ đã dặn cô tắm hơn tám giờ thì cho anh ăn chút gì đó, nhưng lúc này không nổi cắt ngang anh.

Khó khăn lắm anh mới thả lỏng bản thân khóc lớn một trận, một khi cắt ngang chắc chắn anh sẽ không khóc tiếp nữa.

Đến gần sáng hôm sau Thẩm Dịch đau dạ dày như muốn ngắt đi, Tô Đường đau lòng cũng khóc theo anh, nhưng cô vẫn cảm thấy làm vậy để đánh đổi một lần cho anh được giải phóng tất cả, tuyệt đối là chuyện rất đáng giá.

Sau khi cơn đau tiêu tan Thẩm Dịch liền mơ màng chìm vào giấc ngủ, Tô Đường dịu dàng nằm xuống giường xong, liền lấy khăn nóng lau mặt cho anh, Thẩm Dịch dần chìm vào giấc ngủ sâu, không bị tỉnh giấc nữa.

Khi Tô Đường đang rửa mặt trong toilet thì Triệu Dương gọi điện thoại tới.

Điện thoại vừa được nối máy, Triệu Dương đã ở đầu bên kia than một câu, “Tôi biết ngay là em không ngủ được mà.”

Tô Đường ngả đầu lên thành sofa, nhìn Thẩm Dịch đang ngủ ngoan trên giường, lại nhìn kim đồng hồ đã điểm năm giờ ba phút trên tường kia thì cười khổ đáp “Anh cũng không ngủ còn gì?”

Triệu Dương không nói về chuyện đó nữa, “Đêm qua tôi đã gọi cho bác sĩ Tề rồi, có chuyện gì em cứ tìm anh ấy, người khác cũng được không sao cả. Tôi thứ năm tuần này tôi mới bay về, nếu tôi nhớ không nhầm, viện trưởng Thẩm cuối tuần này cũng từ Mỹ về, em đừng quá sốt ruột.”

Tô Đường hiếm khi được nghe Triệu Dương nghiêm túc nói về tình hình bệnh trạng như thế, trong lòng không khỏi lo lắng.

“Cám ơn anh. .... và cả Tống Vũ nữa.”

Triệu Dương nén giọng khẽ mắng, “Đừng nhắc những người không liên quan, đây đều là trách nhiệm của tôi, dù sao kiếp sau hai người cũng phải làm trâu làm ngựa báo đáp tôi đây.”

Tô Đường bị anh trêu thì bật cười “Phỉ” thành tiếng.

Nghe được tiếng cười của Tô Đường, Triệu Dương ở đầu dây bên kia cũng nói chuyện thoải mái hơn hẳn.

“Chuyện lễ tang hai người cũng đừng vội tổ chức, mấy chuyện đó hai người chưa làm bao giờ, rất dễ bị người ta lừa gạt, đối với chuyện đó Thẩm Dịch chắc hẳn cũng chịu áp lực về tâm lý nặng nề lắm, tốt nhất nên chờ tôi và viện trưởng Thẩm về rồi tính tiếp.”

Tô Đường nghe xong những lời Triệu Dương nói thì rất ngạc nhiên, cô ngăn người hai giây, mới thấp giọng hỏi, “Tống Vũ không nói cho anh biết à, thi thể của mẹ Thẩm Dịch đã bị bà Trương Tuệ đó mang đi rồi?”

“Nói rồi, sáng sớm vừa dậy tôi đã gọi điện cho viện trưởng Thẩm nói về chuyện đó, em yên tâm đi, bác sĩ Trương không có gan làm chuyện đó đâu, ông ấy nhất định có thể đưa đi về nguyên vẹn”

Tô Đường hơi mím môi, “Nếu không về sớm. .... Trương Tuệ có thể đã đưa thi thể đi hỏa thiêu rồi.” Tô Đường ngập ngừng, hít sâu một hơi rồi lại nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu, “Không chừng cả tro cốt cũng đi rải luôn.”

“Em nghe ai nói?”

“Chính mồm Trương Tuệ nói như vậy.”

Triệu Dương ở điện dây bên kia mắng to, Tô Đường vừa định nói cô sẽ chăm sóc tốt cho Thẩm Dịch, Triệu Dương đã gào mồm mắng cô như thường ngày anh vẫn mắng.

“Bậy bạ! Em cứ nghe bà ta nói lung tung làm gì! Hai người thật là, thật là. .... Bà ấy nói gì hai người cũng sẽ tin đấy à?!”

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Lúc này Tô Đường mới hiểu câu nói tục vừa rồi của Triệu Dương là mắng cô, nhưng so với câu nói tục đó, Tô Đường càng muốn hiểu sâu những câu nói mang theo con tức đằng sau hơn.

Tô Đường bật dậy khỏi ghế sofa, quỳnh lên thì lười như xoắn cả lại.

“Có.... Có nghĩa là gì?”

“Có nghĩa gì hả!” Giọng nói Triệu Dương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Tô Đường cảm giác giọng anh đang rất khinh khỉnh: “Bệnh viện do bà ấy mở à, lò hỏa táng cũng của nhà bà ấy sao, bà ấy muốn thiêu là thiêu chắc?”

Năm giờ sáng, trong ngoài phòng bệnh đều yên tĩnh, giọng của Triệu Dương vang lên rất rõ ràng.

Tô Đường nghe thấy thì sùng sốt, đến mức quên cả thở.

Triệu Dương thở dài một tiếng, đầu bên kia có tiếng nước được rót vào cốc, rồi lại từng tiếng ừng ực vang lên, đến khi Triệu Dương nói tiếp thì giọng đã bình tĩnh lại, còn mang theo nụ cười có đôi phần bất đắc dĩ.

“Tôi nói hai người không biết những chuyện này, đúng là chẳng biết cái gì cả.... Quan hệ của bác sĩ Tường và mẹ Thẩm Dịch là như thế nào, mắt chưa đến hai mươi tư giờ đồng hồ đã mang xác người ta đi, không làm lễ truy điệu cũng không làm lễ cúng cho di thể mà đã đốt xác luôn rồi, nhân viên lò hỏa táng đâu có ngu, nếu bà ấy dám làm thế thật thì người ta đã báo cảnh sát lâu rồi.”

Từng lời của Triệu Dương đều hợp tình hợp lý.

Lúc này Tô Đường không thể gọi là vui mừng ngạc nhiên được, nhưng lại không biết nên dùng từ gì để nói lên tâm tình của mình khi nghe tin tức này, nhất thời không thể nói gì, có lẽ Triệu Dương cho rằng cô vẫn không hiểu nên lại nén giận thở một hơi.

“Thủ tục hỏa táng di thể cô không hiểu thế thủ tục phá nhà cô hiểu không? Phá nhà ở cũ nếu không có phê duyệt của chính phủ thì đội phá dỡ có dám làm không?”

Lúc này Tô Đường mới giật mình hoàn hồn, gật mạnh đầu, nói năng lộn xộn đáp lời: “Đúng, đúng... tôi hiểu được....”

Nghe Tô Đường đáp lại, Triệu Dương thở phào, Tô Đường lại nghe anh nói lan man những lời dăn dưng đi tìm Tường Tuệ, đừng chấp bà ta bla bla..., trong lòng cô dần an tâm, muốn nói hai tiếng ‘cảm ơn’ với Triệu Dương nhưng nghĩ đến câu nói ‘làm trâu làm ngựa’ của anh..., cô khẽ cong môi, đổi ‘cảm ơn’ thành cách nói khác.

“Triệu Dương, sau này tôi và Thẩm Dịch có con thì nhất định sẽ bắt nó gọi anh là bác ruột.”

Có lẽ lượng tin tức trong câu nói này hơi lớn, Triệu Dương cũng sờ: “Hử?”

Tô Đường hiểu được anh ‘Hử’ cái gì.

“Hôm qua tôi đã cầu hôn Thẩm Dịch rồi, anh ấy cũng đồng ý.”

Giọng Triệu Dương đầy cao lên: “Cô cầu hôn cậu ấy?”

Triệu Dương đặc biệt nhấn mạnh vào từ ‘cậu ấy’, Tô Đường nhướn mày.

“Tôi không cầu hôn anh ấy thì còn cầu hôn ai?”

Đầu bên kia vang lên tràng cười khanh khách liên tục của Triệu Dương.

“Hai người vui vẻ là được rồi, không nói nữa, tôi phải vào phòng thí nghiệm giải phẫu con thỏ để tỉnh táo lại.”

“...”

Tô Đường cúp điện thoại, để di động xuống, cuộn người nằm trên sofa, ôm đầu gối nhìn người nằm trên giường bệnh.

Khi cô nói chuyện với Triệu Dương không hề nói nhỏ nhưng người trên giường vẫn ngủ ngoan, không hề bị quấy rầy.

Thẩm Dịch hình như biết rõ cô ở đâu, đầu hơi nghiêng về phía cô, trời còn chưa sáng rõ, ánh nắng sớm xuyên qua bức rèm cũng chỉ còn mờ mờ, với khoảng cách như vậy, Tô Đường chỉ có thể nhìn được hình dáng người nằm trên giường, cùng với bộ ngực phập phồng theo hơi thở, cô cảm giác như anh bị nhốt ở thế giới an tĩnh trong một cái lồng vô hình, ai cũng không thể quấy rầy anh được.

Tô Đường cười khổ.

Bây giờ cần thận nghĩ lại, khi Tường Tuệ nói những lời đó còn mang theo tức giận, bà ta tức giận với ai, tức vì cái gì Tô Đường không đoán ra được, nhưng cô lại cảm thấy bà ta nói những lời đó trước mặt Thẩm Dịch có lẽ chỉ vì đúng lúc Thẩm Dịch ở đó, bà ta chỉ giận cá chém thớt mà thôi.

Lúc đó trong đầu Tô Đường cũng chỉ có Thẩm Dịch.

Có lẽ là do quan tâm quá sẽ bị loạn...

Thẩm Dịch lại bị đau bụng lần qua lần lại khó lắm mới ngủ được, Tô Đường không đành lòng lay tỉnh anh, đành giữ lại phát hiện đáng mừng này, định đợi khi Thẩm Dịch tỉnh lại sẽ nói cho anh biết trước, ai ngờ nằm ỏ trên sofa cô ngủ mất từ lúc nào, đến khi cảm giác mi tâm được hôn nhẹ thì cô mới tỉnh lại.

Trước mắt là khuôn mặt mỉm cười dịu dàng của Thẩm Dịch và ngoài trời thì đã sáng rõ.

“Ừm...”

Tô Đường vừa động mới thấy mình nằm thẳng trên sofa từ khi nào, dưới đầu là gối trên giường bệnh, còn đang đắp chăn dự phòng vốn gấp gọn trong tủ quần áo, nghĩ là biết ai làm.

Trái tim Tô Đường nóng lên, đẩy chăn ra ngồi dậy, vừa định đưa tay xoa lên đôi mắt khóc nhoe nước thì bị Thẩm Dịch đè tay xuống.

“Sao vậy?”

Thẩm Dịch ngồi xuống cạnh cô, cầm một lọ thuốc nhỏ mắt còn mới nguyên trên bàn, mở nắp ra cầm trong tay, một tay nhẹ nhàng nâng cằm Tô Đường lên, nhìn cô với ánh mắt hỏi thăm, giống như đang đợi cô cho phép.

Tô Đường ngây ngốc nhìn người nào đó ăn mặc chỉnh tề, khuôn mặt bình thản, dịu dàng săn sóc như ngày thường, giống như tất cả những gì hôm qua chưa từng xảy ra vậy, mà xui quỷ khiến thế nào lại gạt đầu.

Nhìn thấy Tô Đường gạt đầu, Thẩm Dịch mới cúi lại gần cô, nhẹ nhàng nâng cằm để đầu cô ngửa ra sau một chút, sau đó vươn tay đỡ mi mắt phải, một giọt nước thuốc mắt rơi vào trong mắt cô, sau đó Tô Đường mới cảm giác được hơi thở ấm áp gần ngay trước mắt.

Thẩm Dịch giúp cô nhỏ cả mắt trái, rồi lại cẩn thận giúp cô lau đi thuốc tràn ra khóe mắt, sau đó mới nở nụ cười, đặt thuốc lên bàn, cầm điện thoại gõ chữ.

—— Lúc 7 rưỡi anh đã gửi tin nhắn cho Kỳ Đông, nhờ cậu ấy chuyển lời cho Lục Tiểu Mẫn, xin nghỉ phép một ngày giúp em.

Tô Đường ngẩn người nhìn giờ trên điện thoại, đã gần mười giờ rồi.

“Làm sao anh dậy sớm thế?”

Thẩm Dịch mỉm cười, thản nhiên đánh chữ.

—— Anh liên hệ với luật sư.

Hai chữ “Luật sư” rơi vào ánh mắt vừa được thuốc làm dịu, chút buồn ngủ bị đánh bật ngay lập tức. Tô Đường vội vàng kể lại toàn bộ những gì mà sáng sớm nay Triệu Dương nói cho cô, từ đầu tới đuôi không thêm thắt cái gì. Thẩm Dịch nghiêm túc nhìn cô nói xong, trên mặt cũng không xuất hiện biểu cảm trong dự liệu của Tô Đường, cũng chỉ cười khổ rồi cúi đầu gõ một câu ngắn gọn.

—— Luật sư của anh cũng mắng hệt như vậy trong tin nhắn.

Lúc này Tô Đường mới thở phào, ngượng ngùng mỉm cười.

“Xin lỗi anh, em chẳng động não gì cả...”

Thẩm Dịch mỉm cười lắc đầu, vỗ nhẹ lên cánh tay cô, như muốn an ủi rồi cúi đầu xuống đánh chữ.

—— Ba cũng đã liên lạc với anh, trước tối nay nhất định sẽ để anh gặp được mẹ.

Tô Đường gạt đầu, cô sẵn lòng tin người đã từng cầm bút ký từng tập từng tập bệnh án giả đầy cộm cho anh.

Nụ cười ở khóe môi Thẩm Dịch sâu hơn.

—— Đi rửa mặt đi, chúng ta nên ăn gì đó.

Lúc này Tô Đường mới để ý, trên bàn ngoài bình thuốc nhỏ mắt còn hai hộp cơm, có lẽ là anh ra ngoài mua nhân lúc cô đang ngủ say.

Tô Đường đột nhiên cảm thấy, sau trận khóc và giấc ngủ say tối qua, Thẩm Dịch như sống lại thành một người càng dịu dàng càng không thể phá vỡ được.

Vừa tỉnh ngủ nên ít nhiều cũng sẽ hơi choáng, Tô Đường còn không bị choáng đến mức hỏi xem anh còn đau lòng khổ sở không, nhưng mà lúc đứng dậy hơi chóng mặt chút, được Thẩm Dịch đỡ vững.

Lúc Tô Đường rửa mặt xong vào phòng thì Thẩm Dịch đã rút hai cốc nước ấm, đang ngồi trên ghế sofa chờ cô về ăn cơm, anh lẳng lặng nhìn dây buộc tóc trên cổ tay mà thất thần, cho đến khi Tô Đường ngồi xuống cạnh anh, cảm giác được sofa lõm xuống thì Thẩm Dịch mới bừng tỉnh, vội vàng ngẩng đầu lên, xấu hổ nhìn Tô Đường, gò má ửng đỏ.

Cô cười chìa tay ra.

“Nhìn đủ chưa, nhìn đủ rồi thì đưa cho em.”

Tiếng nói của cô vừa mới thốt ra, chỉ thấy Thẩm Dịch cứng đờ người, nụ cười ngượng ngùng cũng tan đi, nét ửng đỏ trên mặt nhạt đi, trắng bệch, đôi môi khẽ mở run run.

“Không phải, không phải...” Tô Đường sững sốt một chút mới hiểu ra, vội xoa bả vai cứng ngắc của anh: “Em không có ý đó, anh đừng căng thẳng, em cầu hôn anh là nghiêm túc đây, em không có quật lời đâu.”

Thấy Thẩm Dịch không tin mình thì Tô Đường bắt đầu đi hất mái tóc trên vai: “Hai ngày em không gội đầu rồi, để xả vậy thì không ăn cơm được... Anh đưa cho em trước, dây buộc tóc như thế này nhà em còn nhiều lắm, năm ngàn ba cái, về nhà em lấy cho anh hẳn mười ngàn, được không?”

Thẩm Dịch không chút do dự đưa cánh tay đeo dây buộc tóc ra sau lưng, kiên quyết lắc đầu.

Tô Đường dở khóc dở cười, tình hình cấp bách quá nên cô phải rút dây buộc tóc ra, để dễ nói lên ý cầu hôn. Còn anh, chẳng lẽ anh thật sự coi dây buộc tóc của con gái thành nhẫn cầu hôn mà đeo trên cổ tay cả đời chắc...

“Em mượn dùng một lát, cơm xong sẽ trả anh luôn, được chưa?”

Thẩm Dịch nhú mày, lắc đầu nguầy nguậy.

“Em đưa chứng minh thư cho anh nhé.”

Thẩm Dịch vẫn lắc đầu.

Tô Đường hết cách, đứng lên, vừa định tìm cây bút dài nhỏ trên bàn làm tràm búi tóc, còn chưa bước chân ra thì đã bị Thẩm Dịch nắm lấy tay.

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, quay đầu nhìn anh: “Nghĩ thông rồi?”

Thẩm Dịch không gạt cũng không lắc, càng không lấy dây buộc tóc xuống, anh chỉ đứng dậy kéo Tô Đường đến trước gương tủ quần áo, lại xoay người lấy ghế bên cạnh giường bệnh đặt sau lưng Tô Đường, rồi ra dấu mời ngồi.

Tô Đường sững sờ: “Anh muốn làm gì?”

Thẩm Dịch chỉ vào tóc Tô Đường, không cười, ánh mắt vẫn rất dịu dàng.

Tô Đường nhìn gương, lại nhìn ghế, lại nhìn Thẩm Dịch vừa bị cô suýt nữa dọa hết hồn, nhướn mày: “Anh định cạo trọc em để sau này không bao giờ đoạt dây buộc tóc với anh nữa phỏng?”

“...”

Thẩm Dịch bị cô chọc cười, lờm yêu cô một cái, giơ tay lên vịn chặt bờ vai cô, dịu dàng ấn cô ngồi xuống trên ghế, sau đó lại vỗ nhẹ lên vai cô, ý bảo cô ngồi yên đừng có giãy.

Vừa rồi cô chỉ đùa anh thôi, chứ Tô Đường chẳng hề lo lắng việc Thẩm Dịch sẽ làm chuyện gì không tốt với cô.

Tô Đường an tâm ngồi trên ghế, nhìn qua gương thấy Thẩm Dịch đứng sau lưng cô, sát vào thành ghế, hai tay vén nhẹ tóc hai bên tai về sau cổ, sau đó ngón tay vuốt từ đỉnh đầu chia tóc làm ba phần, quen tay tết vài cái, rồi lại vén vài sợi tóc bên vào trong, tiếp tục tết như thế...

Lúc này Tô Đường mới hiểu Thẩm Dịch đang tết tóc cho cô.

Suýt nữa thì cảm cô rút xuống đất, ánh mắt Thẩm Dịch chăm chú nhìn tay và tóc, không nhận ra sự khác thường của cô.

Ngón tay ấm áp thon dài của anh dịu dàng luồn qua mái tóc Tô Đường, dịu dàng đưa một nhúm tóc đến vị trí hợp nhất, sau đó bện lại, Tô Đường ngơ ngác ngồi trên ghế, nhìn thẳng vào bóng hình cao lớn trong gương.

Thẩm Dịch vẫn luôn cúi đầu, ánh mắt chậm chậm trượt dần xuống theo mỗi tết tóc, tóc Tô Đường dài đến thắt lưng, có lẽ vì muốn tết cẩn thận, đến phần anh cúi người không tiện lắm bèn quỳ nửa xuống, tết cho đến tận ngón mới đứng dậy, cẩn thận chỉnh những lọn tóc tết chặt lại vào dưới bím tóc, quan sát kỹ rồi ngẩng đầu lên cười, vỗ vỗ bả vai Tô Đường, ý muốn nói đã thành công tốt đẹp rồi.

Tô Đường đứng lên, đưa tay sờ sờ bện tóc chính tề sau lưng mà không cần đến dây buộc tóc, giọng nói nhẹ nhàng: “Sao anh biết làm cả cái này vậy?”

Thẩm Dịch cười thần nhiên, về bàn cầm lấy điện thoại, cúi xuống đánh câu trả lời.

—— Trước kia thỉnh thoảng anh sẽ giúp mẹ chải tóc.

Trái tim Tô Đường như bị nhéo lấy, chỉ hận không thể tát mình một phát.

Đây rõ ràng là đáp án có thể nghĩ đến...

Không đợi Tô Đường rồi rầm có nên nói xin lỗi không thì Thẩm Dịch đã bổ sung thêm.

—— Từ sau khi bị ốm thì mẹ vẫn để tóc ngắn, như vậy sẽ dễ chăm sóc hơn, nhưng sau đó anh nhìn thấy bức ảnh của mẹ trước khi bị ốm, hóa ra mẹ anh luôn để tóc dài, vì vậy anh đã giúp mẹ nuôi tóc dài, quả là hơi phiền toái chút nhưng anh có thể cảm thấy mẹ rất thích.

Khi anh gõ những dòng này vẫn luôn nở nụ cười bình thản, giữa lông mày toát ra chút nhẹ nhàng lưu luyến, dù không nhìn ra chút đau thương nào nhưng trái tim Tô Đường vẫn cảm thấy rất đau.

“Thẩm Dịch...”

Thẩm Dịch mỉm cười khẽ lắc đầu, lặng lẽ cắt đứt những lời an ủi còn chưa kịp nghĩ ra của cô, tiếp tục cúi đầu đánh chữ.

—— Anh đã trao đổi với y sĩ trưởng rồi, mẹ anh đi rất nhanh rất bình an, bọn họ còn chưa kịp thông báo bệnh nhân tình hình nguy kịch nữa, sau đó họ thấy nếu gửi tin nhắn đến cho anh để nói chuyện này thì không hợp lắm, nên đã thương lượng với bác sĩ Tường, bác sĩ Tường đồng ý sẽ báo cho anh, cho nên họ mới không liên lạc.

Bàn tay vừa mới tết tóc cho cô thoáng dừng lại rồi lại tiếp tục gõ chữ.

—— Anh vẫn cho rằng nếu như anh có đủ tiền, đợi đến ngày y học phát triển, dù là phương án trị bệnh đắt đỏ cỡ nào, chỉ cần có thể làm cho mẹ tỉnh lại thì anh đều cho bà thử. Mẹ đang nhắc nhở anh, chuyện cần chờ đợi dù chắc chắn đến đâu vẫn luôn có sự thay đổi.

Thẩm Dịch ngừng một lát, ngẩng đầu lên cười thật tươi với Tô Đường đã quen đứng bên cạnh nhìn anh đánh chữ, sau đó lại thêm một câu.

—— Cho nên anh tuyệt đối sẽ không đưa dây buộc tóc cho bất kỳ ai rồi chờ người đó trả cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Trong cangteen của bệnh viện không có món gì ngon, ngay cả ngay cả sườn xào chua ngọt trộn với cơm mà cũng nhạt nhẽo đến mức ăn vào miệng chẳng có chút khẩu vị nào, có điều so với món cơm rau dưa luộc Thẩm Dịch mua cho mình kia, Tô Đường đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Thẩm Dịch yên vị ngồi bên cạnh cô, cúi đầu miệng liên tục mở ra khép vào nuốt mấy thứ chẳng có vị gì kia, có lẽ là để giúp dạ dày yếu ớt giảm bớt gánh nặng công việc, mỗi miếng cơm Thẩm Dịch đưa vào miệng đều cố gắng nhai thật chậm rồi mới nuốt, ít nhất là nhai hai ba mươi lần rồi mới chau mày mà nuốt xuống.

Tô Đường tin, những cọng rau dưa đó đã được luộc đến mức nhũn hết cả rồi, sau khi được anh nhai chậm nghiền nát như thế nhất định còn khó ăn hơn mức bình thường.

Dù người ta nói sống là để ăn hay ăn là để sống, thì cũng không thể phủ nhận được tầm quan trọng của việc ăn uống, mắt thấy Thẩm Dịch phải khó chịu với công việc phải làm ba lần mỗi ngày thế này, trong lòng Tô Đường có một cảm giác kiên quyết không nói được thành lời.

Anh vẫn kiên định và lý trí đấu tranh với thiên nhiên từ trước đến nay chỉ chực chờ knock-out mình, giống hệt như trước đây.

Thẩm Dịch khẽ nhắm mắt lại, từ từ nuốt hết một ngụm rau cải xanh lớn, nghỉ mấy phút, anh mới miễn cưỡng nhướn mày lên, vừa định cầm đũa tiếp tục chọc chọc vào hộp cơm, thì chợt ngăn người mà nhìn.

Hộp cơm trước mặt Thẩm Dịch giờ đây đã có thêm một miếng sườn xào chua ngọt khá lớn, nhuộm một màu nước sốt đỏ đặc sệt, nằm giữa một hộp sòm toàn màu xanh của rau lại khiến người ta cảm thấy có chút gì thật ngọt ngào.

Thẩm Dịch quay sang nhìn Tô Đường.

Tô Đường mặt mếu máo, cầm đũa nhìn anh, trên đũa còn dính một chút nước sốt màu nâu đỏ, “Ăn một miếng bé tí thôi cũng không được à?”

Một miếng sườn xào chua ngọt ấy còn nồng đậm hơn gấp trăm lần nụ cười hơn hờ dặt trên môi Thẩm Dịch lúc này, vì vừa ăn xong nên đôi môi dù nhợt

nhặt nhưng lại trơn bóng, khiến trong lòng Tô Đường bỗng cảm thấy như mềm nhũn.

Thẩm Dịch cười, có chút tiếc nuối mà khẽ lắc đầu.

Tô Đường nhứt chí hai má phụng phịu, “Em thấy anh ăn không ngon miệng nên muốn cho anh ăn chút gì đó dù nhai chậm vẫn có cảm giác mùi vị, không được thì... thôi vậy.”

Thẩm Dịch hơi do dự, có vẻ như đang suy nghĩ mà nhìn chút sắc đỏ trong một hộp com toàn màu xanh, sau đó anh buông đũa, kéo chiếc hộp com trước mặt sang một bên, dùng ngón trỏ tay phải viết mấy chữ lên mặt bàn trà.

—— Có ngọt không?

Tô Đường nhìn mà ngẩn người, cô nhớ rất rõ, đồ ngọt không nằm trong danh sách ăn kiêng của Thẩm Dịch.

Thẩm Dịch đã hỏi, Tô Đường đành nhúng đũa vào lớp sốt kia rồi đưa vào miệng nhấp nhấp rất cẩn thận, “Cũng tạm, em cảm thấy nó không ngọt lắm, anh có muốn thử một chút không?”

Thẩm Dịch gật gật đầu, nhưng cũng không cầm đũa ngay, mà cầm cốc lên uống chút nước, sau đặt cốc xuống, rồi nghiêng nửa người qua, hai tay khẽ xoa trên má Tô Đường.

Tô Đường còn chưa kịp ngớ người, Thẩm Dịch đã hôn một cái thật mạnh lên môi cô.

“Ừm...”

Thẩm Dịch vừa uống nước, giữa răng môi còn sót lại hương vị của mấy cọng rau dưa nhạt nhẽo, trái lại chút chất lỏng vừa ứa vào trong miệng cô còn chưa tan hết, cả khoang miệng tràn ngập một chút cảm giác chua ngọt.

Thẩm Dịch hôn rất dịu dàng và lâu, cứ như anh đang tỉ mỉ thưởng thức một thứ gì đó vậy.

Nụ hôn vừa chấm dứt, Thẩm Dịch ôm thật chặt Tô Đường.

Hai người ngực kề sát nhau, Thẩm Dịch tựa cằm lên bờ vai Tô Đường, mấy sợi tóc rối mềm mại khẽ cọ lên má cô, mỗi lần thở dốc lồng ngực anh phập phồng lên xuống khiến Tô Đường cảm thấy cứ như bản thân mình đang chìm đắm trong thế giới của Thẩm Dịch vậy.

Anh dùng một ngón tay nhẹ nhàng viết chữ lên lưng cô, vì đang viết ngược nên anh viết rất chậm từ từ từng nét, mãi đến lúc anh viết đến lần thứ ba Tô Đường mới nhận ra anh đang viết chữ gì.

—— Ngọt lắm.

Tô Đường vui đầu trong ngực anh cười khúc khích.

Quả thực là rất ngọt...

Chút dư âm ngọt ngào ấy cũng xoa dịu được vị giác bị hành hạ của Thẩm Dịch, nhưng lại không trấn an nổi cảm giác muốn bãi công vô cùng của dạ dày, một hộp com rau dưa đơn giản anh chỉ ăn được một phần ba rồi vào toilet nôn ra sạch.

Hai phần ba dạ dày của Thẩm Dịch cũng chẳng phải hoàn hảo không làm sao, mỗi một lần nôn như thế dạ dày sẽ đau đến mức cuộn lên cả người ướt sũng vì mồ hôi lạnh, sau khi nôn xong phải ngồi bên bồn cầu một lúc mới có sức mà đứng dậy.

Theo lúc quen anh đến hôm nay, Tô Đường cũng đã từng ứng phó với mấy lần thế này, nhưng lần này là lần đầu tiên, khi cô đang giúp Thẩm Dịch xoa xoa lưng thì nhận ra cả người anh đã thoải mái hơn nhiều.

Thẩm Dịch nôn ra toàn là nước trắng, Tô Đường muốn khóc, là vì cảm động đến muốn khóc.

Câu nói anh ấy đã thật sự đồng ý.

Đối mặt với những đau khổ vui vẻ trong cuộc sống, anh thật sự nguyện ý cùng nắm tay cô vượt qua.

Thẩm Dịch nôn xong, Tô Đường vừa giúp anh lấy nước súc miệng, thì chợt nghe tiếng có người đang gõ cửa phòng bệnh.

Tô Đường nghĩ là bác sĩ đến kiểm tra phòng hoặc y tá tới tiêm thuốc cho anh, trước khi vào phòng chỉ gõ hai cái cho lịch sự mà thôi, cuối cùng Thẩm Dịch đã súc miệng đến lần thứ ba rồi, người ngoài cửa vẫn đang lịch sự cứ cách mấy giây lại gõ cửa một lần.

Người muốn tìm cô nhất định sẽ không tới đây mà tìm, Tô Đường giúp Thẩm Dịch lau chút nước bên khóe môi, thiện thế hỏi anh, “Có người vừa gõ cửa, là anh hẹn ai tới à?”

Thẩm Dịch lau chút mồ hôi trên trán rồi khẽ lắc đầu.

Người đứng ngoài cửa lại gõ thêm mấy cái nữa.

“VẬY ĐỂ EM RA XEM SAO.”

Lúc Tô Đường từ toilet đi ra cô còn đoán chắc hẳn khi Thẩm Dịch về phòng đã tiện tay khóa trái cửa lại, thế nhưng vừa chạm nhẹ vào tay nắm cửa, cửa đã nhanh chóng được mở ra.

Vì vậy, giây thứ nhất sau khi mở cửa Tô Đường còn đang đắm chìm trong sự bất ngờ của cánh cửa mang lại, nên đến giây thứ hai cô mới chú ý đến người đang đứng ngoài ừa.

Giây thứ ba thì Tô Đường không nói lời nào đã kéo cửa vào ngay.

Khi Tô Đường xoay người quay lại toilet, Thẩm Dịch đã cố gắng đứng dậy được rồi, anh sửa sang lại quần áo đơn giản, còn đang xả nước ấm lau mặt, gương mặt một phút trước còn trắng bệch chẳng chút màu máu thì giờ đã đỏ ửng sau một lớp lau mặt bằng nước nóng, không nhìn kĩ còn tưởng anh vừa đeo mặt nạ.

Tô Đường nhìn gương mặt đỏ bừng như đeo mặt nạ kia, đau lòng đến mức muốn đánh nhau với người đứng ngoài cửa một trận.

Thấy Tô Đường đi vào một mình, Thẩm Dịch hơi ngần người, anh vắt chiếc khăn còn đang bốc hơi nóng sang một bên, rồi dùng thủ ngữ hỏi cô.

—— Ai tới vậy em?

“Zombie.”

Trên mặt Tô Đường chẳng lộ vẻ gì, giọng điệu cũng không bình thường, Thẩm Dịch thấy thế thì hơi ngạc nhiên, đột nhiên như hiểu ra chuyện gì đó, khóe miệng anh hơi cong, vươn tay viết một chữ “Tuởng” và một cái dấu chấm hỏi lên tấm gương đang phủ kín một tầng hơi nước mỏng vì nước nóng bốc lên trong bồn rửa mặt.

Tô Đường bắt đầu đi mà gật đầu.

Người đến chính là Tuởng Tuệ.

“Em thấy mắt bà ta vừa đỏ lại sưng, có vẻ vừa khóc xong, chắc là bị ba anh mắng nhiều lắm.”

Thẩm Dịch nhìn cô không biết nên khóc hay cười, anh vươn tay xoa xoa cánh tay cô mấy lần như đang an ủi con mèo cưng của mình, chẳng đợi lòng bàn tay cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cô, anh đã nhấc chân đi ra khỏi toilet.

Tô Đường mắt thấy anh đang đi về hướng cửa thì vội vàng đuổi sát theo sau, đứng chắn trước cửa cản anh lại.

“Anh muốn gặp bà ấy à?”

Thẩm Dịch gật đầu.

“Không thể để luật sư ra mặt giúp anh sao?”

Thẩm Dịch nở nụ cười mỉm bình tĩnh, nhẹ nhàng lắc đầu.

Tô Đường hiểu ý anh, không phải không thể, mà là anh không muốn.

Tô Đường chau mày, “Em sợ bà ta sẽ cắn anh.”

Thẩm Dịch lắc đầu mỉm cười, vì không có sức nhiều nên nụ cười ấy lại trở nên hết sức dịu dàng.

Thẩm Dịch vươn cánh tay không bị Tô Đường giữ chặt, viết mấy chữ lên cánh cửa.

—— Có em ở đây, bà ấy không dám đâu.

Tô Đường bị anh trêu đùa bật cười, cô quả là không thể phản bác lại lời anh, đành phải đổi kéo tay thành khoác tay, chuẩn bị khoác tay Thẩm Dịch cùng anh đương đầu với người chưa kịp mở miệng nói đã bị cô đóng sầm cửa lại.

Vừa mở cửa ra thì đối mặt với Tuởng Tuệ mặt đỏ bừng đang mím chặt môi.

Tuởng Tuệ không dịch chân một bước, bà ta vẫn đứng ở chỗ ban đầu, một tay đang giơ lên giữa không trung, thoát nhìn như đang lấy hết dũng khí chuẩn bị gõ cửa lại lần nữa.

Tô Đường hơi ngần người.

Tuởng Tuệ vừa rồi đứng ngoài cửa trông có vẻ rất hối hận xấu hổ, Tô Đường nhìn qua lỗ mắt mèo chỉ thấy bà ta chỉ làm cho có lệ, giờ thì nhìn lại giống

như phần nhiều hối hận xuất phát từ nội tâm.

Tô Đường tin rằng Thẩm Tư Niên nhất định sẽ có cách để bà ta trả lại di thể của mẹ Thẩm Dịch, cũng có thể để bà ta ra mặt với tư cách là một y tá mà nói lời xin lỗi với Thẩm Dịch vì những việc làm do nhất thời kích động, nhưng nếu ai đó nói bà ta có thể buông bỏ những nỗi oán hận hơn hai mươi năm qua coi như không còn gì thì Tô Đường không tin.

Nếu Thẩm Tư Niên có năng lực làm chuyện đó, sao không làm sớm hơn chứ?

Hình như Tường Tuệ không nghĩ đúng lúc này cửa sẽ có người mở nên nhất thời đứng sững tại chỗ.

Ba người đứng nhìn nhau, vẫn là Thẩm Dịch phản ứng trước, anh nghiêng người nhường đường vào rồi vươn tay làm tư thế mời Tường Tuệ vào phòng.

Lần gặp mặt Tường Tuệ trước đó còn chưa tới hai tư tiếng, Tô Đường cảm thấy, Tường Tuệ trước mắt cô đây và bà ta lúc ở văn phòng làm việc hôm qua quả là hai người khác nhau.

Dung mạo hay dáng người vẫn là như thế, nhưng khí chất giờ tay nhắc chân lúc này đã không còn vẻ khéo léo trẻ trung như lúc ấy nữa, bà ta không trang điểm cũng chẳng mặc áo blouse trắng, chỉ mặc chiếc áo gió màu nâu nhạt còn bên dưới là chiếc quần màu hồng đào cùng đôi giày thể thao sắc hoa, trong tay là chiếc túi xách màu đen, giống như một căn nhà biệt thự đã được trang hoàng lộng lẫy sau một đêm đã bị phá hủy trở thành một đồng đồ nát phế liệu.

Thăm thì đúng là thăm thật, quả là thăm đến khó chịu.

Tô Đường không mở miệng cũng chẳng thèm nhìn bà ta.

Tường Tuệ cũng không nhìn Tô Đường, ánh mắt nhìn thẳng về phía anh, Thẩm Dịch mời bà ta ngồi xuống sofa, Tường Tuệ lắc đầu.

“Không ngồi, không ngồi...”

Trong chất giọng yếu ớt khàn khàn của Tường Tuệ còn có chút run rẩy, hai tay đan chặt vào nhau, bắt an xoa xoa.

“Thẩm Dịch, hôm qua đi đã nói những lời thiếu tôn trọng với mẹ con... hôm nay đi xin lỗi con và cả mẹ con nữa.”

Tô Đường nhăn mày quay đầu nhìn về phía Thẩm Dịch.

Hai câu giải thích này tuy rằng đơn giản quá rồi, nhưng đối với một người muốn để bà ta nói xin lỗi phải uốn lưỡi ba lần như Tường Tuệ mà nói, những lời giải thích thẳng thắn rõ ràng ấy lại có vẻ thành khẩn hơn nhiều.

Thẩm Dịch hơi nín thở, không tỏ vẻ nhận mà cũng chẳng từ chối, anh vươn tay lên, động tác thủ ngữ rất chậm mà nói với Tường Tuệ một câu.

—— Mẹ tôi đang ở đâu?

Chắc hẳn đây là lần đầu tiên Thẩm Dịch dùng thủ ngữ nói chuyện với bà ta, Tường Tuệ hơi ngạc nhiên, chân tay luống cuống, bà ta quay đầu nhìn sang Tô Đường.

Thẩm Dịch cũng nhìn về phía Tô Đường, ánh mắt đầy ẩn ý nở nụ cười mỉm mà dùng thủ ngữ hỏi cô một câu mà Tường Tuệ nhìn mà chẳng hiểu gì cả.

—— Em có thể dịch hộ anh không?

Tô Đường hơi ngần ra rồi cũng hiểu ý mà cười gật đầu.

Cũng chính trong căn phòng bên này lần đầu tiên cô gặp Tường Tuệ thì mới quyết định học thủ ngữ, ước nguyện ban đầu là vì muốn thay anh nói chuyện, cô nhớ và anh cũng còn nhớ.

Tô Đường đột nhiên nhận ra, trong lúc vô tình cô và Thẩm Dịch đã vẽ rất nhiều những đường cong khép kín, có thể sẽ phải đi qua một vài đường quanh co, nhưng đều không đứt đoạn, không có khoảng trống, không có lỗ thủng, mỗi một ước nguyện ban đầu đều có thể tạo ra một kết quả thích hợp, không hề có lỗ hổng.

Tô Đường dịch nguyên văn lời Thẩm Dịch nói cho Tường Tuệ nghe, bà ta không chút suy nghĩ, vội vàng trả lời, “Đang ở nhà tang lễ rồi, đi không làm gì mẹ con cả, chỉ đưa thi thể bà ấy qua đây thôi, đưa đi một cách đường hoàng, chi phí cần trả đi cũng đã làm hết rồi...”

Thẩm Dịch nhẹ nhàng gật đầu.

—— Làm phiền bà rồi.

Tô Đường thân nhiên dịch câu kia của anh như một lời ra lệnh tiễn khách xong thì đã làm hết những thủ tục giúp Thẩm Dịch mở cửa tiễn khách rồi, bỗng thấy Tường Tuệ nín chặt đôi môi nhợt nhạt sau khi đã tẩy trang, rồi lại nhìn Thẩm Dịch áp a áp ứng nói một câu lộn xộn không có ý nghĩa gì cả.

“Con... ba con nói chuyện với con, con xem... con có thể...”

Có lẽ là khẩu hình miệng của Tường Tuệ quá mức mơ hồ, Thẩm Dịch không đọc được hết, anh có chút khó hiểu quay sang nhìn Tô Đường.

Tô Đường nghe thấy rất rõ ràng, nhưng cũng không hiểu Tường Tuệ đang muốn nói gì, cô chỉ có thể từ lời của Tường Tuệ mà nhắc anh, “Có phải ba anh đã nói với anh chuyện gì không?”

Thẩm Dịch hơi nhíu lông mày, hoang mang lắc đầu.

Tường Tuệ có chút nóng nảy, bà ta gấp đến độ trong giọng nói còn nghe rõ được sự run rẩy.

“Ông ấy nói ông ấy đã nhấn tin cho con rồi...”

Tô Đường nghe xong mà ngạc nhiên.

Cô có cảm giác không đủ căn cứ nhưng lại thấy rất hợp lý, trông bộ dạng Tường Tuệ đến đây có vẻ không phải để giải thích xin lỗi mà là đến để cầu xin Thẩm Dịch làm gì đó.

Những lời vừa rồi mặc dù Tường Tuệ nói khá nhanh nhưng lại rất rõ ràng, Thẩm Dịch nhìn bà ta nói xong, liền chau mày đi tới bên cạnh bàn trà, xoay người cầm lấy chiếc di động bên cạnh hộp cơm.

Chắc hẳn tin nhắn của Thẩm Tư Niên được gửi đến lúc Thẩm Dịch đang nôn chét đi sống lại trong toilet, Thẩm Dịch chạm nhẹ lên màn hình vài lần sau đó nâng di động lên cẩn thận đọc, càng đọc mặt mày lại càng nhăn lại, có vẻ như càng lúc càng bế tắc, có lẽ là hiệu quả của khăn nóng đã hết, sắc mặt Thẩm Dịch trông vô cùng khó coi không thể tả được.

Tô Đường nhìn sang Tường Tuệ, bà ta vẫn đứng thẳng người bất động, hai tay giao nhau nắm chặt đến mức trắng bệch ra.

Thẩm Dịch rất thông minh cũng rất lý trí và kiên định, nếu đã nhờ vả anh chuyện gì thì anh sẽ làm với một trăm phần trăm tâm lòng, nhưng Tô Đường nhất thời nghĩ không ra, Tường Tuệ lại có chuyện gì phải tới cầu xin Thẩm Dịch mới được.

Bà ta đầu tư cổ phiếu thua lỗ rồi sao?

Thẩm Dịch nhíu mày nhìn màn hình di động vài phút, sau chạm lên bàn phím ảo gõ chữ lao xao tầm mười phút, trong lúc đó chỉ nghe thấy tiếng rung lên từ di động của Thẩm Dịch vài lần, còn lại đều im lặng và căng thẳng.

Người thực sự đang căng thẳng cũng chỉ là hai người Thẩm Dịch và Tường Tuệ, Tô Đường không biết bọn họ đang lo lắng chuyện gì, nhưng bầu không khí quả thật quá ngột ngạt, ngột ngạt đến mức khiến cho người chẳng hiểu gì đây cũng có cảm giác lo lắng theo.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Dịch khẽ thở phào một hơi trước, rồi từ từ thả lỏng chân mày đang dựng thẳng lên kia, rồi anh gõ mấy chữ trên màn hình di động mà đưa cho Tô Đường.

Câu này là anh muốn nói với Tường Tuệ, Tô Đường không hiểu ý của anh là gì nhưng vẫn đọc thay anh.

—— Tôi đã liên lạc với luật sư của mình rồi, cậu ấy sẽ thay tôi hỗ trợ cảnh sát xử lý chuyện này, hy vọng đi có thể tích cực phối hợp với bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thuật Độc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Những lời này Tô Đường để Thẩm Dịch đánh trên điện thoại rồi đọc, đọc xong ngẩng đầu lên mới thấy sắc mặt Tường Tuệ trắng bệch như Zombie vậy.

Tường Tuệ nhìn chằm chằm khuôn mặt bình thản của Thẩm Dịch, miệng khẽ nhếch, Tô Đường thấy cái cảm nhột hơi run lên rồi mới nghe thấy giọng nói cứng ngắt.

“Cậu... cậu báo cảnh sát?”

Khi Tường Tuệ nói mấy chữ này, bờ môi cứ run run, nói vừa nhanh vừa không rõ ràng, Thẩm Dịch nhất định không thể đọc rõ, Tô Đường vừa xoay đầu lại, đang định thuật lại lời của Tường Tuệ cho anh... thì thấy anh nhíu mày, nắm tay cô kéo ra sau người anh.

“Á ——”

Tô Đường không biết gì, bị Thẩm Dịch kéo lao đảo, chưa đứng vững thì không mất thấy Thẩm Dịch đưa tay ngăn một vật thể đen hình vuông đang bay về phía mình.

Đó là cái túi màu đen của Tường Tuệ.

Tường Tuệ như kẻ điên cứ vung túi lên đập vào người Thẩm Dịch, miệng còn luôn chửi anh.

“Vì sao! Vì sao chứ!”

“Cậu có hận thì cứ nhắm vào tôi này!”

“Tôi và Nghiên Nghiên đều chôn cùng mẹ cậu! Cậu đã hài lòng chưa!”

“Cậu giết tôi đi! Giết tôi đi!”

Tiếng mắng của Tường Tuệ vừa chói tai vừa đau thương. Tô Đường nghe thấy mà nửa hiểu nửa không, có lẽ là Thẩm Dịch không thấy rõ hoặc là không có tâm tư đi nhìn, anh chỉ cau mày, một tay thì cầm túi da Tường Tuệ đập tới, một tay ngăn Tô Đường sau người.

Tô Đường thử mấy lần mới tìm được một lần Thẩm Dịch phân tâm đỡ túi da, thoáng cái thoát khỏi vòng tay Thẩm Dịch.

Thẩm Dịch lại càng hoảng sợ, chẳng quan tâm lực đánh ngày càng mạnh hơn của Tường Tuệ mà vội vàng quay đầu lại.

Thẩm Dịch còn chưa kịp níu Tô Đường lại thì cô đã thoát khỏi phạm vi của anh, không nhìn Tường Tuệ mà đi thẳng tới đầu giường bệnh, đập mạnh lên nút gọi y tá, sau đó thản nhiên nhìn Tường Tuệ.

“Bác sĩ Tường, các đồng nghiệp của bà sẽ đến ngay lập tức, bà còn muốn mặt mũi không?”

Bàn tay Tường Tuệ ngừng lại giữa chừng, túi da vung mạnh giữa không trung nhưng lại không đập vào người Thẩm Dịch, dưới tác dụng của trọng lực mà suýt nữa đập vào mặt bà, bà hoảng hốt ôm lấy.

Không đợi Tường Tuệ bình tĩnh lại thì cửa phòng đã bị đẩy ra.

Người nghe thấy tiếng chuông chạy tới chính là y tá trưởng lần trước rút dịch truyền của Thẩm Dịch, vừa nhìn thấy vẻ nhếch nhác của Tường Tuệ thì hơi giật mình, mà còn rất đúng mực giống như đã biết mình nên sớm tới đây.

“Ồ, bác sĩ Tường, có chuyện gì thế?”

Tường Tuệ vội vàng nở nụ cười tươi, nhưng lại vội vàng quá, bà vẫn còn đang thờ đốc, đầu tóc rối bù còn chưa vuốt gọn lại, ngay cả túi da nên xách trong tay thì bà vẫn còn đang ôm chặt lấy, tư thái chật vật lại thêm nụ cười cứng nhắc, ngay cả Tô Đường cũng cảm thấy bà đáng thương.

“Không, không có việc gì, lão Thẩm có chút việc nên tôi đến tìm cậu ấy nói mấy câu... hai người cứ làm việc của mình đi...”

Tường Tuệ miễn cưỡng nở nụ cười nói hết lời, không đợi y tá trưởng nói tiếp đã bước nhanh ra cửa.

Y tá trưởng không nói tiếng nào, nhìn Tường Tuệ đi ra cửa, xoay người lại nhìn Thẩm Dịch.

Thẩm Dịch đang căng thẳng và hỗn loạn nên không thể thấy rõ lời Tô Đường nói với Tường Tuệ, không biết y tá trưởng nói gì, cũng không biết Tường Tuệ nói gì, trong phút chốc ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt vô cùng khó coi.

Y tá trưởng đến trước mặt Thẩm Dịch, lạnh nhạt như từ đầu đến giờ trong phòng bệnh này chỉ có Tô Đường và anh vậy: “Không thoải mái chỗ nào sao?”

Lúc này thần trí mới trở lại, Thẩm Dịch vội vàng lắc đầu.

“Không có việc gì là được, có gì cứ bảo tôi.”

Y tá trưởng nói xong thì xoay người rời đi, bước tới cửa dường như nhớ đến gì đó, dừng chân lại quay đầu nhìn Tô Đường đang tiễn bà ra cửa: “Vừa rồi tôi có thấy bà ấy vào đây... Nếu bà ấy có đến làm loạn nữa thì cô cứ rung chuông, bà ấy đã bị cắt chức, nếu bà ấy cứ tùy tiện vào phòng bệnh quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi thì chúng tôi sẽ phải chịu trách nhiệm.”

Tìm Tô Đường nóng lên, cô gật nhẹ đầu: “Vâng, cảm ơn cô.”

Tô Đường tiễn y tá trưởng ra khỏi cửa, trở về đóng cửa lại, còn chưa kịp xoay người đã bị Thẩm Dịch ôm lấy từ đằng sau.

Lưng dán lên lồng ngực phập phồng của anh, Tô Đường cười khẽ, cô biết mà, với đầu óc của anh thì chút mảnh khảnh đó không cần giải thích, chỉ cần cho anh chút thời gian để tỉnh táo lại thì anh lập tức có thể hiểu được.

Thẩm Dịch đặt cằm lên vai cô, tay trái vẫn ôm eo, tay phải thì lướt qua bờ vai cô, dùng ngón tay viết một hàng chữ lên ván cửa.

—— Đoạt được huy chương vàng trí tuệ, Tô Đường.

Tô Đường bị anh chọc cười, xoay người lại, vừa bực mình vừa buồn cười trừng anh: “Nói hay lắm, nếu lần tới đánh nhau còn chần chừ trước người em thì em sẽ giúp người khác đánh anh.”

Thẩm Dịch cười gật đầu, có vẻ chân thành, như một lời cam đoan danh dự.

Lấy được sự cam đoan của Thẩm Dịch, Tô Đường mới lo lắng xoa cánh tay anh: “Có đau không?”

Thẩm Dịch mỉm cười lắc đầu.

Rõ ràng cái lắc đầu này không đáng tin bằng cái gật đầu vừa rồi, Tô Đường vừa định xắn tay áo sơ mi anh lên xem thì Thẩm Dịch vội rút tay lại, lấy điện thoại vừa rồi vội vàng nhét vào túi quần, mở Email đưa tới trước mặt Tô Đường.

Tô Đường lướt qua màn hình theo thói quen.

Người gửi được Thẩm Dịch đặt tên là “Bố”.

Tô Đường sững sờ nhìn qua, ánh mắt định trên một hàng chữ trong đó, thoáng cái quên sạch chuyện Thẩm Dịch có đau hay không.

Tô Đường tròn tròn hai mắt: “Thẩm Nghiên bị vị hôn phu bắt cóc?”

Thẩm Dịch bất đắc dĩ cười cười, khẽ gật đầu,

Thẩm Tư Niên gửi tin nhắn này với nội dung rất đơn giản, tổng cộng có hai ý, một là nói Thẩm Nghiên bị vị hôn phu bắt cóc, đối phương đưa ra điều kiện như kẻ điên, và cũng nói không được báo cảnh sát, thứ hai là hỏi Thẩm Dịch có đồng ý giúp đỡ hay không, cách hành văn có thể thấy được đặc trưng đơn giản rõ ràng của bác sĩ ngoại khoa.

Tô Đường cảm thấy ít nhiều Thẩm Tư Niên cũng hơi tàn nhẫn với Thẩm Dịch, nhưng bình tĩnh lại xem xét thì dù xuất phát từ quan hệ máu mủ hay tính tình và năng lực giải quyết tình huống của Thẩm Dịch thì cầu cứu anh là lựa chọn thích hợp nhất.

“Anh cho luật sư của mình giúp đỡ cảnh sát xử lý chuyện này đó hả?”

Thẩm Dịch gật đầu.

Nói thật ra thì dù ấn tượng của Tô Đường với Thẩm Nghiên có xấu cỡ nào thì không có nghĩa cô sẽ cảm thấy chuyện cô ấy bị bắt cóc là tốt.

“Không xảy ra chuyện gì lớn chứ?”

Thẩm Dịch hơi ngần ra, khóe môi khẽ cong, lắc đầu, buông bàn tay vòng bên hông Tô Đường xuống, xoay điện thoại lại để cô có thể ở bên cạnh nhìn anh đánh chữ.

—— Tính cách vị hôn phu Thẩm Nghiên quá nóng vội, làm việc không lên kế hoạch, năng lực đối ứng với tình huống đột nhiên xảy ra có hạn, chuyện bắt cóc Thẩm Nghiên có thể là quyết định nhất thời xúc động. Nếu như bỏ qua khả năng Trương Tuệ gây thêm phiền toái cho cảnh sát vào lúc này thì với năng lực trinh sát của bọn họ, anh đoán trong ba giờ cảnh sát có thể thuận lợi giải quyết xong chuyện này.

Tô Đường sững sờ ngừng đầu: “Sao anh lại hiểu anh ta đến vậy?”

Thẩm Dịch càng cười tươi hơn.

—— Lần đầu tiên chúng ta cãi nhau.

Tô Đường đương nhiên nhớ rõ lần đó bọn họ cãi nhau thế nào, nhưng vẫn tròn tròn mắt: “Có một lần như thế mà anh hiểu được nhiều chuyện vậy cơ á?”

Niềm vui trong mắt Thẩm Dịch lan ra làm dịu dàng cả khuôn mặt vốn nghiêm sắc trắng.

—— Căn cứ hiện tượng để phân tích nguyên nhân cũng là kiến thức cơ bản của các chuyên gia, năng lực phân tích của anh cũng đáng giá đấy.

Tô Đường cúi đầu nhìn Thẩm Dịch đánh những lời này, khóe mắt liếc qua dây buộc tóc của cô được Thẩm Dịch coi như bảo bối đeo cổ tay, đột nhiên rất muốn ghi bốn chữ dán lên ngực Thẩm Dịch.

Vật đẹp giá rẻ.

Có được cam đoan của Thẩm Dịch, Tô Đường cũng an tâm hơn, nghĩ đến Trương Tuệ vừa rồi như người điên cô bỗng nhớ lại tiếng khắc khẩu không rõ mà cô nghe được ngoài phòng làm việc của Trương Tuệ hôm qua.

“Đúng rồi... Hôm qua lúc chúng ta đi tìm Trương Tuệ, bà ta đang cãi nhau với Thẩm Nghiên trong phòng làm việc, cũng cãi nhau to lắm, qua cánh cửa em cũng không nghe rõ được hai người cãi nhau vì vấn đề gì, trước khi đi Thẩm Nghiên còn nói với Trương Tuệ buổi tối có việc không về, anh phân tích xem đó có phải nguyên nhân khiến Thẩm Nghiên bị bắt cóc không?”

Rõ ràng là Thẩm Dịch vừa mới biết chuyện này, anh hơi nhũn mày suy nghĩ rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

—— Hẳn là có một chút quan hệ nhưng không phải nguyên nhân trực tiếp. Anh vừa mới hỏi ba, gia cảnh vị hôn phu Thẩm Nghiên không tốt lắm, công ty này của cậu ta mới thành lập gần hai năm nay, bây giờ vẫn còn vài khoản nợ, Tường Tuệ vẫn không hài lòng lắm với cậu ta, vẫn luôn xỉ vả cậu ta, khi cậu ta ký thầu được với tập đoàn Hoa Chính thì thái độ mới chuyển biến tốt đẹp hơn.

Trong suy nghĩ của Tô Đường, nhân phẩm của Tường Tuệ thì vẫn còn phải bàn bạc lại, nhưng dù sao cũng đã ở tuổi trung niên, ánh mắt nhìn người của Tường Tuệ có lẽ không nhạy cảm như Thẩm Dịch nhưng vẫn có kinh nghiệm của người từng trải, Tô Đường tin rằng bất kỳ một người mẹ có trách nhiệm nào cũng sẽ không yên tâm giao con cái cho một người đàn ông trong ngoài bất nhất, huống chi Tường Tuệ là người chịu cúi đầu hai mươi mấy năm vì con gái.

Nhìn Thẩm Dịch đánh hết nửa câu cuối, Tô Đường mới kịp hiểu ra: “Hoa Chính bỏ thầu rồi hả?”

Thẩm Dịch mỉm cười tán thưởng, khẽ gật đầu.

—— Anh mới hỏi qua Ủy ban chứng khoán, tập đoàn Hoa Chính muốn xoay chuyển chút ảnh hưởng mặt trái mà Trần Quốc Huy mang đến, nên đã chủ động phối hợp điều tra với Ủy ban chứng khoán, trong đó kể cả việc khai báo Trần Quốc Huy lợi dụng chức quyền thao túng việc trả giá công trình, hợp đồng của vị hôn phu Thẩm Nghiên ký với Hoa Chính đã trở thành phế thải rồi, cũng phải tiếp nhận sự kiểm tra của các ngành liên quan.

Tô Đường đột nhiên nghĩ biện pháp xử lý của công ty Thẩm Dịch khi xảy ra sự cố Triệu Xương Kiệt.

Lịch sử luôn giống nhau không ngờ.

Chỉ có điều Triệu Xương Kiệt là tự làm tự chịu, còn về phần Trần Quốc Huy lúc này thì tập đoàn Hoa Chính lại có ý muốn bỏ đá xuống giếng, mà vị hôn phu Thẩm Nghiên cũng chỉ là một tảng đá trong đó mà thôi.

Nhưng Tô Đường cảm thấy, rốt cuộc thì cái giếng này cũng do tự Trần Quốc Huy đào, ngã xuống cũng chẳng hề oan uổng chút nào, mấy tảng đá này lại làm ông ta thoải mái hơn.

Tô Đường đang nghĩ thì lại thấy Thẩm Dịch cúi đầu đánh ít chữ.

—— Nhưng mà, hôm qua hai người khắc khẩu hẳn là nguyên nhân khiến Tường Tuệ nói đã xử lý di thể của mẹ rồi. Anh đoán hôm qua hai người cãi nhau vì chuyện vị hôn phu Thẩm Nghiên, lúc cãi nhau thì Thẩm Nghiên dùng chuyện mẹ anh và Tường Tuệ để cãi lại, bởi thế bà ấy mới nói những lời đó để trút giận.

Khi Thẩm Dịch đánh những chữ này, bình tĩnh đến độ không hề có bóng dáng của sự giận dữ, oán hận hay đau lòng, giống như những vết thương đó đã là quá khứ rồi không hề lưu lại chút dấu vết nào trên người anh.

Tô Đường nhận ra, Thẩm Dịch như một cây hoa xấu hổ, khi không thể nhận nổi những tổn thương sẽ cuộn mình lại, đợi cho qua đi quãng thời gian đó, lại không hề giữ mình trước thế giới từng làm anh tổn thương mà xòe rộng ra, vừa hưởng thụ làn gió con mưa ánh mặt trời vừa trả lại không khí cho con người, lại đợi những tổn thương tiếp theo đột nhiên đánh úp tới.

Cô càng yêu những khi anh dịu dàng xòe lá bao nhiêu lại càng không thể quên những tuyệt vọng như bị hút hết sức sống mỗi lần anh tỉnh giấc sau khi cuộn mình.

Tô Đường mỉm môi, nói từng chữ: “Thẩm Dịch, cả đời này em cũng sẽ không tha thứ cho những lời Tường Tuệ đã nói.”

Thẩm Dịch hơi ngẩn người ra, cười nhẹ một tiếng rồi đưa tay ôm lấy vai Tô Đường, dịu dàng an ủi.

“Em nghiêm túc đấy.” Tô Đường ngửa đầu nghiêm túc nhìn Thẩm Dịch: “Em không ngại nếu anh tha thứ cho ba ta nhưng em tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bà ta, vĩnh viễn không.”

Nụ cười bên môi Thẩm Dịch không hề nhạt đi, ánh mắt tràn ngập yêu thương, anh vươn tay xoa gò má Tô Đường, dịu dàng mang theo cả áy náy, anh gật đầu.

Tô Đường vui vào ngực anh, ôm eo anh, dán một bên tai vào ngực nghe từng tiếng tim đập, được anh vuốt lưng nhẹ nhàng, những uất ức căng thẳng bấy lâu lặng lẽ tan ra, nhanh chóng hóa thành hư không.

Thẩm Dịch cảm thấy hơi thở người trong ngực nặng dần, anh vội vàng cất di động, hai tay ôm lấy mặt và dịu dàng nhìn cô.

Nước mắt mà Tô Đường cố gắng ghìm trong hốc mắt, khi mở miêng ra thì lăn xuống, từng giọt rơi tí tách, lực giữ chặt lòng không còn tác dụng, nước mắt không thể kìm nén được nữa.

“Khi anh ngã xuống trong hàng lang em đã nghĩ, có phải anh đi tìm mẹ anh rồi... bỏ em lại ở đó, mặc kệ...”

Thẩm Dịch vội vàng lắc đầu nguây nguẩy, anh buông tay ra nâng mặt Tô Đường lên, dường như muốn nói gì đó với cô bằng thủ ngữ, Tô Đường lại vui đầu vào ngực anh, ôm chặt lấy anh, không cho anh cơ hội giải thích.

Cô không cần anh giải thích gì cả, cô tin anh, chỉ là khi nhìn anh bình yên vô sự thì cô cũng có thể yên tâm mà sợ hãi.

Thẩm Dịch đứng yên khoảng một phút, cũng không nâng mặt cô lên nữa, cũng không xoa lưng cho cô, Tô Đường đang khóc thì đột nhiên nghe được một giọng nói vang lên từ đỉnh đầu.

Tiếng nói, khàn khàn, mơ hồ, lại có chút run run khàn trương.

“Anh... yêu, em”

Khuôn mặt Tô Đường đang dán lên ngực Thẩm Dịch, tiếng nói phát ra lồng ngực rung rung truyền đến từng tác da thịt Tô Đường, Tô Đường bắn ra khỏi người anh như điện giật, hai tay lại siết chặt vạt áo sơ mi của anh, hai mắt tròn xoe nhìn chăm chăm vào người hồi hộp đến đỏ cả mặt, mở miệng lắp bắp.

“Anh... anh, nói... Nói, nói cái gì?”

Môi Thẩm Dịch hơi cong lên, tay run run hỏi Tô Đường.

—— Em nghe được hả?”

Tô Đường gạt đầu cái rụp, nước mắt còn sót lại trên lông mi rơi xuống.

“Em nghe thấy... Anh nói, anh lặp lại lần nữa đi!”

Thẩm Dịch như nhận được sự cổ vũ lớn lao, hai tay run run nâng lên vai Tô Đường, môi nhấp nháy, sau đó từ từ mở ra, nghiêm túc lặp lại ba chữ kia một lần nữa.

Có lẽ vì bị Tô Đường nhìn thẳng vào, Thẩm Dịch dù rất nghiêm túc nhưng vẫn bồn chồn, giọng nói run run, từng tiếng từng tiếng nặng nề, mơ hồ như trong giấc mộng, như Tô Đường lại xúc động bởi giọng nói không hề dễ nghe này, đến nỗi ngán cả người.

Thẩm Dịch cố gắng nói ba chữ kia xong, ngừng lại một chút, lại cẩn thận nói thêm hai từ.

“Tô, Đường...”

Nghe từ ‘Đường’ mơ hồ như chữ ‘Đau’, Tô Đường đột nhiên nhớ Từ Siêu từng hỏi có phải cô đang dạy Thẩm Dịch nói không... .

Cô không dạy anh, nhưng anh đang học, cố gắng học, cố hết sức để học.

Tô Đường vui vẻ muốn điên rồi, không tự chủ mà sờ lên cổ Thẩm Dịch, cảm giác yết hầu của anh hơi rung rung khi cô vuốt ve.

“Anh... Anh có thể nói?”

Thẩm Dịch mím chặt môi, hơi miễn cưỡng nhếch môi, khẽ lắc đầu.

Tô Đường như muốn ngăn chú ốc sên lù vào vỏ ốc, nắm chặt lấy bờ vai anh: “Anh có thể! Em nghe được, em nghe được thật mà! Anh nói anh yêu em, anh còn gọi tên em, em đều nghe được hết!”

Thẩm Dịch vẫn lắc đầu, lấy đi động ra, lông mi cụ xuống khe che đi đáy mắt, che đi ánh sáng trong mắt.

—— Thanh quản của anh vẫn bình thường, có thể phát ra tiếng được, nhưng anh đã bỏ lỡ thời gian học nói tốt nhất rồi. Mấy chữ này là anh bắt đầu luyện tập từ khi anh quyết định sẽ theo đuổi em, mỗi ngày đều tập, nhưng mà vẫn không thể đưa ngữ âm vào cú pháp được.

Ngón tay Thẩm Dịch run lên, tốc độ gõ chữ cũng chậm đi nhiều, nhưng giữa những câu chữ vẫn mang theo vẻ êm dịu bình tĩnh của anh. Thẩm Dịch đánh xong những chữ này không nhìn cô mà bờ môi vẫn cứ mím chặt, nhưng muốn giam cầm chúng vĩnh viễn.

Tô Đường nhìn anh lại đánh mấy câu.

—— Anh không muốn gât em, chỉ là muốn luyện tốt thêm rồi nói với em, nhưng mà vừa rồi em nhìn rất khó chịu, anh muốn làm cho em vui nên mới nói. Nếu như anh đọc tên em khó nghe thì anh xin nhận lỗi với em, xin em tha lỗi cho anh.

Nước mắt Tô Đường trào ra như nước vỡ đê, cứ nắm lấy vạt áo Thẩm Dịch, trong lòng Thẩm Dịch càng hoảng sợ hơn, bờ môi mở ra, anh ngược mắt lên nhìn gương mặt Tô Đường.

Tô Đường níu lấy cổ áo anh kéo sát vào mặt mình, Thẩm Dịch không thể không cúi người xuống.

Mặt hai người rất gần, gần đến mức ánh mắt Thẩm Dịch chỉ nhìn thấy khuôn mặt Tô Đường, Tô Đường khẽ nhếch cằm, môi kề sát đôi mắt chứa mắt mát nhẹ nhàng, gần đến mức Thẩm Dịch có thể cảm giác được trong nháy mắt lông mi có làn gió nhẹ thoảng qua.

“Em nói cho anh biết, cho tới bây giờ em mới cảm thấy cái tên mẹ đặt cho em nó dễ nghe đến vậy!”

Chương 65

Sau khi nói đã nhờ luật sư đại diện cho mình xử lý chuyện của Thẩm Nghiên thì Thẩm Dịch thật sự không nhắc gì đến chuyện đó nữa, và Tô Đường vỗ ngực cam đoan nhiều lần rằng giọng anh chẳng khó nghe chút nào, thì mới an tâm đi gặp bác sĩ Tề, nhanh chóng lấy được giấy chứng nhận xuất viện rồi nhắn tin cho Từ Siêu.

Cho đến khi cậu ta tới tìm bọn họ, Thẩm Dịch nhờ cậu tới giúp đỡ mình dọn hết đồ đạc trong phòng mẹ anh ra xe, lúc này Từ Siêu mới nhận ra chuyện khác thường hôm qua của Thẩm Dịch là chuyện gì.

“Anh Thẩm...”

Từ Siêu vốn đã ăn nói vụng về, gặp phải chuyện thế này lại càng vụng hơn, cậu ta đứng trước mặt Thẩm Dịch mở miệng đóng miệng mấy lần cũng không nói được câu nào an ủi anh, đến mức mặt cũng đỏ bừng cả lên.

Thẩm Dịch có chút cảm động cười cười rồi vỗ vỗ bờ vai rắn chắc của Từ Siêu, hiểu ý nhẹ nhàng gạt đầu.

Từ Siêu rút cuộc vẫn nặn ra được một câu.

“Anh Thẩm, em... em... vẫn luôn coi anh là anh ruột!”

Thẩm Dịch nở nụ cười ấm áp gạt đầu thật mạnh.

Thẩm Dịch cùng cô về nhà mình lấy vài thứ đồ, Tô Đường cũng không hỏi anh định lấy gì, dù anh muốn làm gì, chỉ cần anh muốn cô ở cạnh, cô tuyệt đối sẽ không để anh lại một mình.

Xe còn chưa chạy ra ngoại thành phía đông thành phố, Thẩm Dịch đã nhận được tin nhắn của luật sư, Thẩm Nghiên đã bị cảnh sát đưa về đồn, nhưng còn một vài vấn đề sau đó cần Thẩm Dịch đi một chuyến đến đồn.

Tô Đường nhìn đồng hồ, cách cột mốc ba giờ mà Thẩm Dịch kết luận còn một tiếng nữa.

“Mọi người đã được cứu rồi à, có sao không?”

Thẩm Dịch nở nụ cười bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Bất cóc là một hành vi phạm tội hình sự, Tô Đường muốn theo anh tới đồn cảnh sát, cuối cùng dưới sự gợi ý của Thẩm Dịch Từ Siêu liền quay đầu xe đi về phía đồn cảnh sát ở phía bắc của thành phố S, tới nơi liền thấy luật sư và cảnh sát đang đứng ngoài cửa đón, Tô Đường mới biết Thẩm Dịch bị gọi tới để làm gì.

Tuy rằng vụ án được giải quyết rất thuận lợi, nhưng mọi người trong sở cảnh sát đều rất khó chịu.

Bởi vì bọn họ chưa từng gặp vụ án nào thế này, tên cướp giam giữ con tin trong nhà mình còn uống đến say mềm, khi cảnh sát và luật sư tới nhà hắn, vốn chỉ muốn kiểm tra xem tình huống báo án là thật hay giả, cuối cùng gõ cửa một lúc lâu thì có người để trần loạn choạng đi ra mở cửa, còn Thẩm Nghiên đã bị hắn trói chặt trên sô pha bằng quần áo, lúc cảnh sát hỏi tại sao hắn lại làm chuyện này, hắn còn đang đắm chìm trong men say của rượu mà không nghĩ được gì.

Luật sư còn khó chịu hơn cả cảnh sát, sau một tin báo án bất cóc anh ta đến làm việc rất nghiêm túc, lại không ngờ gặp một tên bất cóc làm việc chả có chút chuyên nghiệp tí nào, thế nên cảnh sát còn đang hoài nghi vụ án bất cóc này là do anh ta và vị hôn phu của Thẩm Nghiên cùng hợp mưu bày ra, mục đích chân chính không phải ở tiền chuộc, mà là muốn lừa gạt phí thuê luật sư kéch xù của thân chủ hắn đây.

Thẩm Dịch chính là thân chủ của hắn.

Tô Đường dờ khóc dờ cười giúp Thẩm Dịch giải thích một lúc với cảnh sát, Thẩm Dịch đã phải đưa ra hợp đồng ký thuê luật sư của mình và anh ta, còn cả tài liệu chứng minh thông tin lên quan, cuối cùng cảnh sát mới chuyển hướng sang suy đoán đầu óc vị hôn phu của Thẩm Nghiên có vấn đề.

Sau khi giúp luật sư giải thích rõ ràng án oan hơn thị Mầu này, một vị nữ cảnh sát trung niên trông khá hiền lành mới dẫn Thẩm Nghiên với hai mắt sưng đỏ như hột đào đi ra.

Có lẽ là cô nàng đã biết chuyện mình được cứu thoát như nào từ vị nữ cảnh sát kia nên Thẩm Nghiên vừa thấy Thẩm Dịch đã vội vàng chạy tới, nhào vào lòng anh khóc nức nở.

Thẩm Dịch hoảng sợ, nhất thời ngây ngốc đứng im ở đó, tay chân cũng không dám động đậy.

Tô Đường nghe rõ tiếng Thẩm Nghiên gọi “anh hai” trong tiếng khóc khàn đặc của cô nàng.

Tô Đường cười cười, dùng thủ ngữ nói lại cho Thẩm Dịch nghe, sau mấy giây ngỡ ngàng, nếp nhăn giữa lông mày chợt giãn, anh vươn tay vỗ nhẹ lên bờ vai Thẩm Nghiên đang run lên vì khóc, lấy đó coi như an ủi.

Nữ cảnh sát vừa dẫn Thẩm Nghiên đi ra cũng cảm thấy mềm lòng, bà dỗ dành Thẩm Nghiên vài câu như dỗ đứa con gái nhà mình, “Được rồi được rồi... Đừng khóc nữa, hai đứa mau về nhà đi, tắm rửa một cái, ngủ một giấc thật ngon, tỉnh dậy thì tìm một cậu người yêu như anh hai cháu đây này, đừng tìm mấy đứa như thế nữa.”

Tô Đường nhoen miệng cười, vừa định dùng thủ ngữ nói lại những lời này cho Thẩm Dịch, thì thấy Thẩm Nghiên lau nước mắt đứng thẳng người dậy, vừa sụt sịt, vừa mở miệng nói giọng khàn khàn nghe chẳng rõ chút nào, “Chúng cháu đã đính hôn rồi...”

Nữ cảnh sát bực mình, “Hai đứa cãi nhau nó còn bắt cóc cháu, cháu còn muốn lấy nó à?”

Thẩm Nghiên vẫn nói câu ấy, “Chúng cháu đã đính hôn...”

Nữ cảnh sát dờ khóc dờ cười xua tay, “Được được được, về đi về đi...”

Trên đường đưa Thẩm Nghiên về nhà, Thẩm Dịch ngồi ở ghế lái phó, Tô Đường và Thẩm Nghiên ngồi ở ghế sau, Thẩm Nghiên ngồi bên cạnh cô vẫn khóc thút thít này giờ, Tô Đường không mở miệng an ủi cô nàng câu nào.

Cũng không phải cô còn ghi hận Thẩm Nghiên mà từ góc độ nào đó mà nói, suy nghĩ hiện giờ của cô và Thẩm Nghiên là giống nhau, cái gọi là đính hôn chính là một lời hứa hẹn, cũng chính là một chuyện đã chắc chắn không thể dễ dàng thay đổi, nhưng cô nghĩ điều kiện tiên quyết đầu tiên là người hứa hôn với cô phải là Thẩm Dịch, nhưng một chút kinh nghiệm của cô cũng chẳng có giá trị tham khảo gì, cô cũng không biết phải nói lời an ủi với Thẩm Nghiên thế nào.

Tô Đường suy nghĩ, dù sao cuối cùng Thẩm Nghiên cũng biết phân biệt tốt xấu, chờ cô nàng từ từ bình tĩnh lại, có lẽ giới thiệu cô nàng quen với Lục Tiểu Mãn, Lục Tiểu Mãn kia mở miệng là chọc đúng điểm yếu của đối phương nhất định có thể chọc trúng nỗi đau không muốn chạm tới trong lòng cô nàng, sau khi đau đớn trôi qua, đầu óc mới bình tĩnh lại được.

Có lẽ là không muốn chạm mặt Tưởng Tuệ, Thẩm Dịch bảo Từ Siêu dừng xe trước cửa khu chung cư nhà Thẩm Nghiên, sau khi nhìn Thẩm Nghiên đi vào nhà, anh từ ghế phó đi xuống ngồi bên cạnh Tô Đường, rồi mới bảo Từ Siêu lái xe về.

Từ cửa khu chung cư nhà Thẩm Nghiên đến khi về đến dưới nhà Thẩm Dịch, có một câu Thẩm Dịch lại hỏi cô không dưới năm lần.

—— Con bé gọi anh là anh hai thật hả?

Anh hỏi, cô lại trả lời rất chắc chắn, sau vài lần hỏi đáp như thế, Tô Đường nhịn không được mà trêu anh.

“Nếu anh thích được gọi là anh hai như thế, em cũng gọi anh là anh hai nhé, dù anh cũng già hơn em, có gọi em cũng chẳng thiệt, anh thấy được không?”

Thẩm Dịch cuối cùng đã nhận ra bản thân ngỡ ngàng thế nào, anh xấu hổ cười cười, giữa đôi lông mày kia vẫn đậm vẻ hài lòng như thế.

—— Ngày xưa anh gặp con bé một lần, nó cũng gọi anh là anh hai, anh nhìn rõ lắm.

Tô Đường hiểu hai chữ ‘anh hai’ ấy đối với Thẩm Dịch có ý nghĩa thế nào, trước đây khi anh còn bé trốn sâu trong thế giới của mình, người khác cũng rất khó bước vào thế giới của anh, cách xưng hô mang theo cảm giác thân thiết mãnh liệt ấy như từng cửa sổ thông gió trên bức tường trong thế giới của anh được mở rộng, giúp anh có thể hít thở trở lại.

“Khi còn bé em có gọi anh là anh hai mà, anh có thấy không?”

Thẩm Dịch hơi ngần người có chút mờ mịt mà lắc đầu.

“Em nhất định có gọi mà. Tuy rằng em không nhớ chút gì về chuyện lúc ấy, nhưng anh đã dẫn em về phòng bà ngoại, bà nhất định sẽ bảo em mau cảm ơn anh hai đi.”

Thẩm Dịch cười rộ lên, gật đầu thật mạnh.

—— Cảm ơn em và cả bà ngoại nữa.

Thẩm Dịch về nhà lấy một bộ quần áo nữ.

Một bộ quần áo nữ sạch sẽ, kiểu dáng có vẻ hơi cũ, nhưng được ủi rất phẳng phiu, có thể thấy là được giữ rất cẩn thận.

Tô Đường nhìn anh xếp bộ quần áo gọn gàng vào trong một cái túi, đột nhiên cô mới phản ứng, “Đây là... bộ đồ anh muốn tặng mẹ à?”

Thẩm Dịch mỉm cười, thần nhiên mà gật đầu.

—— Mẹ anh thường mặc bộ quần áo này mỗi lần bà chụp ảnh, chắc hẳn bà ấy rất thích bộ quần áo này.

Tô Đường hơi do dự, cuối cùng vẫn nói một câu không mang bất kì sắc thái cảm xúc nào.

“Em cũng thấy trông khá đẹp.”

Mãi đến khi nhân viên nhà xác sửa sang dung nhan cho mẹ Thẩm Dịch xong xuôi, thì đây là lần đầu tiên Tô Đường ngắm người phụ nữ sẵn sàng dùng sinh mạng mình để bảo vệ và che chở người đàn ông mà cô yêu nhất ở khoảng cách gần thế này, thậm chí sau khi mất đi toàn bộ khả năng hoạt động vẫn là người chống đỡ tinh thần cho anh.

Nhiều năm nằm trên giường nên cơ thể người phụ nữ đã hao mòn đi cả, bộ quần áo được mặc trên người bà đã hơi rộng thùng thình, thế nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tỉ lệ khung xương hoàn mỹ của bà, cùng với sự trang điểm cẩn thận của nhân viên nhà xác thì cô vẫn có thể nhận ra một số nét trên mặt bà khá tương đồng với Thẩm Dịch.

Khi Tô Đường lại gần nhìn bà lần cuối, Thẩm Dịch có vẻ trở nên căng thẳng hơn, mắt anh nhìn chằm chằm vào mặt Tô Đường, dưới ánh mắt chăm chú của anh cô mở miệng dịu dàng nói chuyện với người đang im lặng nằm kia.

“Di à, đã hai một năm nay con chưa được gọi một tiếng mẹ, chờ sau khi con và Thẩm Dịch kết hôn, di cho con gọi một tiếng mẹ, được không?”

Người phụ nữ kia không đáp lại, nhưng Thẩm Dịch lại đứng đó khước mắt đỏ ửng.

Bà ngoại về lúc năm giờ tối, ngoại trừ việc cầu hôn với Thẩm Dịch, Tô Đường không nói gì cho bà biết, cho đến khi Thẩm Dịch cùng Tô Đường tới viện an dưỡng đón bà về nhà, bà ngoại mới biết chuyện mẹ Thẩm Dịch đã qua đời.

Không đợi bà ngoại an ủi Thẩm Dịch, anh đã bắt đầu an ủi bà.

Trong đó có một câu anh dùng thủ ngữ mà Tô Đường đọc được rất rõ ràng.

—— Con rất buồn, nhưng không còn sợ nữa, con ổn rồi, bà đừng lo lắng.

Có lẽ là lo cho Thẩm Nghiên cũng vì biết lễ tang của mẹ Thẩm Dịch sẽ được tổ chức vào cuối tuần này, nên Thẩm Tư Niên đã sửa lịch bay, tối thứ năm ông đã bay về, còn dẫn theo vị bác sĩ tâm lý riêng cho Thẩm Dịch từ nước Mỹ xa xôi về cùng.

Trước và sau nghi lễ hạ huyệt bác sĩ đều giúp Thẩm Dịch làm một bài đánh giá tâm lý toàn diện, Thẩm Dịch rất bình tĩnh khiến cho ông lão người Mỹ có vóc dáng to gấp đôi anh phải hạ mắt kính vì ngạc nhiên, Thẩm Dịch viết một câu trả lời bằng tiếng anh cũng khiến Thẩm Tư Niên phải hạ kính mà nhìn.

—— Vị hôn thê của con luôn bảo vệ con.

Từ văn phòng của Thẩm Tư Niên đi ra, Tô Đường xấu hổ đến mức cứ cào cào vào bụng Thẩm Dịch, “Anh nói với người ta em là vị hôn thê có hỏi qua ý kiến em không hả?”

Tay trái của Thẩm Dịch nắm chặt lấy tay Tô Đường, anh cười gượng cổ tay phải lên cho cô nhìn, cứ như đã tự đưa ra một chứng cứ đủ để giải quyết mọi chuyện dứt khoát vậy. Tô Đường cũng chẳng biết nên khóc hay cười.

Nhiều ngày sau đó, khi trên cổ tay phải anh vẫn dặt theo sợi dây thun ấy thì Tô Đường cũng không biết anh định đeo nó đến khi nào nữa.

Nhưng thật ra Triệu Dương lại không cảm thấy ngạc nhiên khi thấy Thẩm Dịch bình tĩnh như vậy, theo lời anh nói, vì lịch sử bị bệnh từ nhỏ của Thẩm Dịch, anh từng nghĩ ra một trăm biểu hiện của Thẩm Dịch khi cậu ta đối diện với chuyện mẹ mình qua đời, trong đó bao gồm cả tuyệt thực nhiều ngày để tự gây hại cho bản thân mình, từ lúc gặp lại cho đến khi Thẩm Dịch bình tĩnh vào bệnh viện đối mặt với thông báo bệnh tình nguy kịch của mẹ mình, thì list danh sách tự tưởng tượng ấy đã bị Triệu Dương hoàn toàn coi như đồng phế thải.

Như lời Triệu Dương nói thì Tô Đường chính là nửa cái mạng của Thẩm Dịch lạc trôi giữa cuộc đời này.

Tô Đường vừa bực mình vừa buồn cười, “Một bác sĩ như anh nói ra mấy lời không có căn cứ khoa học đến thế, không sợ Thẩm viện trưởng sẽ tìm anh nói chuyện kiếp sau à?”

Triệu Dương hơi cong khóe miệng, đôi lông mi hơi run lên vì hứng thú.

“Em nghĩ xem câu nói có chiều sâu như thế là ai nói?”

Tô Đường ngẩn ngơ cảm thấy dở khóc dở cười.

Xem như cô đã tìm được nguồn gốc lẩm lời của Thẩm Dịch rồi..

Từ cuối tháng mười cho đến giữa tháng mười một, cả Tô Đường và Thẩm Dịch đều bận rộn.

Tô Đường đã chuyển sang làm việc ở một công ty thiết kế kiến trúc đang trong giai đoạn phát triển, nhân lực trong công ty khá ít ỏi, Tô Đường vừa vào nhậm chức thì làm công việc của hai người, bởi vì không phải tiếp xúc với quá nhiều những chuyện hành chính ngổn ngang, nên công việc của Tô Đường rất thuận buồm xuôi gió, bận thì đúng là bận thật, nhưng lại chẳng cảm thấy vất vả chút nào.

Tô Đường không biết Thẩm Dịch đang bận rộn việc gì, có lẽ là tiếp tục xử lý những vấn đề tồn tại sau sự kiện Tập đoàn Hoa Chính, hoặc cũng có thể là lại vui đầu trong công việc cần anh nói càng ít càng tốt, mặc kệ nói thế nào, Thẩm Dịch cũng vẫn như trước đây im lặng cố gắng sống cuộc sông của mình, điều duy nhất không giống là thỉnh thoảng Tô Đường sẽ thấy anh nhìn thứ gì đó đến mất hồn.

Những lúc như thế Tô Đường chẳng bao giờ quấy rầy anh, có một số chuyện chỉ nhờ thời gian động viên được, cô nguyện ý những khi ấy nhường vị trí của mình bên cạnh Thẩm Dịch cho thời gian, để thời gian làm việc.

Có lẽ là đau lòng vì Thẩm Dịch vừa mất mẹ, bà ngoại không nhắc tới chuyện kết hôn của hai người nữa, Tô Đường ngày nào cũng xoay quanh công việc, càng không có thời gian nghĩ đến chuyện đó, vì thế đến tận một buổi sáng cuối tuần giữa tháng mười một, Tô Đường khó khăn lắm mới tỉnh được, mơ mơ màng màng nhìn vào tờ giấy mà Thẩm Dịch đang quỳ gối bên cạnh giường giờ lên cho cô đọc, khiến cô sợ tới mức vội vàng từ trong chăn ngồi thẳng người dậy.

Vì ba chữ trong tờ giấy Thẩm Dịch vừa giờ lên cho cô đọc.

—— Lấy anh nhé!

Thẩm Dịch trịnh trọng mặc bộ âu phục, những sợi râu ria dưới cằm đã được cạo sạch sẽ, tóc cũng cắt gọn gàng, một chiếc nhẫn lung linh kẹp giữa đôi môi tròn bóng, khóe môi cong lên đậm ý cười, ánh nắng xuyên qua tấm màn che mỏng manh chiếu xuống bóng lưng anh khiến cả người anh tỏa ra thứ ánh sáng vàng dịu dàng.

Tô Đường xoa mái tóc ỏ gà nhảy bật từ trên giường dậy, cô để chân trần đứng trên đất, ngây ngốc nhìn anh một lượt, mới chắc chắn không phải mình đang mơ giấc mơ kỳ quái nào đó.

“Anh... anh định làm gì vậy?”

Thẩm Dịch lại cầm tấm bìa các tông giờ lên trước mặt cô, khóe môi cong lên, ánh mắt chờ mong.

“Không phải...” Tô Đường xoa xoa gương mặt tràn đầy ngổn ngang, khóc không ra nước mắt, “Không phải em đã cầu hôn anh rồi sao, anh quên rồi à hay anh không tin em?”

Thẩm Dịch dường như là đã sớm dự đoán ra cô sẽ nói như vậy, đôi mi anh khẽ cong lên, lật sang một bìa catong khác rồi lại giờ lên.

Chữ ở trang sau đó nhiều chữ ở trang đầu.

—— Em cầu hôn anh, là mời anh bước vào cuộc sống của em, anh vô cùng đồng ý giao bản thân anh cho em. Hai mươi năm trước và cả hôm nay em đều xuất hiện trong cuộc sống của anh, hôm nay anh cầu hôn em, Tô Đường, em có đồng ý bước vào cuộc sống của anh, giao bản thân mình cho anh, để anh dùng sinh mệnh hữu hạn này mà yêu em cả đời được không?

Tô Đường đọc xong những chữ ấy thì ngơ ngác hẳn một phút, Thẩm Dịch cũng chẳng giục cô, chỉ lẳng lặng quỳ gối ở đó, cứ giờ tấm bìa các tông mà chẳng biết anh đã cầm nó từ lúc nào.

“Em đồng ý em đồng ý...”

Cho đến khi thấy bên hốc mắt Tô Đường đỏ rực mà gật đầu liên tục, Thẩm Dịch mới thả tấm bìa các tông xuống, lấy chiếc khăn đang kẹp giữa môi ra, rồi cầm lấy tay Tô Đường, trịnh trọng đeo vào tay cho cô, sau đó rướn người tới hôn nhẹ vào môi cô một cái rồi đứng dậy, ôm người con gái còn đang gật gù như chưa tỉnh hẳn kia vào lòng.

Tô Đường chôn mặt mình trong ngực Thẩm Dịch, nghe tiếng trái tim anh đập thành thịch rất rõ ràng, đột nhiên cô cảm thấy những lời Thẩm Tư Niên nói cũng không phải như ý Triệu Dương hiểu.

Cô là nửa cái mạng của Thẩm Dịch cũng có nghĩa như Thẩm Dịch cũng là nửa cái mạng của cô, bọn họ ở bên nhau xưa nay vốn chưa từng quan tâm đến chuyện ai thuộc về ai, chỉ là sau khi bên nhau bọn họ mới trở thành một khối thật hoàn chỉnh.

“Đồ thần kinh, đã công khai với người ta là vị hôn thê rồi còn bày vẽ lắm chuyện...”

Tô Đường gục đầu trong ngực Thẩm Dịch khóc lóc một lúc, bực mình vì bị đánh thức dậy sớm nên đánh nhẹ lên ngực anh một cái, phụng phịu đòi, “Sau này nếu sáng sớm đã dọa em, em sẽ cho anh đi cái tạo lao động đấy.”

Thẩm Dịch nở nụ cười tươi, như có vẻ đắm chiêu nhìn cô, thanh duỗi tay vuốt ve đôi môi cô, sau đó thở dài một cái rồi cách cô một khoảng, dùng thủ ngữ nói chuyện.

—— Anh không muốn học tiếng Trung nữa đâu.

Tô Đường hơi ngạc nhiên vì một câu nói chẳng liên quan đến khung cảnh hiện giờ gì cả, cho rằng đầu óc mình còn đang mơ màng nên không nhìn rõ anh nói gì, nên ngờ ngác hỏi lại, “Anh không muốn học tiếng Trung à?”

Thẩm Dịch còn nghiêm túc mà gật đầu.

—— Logic của tiếng Trung đối với anh mà nói là khá khó.

Thẩm Dịch thoát nhìn có chút chán nản, Tô Đường có chút không nỡ.

“Khó chỗ nào? Cái tạo lao động á?”

Thẩm Dịch lắc đầu, lời di động ra gõ chữ rất nghiêm túc rồi đưa cho Tô Đường nhìn.

—— Hành động vừa rồi của em trong tiếng trung người ta gọi là “Mạnh mẽ”, nhưng rõ ràng môi em rất mềm mại chẳng cứng chút nào.

Tô Đường vừa đọc được hàng chữ đó thì miệng khẽ co giật, cô đen mặt ngẩng đầu nhìn anh, lúc này cô mới nhận ra ý cười chôn sâu trong đáy mắt Thẩm Dịch.

“Anh lại dám trêu em!!!”

Tô Đường nhanh chóng đẩy ngã anh xuống giường, nhào người tới chọc cù khắp người anh, Thẩm Dịch bị cô cù nên lăn lộn trên giường liên tục, anh không có chút cơ hội cầu xin tha thứ nào, cười đến mức chảy cả nước mắt.

Ngoài kia ánh nắng lạng lẽ chiếu xuống hai cái bóng đang quấn quýt vui đùa bên nhau, ngay dưới chân cửa sổ là một chú mèo béo cuộn tròn mình nằm đó, nó im lặng nhìn hai người họ với ánh mắt thờ ơ chẳng quan tâm, vì dường như trong mắt nó mọi chuyện vốn dĩ luôn là như thế.

—oOo—

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Lời cuối cùng

Mong là các bạn cũng sẽ đọc những lời lâm nhâm cuối cùng này ~

THUẬT ĐỌC TM - HÀNH TRÌNH 1,5 NĂM CÓ NHỮNG LÚC NẢN NHƯNG CHƯA TỪNG NGHĨ SẼ DROP HAY BỎ CUỘC, CHÚNG TÔI ĐÃ ĐI CÙNG NHAU NHƯ THẾ ĐÂY!

Đã rất nhiều lần mình và Ốc than với nhau về cái truyện này.

Nhắc về kỉ niệm với truyện này thì nhiều ko kể xiết, cứ ngày nào edit truyện này là y như rằng phải lên than với Ốc mấy câu là sao nó dài và khó thế lết mãi chưa xong trong khi mỗi đứa chỉ edit 33 chương.

Edit truyện này cũng được 1,5 năm rồi. Trong 1,5 năm ấy mình hoàn được 2 bộ khác và cũng chuẩn bị hoàn 1 bộ 75 chương ngay sau TĐT (Phùng Thanh) =))) chứng tỏ mình không lười mà vì mình nản vì truyện khó.

Có những đợt mình và Ốc 1 tháng edit được 1 chương =.=, truyện cũng ko nhiều bạn ủng hộ nhưng chúng mình vẫn edit =)))) là vì chúng mình thích truyện này thôi:X

Thế nên, các bạn đừng im lặng khi đọc truyện.

Hãy lên tiếng để chúng mình biết là bạn cũng thích câu truyện này. Đừng im lặng để rồi lại mắng chúng mình chảnh không cho pass này kia.

Thuật Đọc Tâm là công sức 1,5 năm của mình và Ốc cùng với sự giúp đỡ của chị Cỏ Ú và chị Dao và cả của Mốc sau khi truyện hoàn beta lại lần cuối đóng ebook xinh đẹp cho các bạn tải về nữa.

Rất nhiều con người đã tham gia vào câu truyện này:) thế nên đừng im lặng. Hãy tạo chút động lực để mình và Ốc tiếp tục edit những bộ truyện hay khác. ^^

Mong sẽ nhận được phản hồi tích cực từ các bạn về Thuật Đọc Tâm.

Ngoại truyện sẽ được đăng trên web vào một dịp nào đó ~ chúng mình sẽ không thêm Ngoại Truyện vào ebook nhé.

Cám ơn và yêu thương rất nhiều ~

Trân Trọng./

Hà Nội ~ Hè 07.07.18 | 23:05 PM

Thanh Nhân Nha Đầu | Vũ Nguyên Phương - Ốc

Bạn đang đọc truyện *Thuật Đọc Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.